

Nhân

Phiên Ngoại

sinh

nếu

chỉ

như

lần

đầu

gặp

gỡ

她若是一旁花蝶冰凉的尸体，做了此生最重要
最困难的一个决定，一变成她的样子。

Vũ Mặc Hiến

Thất Phu Nhân

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 1: Tình Chết

Lộ vương phủ

“Ta muốn gặp Vương gia, van xin người đẩy, Đại phu nhân!” Sức lực mỏng manh như tơ nhện, nửa người nằm trên mặt đất, dường như đang dùng hết mạng sống của mình để nắm thật chặt vạt áo phía trước, tơ lụa bị nắm nhăn lại, trên khuôn mặt nở nụ cười thê lương, thân thể xô dịch một đoạn, đằng sau hiện ra vết máu dài khiến người ta nhìn thấy mà đau lòng, có vẻ như đã cảm động bởi nữ tử trước mắt, nữ tử được gọi là đại phu nhân không đành lòng mà gạt đầu, nàng quá hiểu chân tướng sự việc ra sao, cho dù có cho nàng ta gặp Vương gia thì cũng không thay đổi được gì cả! Nhìn nữ tử xung quanh mỗi người mang một vẻ mặt khác nhau, trong lòng thờ dài một hơi.

“Lộ Nguyên, đi mời Vương gia tới đây.” Thị vệ đứng ở ngoài cửa hơi cúi xuống rồi xoay người rời đi.

“Ôi, tỷ tỷ, Thất phu nhân đã làm ra những chuyện hèn hạ như thế, người còn để cô ta gặp Vương gia sao?” Nữ tử diễm lệ chế giễu nhìn nữ nhân trên mặt đất, trong lòng thấy rất sáng khoái, hừ, tiện nhân! Người cũng có ngày hôm nay?

“Đúng vậy! Tỷ tỷ, tứ phu nhân nói rất đúng, ả tiện nhân này tới lúc sắp chết còn cầu xin tha thứ, sao người còn đồng ý chứ?” Một vị vận bạch y như tiên tử, nhưng lại nói ra những lời lẽ cay độc.

“Tạ ơn đại phu nhân đã thành toàn, Tùy Tâm vô cùng cảm kích!” Coi như không nghe thấy lời của những người kia, khuôn mặt nữ tử trên mặt đất tràn đầy cảm kích, nàng chỉ muốn hỏi nam nhân đã từng yêu chiều nàng xưa kia một câu thôi, thật, chỉ một câu mà thôi, nếu không nàng chết không nhắm mắt.

“Cô đừng tạ ơn ta vội, Vương gia có tới hay không cũng phải dựa vào vận may của cô”. Đại phu nhân bình thản nói.

“Có chuyện gì?” Giọng nói lạnh lùng đến từ nam nhân đang đứng trước cửa, hắn làm như không thấy tình hình bên trong phòng, mà người trên mặt đất thấy hắn đến thì định cử động, nhưng phát hiện ra căn bản không có sức mà vực dậy, chỉ biết mỉm cười lộ vẻ sâu thẳm.

“Thiếp thân tham kiến Vương gia.”

Đám nữ tử hành lễ nhưng vẫn không khiến nam nhân mảy may để ý đến, chỉ thấy hắn gật đầu, đi tới trước mặt đại phu nhân.

“Vương gia, Tùy Tâm muội muội cầu xin, cho nên thiếp mới cả gan mời Vương gia tới đây.” Đại phu nhân bình tĩnh nói.

Nhìn lướt qua những nữ tử trong phòng, rồi mới cúi đầu nhìn người nằm trên mặt đất, vẻ mặt nam nhân vẫn không có gì thay đổi, ánh mắt chỉ xẹt qua một tia giễu cợt.

“Có chuyện gì?” Vẫn câu nói như trước, lạnh khiến người ta phát run, nhưng nữ tử trên mặt đất biết câu này là hỏi nàng, đây chính là nam nhân mà nàng dùng cả tính mạng để yêu, mặc dù hắn lợi dụng nàng tới bảo vệ người mà hắn thật sự muốn bảo vệ, sau cùng khiến nàng không thể làm tới bước cuối cùng, cũng mất đi cả đứa con mà nàng quý trọng, nàng vẫn không thể nào hận hắn.

Hít sâu một hơi, dứt khoát ngẩng đầu lên nhìn nam nhân đứng trước mặt nàng, thân hình tuấn lãng, toát lên vẻ lạnh lùng, còn có trái tim vô tình, đây là nam nhân mà nàng yêu.

“Là vì nàng ta sao? Cho nên mới đối xử với ta như vậy? Đúng không?” Nữ tử cười thê lương, nhìn thật sâu vào nam nhân trước mắt.

Mà nàng vừa nói xong thì thân thể đã bị bay ra ngoài, vang phịch một tiếng, đụng vào cửa sổ ngã xuống, như một chiếc bát vỡ vụn, toàn thân đầy máu, đau đớn tới thấu xương trên người nhưng thần trí nàng cũng không mất đi, lúc này nàng thật hi vọng mình có thể chết ngay lập tức. Để khỏi phải nhìn thấy ánh mắt tàn nhẫn lạnh như băng của hắn. Ha ha, khuôn mặt mỉm cười, khóe miệng chảy ra một vệt máu dài, mất đi đứa con của nàng và hắn, dù sao nàng cũng không muốn sống nữa, chết trong tay hắn cũng tốt, nàng chỉ cầu xin trời xanh, kiếp sau có thể trở thành nữ nhân mà hắn yêu.

“Thất phu nhân không tuân thủ trinh tiết, đánh mất nữ đức, từ hôm nay trở đi giáng xuống trúc viện.” Bỏ lại một câu cũng không thèm nhìn tới nữ nhân trên mặt đất, đi qua không hề thương hương tiếc ngọc, để lại đám nữ nhân mặt mày than thở.

“Ha ha, trúc viện? Người đợi mà chết đi” Nữ tử diễm lệ đi ra ngoài trước, sau đó mọi người đều phân tán.

Đi tới bên cạnh người trên mặt đất, ngồi xổm xuống, đại phu nhân than nhẹ: “Đã biết rõ rồi hà tất phải làm như vậy?” Sau đó cũng đi ra ngoài.

“Hà tất phải làm như vậy?” Nhẹ nhàng hỏi, như đang hỏi chính bản thân, cũng như đang hỏi trời, hà tất phải làm như vậy?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 2: Hồn Xuyên Bất Ngờ

Đặt thức ăn vào mâm rồi bưng lên bàn, Lộ Tù Tâm tháo tạp dề ra, nhìn lên đồng hồ trên tường, đã 8:23 rồi, anh tan làm lúc 7 giờ, đi tàu điện ngầm cũng chỉ mất mười phút, đi xe buýt thì phải mất bốn mươi phút, nhưng dù đi bằng gì thì Triệu Trung Nghiệp cũng đã về tới nhà rồi, sao vẫn chưa thấy đâu? Hơi nhú mày, gần đây càng ngày anh càng về muộn, cô hỏi thì anh cũng không nói nguyên do, anh có việc gì bận à?

Đi tới điện thoại bàn bấm số anh, tút...tút...

Không ai nhận, ngồi lên ghế sofa, nhìn vào cuốn lịch để bàn trên ti vi, hôm nay là sinh nhật anh, cô đã mua đồ về làm những món mà anh thích ăn nhất, sao hôm nay anh lại có việc? Hay là...

Tiếng chìa khóa lạch cạch cắt ngang suy nghĩ của Lộ Tù Tâm, là anh đã về.

Một tay Triệu Trung Nghiệp cầm áo khoác, một tay lấy chìa khóa mở cửa, thấy cơm nước trên bàn thì khuôn mặt có vẻ như đang đấu tranh, cuối cùng như đã hạ quyết tâm đi vào phòng đóng cửa lại, coi như không phát hiện ra biểu hiện trên khuôn mặt anh, Lộ Tù Tâm đi vào phòng bếp dọn bát đĩa, xới cơm ra.

“Trung Nghiệp, mau ra ăn đi!” Và chút cơm vào trong miệng, nhai một cách máy móc, xem ra cô đã hoàn toàn thua, có điều không nhịn được hỏi chính bản thân, cô hối hận ư? Câu trả lời cô cũng không rõ, chỉ là thất vọng trong lòng khiến cô cảm thấy trống rỗng.

Triệu Trung Nghiệp ngồi vào bàn ăn, yên lặng ăn cơm, chốc lát cả hai đều yên lặng ăn cơm...

Và nuốt cơm vào trong miệng, nuốt xuống, Lộ Tỳ Tâm lấy một tờ giấy ăn lau khóe miệng.

“Anh có biết không? Thật ra lúc tôi và anh ký giấy đăng ký kết hôn, tôi cũng ký cả một tờ ly hôn nữa, tôi mong tờ giấy ly hôn đó sẽ vĩnh viễn không có cơ hội được lấy ra, nhưng cuối cùng không thể không lấy, kết hôn với anh một năm nay coi như tôi đã dùng hết sức lực để vun đắp một gia đình mà tôi muốn, nhưng trừ việc yêu anh tôi không làm, còn cái khác tôi đều tận lực, cho nên lần đầu tiên anh về nhà muộn tôi đã biết, cuộc hôn nhân của chúng ta sẽ chẳng đi tới đâu!”

Triệu Trung Nghiệp kinh ngạc nhìn cô, một lúc lâu sau như định phản bác lại điều gì nhưng phát hiện mình không biết nói gì bây giờ cả.

Không quan tâm tới Triệu Trung Nghiệp đang ngây ra ở đó, Lộ Tỳ Tâm đứng dậy đi vào phòng thu dọn hành lý, mặc áo khoác vào nói:

“Đừng nói những lời khiến tôi coi thường, đơn ly hôn đã ở trong ngăn kéo tại phòng làm việc của anh, mọi thứ tôi đều để lại, không lấy gì hết, nhà cũng đã dọn sạch sẽ.” Nói xong mở cửa ra không chút lưu luyến, như nhớ tới gì đó, cô móc một chùm chìa khóa trong túi ra đặt lên bàn bên cạnh cửa.

Triệu Trung Nghiệp nghe thấy tiếng đóng cửa, mà người phụ nữ vốn dĩ anh định mở miệng nhưng lại không biết nên nói thế nào đã thản nhiên bước đi, để lại anh như nuốt một quả trứng gà trong miệng vậy, không nói được gì cả. Nhưng anh hiểu, anh làm tổn thương cô, mặc dù cô không nói gì. Nhìn vào căn phòng đã không còn cô, nghĩ tới sau này sẽ không còn quan hệ gì với cô nữa, thoáng chốc trong lòng anh có cảm giác trống rỗng trước đây chưa từng có, anh cũng không giữ được cô, chắc cô cũng đã biết

mọi chuyện từ lần đầu tiên anh xin lỗi phải không? Nhưng cô đã cho anh thời gian và sự lựa chọn, cuối cùng cô cũng đi mất...

Lộ Tuy Tâm bình tĩnh bước đi trên đường, miệng dấy lên nụ cười chế giễu, cuối cùng cô lại thua chính mình, từ lúc hiểu chuyện tới nay, hành động của người khác rất dễ đoán, lời nói, cô có thể nghĩ đến tầng sâu nhất.

Cha xuất thân từ con nhà giàu có, mẹ chỉ là người tình của cha, cha là một người đàn ông rất phong lưu, mà mẹ cũng là người phụ nữ biết tính toán, cho nên mới có cô, ông nội không quan tâm cha phong lưu ra sao, nhưng ra điều kiện là không được sinh con gái, nhưng cha lại gặp một phụ nữ thông minh là mẹ. Không ngăn được, ông đành bắt mẹ thề, cho dù sinh trai hay gái cũng phải viết cam kết mới cho phép mẹ bước chân vào cửa để sinh cô, cứ như vậy cô và mẹ có thể sống bên trong một đại gia đình ấy, cô nghĩ vốn dĩ mẹ muốn lấy được chút tài sản, nếu cô là con trai, với bản lĩnh của mẹ chắc sẽ không có địa vị thấp bé như bây giờ, nhưng vận mệnh không quan tâm tới cô.

Trong đại gia đình lục đục với nhau là chuyện thường tình, bởi vì là con gái, không có quyền của người thừa kế nên đối với ông nội, với cha mẹ, cô chỉ là đứa vô dụng, nhưng mấy đứa con của vợ chính vẫn cứ nhắm vào cô, rất ít người biết được chuyện đó, mẹ luôn nói cô rất thông minh, thích hợp nhất để đoán suy nghĩ của người khác, đáng tiếc lại là con gái. Cô không thể nào giải thích, tuy rằng cô muốn nói với mẹ, cho tới bây giờ cô cũng không có tâm trí đi đoán suy nghĩ người khác. Cô chỉ không muốn để người khác bắt nạt mình mà thôi, vậy cũng là sai sao? Cô càng muốn nói với mẹ, thật ra cô chỉ muốn có một gia đình hạnh phúc, điều đó cũng là sai ư? Sau khi trưởng thành, cô biết bản thân có thiên phú học tâm lý, cho nên mới đăng ký học ngành tâm lý học, rồi cô quen Triệu Trung Nghiệp, lấy anh cũng hoàn toàn là muốn thoát khỏi gia đình lạnh lẽo kia. Nhưng cuối cùng cô vẫn thua trước số phận. Chỉ có một điều Lộ Tuy Tâm cảm ơn ông trời đó

là đã tặng cho cô một trái tim lãnh đạm như nước, thờ ơ, cho dù thỉnh thoảng lăn tăn như mặt hồ gợn sóng cũng nhanh chóng bình tĩnh trở lại

Hít một hơi thật sâu, đôi mắt Lộ Tuy Tâm tùy ý nhìn lướt qua mọi người đi trên đường, rồi dừng ở một công ty du lịch phía trước, đi du lịch một thời gian có lẽ cũng tốt!

Kéo va li đi lên phía trước, đẩy cửa kính trong suốt ra....

Trời ạ! Đau quá, cứ như là bị tảng đá hàng nghìn cân đè lên người vậy, đầu khớp xương trên người như đứt lìa, cô sao thế này? Đúng rồi, cô muốn đi du lịch, sau đó lúc đẩy cửa kính ra lại chẳng thể ngờ cánh cửa đóng cứng thế mà bị vỡ, đè lên người cô...Nghĩ được như vậy Lộ Tuy Tâm bật mạnh dậy, trời ạ! Tuy rằng cô cũng không so đo gì với diện mạo bình thường của mình nhưng cũng không cần phải hủy hoại nhan sắc của cô chứ, còn thân thể không biết thế nào?

(bắt đầu từ đây thay đổi xưng hô)

Nhưng nàng không có khả năng thành công ngồi dậy để soi gương, đau nhức toàn thân khiến nàng bị kéo trở lại giường. Căn mạnh răng, thở nhẹ ra, cố gắng thả lỏng toàn thân, không dám cử động gì cả. Chờ tới khi đau đớn dần dần dịu đi thì nàng mới chuyển động mắt, để xem bên cạnh có y tá nào lấy hộ nàng thuốc giảm đau không. Đau đớn trên người khiến một người lãnh đạm như nàng cũng phải cắn răng mà chửi, mẹ nó, tốt nhất tên giám đốc công ty du lịch kia đừng có xuất hiện trước mặt nàng, nếu không nàng cũng không dám đảm bảo sẽ không ân cần hỏi thăm tổ tông mười tám đời nhà hăn đâu, để nàng bị thương nặng như vậy!

Đây...đây...đây là đâu? Bệnh viện? Nhưng có bệnh viện như vậy sao?

Trong mắt nàng thì trần nhà lại biến thành cây trúc bện vào nhau, Lộ Tuy Tâm cảm giác có gì đó bất thường, vừa nãy do chỉ để tâm tới đau đớn trên người nên không chú ý tới chỗ mình đang ở kỳ lạ tới đâu, đã thế trời

còn mưa, từng giọt từng giọt rơi xuống từ chỗ dột ướt cả chần bên cạnh, bắt chấp đau đớn trên người, nàng nhìn bốn phía xung quanh, căn phòng bằng trúc mộc mạc, nhỏ tới mức chỉ vừa một chiếc giường nàng đang nằm và một cái ghế nhỏ, còn lại không có gì nữa.

Gắng sức lấy tay sờ hai bên giường, trừ tấm vải thô bị ướt thì không có gì khác. Trời ạ! Chuyện gì đang diễn ra thế này? Càng làm cho nàng cảm thấy ngạc nhiên hơn là tay và đầu nàng bị quấn băng, nàng bị thủy tinh nện mà, đáng lẽ cả người phải bị thương tích mới đúng! Nhưng trừ đau đầu ra thì nàng không có bất cứ vết thương bên ngoài nào. Lại còn mặc quần áo, hơn nữa không phải quần áo hiện đại, mà cũng chẳng biết đó là quần áo gì nữa, nhưng sờ tay vào cũng không tệ lắm, là tơ lụa thượng hạng.

“Có ai không? Bác sĩ?” Lộ Tuy Tâm thử mở miệng, lần thứ hai kinh ngạc tới phát sợ, giọng nói này không phải của nàng. Nàng ngồi dậy bắt chấp cả người đau nhói, mắt nhìn vào quần áo trên người mình, là của cung nữ cổ đại hay mặc, vết máu loang lổ... Đây không phải quần áo của nàng.

Sau đó giơ tay lên, bàn tay trắng trẻo mịn màng có vẻ chưa từng trải qua việc nặng nhọc bao giờ, đây cũng không phải tay nàng.

Tóc dài tới eo, không phải tóc nàng.

Chân đi giày thêu cũng không phải chân nàng. Vậy thì, nàng đâu? Mà đây là ai? Linh hồn sai chỗ ư? Từ trước tới nay nàng không tin vào ma quỷ nhưng bây giờ cũng cảm thấy hơi sợ hãi. Với những gì còn mờ mịt nàng thật sự hoảng loạn. Lộ Tuy Tâm sống tới hai bảy tuổi chưa từng hoảng loạn như vậy.

Không thể nghĩ ra nguyên do, mà đau đớn trên người khiến nàng phải nằm xuống một lần nữa, mắt mở to kinh ngạc nhìn bên trên. Không biết qua bao lâu sau, mắt mở to tới khô lại, có lẽ là cả người đau quá, có lẽ là không hiểu sự tình thế nào, muốn được giải thích ngay lập tức, Lộ Tuy Tâm

không dám ngủ, nàng đang đợi, đợi ai đó có thể tới giúp nàng. Nếu không nàng không chết vì đau thì cũng chết vì đói và khát. Chết, nàng cũng không sợ, nhưng nàng không muốn chết một cách khó hiểu như vậy, ít ra cũng phải cho nàng biết chuyện gì đang diễn ra chứ?

Trong lúc nàng đang suy nghĩ thì chợt mừng như điên suýt nữa thì bật cả người dậy, nàng nghe thấy tiếng bước chân, tiếng bước chân rất khẽ, đang tới gần căn phòng này.

Tử Vân bưng một chén thuốc nhẹ nhàng đẩy cửa trúc ra, không biết Thất phu nhân thế nào rồi, đã tỉnh chưa?

Từ trên xuống dưới quý phủ đều cho rằng Thất phu nhân sẽ chết! Nhưng Thất phu nhân lại tạo nên kỳ tích không chết, ít nhất hiện giờ còn chưa chết! Nghĩ tới cảnh ngộ của Thất phu nhân, Tử Vân cũng cảm thấy đồng tình thay cho người. Vương gia hoàn toàn không niệm tình cũ mà đưa Thất phu nhân tới đây, không mời đại phu, cũng không phái ai tới chăm sóc, khác nào trơ mắt nhìn Thất phu nhân chết.

Từ lúc phu nhân dặn nàng tới trúc viện, Tử Vân hay lén xem Thất phu nhân đã chết chưa, thấy tình trạng bi thảm của người thì không khỏi đồng cảm, lén lút tới chỗ đại phu lấy vài thang thuốc, may mà mạng của Thất phu nhân chưa tới nỗi cùng tận, trái lại sắc mặt đã tốt lên nhiều.

“Thất phu nhân, hôm nay là ngày thứ ba rồi, cũng chỉ còn một thang thuốc nữa, nếu phu nhân không tỉnh lại thì đại phu nói sẽ không cứu được, Tử Vân cũng không có cách nào cả.” Đặt bát thuốc ở cạnh giường, lấy chiếc ghế duy nhất tới, nhìn thấy phu nhân mở to mắt thì sợ quá vút cả ghế xuống mặt đất.

“Thất phu nhân?”

“Đây là đâu?” Lộ Tuy Tâm chưa từng bao giờ vui đến thế khi thấy một người xuất hiện bên cạnh nàng.

“Trúc viện ạ! Vương gia giáng phu nhân tới trúc viện.” Tử Vân rất vui khi thấy Thất phu nhân tỉnh.

Đỡ người trên giường từ từ ngồi dậy, bưng bát thuốc tới miệng Lộ Tỳ Tâm.

“Đây là gì?” Trông như sơn đen vậy.

“Thuốc ạ.”

Đón lấy thuốc, ngược mắt nhìn chăm chăm Tử Vân rồi uống một hơi hết sạch. Nếu là thuốc thì nàng sẽ uống, thân thể này đang bị thương, cô bé ấy cũng không việc gì phải hại nàng.

Đặt bát xuống, ngẩng đầu quan sát cẩn thận Tử Vân, cũng quần áo cổ đại, nhưng trông có lẽ là cách ăn mặc của nha hoàn. Mặt mũi không tệ, rất xinh đẹp.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tuyền Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 3: Thờ Dài Vì Nàng

Kết hợp tin tức về thân thể này và quần áo đang mặc của cô bé kia, nàng đưa ra một kết luận: Đây không phải diễn kịch diễn phim thì cũng thật sự là cổ đại!

Đau đớn trên người nhắc nhở nàng, nếu khả năng đây là đóng phim thì thật đáng thương, chẳng lẽ diễn viên bị thương nghiêm trọng như thế này mà vẫn phải nằm đây để diễn? Cho nên loại bỏ khả năng phim ảnh. Như vậy kết quả cuối cùng là: Nàng, Lộ Tuyền Tâm, sau khi bị thủy tinh đè thì linh hồn đã rời khỏi xác nhập vào thân thể người phụ nữ đang bị thương nặng này, mà nàng đoán cô gái ấy chết vì vết thương đó! Đã xảy ra chuyện gì? Quần áo trên người cho nàng biết cô gái này tuyệt đối không phải nha hoàn... Vậy thì... nàng là ai?

“Thất phu nhân... người... sao thế? Trên mặt nô tỳ dính cái gì sao?” Tử Vân thấy Thất phu nhân nhìn mình chăm chăm thì nghi ngờ sờ lên mặt, trên mặt nàng có gì à? Nhưng tay có cảm giác thấy gì đâu?

Dời tầm mắt, cúi đầu, trong mắt chợt lóe lên tia sáng, nàng phải biết thân phận của thân thể này là gì, đã xảy ra chuyện gì? Đây là thời đại nào? Nhưng nàng không thể hỏi trực tiếp được! Cứ nhìn mức độ thương tổn trên thân thể và căn phòng này thì biết, chắc chắn xảy ra chuyện gì đó mới phải mất mạng như vậy! Giờ nàng vẫn chưa rõ tình huống cho nên không thể tin tưởng dễ dàng một ai.

“Thất phu nhân, người sao vậy? Thân thể còn rất đau ư?” Tử Vân quan tâm hỏi,

Thất phu nhân? Phải rồi, cô gái này gọi nàng là thất phu nhân chứ không phải phu nhân, vậy thì cô ta không phải nha hoàn thân cận của thân thể này.

“Em là ai? Tới từ đâu?” Thân thể này xếp thứ bảy, sao mà lắm phu nhân thể không biết.

“Nô tỳ là nha hoàn chỗ Đại phu nhân, sau khi Thất phu nhân bị thương thì Đại phu nhân sai nô tỳ tới lo cho người.”

“Người ta đau quá, đầu rất đau, Tử Vân, đầu ta bị thương sao?” Nàng làm bộ vỗ vỗ đầu.

“Ta cảm thấy thật mơ hồ, hình như nhớ được mà lại không nhớ được gì!” Nhìn chăm chú vào biểu hiện trên mặt Tử Vân.

Tử Vân nghe thấy thế thì sửng sốt mở to mắt nhìn nàng, dường như nhớ tới việc gì đó mà chuyển thành vẻ đồng cảm.

“Dạ..Tử Vân...cũng không rõ lắm tại sao Thất phu nhân lại bị thương...” Tử Vân ấp úng, vốn dĩ Thất phu nhân đã bị Vương gia ép uống thuốc phá thai, sau đó lại bị đánh ra ngoài cửa, chắc là lúc đó bị va vào đầu. Thất phu nhân đáng thương, bây giờ toàn bộ từ trên xuống dưới phủ đều nói Thất phu nhân thật mất mặt, bị ném vào đây thì có sống hay chết cũng không quan trọng. Càng khỏi phải nói tới khả năng thay đổi thân phận. Nô bộc nha hoàn đều lén bàn luận sau lưng.

“Nói cho ta biết được không? Đời người dẹt găm thêu hoa thường có, đưa than trong tuyết lại càng khó hơn, Đại phu nhân phái em tới ta rất cảm kích, Tử Vân, nhưng ta phải biết chuyện gì đã xảy ra với ta, ta không muốn từ từ nhớ lại, nếu chờ ta nhớ lại thì không biết tới khi nào nữa. Nếu là chuyện liên quan tới ta, mong em nói cho ta biết được không? Chẳng lẽ ngay cả em cũng khinh thường ta ư?” Cúi đầu, đôi vai gầy gò run rẩy, vết máu vẫn còn trên y phục, nhất thời khiến Tử Vân cảm thấy thương xót.

“Không đâu, Thất phu nhân, nô tỳ không dám nghĩ như thế.” Dù thế nào Thất phu nhân cũng là chủ tử.

“Vậy em nói cho ta biết được không?” Đột nhiên ngẩng đầu lên, khuôn mặt tái nhợt chảy ra vài giọt nước mắt khiến Tử Vân nhìn xong liền gật đầu.

Trong lòng nàng mừng như điên, vẻ mặt tràn đầy cảm kích. Tử Vân, đừng trách ta lừa em, để sinh tồn ta buộc phải làm như vậy, linh hồn sai chỗ, cho dù là nguyên nhân gì thì đối với em mà nói cũng là chuyện khó tin nhất trên đời, ai không biết nhất định sẽ rất hoảng sợ, nàng không muốn người khác coi mình là yêu quái đâu...

Tử Vân từ từ thuật lại, Lộ Tùy Tâm cũng chỉ dẫn Tử Vân nói theo hướng nào, nàng đã biết toàn bộ sự việc xảy ra. Trong lòng khó nén nổi kinh hãi, thật sự đây là cổ đại, một thời đại mà nàng cũng không biết: Thiên Vũ hoàng triều, hoàng tộc họ Vũ.

Thân thể này là Ưng Tùy Tâm, con gái của binh bộ thượng thư Ưng Chấn, cùng tên khác họ với nàng, bởi vì mẫu thân là nữ tử chốn thanh lâu nên hai mẹ con không hề có địa vị gì trong phủ, từ nhỏ Ưng Tùy Tâm đã không được cha quan tâm, lớn lên trong tình yêu thương của mẹ. Mà Ưng Chấn vì bị Vũ Mặc Nhiên cướp binh quyền trong tay, cũng chính là chồng của thân thể này, Lộ vương gia, Ưng Chấn thông đồng với thế lực khác hòng đối đầu với Vũ Mặc Nhiên, tranh giành lẫn nhau, đây là việc từ vua tới dân thường đều biết, lúc Ưng Chấn bị Lộ vương gia ép phải từ quan về quê thì ông ta đã đưa Lộ Tùy Tâm cho Vũ Mặc Nhiên làm tiểu thiếp, coi như là hình thức chịu thua.

Cứ như vậy, nàng, Ưng Tùy Tâm, bị phụ thân đưa vào Lộ vương phủ làm tiểu thiếp thứ bảy của Vũ Mặc Nhiên!

Vũ Mặc Nhiên, được tiên hoàng phong làm Lộ vương gia, là Tam hoàng huynh của Hoàng đế hiện giờ, hai mươi sáu tuổi, tuấn mỹ nhưng lạnh lùng,

có vô số thị thiếp trong phủ, từ trước tới nay đều phong lưu tuyệt tình với nữ nhân, nhưng kỳ lạ ở chỗ khi Ông Chấn gả Tuy Tâm cho Vũ Mặc Nhiên xong thì vị Lộ vương gia này lại rung động trước Lộ Tuy Tâm lạnh lùng, đây là lần đầu tiên, sủng ái có thừa, mà Ông Tuy Tâm vốn dĩ đã khép trái tim thì lại hoàn toàn thua trước sự dịu dàng của Vũ Mặc Nhiên. Nhất thời trên phố đều lưu truyền một câu chuyện lý thú.

Nhưng chưa tới một năm sau, tình cờ Ông Tuy Tâm bị người ta phát hiện lén lút qua lại với người khác có căn cứ hẳn hoi, một bộ trang phục của nam nhân tìm thấy trong phòng Ông Tuy Tâm, mà trang phục ấy không phải của Vũ Mặc Nhiên. Sau đó lại là chuyện Ông Tuy Tâm có thai, rồi đại phu nhân ép Ông Tuy Tâm phải uống thuốc phá thai... Cuối cùng nàng cầu xin đại phu nhân cho gặp Vũ Mặc Nhiên, chỉ nói một câu đã bị Vũ Mặc Nhiên đánh bay ra ngoài, rồi mới bị ném vào trúc viện chờ chết. Về sau, Ông Tuy Tâm đã chết, mà nàng Lộ Tuy Tâm vì bị thủy tinh đè chết mà nhập vào thân thể này...

Tử Vân nói xong thấy vẻ mặt không thay đổi chút nào của Lộ Tuy Tâm thì cũng không dám nói gì, xin phép lui ra, nói mang cái gì ăn tới cho nàng.

Lộ Tuy Tâm thở dài, không rõ tâm trạng bây giờ là gì nữa, có điều rất muốn hỏi Ông Tuy Tâm, có đáng không?

Đúng vậy, có đáng không? Người biết rõ nam nhân này chỉ lợi dụng người, nhưng vẫn lựa chọn chết trong tay hẳn như trước. Nàng nghe Tử Vân nói tình tình cuối cùng Thất phu nhân gặp mặt Lộ vương gia thì nàng cũng đoán được chân tướng mười phần rồi, Vũ Mặc Nhiên lợi dụng Ông Tuy Tâm tới bảo vệ một vị thị thiếp nào đó trong phủ, dù sao tại Lộ vương phủ này nữ nhân là không thiếu nhất, mà khó nắm bắt tâm tư nhất cũng là nữ nhân, đặc biệt nữ nhân tranh giành tình nhân lại càng đáng sợ hơn, mà nữ nhân trong phủ đa số là có thân phận khác nhau, nếu không nắm chắc mười phần thì Vũ Mặc Nhiên không dám để lộ nữ nhân mà hẳn yêu ra ngoài, bởi nữ nhân nào được hẳn sủng ái nhất định sẽ là cái đích cho đám

người đó nhắm vào, chẳng khác nào một mũi tên trúng hai đích, đương nhiên nữ nhân khác sẽ không chú ý tới. Xem ra Uông Tùy Tâm cũng không ngốc, sau cùng nàng ta cũng rõ ràng mọi chuyện, nhưng bởi hai mắt đã bị tình yêu che mắt, nên mới tự nguyện trở thành quân cờ trong tay hắn?

Tình yêu! Là thứ phá hủy con người lợi hại nhất. Nhưng cũng luôn trở thành thanh kiếm trong tay nam nhân, nữ nhân chết dưới thanh kiếm đó nhiều vô số, hơn nữa còn cam tâm tình nguyện mà chết. Lộ Tùy Tâm không thể hiểu nổi, cũng không gật bừa. Tình yêu không phải toàn bộ tính mạng, đời người cũng không nên phụ thuộc hoàn toàn vào tình yêu, cái chết của Uông Tùy Tâm, nàng cũng chỉ có thể thờ dài, không có gì hơn, bởi vì đó là lựa chọn của Uông Tùy Tâm. Kết quả sẽ do tự nàng ta gánh chịu, người khác không có quyền phê phán.

Không khỏi nghĩ về bản thân, Lộ Tùy Tâm nhú mày, nàng đã từng thật sự yêu chưa? Loại độc dược phá hủy ý chí con người này nàng không biết. Bởi trong ký ức từ trước tới nay, chuyện duy nhất mà nàng không suy nghĩ trước khi làm là lấy Triệu Trung Nghiệp, kết quả là nàng phải tới nơi này, xem ra cho dù là đúng cũng được, mà sai cũng không sao, thật ra trong lòng đã biết nên làm thế nào. Cứ nghe theo trái tim mách bảo là được, không cần thiết là đúng hay sai, đương nhiên kết quả ra sao phải tự mình nhận lấy rồi.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 4: Hung Triều Gợn Sóng

Nhờ có Tử Vân giúp đỡ, nửa tháng trôi qua không nhanh không chậm, mấy ngày nay Lộ Tù Tâm cũng hiểu tới bảy tám phần những chuyện trong Vương phủ theo lời của Tử Vân, còn lại thì Tử Vân không rõ. Xem ra nàng phải tự lực cánh sinh rồi, Vũ Mặc Nhiên ném nàng vào chỗ này trên thực tế có khác nào đối xử với người chết đâu, không quan tâm, không phải người tới cũng không sao, nàng cũng chẳng cần. Nhưng...nhưng...Ngay cả thức ăn bát đĩa cũng không đem tới cho nàng, đó là điều muốn nhịn cũng không thể nhịn! Nếu không có Tử Vân chắc nàng đã chết thêm lần nữa rồi, ngày ấy sau khi tỉnh lại, thấy y phục trên người thì nàng nhú mày, đây cũng là do Tử Vân lấy một bộ của mình ra để đem tới cho nàng! Ăn cũng là do Tử Vân tới phòng bếp xin mới được, tuy rằng Lộ vương phủ là thiên hạ của Vũ Mặc Nhiên, theo lý mà nói không có chuyện gì là hăn không biết, chỉ e ngay từ lần đầu tiên Tử Vân bước vào căn phòng này hăn đã biết rồi! Nhưng ngay cả bóng dáng hăn nàng cũng chưa từng thấy, đã tỏ rõ, nàng, Ưông Tù Tâm, thất phu nhân từng được hăn sủng ái nhất giờ chỉ như ngọn cỏ ven đường mà thôi. Nam nhân này đúng là không có nhân phẩm, ngay cả khi yêu một nữ nhân cũng phải lợi dụng tình cảm của nữ nhân khác để tới bảo vệ! Ha ha! Ít ra hăn cũng đã phải trả giá, nghĩ mà xem, một kẻ không yêu nữ nhân kia, nhưng lại cứ phải làm ra vẻ là rất yêu, còn chung giường với nhau, ồ, vị này chẳng khác nào trai gọi ở hiện đại cả, tuy mục đích không giống nhau, người trước là vì nữ nhân, do tình thế bắt buộc, còn người sau là vì tiền, bữa cơm, dầu sao thì tình yêu cũng không khác gì cái bánh mì cả!

Nhếch miệng cười, Lộ Tù Tâm không khỏi bái phục chính bản thân, còn có thể mua vui trong đau khổ, có vẻ trình độ chịu đựng của nàng tăng

lên rồi.

“Thất phu nhân, người cười gì vậy?” Tử Vân ôm một bọc vải tới đã thấy Thất phu nhân ngồi ở bậc cửa, khuôn mặt còn đang cười nữa, đành quan sát Thất phu nhân lần nữa, mặc bộ quần áo vải thô ráp bình thường mà nàng đưa cho ngồi dựa vào cửa, chân duỗi ra thoải mái, tóc dài để tự nhiên, nụ cười tản mát trên khuôn mặt khiến người khác nhìn thấy tưởng rằng tâm trạng người đang rất tốt. Hình như Thất phu nhân thật sự không nhớ những chuyện trước đây, nếu không sao người có thể cười vui vẻ như vậy, nụ cười ấy xuất phát từ trong lòng, khiến nàng nhìn mà si mê.

“Ha ha, không nói cho em!” Nói ra thì người cũng đâu có hiểu. Nhìn vào cái bọc trong tay nàng.

“À! Chẳng phải lần trước người nói muốn nô tỳ đưa tới mấy thứ hạt giống sao?” Nàng cảm thấy rất kì lạ, Thất phu nhân muốn những hạt giống này để làm gì?

Vốn dĩ người đang ngồi dưới đất, nghe xong thì hai tròng mắt lập tức sáng bừng mang theo ý cười, đến Tử Vân cũng mê mẩn.

Thấy Tử Vân đang ngây người ra.

“Cứ dựa vào em thì cũng không hay, ba bữa cơm một ngày phải nghĩ ra cách để giải quyết, ta thấy chẳng phải bãi đất trống trước cửa này rất được đó sao? Sau vài ngày là có thể tự trồng được thứ gì đó ăn được rồi.” Còn gạo và vật dụng hàng ngày thì sao? Lúc trước nàng phát hiện ra mình có một cái vòng cổ, thuộc loại thượng hạng, trị giá khá nhiều bạc, thay vì cứ chờ Tử Vân giúp đỡ để có cơm mà ăn, có đồ mà dùng thì chi bằng phát huy khả năng, giúp nàng vượt qua cửa ải khó khăn này.

“Gì ạ?” Tử Vân nghe thấy thế thì hoàn toàn kinh ngạc tới ngây người, nên biết rằng đây là việc nhà nông, sao Thất phu nhân lại muốn làm việc

đó? Hơn nữa, nàng có thể làm được không? Rau này cũng không phải nói trồng là trồng được.

“Ngốc rồi à?” Không thềm để ý tới Tử Vân đang ngây ra ở đó, lấy bọc vải trong tay nàng đi vào nhà, lúc ra thì cầm lấy vòng đặt vào trong tay Tử Vân.

“Em đi bán giúp ta cái vòng này, đổi lấy bạc, mua hộ chút công cụ đơn giản và ít gạo, nhất định phải là loại tốt, em xem còn thiếu thứ gì thì đi mua nốt cho ta.”

“A...” Tử Vân mở miệng thật to nhìn Lộ Tuy Tâm nói không nên lời.

“Sao thế? Không muốn giúp ta à?” Nàng biết Tử Vân không thể thích ứng nhanh được với hành động của nàng bây giờ. Nhưng nàng cũng đâu còn cách nào khác, Vũ Mặc Nhiên kia mặc kệ sự sống chết của Uông Tuy Tâm, nhưng nàng là Lộ Tuy Tâm! Không muốn chết thì phải nghĩ cách để tự sinh tồn. Đối với Tử Vân là hạ nhân bên cạnh Đại phu nhân mà nàng chưa từng gặp mặt, nàng cũng hơi đề phòng, không phải nàng không dám nhận lấy sự giúp đỡ của Tử Vân. Về phần Đại phu nhân có biết tình hình nàng hiện tại hay không thì nàng cũng không quan tâm, hơn nữa thấy trúc viện này thì có thể nhận ra cũng không chỉ có Đại phu nhân là có lý do phải người tới. Uông Tuy Tâm được sủng ái trước kia, ngoại trừ Đại phu nhân biết nội tình bên trong thì các vị phu nhân khác đều bị che mắt. Cho nên việc Thất phu nhân không chết chính là điều uy hiếp đối với các nàng. Nhưng bây giờ nàng không thể như Uông Tuy Tâm cam tâm tình nguyện đi vào chỗ chết như vậy được! Cho nên quan trọng nhất là phải duy trì tính mạng của mình.

“Không...Không phải...Dạ...Nô tỳ.” Tử Vân lắp bắp.

Thấy bộ dạng Tử Vân như vậy, trên mặt Lộ Tuy Tâm lộ ra nụ cười thật lòng, trong Lộ vương phủ này có thể gặp được Tử Vân cũng là may mắn

của nàng, nếu không với tình trạng thâm cảm của nàng lúc đó chỉ sợ sẽ không thể sống dễ dàng ở nơi vừa xa lạ vừa nguy hiểm này được. Ôn này của Đại phu nhân Lộ Tuy Tâm nàng xin nhận. Về phần Tử Vân, ha ha, nha đầu này rất đơn thuần. Có điều...với tình thế hiện nay thì chỉ e Tử Vân cũng trở thành cái bia cho mọi người bắn! Xem ra nàng cần phải đi gặp Đại phu nhân, dù sao chẳng nữa nàng vẫn muốn bảo vệ Tử Vân.

Nghĩ như vậy tròng mắt Lộ Tuy Tâm chợt lóe lên, những kẻ đó, tốt nhất đừng có động vào nàng, nếu không...

“Được rồi, Tử Vân, lấy giúp ta cái gương được không?” Mặt mũi của Ônng Tuy Tâm tròn hay méo đến bây giờ nàng cũng đâu có biết. Nhưng nhìn vóc người có thể nói là một mỹ nữ.

“À...Dạ được Thất phu nhân.” Tử Vân lấy lại tinh thần, thầm mắng mình sơ suất, sao lại không nhớ tới việc đem gương tới cho Thất phu nhân chứ, hại người ngày nào cũng xõa tóc.

Linh Lung các

“Tỷ tỷ, tiện nhân đó không chết, cô ta còn sống!” Người đang nói chuyện nghiêng răng nghiêng lợi lại, xem ra mạng của cô ta lớn, bị như vậy mà còn không chết.

“Ồ? Vậy à?” Giọng nói bình thản như đang nói tới một chuyện không liên quan tới mình, khiến cho người khác không rõ thái độ ra sao.

Người vẫn chăm chú đọc sách.

“Tỷ tỷ, lẽ nào tỷ không muốn tiện nhân đó chết ư?” Ngược đôi mi dài nhỏ, còn lâu nàng mới tin nữ nhân này không có ý muốn đó.

“Ha ha, muội muội, sao lại nói ra lời ấy? Ta và Ônng Tuy Tâm không thù không oán, sao lại muốn nàng chết chứ? Những lời của muội muội hơi

vô lý thì phải?” Đờ nữ nhân ngốc! Nếu không phải còn giá trị lợi dụng thì nàng đã mặc kệ cô ta từ lâu rồi. Nhưng mạng của Uông Tỳ Tâm đúng là lớn, trong mắt xẹt qua một tia sáng.

“Sự thật còn chưa sáng tỏ, sao Đại phu nhân lại muốn cứu nữ nhân kia chứ?” Nhẹ nhàng thổi màu móng trên tay, nói đến lại cảm thấy căm hận.

Nhưng khóe mắt vẫn nhìn chăm chăm vào vẻ mặt của nữ nhân kia để xem có chút khác thường nào không.

Kết quả vẫn làm cho nàng thất vọng, tầm mắt nữ nhân đó vẫn đặt trên quyển sách, làm như không hề nghe thấy lời nàng nói. Đúng là mất hứng.

“Ôi, tỷ tỷ đúng là học rộng tài cao, lúc này mà còn có tâm trạng đi đọc sách, muội muội thì lại không có nhã hứng như tỷ, muội tới chỗ Đại phu nhân dò hỏi xem thế nào.”

Thấy người đã đi xa, nha hoàn bên cạnh mới từ từ bước lên đóng cửa lại.

“Tiểu thư, người xem...”

“Đi xem xem rồi về nói lại, hiện giờ Uông Tỳ Tâm muốn trèo cao cũng không nổi, nhưng thật ra...” Người vốn đang đọc sách thì ngẩng đầu lên, lộ ra nụ cười bí hiểm trên khuôn mặt thanh lệ, là Tứ phu nhân Lý Tịch.

“Dạ thưa tiểu thư.” Lý Tiểu Quyên thân là nha hoàn kề cận Lý Tịch, từ nhỏ đã ở bên cạnh Lý Tịch, đương nhiên biết thủ đoạn của tiểu thư.

“Ừ, xem ra ta cũng phải đi gặp vị Đại phu nhân đột nhiên có ý tốt này.” Không ngờ cô ta lại nhúng vào chuyện đó, để nha hoàn bên người tới chăm sóc, thế là có ý gì? Ha ha, chẳng lẽ cô ta muốn che chở cho tiện nhân Uông Tỳ Tâm?

“Vậy còn Ngũ phu nhân?” Tiểu Quyên hỏi ý kiến.

“Người nói thử xem?” Ngẩng đầu lên hỏi ngược lại tiểu Quyên.

“Nô tỳ không biết.”

“Tùy cô ta thôi! Cô ta không có bản lĩnh cười lên đầu ta đâu.” Nữ nhân ngu ngốc, giữ lại cho cô ta một mạng, giúp cô ta thăm dò cũng tốt. Con đường trong Lộ vương phủ này thật là gập ghềnh!

“Nhưng thái độ của nàng ta đối với tiểu thư...” Đáng lẽ tiểu Quyên định nói là bất kính nhưng cũng không dám thốt lên thành lời. Nàng rất hiểu tính nết của tiểu thư nhà nàng.

“Như vậy mới có thể lộ ra nhược điểm!” Có nữ nhân này che chắn, ngược lại nàng sẽ có một vật đảm bảo.

Biệt viện Giác Thiên Tế sau hậu viện.

“Tiểu thư, người xem, thái độ của Đại phu nhân là có ý gì?”

“Rõ ràng Đại phu nhân muốn che chở cho đồ tiện nhân kia.” Giọng nói trong trẻo như chim hoàng oanh xuất cốc, nhưng lời nói ra lại mang theo sự cay độc. Thật đúng là lợi cho tiện nhân Uông Tùy Tâm kia, có điều muốn nàng cứ buông tha cho Uông Tùy Tâm như vậy sao, nàng không cam tâm!

“Vậy chẳng phải là quá lợi cho Thất phu nhân ư? A...là tiện nhân kia.” Lời vừa nói ra thì bị một ánh mắt sắc bén cắt ngang. Vội vàng đổi lại.

Quy bịch một tiếng trên mặt đất để cầu xin tha thứ.

“Tiểu thư, nô tỳ sai rồi, lần sau nhất định sẽ không tái phạm nữa, xin tiểu thư khai ân!” Nàng phạm vào điều lớn, nghĩ tới thủ đoạn của tiểu thư, tiểu Như không khỏi rùng mình.

“Người đi nói cho Lộ Nguyên. bảo hắn làm sao mời bằng được Vương gia tới chỗ ta, nói là trong người ta khó chịu.” Nàng phải biết được thái độ

của Vương gia đối với chuyện này thì mới có thể quyết định được bước tiếp theo nên đi thế nào, nàng không thể ngu ngốc như những nữ nhân kia được.

Không có sự đồng ý của Vương gia, Đại phu nhân tuyệt đối không dám làm như vậy, nhưng nàng muốn biết là Đại phu nhân muốn cứu nữ nhân đó hay là Vương gia có ý định cho cô ta một con đường sống? Nghĩ như vậy trong mắt chột lóe, nàng thà rằng là Đại phu nhân muốn che chở cho cô ta, cũng không hy vọng đó là ý của Vương gia. Nếu là ý của Đại phu nhân, nàng còn có thể nể mặt mũi mà tha cho cô ta một con đường sống, nhưng.....nếu là ý của Vương gia.....Vậy...Uông Tùy Tâm không thể không chết.

.....

“Phu nhân...Haizzz....người hà tất phải làm như vậy?” Bà Vương nhìn Đại phu nhân đang niệm phật ở kia, không khỏi thấy tiếc cho chủ tử nhà mình.

“Nhũ mẫu, đừng nói thêm nữa, việc này cứ quyết định như vậy đi! Bà đi thông báo cho phòng thu chi, mỗi tháng phát bạc cho trúc viện, mặt khác, để Tử Vân ở lại đó!” Khẽ thở dài! Những việc ta làm được cũng chỉ có thể thôi, Thất phu nhân, có thể sinh tồn được trong Lộ vương phủ này hay không là phụ thuộc vào vận may của cô.

“Haizzz....Dạ...” Mặc dù đáp vậy nhưng thân thể vẫn không nhúc nhích.

Nhìn nhũ mẫu của mình, sao nàng lại không biết điều nhũ mẫu đang lo lắng kia chứ? Nhưng nghĩ tới những hành động của Uông Tùy Tâm, cho dù biết rõ tất cả nhưng vẫn cam nguyện chết, nàng ta yêu nam nhân kia như vậy, ngay cả tính mạng cũng từ bỏ, khiến nàng có hơi kinh ngạc, hóa ra nữ nhân khi yêu lại mê muội đến thế. Làm cho nàng nghĩ tới bản thân mình, nàng cũng yêu nam nhân ấy! Tình yêu của nàng cũng nhận được mê muội!

Nhưng có mấy ai thật sự nhìn ra được đây? Chỉ có bản thân nàng ta hiểu rõ, các phu nhân trong Lộ vương phủ này cũng không phải đèn đã cạn dầu, đối với các nàng mà nói mạng người ra sao đã không rung động được chút nào từ đáy lòng nữa. Chỉ là các nàng đều tôn sùng nam nhân như trời kia. Nhưng, hẳn, trái tim của hẳn không hề có một chỗ nào dành cho các nàng. Đều là nữ nhân, nàng muốn làm ít việc vì nữ nhân, để có được một giấc ngủ yên ổn mỗi đêm mà thôi.

“Đi đi!”

“Phu nhân, bây giờ chỉ e các phu nhân khác đều chăm chú nhìn vào mọi hành động của Đại phu nhân, nếu nô tỳ tới phòng thu chi thông báo lệnh của phu nhân thì sợ rằng các phu nhân khác sẽ càng đề phòng phu nhân hơn.” Tội gì phu nhân phải tự chuốc lấy phiền phức chứ?

“A, làm sao các nàng yên tâm với ta được? Đây là số mệnh, số mệnh của nữ nhân! Ta đã cam chịu từ sớm rồi. Đi đi!”

“Haizzz, vâng thưa phu nhân.”

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 5: Đại Phu Nhân Che Chở

Đột nhiên một giọng nói truyền tới khiến Lộ Tù Tâm đang nghĩ kế hoạch ở cửa phòng phải nhíu mày lại, thấy ánh mắt khinh thường của người trước cửa, nàng không nghi ngờ rằng kẻ đó cực kì không muốn tới nơi này, có điều nếu không muốn vậy thì đừng tới, làm gì phải vác khuôn mặt như là nàng đang nợ tiền hăn chứ. Nàng còn đang phát sầu vì kiếm sống đây.

“Thất phu nhân, đây là bạc tháng này của trúc viện.” Giọng nói cứng nhắc không có âm điệu, nếu không phải nhìn thấy rõ ràng ánh mắt khinh thường của hăn thì Lộ Tù Tâm còn thấy ác cảm. Nhận lấy túi bạc có vẻ không ít từ tay hăn, phát tay, chỗ nào tới thì về chỗ đó thôi.

“Khoan đã, Thất phu nhân.” Lộ Phúc thấy Thất phu nhân bây giờ thì vốn khinh thường trở nên kinh ngạc. Hăn đã ở vài chục năm trong vương phủ, quá hiểu rõ các phu nhân là loại người thế nào, Thất phu nhân này vừa tới đã chiếm được sự sủng ái của Vương gia, đối xử với người khác cũng rất lạnh lùng, cho nên mọi người đều nói Thất phu nhân vì được cưng chiều mà sinh ra kiêu căng, khinh thường những hạ nhân như bọn họ, bây giờ nàng bị Vương gia ném vào trúc viện, chẳng khác nào một lãnh cung, cả đời đừng mong có cơ hội ngóc đầu lên được, mà hạ nhân bọn họ cũng coi khinh nàng, vốn hăn tưởng rằng sẽ nhìn thấy một nữ nhân khóc sướt mướt, nhưng không ngờ Thất phu nhân lại chẳng hề thê thảm chút nào, bảo sao mà hăn không cảm thấy kì lạ cho được?

Vẫn chưa quay đầu lại, chỉ dừng bước.

“Còn có chuyện gì à?” Nhìn túi bạc này thì nàng cũng vui lòng mà nể mặt hẳn một chút. Nàng phải dự tính tiêu làm sao thật có ích chỗ bạc này mới được.

“Dạ, Đại phu nhân thông báo với chỗ tổng quản là ngoại trừ đưa bạc từng tháng tới thì nha đầu Tử Vân của Đại phu nhân cũng để lại chỗ Thất phu nhân, mặt khác Thất phu nhân cần gì có thể nói với tiểu nhân, chỉ cần là việc trong khả năng của tiểu nhân thì đều được. Tiểu nhân là thuộc hạ của tổng quản.” Không hiểu tại sao Đại phu nhân còn giúp Thất phu nhân, chẳng phải nàng ta đã vụng trộm với người khác sao? Loại nữ nhân này đáng lẽ phải mang đi xử tử mới đúng?

Cái gì? Để Tử Vân lại chỗ nàng? Lộ Tuy Tâm không khỏi cười khổ, trúc viện của nàng chỉ có thể ngủ được một người, lấy đâu ra chỗ cho Tử Vân đây?

Còn nữa, xem ra một màn hôm nay sẽ khiến cuộc sống của nàng càng không được yên ổn, có vẻ như các thế lực đã bắt đầu rục rịch. Haizzzz, cuộc sống mà nàng ao ước hoàn toàn không có duyên với nàng gì cả.

“Ta biết rồi, cậu chuẩn bị giúp ta ít vật dụng là được, nếu có thể thì tìm vài người sửa lại nóc nhà ở trúc viện một chút! Không biết cậu có thể thu xếp giúp ta không?” Nếu cuộc sống đã định trước là không yên ổn vậy thì những đòi hỏi của nàng đâu tính là quá đáng. Haizzzz, sinh tồn được đã khó, huống hồ lại đang ở trong thân thể của nữ nhân cổ đại.

Lộ Phúc cả kinh, thái độ của Thất phu nhân khiến hẳn không biết phản ứng thế nào.

“Nếu có thể thì mai chuẩn bị giúp ta, còn không thì xin mời quay về.” Không để tâm tới Lộ Phúc, Lộ Tuy Tâm đi vào nhà.

Để lại Lộ Phúc bên ngoài trừng mắt nhìn cửa trúc đóng lại, đây là Thất phu nhân sao? Thất phu nhân bị giáng? Quá khác so với những gì trong

tưởng tượng của hắn.

“Thất phu nhân, vậy nô tài xin cáo lui.” Không thấy ai trả lời, hắn phải nhanh nhanh trở về báo cho tổng quản mới được. Để xem có làm theo được yêu cầu của Thất phu nhân không.

Tử Vân có thể ngủ cùng nàng, dù sao thời tiết cũng không lạnh lắm, chần chừ không cần nhiều! Lộ Tuy Tâm nhìn căn phòng trúc rêu thăm nghĩ.

Có điều để nha đầu đó theo nàng thì thật tủi thân cho cô bé quá, thời cổ đại này đúng là không có nhân quyền, tính mệnh của hạ nhân căn bản không đáng giá, nàng thăm hạ quyết tâm, Tử Vân, chỉ cần em bằng lòng, ta sẽ đem tới cho em một cuộc sống mới, mà ta, cũng không ở Lộ vương phủ này cả đời, tới lúc có thời cơ thích hợp ta sẽ mang em cùng rời khỏi nơi này, đi ngắm hoa thơm cỏ lạ bên ngoài, hít thở không khí tự to tự tại! Sống những ngày bình yên vui vẻ mới là mục đích mà ta hướng tới

.....

“Mặc Nhiên, không biết Thất phu nhân thế nào rồi?” Ngả người vào lòng ngực Vũ Mặc Nhiên, nhẹ nhàng hỏi.

“Không chết được!” Giọng nói lạnh lùng của nam nhân khiến nữ nhân run rẩy.

“Vụ nhi, sao vậy? Thân thể có chỗ nào khó chịu à?” Nâng gương mặt giai nhân lên, sao Vụ nhi lại nhắc tới Uông Tuy Tâm? Chẳng phải nàng rất không thích hắn tới chỗ Uông Tuy Tâm đó sao?

“Không sao!” Như là bị hắn nhìn thấu tâm tư, cố che giấu đưa lưng về phía hắn.

Nam nhân nhướn mày, cũng không dễ dàng giai nhân mà ngồi lên ghế, nâng chung trà lên nhẹ nhàng thổi, nữ nhân, luôn có lòng tham không thể

thỏa mãn, đối với nàng tốt, nàng lại cho rằng còn chưa đủ.

Như đã suy nghĩ nhiều lần, hàm răng cắn môi trở nên hồng hồng.

“Hình như Đại phu nhân đang cố ý che chở Thất phu nhân”

Bên trong phòng chỉ nghe thấy tiếng thổi nhẹ nước trà của nam nhân, mà nam nhân cũng tựa như không nghe thấy lời nữ nhân, chỉ thường thức chén trà ngon trên tay. Cuối cùng như bị hấp dẫn bởi hương thơm mà nhấp một ngụm lên môi, nhâm nhi vị trà rồi mới uống, sau đó như nhớ tới lời nữ nhân, khóe mắt nhẹ nhàng liếc qua, ánh mắt lạnh lẽo không khỏi làm cho nữ nhân run sợ.

Đứng dậy đi về phía nữ tử, ngón tay thon dài nâng chiếc cằm thon trắng mịn như ngọc của nữ tử lên.

“Vụ nhi, nàng xem như là ngoại lệ đối với ta, bởi vì sự xuất hiện của nàng khác với những nữ nhân khác, cho nên ta sẽ bảo vệ nàng, để nàng khỏi phải lo lắng về cuộc sống trong Lộ vương phủ này, nhưng chỉ có thể thôi, đừng vọng tưởng quá nhiều! Hiểu chưa?”

“Vụ nhi đã hiểu! Lần sau Vụ nhi sẽ không tái phạm nữa.” Lực đạo của hãn xiết lên cằm để cho nàng biết nam nhân này là vô tình thế nào. Nàng sai rồi, hôm nay nàng không nên cố hỏi hãn, cho nên hãn mới tức giận.

Trên khuôn mặt tuần mỹ thân nhiên cười khẽ: “Vụ nhi sợ à?” Hãn sủng ái nàng, nhưng nàng cũng nên từ biết có chừng mực.

Mặc dù thân thể run nhẹ nhưng nữ nhân vẫn nở nụ cười khiến người ta không nở.

“Vụ nhi không sợ, vì Vụ Nhi biết Vương gia sẽ không làm tổn thương tới Vụ nhi.” Có lúc nam nhân này vô tình khiến các nàng sợ.

“Đừng gọi là Vương gia, ta đã nói rồi, ở riêng với nhau nàng có thể gọi ta là Mặc Nhiên.” Nữ nhân, ngoan ngoãn thì mới đáng yêu.

“Dạ, Mặc Nhiên, vậy Vụ nhi chơi cờ với ngài, hay đánh đàn cho ngài nghe nhé?” Vội vã chuyển đề tài.

“Khỏi đi, bản vương còn có việc, lần sau sẽ tới chỗ nàng.” Nói xong bước đi không hề lưu luyến, chỉ còn lại giai nhân với tâm trạng phiền muộn.

“Tiểu thư...” Tiểu Như đi vào thì thấy tiểu thư đang tức giận.

“Một ngày nào đó nhất định ta phải làm cho hãnh si mê ta, nghe theo lời ta.”

“Sẽ có ngày đó, tiểu thư, xin người bớt giận, tính tình Vương gia lạnh lùng như vậy, từ từ rồi sẽ được thôi, trước tiên cứ tha cho nữ nhân kia một mạng.”

Từ trước tới nay Lộ vương gia có danh là tuyệt tình vô tâm, cũng không để bất cứ nữ nhân nào vào trong mắt, chẳng ngờ tiểu thư nhà nàng còn khiến Lộ vương gia coi trọng vài phần.

“Vương gia, Dương công tử đang chờ ngài trong thư phòng!” Lộ Nguyên thấy Vũ Mặc Nhiên thì bước lên bẩm báo.

“Ừ, ta biết rồi!” Nhướn mày, cuối cùng đã tới.

Trong thư phòng, một nam nhân năm nửa người trên ghế bằng gỗ lim sẽ làm cho người khác phải nghẹt thở, mái tóc đen dùng một cây ngọc trâm búi lên, có vài sợi rơi trước trán, lại càng thêm phần văn nhã, khuôn mặt tinh xảo như được họa sĩ vẽ ra một cách tỉ mỉ, đôi mắt đen và sâu, da trắng mịn, bên cạnh môi khi cười còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện, nếu không phải trên cặp mắt là một đôi mày kiếm anh khí thì nhất định sẽ là bức

tranh mỹ nhân tuyệt đẹp! Chỉ thấy hần phe phẩy cây quạt trong tay, hơn nữa vẻ mặt rất thỏa mãn, sợ rằng sẽ khiến nữ nhân điên cuồng mà nhào tới.

“Sao? Vị mỹ nhân kia khiến cho tâm trạng người không vui à?” Quạt khẽ lay động, tiếng bước chân ngừng lại.

“Có việc gì?” Tuy rằng khuôn mặt vẫn lãnh nghiêm nhưng lời nói không hề lạnh lẽo như trước.

“Này, nói bao nhiêu lần rồi, lúc nào cũng làm cái bộ mặt đấy, cứ làm như ta nợ bạc của người không bằng!” Hừ! Nhưng mà cho dù cười thì cũng không đẹp bằng ta!

“Đẹp cái suy nghĩ tự ki ấy của người đi, nói, đã xảy ra chuyện gì?” Như là không nhìn thấy vẻ mặt đù của nam nhân kia, Vũ Mặc Nhiên ngồi xuống ghế đối diện, tay phải đặt lên tay vịn, ngón tay nhẹ nhàng gõ theo nhịp. Khác với vẻ lạnh lùng vừa nãy, lúc này trên người Vũ Mặc Nhiên tỏa ra khí thế không hề kém cạnh so với Dương Á Sơ có bề ngoài xuất sắc ở đối diện.

“Không có việc gì thì không thể tới tìm người à?” Lườm Vũ Mặc Nhiên một cái, uống công hần tận tâm tận lực giúp hần ta thu thập tin tức trong giang hồ.

Nhíu mày “Theo ta được biết, gần đây lão gia tử chỉ rõ phải là người nào đó tiếp nhận vị trí người thừa kế, mà cái người nào đó ấy không có can đảm nên đã chạy trốn, làm hại lão gia tử hạ lệnh truy tìm khiến mọi chuyện rối tung cả lên.”

Người vốn đang nằm đột nhiên bật thẳng dậy, vội vàng chỉ thẳng vào mũi Vũ Mặc Nhiên.

“Người...người...người biết rồi còn nói?” Hu hu...hần thật đáng thương, mấy ngày nay bị đuổi tới phát điên. Gia gia cũng thật là, nhiều

người như vậy sao cứ nhất định phải bắt hấn làm trâu làm ngựa?

“Thật sự không muốn nhận?” Vũ Mặc Nhiên không hiểu Dương Á Sơ đang nghĩ gì nữa.

“Đương nhiên, người chưa bao giờ được nếm trải tự do, đương nhiên sẽ không thể biết tự do đáng quý tới mức nào, mà ta quen tự do rồi, nếu tiếp nhận vị trí kia thì chẳng khác nào từ bỏ tự do, ngày ngày sống như thế ta không chết thì cũng sẽ điên.”

Nhướng đôi mày rậm, có nghiêm trọng như thế không?

Dương Á Sơ dùng ánh mắt nghiêm túc nói cho hấn, đương nhiên là nghiêm trọng như thế.

Hai ánh mắt đấu với nhau trong không khí.

“Như vậy người có dự định gì chưa? Người nên biết đây là chuyện trước sau gì cũng phải đối mặt.” Hấn ta cho rằng Dương lão gia tử sẽ để mặc hấn muốn làm gì thì làm sao!

Im lặng một lát, Dương Á Sơ lại mỉm cười lần nữa lộ ra lúm đồng tiền, được ngày nào tự do thì cứ hay ngày đó thôi!

“Thôi, không nói mấy chuyện phiến toái đó nữa, Thanh vương gia đang xin chỉ thị tới biên thành, ha ha! Hấn không sợ vị hoàng đệ thủ đoạn phi phạm của các người sinh nghi sao?” Chuyện phiến phức trong hoàng gia còn nhiều hơn cả của hấn, lần thứ hai hấn cảm thấy may mắn khi đã không sinh ra tại hoàng thất, tuy rằng không có địa vị cao quý nhưng ít ra không phải cảm thấy lo cho tính mạng của mình, không phải...Lắc đầu, nghĩ tới lại thấy thật đáng sợ.

Lần này đổi lại là Vũ Mặc Nhiên im lặng, Đại hoàng huynh vẫn không phục ư? Thân là con cháu trong hoàng thất, ai cũng muốn nắm giữ quyền

lực địa vị, nhưng...Sau khi nhận ra rõ năng lực của tứ đệ, hấn đã hoàn toàn gạt bỏ suy nghĩ ấy trong đầu đi, tâm phục khẩu phục trở thành cánh tay đắc lực bên cạnh tứ đệ, dốc lòng vì hoàng triều Thiên Vũ. Nhưng Đại hoàng huynh vẫn không thể từ bỏ dã tâm trong lòng.

Hành động lần này của huynh ấy Hoàng thượng sẽ nghĩ thế nào đây? Thật ra hấn cũng không muốn nhìn thấy cảnh huynh đệ tương tàn. Xem ra ngày mai hấn phải vào cung để thăm dò suy nghĩ của thái hậu! Dù sao bà ấy cũng là mẫu thân ruột của Đại hoàng huynh. Nhưng mà, có khả năng bà ấy cũng không cam lòng không?

“Giúp ta điều tra động thái của Uông Chấn.”

Không phải chứ? Lão gia hỏa kia còn có thể tâm trạng đi mưa làm gió được nữa sao? Dương Á Sơ cảm thấy buồn cười khi nhìn bị Lộ vương gia tâm ngoan này, người làm cho nữ nhi của người ta sống dở chết dở, tuy nàng ta là con thứ, cũng chẳng được quân tâm nhiều, nhưng tốt xấu gì cũng phải nể mặt nhân gia người ta chút, bây giờ có thể nói chuyện của Thất phu nhân Uông Tuy Tâm trong phủ người từ đường lớn tới hẻm nhỏ đều biết! Từ vua tới dân đều bàn luận. Chắc Uông Chấn sẽ trốn trong nhà không dám ra khỏi cửa mất.

“Một nghìn lượng bạc!” Nhưng mà, ha ha! Có bạc mà không làm mới đúng là đồ ngốc.

Dương Á Sơ nhìn túi bạc trên bàn, rốt cuộc Vũ Mặc Nhiên cũng có cách bắt hấn làm.

“Thống nhất xong, nhưng còn phải giúp ta để ý tới Ngũ đệ!” Một nghìn lượng bạc đâu có dễ kiếm như thế.

“Người...Thôi khỏi đi...Coi như ta xúi quẩy.” Chưa thấy ai nhỏ mọn như hấn.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 6: Tự Lực Cánh Sinh

“Tử Vân, được phân tới chỗ ta, em có thấy ấm ức không?” Lộ Tỳ Tâm nhìn Tử Vân ở trong phòng trúc, từ sau khi Đại phu nhân hạ lệnh để cô bé tới đây thì cô bé đã mang toàn bộ đồ đạc tới trúc viện xơ xác đáng thương này, đồ đạc cũng không có nhiều, thật ra chỉ là một bọc quần áo mà thôi.

“Không đâu, Thất phu nhân, nô tỳ không dám có bất kì ấm ức nào.” Tử Vân rưng rưng nói, thân là hạ nhân, chủ nhân có quyền quyết định nàng tới đâu hầu hạ ai, Đại phu nhân muốn nàng tới bên cạnh Thất phu nhân là có chỗ khó của người, mà nàng lại càng không thể có gì ấm ức.

Hơn nữa Thất phu nhân đã trải qua những ngày gian khổ, Thất phu nhân đối xử với nàng không tệ, cũng không khó hầu hạ, nàng còn thấy mình may mắn hơn khi không phải hầu hạ những vị phu nhân khó tính khác.

Không dám, chứ không phải không có, hay là trong lòng các nàng từ sau khi bán mình cho Lộ vương gia xong thì sẽ không còn quyền tự làm chủ nữa? Lộ Tỳ Tâm thở dài, bây giờ thì nàng cũng có năng lực gì đâu mà lo cho người khác.

“Buổi tối ngủ cùng ta nhé! Quản gia đã nói sẽ gọi người tới sửa mái nhà ở trúc viện, ta cũng được nhận bạc từng tháng, hơn nữa còn cả cái vòng hôm qua ta đưa cho em, chắc chúng ta cũng dùng đỡ được một thời gian ngắn.” Nếu không thể thay đổi tình hình hiện nay của Tử Vân, vậy thì nàng chỉ khả năng làm cho cô bé trả qua những ngày tháng yên ổn.

Tử Vân kinh hãi nhìn Thất phu nhân đang nói bình thản ở kia.

“Phu nhân, Tử Vân ngủ trên mặt đất cũng được.” Thu hồi khiếp sợ và cả cảm động ở trong lòng, Thất phu nhân đối xử với nàng thật tốt, ngủ cùng nàng? Điều này là không thể, tuy nói bây giờ Thất phu nhân đang gặp nạn nhưng chung quy vẫn là phu nhân, sao có thể ngủ cùng với hạ nhân như nàng được?

“Ngủ với ta không sao hết, được rồi, cứ quyết định như vậy đi, bây giờ chúng ta làm việc thôi.” Cỏ dại chỗ bãi đất trống kia phải giải quyết cho xong, ngày mai sẽ đi tìm quán gia lấy ít dụng cụ làm việc cơ bản về, nhất định nàng phải trông được loại rau này.

“Dạ.” Tử Vân vui vẻ trả lời, phu nhân như vậy khiến nàng có cảm giác như đang được ở nhà, nàng thích nhìn thấy phu nhân như hiện giờ.

Thấy động tác vui vẻ của Tử Vân, Lộ Tuy Tâm cũng thấy hơi rung động, nha đầu này sao lại đơn thuần như thế, đối với nàng tốt, nàng đã cảm kích vạn phần, thật ra đây là cách ứng xử đơn giản nhất giữa người với người mà thôi.

“Tử Vân, năm nay em bao nhiêu tuổi? Ở trong Lộ vương phủ đã bao lâu rồi? Có còn người thân nào không?” Vốn dĩ câu hỏi đơn giản nhưng lại khiến Tử Vân đang bận bịu đột nhiên ngừng lại.

“Bẩm phu nhân, Tử Vân năm nay mười lăm, bán mình cho Lộ vương phủ đã hai năm, trong nhà không còn ai.” Nếu không phải cha mẹ mất thì nàng cũng sẽ không bị đại nương hàng xóm đưa tới Vương phủ làm nha đầu!

Thấy Tử Vân im lặng, Lộ Tuy Tâm đi tới, ôm nhẹ thân thể nhỏ nhắn gầy yếu đó vào lòng, mười lăm tuổi, đáng lẽ phải là thời gian hạnh phúc nhất của con người, nhưng....con nhà nghèo khổ đã sớm phải chịu vất vả! Nàng vẫn còn hơn những người cổ đại này, khi nàng mười lăm tuổi còn hạnh phúc hơn nhiều.

“Đừng suy nghĩ nhiều, cha mẹ cũng là bất đắc dĩ thôi, bỏ lại em một mình cũng là điều bọn họ không mong muốn nhất, vì bản thân, cũng là vì họ, em phải sống cho thật tốt.” Nhưng mà, cha mẹ, nếu hai người biết con đã chết thì có thấy đau buồn chút nào không?

“Vương gia, Lộ tổng quản muốn gặp Vương gia, nói là có việc muốn bẩm báo.” Giọng nói của Lộ Nguyên vang lên bên ngoài cửa.

Lộ Nghiệp! Hẳn có chuyện gì cần nói?

“Cho hẳn ta vào!” Cầm lấy bộ cẩm y màu trắng vắt trên bức bình phong mặc vào người, hoa văn trên tay áo được thêu bằng sợi tơ tằm màu tím thật tinh xảo, dây lưng cũng mang màu tím, cuối cùng là ngoại bào màu trắng, ngũ quan tuấn mỹ, dáng người như thư sinh mang theo phong độ cử chỉ nho nhã nhưng khí chất tỏa ra khiến đối phương phải e sợ, thanh nhã rồi lại lãnh khốc.

Lộ Nghiệp vừa bước vào cửa thì cúi người xuống mới dám tiến lên, trong đầu thầm nghĩ, hôm qua không biết Lộ Phúc làm sao mà lại chạy tới bẩm báo lại yêu cầu của Thất phu nhân, nói thật chứ yêu cầu này của Thất phu nhân hẳn cũng chẳng biết làm sao, thảo nào bộ dạng Lộ Phúc lại quái lạ như vậy, nhưng không biết có nên hỏi không đây, nhờ chộc giận Vương gia thì hậu quả thật không dám nghĩ tới.

“Vương gia, nô tài có việc cần xin ý kiến của ngài.” Có Đại phu nhân làm lá chắn, cho dù Vương gia tức giận thì cũng không tới mức trút hết mọi lỗi sai lên đầu hẳn.

“Ừ.”

Nét mặt của Vương gia không biết là đang tốt hay xấu, việc này có nên nói không đây? Do đang chần chừ nên không nhìn thấy được ánh mắt vừa quét qua của Vũ Mặc Nhiên.

“Có việc gì?” Giọng nói lạnh lùng khiến Đường Nghiệp giật mình mà bật thốt lên.

“Dạ là chuyện liên quan tới Thất phu nhân! Đại phu nhân truyền lệnh là mỗi tháng đưa bạc tới cho Thất phu nhân, còn sai một nha hoàn tới trúc viện.” E dè nhìn trên mặt đất, chờ mệnh lệnh của Vương gia.”

“Cứ theo lời Đại phu nhân mà làm!”

“Lộ Nguyên, ngựa đã chuẩn bị xong chưa?”

“Bẩm Vương gia, đã xong rồi ạ.”

“Dắt tới cổng lớn.”

Đi ra tới cửa phòng thì Vương gia bị Lộ Nghiệp gọi lại, dừng bước.

“Có chuyện gì nói mau.” Lộ Nghiệp này lúc nào cũng lễ mễ như vậy.

“Dạ, thưa Vương gia, hôm qua mang bạc tới cho Thất phu nhân thì Thất phu nhân yêu cầu nô tài phái hai người tới để xây phòng bếp cho phu nhân, mặt khác sửa lại mái nhà trong trúc viện, không biết có được không ạ?”

Một lúc sau vẫn không thấy lên tiếng, Lộ Nghiệp ngẩng đầu nhìn Vương gia, phát hiện ánh mắt lạnh như băng của Vương gia thì không khỏi sợ tới mức lập tức cúi đầu, cho nên không thấy được vẻ nghi ngờ trên mặt Vũ Mặc Nhiên.

“Khởi bẩm vương gia, Lộ thị vệ đã dắt ngựa tới cổng lớn.” Tiếng nô bộc bẩm báo bên ngoài cửa khiến Vũ Mặc Nhiên nhướn mày.

“Lộ Nghiệp, cứ làm theo yêu cầu của Thất phu nhân.” Nữ nhân, cho rằng làm như vậy còn có thể thu hút được hãn ư? Hãn muốn xem xem nữ nhi của Uông Chấn còn dở trò gì ra được nữa.

“Dạ.”

Đợi tới khi Vương gia đã đi khuất, Lộ Nghiệp mới dám ngẩng đầu lên, dùng tay áo lau đi mồ hôi trên trán.

Bên trong ngự thư phòng

Bầu không khí có vẻ nghiêm túc, ngoại trừ người đang ngồi ở trên thì những người còn lại đều im lặng, dù sao bây giờ cũng không phải lúc thích hợp để mở miệng.

“Sao? Hôm nay các huynh tới là để gặp trẫm hay là ngắm thư phòng của trẫm?” Giọng nói của nam tử rất ôn hòa, nhưng trong ánh mắt rõ ràng là muốn nói ra với bên này, nếu không muốn nói thì chi bằng ra ngoài.

Thấy Nhị hoàng huynh cúi đầu không nói gì, Vũ Mặc Chính, đồ cáo già này, chưa bao giờ thể hiện ra là đại huynh cả, vĩnh viễn cứ lãnh đạm như việc không liên quan tới mình như vậy, luôn khiến hãn phải gánh trọng trách lên vai, Vũ Mặc Nhiên nhú mày, tiến lên một bước.

“Trong lòng Hoàng thượng chắc hẳn đã sớm có dự định rồi đúng không?” Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại như đang khẳng định.

“Ha ha, dựa vào đâu mà Lộ vương lại khẳng định như thế?” Như không nghe thấy lời nói khẳng định của Vũ Mặc Nhiên, tay trái vốn đang đặt ngay ngắn trên ghế liền đặt lên tay phải, chậm rãi xoay xoay nhẫn ngọc trên ngón áp út, đôi mày cong hình quả trứng, ánh mắt vẫn nhìn vào nhẫn ngọc trên tay, khiến người khác không nhìn thấy rõ ánh mắt nam tử ra sao, nhưng làn da trên mặt vô cùng mịn màng, bên dưới mũi là khóe môi hơi nhếch lên biểu hiện ý cười rất rõ, ít ra biểu hiện bên ngoài là như vậy.

“Từ trước tới nay Hoàng thượng luôn thông minh tột bậc, việc lần này của Thanh vương chắc đã sớm nằm trong dự liệu của Hoàng thượng, mà đã như vậy thì cách giải quyết ắt hẳn Hoàng thượng đã tính toán trước.” Vũ

Mặc Nhiên phải thừa nhận tứ đệ của hãn, cũng là Hoàng thượng bây giờ là con hồ ly lợi hại nhất, xảo quyệt vô cùng, đánh chết hãn cũng không tin trong đầu Hoàng thượng lại không suy tính trước, hiện giờ bọn họ ở đây chỉ e là đang ép buộc mấy vương gia bọn họ phải đứng ra giải quyết.

“Lộ vương đúng là thẳng thắn, trong đầu trăm quả thật có một suy nghĩ, có điều...?” Quét mắt nhìn vẻ mặt khác nhau của mấy người, Chính vương lãnh đạm, Lộ Vương thản nhiên, còn Hiên vương thì phức tạp, Vũ Mặc Phong thầm cảm thấy buồn cười, ha ha, có phải bọn họ đều đang nghĩ có chút thành quả khi ngồi trên ngai vàng, cảm giác có kẻ nhìn chăm chăm vào với vẻ thèm muốn thật không tệ, ít nhất bây giờ hãn vẫn chưa chơi chán! Nhưng mà, tròng mắt chợt lóe, hãn thật không vừa mắt với vị thái hậu lão nhân gia trong hậu cung kia. Tuy nói khả năng ngóc đầu lên là không thể nhưng chơi với bà ta hãn cảm thấy chán ngán rồi, vất vả lắm mới có cơ hội để hãn loại trừ, sao có thể buông ra dễ dàng như vậy được? Hơn nữa lần này lại còn danh chính ngôn thuận.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 7: Suy Nghĩ Của Hoàng Thượng

“Có điều...” Vũ Mặc Phong thấy thân thể ngũ đệ Hiên vương trở nên căng thẳng thì nụ cười nơi khóe miệng càng rõ rệt. Tiếp xúc với người thông minh sẽ không lãng phí trí lực của hắn, nhìn xem! Hắn còn chưa nói ra mà ngũ đệ đã chột dạ rồi.

“Hoàng thượng, thân thể mẫu hậu yếu ớt, không thể gánh vác tránh nhiệm đảm đương vị trí đứng đầu hậu cung, thần đệ khẩn cầu Hoàng thượng hãy giao phượng ấn cho các quý phi trong hậu cung nắm giữ.” Vũ Mặc Hiên khẽ thở dài, Hoàng thượng phải mở lời trước thì mới chừa chút thể diện cho mẫu hậu, trong lòng cười khổ, Hoàng thượng là tạo cơ hội để hắn mở miệng, cuối cùng cũng nể mặt hắn một chút. Có điều, mẫu hậu, người việc gì phải tự làm khổ mình như vậy, sự tình đã thành kết cục định trước, uổng công mà cũng đâu có ý nghĩa gì, vì đại hoàng huynh, người thật sự không quan tâm tới chính bản thân mình sao?

“Vậy thì Hiên vương cho rằng ai nên giữ phượng ấn mới là thích hợp nhất?” Làm như không phát hiện ra nụ cười khổ trên mặt ngũ đệ, chậm rãi xoay ngón ngọc, vẫn dừng dừng nói, tựa như đang nói tới một việc không liên quan tới mình vậy.

Việc này... Vũ Mặc Hiên rũ mi mắt xuống, đây không phải vấn đề mà hắn có thể trả lời được.

“Hoàng thượng, thần cho rằng đây là việc trong hậu cung, chắc Hoàng thượng đã có định đoạt từ trước, sao còn cần tới ý kiến của chúng thần?”

Vũ Mặc Chính tiếp lời nói, vứt lại vấn đề nặng tựa nghìn vàng cho người đang ngồi thản nhiên kia.

“Ồ?” Xoay xoay nhẫn ngọc, hai mắt vốn khép hờ chậm rãi ngược lên nhìn thẳng vào những người trong phòng, đôi mắt như vực sâu không đáy khiến người khác nhìn vào không thể bình tĩnh nổi, cũng làm cho Vũ Mặc Chính hơi giật mình, đây là khí thế của bậc vương giả! Trên người hãn và đại hoàng huynh không có khí thế như vậy, có thể áp đảo quần hùng. Có thể khí thế trên người tam đệ cũng khiến kẻ khác khiếp sợ nhưng thân là huynh trưởng, cả hãn và đại hoàng huynh đều thua, tuy rằng từ trước tới giờ hãn không có suy nghĩ đó, nhưng thân ở hoàng thất, vì sinh tồn, có những việc căn bản không muốn nhưng vẫn phải làm. Như hãn vậy, thật ra khát vọng của hãn chỉ là làm một người dân bình thường, đi ngao du sơn thủy hữu tình, thưởng thức những mỹ vị trên nhân gian, thế nhưng thân là hoàng tử, là vương gia, hãn không cách nào tránh được. Chung quy có lẽ là do hãn quá nhu nhược! Mà đại hoàng huynh không từ bỏ được giang sơn, nhưng tiếc là không có khả năng đó, tam đệ có năng lực nhưng lại cam tâm tình nguyện trợ giúp tứ đệ, trở thành trọng thần trong triều, ngũ đệ cùng một mẫu thân với đại hoàng huynh lại như một cơn gió, là người đáng lẽ phải tự do tự tại tung bay theo gió nhưng cũng bị hiện thực vướng chân như hãn. Thật ra họ không có cái vui sướng mà bách tính có, hay là kham khổ, nhưng loại tự do ấy là thứ họ muốn mà không thể đạt được. Thân trong hoàng thất, cả đời chỉ là quân cờ tại hoàng thất, không có con đường mà mình tự quyết định.

“Lộ vương, huynh nghĩ thế nào?”

“Thần tán thành ý kiến của Chính vương!” Có những lúc suy nghĩ của Hoàng thượng ngay cả hãn cũng không hiểu rõ. Phong đệ, đệ thật sự có khả năng nắm giữ toàn bộ mọi việc, cho dù...cho dù một ngày kia không có tứ hoàng huynh, Hoàng thượng cũng có thể xử lý mọi việc chu toàn.

“Tiểu Thân tử, truyền ý chỉ của trẫm, thân thể thái hậu không tốt, Ngũ vương gia có tấm lòng hiếu thảo, tấu xin được cho thái hậu an dưỡng tuổi thọ, thiên chùa thanh tịnh trong lành, thích hợp để tịnh dưỡng, chuẩn tấu, thái hậu có thể đi trước an dưỡng phượng thể.”

“Tuân chỉ!” Thái giám cúi người đáp.

“Khí hậu hôm nay hợp ý người, hoa trong ngự hoa viên của trẫm đang đua nhau khoe sắc, các vị hoàng huynh có tâm trạng thưởng thức cùng trẫm không?”

Đứng lên, thân thể cao lớn vận cẩm bào màu vàng, khiến người ta không thể nghi ngờ thân phận cao quý của bậc đế vương trên người Vũ Mặc Phong, chờ Tiểu Thân tử tiến lên, không đợi những người khác trả lời, hai tay chấp ra sau lưng đi đầu ra ngoài.

Ngũ đệ, đệ cũng đừng quá để ý, thân là con cháu trong hoàng tộc, những quy tắc này là lẽ đương nhiên, cúi người đi ra theo Hoàng thượng, Chính vương dùng ánh mắt đăm đăm nhìn Hiên vương ở kia, haizzz, dù sao cũng là mẫu thân ruột mà! Hơn nữa bởi vì là nhi tử nhỏ tuổi nhất của tiên hoàng, vả lại còn do hoàng hậu sinh ra, từ nhỏ có thể nói là được sủng ái vô cùng. Nhưng mà...Hoàng thượng hôm nay là vị tứ đệ từ nhỏ đã không có tiếng tăm gì, ai mà biết được tâm cơ của đệ ấy lại sâu sắc như thế, biết đâu từ khi đệ ấy hiểu chuyện đã thề nhất định sẽ ngồi lên ngôi vị hoàng đế này! Quan trọng hơn là phụ hoàng, tuy rằng không đóng góp nhiều, chỉ bảo vệ thành quả của tổ tông nhưng có ai lại không hy vọng họ Vũ độc bá thiên hạ? Cho nên mới truyền ngôi cho tứ đệ có dã tâm nhất trong các huynh đệ! Vốn dĩ hẳn còn tưởng rằng phụ hoàng sẽ truyền ngôi cho con trai mà người yêu thương nhất. Nhưng... Vô tình nhất là bậc đế vương! Yêu thương thì sao? Có thể được bao lâu?

Sau khi Vũ Mặc Hiên cảm giác được tầm nhìn của nhị hoàng huynh, trong lòng càng cười khở, thật ra nhị hoàng huynh không biết rằng, đứng

càng cao thì càng nguy hiểm, từ nhỏ hẳn đã hiểu đạo lý này, phụ hoàng yêu thương hẳn, không, phải nói là cưng chiều, nhưng đối với hẳn mà nói như là trăng trên trời, chỉ có thể ngắm nhìn từ xa, vĩnh viễn không thể chạm tay vào, bên trong có hơi lạnh tới thấu xương. Cho nên phụ hoàng mới truyền ngôi cho tứ hoàng huynh, điều này đã nằm trong dự liệu của hẳn từ trước. Có điều sao đại hoàng huynh và mẫu hậu vẫn không hiểu ra?

Bóng người màu vàng sáng nhàn nhã đi dạo ở phía trước, theo sát sau đó là Vũ Mặc Chính và Vũ Mặc Nhiên song song với nhau, thứ hai là Vũ Mặc Hiên, cuối cùng mới là đoàn thái giám và cung nữ.

Bởi có Hoàng thượng giá lâm, cấm vệ quân đi tuần cũng nghiêm cẩn đứng đợi.

Đi ra từ ngự thư phòng, qua tâm cung của Hoàng thượng, bên trên là mấy chữ lớn màu đen thật mạnh mẽ, Phong Vũ cung, là cái tên mà sau khi đăng cơ Vũ Mặc Phong đã sửa lại, quân cấm vệ nhìn thấy người liền đứng thành hàng, đồng loạt quỳ xuống. “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

“Bình thân”.

“Tạ ơn Hoàng thượng!”

Chuyển qua hành lang uốn lượn được chạm khắc tinh xảo, phía trước là ngự hoa viên, có không dưới trăm loài hoa cảnh quý giá. Lúc này trăm hoa nở bừng, gió nhẹ thổi khẽ, cảnh sắc thật khiến cho con người ta cảm thấy thoải mái. Chỉ có mấy người lớn lên từ trong cung là mang nét mặt thờ ơ không hề rung động. Từ nhỏ đã nhìn thấy cảnh này nhiều rồi, đã thành thói quen. Nếu có một ngày ngự hoa viên không còn một đóa hoa nào thì chắc mới có thể khiến bọn họ kinh ngạc.

Bách hoa đình, ý nghĩa đúng như tên của nó, ở ngay phía trước ngự hoa viên, cầu thang tám mươi bậc, người ở trên có thể nhìn thấy toàn bộ cảnh

trăm hoa bên dưới ngự hoa viên.

Vũ Mặc Phong ngồi có hơi khác so với lúc trong ngự thư phòng, lúc này hẳn ngồi trên tấm đệm mềm đặt lên ghế đá do cung nữ chuẩn bị sẵn, dựa nửa người ra đằng sau, lười nhác mà mê người, ưu nhã nhưng phóng khoáng.

“Hôm qua Uông Chấn có cầu kiến trăm, nói Thất phu nhân của huynh, cũng là con gái ông ta bị oan, chẳng hay hoàng huynh có muốn nói gì không?” Tất cả trong đôi mắt đều hiện lên hứng thú.

Khóe miệng hơi mở: “Có oan hay không thần tự có tính toán, xuất giá tòng phu, con gái Uông đại nhân đã bước vào Lộ vương phủ của thần, nói vậy đây là việc nhà của Lộ vương phủ, Uông đại nhân không có quyền hỏi đến đúng không thưa Hoàng thượng?” Oan? Đúng là nàng oan! Nhưng nàng cam tâm tình nguyện, ông ta sao có thể so được với chút ít của hẳn?

“Ha ha...Người không chết là tốt rồi, trăm không mong ngày nào cũng có người tới than phiền bên tai.” Tiếng cười khê có lực hấp dẫn chết người, có thể nói là khiến người ta rùng mình, lão già kia là quân cờ trong tay hẳn, tuy nói không ảnh hưởng tới kết quả ván cờ nhưng giữ lại cũng không phải không có ích lợi gì.

“Thần đã hiểu!” Tính mạng của nàng cũng đâu dễ mất đi như vậy, “Vương gia, Thất phu nhân nói muốn tìm vài người tới giúp nàng sửa lại mái nhà của trúc viện.” Không biết tại sao mà lại nghe thấy lời của Lộ Nghiệp vang lên bên tai, nữ nhân này đang muốn làm gì? Híp mắt lại, có hơi ngẩn ra.

Ngẩn người? Đường đường là Lộ vương gia mà lại ngẩn người? Ánh mắt hứng thú của Vũ Mặc Phong có thêm chút tò mò, nhưng cũng không cắt ngang Vũ Mặc Nhiên.

Hiếm có khi hãn mới thấy vị Tam hoàng huynh chưa bao giờ coi trọng nữ nhân lại ngần ra vì một nữ nhân. Sao hãn có thể không tò mò cho được?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 8: Dựng Phòng Bếp

“Chẳng hay Thất phu nhân còn yêu cầu gì nữa không?” Lộ Phúc chẳng biết vì sao mà nhìn thấy Thất phu nhân này sẽ bất giác trở nên nhún nhường, nên biết rằng thân là thuộc hạ của tổng quản Lộ vương phủ, hẳn cũng là nhân vật mà đám hạ nhân không dám đắc tội.

Nhưng quả thật Thất phu nhân này không giống với những phu nhân khác mà hẳn biết, chỗ ở của hẳn so ra còn tốt hơn trúc viện, bị ném vào đây mà còn có thể cười được, hơn nữa hài lòng như vậy, Thất phu nhân này đúng là không đơn giản, không biết chừng mai sau có thể đổi đời! Nghĩ như vậy thái độ của Lộ Phúc với Lộ Tỳ Tâm càng nhượng bộ hơn.

Thấy thái độ của Lộ Phúc gần như đang lấy lòng, Lộ Tỳ Tâm không khỏi nhớ tới vẻ mặt hẳn khi lần đầu tới trúc viện, nàng có làm chuyện gì khiến Lộ Phúc này kính trọng à? Nghĩ lại một lát, hình như là không có.

“Nếu Thất phu nhân không còn cần gì vậy tiểu nhân xin đi trước, có chuyện gì giúp được Thất phu nhân nô tài sẽ cố gắng hết khả năng, phu nhân cứ nói không cần ngại.”

“Ừ”. Hiệu quả làm việc của Lộ Phúc cũng không tệ lắm, chưa tới chiều đã dựng xong xuôi phòng bếp của nàng rồi, tuy là chỉ dùng vài tấm ván gỗ dựng bên cạnh trúc viện nhưng không gian cũng khá rộng rãi, có thể đặt những thứ cần thiết, trên nóc là vài miếng ngói, hôm nào mưa không tới mức bị dột, ừm, rất được. Giải quyết vấn đề cấp bách hiện nay của nàng.

Người đã đi xa, Lộ Tuy Tâm gọi Tử Vân xuống ngắm phòng bếp mới, nôi mới, có điều vẫn chưa có củi.

“Tử Vân, phơi nắng đồng cỏ đại từ bãi đất trống kia ra cho thật khô”. Có thể dùng thay củi đốt vài ngày. Mặt khác lấy bạc đi mua mấy đồ dùng bếp núc. Dù sao bây giờ nàng cũng được phát bạc hàng tháng, tuy rằng phải nuôi sống hai người có hơi khó khăn nhưng mưu sự tại nhân, nàng không tin nửa đời còn lại của mình sẽ ở nơi này.

“Dạ, phu nhân, oa, phu nhân, quả thật chúng ta đã có phòng bếp rồi ạ?” Nói xong mới che miệng lại, phu nhân sẽ không trách nàng chứ?

Làm như không nghe thấy lời Tử Vân nói, Lộ Tuy Tâm mỉm cười, “Đúng vậy! Đây cũng coi là một khởi đầu mới, có đúng không?”

Mà thời gian tới sẽ càng ngày càng tốt hơn.

“Tử Vân, ta có thể ra khỏi viện này không?” Nếu như có thể thì nàng muốn đi cảm ơn đại phu nhân, không có sự che chở của nàng ấy, nàng, Lộ Tuy Tâm đâu có dễ dàng sống sót như vậy.

“Ra khỏi viện? Phu nhân, người muốn đi đâu?” Tử Vân kinh ngạc nhìn Lộ Tuy Tâm, nói chung, tốt nhất phu nhân đừng nên ra khỏi nơi này thì hơn.

“Muốn đi cảm ơn đại phu nhân!” Tuy rằng người đại phu nhân cứu là Ưng Tuy Tâm đã chết, nhưng từ xưa tới nay Lộ Tuy Tâm nàng không thích nợ nần người khác, dù sao được lợi cũng là nàng. Mà những ngày sắp tới này nàng phải sống thật tốt thay cho Ưng Tuy Tâm.

“Việc này...” Tử Vân chần chừ.

“Ta không thể ra à?” Không phải chứ, vậy chẳng phải nghĩa là nếu không nghĩ ra cách, nàng sẽ phải ở chỗ này nửa đời còn lại ư?

Cũng không phải là như vậy!

“Nô tỳ cũng không biết, theo lý mà nói người không thể rời khỏi trúc viện!” Thấy ánh mắt mong chờ của Thất phu nhân nhìn mình, Tử Vân cũng không đành lòng nhìn người thất vọng, nhưng nàng là hạ nhân, đâu thể giúp phu nhân được gì?

Nha đầu này, cũng không phải người không cho ta ra ngoài, đâu cần phải dùng nét mặt áy áy ấy nhìn ta làm gì? Vỗ vỗ tay Tử Vân.

“Không sao, chỗ của đại phu nhân, khi nào có cơ hội ta sẽ cảm ơn là được rồi!” Không được, nàng phải suy ngẫm lại thật kỹ xem có cách nào rời khỏi đây không.

“Phu nhân, người cũng đừng buồn, không biết chừng...không biết chừng tới một lúc nào đó Vương gia sẽ hồi tâm chuyển ý?” Cho rằng Lộ Tuy Tâm im lặng là do nghĩ tới hoàn cảnh khốn khó của mình, Tử Vân ngốc nghếch đi an ủi.

Lộ Tuy Tâm nghe xong lời Tử Vân, nếu thật sự có ngày ấy, chỉ e đối với nàng là nói là việc tránh không kịp! Nhưng nàng cũng không muốn nói, chỉ cười với Tử Vân, bây giờ có nói nhiều cũng chỉ phí công.

“Ồ, ai đây nhỉ? Hóa ra muội muội đang ở chỗ này à? Nhìn không kỹ, ta còn tưởng là nha hoàn của ai đang làm việc ở đây chứ?” Một giọng nói sắc sảo khiến Lộ Tuy Tâm nhú mày, cho dù người tới là ai thì đều là một nữ nhân cực ngu ngốc, dám đảm đương làm kẻ tiên phong, nàng ta không sợ trở thành con mồi cho đám thợ săn sao?

Tử Vân căng thẳng nắm chặt lấy tay áo của Lộ Tuy Tâm, người tới là Ngũ phu nhân Cao Dung Y, nghe nói đối xử với hạ nhân rất nghiêm khắc.

Lộ Tuy Tâm vỗ nhẹ tay Tử Vân, ý bảo nàng khỏi phải lo lắng, xoa người nhìn, nếu như nữ nhân này ở hiện đại thì khẳng định là mẫu người

tình tiêu chuẩn, bề ngoài có lẽ mới hai mươi, y phục màu hồng không che được dáng người nóng bỏng của nàng, đôi chân thon dài, người cao chừng mét bảy, vô cùng diễm lệ, đáng biếc bộ mặt trang điểm dày kịch và trang sức cắm đầy đầu khiến nàng ta trông thật kịch cỡm, trên ngoài tỏa ra chút mùi vị phong trần, đây chắc là vị Ngũ phu nhân Cao Dung Y hận Uông Tù Tâm tới thấu xương. Theo những thông tin mà Tử Vân nói cho nàng, hơn nữa dựa vào trực giác và suy đoán, nữ nhân này chưa đủ để làm cho nàng sợ hãi. Nhưng chỉ số thông minh của nàng ta tuyệt đối không như vẻ bề ngoài, bằng không lúc này nàng ta sẽ không nhịn nổi chạy tới trúc viện mà điếu võ dương oai, thử nghĩ xem, với thân phận bây giờ của Uông Tù Tâm thì chỉ e có tránh còn không kịp nữa là. Mà Ngũ phu nhân này cũng không phải hận Uông Tù Tâm quá sâu hay là hữu dũng vô mưu, nên biết rằng đôi khi chó rơi xuống nước cũng không dễ đánh, mà đoàn thể thiếp đấu đá nhau, Lộ vương phủ âm u vô cùng, không có tâm cơ tương đương nhau, hành động của nàng ta đã có kết cục định trước của kẻ dẫn đầu.

Khóe miệng hơi cười nhạt, nghênh đón người tới, “Thật là vô cùng hoan nghênh, Ngũ phu nhân, Tù Tâm ngày đêm trông mong, hy vọng có người tới thăm ta, không ngờ rằng...haizz...Chỉ có Ngũ phu nhân là trọng tình nghĩa thôi!” Ha ha, tục ngữ nói động tay chân không đánh nổi người tươi cười, nàng cũng không muốn trở thành nơi trút giận cho Cao Dung Y, hơn nữa nàng còn phải che chở cho Tử Vân. Cao Dung Y sẽ đối xử với Tử Vân thế nào? Bị ném tới nơi khi ho cò gáy này, Vũ Mặc Nhiên không bỏ nàng, nàng vẫn là Thất phu nhân của Lộ vương phủ, hơn nữa còn có đại phu nhân kia. Cao Dung Y dù không có đầu óc cũng sẽ không đường hoàng đối đầu với đại phu nhân. Nàng sợ là sợ Cao Dung Y sẽ dùng Tử Vân để dọa nàng.

Niềm nở của Lộ Tù Tâm khiến Cao Dung Y vốn định trút hết bực tức ra ngoài liền á khẩu, Uông Tù Tâm này...có quan hệ tốt với nàng từ lúc nào? Còn nữa, nàng căn bản không phải tới thăm cô ta, sao cô ta lại cho là như thế chứ? Vả lại...Uông Tù Tâm đã từng niềm nở với nàng như thế bao

giờ chưa? Cao Dung Y cảm giác đầu óc mình sắp loạn tới nơi rồi, mà những lời muốn nói đã quên hết.

Nàng..chẳng phải nàng muốn tới xem bộ dạng của cô ta sao?

Nhưng...nàng thấy bây giờ cô ta rất tốt, còn cười nữa?

“Nào...Nào...Hiếm khi có khách tới, Tử Vân, em đi lấy chén nước cho Ngũ phu nhân uống đi.” Gương mặt niềm nở kéo Cao Dung Y đang ngây ra ở đằng kia vào trong.

Tử Vân vội vàng làm theo, nhưng vừa mới bước một bước thì lo lắng, phòng bếp làm gì có gì, nàng lấy đâu ra nước mời Ngũ phu nhân bây giờ?

“Ui cha!” Lộ Tuy Tâm làm như đột nhiên nghĩ tới gì đó mà hô lên.

“Sao...Sao thế?” Cao Dung Y rõ ràng là không nhận được đón lấy lời nàng.

Thở dài một hơi, nét mặt tràn đầy hổ thẹn: “Ở đây không có nước, chỉ có hai cái chén thôi.”

Cao Dung Y vẫn chưa lấy lại được tinh thần: “Vậy phải làm thế nào?”

“Không cần vội, may mà hôm nay tổng quản đã gọi người tới dựng phòng bếp giúp ta, ấm vẫn còn mới lắm! Tử Vân, nhanh đi đun nước mời Ngũ phu nhân”.

Tử Vân nghe thấy lời phu nhân nhà mình nói thì chạy ra bên ngoài.

Đợi một lát, thấy tình huống trong phòng, Cao Dung Y mới nhìn chăm chăm Lộ Tuy Tâm như thấy ma.

“Cô...cô...cô...” Nước cũng không có còn niềm nở kéo nàng vào đây làm gì? Ừm, không phải, là tại sao cô ta lại đột nhiên niềm nở với nàng như

thế, có âm mưu gì? Nếu như muốn nhờ nàng nói tốt cho cô ta trước mặt Vương gia thì cô ta đừng có mơ mà nghĩ đến! Tiện nhân này đúng là mưu mô xảo quyệt mà.

“O! Ngũ phu nhân, không ngồi sao? Ngồi trên giường cũng được, đừng khách khí”. Lộ Tuy Tâm cũng không biết mình lại có thể diễn tốt như vậy, Cao Dung Y này có thể coi là có phúc không nhỉ? Ưông Tuy Tâm lạnh nhạt với người ngoài, nàng Lộ Tuy Tâm lại càng lạnh nhạt hơn. Thái độ niềm nở như thế thật đúng là lần đầu tiên mới có. Xem ra chiêu này đối phó với đám nữ nhân chắc cũng có tác dụng, cúi đầu xuống...trong mắt xẹt qua một tia sáng, nhanh như chớp đã biến mất, như chưa từng xuất hiện.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 9: Gây Chú Ý

“Người nói Ngũ phu nhân có vẻ bức bối sau khi đi ra khỏi trúc viện, mà Thất phu nhân còn cười tiễn Ngũ phu nhân ra?” Bút trong tay ngừng lại, Lý Tịch ngọc nhiên nhìn tiểu Quyên.

“Dạ đúng là như vậy, phu nhân, nghe nói biểu cảm trên mặt Ngũ phu nhân rất đặc sắc, cũng không hiểu Thất phu nhân làm gì mà lại khiến Ngũ phu nhân tức giận như thế nữa?” Tiểu Quyên cũng thấy rất kì lạ, cho nên nàng vừa mới nghe xong việc này liền lập tức về báo với phu nhân.

Ồ? Rũ mi mắt xuống, Ônng Tỳ Tâm có khả năng đó sao? Hay là nàng nhìn nhầm? Một người đang lâm vào tình cảnh khốn cùng thì sẽ làm được chuyện gì? Lý Tịch thầm nghĩ. Tuy Cao Dung Y hữu dũng vô mưu nhưng đối phó với Ônng Tỳ Tâm hẳn là sẽ không có vấn đề gì. Nhưng giờ thì sao...xem ra người không thể phạm tới nhau! Có điều...Ônng Tỳ Tâm, cô hiểu ra thì đã quá muộn rồi, giữ lại được một mạng là phúc phận tu được từ kiếp trước của cô, nếu cô an phận thủ thường sống nửa đời còn lại ở trúc viện thì ta còn có thể nhắm mắt làm ngơ, tha cho cô, nhưng nếu cô còn muốn thay đổi số phận, vậy thì...Lý Tịch siết chặt cây bút trong tay.

“Nghe nói chuyện của Thất phu nhân trong phủ người vang tới tận chỗ Hoàng thượng!” Gương mặt tuyệt mỹ như phát hiện ra bí mật gì mới, càng lúc càng tới gần Vũ Mặc Nhiên.

Tránh xa khuôn mặt họa thủy này ra, Vũ Mặc Nhiên nhìn cuốn sổ trong tay, đây là động thái của Ônng Chấn, xem ra bề ngoài không có hành động

nào đáng ngờ, rồi lại cầm một cuốn khác trên bàn, là về Ngũ đế, cũng không có gì khác thường, nhưng không có gì lại càng khiến hấn lưu ý hơn.

“Chỉ có thế này?” Chỉ vào hai cuốn trên bàn rồi nói.

“Biết ngay người sẽ hỏi như thế mà! Ở đây..” Lấy ra từ trong ngực một cuốn sổ rồi lại nhanh tay thu vào, tay kia chìa ra trước mặt Vũ Mặc Nhiên.

Vũ Mặc Nhiên nhíu mày lại, Dương Á Sơ kinh ngạc kêu lên.

“Không phải chứ? Người quên rồi à, bạc.” May mà hấn đã phòng bị từ trước, nếu không lần này làm không công mất rồi.

“Lộ Nguyên, tới phòng thu chi mang một nghìn lượng bạc lại đây.”

“Thế này mới phải chứ.” Bực bội ném cuốn sổ lên bàn, tiến lên hưng phấn nói.

“Này, nghe nói người ném Uông Tùy Tâm, cũng là nữ nhi của Uông Chấn khiến người rung động vào lãnh cung đúng không?” Dương Á Sơ hỏi thăm một cách nhún nhường.

Mà sau khi Vũ Mặc Nhiên mở cuốn sổ trong tay ra thì cũng hiểu tại sao hôm nay Dương Á Sơ lại thấy hứng thú với nữ nhi của Uông Chấn. Quả nhiên Đại hoàng huynh đang liên hệ với Uông Chấn, có điều ông ta lại từ chối Đại hoàng huynh, không những vậy còn vào cung gặp Hoàng thượng, việc này...thảo nào hôm nay lần đầu tiên Hoàng thượng thấy tò mò với chuyện nhà của hấn. Nhưng với hiểu biết của hấn về Hoàng thượng, Hoàng thượng sẽ không tham gia vào chỉ vì Uông Chấn. Ông ta đã nói gì với Hoàng thượng? Chẳng lẽ chỉ đơn giản là muốn nể mặt ông ta một chút thôi sao?

“Lộ vương gia, người vẫn chưa trả lời ta, trước đây có phải người thật sự chỉ lợi dụng Uông Tùy Tâm một chút thôi không? Còn nữa, Uông Tùy Tâm

có đúng là giai nhân tuyệt sắc như người ta nói không?” Khuôn mặt tinh xảo của Dương Á Sơ hiện lên vẻ hiếu kỳ như đứa trẻ.

Tuyệt sắc ư? Trong đầu Vũ Mặc Nhiên vang lên câu nói của Lộ Nghiệp: Thất phu nhân yêu cầu vài người tới sửa lại mái nhà giúp nàng. Dù không biết Uông Tùy Tâm làm sao, Vũ Mặc Nhiên chỉ cho rằng với những gì hẳn biết về Uông Tùy Tâm, Uông Tùy Tâm hiện giờ thật sự hơi kỳ lạ, nàng ta muốn gì?

Quay đầu lại nhìn ánh mắt tò mò của Dương Á Sơ, Vũ Mặc Nhiên mỉm cười, gương mặt tuấn mỹ như hoa nở sau khi phá vỡ tảng băng lạnh lẽo.

“Rất tò mò à?” Có gì là không thể, cứ coi như nàng đã gây chú ý tới cho hẳn.

Dương Á Sơ kinh ngạc nhìn Vũ Mặc Nhiên đang đứng dậy, sau khi thấy hẳn ta ra hiệu trước thì trong mắt không khỏi càng hứng thú, có lẽ đây là lần đầu tiên Vũ Mặc Nhiên thấy hứng thú với một nữ nhân? Đã như vậy thì có gì là không thể?

“Phu nhân, Ngũ phu nhân đi rồi ạ?” Tử Vân mang ấm nước vào thấy chỉ có một mình phu nhân ngồi nửa người trước cửa phòng, thấy hình như phu nhân đang rất nhàn nhã thưởng thức, phu nhân nhà nàng rất thích cuộc sống thế này à?

“Nếu không thì em cho rằng phu nhân ta còn có thể nhàn rỗi ngồi đây hóng gió à?” Thời tiết ôn hòa, ấm áp như mùa xuân, từng đợt gió nhẹ thổi tới khiến nàng thấy hơi buồn ngủ, nếu không phải là đang bị nhốt tại Lộ vương phủ mất tự do này thì Lộ Tùy Tâm thật sự thích nơi đây! Hơi giản dị nhưng vốn dĩ từ xưa tới nay nàng đã không yêu cầu vật chất quá mức, chỉ cần có chỗ ngủ, có cơm ăn là được, đương nhiên điều kiện đầu tiên là phải có tự do.

Nghĩ tới vấn đề này Lộ Tuy Tâm lại thở dài. Khó quá, nữ nhân cổ đại không có quyền gì, nàng phải làm thế nào mới được tự do đây?

“Phu nhân, sao thế ạ? Hay là Ngũ phu nhân gây khó dễ cho người?” Từ Vân đặt ấm trong tay xuống rồi chạy tới người đang ngồi. Từ trước tới nay Ngũ phu nhân đã không thích Thất phu nhân rồi, lần này chỉ sợ sẽ nói những điều khiến phu nhân không vui.

Gây khó dễ? Nghe thấy Từ Vân nói như vậy, sau khi nhớ lại vẻ mặt của Cao Dung Y, nàng lại không nhịn được cười, cảm giác tức giận mà không thể giải tỏa ra được hẳn là sẽ khiến cô ta kìm nén không nổi?

“Phu nhân?” Lê nào Ngũ phu nhân không gây sự với phu nhân, vậy tại sao phu nhân lúc thì thở dài lúc thì cười như thế?

“Ta không sao, nha đầu này, thôi được rồi, đi đun nước thôi, thử nghiệm nôi và bếp mới xem thế nào nào!”

Nói xong hăng hái xách ấm nước đi, Từ Vân vẫn còn đang từ từ suy nghĩ ở đằng kia.

“Phu nhân, để nô tỳ làm! Sao người có thể làm những việc lật vật như vậy chứ?” Ai nói ở chung với phu nhân là khó, mấy ngày nay là những ngày nàng cảm thấy vui vẻ nhất từ khi bước chân vào Lộ vương phủ, phu nhân rất thoải mái, hoàn toàn đối xử với nàng như người thân vậy.

“Ha ha, con người ai chẳng phải làm việc, nếu không thì em muốn ta làm gì? Đánh đàn, ngâm thơ, làm mấy việc đó chắc?”

Ngâm thơ đối chữ nàng không biết, đàn tranh, đàn dương cầm nàng cũng biết sơ sơ, có điều cuộc sống của hai người họ bây giờ đang gặp khó khăn, tiền đâu mà mua đàn, hơn nữa từ trước tới giờ nàng cũng không nhàn rỗi tới mức loay hoay với mấy thứ đó. Nếu có thời gian thì nàng thà đi ngủ một giấc còn hơn.

“Nhưng mà...” Chẳng phải các phu nhân khác đều như vậy sao?

“Thôi được rồi, đừng có những mà nữa, ta đi phơi cỏ để nhóm lửa đây.”

“Phu nhân...” Thấy phu nhân như vậy trong lòng Tử Vân thấy xót xa, phu nhân đáng được hưởng một cuộc sống tốt hơn thế này.

Lộ Tuy Tâm ôm đồng cỏ về thì đã thấy Tử Vân khóc lóc đứng im một chỗ không nhúc nhích.

“Tử Vân, sao lại khóc?”

Lau nước mắt trên mặt, Tử Vân vừa khóc vừa nói: “Tử Vân đau lòng vì phu nhân, người tốt như phu nhân đáng để Vương gia yêu thương.”

Đặt cỏ dại trong tay xuống, Lộ Tuy Tâm nhíu mày, cẩn thận nhìn Tử Vân.

“Nghe ta nói này, Tử Vân, Thất phu nhân của Lộ vương phủ đã chết, bây giờ người sống là ta, tất cả đều tùy theo quyết định của ta. Nữ nhân phải làm chủ bản thân mình, ta bây giờ không cần Lộ vương gia thương yêu nữa, ta muốn có một cuộc sống tự do làm theo ý mình, em hiểu không? Nếu em hiểu thì cũng không cần phải ảm ức thay cho ta, trong cuộc đời của nữ nhân không thể không có tình yêu, nhưng tình yêu cũng không phải là tất cả. Uông Tuy Tâm nếm trải mùi vị của tình yêu, đồng thời cũng phải trả giá cho tình yêu của nàng, mà cuộc sống sau này, tình yêu đã không còn là thứ ta cần tới nữa.”

Nói một câu dài khiến Tử Vân nghe xong cảm thấy khó hiểu, thấy Tử Vân mở to mắt kinh ngạc nhìn nàng thì nàng không nói gì nữa, chỉ yên lặng nhìn Tử Vân, có thể lời nàng vừa nói là kinh hãi thế tục, nhưng nàng hy vọng Tử Vân hiểu được suy cách nghĩ của nàng. Không cần phải chịu cuộc sống chật vật của Uông Tuy Tâm, Uông Tuy Tâm đã phải trả cái giá đắt vì

tình yêu của mình, Lộ Tùy Tâm hiện giờ không có khả năng dùng tính mạng đi yêu cùng một nam nhân.

Tử Vân câu hiểu câu không nhìn Lộ Tùy Tâm, vừa rồi phu nhân nói gì nàng cũng không hiểu hết ý nghĩa, nhưng lúc nói ánh mắt của phu nhân thật sự khiến người khác say mê, giống hệt như sao trên trời vậy.

“Vậy phu nhân, người muốn gì ạ?” Có thể phu nhân đã trải qua sinh tử nên có nhiều suy nghĩ mà nàng không thể hiểu được.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 10: Nụ Cười Rung Động Lòng Người

“Muốn gì ư?”

Xoay người nhìn khoảng không mênh mông trước mặt, khóe miệng Lộ Tùy Tâm hơi mở ra để lộ nụ cười làm rung động lòng người, ý cười trong mắt lan ra cả gương mặt, khiến toàn thân nàng như tỏa ra thứ ánh sáng rực rỡ.

“Bước hai chân trên con đường trần thế, lấy trời làm màn đất làm nhà”. Xoay người nhìn Tử Vân.

“Đây là thứ ta muốn, mặc dù đối với ta nó chỉ như một giấc mộng, nhưng giấc mộng tươi đẹp đó là nguyện vọng của ta.”

Nàng đã từng ao ước có một gia đình, nhưng điều Lộ Tùy Tâm mong muốn bây giờ chỉ là ngắm hoa tàn rồi nở, đi khắp thiên sơn vạn thủy, đương nhiên trước tiên là nàng phải lấy lại tự do, và có khả năng kinh tế với làm được việc đó.

“Bước hai chân trên con đường trần thế, lấy trời làm màn đất làm nhà?” Tử Vân kinh ngạc nhìn Lộ Tùy Tâm đang tỏa sáng, phu nhân như vậy đẹp quá, thật giống như tiên tử.

Bởi vì đứng đằng sau Lộ Tùy Tâm, cho nên lúc này nàng không nhìn thấy nụ cười rung động lòng người của phu nhân nhà nàng, cơn gió nhẹ thổi bay tay áo, mặc dù y phục thô ráp nhưng vẫn không che được sự thoát tục của người, lúc này người như một vị tiên tử rơi xuống nhân gian, hiểu kì

nên mới xuống hồng trần một chuyến, mà cuối cùng vẫn phải cưỡi gió đi mất, tất cả việc vừa rồi đã đập vào mắt hai người ở trong góc, nụ cười đó cũng rơi vào trong lòng bọn họ.

“Bước hai chân trên con đường trần thế, lấy trời làm màn đất làm nhà.” Lâm nhẩm đọc lại, trong lòng Dương Á Sơ khiếp sợ như từng đợt sóng ngầm dâng lên, khuôn mặt thờ ơ từ trước tới nay của hắn lại thể hiện kinh ngạc như thế, thế gian sao lại có chí hướng này, thân là nam nhân hắn cũng không dám nói những điều đó, hắn có thể từ bỏ tất cả để ngao du thiên hạ không? Nhưng...nhìn thật lâu vào người vừa mới nói những lời kia, hắn đã bị mê hoặc. Trên khuôn mặt tuyệt mỹ có kính trọng, nữ tử này, là độc nhất vô nhị trong thiên hạ!

“Người không xứng với nàng.” Lúc đi qua người Vũ Mặc Nhiên thì Dương Á Sơ nói câu này. Không ngờ Vũ Mặc Nhiên lại vứt bỏ nàng, mà với những lời nàng vừa nói, nàng bây giờ cũng đã cắt đứt mọi tình cảm với Vũ Mặc Nhiên, nếu như vậy thì hắn ta sẽ không có tư cách giành lấy nàng một lần nữa.

“Người không xứng với nàng.” Sau khi Vũ Mặc Nhiên trở lại thư phòng thì bên tai vẫn vang lên câu nói của Dương Á Sơ, nàng, chỉ một câu nói đầu tiên và duy nhất đã khiến Dương Á Sơ phải kinh ngạc, Dương Á Sơ, xuất thân từ gia đình giàu nhất hoàng triều Thiên Vũ, đệ nhất công tử tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ. Quen hắn ta lâu như vậy, hôm nay là lần đầu tiên hắn thấy Dương Á Sơ vốn thờ ơ lại đi kính trọng một người, Dương Á Sơ chỉ bằng một lần gặp mặt đã kính trọng Uông Tuy Tâm mà chưa từng biểu hiện ra với bất cứ ai, cho dù là hắn, hay Hoàng thượng, hắn ta đều làm việc theo tính, cũng không có việc gì hay ai có thể làm cho hắn ta kinh ngạc, nhưng Uông Tuy Tâm lại làm được rất đơn giản.

Bước hai chân trên con đường trần thế, lấy trời làm màn đất làm nhà, đây là lời Uông Tuy Tâm nói ra, chí hướng rộng lớn này lại xuất phát từ Uông Tuy Tâm, tiểu thiếp bị hắn vứt bỏ sao?

Tình yêu không phải là tất cả sinh mạng, mà nàng cũng không cần tình yêu? Nhớ tới những lời của nàng, nhớ tới nụ cười của nàng, Vũ Mặc Nhiên phát hiện ra trong đầu hần vang lên toàn bộ những lời nàng nói, không, Vũ Mặc Nhiên hần chưa bao giờ như vậy, Uông Tùy Tâm thì có thể có tài đức gì?

Đêm tối bao phủ hoàn toàn trúc viện, khiến người ta có cảm giác nơi đây càng hoang vu, ánh sáng nhỏ phát ra từ trong phòng như ngọn đèn chỉ dẫn người tới, Vũ Mặc Nhiên không biết tại sao mình lại tới nơi này nữa, là muốn chứng tỏ gì đây? Hay là muốn tìm hiểu tới cùng, chứng minh rằng lời Dương Á Sơ nói là sai, trên đời này chỉ có nữ nhân không xứng với Vũ Mặc Nhiên hần, còn đâu không có việc hần không xứng với nữ nhân. Là không cam lòng hay là vì cái gì? Lúc này chính hần cũng không thể giải thích được.

Bên trong phòng, Lộ Tùy Tâm nhìn Tử Vân đưa cho nàng một quyển sổ ghi chép, nội dung trong sách này, nàng không có hứng thú, hơn nữa nàng đã quen với đèn điện sáng như ban ngày, đối với nàng mà nói ngọn đèn mờ này lại càng không có tâm trạng, buồn chán đặt quyển sách trong tay xuống, nhìn sang Tử Vân bên cạnh đang thêu thùa may vá, thật ra mặt mũi Tử Vân cũng không tệ, thanh tú động lòng người, nếu là ở hiện đại chắc người theo đuổi phải xếp thành hàng dài! Nhưng cô bé lại vì cuộc sống và người thân mà phải bán mình, khiến nàng nhớ tới mẹ nàng, cho tới nay nàng cũng không rõ mẹ là vì yêu người cha lăng nhăng kia hay là vì tiền của ông ấy, có những lúc nàng tò mò quá, nhưng cho dù biết thì có ý nghĩa gì đâu? Cho nên thi thoảng buồn chán thì nhớ tới, ở đây buổi tối cũng chỉ có thể ngủ, cái gì cũng không có, nhưng con người chẳng nhẽ hai tư tiếng một ngày đều ngủ?

“Tử Vân, em có nhìn rõ không?” Như vậy thật không tốt cho mắt chút nào.

Ngẩng đầu, dừng việc trong tay lại, Tử Vân vội vàng đứng lên trái chân trên giường.

“Phu nhân, người muốn ngủ ạ?” Đêm nay nàng muốn thêu xong cái khăn cho phu nhân, nàng thấy phu nhân ngay cả một thứ giống khăn tay cũng không có, cho nên mới ngồi thêu.

“Trò chuyện với ta một lát nhé!”

“Dạ.”

Thấy ánh mắt vô cùng mong chờ của Tử Vân nhìn nàng, Lộ Tuy Tâm không khỏi bật cười, nha đầu này thật thú vị.

“Phu nhân, người cười gì thế?” Tử Vân đưa tay lên xoa mặt, trên mặt có vết bẩn gì à?

“Tử Vân, em rất đáng yêu đấy có biết không? Thật ra ta còn thực sự biết ơn đại phu nhân đã mang em tới nơi này, nếu không chỉ sợ có mỗi một mình ta thì sẽ rất cô đơn.” Mặc dù Lộ Tuy Tâm vẫn thường làm bạn với cô đơn.

“Tử Vân cũng rất biết ơn vì đã có một chủ nhân tốt như phu nhân.” Các tỷ muội khác trong phủ đều chê cười nàng vì phải hầu hạ Thất phu nhân, nhưng chỉ có mình nàng biết là theo phu nhân vui vẻ tới mức nào, nhiều tự do ra sao. Phu nhân chưa bao giờ mắng mỏ nàng cái gì, càng không trách phạt, có lúc phu nhân còn tranh việc với nàng, một chủ nhân như vậy, cuộc sống vui vẻ như vậy ở nơi khác làm gì có, cho nên nàng cảm thấy thật may mắn khi được hầu hạ Thất phu nhân.

“Từ nhỏ ta đã sống trong một gia đình lớn, mặc dù vật chất không thiếu nhưng tâm hồn lại khô cạn, ta ao ước có được sự thương yêu của cha mẹ, nhưng ta cũng phát hiện ra cả cuộc đời này ta cũng không thể nhận được tình thương yêu của họ, cho nên ta mới khát khao một gia đình của riêng

mình, một gia đình chân chính, nơi đó có người chồng mà ta yêu, những đứa con đáng yêu nữa, cho nên ta mới lập gia đình, nhưng nhận ra rằng cuộc sống cũng không hoàn mỹ theo như mong ước của ta, như đóa phù dung sớm nở tối tàn, cuối cùng chỉ còn lại bông hoa héo tàn đầy phiền muộn.”

“Phu nhân...”

Thấy Tử Vân rưng rưng, Lộ Tuy Tâm bị dọa tới sợ.

“Nha đầu này, em đúng là đa sầu đa cảm quá.”

“Phu nhân, người thật đáng thương, so với phu nhân Tử Vân còn khá hơn chút ít, ít ra cha mẹ Tử Vân còn thương yêu Tử Vân, chỉ là họ mất quá sớm.” Mà phu nhân từ nhỏ đã không được quan tâm, gả cho Vương gia lại bị Vương gia ném tới đây. thật ra phu nhân rất khổ, nhưng vẫn cười kiên cường được như vậy, phu nhân khiến cho Tử Vân kính trọng. Nàng thề cả đời sẽ đi theo hầu hạ phu nhân.

“Đáng thương sao? Có điều con người có thể thay đổi mọi thứ, nhưng lại không thay đổi được xuất thân, đã như vậy cũng chỉ có thể chấp nhận rồi.”

“Vậy phu nhân, người có hận Vương gia không?” Tử Vân dè dặt hỏi Lộ Tuy Tâm.

“Thế em có tin Thất phu nhân lén lút với người khác không?” Lộ Tuy Tâm lạnh nhạt hỏi, Uông Tuy Tâm có hận Vũ Mặc Nhiên hay không nàng cũng không biết, cho nên nàng không trả lời được, nàng và hẳn ngay cả một chút quan hệ cũng không có, càng chưa nói tới hận.

“Nhất định là không! Nhất định người bị kẻ khác hãm hại. Nhưng còn đứa con trong bụng phu nhân thì sao? Tử Vân thốt ra không nén nổi cảm phần trong lòng.

“Vậy là được rồi, người ngoài cuộc nhìn vào đều hiểu, Uông Tùy Tâm không có khả năng tư tình với người khác, vậy tại sao chưa điều tra đã định tội rồi? Đứa con trong bụng là của ai, người người đều rõ ràng, nhưng bởi đứa con đó tới không đúng lúc, cũng vì tới trong bụng Lộ Tùy Tâm, cho nên Vương gia mới nghi ngờ như thế, nếu Vương gia đã thờ ơ không quan tâm thì Uông Tùy Tâm đấu tranh nào có ích gì.” Lộ Tùy Tâm nhàn nhạt nói rõ, trong mắt người bên ngoài hiện rõ vẻ phức tạp, sự thật đúng là như vậy, nhưng lời nói ra từ miệng nàng lại khiến hẳn cảm giác mình mới là người có lỗi.

“Gì ạ? Ý của Thất phu nhân là Vương gia không muốn đứa con kia? Nhưng...”

“Nhưng cái gì? Trong phủ này có vô số nữ nhân, nhưng đã có ai mang thai đâu, đúng không?”

Tử Vân gật đầu như già tôi.

“Đó là vì căn bản Lộ vương gia không muốn những nữ nhân đó sinh con cho hẳn.” Nếu hẳn không muốn thì mặc kệ con của Uông Tùy Tâm là ngoài ý muốn hay cố tình, kết cục đã được định sẵn từ trước.

“A...” Tử Vân mở to mắt nhìn phu nhân như đang nói đến chuyện của người khác. Phu nhân như vậy thật xa lạ.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 11: Đế Vương Vô Tình

“Vô tình nhất là bậc đế vương!” Huống hồ đây còn là danh môn thế gia? Chỉ cần gia thế lớn, sẽ có phân tranh, sẽ có tử vong, có điều người bị chết là ruột thịt mà thôi, bên trong đại gia này thì không thiếu nhất là con nối dõi, nào có mấy người là không đau khổ với địa vị của mình đâu.

Vô tình nhất là bậc đế vương! Trong lòng Vũ Mặc Nhiên chấn động, thật ra điều nàng nói đúng là sự thực! Đôi mắt lạnh lẽo xẹt qua một tia kinh ngạc, đây là Uông Tỳ Tâm đã ở chung với hãn một năm sao? Bình tĩnh như vậy, thản nhiên nói ra vấn đề đáng sợ nhất cũng như chính xác nhất.

“Vậy...Phu nhân...Vương gia ngài ấy...” Tử Vân nghe xong lời của Lộ Tỳ Tâm thì sợ đến mức nói năng lộn xộn, hóa ra sự tình lại đáng sợ như vậy, thật tội nghiệp cho phu nhân!

“Thôi được rồi, đừng nói tới việc đó nữa, nào, nói chuyện gì thú vị đi!” Xem ra bản thân nàng đã hoàn toàn từ bỏ việc đề phòng Tử Vân rồi, có điều, Tử Vân, em nhất định đừng làm cho ta phải thất vọng. Tuy rằng lòng người hay thay đổi, nhưng lúc này đây, ta Lộ Tỳ Tâm đã coi em là người mình tin tưởng nhất, cũng là người thân nhất.

Lặng lẽ đến rồi lại lặng lẽ đi, Vũ Mặc Nhiên không thể hiểu được tâm trạng trong lòng hãn lúc này là gì. Những lời Uông Tỳ Tâm nói hôm nay đã khiến hãn kinh ngạc, là hãn không hiểu nàng? Hay chính nàng không biểu hiện con người thật của mình trước mặt hãn?

Trời tờ mờ sáng, Lộ vương phủ vẫn còn chìm trong sự yên lặng, chỉ có một vài hạ nhân vội vã đi ra đi vào.

“Vương gia, phải vào triều sớm rồi ạ!” Lộ Nguyên nhẹ giọng kêu ở ngoài cửa.

“Vào đi!”

Hai nha hoàn bê chậu nước rửa mặt vào, tay vươn ra để cho nha hoàn thay y phục cho hẳn, ánh mắt Vũ Mặc Nhiên trở nên lạnh lẽo, Uông Tùy Tâm, cho dù cô muốn làm gì, bản vương sẽ phụng bồi tới cùng. Ta muốn xem xem rốt cục cô có thể làm ra được trò gì?

Trúc viện

Lộ Tùy Tâm lại bắt đầu một ngày mới, cầm lấy cuốc xới đất trong vườn, sau khi dọn dẹp cỏ dại trong trúc viện xong, nơi này trống không không có thứ gì, nàng dự định sẽ dùng cành cây làm thành hàng rào bao quanh khu đất. Nếu không ở đây sân không ra sân, đất trống không ra đất trống, nhìn thế nào cũng thấy quái dị. Nếu phải ở chỗ này một thời gian thì sao không làm gì để cho bản thân thuận mắt hơn.

“Phu nhân, người đang làm gì thế? Mau đặt xuống, để nô tỳ làm cho!” Tử Vân vừa mới ngủ dậy, mở cửa ra đã thấy phu nhân nhà nàng đang đào đất.

“Không sao, em cứ làm việc của em đi, những thứ này để ta làm cũng được”.

“Nhưng mà...”

“Đừng có nhưng mà nhưng mà nữa, mau đi rửa mặt sạch sẽ đi!”

“Dạ, vậy phu nhân cứ đặt đó đi, rửa mặt xong nô tỳ sẽ tới làm”. Sau đó dùng tốc độ nhanh nhất phóng đi.

Tới khi Tử Vân chuẩn bị xong xuôi đã thấy Lộ Tuy Tâm ném cái cuốc đi, vỗ vỗ tay với vẻ thỏa mãn, việc này... Phu nhân cũng quá lợi hại phải không?

“Xong rồi, không uổng công ta mất cả buổi sáng, rốt cục cũng có chút kết quả”.

“Phu nhân, để Tử Vân tới phòng bếp lấy gì cho người ăn nhé”.

Lộ Tuy Tâm xoa xoa bụng, bụng đã bắt đầu sôi lên rồi. Tròng mắt hơi chuyển động.

“Tử Vân, bình thường các em có thể ra phủ không?”

“Có ạ! Chỉ là có thời gian cố định, còn phải đi xin phép quản gia nữa, chờ quản gia đồng ý mới được ra khỏi phủ”.

Phiền phức như thế sao?

“Có còn cách nào đơn giản hơn không?”

“Cách đơn giản hơn, ý phu nhân là?”

“Chẳng hạn như đưa rau quả vào, hoặc là đi cửa sau!”

“Đưa rau quả thì nô tỳ không biết, còn cửa sau thì...” Tử Vân ấp úng không biết có nên nói không, nghe thế thì nàng có gốc cũng biết phu nhân muốn ra khỏi phủ. Có điều người trong phủ không thể một mình ra ngoài, nhưng còn phu nhân? Tử Vân cảm thấy khó xử.

“Thôi khỏi đi, đã làm khó cho em rồi, thật ra ta chỉ muốn ra ngoài ăn chút gì đó, tiện thể ngắm nhìn người bên ngoài, ngày nào cũng ở trong trúc

viện này, trừ em ra, ta ngay cả người nói chuyện cũng không có”. Lộ Tỳ Tâm nói thầm.

“Phu nhân, Tử Vân có chút quen biết với Lý đại ca ở cửa phía tây, có lẽ Tử Vân có thể xin huynh ấy giúp, hẳn là đi thuận lợi ra ngoài”. Tính tình Lý đại ca rất tốt, bình thường đối xử với nàng cũng rất tốt, nàng đi xin chắc Lý đại ca sẽ giúp được nàng việc này.

Khóe miệng mỉm cười “Lý đại ca? Là người Tử Vân vừa ý à?”

“Đâu có, trời ơi! Phu nhân mà còn trêu chọc nô tỳ thì nô tỳ sẽ mặc kệ người, nô tỳ không đi tìm huynh ấy nữa, phu nhân cũng khỏi phải ra ngoài, nô tỳ đỡ bị phu nhân bắt nạt”. Tử Vân xấu hổ đứng giậm chân, bộ dạng ngượng ngùng như là bị người ta đoán trúng tim đen.

“Ha ha, coi như ta nói không đúng đi, thật ra em cũng vừa ý Lý đại gia kia có chút xú thôi, được rồi, mau đi đi, bụng ta đang réo ầm lên đây này!” Cố nén cười nhìn Tử Vân đi xa, trong lòng Lộ Tỳ Tâm không khỏi hưng phấn và chờ mong được tận mắt nhìn thấy phong cảnh cổ đại, trời đất bên ngoài có cổ xưa và náo nhiệt như trong mấy bộ phim truyền hình trước kia nàng xem không nhỉ? Ban đầu tới đây là hoang mang rồi tới chấp nhận, nàng cũng đã dùng tâm sức rất lớn mới được như vậy, may mà tính tình nàng tùy ý mà bình tĩnh. Có điều bao giờ thế giới tự do bên ngoài mới hoàn toàn thuộc về nàng đây?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 12: Cảnh Đường Phố Cổ Đại

Khung cảnh bên ngoài so với những gì Lộ Tùy Tâm nhìn thấy trong tivi còn náo nhiệt hơn nhiều, cũng chân thật hơn. Đứng giữa dòng người cổ đại, trong lòng Lộ Tùy Tâm rất cục cựa cũng có tia hi vọng, thì ra đây chính là thời đại mà nàng phải sống sau này, không có nhà cao tầng mà có đủ loại kiến trúc nhà cổ, không có đường sá ô tô mà chỉ có xe ngựa chở một đám người, không có trung tâm bách hóa, chỉ có cửa hàng với những tiếng rao dọc hai bên con phố. Hòa vào dòng người xa lạ, không ai biết nàng, mà nàng cũng không tìm thấy một chút vết tích của thời hiện đại.

“Phu nhân... à quên tỷ tỷ...” Tử Vân vừa mở miệng đã bị ánh mắt Lộ Tùy Tâm lướt qua, vội vã đổi xưng hô.

Xem ra Tử Vân vẫn còn rất ngốc, Lộ Tùy Tâm thầm nghĩ, đảo mắt nhìn ra bốn phía, những cô gái nơi khuê phòng ở thời đại này rất ít khi bước ra ngoài, cho dù ra ngoài thì cũng sẽ rầm rộ khoa trương, đem theo một đám nô bộc, dĩ nhiên chỉ là con số rất ít, còn đại đa số là có một cuộc sống không dễ dàng gì. Cũng như nhiều người phải bôn ba bên ngoài để mưu sinh, ví dụ như cô nương bán tú phẩm trước mắt, cùng với đại nương đang bày đồ, đại thẩm bán đồ ăn... công việc mới là quan trọng nhất.

Như nàng bây giờ, quần áo thô sơ giản dị, mái tóc chỉ dùng miếng vải buộc lại, toàn thân chất phác tự nhiên, đứng trên đường không khác người ở đây là bao.

Có lẽ tướng mạo của Ônng Tùy Tâm nổi trội hơn những người này một chút. Mặc dù Ônng Tùy Tâm sống tại thời đại mỹ nữ tràn lan này cũng

không phải là tuyệt sắc gì nhưng bản thân lại có một khí chất ngạo thanh sương sắc, ẩn chứa hương thơm mát như hoa mùa thu, sự kiêu ngạo của Uông Tuy Tâm đã ăn sâu vào tận xương tủy, nếu như không phải là yêu Vũ Mặc Nhiên, khí chất cao ngạo của Uông Tuy Tâm sẽ không cho phép nàng ta đi trên một con đường không có lối thoát thế này? Có điều linh hồn trong thân thể này là Lộ Tuy Tâm, cùng một vẻ ngoài nhưng lại không có khí chất như vậy, phần lớn kiêu ngạo vốn có đã biến mất, thay vào đó là vẻ dửng dưng lạnh nhạt, thêm một chút cảm giác gằn gỏi, nhưng so với nữ nhân vất vả bôn ba với cuộc sống bên ngoài, tay Uông Tuy Tâm mềm mại hơn, da dẻ nõn nà không thể che giấu nổi dưới lớp vải thô, cứ nhìn người xung quanh đang chăm chú quan sát và kinh sợ là biết.

“Tử Vân, trước tiên đi tới quán nào gần đây ăn chút gì đi!”

Nếu nàng đoán không nhầm thì những người đó sẽ rất nhanh sinh nghi, hơn nữa nàng sợ rằng chuyện của Ngũ phu nhân sẽ là khởi nguồn của mọi vấn đề rắc rối. Mà nàng đã chuẩn bị sẵn tinh thần, không chỉ là đấu tranh vì khát vọng tự do của mình, mà nàng cũng muốn liều mạng một phen. Cứ chết già ở trúc viện như vậy cũng không phải là điều nàng muốn.

“Dạ, tỷ tỷ, vậy để nô...Tử Vân dẫn người đi Du Nhiên Cư nhé?” Khó khăn lắm phu nhân mới được ra ngoài, để người ăn chút gì ngon ngon mới được, dù sao cũng không thể để phu nhân ăn tùy tiện thứ gì bên ngoài. Phu nhân chưa bao giờ được ăn gì ở ngoài, chi bằng tìm nơi nào đó ngồi thoải mái, hơn nữa nàng phát hiện ra có rất nhiều người ngây ngẩn trước vẻ đẹp của phu nhân, mồ hôi nàng suýt chút nữa thì toát ra, lẽ như có người phát hiện phu nhân không ở trong trúc viện...Nghĩ tới đã thấy sợ rồi, nhưng mà trông phu nhân vui vẻ như vậy, cho dù bị phát hiện cũng thấy đáng.

“Du Nhiên Cư?” Tên rất hay, xem nhẹ hư danh, không màng chức tước, chỉ biết nghe tên cũng thấy đó là nơi tiêu xài xa xỉ. Nha đầu này cho rằng hai người bọn họ có nhiều tiền lắm sao?

“Đúng ạ? Mọi người nghe người ta nói thức ăn ở đó rất ngon, nhưng mà...”

“Rất đắt phải không?” Nàng tiếp lời và thuận tay gõ nhẹ lên đầu Tử Vân.

“Đúng...ạ...” Tử Vân gãi đầu xấu hổ nhìn Lộ Tuy Tâm, phu nhân cười lên thật đẹp quá! Cứ như lúc được ngắm hoa nở vậy!

Thật là, vất vả lắm mới ra ngoài một chuyến, tới đó mở mang tầm mắt cho biết, chẳng qua hầu bao hơi mỏng mà thôi.

“Còn ngây ra đó làm gì? Không phải nói tới Du Nhiên Cư à?” Nàng lại gõ đầu Tử Vân ngốc lẩn nữa, chợt trong lòng nàng cảm thấy thật ấm áp. Không phải nàng không hiểu tấm lòng của Tử Vân, đến một nơi xa lạ này, có thể gặp một người thật lòng thật dạ đối xử với mình, Lộ Tuy Tâm rất biết ơn.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 13: Du Nhiên Cư

Thật là một nơi phong cảnh đẹp a! những dải lụa nhẹ phất trên lầu như liễu rủ buông xuống, bốn bề kéo vươn ra theo mái nhà, làm cho cả tầng lầu tựa lạc trong 1 mảnh lục ý! Cành liễu mảnh theo gió chập chờn như sương như khói, tựa như sóng du vô thức. Một màu xanh biếc hiện ra qua cửa lớn đỏ sậm, 1 trận gió thổi tới, cành liễu theo gió lay động, mềm mại đung đưa ở 2 bên cửa trụ.

“Du Nhiên cư” quả nhiên là một nơi thanh ưu nhàn nhã, chủ nhân nơi này tuyệt đối là người tài, nơi phố xá sầm uất lại có một chốn không khí ôn hòa, ưu nhã vạn phần để ẩn cư.

“Tỷ tỷ, nơi đây thật đẹp a!” Tử Vân thở dài nói.

“Vào đi thôi”.Lộ Tỳ Tâm bước vào trước

“Khách quan, mời theo tiểu nhân tới chỗ ngồi” 1 tiểu nhị thấy có khách đến bước ra chào hỏi.

“Nhìn khắp 4 phía, trong hành lang thấy bàn nào cũng chật ních người, trên lầu nhã gian e rằng toàn quan lại quyền quý.

Gật đầu một cái, Lộ Tỳ Tâm đi theo đến chiếc bàn duy nhất chưa có người ngồi bên cửa sổ. Vừa ăn vừa có thể ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài, thật là tuyệt hảo.

“Xin hỏi khách quan muốn dùng gì?” Tiểu nhị phòng Hỏa Kế bận rộn cầm khăn lau trên vai lau bàn ghế vốn đã sạch sẽ, càng làm cho Lộ Tỳ Tâm cảm thấy bội phục người đã lập ra Du Nhiên cư này.

“Cho 2 phần điểm tâm và một bình trà” Ý bảo Tử Vân ngồi xuống mới nói với tiểu nhị.

“Vâng, sẽ tới ngay”.

“Đó là cô nương nhà ai a? bộ dáng cũng không tệ, sao trước giờ chưa có thấy qua a?”

“Hừ, nhìn ăn mặc thế kia cũng biết xuất thân bình thường rồi, không chừng đến đây là để tìm một công tử giàu có.”

Lộ Tỳ Tâm coi như không thấy bốn phía to nhỏ, nhìn qua cửa sổ ngắm cảnh liễu rủ, khẽ cười nhẹ.

“Tỷ tỷ...” Tử Vân ngồi trên ghế không được tự nhiên, nàng không có thói quen ngồi như vậy. Rồi nói ánh mắt đánh giá ở 4 phía càng làm nàng thiếu tự nhiên.

Lộ Tỳ Tâm quay đầu, đôi mắt nhẹ ngược lên, quét mắt qua đám người chung quanh 1 cái, trong nháy mắt những bàn đang xôn xao bàn luận vì ánh mắt của nàng không khỏi giật mình. Ánh mắt bình tĩnh mà tinh quang bắn ra tứ phía, giống như vị tiên tử xuất trần cao cao tại thượng.

“Không có chuyện gì, cứ ngồi đi” vỗ vỗ tay Tử Vân.

“Khách quan, điểm tâm đã tới, còn có trà của ngài” thanh âm của tiểu nhị phá vỡ đám người giật mình sững sờ ở đại sảnh.

Trong sương phòng hạng nhất vô cùng trang nhã ở lầu 2, Dương Á Sơ dựa vào giường êm, đôi mắt sáng lên, nụ cười ẩn hiện trên môi, chiết phiến

trong tay nhẹ để 1 bên, vẻ đẹp mịn hoặc như nữ nhân.

“Thật là ly kì.” Nhìn lại hướng thanh âm, ánh mắt sáng như ánh mặt trời, môi mỏng như khắc, tựa tiểu phi tiểu nhìn người đang dựa bên cạnh.

“Ly kì cái gì?” mâu quang như cơn gió, khóe miệng cười càng rõ.

“Chuyện gì có thể làm người chú ý đến vậy?” trên khuôn mặt trong treo lạnh lùng cười lộ ra như gió xuân, ôn nhu có thêm.

Dương Á Sơ mà hẳn biết từ trước đến giờ đang cười, không khỏi kinh ngạc ngẩn người ra, làm cho nam tử thu hồi khuôn mặt đang cười thay vào là nghiêm túc, ngưng lại nhìn Dương Á Sơ xuất thần, vẻ mặt rõ ràng như vậy không cần đoán cũng biết tiểu tử này đang nghĩ đến cái gì, từ nhỏ tới lớn, hẳn cũng chưa bao giờ thấy thần sắc này trên mặt Dương Á Sơ. Vì nữ nhân sao? Nếu là lời của 1 nữ nhân bình thường, Á Sơ sẽ không như vậy, là ai?

“Là ai?” trầm giọng hỏi.

“Người lúc nào cũng cơ trí như vậy” Ở cạnh 1 người ẩn tàng thông minh này thật không sáng suốt chút nào, Dương Á Sơ thở dài!

“Đừng có chuyển chủ đề, người vẫn chưa có trả lời ta”.

“Tự mình tìm hiểu đi”, hẳn cũng không hy vọng đại ca biết, có lẽ rằng lúc đó đại ca sẽ không bỏ qua?

“Tìm hiểu thế nào đây?”

“Đại ca, người rảnh lắm sao mà thích xen vào chuyện của ta?” Dương Á Sơ bất đắc dĩ nhìn vị đại ca đang “quan tâm” này. Thật nhức đầu, đại ca vạn phần cơ trí, là nhân vật tuyệt đối lợi hại, bằng chính năng lực của mình tạo ra sản nghiệp hiện nay không thua gì thủ phủ Dương gia, hẳn biết đại ca

ủng hộ hẳn muốn một cuộc sống tự do tiêu sái, nhưng ủng hộ cuộc sống chân chính tự do cũng có nguyên nhân trực tiếp.

Dương Viễn Chi nhìn đê đê mà hẳn nhất mực yêu quý không khỏi thở dài, hẳn biết Dương Á Sơ không còn nhỏ nữa, không thua gì năng lực của hẳn, là đại ca, hẳn cũng nên chọn thời điểm thích hợp mà buông tay.

“Người thật không muốn kế thừa sản nghiệp trong nhà sao?”

“Không muốn” lời cự tuyệt không chút do dự.

“Ta biết rồi, ta sẽ nói chuyện với gia gia, nhưng phiền phức này là do người, tự giải quyết ổn thỏa đi, người bây giờ cũng không cần đại ca thay người làm việc gì nữa, bất cứ lúc nào, đại ca cũng ủng hộ người, bất luận là chuyện gì đi chăng nữa!” khoát tay ngăn lời của Dương Á Sơ, Dương Viễn Chi tiếp tục nói, “được rồi, đại ca đi trước”.

“Đại ca không ở lại ăn chút gì sao?”

“Không, ta còn có việc cần làm. Sao, không nỡ để ta về a?” Dương Viễn Chi đối với lời nói của Dương Á Sơ cảm thấy kinh ngạc!

“Ha hả! đúng vậy” Dương Á Sơ lộ vẻ trêu chọc.

“Người dám trêu cả đại ca sao?” Dương Vân Chi buồn cười nói.

“Đúng rồi, đại tẩu bao giờ sinh a, đệ muốn sớm bế cháu”

Nụ cười trên mặt Dương Viễn Chi có chút phai nhạt, “Cuối năm sao?”

“Đại ca, người không yêu đại tẩu, sao ban đầu lại muốn kết hôn cùng nàng?” Dương Á Sơ không hiểu đại ca là người luôn luôn khôn khéo sao lại hồ đồ trong hôn nhân đại sự.

“Chuyện của ta không cần đệ quan tâm, đại ca trong long tị biết rõ”
Yêu, cái gì gọi là yêu? Nữ nhân trừ sinh con đường cái còn có gì đáng giá để hấn quan tâm đến.

“Công tử, Thiên Tâm cô nương đã chuẩn bị xong”. Chương quỹ lên bẩm báo

“Ân, người chuẩn bị xong là được rồi”

“Dạ”

Mâu quang chợt lóe, Dương Á Sơ đứng lên khỏi chiếc giường bạch ngọc, cầm chiết phiến, chuyển hướng tới gian sương phòng khác.

“Người rốt cục cũng tới a?” nam nhân một thân tôn quý, hơi thở mạn nhất kinh tâm hỏi lại, đặt tay phải mang nhẫn ngọc lên thành ghế, phát ra chói mắt. Hấn là hoàng đế đương triều Vũ Mặc Phong.

“Không đến mà được sao?” Dương Á Sơ đi xuống ngồi ngay cạnh nam tử tôn quý.

2 nam nhân, 1 tôn quý phi phạm, 1 phong hoa tuyệt đại, khiến thế gian phải ao ước.

“Năng lực của người còn hơn cả Dương Viễn Chi” nói ngay lời trọng tâm không cần giải thích

Thoáng qua chỉ cười, long mi cong khép lại chinh tề, trong mắt một tia phức tạp.

Nhượng mày không nhìn tinh quang trong mắt Vũ Mặc Phong, Dương Á Sơ thản nhiên nhìn thẳng hấn một lúc lâu. Vũ Mặc Phong khẽ mỉm cười, khôi phục thần thái mạn bất kinh tâm. Nam nhân này, năng lực siêu quần,

đáng tiếc thờ ơ với thiên hạ, nếu không phải là trợ thủ đắc lực tuyệt đối là đối thủ xứng tầm.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 14: Đệ Nhất Mỹ Nữ

Bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

“Công tử, Thiên Tâm cô nương đã đến.” tiếng chuông quý sau cánh cửa truyền lại.

“Biết rồi.”

“Ha hả, Thiên Tâm cô nương” Nhìn lại Dương Á Sơ tỏ ý không hiểu.

“Thiên Tâm tài hoa bậc nhất? Lại là hồng nhan tri kỉ của Dương Á Sơ sao?” Vũ Mặc Phong lại cười nói.

Hồng nhan tri kỉ? trong lòng thất thần nhớ đến ý chí của một cô gái.

Vũ Mặc Phong khó nén kinh ngạc, ánh mắt bên cạnh nhất mực nhìn xuống, toàn cảnh phía dưới đại sảnh thu hết vào tầm mắt.

“Tiểu thư, những người này sao vậy a?”, Tử Vân nhìn đám người vốn đang ăn cơm chột xôn xao cả lên, quên mất mình cùng tiểu thư đang ở ngoài.

“Không biết, đợi chút nữa có lẽ sẽ rõ”. Lộ Tỳ Tâm nhẹ nhàng đưa chén trà lên, nhàn nhạt nói.

“Các vị tiểu thư công tử, hôm nay Du Nhiên cư mời được đệ nhất mỹ nữ Thiên Tâm tới cùng thưởng thức trà với các vị, cho nên khi nào Thiên Tâm cô nương đến, các vị tha hồ ngắm nhìn thỏa thích”. Chuông quý Du Nhiên

cư ôm quyền nói, mà lời này khiến đám người đang xôn xao lại càng sục sôi. Hóa ra mỹ nữ đến! xem ra cái tính phong lưu này cũng không phân biệt cổ đại hay hiện đại, cứ thấy mỹ nhân thì mắt sáng lên. Người còn chưa có tới đã xôn xao thế này, so với hiện đại khác nào đại mình tinh a!

“Oa, phu...Tỷ tỷ, là Thiên Tâm cô nương đó”, Tử Vân cũng kêu lên hưng phấn.

“Thiên Tâm cô nương là ai?” xem tiếng tăm của vị cô nương này có thể nói là người người đều hâm mộ.

“Oa, không thể nào? Người ngay cả Thiên Tâm cô nương cũng không biết?” những người bên cạnh cũng quay sang nhìn Lộ Tỳ Tâm như nhìn quái vật.

“Thiên Tâm cô nương là đệ nhất mỹ nữ của Thiên Vũ hoàng triều, quan trọng nhất là tài hoa hơn người của nàng, thi từ ca phú thứ gì cũng tinh thông”. Không đợi Tử Vân mở miệng, 1 vị công tử khác đã kích động nói.

“Là vậy sao? Nghe nói Thiên Tâm cô nương công tài năng tới mức ngay cả Lãnh tình vương khen ngợi không dứt, vạn người muốn thưởng thức?”

“Còn có phải đệ nhất công tử phải đích thân mời thì cô nương Thiên Tâm mới tới đây hôm nay không?”

“Những danh môn công tử quý tộc trên lầu nhã gian mục đích tới đây cũng là được diện kiến dung nhan Thiên Tâm cô nương”

Lãnh tình vương ám chỉ Vũ Mặc Nhiên sao? Đệ nhất công tử là ai? Lộ Tỳ Tâm đặt chén trà trong tay xuống.

Qua bức bình phong trên lầu nhã gian có thể nhìn được phần lớn đại sảnh, mà người bên trong có thể thu hết toàn bộ vào trong tầm mắt. còn người bên ngoài không thể biết những gì xảy ra ở bên trong. Dù có bỏ bức

bình phong cũng còn có một lớp rèm che đậy, chủ nhân Du Nhiên cư này thật lợi hại.

“Kia, ...phu nhân, vương gia không biết có tới không a?” Tử Vân đang hưng phấn nghe đến Lãnh tình vương sắc mặt liền trắng bệch, kéo Lộ Tuy Tâm thấp xuống hỏi nhỏ.

“Không có gì đâu! Có ta ở đây người không phải sợ” nhẹ nhàng trấn an Tử Vân, Lộ Tuy Tâm khép đôi mày liễu, hôm nay vừa ra ngoài đã gặp xui xẻo, bất quá, sống ở đâu thì yên ở đấy. Với tình huống trước mắt, nàng mà rời đi ngược lại sẽ càng gây thêm chú ý. Nhìn lên trên lầu nhà gian, dù gì ánh mắt mọi người cũng sẽ đổ về phía Thiên Tâm cô nương, chưa chắc hẳn đã nhìn ra nàng. Mà thấy thì có sao? Sớm hay muộn cũng sẽ phải đối diện với hẳn, chi bằng đến sớm lại tốt.

“Nhưng mà...” Tử Vân không nghĩ tới hôm nay ra ngoài với phu nhân lại đụng ngay Thiên Tâm cô nương này. Lão Thiên gia, cầu người phù hộ để không ai nhìn thấy các nàng a!

Không biết ai la lên một tiếng: “Thiên Tâm cô nương đến rồi”

Lộ Tuy Tâm bất giác ngẩng đầu nhìn ra phía ngoài.

Chiếc kiệu 4 người khiêng với những tấm lụa mềm mại phất phơ tiến vào cửa lớn Du Nhiên cư.

Mỗi góc kiệu là 4 cô gái xinh đẹp như hoa như ngọc, mỗi người mỗi vẻ vạm vỡ tươi đẹp .

Tỳ nữ đoan trang bên trái đưa tay kéo rèm kiệu lên. “Tiểu thư, đã tới Du Nhiên cư, xin mời hạ kiệu”. Tỳ nữ mỉm cười vươn tay ra phía trước kiệu.

Một bàn tay nhắn mịn như phấn từ trong nhuyễn kiệu đưa ra đặt nhẹ nhàng lên tay vị tỳ nữ. Quả là một tuyệt sắc giai nhân. Đôi tay mềm mại

như lụa, làn da trắng nõn nà, răng trắng như ngà, mái tóc đen mượt, tram cài tinh xảo từng chiếc, đôi mắt diễm lệ phủ một tầng sương mù! Ví như quay đầu lại cười thì mị hoặc chúng sinh, nhan sắc vô cùng tuyệt mỹ. Không hổ danh là đệ nhất mỹ nữ, hoàn toàn xứng đáng, sợ rằng thiên hạ khó tìm được một giai nhân tuyệt sắc thứ hai.

Cùng là nữ nhân nhưng Lộ Tuy Tâm cũng bị mê hoặc bởi vẻ đẹp phong hoa tuyệt đại của vị Thiên Tâm cô nương này, trách không được nam nhân lại si mê như vậy. lúc này, không khí yên lặng tới mức nghe được tiếng kim rơi. Mọi người đều đắm chìm trong vẻ đẹp không gì sánh được của giai nhân.

Chương quý hơi hoàn hồn lại, vội chào đón: “Thiên Tâm cô nương, chủ nhân ta có chuyện quan trọng không thể tiếp đón, xin mời cô nương lên sân khấu trước, tối nay công tử sẽ đến phụng bồi cô nương” Thiên Tâm mặc dù trong lòng không vui nhưng trên mặt không có bất kì biểu hiện gì, đệ nhất công tử này không để nàng vào mắt sao?. Khẽ mỉm cười, ý bảo chương quý dẫn đường.

Vũ Mặc Phong khẽ cười, quả là mỹ nhân. Bất luận kẻ nào mà nói cũng không thể kháng cự lại sức hấp dẫn của Thiên Tâm cô nương. Nhưng đối với người sống từ nhỏ tới lớn trong cung vô vàn mỹ nữ mà nói, Thiên Tâm cô nương chỉ có thể coi là mỹ nhân, dựa vào sắc đẹp của nàng không thể làm hấn động lòng, hậu cung của hấn không thiếu nhất chính là mỹ nhân.

Dương Á Sơ như không nhìn thấy dung mạo tuyệt sắc của mỹ nhân, đưa chén bạch ngọc tinh xảo không tì vết lên thưởng thức, gạt mày kiếm, cười đến vi dạng.

“Á Sơ muốn có Thiên Tâm cô nương sao?” Vũ Mặc Phong thuận miệng hỏi.

“Ha hả, danh xưng của Thiên Tâm là đệ nhất mỹ nhân thiên hạ, thần vô thiên chi hạ, không có phúc được tận hưởng mỹ nhân a!”

Hắn cần hay không cần, Thiên Tâm cô nương này đẹp thì đẹp nhưng lại không thể đi vào lòng hắn. Vì sao trong đầu hắn cứ quẩn quanh mãi nụ cười đó, là vì khát vọng tự do của nàng giống hắn sao?

“Thiên Tâm cô nương đúng là tuyệt sắc a, Bạch mỗ có thể lấy được Thiên Tâm cô nương làm vợ, có chết cũng cam lòng”. Thụ sinh đứng bên cạnh Lộ Tùy Tâm lầm bầm nói.

Khẽ mỉm cười, Lộ Tùy Tâm thu hồi ánh mắt, mỹ nhân này có phúc mới được hưởng a. Sắc đẹp của Thiên Tâm cô nương sợ rằng cưới về nhà không phải phúc mà là họa. Mỹ nhân như thế, có lẽ Hoàng thượng mới xứng đáng?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 15: 2 Vị Nam Nhân Họa Thủy

Là nàng? Sao nàng lại xuất hiện ở chỗ này? Dương Á Sơ vốn chỉ nhìn phía dưới một chút đột nhiên ngừng lại ở khuôn mặt nàng, những người chăm chú nhìn Thiên Tâm nên không nhìn thấy một vị nữ tử đang nhàn nhã ngắm cảnh sắc bên ngoài cửa sổ, vẫn một thân y phục đơn giản, mái tóc đen dài đến eo cũng chỉ tùy ý buộc lại bằng mảnh vải, ngồi bên là nha hoàn.

Khó nén được kinh ngạc! Vũ Mặc Phong hiếu kì nhìn theo tầm mắt của Dương Á Sơ, 2 cô gái trong trang phục nha hoàn?

“Người biết hai vị cô nương đó?” Vũ Mặc Phong lạnh nhạt hỏi.

“Cũng không tính là biết” Chỉ là ấn tượng quá sâu sắc.

Phượng mâu lướt qua thần sắc Dương Á Sơ, lần nữa nhìn xuống đại sảnh, Vũ Mặc Phong có chút tò mò: “Cô gái này là nhược điểm của Dương Á Sơ sao?”

“Nếu không thân thiết, như vậy biết cũng tốt, xuống mời hai vị cô nương ấy lên.”

“Vâng, chủ tử”, tiếp nhận chỉ thị, một ám vệ hiện ra cúi đầu ôm quyền.

“Chờ một chút”, Dương Á Sơ nhíu mày, nếu hoàn cảnh bình thường hẳn sẽ rất vui mừng được thấy nàng, nhưng giờ có Vũ Mặc Phong ở đây, không biết tại sao nhưng hẳn không muốn Vũ Mặc Phong gặp nàng. Thở dài một cái, sợ rằng dù không muốn cũng phải cho hẳn gặp, hẳn vừa rồi chẳng qua

chỉ muốn dò xét mình, bất quá cũng tốt, Vũ Mặc Phong biết nàng cũng không phải là chuyện xấu, ít nhất cũng giúp được nàng, nếu không cả đời nàng có lẽ sẽ bị kẹt trong vương phủ.

Không thấy biểu hiện gì, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoay chiếc nhẫn ngọc trên tay phải, điều này chứng tỏ tâm tình Vũ Mặc Phong bây giờ không tệ, lông mi dài khẽ khép, đôi mắt kia có khả năng nhìn vào tận sâu đáy lòng người khiến Dương Á Sơ trong lòng cười khổ. Ở cùng một chỗ với Mặc Phong hẳn nửa điểm cũng không thể che giấu được tâm tư, có thể khiến Vũ Mặc Nhiên xưng thần há có thể là người thường. Chẳng qua là... quay đầu nhìn nam nhân nhàn nhã tự đắc kia, hẳn cũng muốn tự mình tìm hiểu rốt cục mấy ngày qua những suy nghĩ trong đầu của hắn có phải là do hắn đã động tâm hay không

“Nàng là Uông Tùy Tâm”, nếu Vũ Mặc Phong muốn biết, sao không tự mình nói cho hắn trước, huống chi hắn cũng không quen nàng. Mà thế gian không chuyện gì có thể lọt qua mắt hắn.

Phượng mâu đen lại, Uông Tùy Tâm? Nữ nhi của Uông Chấn, tiểu thiếp của Tam hoàng huynh, bởi vì không giữ tiết hạnh mà bị tước đi ngôi vị tiểu thiếp, vì chuyện này mà Uông Chấn mới tới chỗ hắn làm náo loạn, chẳng qua là... Dương Á Sơ đâu có quen biết Uông Tùy Tâm? Có thể lọt vào mắt hắn nhất định là hơn người. Mà nếu có chỗ hơn người sao lại không lọt được vào mắt hoàng huynh.

Tiêu ám vệ nhìn chủ tử trầm tư, ý bảo làm theo mới xoay mình đi ra ngoài.

Dương Á Sơ mỉm cười khiến cho khuôn mặt vốn đã kiệt sức lại thêm phần ôn nhu. Sau khi đã nghĩ thông suốt thì phát ra nụ cười mê người, ánh mắt bình tĩnh, vài động tác lơ đãng cũng mị lực vô cùng.

“Cô nương, chủ nhân nhà ta thỉnh cô nương lên đàm chuyện” Tiêu ám vệ bước tới cô gái đang chăm chú nhìn ra ngoài.

Lộ Tuy Tâm đang tập trung, dời tầm mắt tới người đang nói, sau đó bình tĩnh nhìn các vị khách bên cạnh, còn Tử Vân thì sợ đến run rẩy cả người, nghĩ rằng bị phát hiện.

“Phu nhân, làm sao bây giờ?”, Tử Vân dật dật nhẹ y phục của Lộ Tuy Tâm hỏi.

Lộ Tuy Tâm quay đầu lại người đứng trước mặt

“Công tử nhà người muốn nói chuyện với ta sao?”

Dù ở hiện đại hay cổ đại, nàng hòa vào cùng một đám người đảm bảo không ai chú ý đến, khuôn mặt bình thường đến mức không thể bình thường hơn được nữa. Lộ Tuy Tâm nghĩ, hẳn cũng có thân phận bình thường nhưng cặp mắt lại hữu thần sáng ngời, thái độ bất ti bất kháng, tuyệt không phải từ một nhà bình thường.

Người thần sắc không đổi hướng tay về phía Lộ Tuy Tâm gật đầu

“Ông tiểu thư, mời”

Đưa chén trà lên nhẹ nhàng thưởng thức, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang. Người này ngay cả tên nàng cũng biết, như vậy nhất định là biết Ông Tuy Tâm, xem thái độ có lẽ không phải là địch nhân, Ông Tuy Tâm là khuê danh, nếu là người Vương phủ nhất định sẽ không gọi nàng là Ông tiểu thư, vậy là ai?

Bất kể là ai, nàng thề cũng phải tìm hiểu, cũng tốt, nàng còn không lo có cơ hội khai chiến sao? Đi gặp vị thần bí này cũng đâu có mất gì.

“Mời”

“phu nhân...” Tử Vân dậm chân nhìn phu nhân không chút do dự đi theo nam nhân kia, có chút bối rối rồi vội vàng đi theo sát.

Trong hành lang Thiên Tâm cô nương còn chưa lên sân khấu mà mọi người đã sục sôi, cũng không chú ý Lộ Tỳ Tâm đã rời đi.

Đi lên trên lầu, qua một đoạn đường rồi dừng lại căn phòng cuối cùng.

Nhẹ gõ cửa phòng: “Chủ tử, Uông cô nương đã tới”

Giọng nói cung kính khác trước khiến Lộ Tỳ Tâm cảm thấy căng thẳng, nhưng sau đó cũng qua đi, gọi nàng lên cũng chỉ muốn gặp mặt nhau thôi.

“Mời nàng vào” Một đạo âm thanh uyển chuyển du dương xuyên qua cửa phòng.

“Dạ” đẩy cửa phòng ra, hướng Lộ Tỳ Tâm nói

“Cô nương mời vào”

Khẽ gạt đầu, Lộ Tỳ Tâm bước vào, mới bước qua cửa phòng đã cảm nhận thấy một cỗ đàn hương sâu kín, gian phòng rất lớn, bố trí thanh nhã, một bên là vài bức họa, một bàn đọc sách, bên cạnh là bàn trà có đặt một bộ pha trà tinh xảo, ở giữa là đường đi với những tấm lụa mỏng trang trí hai bên, nha hoàn nô bộc đứng thành một hàng. Cách tấm sa lụa mỏng, Lộ Tỳ Tâm không nhìn rõ người bên trong, chỉ loáng thoáng thấy hai người.

“Cô nương, mời” 1 vị nha hoàn thanh lệ vén tấm màn mỏng nói với Lộ Tỳ Tâm.

“Tử Vân, người ở đây chờ ta”. Nhiều nha hoàn nô bộc đứng hầu hạ bên cạnh như vậy, có thể biết người bên trong không muốn ai quấy rầy.

“Nhưng mà...” Tử Vân nhìn phu nhân mình quét mắt không khỏi gật đầu, giao lưu với người bên ngoài cũng tốt, không chừng có người có thể cứu phu nhân. Tử Vân quên mất là phu nhân nhà nàng đang lén lút ra ngoài, tình trạng của phu nhân còn có ai van cầu vì nàng sao?

Hít sâu một hơi, để cho tâm tình hồi phục tỉnh táo, mới vừa bước vào, đã nhìn thấy cái bàn tròn trái khăn trắng như tuyết, ngồi hai bên là hai nam tử, bình phong dựng đứng 1 bên đập vào mắt nàng.

“Uông tiểu thư, mời ngồi”

Theo bản năng Lộ Tuy Tâm hướng tới giọng nói vừa rồi, nhìn qua không khỏi giật mình, xem ra thời cổ đại này toàn sinh ra mỹ nam mỹ nữ không a? mới vừa nhìn thấy một vị đệ nhất thiên hạ mỹ nữ, giờ lại gặp 2 tuyệt thế mỹ nam, nàng có nên thấy hối tiếc không a, vốn đã cho thân thể này là mỹ nữ nhưng nhìn lại đúng là chỉ như ếch ngồi đáy giếng.

Nam tử ngồi bên trái, mái tóc đen vén lên, lộ ra cả khuôn mặt, da thịt vô cùng mịn màng, 2 đạo lông mi cong chính tề hài hòa với chiếc mũi thẳng dọc, môi son tựa tiểu phi tiểu cười, long chương phượng tư, khí chất tự nhiên, một bộ cảm y không những đẹp mà còn phi phàm tôn quý, nhưng những thứ này không phải là chỗ hấp dẫn nhất, chỗ hấp dẫn nhất chính là ánh mắt ma lực làm cho người ta e sợ. Âm u mà thâm thúy, phát ra tinh quang cơ trí, nam nhân này đối với nữ nhân có sức hấp dẫn chết người nhưng cũng có nguy hiểm chết người.

Lộ Tuy tâm quay sang nhìn nam tử bên cạnh, không khỏi thăm ngưỡng mộ, đôi môi như cách đào, khí chất ngọc cốt băng cơ, đẹp đến trắng cũng phải thẹn, tính cách thanh tao phảng phất vẻ phong trần tuấn lãng, mái tóc đen tùy ý lạc tại trên trán bạch ngọc, đẹp càng thêm đẹp.

Đôi mắt sáng đặc biệt, cười đến nhộn nhạo, một thân cảm bào màu trắng làm cho hấn tăng thêm vẻ ôn nhu nhã nhặn, chiết phiến lay động trong tay,

quả là một vị phong hoa tuyệt đại mỹ nam tử.

2 vị tuyệt sắc mỹ nam bất đồng giống như trước. Lộ Tỳ Tâm thấy từ khi mình đi tới cái thế giới này, toàn nhìn thấy tuấn nam mỹ nữ thật là quá tốt cho mắt rồi. Nàng có nên kéo dài thời gian ở đây hay không? Dù sao bây giờ cũng không có gì cả, nhiều nhất chính là thời gian a.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 16: Một Thân Thong Dong

Quần áo bình thường trên người không thể che hết vẻ thanh nhã thoát tục của nàng, trong trẻo như phù dung, một nét đẹp tự nhiên. Nhưng những thứ đó không phải là chỗ hấp dẫn nhất ở nàng, xét về nhan sắc, nàng không đẹp khuynh thành như Thiên Tâm cô nương, nói thực chất, nàng đứng cùng một đám người tuyệt đối không gây sự chú ý, nhưng nhìn gần, lại phát hiện nàng một thân hoa vận, khó có cô gái nào có đôi mắt bình tĩnh thong dong đến vậy, còn nữa, người được tận mắt nhìn thấy hãn và Vũ Mặc Phong mặt không đổi sắc rất ít, nữ nhân lại càng không có, vậy mà nàng có thể bình tĩnh ngắm nhìn bọn hãn, trong mắt chỉ chút kinh ngạc chứ không hề si mê, Dương Á Sơ tiếng cười phát ra từ nội tâm, đứng lên hướng nàng đưa tay.

“Mời ngồi, Ônng tiểu thư, mạo muội mời tiểu thư lên đây, nếu có quấy rầy xin rộng lòng lượng thứ” nói xong lấy ở trên bàn một cái chén sạch sẽ rót trà mời nàng, thật ra hãn phải gọi nàng là phu nhân chứ không phải tiểu thư, nhưng lời nói ngày đó của nàng làm hãn biết nàng cũng không thêm để ý cái thân phận kia.

Vũ Mặc Phong nhìn động tác của Dương Á Sơ, trong con người bí hiểm lộ ra một đạo tinh quang, Dương Á Sơ như vậy hãn chưa từng nhìn thấy, đứng dậy chào đón lại tự mình rót trà, này...Đối với vua của một nước như hãn cũng chưa từng thế này, Ônng Tỳ Tâm đặc biệt thế nào hãn cũng thấy được, Dương Á Sơ lớn lên thế nào hãn cũng hiểu rõ, mà nữ nhân này lần đầu tiên nhìn hai người bọn họ lại có thể giữ vững thái độ lạnh nhạt quả thật làm cho hãn ngạc nhiên(2 anh này phải gọi là tự tin tới mức biến thái),

nhưng chỉ bằng điểm này Dương Á Sơ lại đối với nàng vài phần kính trọng?, cầm chén trà trong tay khẽ nhấp một ngụm.

“Không biết 2 vị tìm ta có việc chuyện gì?” Lộ Tùy Tâm cũng không đứng nói mà ngồi xuống.

“Không có chuyện gì không thể làm quen với tiểu thư sao?” Vũ Mặc Phong trong mắt có một tia hứng thú.

Nhướng lông mày, quét mắt về phía nam nhân vừa nói chuyện.

“Công tử họ gì?” hai người này đều biết rõ thân phận của nàng, lại không cho nàng biết bọn họ là thần thánh phương nào sao?

“tại hạ Dương Á Sơ, chủ nhân của Du Nhiên cư” Không biết tại sao đối diện với nàng hẳn tuyệt đối thẳng thắn.

Vũ Mặc Phong làm sao có thể tiết lộ thân phận, nhưng là hẳn có muốn lừa gạt nàng hay không.

Vũ Mặc Phong buông chén trà ra, trong mắt hiện lên ý tứ không rõ, đang muốn mở miệng lại bị thanh âm thanh thúy chặn mất...

“Các vị công tử, tiểu thư nhà ta lập tức lên đài biểu diễn, xin mọi người yên lặng.” Mọi người nghe xong tất cả từ từ nhỏ giọng đến khi cả hành lang không một tiếng động.

Tròng mắt đen của Vũ Mặc Phong xẹt qua một đạo ánh sáng, Thiên Tâm cô nương này thật có giá trị lớn, một buổi như vậy bao nhiêu tiền rơi vào túi nàng?

Tiếng đàn du dương vang tới, Du Nhiên cư vốn đã yên lặng lại càng an tĩnh. Mọi người vênh tai lên lắng nghe tiếng đàn du dương uyển chuyển chạy dài không dứt.

Lộ Tuy Tâm tĩnh tâm thưởng thức tiếng đàn của Thiên Tâm cô nương, mỹ nữ mà lại còn tài năng, khó trách nàng còn chưa xuất hiện đã xông xáo cả lên. Cảm giác của nàng đối với cô nương này không tốt lắm, tuy nói nữ nhân cũng có tư cách kiêu ngạo, nhưng nàng vẫn cho rằng dù có nhiều tư cách đến đâu, nếu trong lòng kiêu ngạo, sẽ không có khả năng giác ngộ tới cảnh giới chân chính, chỉ dừng lại ở mức tài năng mà thôi. Mà theo phân tích tâm lý, một người hài lòng với bản thân mới là thời điểm được kiêu ngạo, mà nếu vậy con người ta sẽ rất khó tiến bộ được, nhưng tính cách đã định không cách nào thay đổi được

Bây giờ nghe thấy tiếng đàn này, không thể phủ nhận là, tài đánh đàn của Thiên Tâm cô nương có thể coi là đến cấp đại sư tài nghệ, nàng đem khả năng của cầm phát huy hết mức có thể, nhưng trong tiếng đàn lại không có ý vị của bản thân

Khẽ mỉm cười, Lộ Tuy Tâm thu hồi tâm tư, lại phát hiện hai người trong phòng không đi thưởng thức tiếng đàn mà lại ngó xem chường nàng.

“Nói vậy tài đánh đàn của Uông tiểu thư còn cao hơn một bậc?” Vũ Mặc Phong nhìn khuôn mặt biến hóa của nàng, bắt đầu từ từ lắng nghe mới hiểu được, nàng hiểu cầm cũng cũng là điều dễ dàng nhận thấy, hơn nữa còn rất am hiểu.

“Công tử, sao lại nói ra lời ấy?” Có một vị phụ thân là thế hệ của một đại đại gia tộc lại có vị mẫu thân lợi hại tuyệt đối, tương lai nàng còn có thể thế nào chứ, gả cho một gia tộc đem lại lợi ích cho 2 bên, điều kiện nhất quyết phải có là học thức, cho nên điều nàng học cũng để làm một tân nương điển hình, mặc dù nàng học ngành tâm lý học, nhưng những thứ đó nàng cũng đã tiếp xúc không ít. Chẳng qua nàng nghĩ, không ngờ trí óc nàng vẫn nhớ những thứ này!

“Chẳng lẽ tiểu thư không biết đánh đàn?” Vũ Mặc Phong tự đắc nhìn thật sâu người thân nhiên kia.

Cũng không trả lời đối phương, Lộ Tỳ Tâm chuyển hướng hỏi ngược lại.

“Không biết công tử tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì? Không phải chỉ là tò mò ta có biết đánh đàn hay không, đơn giản vậy thôi sao?” Ai, hai người này thật là tai họa a, lớn lên thật rất có sức hấp dẫn, mặc dù nhìn nàng bình tĩnh thế thôi nhưng không biết sau này nàng có thay đổi cách nhìn nhận nam nhân hay không nữa.

“Dĩ nhiên là không phải, Á Sơ sớm đã nghe nói Uông tiểu thư tài cao học rộng, hôm nay may mắn được gặp tiểu thư mới xin phép mạo muội quấy rầy”. Dương Á Sơ cảm thấy nàng không vui liền mở miệng.

“Các người quả thật rất mạo muội a, người người đều biết Tỳ Tâm vì mất tiết hạnh mà bị giáng, coi là như thế đi, chỉ cần Lộ vương không hờ ta thì Tỳ Tâm vẫn là người của Lộ vương phủ, cho dù chỉ là tiểu thiếp nhưng hai vị là người có học thức, ắt phải hiểu rõ lẽ nghi, không nên quá đề cao Tỳ Tâm mà cảm thấy xấu hổ.”

Giọng nói nhàn nhạt phảng phất như đang nói chuyện của người khác, Lộ Tỳ Tâm ánh mắt bình tĩnh nói hết cho 2 người họ ý kiến của mình. Nếu mọi người đều đã biết thì việc gì phải giấu giấu diêm diễm?

Dương Á Sơ nghe thanh âm bình thản của nàng nói về những tin đồn trên phố, không khỏi cảm nhận 1 tia đau lòng! Vì nàng cảm thấy đau lòng, là đồng cảm hay ban đầu chính là đau đến nội tâm sao? Mặc dù nàng trên mặt không có một tia bi thương nhưng nghĩ đến nàng đã trải qua những việc như vậy, hẳn lại đau lòng.

Vũ Mặc Phong giờ mới xem như đối tốt với nàng một chút, nữ nhân này nói đến những việc như vậy lại có thể bình tĩnh sao! Kia...Nàng sao lại có thể bình tĩnh với những chuyện dạng như vậy?

“Nếu tiểu thư đã nói vậy, Phong mỡ cũng xin hỏi một câu, oán hay không?”

Đôi phượng mâu cơ trí nhìn thẳng vào nữ nhân, như muốn nhìn thấu hết trong lòng nàng.

Lộ Tuy Tâm thân nhiên đón nhận ánh mắt đánh giá của hắn, khẽ mỉm cười, oán? Uông Tuy Tâm nếu không oán nàng sẽ không phải chết, nam nhân cường hãn nhưng nữ nhân kiên cường, cho nên trời cao mới để các nàng làm trao đổi linh hồn, bởi vì các nàng chỉ có thể chấp nhận nam nhân chứ không chấp nhận thống khổ.

“Ta không oán”. Nàng dĩ nhiên không oán, yêu tới tận xương cốt không phải là nàng, tự nhiên không oán.

Nhìn người một thân thong dong, Dương Á Sơ trong mắt cười thật lòng, hắn không nhìn lầm, nữ tử này Thiên Hạ Vô Song!

Vũ Mặc Phong cũng khẽ mỉm cười, không nói một từ nhưng trong lòng thầm khen ngợi nàng, đặc biệt tò mò.

“Các vị, có thể mời Thiên Tâm cô nương tới Du Nhiên cư là phúc ba đời của môn gia, chủ nhân nhà ta vốn nghe đồn Thiên Tâm cô nương tài mạo song toàn, kỳ vật chốn nhân gian, cảm tạ các vị đã yêu mến Du Nhiên cư, cũng vì cảm kích Thiên Tâm cô nương, kính xin cô nương làm chủ, đây là đề của chủ nhân nhà ta năm nay, xin cô nương lấy ra”. Chương quỹ giọng điệu cứng rắn, 3 nha hoàn bưng khay ngọc lên đài, cả đại sảnh lại sôi trào, đây cũng là cơ hội trời cho, không những có thể thân thiết với Thiên Tâm cô nương lại còn thắng được một ngàn lượng bạc, phải biết số tiền này đủ cho 1 gia đình bình thường tiêu cả năm không ít.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 17: Thanh Vương Ban Thưởng

Sai người mang cây đàn xuống, lúc sau một cô gái thanh lệ bước lên phía trước đỡ Thiên Tâm cô nương ngồi dậy. Tiến lên mấy bước, khuôn mặt mỹ lệ nở nụ cười làm cho những người đang sôi sục vì bạc lâm vào si mê, thật là nụ cười đẹp.

Hài lòng nhìn mọi người si mê trên mặt, 2 tròng mắt dường như phủ một tầng nước quét một vòng qua nhĩ gian lâu hai, có thể bên trong là người có thân phận địa vị, không chừng đệ nhất công tử cũng ở bên trong quan sát mình, nhìn ngắm vẻ đẹp của mình. Thiên Tâm tuyệt đối tự tin, cho nên ở nơi biểu diễn lại càng kiêu my vô cùng.

“Bởi các vị đã coi trọng và cũng để cảm tạ đệ nhất công tử cất nhắc, Thiên Tâm cung kính không bằng tuân mệnh”. Ngón tay thon như ngọc cầm lấy tấm đề văn mà mở ra. Đang nhìn lên phí trên không khỏi lo lắng, nhưng cũng rất nhanh khôi phục lại thần thái, đệ nhất công tử quả nhiên là thần long thấy đuôi không thấy đầu (ý nói lợi hại), hôm nay ra đề văn này cũng là theo sở thích, chẳng qua là, đề này ai có thể trả lời?”

“Đề là gì a? Thiên Tâm cô nương mau đọc để mọi người biết” một gã công tử tự phụ gấp rút hối thúc, hẳn muốn thể hiện tài ba của hắn cho Thiên Tâm cô nương.

“Đúng vậy a, cô nương, tại hạ tuy bất tài cũng muốn lãnh giáo đây là dạng đề gì?” Một gã thư sinh khác tiến lên nói.

“Không biết năm nay đề là gì a?”

“Ta nghe nói chính đệ nhất công tử tự mình ra đề đó”

Mắt liễm rũ xuống, trong mắt hiện lên tia khinh thường, những người này chẳng qua muốn lấy lòng nàng chút ít, ngay cả ngón chân nàng cũng không xứng, ngẩng đầu lên lần nữa ánh mắt mê người nhìn xuống, nhu hòa cười một tiếng.

“Đề này là: Sơn sơn thủy thủy khắp nơi rõ ràng tú tú

Tú tú khắp nơi rõ ràng thủy thủy sơn sơn

Mời các vị đối đề” đề này thật khó, Thiên Tâm cũng trầm nghĩ.

Lộ Tuy Tâm mới vừa cầm điểm tâm bỏ vào miệng ăn nghe thấy vậy giật mình, hậu quả gián tiếp chính là bánh quế hoa cao vừa vụn chưa nuốt xuống bụng thiếu chút bị nghẹn, vội vỗ ngực dùng sức nuốt vào.

“Uông tiểu thư, không khỏe sao? thấy như thế nào?” Dương Á Sơ vội vàng bưng chén trà cho nàng, quan tâm hỏi.

“Ta không sao”, mặc dù có tí ảo não nhưng không thể vì suýt chết nghẹn mà mất phong độ được. Bất kể là ai ra đề, hẳn đều có tự do, vậy sao có thể trấn tĩnh được a?

“Tùy Tâm biết đáp án”

“Tiểu thư đối được?”

Trăm miệng một lời mãnh liệt ngó chừng người đang rót trà, Vũ Dương Á Sơ nhìn Vũ Mặc Phong, hẳn gọi nàng là Tùy Tâm? Phải biết rằng bây giờ nàng là hoàng tẩu của hắn, còn có hắn bao giờ lại thân thiết với nàng tới mức gọi tên như vậy?

Coi như không thấy ánh mắt bất mãn của Dương Á Sơ, Vũ Mặc Phong nhẹ chuyển động nhãn ngọc.

“Ta sẽ không” không chú ý tới việc Vũ Mặc Phong trực tiếp gọi tên của nàng lẫn hành động của 2 người, Lộ Tuy Tâm thuận miệng đáp, nàng không chắc câu trả lời có đúng không nhưng nàng biết đáp án, tính cờ trước kia đã từng nói, lúc ấy cũng bởi vì từ láy này mà cảm thấy kì diệu.

“Vậy sao? Nhưng ta sao lại cảm thấy Tuy Tâm chắc chắn biết đáp án?”
Chỗ sâu nhất trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên một đạo u quang, nàng giống như đang đeo chiếc mặt nạ làm cho người khác muốn vạch trần khuôn mặt thực sự của nàng. Mà hẳn không thiếu nhất đúng là kiên nhẫn!

Dương Á Sơ cũng không nói, không phải không hiểu kì mà hẳn hiểu rất rõ ý nghĩa trong mắt Vũ Mặc Phong, xem ra không phải chỉ mỗi hẳn nhận ra bảo ngọc! chẳng qua là...nhìn thoáng qua người thanh nhã rồi lại chuyển về hướng Vũ Mặc Phong, trong mắt tỏ ý hiểu rõ tâm ý của hẳn.

Vũ Mặc Phong trong mắt u quang càng thêm thâm thúy, ha hả! xem ra đối thủ còn chưa có bắt đầu. Có thể làm đối thủ một lần với Dương Á Sơ không phải là điều hẳn vẫn hằng ước mơ sao? Xem ra thời gian này nhất định sẽ vui vẻ.

“Các vị, có ai có thể đối được 2 vế này hay không?” Thiên Tâm tiến lên một bước hỏi, nhưng lại hướng tầm mắt lên lầu hai nhã gian.

“Hay cho câu :Sơn sơn thủy thủy khắp nơi rõ ràng tú tú. Tú tú rõ ràng khắp nơi thủy thủy sơn sơn. Bốn vương bất tài, ai có thể giúp bốn vương giải ra đề lần này, bốn vương cũng sẽ thưởng một ngàn lượng”

Trong đại sảnh không biết lúc nào lại xuất hiện một vị công tử ngang nhiên, ngọc thụ lâm phong. Lời hẳn vừa dứt, 2 gã thị vệ đã đứng cản thành một lối đi đi ra ngoài, mà vốn mọi người đang cố gắng suy nghĩ nghe được lời nói phía sau mắt lại càng sáng lên, đây chẳng phải sẽ có hai nghìn lượng bạc sao? Oa, nếu như trả lời được không những được bạc còn có thể trở thành nhân tài trong mắt thanh vương, đây cũng là tiền đồ rộng mở a!

Vũ Mặc Thanh ánh mắt thanh lãnh quét một vòng xung quanh, lúc nhìn qua trên đài thấy vị Thiên Tâm cô nương không khỏi run lên, không hổ danh xưng mỹ nhân tuyệt sắc!

“Tiểu nhân tham kiến vương gia, không biết vương gia giá lâm, không từ xa tiếp đón xin vương gia thứ tội” Chương quỹ nhìn thấy người tới vội bước lên thỉnh an.

“Không cần đa lễ”, ai lại không biết trên danh nghĩa Du Nhiên cư là của đệ nhất công tử. Chính là vương gia hẳn đối với đệ nhất công tử cũng muốn cho ba phần thể diện. Mặc dù hẳn cũng tò mò không biết vị đệ nhất công tử này là thần thánh phương nào. Nhưng lần nào phái người tới cũng bị cự tuyệt. Hôm nay nghe nói ngay cả đệ nhất thiên hạ mỹ nhân cũng lên đài ở Du Nhiên cư, mới tò mò mà đến.

Mới tới cửa đã nghe được vế trên của câu đối, đệ nhất công tử không hổ là đệ nhất công tử, quả thật tài hoa hơn người.

“Thiên Tâm tham kiến vương gia”, dung nhan tuyệt sắc hạ lễ mỉm cười nhàn nhạt, làm cho mọi người đối với nàng ấn tượng càng hoàn mỹ.

“Cô nương không cần đa lễ” Vũ Mặc Thanh đưa tay nói.

“Này...” chương quỹ lộ vẻ khó xử, nhã gian đã có khách, hiện Thanh vương gia...

“Chương quỹ không phải làm khó ta sao, Bôn vương cũng rất tò mò ai có thể đối lại được đạo câu đối của đệ nhất công tử, ta sẽ ở đây chờ đến tột cùng.

“Dạ” chương quỹ thừa một tiếng, vội vàng đưa Thanh vương gia tới chỗ ngồi gần cửa sổ Lộ Tuy Tâm vừa mới đi.

Lời của Thanh vương gia làm cho đại sảnh vốn đang huyền não lại lặng yên như tờ, muốn bạc thì không đáng trách nhưng muốn bạc trong tay Vương gia phải xem mình có tài hoa hay không mới dám.

Hai nghìn lượng? Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, thế khác gì nhật được của từ trên trời rơi xuống. Bất quá vì hai nghìn lượng mà người người sục sôi, tương đương việc Thanh vương gia mở đầu khiêu chiến, từ bị động thành chủ động đáng giá không? Âm thầm tính toán, tiền sau này còn có thể kiếm được, thời điểm bây giờ không thích hợp cho nàng công khai lộ diện, ít nhất cũng phải vẹn toàn kế sách chọn lựa thời gian phù hợp.

“Có phải Thanh vương gia đã để mắt tới đệ nhất công tử a?” hai người này nhìn thấy Thanh vương gia lại không có chút dị thường nào. Lộ Tuy Tâm trong mắt hiện lên tia tinh quang, có thể nhìn vị Thanh vương gia của Thiên vũ hoàng triều mà nét mặt không biểu lộ chỉ có thể là Hoàng đế, không nghi ngờ gì nữa, đó nhất định là vị nam tử tôn quý cơ trí bên trái. Vậy vị nam tử kia là ai? Có thể giao tình với hoàng đế bất chấp thân phận ngòi ngang hàng mà lại thản nhiên như không, chột hiều ra gì đó, chủ nhân Du Nhiên cư này chẳng lẽ là đệ nhất công tử? nếu suy đoán của nàng đúng, vậy hai nghìn lượng kia nàng quyết định lấy.

Tròng mắt sáng lên: “Hai nghìn lượng bạc ta cũng muốn lấy”

“Nga?” Vũ Mặc Phong nhướng một bên mày, người vừa nói sẽ không đột nhiên thay đổi thái độ, đơn giản là vì số bạc tăng gấp đôi sao? Mà trong mắt nàng vừa rồi xuất hiện tia quang mang, nàng muốn làm gì?

“Tiểu thư biết câu này?” Dương Á Sơ khó xem sự cuồng nhiệt trong mắt, trên người nàng còn điều gì có thể khiến hấn ngạc nhiên nữa?

Xem ra nàng đoán đúng, Lộ Tuy tâm nàng không những thu bạc mà còn được đảm bảo miễn phí a, xem ra lòng tin trên con đường Vương phủ tranh đấu lâu dài này của nàng gia tăng không ít. Nhưng muốn hai tên này làm

hậu thuẫn cũng không hề dễ dàng, xem chừng nàng phải hao tổn công sức mới để bọn họ yên tâm để nàng làm bằng hữu.

“Đã muốn có bạc thì đương nhiên sẽ có đáp án, ta chỉ là không muốn ngồi nhìn bạc trắng tới chảy nước miếng thôi.”

Này...Dương Á Sơ im lặng hồi lâu, nàng muốn xuất hiện sao? Có thật muốn bạc này.

A! thú vị, đôi mắt đẹp dưới lông mày động đậy, coi như nàng thông minh, thẳng thắn, nhưng nàng muốn hai nghìn lượng đến vậy sao.

Bên cạnh hai vị nam nhân thần sắc đều rơi vào đáy mắt, Lộ Tùy Tâm cười thầm, nàng không phải nhân lúc hỏa hoạn mới cứu người. nàng cũng đang cần bạc! Nếu đã có khả năng sao lại không thể lấy chứ.

“Tùy Tâm muốn thế nào?” Vũ Mặc Phong bên trong lời nói lộ ra tia sủng nịch mà ngay cả hăn cũng không phát hiện ra.

Dương Á Sơ đáy mắt hiện lên phức tạp. Chuyện đi quá dự liệu của hăn, nhìn đôi mắt sáng ngời của Vũ Mặc Phong hăn khẽ cười, vậy thì sao, là Vũ Mặc Phong thì thay đổi được gì? Tới cuối cùng không biết ai mới là người thắng? Một cơn gió theo đuổi tự do lại chịu ở bên cạnh Vũ Mặc Phong sao?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 18: Được Dịp Bày Kế

“Đúng vậy, Tuy Tâm muốn làm gì?” nếu đã xác định rõ tâm tư, đã vậy không thể buông nữ nhân xuất sắc này ra cho người khác, cứ đi theo lòng mình mách bảo là được.

Tùy Tâm? Lộ Tuy Tâm hơi nhíu mày liễu, nàng cùng bọn hãn giao tình tốt lắm sao, đến mức gọi thẳng khuê danh của nàng? Tên vốn là để gọi, nàng thì thấy không sao nhưng đây là thời cổ đại mà lễ nghi phân cấp bậc rõ ràng, khuê danh của người đã có chồng có thể gọi thẳng như vậy sao? Mà bọn họ dễ dàng giúp nàng là có mục đích gì?

“Tùy Tâm có phải không muốn chúng ta gọi thẳng phương danh?” Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, thản nhiên nhìn chăm chú Lộ Tuy Tâm, chân thành nhìn nhủ nàng qua ánh mắt.

Có gì là không thể? Nàng vốn không so đo với những việc này, khi bọn hãn có mục đích gì nàng sẽ suy nghĩ sau, nàng tự hỏi mình có gì mà bọn họ lại cần, hoàn toàn không có tài lẫn cả diện mạo.

Khẽ mỉm cười, “Tùy ý của 2 vị, xem ra các vị đã coi Tuy Tâm là bằng hữu mới gọi thẳng tên như vậy?” tên đặt ra là để cho người khác gọi, dù sao cũng kiếm được hai bằng hữu, có động cơ thì sao chứ? Chí ít nàng cũng không bị thiệt, hai nghìn lượng vào túi thì không nói đến làm gì, lại còn có lực lượng quyền lực phía sau, sao lại không cần a? nàng từ trước đến giờ tùy tâm mà sống, dĩ nhiên, không biết chừng họ còn làm cản trở nàng, bất quá thế sự vô lường, trên đời này không có cái gì gọi là bằng hữu vĩnh viễn

hay địch nhân vĩnh viễn cả. Không thử sao biết người là bằng hữu hay địch nhân?

“Tất nhiên” trong đầu Dương Á Sơ xuất hiện một ý nghĩ nhưng không nói ra.

Vũ Mặc Phong mỉm cười không nói, không phủ nhận cũng không thừa nhận, có thể làm bằng hữu hay không hẳn còn đợi quan sát nàng, bất quá nếu nàng muốn hai nghìn lượng bạc này, hẳn cũng mong đợi xem nàng lấy bằng cách nào?

Thái độ hai người càng làm cho nàng chứng thực suy đoán trong lòng, hoàng đế vĩnh viễn đa nghi. Cho dù miệng vàng lời ngọc cũng không dễ dàng đồng ý! Có thể đứng cao hơn các vị huynh đệ đã đủ chứng minh tâm trí của hẳn. Lộ Tù Tâm trong lòng thầm khen, không thể nghi ngờ hẳn là một hoàng đế xuất sắc.

“Đáp án, đúng là Tù Tâm biết, nhưng là...hai vị cũng hiểu rõ thân phận của Tù Tâm, cho là Tù Tâm bây giờ có thể công khai xuất hiện trước mắt mọi người hay sao?”

Nói xong nhìn xem phản ứng của hai người họ.

“Này...” Dương Á Sơ nghe nàng nói biết đáp án trong lòng vui mừng, về trên câu này hẳn cũng tình cờ biết được, mất nhiều tâm lực mới nghĩ được về dưới, cho nên hôm nay mới lấy ra, nhưng nàng vừa nghe đã có đáp án thật khiến hẳn khâm phục. Nhưng thấy nàng bởi vì thân phận mà không thể đưa ra câu trả lời cũng cảm thấy bất bình thay. Vũ Mặc Nhiên có tài đức gì mà có được nàng lại không quý trọng nàng.

“Thật ra thì Tù Tâm, ta muốn nói cho người, đề này...”

“Do người ra” cắt đứt lời nói của Dương Á Sơ, Lộ Tù Tâm liền tiếp lời.

Làm sao nàng biết?” kinh ngạc nhìn nàng, trong lòng không khỏi thấy khiếp sợ.

“Đây là đề của Du Nhiên cư, cũng do đệ nhất công tử ra đề, người là chủ nhân ở đây nói vậy chẳng phải là vị đệ nhất công tử thân long thấy đuôi không thấy đầu sao”. Vị nam tử trước mắt này tính tình đúng là phong cách của Du Nhiên cư, nhà nhã đạo chơi ngắm cảnh.

Nàng chỉ bằng liên tưởng này đã biết Dương Á Sơ là người ra đề? Vũ Mặc Phong hoài nghi nhìn thoáng qua lại phát hiện nàng đang mỉm cười nhìn hắn, này...nàng nghĩ cái gì? Không phải nàng đã phát hiện ra thân phận của hắn?

“Tùy Tâm nhìn Phong mờ như vậy, có phải muốn ta ra mặt?” ánh mắt Vũ Mặc Phong để cho Lộ Tùy Tâm biết, vị nhân huynh này giỏi nhất là đoán tâm ý người khác.

Bất quá, nàng chính là muốn cho hắn nhìn thấu, cùng người có tâm cơ thâm trầm nói chuyện thì phải sử dụng hết năng lực mới có thể làm cho đối phương cảm nhận sự tồn tại của mình.

“Dương công tử, có thể cho ta mượn giấy và bút?”

Dương Á Sơ cũng không biết nàng đang nghĩ gì, nhưng lại vui vẻ làm theo lời nàng. Phân phó ra phía ngoài tầm lượ mông.

“Cầm giấy bút mang vào”

“Dạ” nha hoàn Kỳ Linh ở phía ngoài đáp lời.

Đặt nhẹ tờ giấy xuống, đợi đến lúc đã viết xong mới đưa cho vị nam nhân khôn khéo kia.

“Phong công tử, kính xin giúp ta đáp đê”. Chính là nàng muốn hãn giúp. Thứ nhất, trong phòng chỉ có ba người, Dương Á Sơ là người ra đề tất nhiên không thể giải đê mà nàng lại không thể ra mặt, cho nên người đi ra ngoài không ai khác chính là hoàng đế. Thứ hai, hãn đáp đê thì mục đích của Thanh vương sẽ không có khả năng đạt được, dĩ nhiên chỉ là nàng bất đắc dĩ mới nghĩ ra toàn quyền kế sách. Mặc dù lấy thân phận của Thanh vương gia không phải đến nỗi không đưa bạc nhưng sau này đây đưa không tránh được. Cho nên nhờ hãn ra mặt rồi chỉ cần ngòi đó mà chờ cầm bạc a.

Tròng mắt đen chột hiểu ra, trong lòng đối với nàng cũng vài phần kính trọng, một mũi tên trúng hai đích, vừa giải quyết việc mình không thể ra ngoài mà vẫn có thể lấy được bạc.

Khó trách Dương Á Sơ lại bị thuyết phục mà động tâm! Chẳng qua là, giai nhân như vậy, Tam hoàng huynh lại không phát hiện ra? Là nàng ăn mình quá lâu khiến hoàng huynh chưa từng chú ý mà bỏ lỡ sao? Nhưng với sự thông tuệ của nàng sao có thể để mình rơi vào hoàn cảnh như vậy? A, càng tiếp xúc càng thấy được my lực của nàng thật không nhỏ, cũng không biết tốt cùng nàng là nữ tử như thế nào? Cúi đầu nhìn dòng chữ trên giấy.

“Tình tình vũ vũ lúc nào cũng tốt tử Kỳ Kỳ

Kỳ Kỳ thật tốt lúc nào cũng vũ vũ Tình tình.

So với đáp án ta hao tâm nghĩ ra còn chuẩn xác hơn, được, Tùy Tâm thật là chân nhân bất lộ tướng a!”

Dương Á Sơ nghe đáp án xong liền vỗ tay tán dương. Trong lòng dòng máu cuồng nhiệt sôi trào. Nữ tử này, rốt cuộc có bao nhiêu điều làm cho hãn vui mừng?

“Bạc này nàng cầm hoàn toàn xứng đáng”

“Nhưng Phong mõ rất tò mò, không biết Tùy Tâm có thể giải thích nghi hoặc của tại hạ?”

Không hổ là người sống trong vương giả, chuyện gì cũng đều có thể nhìn thấu.

“Phong công tử cứ nói thẳng”.

“Tùy Tâm biết đánh đàn”. Không phải để hỏi, chẳng qua là muốn muốn nghe một câu khẳng định của nàng mà thôi.

Này...Trong ánh mắt Lộ Tùy Tâm hiện lên tia ngoài ý muốn, đơn giản như vậy sao? Nhưng vẫn gật đầu một cái.

“Hiểu chút bề ngoài mà thôi”

Nghe xong, Vũ Mặc Phong không nói gì thêm, đứng dậy, vén bức rèm che lên, đi tới lan can hướng xuống phía dưới nói:

“Thanh vương, kính mời đem chuẩn bị bị bạc, ta sai người xuống lấy”. Giống như không thấy được người khiếp sợ trong hành lang.

“Tình tình vũ vũ lúc nào cũng thật tốt Kỳ Kỳ, Kỳ Kỳ thật tốt lúc nào cũng vũ vũ tình tình” sau đó trở lại bên trong.

Mà ở đại sảnh đường.

Thanh Vương trên mặt xuất hiện tia kinh ngạc, Hoàng thượng sao lại ở chỗ này? Hoàng thượng là đệ nhất công tử? tâm tư lại trở về như ban đầu, không cách nào lý giải.

Mọi người khiếp sợ nhưng là khiếp sợ không giống như Thanh vương gia, chẳng qua chỉ vì người nói quá cuồng vọng mà khiếp sợ. Hẳn phải biết là đang đối mặt với Thanh vương gia, nhưng đáp án cũng rất hay, hơn nữa

còn rất chuẩn xác. Nghĩ đến người này dễ dàng lấy đi hai nghìn lượng bạc, mọi người vô cùng hâm mộ cùng ghen tị.

Thiên Tâm đứng ở trên đài nhìn qua thân ảnh mềm mại khó nén được si mê. Khuôn mặt như ngọc quan, không những anh tuấn phong độ, mà còn dễ dàng đối đáp trả lời tất nhiên tài hoa không cần phải bàn luận, quan trọng nhất là khi nhìn khí thế toàn thân hấn nàng biết thân phận hấn không hề tầm thường. Nhưng đệ nhất công tử lại đi tự mình trả lời đề mình ra sao? Không phải đệ nhất công tử, vậy hấn là ai? Hấn vì nàng mới đối câu sao? Vì sao lại vội vàng tiến vào nhã gian như vậy?

Thu lại tâm tư, Thiên Tâm đưa nụ cười tuyệt mỹ hướng về phía Vũ Mặc Phong mà nói: “Công tử tài hoa hơn người, lần này liên đối thật là câu văn đặc sắc, vạn phần tuyệt luân, Thiên Tâm bội phục”, nhẹ cúi người sau đó tiếp tục nói.

“Bạc này là công tử thắng được” Ý bảo nha hoàn nhận lấy khay bạc trong tay chưởng quỹ.

“Không phiền công tử xuống lầu, Thiên tâm tự mình mang lên có được không?”

Chưởng quỹ nghe Thiên Tâm cô nương muốn đích thân lên lầu liền giật mình, phía trong nhã gian là chủ tử. Thiên Tâm cô nương muốn lên đó sao? Nhưng chủ tử vẫn chưa có chỉ thị, hấn vẫn là không ngăn không được”

“Không cần, Thiên Tâm cô nương thiên nhân chi tư, sao dám làm phiền cô nương, để ta sai người xuống lấy là được.” Lời nói vang ra sau đó phá tan không khí trầm mặc của đại sảnh đường.

“Hấn là ai vậy a? quá cuồng vọng rồi, đối được đề thì có gì mà đặc biệt, Thiên Tâm cô nương chú ý tới hấn, hấn lại từ chối không biết xấu hổ.” Tên thư sinh tự phụ kia khó nén ghen tỵ nói ta mà không biết hấn sắp bị họa diệt môn tới nơi rồi.

“Là a”, “ đúng đó,Thiên Tâm cô nương mà để mắt tới ta thì cũng do kiếp trước tu thân niệm phật mới có được cái phúc như vậy”

Vũ Mặc Thanh nhìn mọi người đang bức tức rồi quay sang phía thị vệ, thị vệ vội vàng lấy từ trong ngực ra tấm ngân phiếu.

Cầm ngân phiếu, Vũ Mặc Thanh đứng dậy đi về phía chường quỹ.

“Ha hả, vị công tử này quả thật lợi hại, bốn vương tâm phục khẩu phục, đây là ngân phiếu một nghìn lượng, nhờ chường quỹ đưa lại, bốn vương còn có chuyện quan trọng, xin cáo từ trước.” Hãn nhất định phải hạ xuống thật tốt, Hoàng thượng uống phải thuốc gì mà lại khác thường như vậy.

“Cung tiễn Vương gia” Thiên Tâm cúi người xuống.

Vũ Mặc Thanh nhìn thấy tuyệt sắc giai nhân trước mặt thầm tán thưởng, Thiên Tâm cô nương này không hổ danh là mỹ nhân, dáng vẻ khuynh thành chim sa cá lặn.

May là thường gặp mỹ nhân nên cũng không khiếp sợ.

“Cô nương, sau này gặp lại”.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 19: Tình Mông Tình Thâm

Nhìn Lộ Tuy tâm đem ngân phiếu thu vào trong ngực, khuôn mặt tuấn mỹ của Vũ Mặc Phong khó có thể không kinh ngạc! nàng...nàng quả thật không hề giống nữ nhân khác a?

Sai thủ hạ đi xuống lấy ngân phiếu mang lên cho nàng, sau đó nhìn nàng tự nhiên đem bỏ vào ngực, hẳn thật hoài nghi có phải mắt Tam hoàng huynh bị che mắt hay không, bằng đầu óc của Tam hoàng huynh, sao lại không phát hiện ra một nữ tử đặc biệt như Uông Tuy Tâm? Hôm đó Tam hoàng huynh xuất thần như vậy có phải là nhận ra nàng không giống với những nữ nhân thế tục thông thường? cốt cách thanh tao, tính tình tĩnh lặng, trên người nàng tản mát một khí chất làm rung động lòng người nhưng lại có lúc thực tế như mọi nữ nhân khác! Nàng, là mê hồn hương!.

“Đa tạ hai vị giúp đỡ”. Hai nghìn lượng a, Oa, cuộc sống sau này của nàng và Tử Vân sẽ vạn lần sung sướng rồi, ông trời cũng có lúc đối tốt với nàng a! hôm nay đúng là chết đói nhặt được một ổ bánh mì lớn từ trên trời rơi xuống. Quan trọng bây giờ là sống thật tốt trong Lộ vương phủ rồi sẽ tìm cơ hội để thoát thân.

“Tùy Tâm vốn không được tự do ra ngoài như thế này, hôm nay được gặp hai vị ân cũng là phúc ta thu được từ kiếp trước, sau này nếu có cơ hội sẽ gặp lại, cáo từ” nàng đứng dậy nói thật lòng mình nhưng nghe giống như những lời khách sáo.

“Tùy Tâm... phải quay về sao?” Dương Á Sơ biết rõ hôm nay tại sao nàng xuất hiện ở đây, nhưng là...hắn không đành lòng nhìn thấy nàng chịu

bao úy khuất như vậy, một cô gái không nên có một cuộc sống như thế, hẳn phải làm gì mới giúp được nàng đây?

“Đúng vậy”, nàng trả lời hẳn rồi hướng về phía vị hoàng đế đang trầm mặc gật đầu, Lộ Tuy Tâm xoay người đi ra phía ngoài

“Ta còn một câu thắc mắc muốn hỏi nàng” thanh âm đột ngột vang lên làm cho Lộ Tuy tâm cước bộ dừng lại, quay đầu lại nhìn, hai vị nam tử xuất sắc bất phàm đang nhìn nàng chăm chăm, bắt gặp phải ánh mắt đẹp đến rung động lòng người của giai nhân tim không khỏi đập càng nhanh.

Hai mắt nhìn nàng đầy vẻ lưu luyến, Vũ Mặc Phong toàn thân cảm thấy một loại tình cảm mãnh liệt chưa bao giờ có.

“Phong công tử xin cứ nói”, nàng cũng tò mò rất cuộc hẳn còn muốn biết gì về nàng nữa?

“Nàng đối với Vương gia có còn tình yêu nữa hay không?”

Lông mi dài che mất ánh mắt làm cho nàng giờ phút này không nhìn ra ý thâm sâu của hẳn.

Lời đồn Hoàng đế là thiếu niên anh tuấn, tâm ý sâu thẳm, cơ trí phi phàm quả không ngoa, đối phó với thủ đoạn của mấy vị hoàng huynh cũng rất lạnh lùng quyết đoán, mà hẳn chỉ chỉ giao những trách nhiệm quan trọng cho vị Tam hoàng huynh Vũ Mặc Nhiên, người uy hiếp địa vị của hẳn nhất trong hoàng thất. Mọi người không rõ vì sao hẳn lại không chấn áp Vũ Mặc Nhiên ngược lại còn tín nhiệm, vô cùng thân thiết? Lộ Tuy Tâm lại cho rằng đây mới chính là cái tâm cơ sâu đến không lường được của hẳn, để Vũ Mặc Nhiên ở bên cạnh là muốn theo dõi hẳn sao, nếu đã vậy sao không để hẳn phát huy hết năng lực, trở thành cánh tay phải đắc lực nhất của mình, hay là...chỉ muốn gây áp lực cho mấy vị hoàng huynh nên mới đánh núi động hổ. Hẳn cũng không hề coi thường tâm cơ của Vũ Mặc Nhiên, không

có tham vọng thì tốt, nếu có xử lý sau cũng không muộn. Tâm tư như vậy mới chính là bậc đế vương a!

Trong lòng thờ dài, nàng đang định trả lời nhưng sao Dương Á Sơ lại có chút khẩn trương? Khẩn trương? Hẳn khẩn trương cái gì a? mà liễu hơi nhíu lại, Lộ Tuy Tâm cảm giác có một số việc vượt ngoài tầm kiểm soát của nàng nhưng lại nghĩ không ra đó là cái gì.

“Tình? Nếu như nói ta cùng Lộ vương gia có quan hệ thì chỉ có thể là vô tình, đời này Tuy Tâm ta sẽ không vướng vào thứ gọi là Tình”

Lời của nàng là thật lòng, nhân sinh ngắn ngủi không biết có được hơn mười năm, tội gì vì hai chữ ái tình mà lâm vào bể khổ lần nữa?

Ông Tuy Tâm tình thâm? Nhưng lại dùng tính mạng để yêu. Nàng có thể hiểu cho lựa chọn ấy nhưng không cách nào đồng tình.

Nàng với Triệu Trung Nghiệp là tình mỏng? Nhưng kết cục cũng lại là cô đơn không đúng sao.

Mẹ đối với ba có bao nhiêu tình cảm? ba đối với mẹ thì được mấy phần? hai người họ đối với nàng có tình hay không? Nàng không hiểu nên vẫn canh cánh giữ ở trong lòng. Nàng từng đem tất cả đổ tại là do xuất thân của ba. Nếu ba nàng không sinh ra trong một đại gia tộc gia thế hiển hách liệu nàng cùng bọn họ tình cảm có thể sâu đậm được hay không? Còn cuộc hôn nhân của nàng, trải qua mới biết mình còn quá non nớt. Tình thâm tình mỏng thì đã sao? Tính mạng là thuộc về mình nhưng lại không biết chọn lựa người để mà yêu, giống như mẹ yêu ba, như nàng cho rằng mình yêu Triệu Trung Nghiệp. Bọn ta sai lầm rồi, tình rốt cục cũng không còn luyến tiếc. Lộ Tuy Tâm đi vào suy nghĩ mà bỏ lỡ mất thần sắc của 2 người không được nghe nàng trả lời.

Lộ Vương phủ

“Đáng chết, con tiện nhân kia, người đàn bà kia hại ta bị Lý Tịch chế nhạo” Cao Dung Y khuôn mặt vắn vẹo vì tức giận. Mấy nha hoàn phía sau cũng sợ tới mức không dám hé răng nửa lời.

“Phu nhân, nô tỳ mang canh hạt sen tới”. Thiếp thân nha hoàn Đông nhi bưng cái khay tiến vào trong đình, vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy sắc mặt không tốt của phu nhân không khỏi run tay làm cho canh trong chén ngọc sánh cả ra ngoài.

“Nô tỳ đáng ghét, ngay cả người cũng xem thường ta” vừa dứt lời, một cái tát đã in trên mặt Đông nhi.

“Phu nhân, nô tỳ không có” Đông nhi vội vàng quỳ xuống, sợ tới mức không dám đưa tay sờ vết tát bỏng rát trên mặt, chỉ sợ phu nhân lại nổi giận; phu nhân kể từ lúc trở về từ trúc viện lúc nào cũng vô duyên vô cớ nổi giận, ai chỉ cần nhầm đúng lúc phu nhân tức giận thì đều bị lôi ra trút giận, cuộc sống vì thế không mấy dễ chịu.

“Không dám? Người cho là ta không biết sao? Các người một lũ nô tài đáng chết khẳng định giống Lý Tịch kia sau lưng chê cười ta” nghĩ đến Lý Tịch, Cao Dung Y lại bưng bưng lửa giận đem hất văng cái khay trên tay Đông nhi, chén ngọc cũng vỡ nát.

“Không được, ta Cao Dung Y sao có thể chịu được nhục nhã này, hôm nay ta nhất định phải đòi lại những thứ không thể có.” Đứng dậy đi ra ngoài đình, đi được vài bước rồi như nhớ lại cái gì, quay đầu về phía Đông nhi đang quỳ.

“Người đi nói cho Lý Tịch, ngay bây giờ ta sẽ đi giáo huấn con tiện nhân Ônng Tuy Tâm kia, nếu nàng hứng thú cứ việc đến xem”. Có Đại phu nhân che chở thì đã sao? Hôm nay lửa giận không phát ra, nàng không tiêu được mối hận trong lòng.

*****

“Phu nhân, Ngũ phu nhân này...” Tiểu Quyên thử dò ý của chủ nhân nhà nàng.

Đôi môi mọng đỏ quý bí cười, vậy là trò hay đã bắt đầu!

*****

“thật?” giai nhân một thân bạch y nhu nhược trong mắt xẹt qua một tia sáng.

“Thật, tiểu thư, Ngũ phu nhân trong đình rất tức giận, còn muốn Đông nhi đi báo cho Tứ nhân là nếu có hứng thú thì cứ việc đến xem nàng dạy dỗ tiện nhân kia” Tiểu Như nhẹ nói.

“Lý Tịch?” ánh mắt hiện lên tia sắc bén, nữ nhân này không thể để yên, chờ giải quyết xong Uông Tuy Tâm, sẽ đến phiên nàng ta.

“Tiểu thư, chúng ta làm gì đây?”

“Chờ cuộc vui phía trước hẳn” Lý Tịch, hy vọng con cờ trong tay người có thể phát huy tác dụng.

“Nhưng còn Đại phu nhân...” Tiểu Như nhắc nhở hỏi.

“Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc đại phu nhân có mục đích gì?” ngón tay thon như ngọc dùng sức cắm sâu vào lòng bàn tay, ta sẽ cho người xem cách ta thay thế vị trí Đại phu nhân của người, sau đó sẽ là vị trí Vương phi!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 20: Trúc Viện Không Còn Ai

“Ông Tù Tâm, người đi ra cho ta” nữ nhân cao giọng hướng nơi trúc viện trống trải mà khiêu khích, Cao Dung Y mang theo vài nha hoàn đứng trước cửa Trúc viện, hồi lâu vẫn không có động tĩnh, Ông Tù Tâm cho là trốn thì không có chuyện xảy ra sao? Hôm nay nàng thề phải cho Lý Tịch xem, tại sao nói nàng không phải là đối thủ của Ông Tù Tâm?

“Phu nhân” Đông nhi vội chạy tới.

Nhìn phía sau Đông nhi, Lý Tịch sao không có tới? bất quá bốn phí cũng đều có nha hoàn nô bộc, hừ! Hôm nay nàng sẽ cho Ông Tù Tâm xem một chút lợi hại của nàng.

“Phu nhân, Tứ phu nhân muốn ta nói cho ngài...” Đông nhi nhớ tới lời nói của phu nhân thì ấp a ấp úng, phu nhân mà nghe được lời của Tứ phu nhân không phải sẽ giận điên lên sao?

“Nàng nói gì? Người tốt nhất nói rõ ràng cho ta, nếu không ta cắt lưỡi người đi” đôi môi đẹp mê người nhưng những lời nói ra lại tàn khốc làm cho người khác phải rùng mình một cái.

Đi theo hầu hạ phu nhân lâu như vậy, Đông nhi không hề nghi ngờ lời của phu nhân nên sợ hãi bật thốt lên.

“Tứ phu nhân dặn ta khuyên ngài trở về, nói...nói ngài tốt nhất không nên tìm Thất phu nhân, nếu không Đại phu nhân sẽ không bỏ qua cho

ngài”.Nói xong nhìn phu nhân nhà nàng, nhưng lại bị dọa sợ hãi thu hồi tầm mắt, chỉ sợ phu nhân phát hiện lại dò xét nàng.

Còn giả bộ thanh cao sao? Một ngày nào đó nàng ta sẽ có kết cục tuyệt đối còn thảm hơn cả Uông Tùy Tâm! Cao Dung Y oán hận lắc khăn lụa trong tay.

“Đi, phá cửa cho ta, đem Uông Tùy Tâm bắt ra đây”

“Vâng, phu nhân” Đông nhi vội vàng phân phó vài nha hoàn tiến lên.

Mấy người phải tiến lên gõ cái cửa thoạt nhìn rách nát, tâm cũng cảm thấy đồng tình với vị Thất phu nhân này, bao nhiêu người không đắc tội lại đi đắc tội với Ngũ phu nhân?

Một nha hoàn tên Kỳ Linh phát hiện cửa này vốn không đóng, chẳng qua chỉ khép lại mà thôi mới đưa tay khẽ đẩy, cửa mở ra. Không gian bên trong ngay cả nàng là hạ nhân cũng cảm thấy quá khó coi! Trong phòng không có một bóng người! này... chuyện gì đã xảy ra? Thất phu nhân đâu?

“sao vậy? Uông Tùy Tâm, người không dám bước ra đây sao?” Cao Dung Y nhìn cửa mở ra không khỏi giễu cợt.

“Phu nhân, Thất phu nhân không có trong phòng”.

“Người nói gì?”Cao Dung Y trên mặt khiếp sợ, giờ phút này khuôn mặt có phần quái dị.

Đông nhi cũng bước lên phía trước để nhìn, quả thật không có một bóng người!

“Phu nhân, Thất phu nhân thật sự không có ở trong phòng này đâu” Đông nhi cũng rất nghi ngờ, Thất phu nhân đi đâu?

Cao Dung Y đẩy Đông nhi ra, đi vào trúc phòng, nhìn trong phòng không có ai không khỏi nở nụ cười! Uông Tùy Tâm, người nhất định phải chết, lần này dù có Đại phu nhân cũng không thể nào cứu tiện mạng của người.

Nhưng mà? Nghĩ lại mới thấy, vạn nhất nàng đi trước tới chỗ của Đại phu nhân. Lộ ra vẻ mặt cười đắc ý, Lý Tịch, người cũng không nghĩ tới chuyện này sao? Uông Tùy tâm lại dám một mình đi ra ngoài.

“Đi, đến chỗ Đại phu nhân”. Cao Dung Y dẫn trước ra ngoài, bốn phía nô tài đều đi một tên cũng không để lại, khóe miệng cười lộ ra, Lý Tịch, người cũng không đoán ra được Uông Tùy tâm thực có can đảm một mình đi ra ngoài, chỉ cần có nhân chứng, công đầu tất nhiên là Cao Dung Y nàng.

Chủ tớ hai người đi trên phố.

“Tỷ tỷ, sao người không mua chút phấn bột nước a?” ôm vài cuốn sách, Tử Vân hỏi trách cứ.

“Nga? Tử vân muốn mua phấn bột nước sao? Có phải vì Lý đại ca kia a?” Tâm tình Lộ Tùy Tâm vô cùng tốt trên chộc đồ ngọc Tử Vân, nha hoàn này, thật là quá đơn thuần, tuổi thanh xuân chí ít vẫn giữ a, mười lăm tuổi! Để người bên ta ba năm, Tử Vân, chờ tới lúc người đủ mười tám tuổi, nếu người nguyện ý, ta sẽ chọn cho người một người thật tốt, xem như muội muội ta mà danh ngôn chính thuận gả ra ngoài.

“Phu nhân cứ trên Tử Vân, nô tỳ không để ý tới phu nhân nữa” Xấu hổ đến đỏ cả mặt, bây giờ Tử Vân cũng quá rõ tính tình của Thất phu nhân, phu nhân đối với nàng thật tốt, mặc dù người đối với chuyện gì cũng lãnh đạm nhưng nàng biết phu nhân là người tốt nhất. Ở cạnh Thất phu nhân đã lâu, nàng càng ngày càng có cảm giác Thất phu nhân đã cho nàng một thứ mà nàng rất muốn có, chính là ấm áp. Trừ cha mẹ ra, chưa có người nào đối

với nàng tốt như vậy, Trong lòng tự nhủ, cả đời này sẽ đi theo hầu hạ bên cạnh phu nhân.

“Ha hả, có thật không để ý tới ta sao? Được, ta xin lỗi là được chứ gì?” Có phải ở chung với người đơn thuần một thời gian, những thứ vốn không chịu nổi sẽ dần dần tan biến?

“Tử Vân không giận nữa” theo bản năng phất tay, lại phát hiện trong tay còn đang ôm sách của phu nhân.

“Ta biết” nàng cũng muốn tính toán cho tương lai của Tử Vân, nhưng sợ rằng trong vương phủ này mọi người đã không còn tình cảm.

Tử Vân nhìn phu nhân sắc mặt ngưng trọng như nhớ tới cái gì mà không giải thích được, cũng không lên tiếng cắt đứt suy nghĩ của phu nhân, chỉ yên lặng đi theo bên cạnh.

Đọc đường đi hai người không hề nói chuyện, mà giờ này cửa phía tây đã bị thị vệ vây quanh. Lý đại ca được Tử Vân tin tưởng, hồi lâu sau như nhớ tới cái gì, lòng như lửa đốt, Tử Vân có chuyện gì sao?

Thấy phía trước một quán bán bánh bao, trong mắt Tử Vân sáng ngời, lần này Lý đại ca có ơn lớn với nàng, mua mấy cái bánh bao cho huynh ấy thích ăn nhất cũng là điều nên làm.

“Muốn ăn bánh bao sao?” Lộ Tỳ Tâm chú ý tới ánh mắt của Tử Vân.

“Không...không phải là...” Tử Vân ấp úng không biết nói như thế nào để phu nhân không hiểu lầm. Thật ra nàng không thích Lý đại ca, mặc dù Lý đại ca nói có cảm tình với nàng nhưng nàng thật không có ý này, mà Lý đại ca đối với nàng rất tốt, giống như là đại ca của nàng vậy. Nhưng phu nhân lại cứ cho là nàng thích Lý đại ca, huynh ấy mà nghe thấy sẽ không hay chút nào.

Lộ Tuy Tâm nhìn vẻ mặt Tử Vân cũng biết nha đầu này đang suy nghĩ cái gì, nàng biết Tử Vân chưa yêu ai nên mới trêu đùa nàng, nhìn mấy cái bánh bao này chắc muốn đáp lễ nhân tình của người ta.

“Đi đi, mua nhiều chút, ta cũng muốn ăn” nhận lấy quyển sách trên tay, đưa cho nàng chút bạc vụn

“Dạ” Tử Vân vui vẻ chạy tới, phu nhân cũng muốn ăn sao?

Đi qua một con phố nữa chính là cửa phía tây của Lộ vương phủ, lại phải trở về cái tòa lồng giam này. Quay đầu nhìn thoáng qua đám người bận rộn trong mắt lóe lên tia kiên định, tự do này nàng cũng sẽ đạt được.

Tử Vân mở bọc bánh bao ra, đưa cho Lộ Tuy Tâm một cái, “Phu nhân, ăn nhanh đi không nguội mất”.

Đem cái khác gói kĩ để dành cho Lý đại ca.

Lộ Tuy Tâm nhìn động tác của Tử Vân trong lòng không khỏi chua xót, nha đầu này cũng không mua cho mình ăn. Nhìn bọc giấy nóng hổi nắm trong tay mà giật mình, khát vọng ấm áp nàng mong muốn ở thế giới này lại cảm nhận được trên người cô bé mười lăm tuổi.

Phía trước là cửa tây, Tử Vân vui vẻ đi thẳng đến.

“Tử Vân, đừng đi” Xa xa Lộ Tuy Tâm nhìn thấy rõ ràng chỉ có hai thị vệ bên cạnh, sao bây giờ tối thiểu cũng có bốn năm thị vệ. Ánh mắt hiện lên tia tinh quang, xem ra các nàng cuối cùng cũng không chịu được.

“Phu nhân?” Tử Vân dừng bước, quay đầu nhìn lại phu nhân.

Lộ Tuy Tâm tiến lên, đối diện Tử Vân mà nói.

“Tử Vân, đi theo ta, người có sợ không?”

Nhìn về phía trước thật nhanh rồi quay đầu nhìn phu nhân nhà mình, tim Tử Vân đập chậm nửa nhịp, nàng lo nhất là bị phát hiện, có người trong vương phủ phát hiện ra nàng cùng phu nhân không có trong Trúc viện sao? Cúi đầu suy nghĩ một chút, rồi nhìn thẳng vào mắt Thất phu nhân: “Phu nhân, chỉ cần được đi theo phu nhân, Tử Vân không sợ gì hết”.

Trên khuôn mặt lạnh nhạt cười tươi, Lộ Tùy Tâm nhẹ vỗ Tử vân một cái.

“Được, dẫn ta ra cửa chính, chúng ta cứ đường hoàng vào từ cửa chính”. Cái gì tới cũng đã tới, chỉ là.., khóe miệng trào phúng cười, vì một nam nhân không yêu mình, tất cả nữ nhân đều từ bỏ bản thân thì đáng giá sao?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 21: Đấu Chính Diện (1)

Bên cửa là hai con sư tử bằng thạch cao, cửa lớn màu đỏ son. Đây chính là cửa chính của Lộ Vương phủ.

“Phu nhân, chúng ta đi vào từ đây sao?” nàng không rõ sao phu nhân làm vậy.

Đằng sau cánh cửa lớn này là nơi bày ra cái việc phân biệt địa vị cao thấp, Lộ Tuy Tâm đang như trong mộng chợt hiểu ra, trong trí nhớ của nàng cũng từng bị cửa chính làm cho khốn hoặc, lúc đó nàng mới hiểu được thân phận của mình, cái gì gọi là tiểu thư? Danh gia vọng tộc? nàng cũng có hơn gì người khác đâu. Lần đầu tiên nàng danh chính ngôn thuận chống đối cái nhà đó, nàng biết sự việc có theo hướng nào cũng là trong thời hiện đại văn minh nam nữ bình đẳng có quyền đưa ra ý kiến của bản thân. Trên người nàng có quá nhiều bóng dáng của Uông Tuy Tâm, bối cảnh thân phận giống nhau, và cả khát vọng muốn có một gia đình hạnh phúc..., chỉ duy nhất khác nhau là nàng nhìn thấu những chỗ sâu nhất của sự việc, không dễ dàng nghe theo bất kì ai, lại càng không có chuyện gì có thể làm nàng rung động. Cái thế giới đầy sự bất công này không phải cố gắng là có thể thay đổi được nhưng cũng không thể thân nhiên tiếp nhận mãi được. Mặc dù đem lại phiền toái nhưng không quan trọng. Chỉ cần tâm được vui vẻ.

“Phu nhân?” Tử Vân lo lắng cho phu nhân đang kinh ngạc nhìn phía trước, cảm thấy bất an mới kéo lấy ống tay áo của phu nhân. Về mặt phu nhân khiến nàng không an tâm.

Lộ Tuy Tâm quay lại nhìn Tử Vân, cười nhu hòa.

“Đi gọi cửa thôi” Có lẽ hiện tại người trong Vương phủ đã tề tựu đông đủ, đợi nàng về để trách phạt? Như vậy cũng tốt, đến đông đủ nàng mới nhìn thật rõ nơi này để không còn gì mà lưu luyến nữa.

“Phu nhân...?” thời điểm phải đối mặt này, tuy nói là không sợ nhưng Tử Vân đơn thuần vẫn khiếp đảm.

Thấy Tử Vân chần chừ, Lộ Tuy Tâm bước lên gõ vào cửa 2 lần.

Đại môn dần mở ra, hai gã thị vệ đi ra. Lộ Tuy Tâm lùi về sau một bước nhàn nhạt chậm rãi nhìn bọn họ.

Hai tên đánh giá trên dưới Lộ Tuy Tâm một chút, y phục bình thường nhưng trên người có một cỗ khí chất không tầm thường, có thể bình tình mà đứng đó mặc cho hai bọn hăn đánh giá, 2 gã thị vệ liếc mắt nhìn nhau.

“Xin hỏi cô nương tìm ai?” 1 gã thị vệ nhỏ tuổi hơn mở miệng hỏi, nếu chưa biết rõ thân phận đối phương thì không thể đắc tội được.

*****

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Uông tiểu thư đang đi đến cửa Tây vương phủ đột nhiên lại chuyển hướng ra cửa chính, còn gõ cửa” Âm vệ làm tròn phận sự báo cáo hết thấy những gì mình quan sát được cho chủ tử.

Con mắt đang khép hờ của Vũ Mặc Phong đột nhiên mở ra, trong con người tinh quang chợt lóe, xem chừng nàng đã bị phát hiện, nhưng tại sao nàng lại đi vào từ cửa chính? Hăn thật muốn xem xem nàng làm thế nào qua được cửa ải này.

“Lộ vương gia đã trở lại Vương phủ chưa?” không biết Tam hoàng huynh có phải đã biết rõ tình huống này trong phủ?

“Vẫn chưa”, ám vệ không hiểu nhìn Hoàng thượng, Hoàng thượng không phải đã phái Lộ vương gia đi hộ tống Thái hậu lên chùa sao? Nếu nhanh cũng đến đêm mới về đến kinh thành a,

“Đi tìm hiểu xem nàng làm thế nào thoát khỏi tình huống này” Ưông Tuy Tâm, Trầm đã thật sự tò mò về người rồi sao? Hy vọng là người đáng để Trầm sai ám vệ lên vào Vương phủ bảo vệ người.

“Tuân lệnh” nói xong cũng đi lui xuống.

“Khoan” khuôn mặt tuần mỹ trắng nõn của Vũ Mặc Phong hơi giãy dụa.

Ám vệ nhìn nét mặt của chủ tử, cúi đầu yên lặng chờ phân phó, chủ tử ghét nhất là người khác nhìn trộm tâm tư của người, rồi hẳn nói chủ nhân là nhân vật nào chứ, tâm tư há để cho một ám vệ như hắn nhìn thấu.

“Không để kẻ nào làm tổn thương nàng” nói ra những lời sâu kín trong lòng, tâm tình Vũ Mặc Phong trở nên ngày càng phức tạp.

“Dạ” mặc dù đang rất khiếp sợ, ám vệ vẫn bình tĩnh lui xuống.

*****

Du Nhiên cư...Tại một gian phòng khác.

Dương Á Sơ đánh giá cô nương Thiên Tâm thiên tư quốc sắc ở trước mắt, tâm như đi vào cõi thần tiên. Thiên Tâm cô nương này đã nhận đứng thứ hai thì không ai dám đứng thứ nhất, đúng là mỹ nhân hiếm có, nhưng vì sao trong lòng vẫn nhớ đến dáng người bình tĩnh nhàn nhã dạo chơi kia?

“Đệ nhất công tử nhìn như vậy, Thiên Tâm cảm thấy rất xấu hổ” lời nói ôn nhu, trong lòng nàng đối với phong thái của vị đệ nhất công tử này quả thật kinh ngạc. Trên đời lại có một nam nhân xuất sắc đến như vậy. Trong lòng thầm nghĩ, quyết định tới đây quả thật đúng đắn, vốn chỉ cảm thấy tò

mò với lai lịch của đệ nhất công tử lại không nghĩ trên đời còn có một nam nhân xinh đẹp và tài hoa đến vậy.

“cô nương mỹ lệ khuynh thành, thiên nhân chi tử, thật là khiến Dương mỗ nhìn mãi không thấy chán”, nàng không biết đã về tới Vương phủ hay chưa?

“Công tử nói vậy Thiên Tâm thẹn không dám nhận a!” trên đời cũng chỉ có nam nhân xuất sắc như vậy mới xứng cùng nàng nói chuyện.

“Cô nương không cần khiêm tốn”, Dương Á Sơ thấy mình dần thiếu kiên nhẫn, xinh đẹp mà tính cách không đặc biệt thì có tác dụng gì, có lẽ nam nhân khác nhìn thấy Thiên Tâm cô nương thì sẽ si mê ngay lập tức nhưng tâm của hắn chỉ có để cho nàng chiếm giữ.

Dương Á Sơ đang sắp sửa không kiên nhẫn được nữa thì có tiếng gõ ngoài cửa, tới thật đúng lúc.

“Vào đi”

1 nam nhân đi vào, đến bên tai Dương Á Sơ nói mấy câu rồi rời đi. Trên mặt Dương Á Sơ lộ rõ vẻ lo lắng

“Thiên Tâm cô nương, Dương mỗ còn có chuyện cấp bách cần xử lý, không tiện nói chuyện bây giờ, xin cô nương lượng thứ” không đợi giai nhân kịp phản ứng, người cũng đã đi mất. lưu lại mỹ nữ thiên hạ đang kinh ngạc.

*****

“Thất phu nhân, Đại phu nhân mời người tới Linh ngọc lâu. Tên thị vệ kinh ngạc nhìn người đứng trước cửa, đây là Thất phu nhân trong truyền thuyết đó sao? Vị phu nhân vì mất tiết hạnh mà bị giáng chức, nàng sao lại xuất hiện ở đây?

Phòng khách sáng ngời rộng rãi nhưng không khí giờ phút này có phần ngưng trọng, vẻ mặt bình tĩnh của Đại phu nhân làm cho người khác nhìn không ra nàng đang suy nghĩ gì, Cao Dung Y nhìn một lượt xung quanh, tất cả phu nhân đều ở đây, kể cả mấy vị phu nhân bình thường ít khi xuất hiện cũng có mặt, thầm đặc ý trong lòng, nàng bây giờ chỉ cần ngồi chờ cuộc vui sắp đến, liếc Đại phu nhân một cái, trong mắt có chút hả hê, nếu làm được lần này Đại phu nhân tự thân cũng khó mà bảo toàn.

Uông Tuy Tâm theo thị vệ đi vào đại sảnh Linh ngọc lâu, nhìn qua không khí ẩn chứa cỗ sóng ngầm mãnh liệt, nhìn mấy vị nữ nhân đang ngồi trên ghế, khóe miệng lộ vẻ cười, hôm nay nàng nhất định phải đánh vỡ cái vẻ mặt giả bộ bình tĩnh của mấy con hồ ly này.

Vị ngồi ghế lớn nhất ở giữa chắc hẳn là Đại phu nhân, xinh đẹp đoan trang, phong cách quý phái, nàng là thị thiếp đầu tiên mà tiên hoàng ban cho Vũ Mặc Nhiên, vì đã theo hầu nhiều năm nên rất được tín nhiệm, khó trách hẳn lại đem quyền quản lý hậu viện tin tưởng giao cho nàng.

“Tùy Tâm khấu kiến Đại phu nhân”, vẻ tình vẻ lý nàng còn phải cảm tạ vị Đại phu nhân này.

“Muội muội đi vào cửa chính là muốn ngồi lên trên ai vậy?” Đại phu nhân nhìn những người bên trong phòng, khó có lúc nào đông đủ như thế này, xem ra chuyện của Thất phu nhân các nàng đều để ý... Ánh mắt khó nén phức tạp nhìn Uông Tuy Tâm, lần này chỉ sợ nàng cũng không thể giúp được. Chỉ là không ngờ nàng lại một mình trốn ra ngoài.

Lộ Tuy Tâm thấy ánh mắt Đại phu nhân nhìn mình đầy nghi vấn, trên mặt khẽ mỉm cười nhìn thần sắc của các vị phu nhân ở đây, xem ra quy định trong vương phủ này cũng thật nghiêm khắc, ngay cả chỗ ngồi cũng tuân theo quy định, ngay cả chỗ ngồi cũng xếp theo cấp bậc, đầu tiên là Ngũ phu nhân điểm lệ ánh mắt đúng kiểu đặc ý khi nhìn người khác gặp nạn, ngồi dưới nàng xem ra là một nữ nhân yếu đuối, Lục phu nhân Lâm Tiểu Lệ,

nàng là muội muội của Đại phu nhân, thân thể yếu ớt nên không tham gia bất cứ việc gì ở Vương phủ, bình thường trong hậu viện mọi người cũng đã quên đi sự tồn tại của nàng. Về phần tại sao nàng lại trở thành Lục phu nhân thì nàng không có hứng thú muốn biết, mặc dù có Đại phu nhân che chở nhưng nếu có thể sống sót trong Lộ vương phủ này xem ra cũng là nhân vật không tầm thường.

Trên Cao Dung Y là một giai nhân thanh lệ như tiên tử, một thân khí chất thanh cao như phù dung trôi trên mặt nước, Tứ phu nhân Lý Tịch, thiên kim tiểu thư nhà lễ bộ Lý đại nhân, nổi danh tài nữ nhưng lại gả cho Vũ Mặc Nhiên làm tiểu thiếp.

Trên nữa là Tam phu nhân, thân phận của vị này có thể coi như một truyền kì. Nàng nguyên là thiếp thân nha hoàn của Đại phu nhân, Vũ Mặc Nhiên tình cờ nhìn thấy nàng trong phòng, lúc đầu thấy nàng ta không có gì đặc biệt nhưng về sau lại bị hấp dẫn bởi nét đẹp tự nhiên đơn thuần của nàng, nghe nói Vũ Mặc Nhiên rất ít khi tới phòng nàng, mà địa vị đó với nàng có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

1 nhân vật quan trọng không thể bỏ qua là Nhị phu nhân Vụ nhi, là nữ tử chốn thanh lâu nhưng lại có vẻ đẹp vô tội tình khiết như những hạt tuyết hạt tuyết trắng ngần. Khí chất trên người nàng cũng có thể đem so với Ngũ phu nhân.

“Tùy Tâm ở bên ngoài không vào từ cửa chính chẳng lẽ đi cửa sau a?” Lộ Tùy Tâm hỏi ngược lại rồi nhìn vào khuôn mặt Đại phu nhân đang giật mình.

“Với địa vị của các vị đang ngồi đây cũng không cần giải thích nhiều, Tùy Tâm cũng không muốn nhiều lời, ta đích thực là đi ra ngoài, hơn nữa còn đi ra một cách quang minh chính đại, không phải như suy đoán của một số người, chẳng qua chỉ đi ăn một bữa cơm ở Du Nhiên cư, các vị tin hay không thì tùy, dù sao hết thấy sự việc cũng là như vậy, không tin ta cũng có

chứng cứ chứng minh.” Lời này nói ra xem các người người nào còn muốn trách phạt ta nữa?

Trong buổi nói chuyện, sáu nữ nhân mỗi người một vẻ mặt không đồng nhất nhưng không che được sự kinh ngạc! Đây là Ônng Tuy Tâm? Ônng Tuy Tâm cao ngạo lãnh đạm kia sao? Là Thất phu nhân từ lúc bước vào Vương phủ chưa từng nói một câu với các nàng sao?

“Chẳng lẽ Thất phu nhân không biết một mình xuất phủ sẽ bị trách phạt sao?” Đại phu nhân lấy lại bình tĩnh nhìn Ônng Tuy Tâm đứng đó thản nhiên, thật không thể không nghi ngờ! Thất phu nhân này thật không giống với trước kia, nhất là khí chất hoàn toàn khác biệt, Ônng Tuy tâm trước kia thanh cao lãnh ngạo, không để ai vào trong mắt, nhưng bây giờ lại thông dong bình tĩnh đến vậy, nhiều người thậm vấn cũng chỉ nhàn nhạt trả lời, người ta chết đi sống lại có thể thay đổi hoàn toàn như vậy sao?

Trách phạt? cúi đầu xẹt qua tia giễu cợt? Ta sống biết điều ở nơi trúc viện cũng còn chưa đến nỗi oán trách ai, lấy gì mà định trách phạt ta? Lần này ta quyết định đem mình làm mồi nhử, để xem các người ai không nhịn được mà cắn tới.

“Ôi, Thất phu nhân này thì sợ gì trách phạt a? nếu không cũng đâu có làm bộ mặt heo chết sợ nước nóng mà đi ra ngoài” Ngũ phu nhân Cao Dung Y lên trước nói hết ra khỏi miệng.

Bỏ qua Cao Dung Y, Lộ Tuy Tâm trầm nghĩ, xem ra mấy vị phu nhân này trừ Cao Dung Y không có đầu óc ra còn lại đều đã là cáo thành tinh, nàng sẽ không rõ ràng ném đá xuống giếng, nàng bây giờ có thân phận đặc thù, Vũ Mặc Nhiên chỉ nói đem nàng vào trúc viện chứ không nói sẽ bỏ nàng. Còn nữa, Cao Dung Y vừa rồi nói bậy bạ cũng giúp nàng hiểu không ít, rõ ràng đi so đo với một người không có gì cả như nàng, cho dù là ai cũng cảm thấy hết sức vô lý. Các người đã ngầm âm thầm đấu tranh, vậy ta sẽ ra mặt để cho các người công kích.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 22: Đấu Chính Diện (2)

“Ngũ phu nhân, điều ta nói là sự thực, mọi người thông minh chắc sẽ phân biệt được. Về phần trách nhiệm, lấy vị của Tỳ Tâm hiện nay mà nói, trách phạt so với bị giáng chức cái nào nặng hơn?”

Cao Dung Y vốn là giễu cợt nghe Lộ Tỳ Tâm nói thế sắc mặt liền cứng đờ, dù nàng có ngốc thế nào cũng hiểu hàm ý trong lời nói của tiện nhân này, xem nàng nghĩ đơn giản như vậy, nàng không sợ bị Vương gia hưu, cũng không sợ chết. Liếc nhìn Lý Tịch bên cạnh, Cao Dung Y chỉ hậm hực mạnh miệng nói: “Nhưng mà...Nhưng mà người một mình xuất phủ là...là không đúng”.

Ánh mắt sắc bén nhìn qua mấy vị nữ nhân im lặng chẳng nói một câu.

“Một mình xuất phủ? Tuy Tỳ Tâm không được vương gia sủng ái nhưng cũng không phải phạm nhân bị giam cầm, khác nào muốn ta chết già trong trúc viện sao? Các vị, chuyện đã trôi qua rồi, ta cũng không muốn truy cứu nhưng ta hôm nay muốn xin các vị hãy cẩn thận nghĩ lại xem, Ông Tỳ Tâm trời sinh thanh cao lãnh ngạo sao có thể dễ dàng đem thân mình trao cho người khác? Chỉ bằng một bộ y phục đã vội kết luận Ông Tỳ Tâm làm chuyện bại hoại ấy sao?, thật nực cười. Cốt nhục trong bụng của Ông Tỳ Tâm là của ai? Trong lòng các người là rõ nhất”. Tỳ Tâm nhìn chăm chăm sắc mặt của những người này, Đại phu nhân thần sắc phức tạp, nàng biết chuyện nên dĩ nhiên hiểu Ông Tỳ Tâm đang nói cái gì.

Nhị phu nhân Vụ nhi khuôn mặt thanh khiết nhìn chửa ra tâm tình, nhưng tay đang nắm khăn lụa trắng bịch lại.

Tam phu nhân từ đầu tới cuối vẫn yên lặng ngồi một chỗ, phảng phất như không phải chuyện liên quan đến mình.

Tứ phu nhân khép hờ hai mắt, làm cho người ta không thấy rõ nàng đang suy nghĩ cái gì.

Ngũ phu nhân khiếp sợ nhìn chăm chăm vào Lộ Tuy Tâm.

Lục phu nhân mặc dù trông bình tĩnh nhưng đáy mắt vẫn biểu lộ sự kì quái.

“Ông Tuy Tâm, người đang nói cái gì? Người muốn nói, có người bày kế vu oan cho người, mà hài tử trong bụng người là của vương gia? Cao Dung Y vẫn là người duy nhất thiếu kiên nhẫn.

Hỏi thật hay! Cao Dung Y người nếu muốn ta sẽ cho người thiếu kiên nhẫn, ta không phải nhân vật quan trọng nhất hôm nay đâu.

“Sự thật vốn là như thế!” có phản ứng của người, ta mới có thể chân chính minh oan cho bản thân.

“Người nghĩ mọi người sẽ tin người ở đây nói hươu nói vượn hay sao? Cũng đừng nghĩ tới việc phục hồi địa vị, người có bằng chứng sao? Nếu vậy Vương gia chắc chắn sẽ nghi ngờ và không tin lời nói của người” Cao Dung Y tức giận đứng dậy chĩa ngón tay vào người nàng.

“Được rồi, muội muội bình tĩnh một chút, Đại phu nhân còn chưa nói chuyện, người cũng ít nói vài lời đi.” Đồ nữ nhân ngu xuẩn, thành công chẳng thấy lại phá hỏng mọi chuyện, bất quá...Rũ con người xuống bên trong hiện lên một tia tinh quang, quả thật là nhìn nhầm sao! Nàng chỉ nghĩ Ông Tuy Tâm đã thay đổi, không nghĩ tới bây giờ Ông Tuy Tâm nắm giữ tâm tư mọi người lợi hại đến như vậy...Dù vậy nàng ta muốn khôi phục địa vị cũng không phải là chuyện dễ dàng.

Cười thầm trong lòng, thì ra Cao Dung Y cố ý làm vậy để người thấy, Tứ phu nhân Lý Tịch. Xem ra Lý Tịch so với trong tưởng tượng của nàng có phần khôn khéo hơn, nàng ngăn lại lời của Cao Dung Y là muốn để cho Đại phu nhân phải lên tiếng, kéo Cao Dung Y lại muốn đem nàng cùng lôi xuống nước.

“Ngũ phu nhân nói rất đúng, cùng là nữ nhân, Ônng Tuy Tâm đã trải qua sinh tử tự nhiên ngộ ra không ít chuyện, trong bụng ta đúng là cốt nhục của vương gia, chỉ là...”

Không người nào lên tiếng, ngay cả Đại phu nhân cũng ngồi đó trầm mặc không nói.

“Nếu là của Vương gia, sao ngài lại bắt ta phải phá đi? Bởi vì vương gia căn bản không yêu Tuy Tâm, sủng ái Tuy Tâm chẳng qua là có mục đích mà thôi, thử nghĩ Vương gia ngay cả cốt nhục của mình cũng không cần chỉ để bảo vệ nữ nhân, các người nói là ai a?”

Trong sảnh yên lặng bất thường, trong lòng tất cả mọi người cũng nổi lên ý nghĩ khác nhau, Ônng Tuy Tâm nói là sự thực sao?

“Nếu như các vị còn chưa tin, tình cảnh hôm ấy thế nào, mấy vị phu nhân còn có ấn tượng gì không? Là bởi vì nàng sao? Cho nên mới phải đối với ta như vậy? phải không? Phản ứng của vương gia là lập tức đá bay Tuy Tâm ra ngoài”

Nghe thấy thế trong mắt Lý Tịch hiện lên tia phức tạp, Ônng Tuy Tâm đem chuyện này nói lại là muốn giải thích cho họ sự thực, vương gia là thực tâm với một người, nhưng đó không phải là nàng Ônng Tuy Tâm. Thật ra lời Ônng Tuy Tâm nói với vương gia ngày hôm đó nàng cũng đã nghi ngờ, chỉ là không muốn tin mà thôi, như vậy. Người đó là một trong các vị đang ngồi đây.

Nàng không cam lòng sao? Vì sao lại tự đâm đầu vào chỗ chết? Vương gia sẽ không bỏ qua cho nàng. Đại phu nhân khôi phục lại bình tĩnh, vốn tưởng nàng đã hiểu rõ mọi chuyện nhưng cuối cùng lại không phải, cũng là, tình yêu chân chính ai có thể nhìn thấu? thôi, thôi, Uông Tù tâm, nếu người nhất quyết đi theo con đường này, ta cũng không ngăn cản, đem cho Vương gia giải quyết hết thảy.

Nhị phu nhân Vụ nhi trong mắt hiện lên vẻ đắc ý, hừ, người biết vậy thì đã sao? Ta ở trong lòng Vương gia tự nhiên có vị trí không giống các người! Uông Tù tâm, đáng tiếc người quá ngu ngốc, đem chuyện này nói ra là có thể thay đổi được vận mệnh của người sao? Không bao giờ, bây giờ chỉ bằng tội trốn ra khỏi phủ thôi cũng đủ cho người chết không toàn thân!.

Tam phu nhân ngồi bên cạnh nhìn thấy vẻ đắc ý trong mắt Vụ nhi, khóe miệng cười giễu cợt nhưng rất nhanh biến mất như chưa từng xuất hiện. Vẫn lẳng lặng ngồi một chỗ.

Lộ Tù tâm đem thần sắc mọi người thu vào đáy mắt, đây mới chỉ là bắt đầu! Nữ nhân mỗi người một thủ đoạn khác nhau nhưng có một điểm giống duy nhất là muốn diệt trừ Uông Tù Tâm cho khuất mắt, những nữ nhân này ngoài thì không dám nhưng lòng dạ độc ác vẫn ngầm có trong người. Bây giờ đem nỗi lo của các nàng tiêu trừ hết có thể làm trì hoãn hành động của các nàng. Chí ít Lộ Tù Tâm cũng không phải hao tâm đối phó phòng bị các nàng một thời gian, cho họ chút việc mà làm, nàng có thể tranh thủ ít thời gian.

“ta mệt rồi, các người cũng về cả đi, Thất phu nhân, về phần người một mình xuất phủ, chờ Vương gia về định tội sau”. Lộ Tù Tâm cười nhạt một tiếng, Lãnh tình vương? Vũ Mặc Nhiên, lần tới gặp lại ta sẽ cùng đấu với người, xem người sẽ xử ta thành như thế nào? Nếu người biết được những gì ta nói, như vậy, sẽ đem ta xử thật nặng sao, có phải đánh đập tàn bạo hoặc giam ta vào trong ngục? nhưng không làm như vậy sao lại có thể minh

oan cho bản thân a? Ta cũng không muốn ở trong Lộ vương phủ của người mà chờ chết đâu.

*****

“Tỷ tỷ, người nghĩ hôm nay lời tiện nhân Ônng Tùy Tâm nói có thật hay không a?” Cao Dung Y đuổi theo từ phía sau Lý Tịch rồi cùng nàng đi song song.

“Người cho là vậy sao?” Lý Tịch suy nghĩ trong đầu, đem sắp xếp lại kí ức, nhìn có chỗ không ổn, là lần thứ hai sao?

“Tỷ tỷ, người có nhớ rõ một buổi tối, Vương gia sai Đại phu nhân đi lấy thuốc, Ônng Tùy Tâm cầu xin Đại phu nhân cho nàng gặp Vương gia không? Đại phu nhân khi đó đáp ứng yêu cầu của nàng ta, còn nữa lúc Ônng Tùy Tâm nói chuyện này Đại phu nhân cũng không ngăn lại, nếu nàng không biết chuyện thì quá là kì quái”. Cao Dung Y cẩn thận hồi tưởng lại tình hình khi đó.

Lý Tịch nhìn thẳng Cao Dung Y một cái, nữ nhân này còn có chút đầu óc! Có thể nghĩ ra Đại phu nhân cổ quái? Lý Tịch bây giờ mới hiểu tại sao Đại phu nhân lại che chở cho Ônng Tùy Tâm, xem ra Đại phu nhân đã biết người đó là ai, là Lục phu nhân sao? Hay là chính nàng Đại phu nhân?

Ônng Tùy Tâm đem nói với các nàng những chuyện này là có mục đích gì? Nàng ta nên biết bất kể lời đó là thật hay giả đi chăng nữa, Vương gia cũng không bỏ qua cho nàng.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 23: Thân Phận Tử Vân

Trúc viện

“Phu nhân, làm sao bây giờ? Vương gia trở lại thì chúng ta...” Tử Vân giống như kiến bò trong chảo nóng đi lại trước mặt Lộ Tùy Tâm.

Để quyển sách từ bên ngoài mang về lên trên bàn, Lộ Tùy Tâm thở dài, kéo Tử Vân ở bên cạnh ngồi xuống, cẩn thận nhìn Tử Vân rồi nghiêm túc nói:

“Tử Vân, ta không muốn cả đời phải ở trong Lộ vương phủ này”

“Cái gì? Phu nhân, ngài muốn rời khỏi Vương phủ?” Hai mắt Tử Vân trừng lớn khiếp sợ nhìn Lộ Tùy Tâm.

“Đúng, Tử Vân, trong Lộ vương phủ này chỉ có người là đối tốt với ta, nên ta không muốn lừa dối người, bất kể người là nha hoàn của ai ta cũng nguyện tin tưởng người tuyệt đối”.Ta thổ lộ tình cảm của mình như vậy, hy vọng người không làm ta phải hối hận.

“Phu nhân...” nghe Thất phu nhân nói muốn rời khỏi Vương phủ nàng rất khiếp sợ, Tử Vân không cách nào hình dung được cảm giác ở trong lòng mình bây giờ, không nghĩ rằng phu nhân lại nhìn thấu được nàng, vậy mà phu nhân vẫn tin tưởng nàng, sao lại có thể không kinh ngạc cơ chứ.

Tử Vân cúi đầu, đột nhiên nói nhỏ: “Phu nhân, làm sao người lại biết?”

“Việc đó quan trọng sao?”, khẽ thở dài, Tử Vân, bởi vì ta tin người đối với ta là chân tâm thật ý, nên mới thay đổi chủ ý đem nói suy nghĩ của mình ra trước, nếu không bây giờ người còn có thể đứng ở đây sao?

Ngẩng đầu lên, trên mặt Tử Vân đầy vẻ kiên quyết.

“Nếu phu nhân nghi ngờ ta, tại sao còn muốn giữ ta bên người? Tại sao...còn đối tốt với ta như vậy?” Tốt đến mức ta đã quên mình đến từ nơi nào, quên thân phận thực sự của mình. Có phải ta đã tham luyện tình cảm mà người dành cho ta hay không?

Nhàn nhạt nhìn nét mặt thật tâm của Tử Vân, Lộ Tùy tâm khẽ mỉm cười.

“Đó là vì ta cảm nhận được tình cảm của người, mới đầu người đồng tình với ta, còn đối với ta tốt như vậy, cho dù có mục đích khác hay không ta cũng cảm thấy thật ấm áp”. Đối với người bước vào cái thế giới quái dị này mà nói, sự xuất hiện của người đối với ta như người sắp chết đuối ôm được bó rơm rạ vậy, mặc dù bản thân rơm rạ cũng rất yếu đuối không chịu được mất phương hướng. Dù có tình cờ lên được bờ hay không, rơm rạ vẫn mang lại lòng tin cho người sắp chết, có ý nghĩa vô cùng quan trọng với họ.

“Cho dù người có vì lý do nào đến đây đi chăng nữa, ta cũng cảm thấy người thật lòng không muốn lại hại đến ta”. Vì thỉnh thoảng thấy người cố gắng bảo vệ quyết tâm của ta, ta mới có thể hoàn toàn lựa chọn tin tưởng người, cho người một cuộc sống an toàn.

“Phu nhân...” Đôi mắt đã tuôn ra đầy nước mắt, Tử Vân giờ phút này phảng phất như được giải thoát khỏi những chịu đựng trong mấy ngày gần đây.

“Được rồi a, Tử Vân, trong lòng ra, người thật sự là một cô bé đơn thuần như một bông hoa, cho nên đừng nghĩ quá nhiều, nha?”

Đưa khăn tay cho Tử Vân, Lộ Tùy Tâm lạnh nhạt nói.

“Tử Vân chưa bao giờ nghĩ sẽ làm hại phu nhân”.

“Ta biết”

“Phu nhân sau này còn có thể hay không vẫn thơ đối ngẫu với Tử Vân?”
thấp thỏm liếc trộm Lộ Tỳ Tâm, trong lòng thấy bất an.

“Có”, âm thanh nhàn nhạt làm cho lời hứa hẹn không chắc chắn lắm
nhưng Tử Vân cũng cảm thấy an tâm.

“Lúc phu nhân rời khỏi phủ...”

“Sẽ mang người theo, dĩ nhiên trừ phi người nguyện ý đi theo ta”

“Lúc nào phu nhân hoài nghi nô tỳ?” Tử Vân tính tình trẻ con lúc nào
cũng quấn theo người Lộ Tỳ Tâm không nghĩ cũng hiểu, nàng tự hỏi trước
mặt phu nhân đã lộ sơ hở gì a? Làm sao phu nhân lại biết được?

Làm sao biết? Lộ Tỳ Tâm nhẹ nhàng cười một tiếng, lúc mới đầu nàng
hoàn toàn tin tưởng Tử Vân là do Đại phu nhân phái tới chăm sóc nàng.
Mỗi ngày cùng Tử Vân nàng đúng là thấy có điều kì lạ, nàng buổi tối ngủ
được rất sớm, giấc ngủ không tồi, có cảm giác ngủ một mạch tới sáng làm
cho nàng rất kinh ngạc. Cho rằng không khí trong lành yên lặng ở cổ đại
giúp nàng ngủ ngon hơn nhưng có 1 lần nàng thức dậy phát hiện y phục của
Tử Vân lúc này với tối hôm qua đi ngủ cùng nàng là khác nhau, điều này
khiến nàng cảm thấy kì quái, y phục nha hoàn vốn không nhiều, huống chi
ngoại trừ y phục nha hoàn lúc làm việc, nàng đều quen với y phục của Tử
Vân, cũng thường mặc y phục của cô bé, hại Tử Vân chỉ còn lại có hai ba bộ
để dùng, nhưng sáng hôm ý nàng thấy Tử Vân mặc một bộ y phục rất cũ kĩ,
buổi tối trước khi đi ngủ rõ ràng không phải bộ này, vì sao lại phải đổi y
phục. Nàng để ý Tử Vân đặt ở trong thùng y phục một túi thơm mang mùi
hương thoang thoảng, qua một đêm mùi đó đã rất nhạt, quan trọng nhất là
trên người còn dính một chút dầu mỡ, cả ở cổ áo cũng bị dính, Tử Vân buổi
tối đã ra ngoài sao? Y phục dính dầu mỡ rõ ràng là bị hắt, người đi gặp Tử

Vân khẳng định có quan hệ. Mà sao Tử Vân lại bị người kia giận đến nổi hất canh vào người nàng, xem ra Tử Vân thường xuyên ra ngoài buổi tối.

Nhưng là dù hoài nghi Tử Vân không phải người của Đại phu nhân nhưng Lộ Tuy Tâm thấy được Tử Vân đối với nàng là thực lòng, nàng quyết tâm bảo vệ Tử Vân, không cần hỏi người phía sau lưng nàng là ai, hôm nay nhìn các vị phu nhân trong Vương phủ đến đông đủ, nàng cũng biết Tử Vân đêm đó rốt cuộc đi gặp ai! Trên người Tam phu nhân Tuyết Quyên nhất định là có loại hương này.

*****

Ngự thư phòng hoàng cung.

“Nga? Nàng quả thật nói như vậy?” tròng mắt sâu đen định cầm tấu chương trong tay lên, thân thể tự nhiên ngã ra sau, khuôn mặt lộ ra vẻ vô tư không thể giải thích được, lông mi cong nhú chặt lại, nàng sau này định tính thế nào? Nghĩ đến cái gì hồi lâu, khóe miệng cười lộ ra, Ônng Tuy Tâm a Ônng Tuy Tâm, người muốn trẫm phải làm sao đây? Tìm đường sống từ cõi chết, trẫm cũng không khỏi vì dũng khí của người mà cảm thấy thú vị! Chẳng qua là, người quá khác biệt với người khác, Vương gia sao có thể không để ý đến người? Có lẽ Tam hoàng huynh cũng sẽ phát hiện ra người đặc biệt như thế nào. Bất quá...nếu người muốn Tam hoàng huynh hưu người, để xem mê hương hấp dẫn của người đáng để Trẫm phá lệ một lần hay không?

*****

Lộ Vương phủ.

Vũ Mặc Nhiên nghe xong Cao Dung Y thêm mắm thêm muối vào những chuyện trải qua, sắc mặt cũng không biến đổi, chỉ ở đó lạnh lùng nhìn người đang thao thao bất tuyệt.

“Vương gia, ngài nói tiện...à...Thất phu nhân có đáng trách không, dám đem toàn bộ sai lầm lên người Vương gia, vương gia...ngài sao nhìn Thiếp như vậy...trên mặt thiếp có cái gì sao?” Cao Dung Y phát hiện Vương gia từ đầu đến cuối vẫn chưa lên tiếng nào...Vương gia đang suy nghĩ cái gì? Tại sao lại dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn nàng a? nàng đâu có nói sai cái gì?

“Vương gia?” tiến lên thử dò xét.

“Đi ra ngoài” thanh âm lạnh lùng khiến Cao Dung Y cảm thấy da thịt thịt như đang tiếp xúc với khối băng.

Vũ Mặc Nhiên không cách nào hiểu được cảm giác của mình bây giờ, là giận Uông Tùy Tâm sống chết muốn khiêu chiến với quyền uy của hắn sao? Nàng không sợ chết? Uông Tùy Tâm, nếu người đã dùng chiêu này để gây sự chú ý cho Bốn vương, bốn vương đích thực đã bị người làm cho thu hút. Như vậy Bốn vương sẽ mỗi mắt trông chờ xem người còn có thể làm chuyện hay ho gì nữa?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 24: Lộ Vương Lạnh Như Băng

“Thất phu nhân, vương gia mời phu nhân tới thư phòng”! Lộ Nguyên âm điệu bình tĩnh làm người ta nhìn không ra tâm tình của hắn.

“Phu nhân, là Lộ Nguyên thị vệ, làm sao bây giờ, Vương gia có hay không trừng phạt phu nhân?” Tử Vân nghe xong lo lắng gấp đôi đứng ngồi không yên ở trong phòng.

“Thôi được rồi, đừng vòng quanh nữa, phòng này đâu có lớn, người cứ đi như thế đâu ta cũng muốn hôn mê đây này”. Lộ Tỳ Tâm thật là phục nha đầu này, nàng còn không lo nha đầu này lo lắng cái gì a, dù sao chạm mặt Vũ Mặc Nhiên cũng là chuyện sớm hay muộn.

“Nhưng...” phu nhân làm sao vẫn bình tĩnh như vậy? Vương gia không giống Đại phu nhân, nổi danh vô tình, huống chi phu nhân không phải đã nói Vương gia cố ý vứt bỏ phu nhân sao?

“Được rồi, người ở lại đây” khoe miệng khẽ cười, rốt cuộc đã tới.

“Đi thôi”, đi ra khỏi phòng, Lộ Tỳ Tâm buồn cười, thì ra Vũ Mặc Nhiên sợ nàng chạy trốn a, sai tâm phúc đi thì không nói làm gì, phía sau còn có một đám thị vệ sao? Xem ra mười phần là muốn đánh đòn phủ đầu với nàng a!

“Thất phu nhân, mời” Lộ Nguyên vung tay lên nhưng khó nén tia ngoài ý muốn, hắn đối với Thất phu nhân không tính là xa lạ, nhưng hôm nay Thất phu nhân có điểm khác biệt mà lại không biết khác biệt ở chỗ nào!

Chậm rãi thưởng thức phong cảnh bốn phía, Lộ Tỳ Tâm trên người tỏa ra khí chất khiến Lộ Nguyên phải để mắt.

Vương phủ này thật không phải nơi có thể hình dung, giả sơn du thủy, danh hoa dị thảo, các khu đình nhàn nhã ở khắp nơi cho thấy Lộ Vương này rất có khí phái, trong nhà hẳn cứ như một thiên hạ thu nhỏ vậy, so với hoàng cung của Thiên Vũ hoàng triều, Vương phủ Vũ Mặc nhiên diện tích chắc không nhỏ hơn là bao, thật là quá phô trương đi.

Ai!, thử nghĩ mấy nhà cao tầng ở hiện đại xem, xây ở đây ba mươi tầng cũng đủ cho hàng trăm gia đình sinh sống rồi.

Những thứ này đối với nàng cũng vô dụng, nghĩ nhiều như vậy làm gì? Không biết Vũ Mặc Nhiên có thẹn quá hóa giận ném cho nàng một phong hưu thư không a? bất quá, trực giác cho nàng biết nàng không có cái vận khí tốt như vậy, hy vọng Vũ Mặc Nhiên đừng quá tức giận, nếu không... nếu không nàng sẽ không phải chịu đựng chờ cơ hội đến, phí cả đầu óc.

“Vương gia, Thất phu nhân đã được đưa tới” Lộ Tỳ Tâm như đang đi vào cõi thần thiên nghe thấy thanh âm thì lấy lại bình tĩnh.

“Vào đi” Lãnh tình vương, thanh âm cũng lạnh lùng làm cho người ta không thoải mái, Lộ Tỳ Tâm thật tò mò rốt cuộc cái tên mà Ưng Tỳ Tâm yêu trông như thế nào.

“Thất phu nhân, mời” Lộ Nguyên mở cửa đưa tay vào phía trong rồi quay sang nói với Lộ Tỳ Tâm.

Xem bày biện bên trong cũng đủ hiểu, đơn giản thanh thoát, cũng nhìn ra được tính cách của chủ nhân, Lộ Tỳ Tâm vừa mới bước vào đã cảm nhận thấy một nơi cô lãnh, dời tầm mắt nhìn vị nam nhân trong phòng, Vũ Mặc Nhiên này coi như là suất ca a! Nhưng lại có chút khác biệt so với hai vị họa thủy ở Du Nhiên cư, mày kiếm mắt sáng, trong mắt như hàn băng ngàn năm, đôi mắt sắc như đao có vẻ ngạo lạnh, sống mũi cao thẳng, môi

mỏng hồng hồng, trên người mặc một bộ cẩm bào màu đen, toàn thân tản mát cô lãnh nhìn vào cũng tự biết chớ có lại gần hẳn, nam nhân này từ ngoài vào trong đều phát ra hơi thở lạnh như băng.

“Nhìn đủ chưa?” thanh âm so với bề ngoài của hắn còn lạnh hơn.

“Chưa đủ, mặc dù nhìn người so với mùa đông chẳng khác nhau là mấy nhưng xét trên một phương diện, nhìn người cũng rất đã mắt” Lộ Tuy Tâm trả thật tâm trả lời, a, trợn tròn mắt sao?

“Người...” Khuôn mặt lãnh khốc của Vũ Mặc Nhiên lộ ra vẻ bất khả tư nghị, đây là Uông Tuy Tâm mà hắn biết sao?

“Người không phải Uông Tuy Tâm?” cảm giác không phải, nhưng Vũ Mặc Nhiên biết điều này là không thể. Thứ nhất, trên đời không có người nào giống nhau đến vậy, thứ hai, chưa có người nào dám ở trước mặt hắn lại không coi ai ra gì, bất quá, Uông Tuy Tâm bây giờ chắc chắn không phải là Uông Tuy Tâm trước kia mà hắn biết, nhưng mà thậm trọng đánh giá người trước mắt, vẫn quen thuộc, y phục vải thô mà vẫn toát ra khí chất thanh nhã, trong trí nhớ của hắn Uông Tuy Tâm một thân kiêu ngạo, nhưng bây giờ nàng tóc dài đến eo để tự nhiên sau lưng, trên đầu không một vật trang sức, ánh mắt cũng không đúng, ngày trước luôn nhìn hắn đầy say đắm nhưng giờ chỉ nhàn nhạt chăm chú. Nàng, thật thay đổi rồi.

Cúi đầu, che giấu đi cảm trong lòng, người có thể biến thành khác biệt như vậy sao?

“Ta quả thật không phải Uông Tuy Tâm trước đây” Lộ Tuy Tâm khoe miệng lộ ra cười, nàng nói là thật, tin hay không tùy vào hắn.

“Người hận ta” không phải câu hỏi mà khẳng định.

Nàng kì quái nhìn qua Vũ Mặc Nhiên xoay người, không thấy rõ vẻ mặt hắn lúc này, hắn nói vậy có hàm ý gì?

Lộ Tù Tâm suy nghĩ một chút, nhưng cũng không rõ dụng ý của vị Lãnh tình vương này là gì?

“Vương gia, người nói thế là sao?” Nam nhân này biểu hiện vượt quá dự liệu của nàng, nam nhân đến cốt nhục của mình vẫn giữ nguyên ánh mắt lạnh lùng vô tình như vậy, hãn đối với nàng coi như là tiểu thiếp tạm thời rồi vứt bỏ không phải cũng thái độ như thế sao, cứ như thế hãn vô tình gây ra lỗi lầm vậy?

Vũ Mặc Nhiên quay người lại, nhìn chăm chú vào nàng, nàng sợ sao? Sợ hãn một lần nữa làm tổn thương nàng sao? Không biết tại sao khi nghĩ vậy, Vũ Mặc Nhiên trong lòng lại sinh ra hy vọng nàng sợ ý nghĩ của hãn.

Theo bản năng trên mặt lộ ra vẻ mỉm cười, hãn cười để cho Lộ Tù Tâm biết nam nhân cũng có thể dùng như hoa trán phóng để hình dung, khuôn mặt ngạo lạnh vô tình bởi vì vẻ cười như gió xuân yếu ớt, hơi thở lạnh như băng có thêm tia động tình lục ý, nam nhân này cười rất mê người. Lộ Tù Tâm thầm nghĩ, xem ra hãn muốn khiêu chiến tầm mắt của nàng.

Híp mắt lại đánh giá người trước mắt, Lộ Tù Tâm ngày càng thấy bất an, tên này có ý đồ gì? Muốn dùng sắc đẹp để mê hoặc nàng sao? Nàng không phải Ưông Tù Tâm, chiêu này vô dụng rồi a.

Hai người tâm tư khác nhau im lặng hồi lâu, không khí nhất thời cứng lại.

Lộ Tù Tâm quét mắt một vòng quanh phòng, ánh mắt rơi vào tủ sách phía sau lưng Vũ Mặc Nhiên. Oa, tủ sách này thật hoành tráng nha! Không nhìn ra Vũ Mặc Nhiên lại có sở thích này!

Vũ Mặc Nhiên vẫn nhìn nàng, thấy ánh mắt nàng chăm chú mới hướng tầm mắt nhìn sang, ánh mắt không khỏi cười, xem ra phòng sách này lại lấy lòng nàng một lần nữa, hãn nhớ rõ lần đầu tiên hãn đưa nàng tới thư phòng

này, mắt của nàng sáng rực lên, bởi vì có sách nàng tốn không ít thời gian để tìm kiếm.

“Thích đọc sách gì, sau này có thể đến đây lấy”. Lời nói thốt ra không chỉ Vũ Mặc Nhiên cảm thấy kinh ngạc mà còn dọa cả Lộ Tuy Tâm.

Cúi đầu, ánh mắt Lộ Tuy Tâm lộ ra suy nghĩ sâu xa, Thái độ của Vũ Mặc Nhiên thật không bình thường, hẳn phát hiện ra cái gì sao? Phát hiện nàng không phải Uông Tuy Tâm mà hẳn biết?Hẳn có chiêu mới đối phó với nàng sao?bất quá...cho dù người vì sao làm vậy, ta cũng không thể tiếp tục đáp ứng.

“Vương gia, ngài cho gọi ta có phải còn lời nào chưa nói hay không, Tuy Tâm kính xin Vương gia nói một lần cho xong!” Nam nhân trước mắt nhìn không hiểu, xem ra chỉ có nàng mới dám thẳng thắn như vậy với hắn, có khi thẳng thắn lại tốt. Môn tâm lý học giờ có đất dụng võ rồi.

Nàng thật sự không sợ! càng ngày càng thú vị, Uông Tuy Tâm!.

Trong mắt lộ ra tia cười, Vũ Mặc Nhiên cảm giác mình rất dịu dàng, đối với nữ nhân mình đã vứt bỏ lại có cảm giác bất đồng như vậy sao, việc này...trời cao thật biết trêu đùa lòng người.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 25: Chuyện Phiền Phức Nhất

“Phu nhân, Vương gia không trừng phạt người sao?” Tử Vân ở lại trúc viện trong lòng như lửa đốt, phu nhân trở lại còn cười với nàng, phu nhân nhà nàng có bản lĩnh lớn như vậy từ khi nào, có thể không làm cho Vương gia truy cứu? Còn để cho Lộ thị vệ hộ tống về.

Lộ Tù Tâm nhú chặt hai đạo lông mày đẹp mắt, chuyện vượt quá dự liệu của nàng. Vốn nàng nghĩ Vũ Mặc Nhiên sẽ hưu nàng đi, hoặc tình huống xấu nhất chẳng hạn hành hạ thân thể. Nhưng thái độ của hắn lại khiến nàng bất an, trực giác cho biết biểu hiện của hắn làm cho nàng cảm giác hắn bị nàng mê hoặc rồi. Trên đường về nàng một mực suy nghĩ, nàng làm gì mà để cho tên Lộ vương gia kia thấy tò mò sao? Nhưng mà cái gì cũng không có làm a? vậy tại sao hắn lại tò mò với nàng? Đây không phải chuyện tốt. Nếu chuyện cứ thế phát sinh, nàng rời khỏi Vương phủ chẳng phải sẽ gặp lực cản lớn nhất sao?

“Phu nhân? Người làm sao vậy?” thấy phu nhân cũng không trả lời mà vẫn nhú mày, còn tưởng phu nhân thấy không thoải mái, bước lên đỡ lấy Lộ Tù tâm trầm tư ở phía trước.

“Ta không sao”. Chỉ là bây giờ thật đúng là phiền toái, với loại tình cảm này nàng cũng đã vô tâm, nếu Vũ Mặc Nhiên đúng thật theo suy đoán của nàng, tuyệt đối là một tai họa! này...trong mắt hiện lên tia sáng, thái độ của hắn làm cho nàng cảm thấy rất quen, cảm giác giống như ở một nơi nào đó, là nơi nào? Đúng rồi, là ở Đệ nhất công tử-chủ nhân Du Nhiên cư! Chẳng lẽ Dương Á Sơ biết Uông Tù Tâm? Hoặc là từng đối với Uông Tù Tâm

ngưỡng mộ trong lòng? Ai! Nàng chỉ muốn có cuộc sống tự do bình thường thôi a!

“Phu nhân, người tốt cuộc làm sao vậy?Vương gia người...”

“Trước hết đừng nói tới tên Vương gia ấy”. Bây giờ nghe đến Vũ Mặc Nhiên nàng lại thấy phiền, nàng vất vả lắm mới đặt ra mục tiêu để cố gắng thoát khỏi đây, không thể vì cái tên này muốn chinh phục nàng mà bị theo dõi nhất cử nhất động. Việc này thật là...thật là...chỉ đành phó mặc a! Nàng sao có thể không tức giận cơ chứ.

“dạ?” Tử Vân cảm giác phu nhân rất tức giận! Vương gia đã nói gì để phu nhân lại tức giận như vậy?

“Tử Vân, ta đi ngủ một giấc,không có chuyện gì đừng gọi ta”. Nàng cũng muốn một mình nghĩ cho ra đối sách.

Khi đêm tối đã phủ, Tử Vân nhìn phu nhân đang ngủ thiếp đi không khỏi lo lắng, phu nhân hình như không nghĩ ra chuyện gì sao? Nhưng chuyện gì có thể khiến phu nhân nghĩ không ra chứ? Phu nhân thông minh như vậy kia mà.

Trở mình, Lộ Tùy Tâm bất chợt tỉnh lại, mở mắt nhìn thấy ánh mắt Tử Vân đầy lo lắng, nhếch miệng cười một tiếng.

“Nha đầu, có phần cơm cho ta không a?”

“A...phu nhân, người đã dậy rồi sao, đói bụng?, để ta đi hâm nóng thức ăn”. Tử Vân bần rợn xuống giường đi ra ngoài.

Nhìn thấy Tử Vân vội vã Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười, xem ra mắt nàng nhìn người không tệ, nha hoàn này thật đáng yêu. Chỉ là...tròng mắt đen mỉm cười trở nên ngày càng sâu, Tam phu nhân Tuyết Quyên, Vũ Mặc Nhiên đối với người là dạng tình cảm gì? Nếu hẳn thật lòng yêu người bây

giờ cũng sẽ không tò mò với Ông Tù Tâm hiện tại! chẳng phải có câu trái tim nam nhân vĩnh viễn không dành cho một người sao? Có thể đem tình chia cho nhiều nữ nhân như vậy. Bất quá nàng cũng không phải Ông Tù Tâm, tình yêu của hần, nàng không ham muốn tới nửa phần. Tình cũng chỉ là một đồ vật, mà nàng không muốn bất cứ đồ nào của hần. Bởi vì trong đó có quá nhiều ràng buộc và bấp bênh, nàng tính tình đạ m bạc, tâm lại ích kỷ, bây giờ sợ nhất là ràng buộc, giao cả trái tim cho 1 nam nhân là hành động không sáng suốt nhất, nàng từ trước tới giờ sẽ không làm vậy, rời Vương phủ này là chuyện sớm hay muộn mà thôi. Vũ Mặc Nhiên người ngay cả điều kiện kia còn không có lại ham muốn có ta sao.

Hai tròng mắt đen bình tĩnh dưới ánh đèn u ám, Tử Vân bước vào thấy vẻ mặt quen thuộc của phu nhân, xem ra phu nhân đã nghĩ thông suốt rồi sao?

“Phu nhân, hôm nay lúc ta tới phòng bếp thấy thái độ mọi người thật kì quái.” Bình thường đại nương ở phòng bếp mỗi khi nhìn thấy nàng đều tức giận, nhưng hôm nay lại đối với nàng rất lạ, giống như đang nịnh bợ vậy.

“Không có gì kì quái cả, điều kì quái còn đang ở phía sau a”. Nàng hiểu rõ, Vũ Mặc Nhiên, đây là phủ của người, người muốn để ta cảm giác được tự do nhưng người đừng có cho ta là Ông Tù Tâm sẽ cảm động phát khóc cảm ơn người, đừng có mơ, ít nhất người trong lòng ta cũng không có tư cách. Ta không tin không thể rời khỏi Vương phủ chết tiệt này.

*****

Thiên Vũ cung

Tẩm cung hoàng đế

“Hoàng thượng, người nên đi nghỉ đi” tiểu Thân tử khom lưng tiến đến Hoàng thượng đang nhìn ra phía cửa sổ nói.

Đi vào phía sau bức rèm màu vàng, đưa hai cánh tay ra để cung nữ thái giám tiến lên thay quần áo cho hắn.

“Khởi bẩm Hoàng thượng” ám về từ ngoài điện đi vào quỳ xuống thỉnh an.

“Các người lui xuống hết đi” Vũ Mặc Phong cảm thấy lòng mình lại vội vàng liền giật mình, Uông Tùy Tâm, người làm thế nào mà Trầm lại để ý tới người như vậy?

“Vâng, nô tỳ cáo lui”

“Nô tài cũng xin lui”

Cung nữ thái giám thỉnh an xong đều lui ra ngoài, chỉ còn tiểu Thân tử tiến lên giúp Vũ Mặc Phong thay quần áo, nhưng Vũ Mặc Phong phất tay nên cũng lui về phía sau bức rèm bên ngoài. Vũ Mặc Phong đưa tay cởi vạt áo, mà ám về vẫn còn quỳ trên mặt đất.

“Lộ vương xử lý thế nào?”

“Hồi Hoàng thượng, Lộ vương gia gặp Uông tiểu thư nhưng cũng không trừng phạt Uông tiểu thư, hơn nữa còn phái Lộ Nguyên hộ tống tiểu thư trở về”. Ám về đem hết mọi chuyện bẩm báo cho Hoàng thượng.

Động tác cởi áo bỗng nhiên dừng lại, bức rèm che mắt người phía sau làm cho người ta không nhìn được thần sắc trên mặt hắn, sau đó như không có chuyện gì cầm lấy y phục trên bình phong mặc vào, rồi hướng ra phía ngoài phất tay.

“Thuộc hạ cáo lui”

Trong con người không còn thần sắc, Tam hoàng huynh rốt cuộc cũng phát hiện ra tính cách đặc biệt của nàng, Uông Tùy Tâm, Trầm đúng là rất

tò mò, người còn có điểm gì đặc sắc nữa đây?

Một thân ảnh màu đen nhanh chóng xẹt qua màn đêm, nhanh đến mức gây ảo giác, bóng người né qua thị vệ một cách quen thuộc, như là đã vô cùng quen thuộc địa thế nơi đây. Mũi chân nhẹ nhàng nhảy lên, bóng người biết mất không chút vết tích.

“Phu nhân, có muốn nô tỳ gọi Tử Vân tới đây hay không?” Lan Linh các lúc này không khí đê mê, nhìn thấy phu nhân không biểu lộ gì trên mặt, Tuyết Đào dò hỏi, nàng là thiếp thân nha hoàn của Tam phu nhân Tuyết Quyên, cũng là tỷ muội tốt lúc còn hầu hạ Đại phu nhân. Vương gia nhìn trúng Tuyết Quyên thu làm thiếu thiếp, Tuyết Đào cũng trở thành thiếp thân nha hoàn cho Tuyết Quyên.

“Không cần thiết, tâm tư của Vương gia chúng ta không ai có thể nhìn thấu, không nên hành động thiếu suy nghĩ” thanh âm chất phác có phần trống rỗng.

“Nhưng mà...” Tuyết Đào còn muốn nói điều gì nhưng cuối cũng lại không nói.

Nàng biết trong lòng Tuyết Quyên cảm thấy rất khổ sở, nàng từng rất hâm mộ Tuyết Quyên một bước lên cao, nhưng bây giờ nhìn Tuyết Quyên cứ như vậy tĩnh lặng trôi qua, nhìn nàng chậm chậm phai nhạt, lòng đã quyết sẽ chăm sóc cuộc sống hằng ngày của Tuyết Quyên.

Có lẽ Vương gia nhìn thấy Tuyết Quyên có điều đặc biệt, nhưng coi là vậy đi chẳng nữa, Tuyết Quyên vẫn không nhận được thứ mình muốn, đó là tình yêu của Vương gia.

“Tuyết Đào, người ra ngoài trước đi”. Nàng bây giờ cần một chút yên tĩnh.

“vâng...người cần gì cứ gọi, Tuyết Đào sẽ ở bên ngoài chờ”

Ôm lấy hai cánh tay, Tuyết Quyên cảm giác rất lạnh, đã từng nhìn thấy hãn thỉnh thoảng ôn nhu, bọn họ đã có thời gian vui vẻ bên nhau, nhưng là? Từ lúc nào, nàng đã biến thành như vậy sao? Tâm cũng trở nên lạnh lẽo rồi sao? Cũng đã cảm thấy ghen tị? khát vọng được nhận nhiều hơn? Hết thảy đều do hãn a. Nhưng hãn hiểu được lòng của nàng sao? Hãn có thể hiểu khát vọng muốn là người hãn yêu duy nhất hay sao?

Hãn không hiểu! nếu không hãn cũng không làm vậy đối với nàng. Dần dần hãn quên đi mình từng ôn nhu đối với nàng, mà nàng cũng chậm chậm đem những lời nói của hãn trôi vào quên lãng.

Mà tương lai của nàng cũng sẽ trôi qua như hiện tại sao, cho đến khi... chết?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 26: Lựa Chọn Của Hân Và Nàng

“Phu nhân, sao người không hỏi nô tỳ là do ai phái tới?” Tử Vân lấy hết dũng khí hỏi phu nhân đang ngồi đọc sách, phu nhân lúc nào cũng nói không có đèn điện nên lúc đọc đầu sẽ choáng váng, nhưng đèn điện là cái gì? Nàng hỏi phu nhân, phu nhân cũng chỉ cười cười, tại sao lại ngồi đọc sách bây giờ ?

“Không cần thiết” nếu tin tưởng rồi sẽ không hỏi, trong lòng tự hiểu là được! Lộ Tù Tâm đặt quyển sách trong tay xuống, đưa tay dụi mắt, đọc sách trong hoàn cảnh này chắc thị lực cũng tăng lên vài độ là ít, bất quá, ở cổ đại chẳng phải vẫn có những nhân vật lưu danh thiên cổ trong hoàn cảnh như vậy hay sao? Hay là nàng chỉ xứng ở trong phòng có ngọn đèn mờ mờ này?

Tử Vân nhìn phu nhân trong mắt phức tạp, trong lòng quay cuồng hàng ngàn hàng vạn lần, phu nhân hoàn toàn tin nàng, không sợ nàng sẽ làm hại phu nhân sao?

“Thật ra Tử Vân là người của Tam phu nhân, không...nô tỳ cũng không phải người của nàng, thật ra khi vương phủ mua nô tỳ từ tay đại nương, cha mẹ Tử Vân vừa mất, quá thương tâm mà thân thể gầy yếu, Lộ tổng quản cũng không muốn mua nô tỳ, vừa đúng lúc Tuyết Đào tỳ đi ngang qua nói với Lộ tổng quản Đại phu nhân đang thiếu nha hoàn nên muốn nô tỳ vào vương phủ, Tử Vân rất biết ơn Tuyết Đào tỳ, nếu không...có lẽ bây giờ Tử Vân đã bị bán đến thanh lâu rồi. Tử Vân ở lại làm nha hoàn chỗ Đại phu nhân, cũng biết Tuyết Đào tỳ thật ra là người của Tam phu nhân, sau đó tự

tìm hiểu cũng nghe được vài chuyện của các phu nhân ở hậu viện, rồi sau đó, phu nhân bị Vương gia đưa đến nơi này, Đại phu nhân phái nô tỳ tới chăm sóc phu nhân, ngày thứ ba sau khi phu nhân tỉnh lại, Tuyết Đào tỳ tới tìm nô tỳ, lần đầu tiên gặp Tam phu nhân nô tỳ rất kinh ngạc. Tam phu nhân tuy không có điểm gì xuất sắc nhưng lại làm cho người ta có cảm giác rất thoải mái, và Tuyết Đào tỳ muốn nô tỳ đem tình hình của nói cho nàng biết”.

“Tử Vân, trong phủ cũng dùng loại đèn này sao?”

Ân? Tử Vân đang cúi đầu nói thì thành linh bị Lộ Tùy Tâm cắt đứt, nhất thời ngẩng đầu lên nhìn phu nhân, nàng mới nói được đến đoạn nào rồi? còn nữa phu nhân hỏi nàng gì vậy?

“Ta nói trong phủ cũng dùng loại đèn này sao?” Lộ Tùy Tâm nhàn nhạt nhắc lại, giống như là đang nói chuyện phiếm với Tử Vân vậy. Tử Vân đáng để nàng tin nhiệm, nàng cũng không truy cứu quá khứ, không nói gì nhiều. Về vấn đề này, Tử Vân vẫn cho là Tam phu nhân cứu nàng nên trong lòng mới cảm kích. Tuyết Đào từng giúp Tử Vân nên Tử Vân mới nghe theo lời nàng.

Nếu có thể, nàng muốn giữ lại nét hồn nhiên của Tử Vân, mặc dù lý trí nàng biết nàng phải cho Tử Vân thấy rõ ràng mọi việc.

Nàng lấy tính mạng Ônng Tùy Tâm đem vào nguy hiểm lần nữa chính là muốn tìm hiểu mấy vị phu nhân. Ngày đó nàng không bỏ qua bất kỳ vẻ mặt nào của các vị phu nhân, kết hợp với tin tức và hành động của mấy nàng cũng coi như hiểu sơ sơ tâm tính bọn họ.

Sự thật chứng minh các nàng chẳng có gì là thiện lương hết, ngày đó nàng đã chú ý tới vị Tam phu nhân Tuyết Quyên bình thường nhất này, ban đầu là ngửi thấy mùi hương thoang thoang có chút quen thuộc, sau là nhìn trong ánh mắt nàng thấy hiện lên tia thiểm điện giễu cợt! Người lợi hại nhất

trong Lộ vương phủ có lẽ chính là vị Tam phu nhân chất phác này. Hoặc là vì muốn giữ lòng Vũ Mặc Nhiên, nàng mới đem mình ẩn sâu như vậy!

Đại phu nhân coi như là nhân vật lợi hại, đi theo Vũ Mặc Nhiên mà không có chút năng lực thì cũng không thể được tín nhiệm đến như vậy. Mà có thể nhắm mắt bỏ qua nhìn nha hoàn của mình trở thành Tam phu nhân, không phải người bình thường có thể làm được.

Nàng ta còn có thể thoát khỏi sự quản lý của Đại phu nhân chẳng phải còn lợi hại hơn sao?

Xem nàng ta cũng đáng giá để cho Vũ Mặc Nhiên cảm thấy hứng thú, bằng mùi hương thoang thoang thơm mát còn hơn vạn lần nước hoa hiện đại ấy chứ, vậy mà mấy vị phu nhân không coi thường xuất thân của nàng ta sao? Trong lòng họ cũng không có một tia nghi ngờ? Điểm này thôi cũng đủ làm cho người thấy hứng thú rồi.

Theo lời Tử Vân, nàng là do Tam phu nhân đưa làm nha hoàn cho Đại phu nhân. Chỉ bằng điểm này cũng thấy Đại phu nhân đối với nàng cũng vài phần nghi ngờ.

“Không phải, đèn này là do Tử Vân lấy được, bởi vì trong phủ quy định hạ nhân chỉ được dùng ngọn đèn mờ mờ, các chủ tử thì dùng giá cắm nến.

Nàng biết ở cổ đại này những đồ tốt là để cho chủ nhân dùng, không đến lượt hạ nhân hoặc nếu dùng chán rồi thì đem ném cho bọn họ, tiết kiệm không ít. Ngày mai phải nhờ Tử Vân đi mua giá cắm nến mới được.

Người bên ngoài trúc viện nghe không sót một từ đoạn nói chuyện giữa hai chủ tớ các nàng, Dương Á Sơ cười khở, hãnh quá lo lắng cho nàng mà chưa bao giờ từng nghĩ sẽ hành động lén lút như kẻ trộm thế này, tới đây chỉ muốn nhìn thấy nàng một chút, thấy nàng vẫn mạnh khỏe có chút an tâm nhưng vẫn cảm thấy bất an trong lòng, Vũ Mặc Nhiên cuối cùng lại lựa

chọn hành động như vậy, hôm nay hẳn chẳng những không trừng phạt nàng mà đối với nàng còn sinh ra tò mò.

Nhìn chăm chú vào trong căn nhà ánh sáng mờ mờ, Dương Á Sơ xẹt qua một tia âm ảm, nàng nói đời này sẽ không còn có tình! Lời nói của nàng vẫn vọng bên tai hắn...Hắn có tình cảm với nàng, muốn có được nàng nhưng lại không thể nói ra, nàng chưa giải thoát được thân phận hiện tại, hắn không muốn nàng phải suy nghĩ nhiều, càng không hy vọng nghe được lời nói lãnh đạm cự tuyệt của nàng.

Hắn sẽ cho nàng thời gian để quen với hắn, làm cho nàng cảm động, bất quá...Ngẩng đầu nhìn về hướng gian phòng của Vũ Mặc Nhiên, khóe miệng cười như xé, Vũ Mặc Nhiên, người có phải cũng đang rất khổn hoặc không? Ta thành thực đón nhận tình cảm này, còn người, Lộ vương, người có dũng khí này hay không? Còn có...vị kia?

Một nữ nhân đặc biệt như thế bảo ta sao có thể buông tay ra được? Nếu không cách nào buông tay, vậy chờ xem ai sẽ là người may mắn cuối cùng. Tưởng rằng cả cuộc đời này sẽ không có gì có thể làm cho hắn khát vọng như thế, nhưng nàng xuất hiện...không thể quay đầu được nữa, vậy thì đánh cược một lần xem sao.

Nhất định sẽ có một ngày bọn họ phải chiến đấu, hơn nữa hắn cũng đã có cơ hội được quen biết nàng, tất nhiên phải quen biết nhiều thế lực bên ngoài mới che chở tốt cho nàng.

Lưu luyến nhìn thoáng qua người chuẩn bị nghỉ ngơi, trong đêm đen hai tròng mắt bởi vì nhìn nàng chăm chú mà tỏa ra ánh sáng như ngọc.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 27: Phong Vân Khởi Động

Ngày mới lại đến, một góc của thủ phủ Dương gia đã nhộn nhịp, hạ nhân bận rộn thành một đoàn người đi ra đi vào.

“Người nhanh lên một chút, sửa sang lại phòng thiếu gia lần nữa đi, thiếu gia quen ở sạch sẽ, nếu để người không hài lòng thì người biết hậu quả rồi chứ”. Khí trời sáng sớm có chút lạnh mà trán người đang nói đã đầy mồ hôi.

Dương Tiến tay hướng về phía đám hạ nhân, giơ ống tay áo lên nhẹ lau mồ hôi trên trán, nụ cười làm rõ những nếp nhăn trên mặt nhưng là phát ra từ chính nội tâm, không chỉ có lão gia vui mừng, Đại công tử nhận được tin cũng phi ngựa cả đêm về phủ, an bài nghênh đón tiểu thiếu gia, ngay cả hần cũng rất vui a! Tiểu thiếu gia về Dương gia phải gọi là đại sự mới đúng. Từ tối qua nhận được tin tức của thiếu gia, Lão gia cùng Đại thiếu gia vui mừng đến mức không ngủ được, xem ra Dương gia lại có dịp náo nhiệt trở lại. Tiểu thiếu ra sau này mà tiếp nhận không biết Dương gia sẽ huy hoàng như thế nào a? Đây là điều mấy chục người Dương gia đã mong đợi từ lâu rồi.

Dương gia đại viện phòng

Trong căn phòng rộng rãi thứ gì cũng không thiếu, một bàn đọc sách viết chữ thật lớn, loại gỗ thượng hạng chỉ giành cho những người giàu có. Trên bàn hai bên đặt hai chiếc bình tinh xảo, trong đó đều đựng mười mấy cuốn tranh chữ cùng bức họa, trung tâm đặt giá để bút đầy đủ lớn nhỏ các loại, giá bút một bên còn lại là một số nghiên mực, giấy viết...

Trên tường treo một bộ tranh sơn thủy, hai bên là câu đối, cuồn thảo chữ mực làm cho người ta cũng sục sôi với người viết, có cùng ngạo khí với Nhật Nguyệt Tranh Huy.

Hai người ngồi hai bên trên ghế, trên bàn chén trà bốc khói nhè nhẹ.

Khuôn mặt tinh táo liền ngưng trọng, “Cha, đối với chuyện này, cha có ý kiến gì không?”

Dương Viễn Chi tuy vui mừng nhưng cũng không mất đi lý trí, lúc này Dương lão gia tử đang ở trong phòng ngủ, sắc mặt hần vẫn phức tạp nhìn về phía phụ thân đang suy nghĩ sâu xa.

Ước chừng một lúc sau cũng không tỏ thái độ gì, trên khuôn mặt thon gầy tinh quang chợt lóe! Một thân áo bào màu xám tro là loại gấm vóc thượng hạng, đem chén trà đặt xuống.

“Còn người có ý kiến gì không?” ánh mắt sắc bén tinh táo nhìn vào đứa con ngồi đối diện, trong lòng cũng âm thầm vui mừng. Trời cao đối đãi với hần không tệ, hai đứa con đứa nào cũng có tài năng hơn người, nhất là trong làm ăn, lại không vì tranh đoạt tài sản mà huynh đệ thương tàn! Đứa con lớn cũng đã có sự nghiệp của mình, mà cái tên tiểu nhi tử kia... ánh mắt có vài phần ảm đạm, tiểu nhi tử tuyệt đối năng lực còn trên cả đại ca hần, đáng tiếc hần lại không muốn tiếp nhận, nếu không, Dương gia này ở trong tay hần sẽ trở nên lớn mạnh hơn bao giờ hết, bất quá... hần đột nhiên nói trở về, nhất định có chuyện gì đó đã làm hần thay đổi quyết tâm lúc đầu. Là chuyện gì lại có thể khiến hần tâm ý thay đổi?

“Viễn Chi nghĩ, Á Sơ thay đổi có lẽ liên quan tới một cô gái, cô gái này thân phận nhất định không bình thường” Dương Viễn Chi cảm thấy phức tạp trong lòng, một người yêu tự do như thế lại vì một cô gái mà thay đổi không phải quá mâu thuẫn sao? Đại ca đây thật tò mò a. Đại ca đã nói, bất kể người làm cái gì cũng sẽ ủng hộ người.

“Cô gái?” con người lộ ra một tia hứng thú. Cô gái để cho nhi tử ưu tú nhất của hãn đế ý đã xuất hiện rồi sao?

“Nhưng mà chuyện này phải hỏi Á Sơ mới biết được, con cũng chỉ suy đoán thôi” trong lòng cha chỉ có Á Sơ mới thực sự để ý sao? Hãn không phải ghen tị với đệ đệ của mình, Á Sơ đúng là xuất sắc hơn hãn, hãn cũng rất thương yêu đệ đệ, thật lòng mong muốn Á Sơ tiếp nhận sản nghiệp của phụ thân, năng lực của Á Sơ phụ thân có thể yên tâm. Mặc dù hãn không tranh giành hơn thua với Á Sơ nhưng vì sao trong lòng vẫn thấy buồn phiền? Hãn cũng chỉ muốn phụ thân để ý tới mình một chút mà thôi.

“Chuyện này người lưu ý một chút”. Có thể làm Á Sơ cam tâm tình nguyện từ bỏ tự do tới tiếp nhận sản nghiệp Dương gia dĩ nhiên không phải người bình thường, bất quá, điều kiện của con hãn cũng chưa có cô gái nào đạt được, hơn nữa với địa vị của thủ phủ Dương gia, xứng đôi với hãn cũng chỉ có công chúa hoặc cành vàng lá ngọc.

“Dạ”

Dương Viễn Chi thầm nghĩ, hãn có cần thiết phải đi điều tra vị cô nương có thể làm cho Dương Á Sơ động tâm hay không? chắc hãn không tầm thường chút nào.

*****

Lộ Tỳ Tâm nhìn trúc viện trống trải, đưa chân tay ra hoạt động một chút, hiện tại thân thể của Ưng Tỳ Tâm đã hoàn toàn bình phục, thậm chí rất khỏe nữa. Chẳng qua mấy ngày nay không có thời gian sửa sang lại sân vườn, muốn làm món ăn này e là không được nữa, phải nhanh chóng tiếp xúc với người trong Lộ vương phủ, xem ra phiền toái trong vương phủ này khó giải quyết hơn nàng tưởng tượng, bây giờ nàng đang ở thế vừa bị giam vừa bị động. Cuộc sống nơi này thật đúng là buồn chán. Bất quá vì tự do,

muốn đi đâu thì đi, muốn làm gì thì làm, nàng cũng chỉ có thể ở trong vương phủ này nghĩ kế sách chu toàn.

Hoạt động xong, đang định cầm lấy công cụ sửa sang cho cái sân vườn này thì nhìn thấy một đám hạ nhân đang nhắm hướng nàng mà đến, nàng than thầm một tiếng, đến cũng thật là nhanh a! Ai! Nàng muốn sống cuộc sống yên tĩnh khó đến thế sao?

Vũ Mặc Nhiên, người không để ta sống yên thân, vậy chúng ta cùng nhau chờ xem.

Đường Nghiệp đến gần trúc viện thấy phu nhân đang cầm dụng cụ đào bới, này...hạ mình bước tới hành lễ:

“Thất phu nhân, Vương gia đặc biệt sai nô tài tới đón phu nhân trở về Thanh Tâm các”. Tưởng phu nhân nghe xong sẽ vui mừng, lại không nghĩ Thất phu nhân coi như không nghe thấy lời hăn vẫn bận rộn đào đất.

Hăn nhích tới gần vị phu nhân này, chẳng trách vương gia lại thay đổi chủ ý để cho Thất phu nhân về Thanh Tâm các, lúc này phu nhân thật là đẹp.

“Thất phu nhân?”

“Lời người nói ta nghe thấy rồi, trở về báo với Vương gia, đã vứt bỏ ta rồi, tội gì lại lấy gậy ông đập lưng ông? Cuộc đời ta sẽ không bao giờ trở về Thanh Tâm các” Cũng thề không bao giờ động lòng với người, làm cái gì cũng vô dụng mà thôi.

Ách...Đường Nghiệp giật mình lo lắng, hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không? Nếu không sao lại nghe thấy phu nhân nói cả đời này cũng không trở về Thanh Tâm các? Việc này... tình hình của phu nhân hiện nay có thể được Vương gia niệm tình khai ân cũng đã là phúc phận tu luyện

được từ kiếp trước rồi, đã không tận dụng cơ hội nắm lấy lại còn dám đối đầu với Vương gia sao? Khó trách nói Thất phu nhân cốt cách thanh cao.

Ngẩng đầu nhìn người ngu ngơ ở đó, Lộ Tùy Tâm thở dài.

“Người nghe không lầm, đem lời của ta chuyển đến Vương gia là được rồi, còn có, nhắc hẳn đừng tới làm quấy rầy ta”. Vũ Mặc Nhiên, nếu như người chịu dừng tay ta còn có thể nhìn coi người hành động như con người, nếu không... người chính là nam nhân xằng bậy!

“Dạ” cuối cùng trước một đám người, Đường Nghiệp nhanh chóng lấy lại vẻ bình thường, bảo mọi người theo hẳn về.

Vũ Mặc Nhiên nhướng cao lông mày nhìn Đường Nghiệp, con người lạnh như băng che giấu tâm tình hiện tại của hẳn, mà Đường Nghiệp cảm giác có lực ép vô hình khiến hẳn không thở nổi.

Hừ! nàng đúng thật là dám! Nữ nhân, xem ra người không chỉ thay đổi, mà lá gan cũng thật là lớn.

“Vương gia, trong cung truyền ý chỉ của Hoàng thượng, mời ngài mau chóng tiến cung”. Lộ Nguyên tiến vào đại sảnh hướng Vũ Mặc Nhiên bẩm báo.

Hoàng thượng muốn hẳn vào cung bây giờ sao, có chuyện gì cấp bách? Đôi mắt như hàn băng của Vũ Mặc Nhiên đen lại chút ít

“Hoàng thượng chỉ truyền Bốn vương thôi sao?”

“Việc này... Người cũng không có truyền gọi mấy vị Vương gia khác”

Chỉ một mình hẳn! Hoàng thượng đang suy nghĩ cái gì? Bất quá, quay đầu phân phó cho Đường Nghiệp:

“Phái người chú ý tới động tĩnh của Thất phu nhân”

“Dạ” Đường Nghiệp trong lòng mặc dù thấy kì quái nhưng cũng biết việc Vương gia phân phó không tới lượt hẳn hỏi, vẫn là theo lời Vương gia mà làm cho tốt.

“Vương gia, thuộc hạ đã sai người mang ngựa tới, Vương gia có muốn thay y phục?” Lộ Nguyên cung kính xin chỉ thị.

“Không cần”

Nghĩ tới chuyện trong triều gần đây hình như không có chuyện gì khiến Hoàng thượng cần gặp riêng hẳn.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 28: Bách Hoa Đình

Hoàng cung

Bách hoa đình, nhìn xuống là có thể ngắm toàn bộ cảnh đẹp ở dưới, Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng ngồi trên ghế đá, trầm mặc nhìn người đối diện giống như đang nhàn nhã dạo chơi thưởng thức cảnh đẹp, hoàng đế Vũ Mặc Phong.

Hắn không nghĩ Hoàng thượng triệu hắn tiến chỉ là để đi theo hắn thưởng thức cảnh sắc.

“Hoàng thượng, người triệu thần tiến cung là có chuyện gì?”

Đầu dựa vào sau ghế, ánh mắt khép lại, khuôn mặt tuấn mỹ trắng nõn đẹp như tạc lộ ra ngoài làm cho tất cả mọi người đều nhìn vào, ngắm còn đã mắt hơn cả bách hoa phía dưới, nhìn cung nữ hầu hạ hai bên không thể che hết ngưỡng mộ cùng si mê là đủ biết.

“Ba ngày sau, Dương Á Sơ chính thức tiếp quản tất cả sản nghiệp của Dương gia, Lộ vương thấy thế nào?” Lời nói ra thản nhiên làm cho Vũ Mặc Nhiên cả kinh.

Làm sao có thể? Dương Á Sơ từ trước tới giờ luôn cố chấp, điều không muốn nhất chính là về Dương gia tiếp nhận sản nghiệp khổng lồ kia, Dương Viễn Chi vất vả tạo dựng sản nghiệp bên ngoài vì nghĩ cho gia nghiệp mới đem Dương gia để cho Dương Á Sơ, nhưng hắn quyết tâm không nhận, lần này vì sao Dương Á Sơ lại thay đổi?

Ánh mắt lạnh lùng hiện lên tia sắc bén, chuyển hướng tới Vũ Mặc Phong.

“Thần cho là, tài phủ Dương gia có thể nói là mạch sống quan trọng của Thiên Vũ hoàng triều, nếu lôi kéo được Dương Á Sơ là tốt nhất, còn nếu không thể, hậu quả sẽ... thần đề nghị Hoàng thượng hãy giảm bớt sự lớn mạnh của Dương gia, tận dụng triệt để thực lực Dương gia”. Hãn cùng Dương Á Sơ giao tình không tệ, hiểu rõ Dương Á Sơ tiếp nhận Dương gia chưa chắc sẽ đối đầu với triều đình! Nhưng thế lực của Dương gia quả thực uy hiếp không nhỏ đối với Thiên Vũ hoàng triều.

Vũ Mặc Phong mở mắt ra, đem tầm mắt dừng ở trên mặt Vũ Mặc Nhiên, khẽ mỉm cười, Tam hoàng huynh, nếu người biết thứ Dương Á Sơ muốn chính là tiểu thiếp của người thì vẻ mặt sẽ như thế nào đây? Có phải là băng hàn tan chảy hay không? Trẫm thật tò mò! Mà đối với danh nữ làm biến hóa đảo lộn tất cả này, trẫm cảm thấy vô cùng hứng thú.

“Trẫm cũng muốn đi xem tình hình Dương gia”, Dương Á Sơ, trẫm cũng muốn nhìn thấy người rốt cuộc năng lực tới đâu?

Vũ Mặc Nhiên đang định trả lời thì bị tiếng bước chân đang đi lên Bách hoa đình cắt đứt, đứng dậy lui về một bên.

Chắc hẳn là phi tử của Hoàng thượng, người chưa tới mà hương thơm đã bay bốn phía.

“Hoàng thượng, thiếp nghe nói Hoàng thượng ở Bách hoa đình ngắm hoa, đã chuẩn bị riêng điểm tâm mà Hoàng thượng thích ăn, mời người nếm thử, Lộ vương gia cũng ở đây sao? Thiếp có phải đã quấy rầy Hoàng thượng hay không? Thiếp thật đáng chết, cầu Hoàng thượng trách phạt.”
Mỹ nhân mảnh mai quỳ trên mặt đất, khuôn mặt động lòng người đưa lên hướng về phía Vũ Mặc Phong.

Xiêm y hoa lệ, xuân phong phật hạm lộ hoa nùng, người đến là Trung hoa cung Hoa phi, tư chất trời ban, kiều mỹ động lòng người, mới vào cung đã nhận được sự sủng ái của Hoàng đế.

Con người hiện lên tia không rõ, khóe miệng cười đến mỹ hoặc, ngón tay thon dài trắng nõn lướt qua mặt mỹ nhân.

“Ái phi có lòng với trẫm, trẫm sao lại có thể trách phạt? Đứng lên đi”

Mỹ nhân thẹn thùng nhìn Hoàng thượng, nhìn thấy nụ cười tuấn mỹ vô tư không khỏi đỏ bừng mặt, Hoàng thượng thật đẹp, Hoàng thượng từ trước tới giờ vẫn hi nộ vô thường, hôm nay tự nhiên ôn nhu đối với nàng như vậy, nếu như bị truyền ra sẽ bị người trong cung ghen tị chết mất!

Trông mắt đen nhìn vào tận đáy tâm tư của Hoa phi cảm thấy chán ghét, hẳn biết mình lớn lên có diện mạo đẹp hơn cả nữ nhân, người khác nhìn lập tức si mê, nhưng tại sao những nữ nhân này không có một người nào, không có một chút nào bình tĩnh thật sự như Uông Tùy Tâm?

Nhìn qua Vũ Mặc Nhiên, trong đôi mắt đen chột lóe lên ý nghĩ

“Lộ vương, Uông Chấn nói nữ nhi của hắn không có phúc được hầu hạ Lộ vương, hẳn cầu người buông tha nữ nhi của hắn ra, ý người như thế nào?”

Vũ Mặc Nhiên ngăn người ra, Hoàng thượng đang hỏi Uông Tùy Tâm sao? Hoàng thượng sao lại thấy hứng thú với Uông Tùy Tâm? Hắn không tin Hoàng thượng lại vì lão Uông Chấn kia mà đi quan tâm, Hoàng thượng đối với chuyện nhà của thần tử chưa bao giờ thấy có hứng thú, Uông Chấn dùng thủ đoạn gì mà Hoàng thượng lại để ý?

Mắt liễm rũ xuống, che lại ánh mắt đầy nghi vấn.

“Hồi Hoàng thượng, việc của Ônng Tùy Tâm thần bây giờ mới cảm thấy đã xử lý quá qua loa, đợi thần giải quyết xong chắc chắn sẽ làm Ônng đại nhân hài lòng”

Ngụ ý là hẳn sẽ không hừ Ônng Tùy Tâm? Khóe miệng hơi cười khê.

“Lộ vương đã nói vậy, Ônng đại nhân cũng sẽ không nói nhiều nữa”. Tam hoàng huynh, hy vọng người còn có cơ hội nhận được trái tim của nàng, nếu không...

Hoa phi mở hộp gấm ra, tay ngọc thon thon nhẹ cầm lấy một khối điểm tâm đưa đến Vũ Mặc Phong bên cạnh, “Hoàng thượng, người nếm thử điểm tâm tự tay thiếp làm xem có ngon không?”

“Ái phi, bây giờ trẫm không muốn ăn điểm tâm”. Chỉ bằng ánh mắt, tiêu Thân tử đã bước lên lấy hộp gấm trong tay Hoa phi.

“Lộ vương, người hãy để ý chỗ Dương Á Sơ, còn việc khác, ba ngày sau trẫm sẽ đích thân tham dự nghi thức tiếp quản của đệ nhất công tử, người chuẩn bị trước đi”. Dương Á Sơ, trẫm cũng muốn xem người làm như thế nào? Chỉ vì một nữ nhân.

Ánh mắt không run sợ, khom người xuống trả lời: “Là, thần sẽ chuẩn bị chu đáo”

Phất tay ý bảo Vũ Mặc Nhiên có thể lui xuống, nhận ý chỉ của Hoàng thượng, Vũ Mặc Nhiên lui về phía sau mấy bước rồi xoay người xuống dưới cầu thang, nhưng không may bị thái giám bò lên đụng phải, nhanh nhẹn kéo tay tên thái giám sắp bị lăn xuống.

Thái giám ngự thư phòng vất vả bò lên cầu thang này, nhưng thiếu chút nữa lại lăn xuống đất, sơ đến toát mồ hôi lạnh, ngẩng đầu nhìn lên, đụng vào người hẳn là Lãnh tình Lộ vương, hai chân nhũn ra, tự trách mình thật là đụng ai không đụng lại đụng trúng Lộ Vương gia, này... mạng nhỏ của

hắn coi như xong, Lộ vương từ trước đến giờ đối với người khác vẫn vô tình.

“Vương gia tha tội, nô tài đáng chết vạn lần”

Vũ Mặc Nhiên cũng không thèm nhìn đến tên thái giám ngốc ở đó mà đi thẳng xuống dưới bậc thang.

Tiểu Thân tử nhìn tên thái giám, nếu không có việc gì cũng không dám quấy rầy Hoàng thượng nhưng vẫn cẩn thận nhìn sắc mặt Hoàng thượng không lộ vẻ gì, mở miệng mắng: “ người nô tài kia chán sống hay sao. Dám đi lên quấy rầy Hoàng thượng, nói, có chuyện gì?”

Người quỳ bịch một tiếng trên mặt đất “Hoàng thượng thứ tội, chẳng qua là...” “Là cái gì...?” Vũ Mặc phong lời nói mạn bất kinh tâm làm cho người khác sợ đến phát run, hắn vốn không muốn đi lên, nhưng là Hiên vương nói muốn thỉnh cầu, hắn không cách nào từ chối a! Hiên vương dù sao cũng là Vương gia, thái giám như hắn có quyền chống lại sao, không thể cự tuyệt a, đành liều mình lê đến bẫm báo cho Hoàng thượng.

“còn không mau nói, không muốn giữ mạng sao?”Tiểu Thân tử quát lớn, tính tình Hoàng thượng hắn còn không dám thử dò xét, nô tài này đúng là to gan lớn mật. Sợ Hoàng thượng mất hứng lại để cho trăm đầu cả nhà hắn.

“Là, khởi...khởi bẫm Hoàng thượng, Hiên vương ở ngự thư phòng cầu kiến,đã..đã hơn một canh giờ rồi”

“Cho nên người liều mình tới đây là lệnh của Hiên vương?” Ánh mắt sâu quét một vòng người quỳ trên mặt đất phát run.

“Hoàng...Hoàng thượng..., nô tài không dám, xin hoàng thượng thứ tội”. Dùng sức đập đầu xuống đất, vang lên tiếng binh binh .

“Đưa xuống đánh 50 trượng, cách chức tới phòng giặt” Thần sắc vẫn như cũ, khóe miệng nhếch lên, lời vừa nói làm cho Hoa phi bên cạnh rùng mình, tâm tư Hoàng thượng thật đúng là đoán không ra, 50 trượng...Nếu như đánh trên người nàng...

Hai gã thị vệ tiến lên kéo thái giám người mềm nhũn từ dưới mặt đất ra ngoài.

Khóe miệng giương lên, ngón tay thon dài hướng về phía Hoa phi, “ái phi, tới bên cạnh trẫm”

Thân thể khẽ run lên, trên khuôn mặt mềm mại đáng yêu của Hoa phi có phần cứng ngắc, không dám cười lộ ra, Hoàng thượng đúng là rất tuấn tú nhưng tâm tư lại sâu thẳm không thể nhìn thấu, nàng hôm nay chưa được gọi đã tới đây gặp riêng Hoàng thượng, là phạm vào sai lầm cực kì ngu xuẩn.

“Hoàng thượng thứ tội, thiếp lần sau sẽ không dám nữa” vội quỳ trên mặt đất, khuôn mặt kiều mỹ động lòng người một mảnh liền tái nhợt.

Như không nhìn thấy mỹ nhân kinh sợ, Vũ Mặc Phong đưa ngón tay ngọc khẽ vuốt dung nhan đoan trang, có thể cảm giác được da mặt phía dưới đang rung động không khỏi thu tay lại...nữ nhân này, thật không vui chút nào!

“Lui xuống đi”Thanh âm lạnh lùng vang lên, nữ nhân trên mặt đất nghe mình được tha, ngược đôi mắt đẹp rưng rưng nhìn, là vì Hoàng thượng bỏ qua cho nàng mà vui mừng vạn phần.

Nhìn nữ nhân trước mắt, trong lòng Vũ Mặc Phong lại nhớ đến thân ảnh thong dong không sợ hãi của một cô gái, Ưông Tùy Tâm, xem ra ảnh hưởng của người tới trẫm cũng thật lớn?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 29: Nam Nhân Và Nữ Nhân

“Phu nhân, người cự tuyệt như thế có lẽ Vương gia sẽ rất tức giận a” Tử Vân lo lắng nhìn Lộ Tùy Tâm đang bận rộn, mặc dù phu nhân nói không muốn ở trong Lộ vương phủ, nhưng Vương gia bây giờ thái độ đối với phu nhân đã thay đổi, phu nhân hẳn sẽ cho Vương gia cơ hội chuộc lỗi.

Dừng động tác trong tay, Lộ Tùy Tâm bình thản nhìn Tử Vân: “Tử Vân kia người cho rằng ta phải làm gì? Đi cảm ơn hẳn sao? Vẫn muốn chết một lần nữa?”

“Này...phu nhân... Nghiêm trọng như thế sao?” tiếng nói không chút lo lắng làm Tử Vân không dám khẳng định, Vương gia đúng là vô tình, nhớ tới những lời phu nhân lần trước nói với nàng, nghĩ đến quyết định của Vương gia, không khỏi tức cười.

“Tử Vân, có lẽ người từng biết một Thất phu nhân quá yêu Vũ Mặc Nhiên, nhưng bây giờ, hẳn đối với Uông Tùy Tâm không có bất cứ ý nghĩa gì”. Chỉ tại thân thể này đã bị hẳn cầm chân, không có tự do, nếu không nàng cùng hẳn vĩnh viễn coi như không quen biết.

Mà nàng cự tuyệt không biết hẳn có thẹn quá hóa giận không, không phải nàng quan tâm chuyện này, nhìn vào vị trí này xem, cho giũ hẳn thẹn quá hóa giận đi chẳng nữa thì trên người nàng cũng không còn gì để cho hẳn phát tiết nữa. Rồi hãy nói chuyện này đối với hẳn chỉ là chuyện nhỏ, không đáng truy cứu. Nếu Vũ Mặc Nhiên cả điểm này cũng không nhẫn nại được, nàng thật hoài nghi năng lực thực của hẳn.

Trong mắt nam nhân, nữ nhân vĩnh viễn chỉ là râu ria, không có một nữ nhân thì sẽ có hàng ngàn hàng vạn nữ nhân chờ bọn hăn sủng ái, đây chính là bi ai của nữ nhân cổ đại a! cũng là trời cao không công bằng.

Nữ nhân đến chết cũng chỉ có một nam nhân, đây là trói buộc người khác mà, đem cả đời nữ nhân khóa chặt vào một nam nhân.

Mà nếu có nam nhân chỉ cưới một nữ nhân, chắc chỉ có nam nhân nghèo đến mức không nuôi nổi mà thôi.

Nàng không tin trên đời lại có nam nhân chỉ yêu một nữ nhân, chung tình với một nữ nhân. Loại nam nhân này phượng mao lân giác, hi hữu khó tìm lắm a.

Cũng vì vậy, nam nhân nắm giữ vận mệnh cả đời nữ nhân nên có quyền vứt bỏ họ, nữ nhân lại đấu đá lẫn nhau chỉ vì một cái địa vị, ghen tỵ làm mờ cả mắt. Nhưng bất kể kết quả như thế nào, đem sinh mệnh trao cho một nam nhân đúng thật là ngu xuẩn.

Con người tiến bộ ở thời hiện đại cũng còn có chiến tranh hưởng chi là thời nam nữ bất bình đẳng này. Mặc dù nữ nhân hiện đại có điều kiện tốt hơn so với cổ đại, có thể ly hôn, khổ nỗi sau khi kết hôn rồi có con, trong tiềm thức vĩnh viễn chỉ là lo lắng cho gia đình, nam nhân, con cái.

Mà nam nhân hiểu rất rõ bản chất của nữ nhân, chẳng những không cảm động mà còn coi họ có cũng được mà không tồn tại cũng chẳng sao, yên tâm ra ngoài trêu hoa ghẹo nguyệt, thưởng thức phong lưu khóa hoạt nhân gian. Chỉ lo cho khoái hoạt của mình mà đem trách nhiệm trụ cột gia đình vứt bỏ đi hết. Bởi bọn họ biết dù không có trách nhiệm với hôn nhân, không chung thủy với thê tử nếu đã không muốn ly dị thì nữ nhân cũng đừng có ảo tưởng hăn sẽ quay đầu giác ngộ, cho dù có đặt con cái trước mặt đi chẳng nữa. Cho nên nàng sợ trái tim sẽ lại rỉ máu, khổ sở vô cùng, cũng vẫn là vì tên nam nhân này, nàng phải hết sức nhẫn nại.

Đây chính là vận mệnh của đa phần nữ nhân, có lẽ khi nào nam nhân đã chán phong lưu rồi thì họ mới có cuộc sống yên ổn.

Nữ nhân bền bỉ như đá, lại đem đặt vào cả nam nhân không phải đã quá phí hoài rồi sao, nhưng cũng vì vậy mà trời xanh mới ban cho nữ nhân thiên chức đáng quý nhất, đó là làm mẹ. Khi lấy chồng, rồi có con, đó cũng chính là ràng buộc lớn nhất của cuộc đời này, đến chết cũng không thể thay đổi. Nam nhân vĩnh viễn không làm được cho nên sẽ không bao giờ hiểu được nữ nhân, không bao giờ đem nữ nhân đặt vào chỗ sâu kín nhất trong lòng. Quan trọng nhất là hài tử, rồi mới đến nữ nhân. Đối với con mình có lẽ còn có tình cảm, nhưng nữ nhân dù có làm gì thì ở trong lòng hẳn vị trí vĩnh viễn vẫn chỉ như vậy mà thôi.

Đây chính là khác biệt giữa nam nhân và nữ nhân. Đặc điểm này vĩnh viễn không thay đổi.

Cho nên mới có quá nhiều tranh đấu, nam nhân đấu với nữ nhân, mà nữ nhân cũng có cuộc đấu của riêng họ.

Khẽ mỉm cười, Lộ Tuy Tâm trên khuôn mặt lạnh nhạt có chút băng lãnh, nàng tuyệt đối không cho phép mình trở thành nữ nhân như vậy, thời điểm hẳn quá si mê không thể dứt có lẽ nàng sẽ bất chấp tính mạng mà thoát khỏi đây.

Có lẽ trong mắt hẳn trên người nàng phát ra thứ gì đó khiến nam nhân muốn chinh phục, nhưng bọn hẳn không biết chính nàng cũng hoài nghi mình còn có khát vọng với nam nhân hay không? Vĩnh viễn cũng không cần loại khát vọng hư ảo đó. Muốn nàng đem tính mạng vì thứ tình cảm đó nàng không làm được.

Mà hẳn nghĩ ở thế giới bất bình đẳng nam nữ này còn có ai muốn cần nàng nữa hay sao?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 30: Hiên Vương Vũ Mặc Hiên

Liễu Oanh lâu náo nhiệt nhất kinh thành.

Đèn lồng lớn màu đỏ được treo lên cao, là ánh đỏ nơi có những nữ nhân xinh đẹp? Hay là nam nhân vừa hưởng thụ khoái hoạt uống rượu vừa ôm nhuyễn ngọc ôn hương ở trong ngực? cũng có thể là cả hai đều có.

Trong đại sảnh đủ loại cô nương y phục diễm lệ, trang điểm xinh đẹp dựa vào trong ngực những nam nhân khác nhau, giọng nói nhỏ nhẹ, gương mặt thẹn thùng tình tứ với nam nhân, mà nam nhân thì vui sướng hưởng thụ, làm nam nhân thật là tốt, có thể sống một cuộc sống phong lưu khoái hoạt như thế này.

Trong sương phòng lớn nhất trên lầu lại có sự yên lặng hoàn toàn bất đồng so với bên ngoài. Tiếng đàn vang lên trong không khí yên tĩnh nghe lại càng thêm du dương.

Nam tử vừa giống như đang thưởng thức tiếng đàn du dương, vừa xuất thần như đang suy nghĩ việc gì đó, nhưng cũng không che được khí chất toát ra từ trên người hẳn.

Một bộ cẩm y màu lam nhạt như hồ nước khoáng trên người hẳn dường như mang thêm chút u buồn, nhưng lại khó nén quý khí, giống hoa đẹp chứ không kiêu diễm, giống ngọc ôn nhu chứ không lạnh như băng, ngũ quan tuấn lãng có chút bình thản, khuôn mặt u buồn cực kì hấp dẫn, tròng mắt đen dưới đôi lông mày rậm có quá nhiều thứ làm cho người khác tò mò, lông mi dài cong vút che phủ làm cho người ta hoài nghi có phải trong mắt

hắn lộ vẻ u buồn hay không, dù sao nam tử này nhìn thế nào cũng không phải là người bị cuộc sống tình sử luy người. Sống mũi cao thẳng, đôi môi đậm sắc độ dày thích hợp làm cho người ta thấy đau lòng, nam tử như vậy không nên có thái độ mệt mỏi cùng tía u buồn như thế.

Tiếng đàn trong phòng vẫn như cũ, người đánh đàn mà tâm tư không đặt ở trên đàn, thỉnh thoảng tiếng đàn thay đổi một hai âm tiết nhưng nam tử cũng không để ý đến, người đánh đàn khẽ cắn một chút đôi môi đỏ mọng mê người, đôi mắt hiện lên tia ảo não cuối cùng dứt khoát dừng tay lại, đứng dậy đi về phía người chưa bao giờ khác thường khi nàng đàn sai hay ngừng lại. Trong lòng ngưỡng mộ vị nam tử xuất trần nhưng cũng đau lòng khi thấy nam tử thỉnh thoảng lộ ra u buồn. Cũng không dám biểu lộ ra bên ngoài, chỉ sợ hắn nhìn thấy thì ngay cả cơ hội được ở bên cạnh nhìn hắn cũng không còn.

Nhẹ nhàng bước đi, lụa mỏng khẽ phiêu động, dáng vẻ thướt tha mềm mại, duyên dáng yêu kiều, khuôn mặt tinh xảo mỹ lệ cười đẹp đến mê hoặc lòng người, đây là Hoa khôi Liễu Oanh lâu- Liễu Như Ti cô nương, là một tài nữ nhưng lại lưu lạc chốn phong trần, tuy nói bán nghệ chứ không bán thân nhưng chung quy vẫn là thanh lâu nữ tử, thân phận luôn luôn bị người khác coi là hèn mọn, mặc dù nàng có tài, mỹ mạo cũng đủ làm cho nam nhân si mê. Loại si mê này cũng chỉ là muốn cùng nàng lộ thủy nhân duyên, chưa có lấy một người chân chính nói muốn lấy nàng làm vợ cả, cũng có mấy vị quan lại quyền quý muốn chuộc nàng về làm thiếp. Nàng từng cho là sẽ tìm thấy một người để nàng tin tưởng giao phó toàn bộ cuộc đời mình, làm thiếp cũng không sao, nhưng là... Vì sao ông trời lại cho nàng gặp hắn? nàng phát hiện mình không muốn đi làm thiếp cho người khác, nàng yêu nam nhân này. Nhưng vì sao tài năng của nàng, diện mạo xinh đẹp của nàng không lọt được vào mắt hắn, không vào được trái tim của hắn?

Là nàng không đủ đẹp phải không? Đối với điểm này, nàng cũng có chút tự tin, tuy không dám so sánh với đệ nhất thiên hạ mỹ nữ Thiên Tâm cô

nương nhưng nàng cũng xuất sắc a. Tài năng, nàng tự tin là sẽ không kém Thiên Tâm cô nương. Nhưng vì sao? vì sao nam tử trước mắt lại chưa từng động tâm vì nàng?

Nàng cũng không hy vọng có cơ hội bước vào phủ của hắn, nhưng nàng cũng yêu cầu không nhiều a, chỉ muốn trong mắt hắn có nàng mà thôi, đây là hy vọng xa vời sao?

“Như Ti, người cũng mệt rồi, đi nghỉ ngơi đi”. Đôi môi phi sắc lộ một tiếng làm cho người ta phải than nhẹ. Âm thanh trầm ấm nhưng lời nói ra lại làm cho hốc mắt giai nhân ửng đỏ

“Vương gia...”

“Đi đi, Bôn vương cần yên tĩnh một chút”.

Liễu Như Ti hướng nam tử hành lễ: “Như Ti xin cáo lui trước”

Nhìn thấy nam nhân thần sắc không chút nào lưu luyến đành xoay người nhẹ nhàng đi ra ngoài, trong nháy mắt đã thấy hai giọt nước mắt trong suốt. Tay ngọc siết chặt khăn tay, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy ủy khuất. Nàng chẳng qua là thương hắn nha. Vì sao ngay cả nàng thương hắn cũng không cho phép?

Cùng nam nhân này chung sống thời gian không ngắn, nàng đã quá hiểu tính tình của hắn, hắn từ trước đến giờ đối đãi với nàng rất khách khí, chưa bao giờ nghe Vương gia bình phẩm mà chỉ lắng lắng nghe nàng đánh đàn, xướng khúc, có khi rảnh rỗi cùng nàng đối chữ. Hắn ở trước mặt nàng không lấy địa vị ra để tỏ vẻ, nhưng hôm nay hắn lại xưng là Bôn vương, là muốn nhắc nhở thân phận của hắn sao? Muốn nói rõ nàng không xứng?

Nhìn giai nhân không nén nổi bi thương rời đi, nam tử cũng cảm thấy có lỗi. Hắn không yêu nhưng lại không thể đáp ứng tình cảm của nàng cho nên chỉ có thể làm cho nàng sớm tỉnh ngộ, không nên lãng phí thời gian ở bên

hắn. Tâm tình của nàng hắn không thể không thấy, nàng thông minh sau này còn có thể hiểu thái độ của hắn, nhưng thông minh sao lại không hiểu tâm của hắn, hay là? Chân tình khiến người ta mất đi tâm trí sao?

“Ai nha! Hiên vương gia a, ngài xem ngài sao lại làm cho Như Ti nhà ta khó xử như vậy a?” Một phụ nữ trung niên trang phục diễm lệ từ ngoài cửa đi đến, hướng về phía nam tử vẫn xuất thần như cũ.

Nam nhân này chính là Vương gia nhỏ tuổi nhất của Thiên Vũ Hoàng triều, Vũ Mặc Hiên! Hiên vương! Thi từ ca phú không có gì không biết.

Ôn hòa nho nhã nhưng cũng không quá thân cận cùng người khác, lãnh đạm mà vẫn tôn quý.

Là tài tử nổi danh Thiên vũ hoàng triều, 3 tuổi đã đọc được thơ phú, 5 tuổi có thể làm thơ, 10 tuổi đã tinh thông âm luật, cùng với đệ nhất công tử, Lãnh tình vương không phân cao thấp, chỉ là vị Hiên vương này bình thường ẩn mình trong vương phủ, rất ít người nhìn thấy hắn.

“Vô Địch” đối với lời của vị đại nương này, Vũ Mặc Nhiên giương nhẹ lông mày, kêu thị vệ thân cận vào.

“Vâng, vương gia” một gã thân hình tráng kiện hán tử từ ngoài bước vào, vẻ mặt trung thành đối với nam tử bên trong vô cùng tôn kính.

Đi vào lấy từ trong ngực ra tấm ngân phiếu đưa cho phu nhân diễm lệ trong phòng, vị phu nhân này nhìn tấm ngân phiếu xong không khỏi trừng lớn hai mắt, tiện đà vội vàng thu vào trong ngực, ha hả cười một tiếng.

“Vương gia thật là hào phóng a, bất quá... Vương gia muốn cưới Như Ti vào phủ sao?” đối với người phía trước làm động tác vô cùng hưng phấn nói, ai nha! Như Ti này đúng là tốt số, có thể gặp được vị Hiên Vương tài mạo song toàn này còn rất được coi trọng, đúng là phúc phận mà tổ tiên nhà nàng tu được a.

“Không, chỉ là thay nàng chuộc thân, nàng từ nay là người tự do, chỉ cần nàng không muốn thì không ai được bắt ép nàng làm chuyện gì. Cuối cùng giúp Bồn vương chuyển lời, hy vọng nàng biết quý trọng bản thân mình”. Ta chỉ có thể làm điều này mà thôi, hi vọng người sẽ tìm được vị phu quân chân chính để phó thác cuộc đời.

A... nữ nhân diễm lệ trừng mắt lúu cả lưỡi vào nhìn nam nhân vừa đi ra ngoài, một lúc sau vẫn không hoàn hồn. Này...Hiên vương không phải muốn cưới Như Ti sao? Vậy sao hấn lại chuộc thân cho Như Ti? Thật là không thể hiểu nổi.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 31: Vị Khách Bất Phàm

Nói gia thế chủ nhân biểu hiện ở phòng khách quả không sai. Giờ khắc này Đại môn màu đỏ son mở rộng, quần gia Dương Tiến Thủ mang theo hạ nhân ra ngoài tiếp đãi khách khứa, dòng người tấp nập ra vào khiến cho Dương gia bình thường vẫn trang trọng trầm tĩnh trở nên sôi động náo nhiệt hẳn lên.

“Lý đại nhân, ngài đã tới, mời vào mời vào, chủ nhân nhà ta đang ở trong sảnh chờ ngài”. Dương Tiến Thủ ý bảo hạ nhân nhận lấy thiệp mời cùng ghi chép quà mừng vào sổ.

“ha ha, Dương lão gia từ hôm nay thật vui vẻ, sau này có thể nhàn nhã rảnh rỗi rồi”

“Đúng vậy, nghe nói lão gia sớm đã muốn nhị thiếu gia tiếp nhận sản nghiệp nhưng tiểu thiếu gia này vẫn cự tuyệt. Bây giờ không biết vì sao lại đồng ý a?”

“Ai nha! Đây là thủ phủ Dương gia giàu có bậc nhất của Thiên Vũ hoàng triều, vị thế so với làm quan còn lớn hơn gấp vạn a! Dương thiếu gia đâu có ngu ngốc mà cự tuyệt chuyện này?”

“Ta còn nghe nói triều đình còn cử người tới chúc mừng nữa kia”

“Thật a?”

“Đúng thế, mặt mũi Dương gia cũng thật ghê gớm”

Những người ngồi trong đại sảnh xôn xao náo nhiệt hẳn lên, hâm mộ có mà đổ kỵ cũng có, bàn luận rối rít về địa vị và tài phú của Dương gia.

Trong lúc một đoàn nha hoàn tiến ra rót trà mời khách, có 1 người đang ngồi cũng là tiêu điểm bàn luận của các vị khách, đó chính là Dương gia Đại thiếu gia, cũng là bá chủ độc chiếm thương bộ, Dương Viễn Chi, chỉ thấy hẳn thỉnh thoảng gật đầu chào hỏi khách đến, vẻ mặt tinh táo khôn khéo làm cho người khác không dám coi thường. Năng lực của Dương Viễn Chi là quá rõ ràng, tất cả đều nghi ngờ vì sao Dương lão gia tử lại chọn tiểu thiếu gia mà không đưa sản nghiệp cho đại thiếu gia tiếp nhận? Dương đại thiếu gia cũng có thể nói là kỳ tài thiên phú a! chẳng lẽ vị kỳ nhân chưa từng thấy mặt nhị thiếu gia này lại còn lợi hại hơn sao?

Đang bàn luận, Dương lão gia tử từ phía sau sảnh đường đi ra, mọi người liền đứng lên chào hỏi:

“Dương lão gia, chúc mừng chúc mừng”

“Dương lão gia phúc khí thật tốt a”

“Xem ra Dương lão gia có thể trút bỏ được gánh nặng rồi”

Khuôn mặt gầy gò của lão nhân lộ ra cười, thể hiện tâm tình cực kì tốt, nhất nhất đáp lễ chào hỏi mọi người. Đứng bên cạnh lão nhân gia là Dương lão phu nhân y phục đắt tiền. Nhìn vào khuôn mặt có thể biết bà lúc còn trẻ là một tuyệt sắc giai nhân, phía sau là hai vị phu nhân, so với Dương lão phu nhân thì trẻ hơn chút ít, phong tư mê người, đều ôn nhu mỉm cười.

“Tướng công”, một vị phu nhân thanh tú đứng vịn tay cạnh lão phu nhân, có phong phạm của một tiểu thư gia thế, mi thanh mục tú, linh động sáng ngời, đôi mắt ôn nhu ẩn tình nghênh đón Dương Viễn Chi.

Nàng tên Triệu Linh Vi, là cháu gái họ hàng xa của Dương lão phu nhân, cũng là thê tử kết tóc xe duyên của Dương Viễn Chi, nhìn bụng nhô ra cũng

biết nàng sắp làm mẹ.

Dương Viễn Chi hướng cha mẹ hành lễ, sau đó đứng bên cạnh giai nhân, đối với dung mạo như hoa của thê tử cũng chẳng biểu lộ gì làm cho ánh mắt Triệu Linh Vi hơi lay động.

“Các vị, hôm nay Dương mỗ chỉ có chén rượu nhạt tiếp đãi, mong các vị vui vẻ đón nhận”

Dương lão gia tiến lên một bước, hướng đại sảnh ôm quyền nói.

“Hôm nay ta mời các vị tới đây là để thông báo việc tiểu nhi tử tiếp quản Dương gia, cũng là muốn nhi tử diện kiến các vị trưởng bối, mong các vị chỉ giáo nhiều hơn”

“Dương lão gia quá khách khí rồi”

“Đúng vậy a, còn có lão gia, Dương đại thiếu gia, sao tới lượt chúng ta ra mặt chỉ giáo a, không khéo chúng ta còn phải nhờ Đại thiếu gia chỉ bảo ấy chứ”

Khẽ mỉm cười, lão Dương gia đang định nói thì Dương Tiến Thủ từ ngoài vội vã chạy vào ghé bên tai nói mấy câu rồi lui lại một bước chờ lão gia phân phó.

Dương lão gia trong con người xẹt qua một đạo tinh quang, hướng phía Dương Viễn Chi ngầm ý bảo.

“Viễn Chi bất tài sao dám nhận lời này của các vị thúc bá, Viễn Chi trước sau đều kính trọng các vị.” Nói xong ngửa đầu uống hết chén rượu.

“Được, Đại thiếu gia rộng lượng”.

*****

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Ngón tay thon dài đỡ Dương lão gia quỳ dưới đất dậy, Vũ Mặc Phong trên mặt tươi cười vô tư lại thêm phần ôn hòa.

“Bình thân, trăm hôm nay là lấy thân phận bạn tốt của Dương Á Sơ tới đây chúc mừng, Dương lão gia chớ có đa lễ”

Dương lão gia đứng dậy, hướng hai vị nam tử bên cạnh hành lễ.

“Lão nhân tham kiến Lộ vương, tham kiến Hiên vương”

“Dương lão gia không cần đa lễ” Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng đáp mà nam tử bên cạnh không nói gì cũng chỉ gật đầu.

Dương lão gia hướng Vũ Mặc Phong cúi đầu nói:

“Vâng, công tử bận trăm công nghìn việc mà vẫn nể mặt lão nhân tới đây chính là phúc phận của tổ tiên Dương gia a. Công tử đích thân tới đây, đáng lẽ cả Dương gia phải ra nghênh đón mới phải đạo. Nhưng công tử cải trang ra ngoài nên Dương mỗ đành phải tuân theo thánh mệnh, công tử, mời lên sương phòng.”

“Lộ vương mời”

“Hiên vương mời”

Vũ Mặc Phong đi vào trước, sau đó là Lộ vương cùng Hiên vương, cuối cùng là Dương lão gia.

“Tiến Thủ”

“Dạ”

“Phân phó vài nha hoàn lanh lợi vào hầu hạ, nói với trù phòng làm lại toàn bộ đồ ăn đem tới sương phòng, người tự quản lý đi, đi mời Đại thiếu gia tới đây”

“Vâng, lão gia”

Sương phòng Dương gia được bố trí tinh xảo, Dương Viễn Chi tiến vào hướng tới thân ảnh khoáng y phục hoa văn màu vàng nhạt mà thi lễ.

“Dương Viễn Chi tham kiến Hoàng thượng”

“Tham kiến Lộ vương và Hiên vương”

Vũ Mặc Phong lười nhác đi tìm chỗ ngồi, lúc nhìn đến nệm êm màu trắng trên ghế, khóe mắt đưa lên nhìn Dương Viễn Chi không khỏi cười lộ ra.

“Dương lão gia tử còn nhớ rõ trăm thích ngồi nệm êm, thật khiến trăm ngạc nhiên a”

“Hoàng thượng vui là điều Dương gia phải làm” Dương Viễn Chi tỉnh táo trả lời.

“Tốt, cùng ngồi xuống đi”

“Dạ”

Nha hoàn thanh tú tiến vào hầu hạ, châm thêm một chút đàn hương làm cho một mảnh sương phòng thoáng thoảng hương thơm nhẹ nhẹ.

“Hiên đế cảm thấy thế thế nào?”

Vũ Mặc Phong khẽ nhếch lông mày hỏi người đang trầm mặc ở đối diện, vẫn cầm bào màu xanh đậm nhạt, không giống với Hoàng đế tuần mỹ vô tư, Hiên vương phảng phất nét tuần lãng u buồn, coi chuyện không liên quan đến mình.

“Hồi hoàng huynh, hoàn hảo”

Hiên vương trả lời đơn giản, hẳn gọi Hiên đệ thì tất nhiên phải kêu lại là hoàng huynh.

“Hôm nay có thể làm cho các vị tới đây, Á Sơ thật đúng là tam sinh hữu hạnh”

Nam tử một thân cầm y tiến vào, không giống bạch y thường ngày, hôm nay đệ nhất công tử phong hoa tuyết đại lại tăng thêm phần quý khí, khóe miệng cười rõ, ngũ quan tinh xảo tuyệt mỹ làm cho người ta như bước vào trong mộng, thật hoài nghi thế gian lại có một mỹ nam tử như vậy?

Vũ Mặc Phong ánh nhìn đầy suy tư nhưng khóe miệng vẫn cười, Dương Á Sơ, người cuối cùng vẫn phải bước vào cái thế gian đầy phân tranh này.

Vũ Mặc Nhiên hơi thở toát ra băng lãnh, có chút không rõ, giao tình của bọn họ có vì thân phận Dương Á Sơ mà thay đổi không?

“Ca, huynh ra ngoài tiếp khách đi, ở đây cứ giao cho đệ”

Nhìn sâu vào vị đệ đệ khí thế không hề thua kém với những vị ngồi đây, Dương Viễn Chi an tâm cười một tiếng, Á Sơ đúng là hơn hẳn hẳn, Dương gia tốt nhất vẫn là giao cho hẳn.

Thi lễ với mấy vị trong phòng sau đó lui vài bước rồi đi ra ngoài. Người bất phàm thì phải quan hệ với người bất phàm. Năng lực của hẳn có lẽ xuất sắc nhưng vĩnh viễn không có gì đặc biệt khiến những người này coi trọng. Những thứ đó không chỉ là bề ngoài và năng lực, mà là khí chất ở trên người, tựa như Hoàng đế tôn quý nhà nhà, Lộ vương lạnh lùng kiêu ngạo, Hiên vương trầm tĩnh đăm đăm, còn có Á Sơ tính tình tao nhã, cái đó là phát ra từ bên trong con người, nên họ hơn hẳn một bậc.

Nhìn đại ca rời đi, ánh mắt Dương Á Sơ nhìn qua Vũ Mặc Nhiên rồi tới Hiên vương, thật lòng cười một tiếng, Vũ Mặc Phong cùng Vũ Mặc Nhiên đến hẳn cũng có thể đoán ra nhưng còn có Hiên vương theo khiến hẳn không khỏi ngạc nhiên.

“Hiên vương lâu rồi không gặp”

“Nguyên lai đệ nhất công tử lại là chủ nhân tương lai của thủ phủ Dương gia.” Vũ Mặc Hiên nhàn nhạt nói.

Ba vị nổi danh trên giang hồ không ai không biết, đó là Lộ vương, Hiên vương và đệ nhất công tử.

Hắn từ nhỏ đã tiến vào giang hồ đi theo sư phụ tập võ, do vẻ ngoài nên hẳn được gọi là đệ nhất công tử. Thật ra cũng chỉ là hư danh mà mọi người truyền nhau thôi. Gọi nhiều rồi thành quen, mà mọi người cũng đã quên mất tên thật của hắn, hắn cũng không muốn ai biết quan hệ của mình với Dương gia, chỉ bất quá...từ ngày mai mọi người sẽ không còn nhắc tới đệ nhất công tử, thay vào đó là cái tên Dương Á Sơ- thủ phủ đệ nhất Thiên Vũ hoàng triều. Hắn vì sự thay đổi đó mà cảm thán. Nhưng nghĩ đến người trong lòng hắn, người làm tim hắn đập mạnh lại không thuộc về hắn nên mới quyết định dứt khoát vì nàng mà thay đổi hướng đi, làm cho nàng chấp nhận hắn. Ánh mắt nhìn Vũ Mặc Nhiên lộ ra vài tia phức tạp, nhưng giao tình giữa hai người bọn hắn sẽ không vì nàng mà thay đổi.

Ánh mắt Vũ Mặc Nhiên lóe lên, Dương Á Sơ có nỗi khổ bất đắc dĩ sao? Sao trong mắt hắn lại phức tạp như vậy?

Vũ Mặc Phong nhìn thần sắc của Dương Á Sơ cùng Vũ Mặc Nhiên, hơi khép mắt lại, tròng mắt đen lóe lên tia tinh quang. Uông Tù Tâm a Uông Tù Tâm! Chỉ bằng một nữ nhân như ngươi lại đem hai đại thế cục của trăm biến đổi thành ra như vậy, hơn nữa lại không thể nắm giữ cục diện đó. Trăm nên làm sao với ngươi đây? Không thể giữ ngươi lại được sao? Nhưng

Trầm cuối cùng vẫn muốn biết người có thể ảnh hưởng như thế nào đến trầm? đến bọn họ?

Trong phòng sáng ngời lưu động làm cho Vũ Mặc Hiên lặng yên cũng thấy kinh ngạc nhưng rất nhanh khôi phục, lại một thân không liên quan tới mọi chuyện.

Dương Á Sơ lấy lại tinh thần, gật đầu nhìn Vũ Mặc Phong. Có lẽ hôm nay bọn họ vẫn là bằng hữu, nhưng khi thân phận bọn họ thay đổi, có phải hẳn sẽ trở thành cái gai trong mắt Mặc Nhiên? mà hẳn cũng là vì mục đích của mình mới thay đổi.

Tiếng gõ nhẹ ngoài cửa làm Dương Á Sơ nhíu mày, hướng ra ngoài hỏi: “Chuyện gì?”

“Thiếu gia...ngoài cửa có vị tự xưng là thị nữ của Thiên Tâm cô nương muốn đưa cho công tử cái này”

Hắn cũng không muốn a! Dĩ nhiên hẳn biết người thiếu gia nói chuyện là ai. Nhưng thanh âm cô gái này có phần uy hiếp nên hẳn cũng không dám coi thường, bất kể nàng ta nói thật hay không, vạn nhất vị Thiên tâm cô nương kia là ý trung nhân của thiếu gia, hẳn sao dám đắc tội a? cho nên hẳn xin chỉ thị của lão gia, lão gia cũng suy nghĩ thật lâu mới để cho hẳn đi nói cho thiếu gia.

Thiên Tâm cô nương? Mà kiểm Dương Á Sơ hơi nhíu, nàng ta có chuyện gì sao? ý bảo một nha hoàn đi ra ngoài lấy đồ.

Thiên Tâm cô nương? Vũ Mặc Nhiên cũng cảm thấy kinh ngạc.

“Á Sơ, xem ra Thiên hạ đệ nhất mỹ nhân Thiên Tâm đã trao trái tim cho đệ nhất công tử người rồi, các người lang tài nữ mạo, coi như xứng đôi trời cao tác thành, hay Trầm thay người làm chủ?” Cười giỡn nói không quan

tâm đến người khác, trong mắt Vũ Mặc Phong tia hưng phấn vẫn không giảm. Việc này càng ngày càng thú vị a!

Đưa tay nhận lấy tấm thiệp tinh xảo mang nhã hương, mở ra nhìn:

Thiên Tâm mạo muội, giang hồ đệ nhất công tử tài năng thâm thúy, lần trước vội vã từ biệt Du Nhiên cư, Thiên Tâm thật tâm thương thức đối với công tử nên mạo muội sai thị nữ đi trước, xin công tử hôm khác chỉ giáo...

Một tiếng khép lại, Dương Á Sơ đối với vị Thiên Tâm kiêu ngạo này có chút không vui, nàng ta đem mình quá cao, coi nam tử nào xứng với nàng ta cũng cảm thấy tam sinh hữu hạnh sao, đệ nhất mỹ nhân cũng chẳng có gì hơn cả.

“Á Sơ nếu không ngại thì mời nàng đến một chuyến xem sao?” Vũ Mặc Phong nhẹ giọng hướng Dương Á Sơ mà cười, sau đó như nghĩ đến cái gì rồi chuyển hướng Vũ Mặc Nhiên.

“Lộ vương cùng Thiên Tâm cô nương giao tình sâu nặng, có lẽ Lộ vương cũng đang có ý đó”.

Vũ Mặc Nhiên lãnh mào nhướng lên, muốn nói gì rồi lại không lên tiếng, coi như cam chịu đi.

Dương Á Sơ vốn muốn cự tuyệt nhưng nghe đến Lộ vương thích tài nghệ của Thiên Tâm cô nương không khỏi trở nên ngây ngốc, sau đó hướng bên ngoài phân phó: “Dương quản gia, người đi báo với Thiên Tâm cô nương là Lộ vương mời nàng tới đây”

“Vâng, thiếu gia”

Chơi thật vui a! Vũ Mặc Phong nhìn sắc mặt biến dị của Vũ Mặc Nhiên, vì tâm tư Dương Á Sơ mà cảm thấy khoái trá.

Vũ Mặc Nhiên nhướn lông mày nhìn Dương Á Sơ, người làm cái gì vậy?

Người không phải luôn muốn thưởng thức vị Thiên Tâm cô nương tài mạo song tuyệt kia sao? Dương Á Sơ cũng nhìn về phía Vũ Mặc Nhiên.

Mà bên trong sương phòng chỉ duy nhất một người là bị đặt ra ngoài, Hiên vương cũng cảm thấy tò mò, bọn họ như vì chuyện gì mà tâm tư bất đồng. Hắn không thể không tò mò, đặc biệt thần sắc Hoàng thượng lại càng mang ý vị sâu xa! Giữa bọn họ có chuyện gì xảy ra sao?

Nghe nói Thiên Tâm cô nương xinh đẹp tựa tiên, nhân gian khó được diện kiến dung nhan, nhưng bọn họ không phải đang nói đến vị đệ nhất thiên hạ mỹ nhân không tầm thường này đó sao? Vũ Mặc Hiên bây giờ cũng nâng chút tò mò về vị cô nương này.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 32: Hiền Vương Đạm Lặng Yên

Thính Phong lâu

“Dương công tử mời ta đến phủ?” Thiên Tâm nghe được không khỏi giật mình, trong lòng mừng như điên, nàng cũng chỉ tình cờ biết được giang hồ đệ nhất công tử này chính là thủ phủ Dương gia nhị thiếu gia, hơn nữa hôm nay chính là ngày Dương công tử chính thức tiếp nhận sản nghiệp của Dương gia, cho nên nàng mới mạo muội để cho thị nữ đi do thám thái độ của Dương công tử đối với nàng. Không nghĩ tới tên Dương công tử này lại thật để ý tới nàng, nếu vậy cuộc sống sau này của nàng sẽ được hưởng vinh hoa phú quý rồi, hương vị của nó sẽ như thế nào a...Nghĩ tới đây, nàng vội vàng xoay người phân phó mấy nô tỳ đứng ở đằng kia.

“Còn không mau giúp ta thay y phục với trang điểm, nếu trễ hẹn với Dương công tử ta sẽ không tha cho các người”. Vẻ đẹp của nàng hôm nay nhất định phải làm cho tất cả nam nhân phải quỳ gối dưới váy của nàng.

“Dạ”

“Tiểu thư bộ y phục này có được không?”

“Búi kiểu đầu loại này được không?”

.....

May là kiến thức rộng rãi nên Thiên Tâm cô nương nhìn thấy Dương gia phô trương cũng không có giật mình.

“Cô nương là Thiên Tâm cô nương?”

Dương Tiến Thủ đứng trước cửa lớn hỏi vị cô nương che khăn lụa trắng, không vì cô nương này xinh đẹp mà thất thố, mặc dù trên mặt che tấm lụa trắng nhưng bốn vị cô nương xinh đẹp đứng bên cạnh cũng làm cho người ta tưởng tượng ra người này đẹp đến nhường nào, mặc dù hẳn đã nhìn qua nhiều người nhưng cũng phải sợ hãi than, thế gian này lại có mỹ nhân như thế sao?

“Thiên Tâm nhận được lời mời của công tử nên mới mạo muội quấy rầy” thanh âm thanh thúy mà mềm mại làm cho xương cốt người ta nhũn ra.

“Cô...cô nương mời”

Dương quản gia the lời công tử dẫn mỹ nhân tới sương phòng, trong lòng thầm nghĩ, khó trách công tử lại mời nàng đến phủ, chỉ có cô gái như vậy mới có thể xứng với công tử.

Thiên Tâm đi theo phía sau nhưng trong lòng cũng thấy khiếp sợ vì tài phú của Dương gia, bên trong phủ cảnh sắc giống như lọt vào thế giới của thần tiên, ngay cả con đường lát đá cũng dùng loại đá mà chỉ có loại thế gia mới dám dùng, vậy mà ở đây cũng dùng sao? Dương gia quyền thế cùng gia tài chắc có thể sánh ngang với hoàng gia.

Các loại hoa quý hiếm, sân đình, hồ nước, đúng là một thủ phủ đẹp a!

Còn có Dương công tử phong hoa tuyệt đại, giang hồ đệ nhất công tử, tài mạo song toàn, chỉ có nam nhân như vậy mới xứng đáng có được nàng.

Ánh mắt Thiên Tâm lộ vẻ sung sướng, nàng ngày càng bị hấp dẫn với địa vị này rồi a.

“Cô nương, xin chờ một chút”

Thiên Tâm khẽ gật đầu, ánh mắt lưu động như phủ một tầng sương mù.

“Thiếu gia, Thiên Tâm cô nương đã đến”. Trong này có mấy vị khách đặc biệt, đi theo Dương lão gia nhiều năm mặc dù cũng thấy cô nương này xinh đẹp nhưng vẫn nên cẩn thận ghi nhớ nhiệm vụ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng nhất khiến lão gia tử vẫn coi trọng hẳn.

“Mời nàng vào” Bên trong phòng truyền tới thanh âm trầm thấp làm cho Thiên Tâm cũng cảm thấy hồi hộp.

“Cô nương, mời”

Khẽ mỉm cười, sóng mắt lưu động, đưa ngón tay ngọc thon thon kéo tấm lụa trắng xuống, hướng bốn người phía sau ý bảo ở đây chờ nàng, mới nhẹ nhàng bước vào bên trong phòng.

Tiến vào sương phòng, thấy bên trong có bốn nam nhân, không khỏi kinh ngạc, nhìn rõ bốn vị nam nhân thì càng giật mình ở một người, là hẳn? người đã đáp đề ở Du Nhiên cư đây mà! Còn có Lộ vương gia! Còn có một người nàng chưa bao giờ thấy nhưng cũng xuất sắc không kém 3 vị còn lại. Nàng vốn tưởng trên thế gian này không có ai xứng với nàng, mà nàng cũng chưa bao giờ gặp, hiện giờ nàng thật may mắn quá đi. Trấn tĩnh tinh thần đè nén lòng vui sướng lại, nàng hướng phía 4 người mỉm cười nói.

“Thiên Tâm tham kiến các vị công tử”

“Cô nương không cần đa lễ” Vũ Mặc Phong ôn hòa nói, chẳng qua trong lòng hẳn đang than thầm tiếc nuối, chẳng lẽ trên thế gian này nữ nhân chỉ có mình Ôn Tỳ Tâm nhìn thấy bọn họ mặt không đổi sắc hay sao. Vị đệ nhất mỹ nữ Thiên Tâm này xem ra cũng chẳng có gì hơn cả.

Lúc Thiên Tâm cô nương tiến vào Vũ Mặc Hiên quả thật có đánh giá một chút nhưng cũng không đến vài giây đã lập tức dời tầm mắt, nữ tử này hình thức cũng như Liễu Như Ti. Nếu so sánh có lẽ chỉ đẹp hơn mà thôi,

hoặc là tài năng xuất chúng hơn Liễu Như Ti đi chẳng nữa thì trong mắt hãn cũng không có gì khác biệt.

“Đúng vậy, cô nương cứ tự nhiên, mời ngồi” Dương Á Sơ đứng lên lễ phép mời.

Thiên Tâm khẽ mỉm cười trở lại, đối với Dương Á Sơ cũng có chút hài lòng: “Đa tạ công tử”

Sau đó bước đến ngồi bên cạnh Vũ Mặc Nhiên, “Vương gia, đã lâu không gặp”

Vũ Mặc Nhiên khẽ gật đầu, “Phong thái của cô nương quả nhiên không ai có được, Lộ mỗ tò mò không biết trên thế gian ai có thể lọt vào mắt cô nương?” Ban đầu lúc hãn nhìn thấy Thiên Tâm cô nương quả thật đúng là mỹ nhân khó tìm, nhưng hãn thường thức là thường thức tài nghệ của nàng, có thể cùng diện mạo mỹ miều giống nhau không mấy người có được.

Nghe thấy lời của Vũ Mặc Nhiên, hiển nhiên Thiên Tâm rất vui vẻ, đưa khuôn mặt đẹp tinh tế hướng tới Vũ Mặc Phong, cười lộ ra vẻ đẹp mê hồn người, có thể ngồi ngang hàng với Lộ vương thân thể chắc chắn bất phàm, mà hãn và nam nhân bên cạnh hãn nhìn nàng cười mặt cũng không hề đổi sắc, không khỏi làm cho nàng thấy ngoài ý muốn, vẻ đẹp cộng thêm nụ cười của nàng không người nào có thể đỡ nổi. Xem ra mấy vị nam nhân này đều là nhân trung chi long.

“Vị công tử này là?” thanh âm ôn nhu nhẹ như gió xuân quả thật làm cho người ta mát dịu trong lòng.

Vũ Mặc Nhiên nghe thấy câu hỏi của mỹ nhân nhìn lại trên thần sắc lạnh lùng của Vũ Mặc Phong, thật là làm khó hãn, Hoàng thượng rõ ràng không muốn nói thân phận của mình, nhưng mỹ nhân lại vừa mở miệng hỏi.

“Nghe nói cô nương cầm kì thi họa thứ gì cũng tinh thông, Vũ Mặc Nhiên bất tài có thể xin cô nương chỉ giáo”

Thầm than một tiếng, mặc dù cũng không muốn tiếp xúc cùng vị cô nương này nhưng lại nhận được ánh mắt của tam hoàng huynh nên đành xông vào giải vây giúp vậy, Thiên Tâm cô nương này sợ rằng trong mắt hấn không bằng cả Liễu Như Ti, ít nhất Liễu Như Ti ôn nhu là thật, còn bộ dạng của Thiên Tâm cô nương lại không một chút nào xuất phát từ nội tâm, kiểu nữ nhân như vậy từ trước đến giờ hấn không bao giờ thèm để mắt đến.

“Tài nghệ của Hiên vương sao, Thiên Tâm không dám chỉ giáo, bất quá, Thiên Tâm sẽ đàn một khúc mong Hiên vương chỉ bảo”

Thiên Tâm nghe lời nói của vị nam tử này trong lòng kinh ngạc. Đây chính là tài tử Hiên vương nổi danh sao?

Hiên vương sao lại đi thưởng thức tài nghệ của một cô nương, hấn có phải đã nghe đến tên của nàng hay không? Mà có thể làm cho Hiên vương nói ra lời khiêm nhường như thế chẳng phải chứng minh Thiên Tâm này đáng để cho nam tử trước mắt thưởng thức hay sao?

Mặc dù trong lòng rất đặc ý nhưng bây giờ là cơ hội tốt để nàng thể hiện tay nghề một chút cho tên Hiên vương này, để cho hấn biết nàng còn có kỳ danh tài mạo song toàn. Mà quan trọng nhất chính là để cho mấy vị nam nhân phi phàm ở đây hiểu rõ tài nghệ của nàng.

“Mời gảy một khúc”

Vốn chỉ muốn giúp Tam hoàng huynh giải vây nên mới lên tiếng nhưng nếu Thiên Tâm cô nương này đã tự tin đến như vậy thì để hấn xem vị Thiên Tâm này sẽ gảy ra khúc nhạc dạng gì

Hấn tinh thông âm luật thế nhân đều biết, vậy mà cô nương có bản lĩnh trước mặt hấn dễ dàng đáp ứng. Như vậy hấn sẽ chờ xem vị Thiên Tâm cô

nương này có xứng với cái danh xưng đệ nhất này không.

Nghe được lời nói đơn giản lãnh đạm của Hiên vương, giai nhân cảm thấy không vui, tên Hiên vương này thật quá coi thường người khác đi! Nàng vốn khiêm nhường mà nói vậy, Hiên vương này thật sự muốn nghe sao?

“Thúy Trúc, mang cầm vào đây” thanh âm thanh nhu mà có phần kiêu ngạo.

Chuẩn bị cầm xong thì nhẹ nhàng thử âm sắc dây đàn, sau đó khúc nhạc theo tiếng đàn truyền ra, ngón tay thon dài đặt lên trên dây đàn gảy ra thanh âm như muốn phát huy đến cực hạn trong tay nàng!

Vũ Mặc Hiên cẩn thận lắng nghe, trong đôi mắt toát lên vẻ thất vọng, người hiểu âm luật chỉ cần nghe qua khúc đàn đã nhận ra hướng chỉ hẫn cực kì tinh thông, Thiên Tâm cô nương này tài đánh đàn rất tuyệt nhưng thật đáng tiếc, sợ rằng chỉ có thể tạo ra thanh âm nghe vừa tai mà thôi.

Thần sắc Vũ Mặc Hiên để cho Dương Á Sơ cùng Vũ Mặc Phong không khỏi nhớ đến vẻ mặt hôm đó của Uông Tùy Tâm ở Du Nhiên cư, hai người thần sắc giống hệt nhau, chỉ là người trước mặt lại lạnh nhạt, chuyện không liên quan đã lạnh nhạt rồi sau đó cảm thấy tiếc nuối, đối với tiếng đàn trước kỳ vọng bao nhiêu thì càng thất vọng bấy nhiêu.

Uông Tùy Tâm thì chưa từng kỳ vọng, nàng chẳng qua chỉ nghiêm túc thưởng thức rồi sau đó mới suy nghĩ, nhưng không có chút nào tiếc nuối.

Vũ Mặc Nhiên cũng không am hiểu âm luật cho lắm, không tinh thông như Hiên vương, hấn cũng chỉ coi là thưởng thức, cho nên nghe được tiếng đàn động lòng người như thế, con người lạnh lùng đối với người đánh đàn lại càng thêm thưởng thức.

Một khúc kết thúc, trong sương phòng như vẫn còn phảng phất tiếng đàn du dương dễ nghe, trong tâm có chút hài lòng, đây là khúc nàng gảy hay nhất, ít nhất cũng không thể phát hiện cái gì không đúng. Từ trước giờ nàng vẫn luôn kiêu ngạo với tiếng đàn hoàn mỹ của mình, hôm nay phải khiến cho Hiên vương kính trọng nàng vài phần mới được.

“Thiên Tâm bất tài, không biết Hiên vương có gì chỉ bảo?” trong thần sắc ôn nhu không khó phát hiện thanh ti kiêu ngạo trong đó.

Khẽ mỉm cười, Vũ Mặc Hiên trong lòng thì thở dài, thì ra là như vậy! Lấy danh tiếng hiện nay của vị Thanh Tâm cô nương này rất khó tiến bộ được, chỉ bất quá với những thành tựu bây giờ đối với nàng mà nói cũng coi như khó kiếm, cũng là xứng với cái danh vị tài nữ thiên hạ.

“Thiên Tâm cô nương đánh đàn nghe rất êm tai”

Như vậy thôi sao? Nghe lời nói trong con người không giấu được kinh ngạc! Hiên vương này chỉ nói rất êm tai thôi sao? Lòng mà mỹ lệ kẻ đen của Thiên Tâm hơi nhú lại.

Như không nhìn thấy Thiên Tâm kinh ngạc, Vũ Mặc Hiên cũng không lên tiếng nữa.

“Hiên đệ am hiểu âm luật tự nhiên khác với người bình thường, cô nương đừng quá để ý, hẳn từ trước đến giờ ăn nói đơn giản, bất quá nếu đã để Hiên đệ lên tiếng nói tiếng đàn dễ nghe thì cô nương là người đầu tiên, điều này rõ ràng muốn nói tài đánh đàn của cô nương là bất phàm”. Vũ Mặc Hiên lên tiếng phá vỡ cục diện đang yên lặng. Thiên Tâm khẽ mỉm cười, vội vàng che giấu nét mặt không vui của mình.

“Các vị chê cười, là tài đánh đàn của Thiên Tâm còn chưa đạt tới tài nghệ của Hiên vương, Thiên Tâm nguyện ngày đêm khổ luyện, hôm khác có cơ hội kính xin vương gia chỉ dẫn tận tình.”

“Không dám” có chằm chỉ hơn nữa thì cũng vô dụng mà thôi, đánh đàn hay là do tâm của người đã sớm thỏa mãn, còn gì có thể giác ngộ cao hơn được nữa?

Không khí một lần nữa lại đứng ngắc, Vũ Mặc Phong thì nhàn nhã uống trà, Dương Á Sơ cũng không lên tiếng.

Đúng lúc ấy thì có tiếng Dương Viễn Chi ở ngoài cửa phòng.

“Á Sơ, Cha nói đệ mời các vị khách quý xuống đại sảnh, các vị khách nhân đang chờ đệ tới gặp mặt đó”, thật ra chỉ đơn giản là nhận lấy Ngọc bội độc nhất vô nhị trong tay Dương lão gia mà thôi, cũng không tính là tiếp quản tất cả Dương gia, sau này tất cả mọi việc trong Dương gia đều do Dương Á Sơ một tay quyết định. Cũng có thể chỉ bằng ngọc bội nhỏ nhoi trong tay mà quản lý người và tài vật của Dương gia.

Nghe lời nói của Dương Viễn Chi, trong phòng sắc mặt mỗi người không đồng nhất, tròng mắt đen của Vũ Mặc Phong lóe lên, mai ngọc bội kia chính là một nửa tài phú của Thiên Vũ hoàng triều! Vũ Mặc Nhiên ánh mắt lạnh lùng lộ ra tia phức tạp, Á Sơ, sau này chúng ta còn có thể là bằng hữu được nữa sao? Trong tay người là một nửa giang sơn của Vũ gia, như vậy nếu một ngày người có dị tâm thì sẽ là uy hiếp lớn nhất của hoàng tộc. Mà ta đã hứa với phụ hoàng sẽ vĩnh viễn phù trợ cho Hoàng thượng cùng xây dựng một Thiên Vũ hoàng triều lớn mạnh! Vậy có phải ý nói sẽ có một ngày chúng ta gặp nhau mà lại đứng trên hai lập trường thù địch?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 33: Tâm Tư Đại Phu Nhân

Đây là lần thứ hai Lạc Tỳ Tâm thấy Đại phu nhân, chiều nay Đại phu nhân sai người mời nàng tới đây, trên bàn đã thấy bày biện vài chén trà ngon.

Đại phu nhân nhìn Thất phu nhân đang bình tĩnh thong dong ngồi ở đằng kia một cách lảng lảng, không nói lời nào, khí chất nhàn hạ phảng phất như nàng mới là chủ nhân nơi này...thật không giống lúc trước.

“Thất phu nhân sao không trở về Thanh Tâm các?” mà sao Vương gia lại đồng ý cho nàng trở về Thanh Tâm các, dù gì bọn ta ở cùng hẳn lâu như vậy cũng không thể nhìn ra tâm tư của hẳn, nhưng điều làm cho nàng ngạc nhiên hơn cả là Thất phu nhân lại cự tuyệt Vương gia.

Làm cho tâm nàng yên lặng lần đầu tiên cảm thấy tò mò, nàng đã nói nàng yêu Vương gia không ai có thể sánh bằng nhưng sao bây giờ lại một chút tình cảm cũng không có. Không phải chỉ là biểu hiện ở bên ngoài mà tận trong xương cốt đã như vậy rồi. Nàng bây giờ đối với Vương gia không còn một chút yêu thương! Sao nàng có thể làm được như vậy?

Lạc Tỳ Tâm kéo tâm tình trở về, đem tầm mắt hướng trên thân người đoan trang xinh đẹp ngồi đối diện kia, khuôn mặt như hoa như nguyệt, đẹp mà không my, hoa mà không kiêu, ôn nhu mà không yếu đuối, vị Đại phu nhân này lớn lên nhìn thật đẹp a, chẳng qua nàng bị Vũ Mặc Nhiên đóng đinh vĩnh viễn thành cái bộ dạng đoan trang thư thái này, để cho mọi người và quan trọng nhất là nàng đã quên mất rằng mình còn trẻ, mới có 23 tuổi

nhưng còn không bằng nữ nhân hiện đại 30 tuổi, nàng có quá nhiều áp lực cùng gánh nặng ở trong lòng, làm cho nàng sống rất khổ sở.

Nhưng đây là con đường nàng đã lựa chọn không phải sao? Nàng cam tâm tình nguyện vì Vũ Mặc Nhiên làm tất cả.

“Phu nhân rất yêu Vương gia”. Hơn nữa còn là rất rất yêu, nàng đối với mắt nhìn của tên Vương gia này có chút ngạc nhiên, chẳng lẽ hẳn không nhận ra Đại phu nhân yêu hẳn sao? Hay là hẳn căn bản không cần nữ nhân như các nàng yêu? Là hẳn hèn hạ hay những nữ nhân này hèn hạ?

Ánh mắt hơi lộ ra kinh ngạc rồi sau đó trầm tĩnh hồi lâu, giống như đang nhớ lại chuyện cũ.

“Lần đầu tiên ta gặp Vương gia là lúc hẳn vẫn là một thiếu niên trẻ tuổi ngông cuồng, khi đó Vương gia không lạnh như băng mà rất hăng hái, vốn ban đầu ta vào cung làm cung nữ nhưng lại bị tiên hoàng chọn trúng ban cho vương gia, ta vĩnh viễn không bao giờ quên tình cảnh lúc ấy”. Khi đó nàng mới chỉ là một thiếu nữ xuân sắc, đối mặt với một vị thiếu niên bất phàm cũng đã rung động, dễ dàng rơi vào mê tình của hẳn, nhưng nàng quá hiểu thân phận của mình chỉ là thị thiếp của hẳn, không lâu sau hẳn cũng sẽ có trắc phi, chính phi, mà nàng cũng chỉ là một trong số nữ nhân đông đảo đó. Cho nên nàng cố gắng chôn chặt tình cảm ở trong lòng, làm bộ như chưa hề động tâm trước mặt hẳn, mà hẳn cũng thật sự cho là nàng không thương hẳn.

Nàng khẽ mỉm cười với cô gái trước mắt, chuyện đã cũ sao cần nhắc lại, mà lại đi hồi tưởng? chỉ tăng thêm phần thương cảm mà thôi.

“Phu nhân, yêu chính là yêu, không cần phải chôn giấu trong lòng, mọi người đều có quyền được yêu, thật ra ta muốn nói với phu nhân, nếu tình yêu của ngài đối phương không cần, mà ngài cũng không thể dứt được tình cảm, tại sao không thay đổi cách yêu hẳn?”

Chẳng qua là muốn tâm được thanh thản, như vậy mới sống không còn mệt mỏi.

“Thay đổi cách yêu hẳn?” hai mắt Đại phu nhân trợn tròn, lầm bầm nói lại.

“Ta không hiểu”

Lộ Tuy Tâm thở dài, tình cảm này đã chôn giấu quá lâu nên đã quên hết rằng con người vẫn còn nhiều thứ để thưởng thức, theo đuổi.

“Phu nhân cảm thấy hoa ngoài cửa sổ như thế nào?” Theo tầm mắt Lộ Tuy tâm trông ra, Đại phu nhân nhìn về phía ngoài một đóa hoa diễm lệ.

Nhẹ nhàng lắc lư theo gió, mặc dù nó lắc lư là vì gió nhưng cho dù gió ngừng, nó vẫn thẳng tắp ở ngoài kia.

“Nếu phu nhân không thể rũ được tình ái, vì sao không thể bỏ ra ít tâm tình, người yêu hẳn thì chỉ cần quan tâm đến hẳn, thậm chí chỉ cần người nguyện ý cũng có thể vì hẳn làm những chuyện không muốn làm, nhưng phu nhân đừng quên, thời điểm làm hết mọi việc hẳn giao, sao không tự cho mình có thời gian rảnh rỗi.”

“tự cho mình?” như không hiểu được hàm nghĩa trong lời nói của nàng, chỉ kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt, trên người nàng là bình tĩnh từ trong xương cốt khiến cho toàn thân nàng tỏa ra hào quang chói mắt.

“Đúng, tự cho mình, người có thời gian riêng của người trong 1 ngày. Như vậy có thể làm những việc mà người muốn làm, như ngắm hoa, cây cỏ, gảy một khúc đàn yêu thích, chỉ cần là việc khiến người hứng thú đều có thể làm. Dạng như phu nhân tối thiểu phải có ít thời gian giành cho riêng mình, chỉ cần người muốn thì sẽ từ từ nhận ra người hoàn toàn có thể sống mà không mệt mỏi như vậy”. Dĩ nhiên người sẽ phát hiện cảm xúc phong phú, có thể yêu nam nhân nhưng đừng yêu quá mà đánh mất bản thân mình.

“Là sao? Ta có thể được như vậy sao?” Đại phu nhân kinh ngạc nhìn Lộ Tuy Tâm, nhưng trong lòng có ít di động, nàng có thể làm những việc nào thích.

“Đại phu nhân không phải từng đồng tình với ta nên mới che chở cho ta sao? Lúc phu nhân cứu mạng ta có phải trong lòng không hề có cảm giác gì?”

“Ta có thể an ổn ngủ một chút, cảm giác dễ dàng như vậy sao?”

“Dĩ nhiên, chỉ cần phu nhân nguyện ý, cuộc sống sẽ dễ dàng hơn rất nhiều”Mà điều kiện nhất quyết đầu tiên chính là không yêu đồ nam nhân không có mắt nhìn kia nữa

Yêu là quyền của nữ nhân và cả nam nhân, nhưng nàng vẫn cho rằng nếu nữ nhân mà yêu đơn phương, mà nam nhân kia tuy không yêu nhưng lại thân nhiên hưởng thụ không giao ra chút tình cảm nào thì nam nhân ấy tuyệt đối là đồ vô trách nhiệm.

Có lẽ cổ đại coi chuyện này là đương nhiên, thỉnh thoảng dụ dỗ cũng là ân huệ lớn nhất của nữ nhân, nhưng đây cũng là thương tổn lớn nhất đối với nữ nhân.

Nhưng có lẽ nam nhân phân định rất rõ ràng, nam nhân có thể đụng vào nữ nhân mình không yêu nhưng nữ nhân thì không thể làm như vậy.

“Kia, Thất phu nhân chẳng phải cũng rất yêu Vương gia không phải sao?”

“Không, thời điểm Ônng Tuy Tâm cam tâm tình nguyện chết trong tay hãn là lúc tình yêu cũng biến mất theo, bây giờ ta không hề yêu hãn, không quan tâm hãn đã từng đối xử tàn nhẫn hay vô tình với Ônng Tuy Tâm, chủ nhân của những thứ ấy không phải ta, quan trọng nhất ta đối với tình đã vô tâm rồi, nếu chưa từng có lòng, ta quản Lộ vương gia cũng chỉ uống công”.

Huống chi nàng không thể hiểu được cách hăn đối nhân xử thế, hăn có thể có hàng ngàn hàng vạn lý do bào chữa cho cách làm của hăn nhưng cũng chỉ là ngụy biện mà thôi. Tôn trọng nữ nhân cũng chính là hăn tôn trọng chính mình.

“Phu nhân, nếu người gọi Tù Tâm tới đây chỉ để nói Tù Tâm trở về Thanh Tâm các thì cũng xin thẳng thắn nói cho phu nhân biết, người đừng uổng phí sức lực làm gì, hôm nay Tù Tâm sở dĩ nói nhiều với người như vậy là chỉ muốn báo đáp ân tình của phu nhân” Vì người đưa Tử Vân đến bên cạnh ta, cho nên ta không đành lòng nhìn người sống khổ sở như vậy, đem nói cho người mấy biện pháp có thể làm cho người nhẹ lòng một chút, có thể làm được hay không, hoặc người có nguyện ý làm hay không ta cũng không thể quan tâm.

“Vương gia sẽ không kiên nhẫn như vậy được nữa đâu”. Nếu Vương gia không còn kiên nhẫn nữa, vậy Đại phu nhân người còn có thể sinh tồn ở Lộ vương phủ này bao lâu nữa?

Nhìn sâu vào người vẫn kiên quyết, khẽ thở dài nói: “Hy vọng Thất phu nhân đúng, người đã chọn đi con đường này, ta cũng không thể ngăn cản, chỉ mong người biết quý trọng mạng sống của mình lần thứ hai”

“Cảm tạ Đại phu nhân đã hiểu, Tù Tâm cáo từ”

Nhìn thân ảnh thong dong rời đi, Đại phu nhân lại nhớ tới lời nàng ấy vừa nói, làm những chuyện mình thích! Nàng có thể không? Khóe miệng lộ ra vẻ cười khổ, yêu hăn đã trở thành tính mạng quan trọng hơn cả tính mạng nàng, tâm vì thương hăn mà không trút bỏ được bất kì vật gì, sao có thể dễ dàng nói không yêu là không yêu được?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 34: Cự Tuyệt Vũ Mặc Nhiên

“Thất phu nhân, tối nay Vương gia mời ngài cùng các vị phu nhân tới chủ viện dùng bữa” Lộ Phúc đứng trước cửa trúc viện gõ cửa nói ở người bên trong.

Hôm nay tổng quản gọi riêng hẳn đi trước, giao cho hẳn 1 nhiệm vụ nhất định phải hoàn thành, tuyệt đối tổng quản đem trọng trách này thối thác cho hẳn. Quả nhiên là muốn hẳn đi mời Thất phu nhân tới chủ viện dùng bữa, các phu nhân khác chỉ cần nghe thấy Vương gia mời thì vui mừng khôn siết, nhưng cái vị Thất phu nhân này từ sau sự kiện kia đã thay đổi hoàn toàn, hoàn toàn không để mắt đến Vương gia. Ở trong phủ ai cũng biết Vương gia để cho Thất phu nhân về Thanh Tâm các nhưng phu nhân lại ngang nhiên cự tuyệt, còn nói cuộc đời này sẽ không bao giờ trở về Thanh Tâm các nữa chứ. Lần trước là bàn luận về bảy vị phu nhân, còn bây giờ tất cả lại chỉ bàn luận về Thất phu nhân.

“Phu nhân nhà ta đang ngủ nói có bất cứ chuyện gì cũng không được quấy rầy nàng, nên trước hết cứ nói với ta.” Mở cửa chính là Tử Vân, nghe được tiếng ngoài cửa, nàng mới đi gọi phu nhân nhưng phu nhân lại vội vàng ngã xuống giường nằm giả bộ nhắm mắt ngủ, này... này... không phải làm khó nàng sao?

May người tới không phải Lộ tổng quản, nếu không nàng sao dám nói như vậy?

“Nhưng...nhưng...nhưng mà Vương gia phân phó nhất định Thất phu nhân phải đến, người nhìn đi, đây là y phục Vương gia ban cho Thất phu

nhân đây” hấn chỉ vào hai nha đầu ở đằng sau, một người bưng y phục Tuyết phường thượng hạng, còn người kia đang cầm một khay những trang sức tinh xảo.

Tử Vân nhìn thấy vậy cũng thấy rất kinh ngạc, theo phản xạ nhìn vào phu nhân trong nhà, phu nhân không phản ứng chút nào, xem ra phu nhân quyết tâm cự tuyệt Vương gia. Chẳng qua là...phu nhân có thể đối với Vương gia như vậy được nữa không?

“Không sao, Lộ Phúc sẽ chờ ở đây đến khi nào phu nhân tỉnh”. Mới vừa rồi nhìn hành động của Tử Vân, Lộ Phúc cũng đoán ra bảy tám phần phu nhân đang giả vờ ngủ, cho dù Thất phu nhân không còn như trước đây bất kể phu nhân có để ý đến Vương gia hay không hấn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ khó khăn này mới được. Cho nên chỉ có thể dùng khổ nhục kế để cho Thất phu nhân cảm động vậy.

Dù sao hấn cũng không nên nhượng bộ a!

“A? Kia?Tùy các người”. Tử Vân đúng là bị dọa vội vàng đóng cửa lại, đưa lưng về phía cửa vỗ vỗ ngực thở không ra hơi. Đúng là cứng đầu mà, làm sao bây giờ? Lại nhìn về phía phu nhân ở trên giường cũng không động đậy.

Lộ Tùy Tâm nghe được người ngoài cửa nói không khỏi có chút ngoài ý muốn, xem ra tên Lộ Phúc này cũng có chút mưu mô, so với tên tổng quản khó đối phó hơn nhiều. Nếu như người cho rằng làm như vậy thì ta sẽ mềm lòng thì thật quá sai lầm rồi, có lẽ người có nhiệm vụ của người cho nên có gắng hoàn thành cũng không sai, nhưng ta cũng rất kiên trì, giữa chúng ta sẽ không tồn tại cái thứ gọi là mềm lòng đâu.

Từ trên giường ngồi dậy, cứ như thế nửa ngồi ở trên giường, bảo Tử Vân đưa cái mấy đồ khâu vá vẫn thường dùng, chẳng phải cái thứ đâm đâm chọc chọc này giết thời gian rất tốt sao? Lúc mới nhìn Tử Vân thì thật kính nể a,

nhưng đến khi theo Tử Vân loay hoay thì mới biết điều này là không thể, bởi vì nàng chưa bao giờ dùng tới kim chỉ cho nên tay cầm kim cố hết sức thế nào mà tay vẫn đầy mồ hôi, chọc toàn vào ngón tay.

Nàng còn nhớ rõ Tử Vân lúc ấy khiếp sợ nhìn nàng như thế nào: “Phu nhân, người...người không biết khâu vá?”

Nàng dĩ nhiên có thể hiểu được Tử Vân sao lại khiếp sợ, nơi này nữ nhân không có nữ công gia chánh quả thực rất ít, nên mới kinh ngạc như vậy.

Cười nhạt, Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, nàng dĩ nhiên không biết những thứ này, ở cuộc sống hiện đại nữ nhân cũng có cuộc sống của riêng mình, làm gì có thời gian cũng như tâm tình đắm đầu vào may vá thêu thùa. Tất nhiên trừ việc này ra thì cũng không việc gì làm khó được nàng. Người bình thường chỉ sợ rất ít tiếp xúc với những thứ như vậy.

“Phu nhân?” Tử Vân nhẹ giọng dò xét ý của phu nhân. Thấy Lộ Tuy Tâm đặt ngón tay thon dài lên môi khẽ thở dài nên cũng không lên tiếng. Phu nhân tự nhiên làm vậy chắc có nguyên nhân của riêng mình, nàng không nên hỏi nhiều.

*****

“Này, Lộ Phúc đã trở về từ trúc viện chưa” Lộ tổng quản hỏi hạ nhân bên cạnh

“Không có, tổng quản, Lộ Phúc vẫn chưa về”

“cái gì? Chưa trở lại? Đi, đi xem có chuyện gì”

“Dạ”

Đường Nghiệp không khỏi cười khỗ, Thất phu nhân thật khó hầu hạ. Lúc báo tin cho các vị phu nhân khác không phải rất mừng rỡ sao? Thật không biết vị Thất phu nhân thất sủng này đang suy nghĩ cái gì nữa? coi mọi chuyện cứ như chẳng liên quan tới mình.

Nhưng Vương gia đã đặc biệt phân phó là phải mời được Thất phu nhân tới. Nay...nay không phải làm khó hạ nhân như hần sao.

Bất quá nếu không hiểu ý tứ Vương gia thì hần làm sao có thể lẩn lộn mà sống trong Vương phủ này lâu đến như vậy. Vương gia bây giờ đối với Thất phu nhân quái dị này thật không giống trước kia, theo như hần hiểu tính tình của Vương gia thì Thất phu nhân còn có cơ hội tung mình nữa hay sao? Nhưng Thất phu nhân cũng thật cơ trí khiến Vương gia đối với nàng cũng vài phần kính trọng, chẳng những bỏ qua hiềm khích trước kia còn cho nàng trở về Thanh Tâm các. Nhưng Thất phu nhân quả thật không biết phân biệt tốt xấu, cự tuyệt trước mặt Vương gia thì không nói làm gì đằng này còn tuyên bố cả đời sẽ không bao giờ trở lại Thanh Tâm các. Làm cho hần không thể không khiếp sợ lá gan của vị phu nhân này.

Hôm đó nguyên tưởng rằng Vương gia sẽ tức giận nhưng không ngờ cũng chỉ nhàn nhạt coi chuyện đó không đáng lo, bây giờ còn mời nàng tới chủ viện dùng bữa cùng Vương gia. Có phải ý nói địa vị của Thất phu nhân trong hậu viện sẽ thay đổi không a?

“Tổng quản, Lộ Phúc bị Thất phu nhân cự tuyệt ở ngoài nhưng vẫn kiên trì đứng chờ ở cửa” Mới vừa đi tìm hiểu liền trở lại hướng người đang trầm tư suy nghĩ mà bấm báo.

Đường Nghiệp thật muốn biết Thất phu nhân còn muốn làm ra chuyện gì sắp tới nữa?

“Vương gia đã trở về phủ chưa?”

“Dạ vẫn chưa”

“Vậy ta đi gặp Đại phu nhân một chút, vương gia về nhớ báo cho ta ngay lập tức” Hãn nhất định phải nhân lúc Vương gia chưa trở về đi cầu xin Đại phu nhân giúp đỡ, để xem có thể mời được vị Thất phu nhân cao giá này không.

“Dạ”

*****

Linh Ngọc lâu

“Nga?”

Đại phu nhân giống như không để ý tới Đường nghiệp đang lo lắng ở đó.

“Đại phu nhân van người giúp nô tài một lần. Người...đến trúc viện xem sao! Nếu không...vương gia mà trách tội nô tài cũng khó có thể đảm đương được.”

Đại phu nhân nhíu mày, trong đầu hiện ra bộ dạng của Thất phu nhân, nếu nàng ta cứ đối với Vương gia không có ý tứ như vậy không sợ Vương gia sẽ cảm thấy kì lạ mà sinh ra hứng thú với nàng hay sao?...Đây đâu phải là kết quả nàng mong muốn? Vì sao lại cảm giác nàng ta rất chân thành! Nàng muốn gì đây?

“Đường Nghiệp, việc này ta cũng không thể giúp được người, người hãy chờ Vương gia về phủ rồi xin chỉ thị đi”

Trong lòng cười khố, dụng ý của hãn là đem chuyện này đổ cho Đại phu nhân xử lý. Không nghĩ rằng Đại phu nhân lại dừng dừng không để ý như vậy.

“A? Phu nhân?” trên mặt Đường nghiệp đã lấm tấm mồ hôi, để hẳn đi gặp Vương gia sao? Thật là làm khó cho hẳn a. Bây giờ chỉ cần là chuyện liên quan đến Thất phu nhân hay trúc viện thì tâm tư Vương gia rất khó đoán. Hạ nhân như bọn họ mà lúc này cũng đi tính toán tâm tư chủ nhân cũng là điều không tốt a!

Hoàng hôn, ánh sáng đỏ rực của mặt trời lúc chiều tà làm cho phía dưới hiên trúc viện phát ra ánh sáng mờ ảo.

Thời điểm Lộ Phúc âm thầm kêu khổ thì rốt cục trong phòng cũng có thanh âm truyền ra, làm cho hẳn phục hồi tinh thần phấn chấn, vậy là có tia hy vọng rồi.

“Phu nhân, người tỉnh rồi a, hôm nay người ngủ ít thật nha, có một chút buổi trưa thôi à”

“Ân” Lộ Tùy Tâm cảm thấy buồn cười, nha đầu này tưởng tượng nhiều quá.

Đi đôi giày vải, đứng trên mặt đất duỗi tay mới thấy lưng mỏi nhức, oa, mỏi mắt quá, tay cũng tê cứng, xem ra cái việc khâu vá nàng không thể quen được. Bất quá cũng đạt được vài thành quả a, mặc dù trong mắt Tử Vân nàng thật là vất vả nhưng so sánh với khăn của Tử Vân thêu thật đúng là tác phẩm thất bại, nhưng nàng vẫn có cảm giác rất hài lòng.

Tối rồi, đi ra ngoài chơi một chút cũng tốt, đời người ngắn ngủi có gì thì cứ thưởng thức đi, việc gì phải ngồi một chỗ mà thất vọng.

Khung cảnh buổi chiều vô cùng đẹp, nhất là gần lúc hoàng hôn không phải sao?

“Tử Vân, mở cửa ra, ta muốn đi ra xem cảnh đẹp bên ngoài”

“Ai nha! Phu nhân, ta đúng là đáng chết” Tử Vân đột nhiên nhớ tới cái gì đó rồi hô to lên.

“Làm sao vậy?” Lộ Tuy Tâm nghe thấy cũng giật cả mình.

“Lộ Phúc có phải vẫn đang ở bên ngoài chờ phu nhân không a?” Trong mắt Tử Vân hàm chứa ý cười, phu nhân, ta đúng là không tồi phải không?

Khuôn mặt đắc ý của Tử Vân làm cho Lộ Tuy Tâm cười càng sâu, đưa tay xoa đầu nha đầu này một cái.

Đưa tay kéo cửa ra.

“Thất phu nhân, đây là y phục Vương gia ban cho phu nhân để dùng bữa tối nay”. Cửa vừa mở, Lộ Phúc đã từ đâu chui ra cúi đầu hành lễ.

“Nói lại cho Vương gia, ta sẽ không đi, hănh là Vương gia quyền uy tột đỉnh không ai dám chống lại nhưng nếu ta không muốn đi theo lời hănh nói chẳng lẽ người định phái thị vệ tới dọa ta đi sao.” Thanh âm nhàn nhạt nói ra hàm chứa lãnh ý bức người.

Lộ Phúc ngẩng đầu nhìn thẳng vào Thất phu nhân lãnh đạm nhưng thản nhiên, lần nữa bị khí thế trên người Thất phu nhân chế trụ.

Sau đó cảm thấy điều gì đó không ổn, vội vàng cúi đầu trả lời: “Dạ. Thất phu nhân, cái này...”

“Tất cả mang trả về cho Vương gia mau”

Không để ý tới Lộ Phúc đang giật mình ở đó, Lộ Tuy Tâm đi vào sân, nhìn lên đám mây đỏ trên bầu trời.

Thật là một quang cảnh đẹp! nơi này không ô nhiễm như hiện đại cho nên thiên nhiên cũng rất trong sạch, làm cho nội tâm con người cảm thấy

thật thê thái! Cú như vậy nhìn đám mây trôi xa cũng khiến cho lòng nàng thấy mất mát! Thì ra khát vọng của nàng chỉ đơn giản như vậy.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 35: Làm Hãn Khốn Hoặc

Vũ Mặc Nhiên nghe được lời của Đường Nghiệp xong, trong mắt lạnh lùng hiện lên băng hàn, vậy sao? Uông Tỳ Tâm, Bốn vương kiên nhẫn chơi đùa cùng người nhưng đừng có tưởng rằng bốn vương sẽ dễ dàng tha thứ cho tội của người! Người cho là Bốn vương không dám làm gì người sao?

“Lộ Nguyên”

“Dạ, Vương gia”

“Nếu Thất phu nhân đã muốn đi tới chủ viện bằng cách này thì người đi một chuyến cho ta” Bốn vương sẽ cho người biết Lộ vương này không phải để cho nữ nhân người nói cái gì thì làm cái ấy.

“Dạ” mặc dù trong lòng cũng cảm thấy kinh ngạc vì Thất phu nhân nhưng đây là mệnh lệnh của Vương gia, vẫn phải tuân theo. Xem ra vị Thất phu nhân này vẫn không hiểu được tâm của nam nhân. Cố tình gây chú ý cũng là cần thiết, nhưng đừng vượt quá sự nhẫn nại của Vương gia.

“Đại phu nhân, nghe nói Vương gia để cho Thất phu nhân trở về Thanh Tâm các”. Khác với thường ngày, hôm nay Cao Dung Y trông thật hoa lệ lộng lẫy, y phục lụa mỏng màu đỏ không che hết được vóc người nóng bỏng, da thịt trắng như tuyết trước ngực như ẩn như hiện dưới tấm lụa mỏng, tối nay nàng nhất định phải làm cho vương gia ngủ trong phòng nàng.

Như không nhìn thấy Ngũ phu nhân tự chuẩn bị những gì, cũng không trả lời câu hỏi của Ngũ phu nhân, điều này làm cho Cao Dung Y cảm thấy không vui, Đại phu nhân ngồi ngay ngắn bên cạnh ghế chủ thượng, lẳng lẳng ngồi nhìn các vị phu nhân so với ngày thường có phần đẹp hơn, rất đẹp, tinh khiết hơn người, những nữ nhân như các nàng có phải như lời Uông Tuy Tâm nói chính là tâm bị nắm giữ, tính mạng cũng bị vây khốn sao?.

Nữ nhân đều vì muốn đem ánh mắt của Vương gia đặt trên người mình mà tranh đấu lẫn nhau nhưng càng cố gắng lại càng đẩy Vương gia ra xa hơn. Ngược lại nàng chỉ làm cho Vương gia ngẩng đầu đã nhìn thấy mình, nàng cao minh vậy sao?

Uông Tuy Tâm, đây là mục đích của người sao? Để cho trong mắt Vương gia chỉ nhìn thấy người?

Nghĩ tới đây, trên khuôn mặt thanh tĩnh của Đại phu nhân xẹt qua tia cười khổ, nếu quả thật đúng là như vậy, ta cũng bội phục tâm kế của người!

“Phu nhân đang nghĩ gì vậy? có phải thân thể không được thoải mái?” Tam phu nhân Tuyết Quyên bên cạnh Đại phu nhân làm như đang quan tâm hỏi.

“Đại phu nhân vẫn nên về phòng nghỉ ngơi a, nếu không Vương gia nhìn thấy sẽ không vui đâu” Vụ nhi cũng tỏ vẻ quan tâm nhưng người mà nàng quan tâm không phải Đại phu nhân mà là Vương gia kia.

“Ta không sao” phục hồi lại tinh thần, nhìn những nữ nhân không giống nhau ngồi chung một chỗ, trong lòng Đại phu nhân cảm thấy thật âm đạm. Bên người Vương gia vĩnh viễn không thể chỉ có một nữ nhân, Uông Tuy Tâm, chỉ sợ người dùng hết tâm kế cũng chỉ được Vương gia chú ý một thời gian mà thôi.

“Đại phu nhân uống chén trà cho tinh thần tỉnh táo”. Nhìn thấy thân ảnh màu trắng ở phía sau, Lý Tịch liền cầm lấy chén trong tay đưa lên cho Đại phu nhân.

“Thiếp thân tham kiến Vương gia!” Cao Dung Y cũng nhìn thấy Vương gia xuất hiện, bước lên phía trước thỉnh an.

“Ngồi xuống đi”. Thanh âm lạnh lùng ngăn mọi người đứng dậy.

Đi lên ghế chính vị, bên trái là Đại phu nhân, tiếp theo là Tam phu nhân, Ngũ phu nhân; bên phải là Nhị phu nhân, Tứ phu nhân, Lục phu nhân, quả là một hàng ỗ mỹ nhân a.

Vũ Mặc Nhiên quét mắt một cái những nữ nhân ở đây, khiến thần sắc nữ nhân không khỏi thẹn thùng cúi đầu! Ánh mắt lóe lên, thanh âm lạnh lùng phân phó cho Đường Nghiệp.

“Thêm một cái ghế”, Uông Tùy Tâm, người không muốn đến cũng phải đến.

“Vâng, Vương gia”

Đường Nghiệp lập tức tự mình đem một cái ghế đặt ở đối diện chính vị, chính là ở giữa Ngũ phu nhân cùng Lục phu nhân.

Mà hành động của hắn khiến các vị nữ nhân vốn là cúi đầu thẹn thùng trong mắt hiện lên ý nghĩ khác nhau.

“Vương gia, Thất phu nhân đến” lời của Lộ Nguyên làm cho mấy vị nữ nhân không hẹn mà cùng ngẩng đầu, nhìn chăm chú vào nữ nhân đang bước vào trong phòng.

Trong đại sảnh rộng lớn sáng trưng, ngồi trên bàn tròn là một vị nam nhân nhưng vây xung quanh là một đám nữ nhân. Lộ Tùy Tâm bước vào

nhìn thấy tình cảnh như thế trong lòng khẽ mỉm cười, một bộ trà cụ tốt a, một bình trà lớn, bên cạnh bày biện những chén trà kiểu dáng khác nhau. Tên Vũ Mặc Nhiên này thật đúng là biết hưởng thụ a.

Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, sau lần xuất phủ ấy thì đây là lần thứ hai tất cả đông đủ tập hợp như thế này.

Một thân y phục vàng nhạt làm cho Đại phu nhân vẫn đoan trang xinh đẹp như cũ, chẳng qua chỉ có hai đầu lông mày có chút sứt lại.

Nhị phu nhân thanh thuần như nước trên mặt lộ ra ý cười thiện lương, phảng phất không màng thế sự, trang phục trên người cũng rất tinh xảo, áo trong màu hồng lộ ra gáy ngọc thon dài đẹp mê người, áo choàng màu trắng khoác bên ngoài mang vẻ tinh khiết như sương mai, áo ngực phủ then dài lụa mỏng cùng màu, phần hồng giai nhân là đây a.

Tam phu nhân yên lặng ngồi bên cạnh Đại phu nhân, trang phục vẫn tự nhiên như cũ, nhưng Lộ Tuy Tâm để ý thấy trên đầu nàng chỉ cài một cây trâm đơn giản gài tóc, phía trên trong suốt trong sáng tuyệt đối là ngọc trâm thượng hạng, y phục xanh nhạt càng làm cho nàng nổi bật giữa một đám nữ nhân ăn mặc trang điểm xinh đẹp.

Ngũ phu nhân một thân lửa đỏ, rất hợp với thân thể nàng, mang lại phần gợi cảm, đôi môi hồng hồng không nói ra cũng đủ mị lực, nhưng đáng tiếc chính là trên đầu có quá nhiều trang sức làm cho nàng trông có chút tục khí.

Nàng hoài nghi vị Ngũ phu nhân này có thể thật sự thích cảm đầy trên đầu những thứ trâm hoa ảnh hưởng đến khí chất thế sao.

Lục phu nhân thân thể đậm bạc gây yếu y phục màu tím nhạt khiến người khác cảm thấy trù mến, mà trên khuôn mặt nhợt nhạt càng làm rung động lòng người.

Nhị phu nhân ngồi bên cạnh Tứ phu nhân Lý tịch, nàng giống Vũ Mặc Nhiên y phục màu trắng, trong lành thoát tục như hoa sen nở sau mùa mưa.

Rồi lai nói tới bình trà này (là anh Mặc Nhiên đó, xem ra cái từ bình trà này cũng khá phù hợp), cầm y phục màu trắng, trên cổ áo và ống tay áo là hoa văn tinh xảo, tóc đen búi lên, nếu như không có ánh mắt lạnh lùng hằm hằm nhìn giống như một gã thư sinh, chỉ có phong độ.

Lộ Tuy Tâm đánh giá các nàng đồng thời tất cả cũng đang đánh giá vị Thất phu nhân gây nên sóng gió gần đây trong vương phủ trông như thế nào.

Đại phu nhân nhìn Thất phu nhân tiến vào như thế, hai đầu lông mày càng sát lại với nhau hơn. Lộ Tuy Tâm vĩnh viễn một thân y phục thô sơ làm cho mấy vị nữ nhân không khỏi kinh ngạc!

Nếu như Uông Tuy Tâm trước kia lãnh ngạo cô độc, thanh cao khó ai có thể lại gần, cũng vì tính tình này của nàng mà người trong Vương phủ phải chịu đựng không ít.

Nhưng bây giờ Uông Tuy Tâm giống như hoàn toàn lột xác trở thành một người hoàn toàn khác, y phục thô sơ chẳng những không làm cho nàng trông thảm thương, ngược lại làm cho nàng nhìn như là thản nhiên, cứ như trên người đang khoác lụa là gấm vóc thượng hạng vậy.

Mà đó không phải là chỗ người ta chú ý nhất ở nàng, mà đó chính là cổ thoát tục trên người nàng, phảng phất một khí chất hồng trần độc nhất trên thế gian, giống như cái gì nàng cũng nhìn thấu hoặc như là không có gì có thể đem vào mắt của nàng

Da thịt trắng nõn mềm mại, ngũ quan bình thản, chưa tính là mỹ nhân nhưng là một thân đạm mạc như nguyệt, thanh như nước, lạnh như ngọc quan hoa khiến cho người ta không bao giờ bỏ qua nàng. Thứ bên trong

nàng đã vượt qua nàng tất cả, càng làm cho người ta muốn biết nội tâm của nàng, muốn cặp mắt bình tĩnh thông dong kia nhìn thấy hình ảnh của mình.

“Vương gia, người sao có thể đối với chúng ta như vậy vì Thất phu nhân? Thất muội chẳng qua chỉ muốn vương gia chú ý nên mới dùng tới thủ đoạn như thế này, nhưng chẳng lẽ vương gia không hiểu tâm tư của Thất muội sao? Sao lại để cho Lộ thị vệ phải đi ‘mời’ muội muội tới đây a?”

Cao Dung Y đứng dậy bước đến bên cạnh Vũ Mặc Nhiên giọng nói nghe mảnh mai vô cùng.

Wũ Mặc Nhiên cũng không đẩy Cao Dung Y thân mật bên cạnh ra, càng làm cho Cao Dung Y con người có chút đặc ý. Hừ! các người vĩnh viễn cũng không thể so sánh với ta, người Vương gia thích nhất là ta!

Cúi đầu làm như đang nhìn mỹ nhân trong ngực, trong tròng mắt chỗ tối tăm sâu nhất lại có chút ba động.

Uông Tùy Tâm, đây thật sự là thủ đoạn người muốn Bốn vương chú ý sao? Nữ nhân toàn thân tản mát ra tia sáng đoạt người là giả sao? Lòng dạ lạnh nhạt lại có cả rộng lớn trong hai câu thơ là giả sao?

Thuyết “Nhất vô tình để vương nhà” của nữ nhân lãnh đạm cũng là giả sao?

Người nói “Bên trong tính mạng con người không thể không có tình yêu, nhưng tình yêu là toàn bộ tính mạng” cũng là giả sao?

Nếu những thứ này đều là giả dối, như vậy Bốn vương không khỏi không đối với tâm kế của người cảm thấy khiếp sợ.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 36: Dĩ Thân Minh Trí

Nhẹ nhàng nhếch khóe miệng cười, bởi vì... Khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu cười tản mát phong thái hoa vận từ từ bước tới nam chủ nhân duy nhất trong đại sảnh-Vũ Mặc Nhiên.

Cao Dung Y thấy Uông Tỳ Tâm chậm rãi đi tới không biết tại sao lại thấy bất an, trên người Uông Tỳ Tâm có thể không giận mà uy, chẳng qua chỉ dùng ánh mắt nhàn nhạt nhìn vậy mà nàng đã có cảm giác muốn chạy trốn rồi.

“Người muốn làm gì? Uông Tỳ Tâm, ta cảnh cáo người, đừng có thẹn quá hóa giận, ta là nói đúng sự thật, còn nữa Vương gia đang ở đây người sao dám làm càn như vậy?”

Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng nhìn nàng đến gần, trên mặt cười khẽ, nàng muốn làm cái gì?

“Lộ vương gia”

Giọng nữ nhàn nhạt như gãi ngứa bên tai làm cho Vũ Mặc Nhiên trong lòng cũng có cảm giác. Nhưng trong mắt vẫn một mảnh băng lãnh như cũ, hàn quang phát ra bức người, nhưng những thứ này thì có ích gì chứ? Nữ nhân đi tới này đều coi như chưa từng để trong mắt.

“Lộ vương gia”

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng đi tới, lúc sắp tới gần nam nhân mới dừng lại lẳng lặng nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt, bình tĩnh xem xét, nam nhân này tuyệt đối làm nữ nhân si mê, cái thời cổ đại này có phải tuần nam mỹ nữ rất phổ biến không a? mà thế giới này nơi nào nhiều mỹ nữ nhất như ở đây? Sợ rằng trừ Hoàng cung ra không ai dám nhận thứ nhất. Từ hoàng cung ra há có thể là dạng người bình thường? chẳng qua là không biết hẳn có tốt đẹp như cái vẻ bề ngoài tuần mỹ phi phàm này hay không mà thôi.

“Hôm nay Tuy Tâm muốn thỉnh giáo Vương gia chút chuyện! không biết vương gia có muốn chỉ giáo hay không?”

Sắc mặt hẳn thế kia là có ý nghĩa gì? Nam nhân này có phải dễ dàng gây lỗi nhưng không biết đối mặt hay không. Nàng không phải vì thân thể này bị thụ thương mà có tư tưởng chủ quan đối với hẳn, nhưng mà nàng cũng không tìm được bất kì lý do nào để nghĩ tốt cho nhân cách của hẳn cả.

Có lẽ là xuất thân của hẳn, hoặc là hẳn không cách nào tiếp nhận được kinh nghiệm thực tế, nhưng những thứ như vậy cũng không thể ảnh hưởng tới một nam nhân như hẳn. Là nam nhân thì có quyền chối bỏ hết trách nhiệm sao! Nếu không được sẽ phải tùy theo khả năng thôi, đôi khi thân nhiên cũng là một loại đáng để nam nhân thưởng thức.

“Chuyện gì?” Vũ Mặc Nhiên không biết tại sao Uông Tuy Tâm hôm nay có những thứ mà hẳn không thể nắm trong tay, đè cảm giác ở trong lòng xuống, đẩy Cao Dung Y từ trong ngực ra giống như muốn che giấu hay trốn tránh cái gì đó, đứng dậy đưa lưng về phía Uông Tuy Tâm.

Mà tất cả các vị nữ tử quanh hẳn cũng yên lặng không nói, như muốn biết Uông Tuy Tâm rốt cuộc muốn làm cái gì? ở trước mặt mọi người còn dám dùng thủ đoạn gì để mê hoặc vương gia hay sao.

“Nếu Thất phu nhân có lời muốn nói với vương gia, chúng ta không phải nên lui ra sao?” Đại phu nhân cũng không thể giải thích được cảm giác

quái dị trong lòng. Nhưng tránh mặt đi vẫn là tốt nhất.

Nghe lời nói của Đại phu nhân, mấy vị phu nhân khác cũng chưa nói gì nhưng lần lượt chậm rãi gật đầu. Lời của Đại phu nhân các nàng ngoại trừ tuân theo còn có thể làm gì khác?

Lộ Tuy Tâm nhìn vị Đại phu nhân hiền lương vô cùng này thầm than nhỏ trong lòng, Đại phu, nhân người sợ rằng cả đời cũng không thoát khỏi lưới tình của Vũ Mặc Nhiên a!.

“Đại phu nhân, các vị ngồi xuống chờ một lát cũng không sao, ta chỉ là muốn thỉnh giáo Vương gia ít chuyện mà thôi”

Giải quyết một lần cho dứt điểm hẳn đi, nàng đã suy nghĩ lâu rồi, với loại nam nhân như Vũ Mặc Nhiên vẫn nên đi thẳng vào vấn đề là tốt nhất, nàng không thể tốn thời gian làm cho hẳn hiểu một cách từ từ được, bởi vì lấy ý nghĩ chủ quan trong đầu hẳn chắc chắn sẽ nghĩ nàng đang cố tình dụ dỗ hẳn, nếu vậy càng đem lại phiền toái đến cho nàng. Nàng phải nhân dịp chưa đánh mất tâm mình vì yêu để dứt điểm kết thúc. Trong Lộ vương phủ này nàng sống không yên tâm, lúc nào cũng phải xem động tĩnh của mấy nữ nhân, lúc nào cũng phải đi suy đoán Vũ Mặc Nhiên sẽ xử lý nàng như thế nào, sống như vậy khác nào cái lồng giam, lãng phí thời gian quá đi.

Thanh danh bị mất đi nhưng nàng vẫn muốn có một cuộc sống tự do, vốn nàng muốn Vũ Mặc Nhiên sẽ từ từ hiểu được mà chủ động thả nàng đi. Hy vọng những nữ nhân này có thể hiểu rằng nàng sẽ không tạo bất cứ ảnh hưởng nào tới hẳn cả.

Đại phu nhân dùng ánh mắt ý hỏi vị nam nhân ngồi trên ghế thượng, Vũ Mặc Nhiên khẽ gật đầu.

Đại phu nhân ánh mắt không có gì bất thường, nhưng cũng không ra trầm mặc, chẳng qua chỉ rút chén trà cho Vũ Mặc Nhiên.

Thanh âm nước chảy vào chén rõ ràng phá vỡ sự yên tĩnh nơi đại sảnh này.

“Nói đi” Bốn vương cũng muốn nhìn xem người định làm cái gì?

Tốt! Ta chính là đang chờ câu nói này của người, Lộ Tuy Tâm trong lòng thầm vui mừng.

“Lộ vương gia có thể giải thích cho ta thu phục một nước khó khăn như thế nào?” mà lời này vừa nói ra, trong mắt Vũ Mặc Nhiên hàn quang chột lóe, lá gan Uông Tuy Tâm thật đúng là lớn.

Trên mặt mấy nữ nhân ở đây vẫn bình tĩnh như trước nhưng trong mắt lại lộ ra chút đắc ý.

“Thất phu nhân...” Đại phu nhân nhíu chặt lông mày, lộ ra lo lắng.

“Uông Tuy Tâm, lá gan không nhỏ” Vũ Mặc Nhiên khoe miệng cười tàn khốc, nàng có phải đem mình lên quá cao hay không, hẳn đối với nàng chỉ là có chút nhân nhượng, vậy mà nàng lại lấy thứ này để cùng hẳn đấu! Xem ra nữ nhân này cũng không hơn gì so với trước kia!

Người bị chất vấn cũng không nghe hẳn nói, vẫn tiếp tục giải thích.

“Có lẽ vì thiếu sự thương yêu của cha, tấm lòng ấm áp của mẫu thân, cho nên Uông Tuy Tâm mới dùng lãnh ngạo để che giấu sự hèn mọn và đau đớn trong lòng, bởi vì nàng khát vọng như vậy, bởi nàng biết rõ cả đời này vĩnh viễn không thể có vọng tưởng tình thân cho nên mới đem tâm của mình đóng chặt lại, không giao lưu nói chuyện với người khác, bởi nàng muốn duy trì lòng tự ái đáng thương cho nên mới bị hiểu lầm là thanh cao, kiêu ngạo. Nàng cũng không giải thích, bởi chính nàng cho rằng mình đang ở trong một giấc mộng, nên thời điểm bị phụ thân đưa đi, nàng biết đã ở trong mộng rồi, nhưng nàng lại gặp người, tâm vốn đã chết lại bắt đầu chìm vào mộng đẹp để rồi thiếu chút nữa phải mất mạng”

Tạm ngừng lại, thanh âm nhàn nhạt lần nữa lại vang lên trong đại sảnh yên tĩnh.

“Uông Tùy Tâm chẳng qua chỉ là một nữ nhân không liên quan đến vương gia, mà vương gia không thiếu nhất...cũng là nữ nhân, nhưng đây là toàn bộ của Uông Tùy Tâm. Mẫu thân của nàng là mộng, nhân sinh tốt đẹp của nàng cũng là mộng, giống như thủy tinh đẹp mà dễ vỡ.”

“Người tốt cuộc muốn nói điều gì?” Lạnh lùng ngẩng đầu nhìn chăm chú vào nữ nhân giống như đang kể chuyện ngày xưa. Nàng bây giờ biểu hiện bình tĩnh giống như đang nói chuyện của người khác. Nàng muốn làm gì?

“Ta chỉ muốn nói, Uông Tùy Tâm đối với Vương gia tình cảm hết thảy đều theo gió bay đi, như bát nước đã đổ đi không bao giờ... có thể thu hồi lại”

“Người...”

“Ngay cả cây cỏ cũng muốn tự do hưởng chi người?”

“Người...”

“Đừng đến trúc viện quấy rầy ta, những lời này ta cũng đã từng nói với Vương gia rồi, nhưng Vương gia lại quên mất thì phải. Như vậy hôm nay ta lần cuối cùng nhắc lại, thời điểm người đem Uông Tùy Tâm ném vào trúc viện cũng là chính thức bỏ Uông Tùy Tâm, nhưng Vương gia thân là hoàng tộc, thanh danh quý giá ngàn vàng, Uông Tùy Tâm cho dù bị bỏ cũng không thể rời khỏi Vương phủ, bây giờ yêu cầu vương gia chịu trách nhiệm như lời đã nói chắc cũng không có sai?”

Cạch một tiếng vang lên, Vũ Mặc Nhiên bóp nát cái chén trong tay, Uông Tùy Tâm thật không muốn sống nữa?

Giống như cố ý muốn chọc tức nam nhân này, Lộ Tuy Tâm từ từ đi tới đối diện hẳn, vịn nhẹ vào cái bàn không nhìn thấy mấy vị nữ nhân đang trừng mắt, cúi đầu líu lười nói: “Mà ta rất phiền đối với sự quấy rầy của Vương gia, Lộ vương gia, hy vọng người không để ta cảm thấy người ngay cả làm người cũng không đáng. Người ta hay nói nhất ngôn cửu đỉnh không phải sao?”

Vũ Mặc Nhiên chưa từng bị chọc tức như vậy, mà lại là một nữ nhân, còn là nữ nhân đã bị hẳn vứt bỏ. Làm sao hẳn không thể tức giận được cơ chứ?. Đối diện với nữ nhân trước mặt hẳn phải cố gắng lắm mới ngăn chặn được ý nghĩ đưa tay ra bóp chết nàng ngay lập tức, nhưng vẫn không nhìn được đánh một chưởng ra ngoài, nhìn nữ nhân bị hất ra xa hơn một trượng trong lòng hẳn lại thấy ảo não, muốn đi tới để nhìn nữ nhân trên mặt đất, nhưng lại bị lý trí ngăn lại.

Ha hả! Mình thật đúng là giỏi chuốc khổ vào thân, biết rõ Vũ Mặc Nhiên phong độ này sẽ bị nàng chọc giận tới tức chết. Thế nhưng cái cơ thể này lại bị tàn phá lần nữa trong tay hẳn. Bất quá nếu không làm vậy thì nàng cũng không nghĩ ra cách nào khác có thể khiến hẳn không còn hứng thú với nàng nữa.

Đây không phải là hiện đại, không có quyền nói, nhân quyền nói gì đến tự do.

Đó là một xã hội phong kiến, có tư tưởng nam tôn nữ ti phân biệt giai cấp, nàng không muốn bị cuốn vào vòng xoáy tranh đấu hậu viện của những nữ nhân trong Vương phủ này, cũng không muốn hoang phí sức lực đi nịnh hót cái tên Vũ Mặc Nhiên này để hẳn sủng hạnh nàng. Cho nên cũng chỉ đành giở chiêu này ra xem có thể ngăn cản hay không, ít nhất trải qua hôm nay Vũ Mặc Nhiên cũng sẽ không quấy rầy nữa, nàng sẽ có thể tìm cơ hội hoàn toàn thoát khỏi nơi này, thoát khỏi những nữ nhân ngồi đây.

Từ từ chống đỡ người đứng dậy, thân thể nhói đau làm cho nàng biết một chương này của Vũ Mặc Nhiên nặng như thế nào, Ai! xem ra nàng lại phải nằm mấy ngày dưỡng thương.

Một chương của Vũ Mặc Nhiên đánh ra, cả đại sảnh trở nên tĩnh mịch. Không ai dám nói chuyện! chỉ sợ làm chọc giận người đang nổi điên ở đây!

Uông Tùy Tâm không sợ chết nhưng các nàng thì sợ a!

Lão đảo bò dậy, cười nhạt một tiếng: “Vũ Mặc Nhiên, sau này ta với người không còn liên quan”

Giống như không nhìn thấy ánh mắt phức tạp của nam nhân hiện lên chút hối hận.

Khuôn mặt hơi ê, máu từ khóe miệng nàng chảy ra, đưa tay lau máu trên khóe miệng: “Mà các người, ta cũng không muốn nhìn thấy nữa, nữ nhân việc gì phải làm khó nữ nhân. Nhưng các người đã sớm mất đi lý trí, nhân tính đã không còn tồn tại, nói nhiều phí miệng lưỡi của ta ra! Hy vọng các người cũng có lòng tự ái, đừng có tới trúc viện làm phiền ta, nếu không...ta sẽ xem xem người nào không sợ chết!”

Giọng nói nhàn nhạt nhưng trong lời nói lại làm cho những người có ở đây toàn thân rùng mình một cái. Các nàng hoàn toàn tin Thất phu nhân Uông Tùy Tâm này điên rồi!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 37: Mở Rộng Lòng Minh

Vốn Lưu đại nhân là đại thần nguyên lão hai triều đang ở nhà dưỡng bệnh nghe nói Hoàng thượng đồng ý để Thanh vương gia đi biên quan liền bất chấp dù ngày có biến thành đêm đi chẳng nữa, cũng không để ý tới lời can ngăn của người nhà nhất định phải tiến cung gặp vua.

Trong ngự thư phòng.

“Hoàng thượng, Thanh vương không thể không đề phòng, kính xin Hoàng thượng suy xét lại”. Thân là nguyên lão hai triều, hẳn không phải không biết năng lực của Hoàng đế đến đâu nhưng biết đâu chó cùng dút giậu! Rồi hãy nói Hiên vương cùng Đương vương thái độ không rõ, còn có tâm tư của Lộ vương cũng không thể không đề phòng a. Tiên hoàng đã từng nói với hẳn, trong số các vị hoàng tử thì người tài hoa nhất chính là Hiên vương, nhưng tính tình của Hiên vương không thích hợp với ngôi vị Hoàng đế. Người có khí phách nhất, tài năng Đế vương nhất chính là Tứ hoàng tử Phong vương mà tất cả mọi người đều coi thường. Nếu để Phong vương đăng ngôi, nhất định phải trừ bỏ Lộ vương, nhưng Hoàng thượng chẳng những không làm vậy mà còn ưu ái trọng dụng! Này? Hẳn đồng ý với tâm tư của Hoàng thượng, nhưng nếu đem một con sư tử ở bên người tất sẽ có ngày nó cắn ngược lại.

Mà đương kim thánh thượng tính tình hay thay đổi, vĩnh viễn làm cho người ta đoán không ra người đang suy nghĩ cái gì. Hẳn cũng không có theo kịp ý nghĩ hoàng thượng a! hẳn quả thật đã già rồi.

“Ái khanh, người đang hoài nghi năng lực của trẫm sao?” khẽ cười nhìn người phía trước, lời nói ra lại làm cho người kia vội vàng quỳ trên mặt đất.

“Cựu thần không dám” khuôn mặt già nua đầy những nếp nhăn, râu tóc bạc trắng làm cho người ta vừa nhìn cũng biết tư cách của lão.

“Tiểu Thân tử, ra đỡ đại nhân”

“Vâng, Hoàng thượng”

Lão nhân vịn cánh tay của tiểu Thân tử mà đứng lên, hướng người ở trên cúi người xuống.

“Hoàng thượng, mặc dù các tiểu quốc xung quanh đều đã thần phục Thiên vũ nhưng lân cận biên cảnh vẫn còn có vài tiểu quốc lòng muôn dạ thú, Thanh vương làm vậy nhìn cũng biết hẳn đang rắp tâm chiếm ngôi vị! Hoàng thượng...”

“Tự Trẫm biết phải làm gì, chuyện này không cần nói nhiều”. Như không nhìn thấy lão nhân đang kích động, Vũ Mặc Phong khẩu khí mạn bất kinh tâm để cho lão nhân không tự chủ được định tiến lên một bước nói.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có tin từ ngoài cung truyền vào” ám vệ chịu trách nhiệm thu thập tin tức nhờ một vị thái giám tâm phúc bước vào bẩm báo.

Tròng mắt đột nhiên sâu thẳm: “Trình lên”

Nhận lấy một phong thư nhỏ mở ra. Mấy chữ phía trên liền rơi vào đáy mắt, để cho tròng mắt tối tăm càng thêm sâu, chợt lóe lên tia quang mang để cho người vốn đang định nói gì lại nuốt vào, kẻ ngu cũng biết bây giờ không phải là lúc thích hợp để nói chuyện, huống chi kinh nghiệm phụng sự hai đời vua như hẳn lại càng hiểu hơn ai hết.

Chẳng qua trong lòng có chút nghi hoặc, là chuyện gì có thể được Hoàng thượng coi trọng như thế? Mà hẳn cũng hiếm khi nhìn thấy sắc mặt này của Hoàng thượng.

Nhưng hẳn không biết trên tờ giấy chỉ ghi hai chữ: Bị thương!

“Tất cả các người lui ra”

“Dạ”

“Dạ”

Khi mọi người đã lui, trên khuôn mặt lộ ra tia căng thẳng, hạ chỉ xuống dưới: “Truyền ám vệ”

*****

Lộ vương phủ Trúc viện.

“Ô...Ô...” Lộ Tuy Tâm nghe được tiếng khóc truyền đến, là tiếng khóc của Tử Vân! Nàng làm sao vậy? tại sao lại khóc? Muốn mở mắt nhưng lại phát hiện trên người đau nhức, liền nhớ lại, Vũ Mặc Nhiên, tên vương bát đản nhà người! Ra tay nặng như vậy! quả thật là Lãnh tình vương, vô tình vô tâm!

Chẳng qua nàng chỉ chọc hấn thôi, có cần thiết phải ra tay nặng như vậy đâu chứ. Thật muốn đem nàng một chưởng đánh chết đi cho rồi, nàng cũng đâu có đáng giá gì.

Bất quá, ai, cũng do không có kế sách khả thi nên mới dùng chiêu nguy hiểm như thế này! Dĩ thân mình chí? Hì, đau quá, trong lòng cười khổ một tiếng.

Nhìn phu nhân trên giường bị vương gia đánh trọng thương, bị Lộ thị vệ mang về, lúc ấy thiếu chút nữa dọa ngất nàng, thấy phu nhân bị đánh tổn

thương đến như vậy còn có thể cười với nàng nói: “Tử Vân, sau này hai ta sẽ có thể có cuộc sống thanh bình rồi”. Không đợi nàng ngắt thì phu nhân đã hôn mê thành ra thế này rồi.

Sau đó Lộ thị vệ đưa cho nàng một lọ thuốc, nói là để trị thương cho Thất phu nhân.

Vương gia này không phải thật đáng sợ sao? Đem phu nhân thành bộ dạng như vậy rồi ban thuốc! Hừ! Khó trách phu nhân không thích vương gia.

Bất quá nghĩ thì nghĩ như vậy nhưng vẫn đem thuốc nhét vào trong miệng phu nhân, sau đó ngồi canh chừng ở bên giường, bây giờ đã là nửa đêm, phu nhân vẫn còn hôn mê chưa tỉnh lại, thuốc của Vương gia chẳng lẽ lại là độc dược?

Tử Vân nghĩ như vậy liền khóc lóc rồi vội vàng đem bàn tay xuống dưới mũi của phu nhân xem còn thở hay không. Không có thở, liền khóc lớn: “Oa, phu nhân...”

Trời ạ! Lúc nàng tỉnh dậy đang nghe thấy tiếng đột nhiên yên lặng rồi cái tay run rẩy buồn cười dò hơi thở của nàng, làm cho nàng nổi hứng muốn trêu chọc nha đầu này một chút, không thể nghĩ ra Tử Vân ôn hòa khóc lớn lên là khủng bố như vậy a. Tiếng khóc ong ong bên tai làm cho Lộ Tùy Tâm lạ càng cười khổ! Tự gây nghiệt, không thể sống!

“Phu nhân...” Động tác kế tiếp của Tử Vân làm cho Lộ Tùy Tâm thiếu chút nữa kêu to. Nha đầu này khóc lớn chưa đủ hay sao còn nhào trên người nàng khóc rống lên kia chứ, còn lay nàng rõ mạnh: “Phu nhân, người đi thì Tử Vân làm sao bây giờ? Là Tử Vân hại người, nếu không phải cho người uống thuốc của vương gia không chừng phu nhân còn sống, ô ô...”

“Trời ạ, Tử Vân, ta không bị Vũ Mặc Nhiên đánh chết thì cũng bị người tra tấn lỗ tai với lay ta đau đến chết”

“Phu nhân?”

Tử Vân cả kinh quên luôn mình đang khóc, dừng lại động tác, hình như nàng nghe thấy tiếng phu nhân nói thì phải.

Ngẩng đầu nhìn người trên giường, con người mở mắt nhìn nàng cười khỗ, không phải nàng cho là phu nhân đã chết sao?

“Oa..phu...phu nhân...Tử Vân rất sợ...còn lấy...nghĩ rằng người đã chết rồi?” Tử Vân kích động ôm chầm lấy Lộ Tuy Tâm khóc lớn.

“Ta cũng muốn khóc quá a! Tử Vân”, Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, nha đầu này vì quan tâm mà thấy uất ức thay cho nàng, ở thế giới xa lạ có thể có một người thật lòng quan tâm đến nàng, thật là tốt!

“Tử Vân, người ôm ta như vậy ta thấy đau quá, còn nữa lúc ngất đi ta lúc đó vẫn còn lo lắng cho người nga?” nửa đùa nửa nghiêm túc nói, nói thật nàng cũng có hy vọng bị ngất đi đâu? Cảm giác lục phủ ngũ tạng đều bị Vũ Mặc Nhiên đá thương. Đây có phải là cái loại công lực tay không đánh người? Nàng có phải là rất may mắn khi được thử nghiệm võ công trong truyền thuyết không a?

“A?”

Tử Vân giống như chạm phải nước sôi nhảy dựng lên, đỏ mặt cúi đầu giống như hài tử làm sai chuyện gì vậy.

“Phu nhân, ta không phải là cố ý” nhìn phu nhân có phải bộ dạng hần rất đau sao? Tử Vân thầm lè lưỡi.

Khẽ mỉm cười, thấy trong mắt Tử Vân như vậy liền vội chuyển đề tài: “Bây giờ đã rất trễ rồi sao?”

“Ân, đã khuya rồi” phu nhân ngất lâu như vậy mới làm hại nàng suy nghĩ lung tung.

Nửa đêm a? nhìn mình thế này mà đã bất tỉnh lâu như vậy sao? Khó trách nha đầu này lại lo lắng như vậy. Trong đầu nàng hiện lên ánh mắt phức tạp của Vũ Mặc Nhiên, ha hả cười một tiếng! Bất kể người đối với cái thân thể này đối xử tốt hay nghi ngờ thì ta cũng không muốn chơi với người, mới phải dùng đến cái hạ sách này để ngăn cản người thăm dò ta! Mặc dù đối với người cũng không công bằng cho lắm nhưng ta cũng giao ra quá nhiều rồi, Uông Tùy Tâm từng cùng người trước kia đã tan theo gió rồi, mà ta, là u hồn đến từ hiện đại, không phải Uông Tùy Tâm đã yêu người, nên tất nhiên không muốn cùng người dính líu việc gì. Không còn tồn tại việc người thiếu nợ thân thể này hay là ta thiếu tình của người, hai đường thẳng song song sẽ không bao giờ cắt nhau. Mà nàng bây giờ chỉ muốn chờ cơ hội nghĩ ra cách thoát thân càng nhanh càng tốt, chặt đứt đoạn tình giữa Uông Tùy Tâm và người đi mới có thể làm cho nàng tỉnh tâm mà nghĩ ra bước kế tiếp như thế nào.

Đầu tiên là phải thu thập tin tức bên ngoài, chờ thời cơ, nếu không ở trong Lộ vương phủ này nàng vĩnh viễn chạy không thoát.

Nghĩ tới đây mặt Lộ Tùy Tâm như đưa đám, nơi này nữ nhân không có quyền, nhất là những nữ nhân trong hậu viện gia đình quý tộc, người bình thường hưu thê chính là bỏ, nhưng này... chỉ cần là đưa vào quý tộc chẳng khác nào đem cuộc sống nữ nhân định sẵn, chỉ sợ nam nhân hưu thê cũng không thể ra khỏi phủ, chỉ có thể cô tịch sống ở đây mà chờ chết! Nghe nói Thiên vũ hoàng triều theo quy định không được lấy lần thứ hai! Ý là để nữ nhân tuân theo chuẩn mực, chặt đứt tham vọng cùng mộng tưởng để chuyên tâm nhất trí hầu hạ nam nhân. Để tránh các nữ nhân bị hưu sau này lại gả cho Hoàng thất, huyết thống hoàng thất không thể bị lẫn lộn. Này... này... thật là ý nghĩ khốn kiếp!

“Phu nhân?” Lộ Tỳ Tâm ngu ngơ ở đó làm cho Tử Vân thấy rất bất an. Phu nhân hay là bị đả kích quá lớn?

“Ân?”

“Phu nhân có muốn uống thuốc thêm không? Đây...thuốc này là Lộ thị vệ đưa cho ta” nàng thử dò xét rồi đợ trên mặt phu nhân không có gì khác thường mới dám nói hết câu.

Lộ Nguyên?Thị vệ đặc lực của Vũ Mặc Nhiên?

“Được” dù sao không dùng cũng là phí của giờ, nàng cũng không thiếu hẳn cái gì, ngược lại Vũ Mặc Nhiên thân là nam nhân, tuy nói tức giận nhưng đối với nữ nhân lại động tay động chân như vậy, nàng hoài nghi nhân cách của hắn có phải hay không có vấn đề? Tuy nói tính cách của hắn là dạng không thương hương tiếc ngọc, nhưng năng lực kiềm chế tối thiểu cũng không có, nam nhân như vậy mà bò lên được vị trí như thế này quả thực đáng nghi ngờ.Khó trách người đời nói hắn vô tình.

“A?” phu nhân không sợ Vương gia đưa thuốc độc a?

Nhìn thoáng qua gương mặt lo lắng của Tử Vân, khóe miệng Lộ Tỳ Tâm giương lên cười.

“Yên tâm,điểm này ta có thể chắc chắn, nếu hắn thật sự muốn ta chết thì chuyện đó dễ như trở bàn tay, hắn cũng có thể vin vào hàng ngàn tội danh công khai xử tử ta, không cần ám sát ta bằng cách này”

Dĩ nhiên không thể không có khả năng Lộ Nguyên bị đám nữ nhân kia mua chuộc đưa thuốc độc cho nàng uống, nhưng, thứ nhất: Lộ Nguyên là cánh tay đặc lực nhất của Vũ Mặc Nhiên,có thể nói là tâm phúc,mấy nữ nhân này nếu không dám nắm chắc tuyệt đối không có lá gan mua người của Vũ Mặc Nhiên, một khi không được thì lấy thái độ của Vũ Mặc Nhiên với nữ nhân chắc chắn sẽ rất thảm a, cho nên khả năng này là rất thấp. Thứ

hai, lúc ấy toàn bộ các nữ nhân đều ở đấy, chuyện đả thương này không thể dự liệu trước được, càng không có khả năng đưa cho Lộ Nguyên thuốc trước. Thứ ba, căn cứ vào hai cái trước, nàng công khai đối đầu với Vũ Mặc Nhiên cũng là để uy hiếp các nàng ấy. Nếu Vũ Mặc Nhiên không để mắt tới nàng nữa thì mấy nàng ấy cũng không có lý do làm vậy với nàng, vả lại bọn họ cũng đâu có dám.

Ánh mắt trở nên sâu sắc, nếu quả thật muốn nàng chết chỉ có một biện pháp duy nhất, đó chính là Tử Vân, nàng mới hoàn toàn tin tưởng mà uống thuốc.

“Thật, phu nhân sẽ uống một viên sao” Tử Vân cũng không phát hiện trong lòng Lộ Tùy Tâm nghĩ cái gì, cầm lấy chén trên bàn, rót nước rồi để ở trên giường, lấy lọ thuốc đổ một viên vào lòng bàn tay, từ từ đỡ người từ trên giường dậy, đem thuốc cùng nước tới gần miệng Lộ Tùy Tâm.

Nhìn thật sâu vào Tử Vân, nàng thật sự tin tưởng. Tin tưởng qua ánh mắt và tấm lòng cảm nhận được từ Tử Vân, cho nên mới nguyện đánh cược cùng tính mạng.

Nàng không chút do dự há miệng nuốt thuốc vào rồi uống nước. Không phải chuyện gì cũng lạnh như băng, ở trên người Tử Vân nàng cảm nhận thấy sự ấm áp. Mọi lần nàng đều dùng lý trí để phán đoán sự việc nhưng lần này nàng nguyện ý để cho tình cảm chiến thắng lý trí! Bởi không mở lòng thì vĩnh viễn không biết được mình đúng hay là sai! Nàng bằng lòng đưa cho Tử Vân chút tình cảm ít ỏi còn sót lại ở sinh mệnh này.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 38: Khách Tới Đêm Khuya

Đây là lần thứ hai Dương Á Sơ không mời mà đến trúc viện này, cũng chỉ muốn an ủi lòng mình khỏi vì tư tình mà suy nghĩ quá nhiều, lần trước là quan sát nàng có an toàn tránh được Vũ Mặc Nhiên trách phạt hay không! Hắn cũng tại chỗ này quyết định vận mệnh sau này của mình, những ngày qua bởi vì bận việc tiếp nhận Dương gia mà không có thời gian, phải nói là hăn loay hoay mãi không thể tách rời ra được. Hôm nay rốt cuộc cũng được rảnh tay, nhưng tối nay hăn không thể kiềm chế nỗi bất an trong lòng, cứ trần chọc nghiêng qua nghiêng lại không tĩnh tâm được, hăn không thể làm gì khác là tự giễu cợt chính mình một cái! Dương Á Sơ từ sau khi gặp nàng đã không còn là Dương Á Sơ trước kia nữa, bây giờ ngay cả chính hăn cũng cảm giác được bất khả tư nghị.

Mặt trăng treo phía chân trời tản ra ánh sáng dịu nhạt, mặt đất giống như đang khoác vào một tầng ngân sa.

Bóng người nhanh như chớp đã cách trúc viện không xa, nhìn vào nơi trống trải được nàng sửa sang chỉnh tề sạch sẽ, thậm chí nàng còn đem vây bốn phía khu một mảnh đất trống thành hình chữ nhật, hăn đoán nàng vây bốn phía này để trồng chút hoa cỏ, không chỉ để vui mắt mà còn có thể làm thành một mảnh vườn.

Lặng lặng đứng ở đằng xa, biết trong phòng phía trước có nàng tâm mới dần dần bình tĩnh lại, lưu lại trên mảnh đất bóng trăng yên lặng.

Khuôn mặt tinh xảo mông lung dưới ánh trăng làm cho không người nào có thể cưỡng lại sức hấp dẫn mỹ cảm của hăn. Tia sáng nhu hòa trong ánh

mắt cũng phải làm cho nguyệt thẹn mà thất sắc, tay áo màu trắng phiêu giạt theo cơn gió ban đêm nhẹ nhàng lay động! Cảnh sắc vốn đơn điệu nhưng vì có mặt hăn mà trở thành một bức phong cảnh tuyệt thế vô song.

Cứ như vậy nam nhân đứng dưới ánh trăng dịu dàng ngắm nhìn nữ nhân mà hăn cả đời khó khăn lắm mới tìm thấy. Khí chất tao nhã chi tư áp đảo cả tiên nhân thế gian này khó có thể được thấy vài lần.

Thần sắc nhu hòa chợt biết đối thân ảnh liền dời đi tránh mặt, phiên hồng nhẹ nhàng khiêu vũ thoát cái đã thấy hăn ở trên cây cao mấy trượng. Phong cảnh tuyệt mỹ mới vừa rồi chỉ để lại cơn gió nhẹ thổi qua. Giống như Nguyệt tiên tử bay lên tầng mây vậy.

Một bóng đen nhanh chóng lướt qua cửa trúc viện, sau đó từ trong lồng ngực lấy ra vật gì đó đặt trước cửa, gõ nhẹ hai cái trước cửa phòng.

“Người nào...?” đợi thanh bên trong truyền tới mới nhanh như chớp dùng khinh công bay đi, phảng phất như chưa từng tới đây.

“Người nào, là ai ở ngoài gõ cửa?” có thể nghe được thanh âm bên trong có chút run rẩy hoặc là đang cố gắng hạ giọng xuống.

Dương Á Sơ nhẹ nhú lông mày, là thanh âm nha hoàn của nàng, đêm đã khuya, vì sao nàng còn chưa ngủ? Còn nam nhân vừa rồi là ai? Khoảng cách khá xa mà người nọ che mặt nhưng khinh công lại cực kì lợi hại, lướt như vô ảnh! Trên giang hồ có ai khinh công lợi hại như hăn? còn có...hăn để vật gì trên mặt đất?

Để xem một chút trúc phòng này có chỗ nào nhìn vào được hay không, hăn cảm giác người nọ còn đang cách đó không xa, hăn là đang đợi người trong nhà ra lấy đồ.

Cửa “cạch” một tiếng, lộ ra một cái đầu ở ngoài, là nha hoàn kia!

Phu nhân đau quá vất vả lắm mới ngủ được, mà nàng cũng ở bên cạnh ngủ gà ngủ gật! Lại bị hai tiếng gõ cửa nhẹ nhàng này mà tỉnh dậy! này... trẻ như vậy còn ai có thể tới a? chẳng lẽ là Tuyết Đào tử?

Trong lòng chợt cảm thấy bất an nhìn về phía phu nhân, Tử Vân phải hỏi: “Người nào?”

Một là sợ đánh thức phu nhân, hai là cũng không muốn để phu nhân biết Tuyết Đào tử đến tìm nàng. Xem ra nàng phải nói rõ ràng cho Tuyết Đào tử mới được, Thất phu nhân bây giờ không hề muốn đi hại người, không những thế còn bị Vương gia đánh trọng thương, tính mạng giờ đang như mảnh treo chuông, càng không có khả năng đi tranh giành tình cảm của các vị phu nhân khác.

“Phu nhân?” nàng nhẹ nhàng thử dò xét, nhìn thấy người trên giường không có phản ứng mới từ từ tiến ra cửa.

“Người nào...Người nào gõ cửa?” Nếu là Tuyết Đào tử thì sẽ đáp lại ngay, nhưng đợi một lúc lâu cũng không có thanh âm trả lời làm cho nàng cảm thấy sợ hãi dần! Chẳng lẽ là tiếng gió thổi? nhưng là...nàng rõ ràng nghe thấy tiếng đập cửa a! A...không biết...là cái kia sao? Nghĩ đến đây trên mặt Tử Vân khó nén sợ hãi. Khẩn trương đẩy cửa ra, khẽ run thò đầu ra ngoài nhìn.

Ách? Không có ai? Chẳng lẽ nàng nghe nhầm?Đang định đóng cửa lại thì nhìn thấy trên mặt đất có thứ gì đó, là một cái bao, này...là ai để?

Hôm nay là ngày trăng tròn, phía sân dưới ánh trăng không có gì cả nói chi là một bóng người.

Kỳ quái! Cầm cái bao lên, đóng kín cửa.

Dương Á Sơ cảm giác người kia đã rời đi mới từ trên cây đáp xuống đất.

Tròng mắt đen lúc nghi ngờ lại càng thêm sâu, vừa rồi là tình huống gì vậy? Trúc viện đã xảy ra chuyện gì sao?

Bên trong phòng

“Thật là kỳ quái, ai để thứ này trước cửa a?” Tử Vân cầm cái bao nhỏ lên, không khỏi có chút tò mò. Trong này là cái gì a?

Suy nghĩ một chút rồi vẫn không nhận được liền mở ra xem một chút, vừa nhìn thấy trong này là 2 lọ thuốc.

Đưa tay cầm 2 lọ thuốc lên xem mới thấy cả kính, nhìn cái bình thôi cũng biết thuốc bên trong không tầm thường chút nào.

Trong lòng lại càng thêm bất an, ai mà lại đưa thuốc tới a? Chẳng lẽ là Vương gia? Nhưng Vương gia không phải đã phái người tới đưa thuốc rồi sao?

Nhưng trừ trong phủ thì còn có ai có thể đưa cho phu nhân a?

Mà Dương Á Sơ ở trên nóc nhà nhìn thấy hai đồ này cũng cả kinh, đây là...thánh dược trị nội thương. Là ai bị nội thương? Ánh mắt vội vàng nhìn người trên giường, trong con người nhu hòa xẹt qua tia hàn quang, nàng bị thương! Tổn thương không nhẹ, là Vũ Mặc Nhiên đã thương nàng?

“Nước...” người trên giường cúi đầu rên rỉ kêu, Tử Vân ở nơi đó không nghe thấy nhưng Dương Á Sơ lại nghe thấy.

Nhìn trên mặt nàng tái nhợt, chỉ lặng yên nằm trên chiếc giường đơn sơ, hơn nữa nghe thấy giọng nói yếu ớt của nàng, Dương Á Sơ cảm giác trong lòng như có ai đang dày vò cùng cực, làm cho hãn không thở nổi. Nàng làm sao có thể trải qua cuộc sống như thế này? Hãn tại sao lại có thể làm thương tổn nàng đến mức như vậy? Vũ Mặc Nhiên, làm sao người có thể?

Nhẹ phi thân xuống, gõ cửa, hắn không cần biết gì nữa, hắn nhất định phải giúp nàng trị thương! Người tập võ thì chút ít thụ thương này cũng không thành vấn đề nhưng nàng không biết võ công, chỉ là một nữ tử yếu đuối a! Mặc dù nhìn nàng chắc hắn đã uống thuốc, mà vừa rồi đã có người đưa thánh dược trị nội thương đến, nhưng hắn vẫn không nhịn được khi thấy nàng thống khổ.

Cho nên hắn liều mạng tới gõ cửa, bất kể nàng có khiếp sợ khi hắn xuất hiện hay không hoặc là... dùng ánh mắt khác thường nhìn hắn thì hắn cũng không thể khống chế tiếng nói trong lòng.

“Người nào? Tối nay Tử Vân đúng là bị kinh sợ nhiều lần a, đầu tiên là phu nhân bị thương, sau là sợ phu nhân chết, lại vừa có người đưa đồ, bây giờ lại có tiếng gõ cửa.

“Người nào a?” nàng hơi cao giọng hỏi.

“Cô nương xin mở cửa, ta là bằng hữu của phu nhân nhà người, ta là tới giúp nàng trị thương”, Dương Á Sơ cố gắng trấn tĩnh nỗi lo lắng trong lòng, để thanh âm nhẹ giọng nói. Hắn không phải sợ người khác nghe thấy mà là không muốn đánh thức nàng.

Cái gì? Tử Vân kinh ngạc nhìn phu nhân ở trên giường, nam nhân này là người nào? Hắn tự xưng là bằng hữu của phu nhân? Nhưng mà hắn là nam a?

“Đi mở cửa xem sao” Lộ Tùy Tâm cảm giác miệng khô muốn chết, nàng vẫn ngủ mê man nhưng thật ra là nửa ngủ nửa tỉnh, chẳng qua thân thể đau tới mức mở mắt không nổi.

Bất kể người bên ngoài có ác ý hay không, nàng cùng Tử Vân lúc này cũng không thể chống cự được, không bằng mở cửa để xem hắn rốt cuộc muốn làm cái gì?

“Phu nhân, người đã tỉnh?” Tử Vân vội vàng chạy nhanh tới bên giường.

“Tử Vân, ra mở cửa đi”. Thương thế này còn nặng hơn so với nàng tưởng tượng, có lẽ khí lực giận dữ của Vũ Mặc Nhiên không khống chế được mới làm nàng thương nặng đến thế này, cũng có lẽ thân thể này có quá nhiều trọng thương vẫn chưa hoàn toàn bình phục, nay lại bị lộng thương dẫn đến không chịu nổi. Ai! Ông Tùy Tâm này thật không muốn sống nữa, thân thể đã hai lần bị thương thế mà nàng vẫn cam tâm chấp nhận! Bất quá...Lần trước Ông Tùy Tâm là bất đắc dĩ, mà lần này nàng Lộ Tùy Tâm cũng bất đắc dĩ. Mục đích không giống nhưng kết quả thì chẳng khác gì nhau.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 39: Vì Nàng Trị Thương

“Nhưng là...phu nhân...” việc này không tốt lắm đâu.

“Đi đi” Lộ Tuy Tâm nhìn bộ dạng Tử Vân không khỏi khẽ cười, nhẹ nhíu mày với nàng. Người ở bên ngoài cũng không có ác ý, nếu không cửa trúc phòng này cũng đâu chống đỡ được một nam nhân đâu? Mà người này gọi Tử Vân là cô nương, chắc chắn không phải người Vương phủ, trên địa bàn của Vũ Mặc Nhiên mà còn có thể tự do ra vào đích thị không phải người thường, mà hẳn nói là bằng hữu của nàng, như vậy...nếu nàng đoán không lầm, hẳn chính là vị đối với Uông Tuy Tâm hữu tình-đệ nhất công tử, chủ nhân Du Nhiên cư, đáng tiếc a! Uông Tuy Tâm, nếu trước kia người gặp vị đệ nhất công tử này trước, chắc sẽ không nghĩ khát vọng của người chỉ là mộng tưởng đâu?

Bất quá, chuyện tình yêu không phải ai cũng đoán được trước đâu a!

Mơ mơ màng màng nên nàng cũng không có nghe rõ tiếng của Dương Á Sơ. Chẳng qua là dùng trực giác trong lòng cùng tình cảnh nàng bây giờ để phán đoán mà thôi.

Tử Vân đẩy cửa ra, ánh mắt nhìn tới người phía ngoài không khỏi bất động toàn thân, thật là một nam nhân đẹp! Đẹp không phân cao thấp so với Thiên Tâm cô nương đâu a. Nhưng vị đứng trước mắt này nhìn còn thích mắt hơn cả Thiên Tâm cô nương nữa, đứng dưới ánh trăng thật giống thần tiên nga!

Dương Á Sơ nghe được tiếng nàng mới biết nàng tỉnh, tự nhiên lại không dám vào, với sự thông minh của nàng chắc chắn sẽ hỏi vì sao hẳn lại xuất hiện ở nơi này, chẳng lẽ nói hẳn đi ngang qua sao?

“Dương công tử nếu như không chê trong nhà đơn sơ thì đã đến rồi sao còn không tiến vào” Lộ Tuy Tâm nhìn hai người này chẳng có động thái gì, chỉ ngây ngốc đứng ở ngoài đấy, cũng biết chắc chắn nha đầu Tử Vân này bị sắc đẹp của Dương công tử làm cho kinh hãi, đệ nhất công tử xuất sắc quả thật làm cho người ta ngưỡng mộ a! mà hẳn...ha hả! hẳn có ý không tốt sao! Cổ nhân rất coi nặng lễ nghĩa vậy mà hẳn trong lúc đêm khuya không có lý do gì lại xuất hiện trước cửa phòng một nữ nhân, đây không phù hợp mà cũng không được phép làm vậy. Bất quá...nàng không phải cổ nhân, nàng tiếp nhận giáo dục và tư tưởng không giống như thế nên cũng không coi nặng chuyện này lắm.

“Á Sơ mạo muội..” Dương Á Sơ hít sâu một cái, lướt qua Tử Vân ngây ngốc đứng đó mà đi vào.

Bày biện trong nhà thật làm cho lòng hẳn thấy buồn, một chiếc giường trúc nhỏ, một cái ghế dài đặt mấy đồ khâu vá, trên cái bàn nhỏ đặt mấy thứ đồ cùng một cái gương đồng.

Vừa nhìn trong nhà hiểu ngay nhưng lại rất chỉnh tề sạch sẽ.

Mà nàng một thân bạch y nằm ở trên giường, khuôn mặt tái nhợt nhưng không thể che hết nét đẹp thanh nhã.

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, “Tử Vân,hoàn hồn” nhìn mỹ nam ngây cả người sao? Ha hả!

Nghe Lộ Tuy Tâm nói vậy Tử Vân liền xấu hổ đỏ mặt, vội vàng cầm đồ khâu trên chiếc ghế duy nhất ở trúc viện. Đây là chiếc khăn mà phu nhân hăng hái cố gắng lắm mới khâu được, nhưng với tay nghề của phu nhân...nàng còn...thật là không thể tìm ra lời nào để hình dung, đành phải dận dò

phu nhân nhất định không được cho người ngoài nhìn thấy. Chẳng qua là... phu nhân còn chưa có thù xong đã bị thương.

“Cô nương...” Dương Á Sơ cảm giác trên mặt rất nóng, cũng không nghĩ bây giờ làm cái gì, trong lòng ảo não không dứt, vì sao lúc đối mặt với nàng hẳn lại mất bình tĩnh đến nỗi không điều khiển được cảm xúc thế này? Nhưng bắt gặp nụ cười thản nhiên của nàng khiến trong lòng hẳn như được rót mật vậy. mặc dù là nàng cười với nha hoàn phía sau nhưng một ngày nào đó có khi nào nàng cũng sẽ hướng về phía hắn mà cười thật lòng như vậy hay không?

“Dương công tử...đến đây là có chuyện gì?” Lộ Tuy Tâm cảm thấy quái lạ, Thần sắc trên mặt đẽ nhất công tử này nàng nhìn lắm sao?Đỏ mặt? Cổ nhân thật đúng là bất đồng.

“A?” Dương Á Sơ trong lòng không ngừng rửa chính mình, trước mặt giai nhân hình tượng lại hủy hoại trong chốc lát.

Nhưng cũng phục hồi lại tinh thần đi tới phía giường, vội đỡ nhẹ nàng dậy, làm cho nàng quay lưng về phía hắn ở trên giường ngồi xuống.

“Này...vị công tử, người muốn làm gì vậy?” Tử Vân bước lên phía trước khẩn trương hỏi. Nam nữ thụ thụ bất thân, cho dù công tử này xinh đẹp hơn hoa cũng không thể đối với phu nhân thái quá đến tùy tiện như vậy đi.

Quay đầu về hướng Tử Vân khẽ mỉm cười: “Cô nương yên tâm, ta chỉ muốn giúp phu nhân nhà người trị thương”

Nụ cười mê hoặc của Dương Á Sơ làm cho Tử Vân giật mình đứng ngây ra ở đó.

Lộ Tuy Tâm nhìn bộ dạng của Tử Vân không khỏi cười lên: “Dương công tử, Tử Vân nhà ta là bị sắc đẹp tuyệt trần của công tử làm cho đầu óc

choáng váng rồi” Thật là tai họa a! Nam nhân xinh đẹp như vậy là tốt hay là xấu? Nếu như trong tương lai hẳn tìm được lão bà đẹp hơn cả hẳn, đến lúc sinh ra hài tử đẹp hơn hẳn tỷ lệ rất cao a.

Tuy nhiên nó không có vào được trong lòng của nàng! Dương Á Sơ thầm nghĩ.

Ngón tay thon dài nhẹ nhàng đặt ở mái tóc đen mềm như mây trên lưng nàng, nhẹ nhàng chia nó sang hai bên bả vai sau đó đặt bàn tay trên cái lưng mảnh khảnh của nàng, tim Á Sơ đập nhanh lên một chút, nàng đang ở trước mặt hẳn mà hẳn lại không thể ôm nàng vào lòng.

Không khí ngưng lại, hẳn không hề nói thêm lời nào, chuyên tâm dùng nội công trị thương cho nàng, hoàn hảo, tổn thương cũng không đến nỗi nặng như hẳn tưởng tượng, xem ra Vũ Mặc Nhiên cũng không chế ngự lại không ít. Chẳng qua là Vũ Mặc Nhiên sao lại tức giận với nàng? hẳn biết Vũ Mặc Nhiên không dễ dàng tức giận đến như vậy.

Lộ Tuy Tâm cũng không biết tâm tư của Dương Á Sơ, chẳng qua cảm giác tay hẳn đặt trên lưng nàng rất nóng, bên trong cơ thể lại càng đau hơn! Lục phủ ngũ tạng như bị xáo trộn, vì đau quá mà mồ hôi toát ra trên trán, trời ạ! đau quá! Có thật là có hiệu quả không a?

Thời điểm nàng đau đến sắp ngất đi thì bàn tay sau lưng dần mát trở lại, sau đó bên trong thân thể cũng dần dần bình thường, cảm giác đau cũng vơi đi nhiều, này...thật đúng là thần kỳ!

Cho đến khi thân thể cảm thấy thật thoải mái, bàn tay chống đỡ sau lưng nàng lấy ra, than khẽ một tiếng.

Tay Dương Á Sơ nhẹ nhàng dời đi, không ai nhìn thấy ánh mắt lưu luyến của hẳn bây giờ, dường như lưu luyến thân thể ấm áp cảm nhận được từ nàng.

Tim đập nhanh, cảm giác lưu luyến hẳn chưa bao giờ từng trải qua. Đây là yêu sao?

Càng đến gần nàng, hẳn càng muốn nhiều! Đây chính là yêu sao?

“Cám ơn Dương công tử”. Lộ Tỳ Tâm xoay người lại, khẽ mỉm cười với nam nhân trước mắt. Nàng vẫn cần quan hệ với hẳn, hẳn giúp nàng trị thương, chẳng phải nàng thiếu hẳn một ân tình hay sao?

“Á Sơ chỉ giúp người trị thương nhưng vẫn phải dùng thuốc, mấy ngày nữa tổn thương trên người sẽ hết”. Thanh âm dễ nghe của Dương Á Sơ để cho Tử Vân nhớ lại vừa nãy có người đưa thuốc tới.

“Phu nhân, vừa rồi có người đưa thuốc tới, nhưng Tử Vân cũng không nhìn thấy là ai cả?” Tử Vân cầm lấy bao thuốc đưa cho Lộ Tỳ Tâm xem.

Lông mày khẽ nhíu lên... Bình đưng thật tinh xảo, bình sứ thượng hạng không phải người thường có thể nhìn thấy, Huống chi là lấy ra để đưng thuốc! người đưa thứ này là ai?

“Theo...ân...cô nương, có thể cho Dương mỗ xem qua một chút được không?” hẳn vốn muốn gọi là Tỳ Tâm nhưng cảm giác có gì đó không ổn lắm nên đành gọi cô nương.

Con người Lộ Tỳ Tâm hiện lên tia tinh quang, Dương Á Sơ này...

“Trừ lần trước ở Du Nhiên cư ra, có phải công tử đã quen Uông Tỳ Tâm từ trước?” Lộ Tỳ Tâm bình thản hỏi.

Trên mặt Dương Á Sơ hơi lộ ra cười khổ! Nếu như hẳn sớm biết nàng thì có phải sẽ không có cảnh tượng như thế này?

“Không, từ trước đến giờ Dương Á Sơ không quen cô nương” chẳng qua ta chỉ tình cờ thấy được ánh sáng trên người của nàng song lại làm cho tâm

không thể giữ nguyên như lúc đầu được nữa.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 40: Chẳng Qua Là Bằng Hữu

Không quen biết? Lộ Tù Tâm cảm thấy quái lạ! Vậy vì sao hẳn lại dùng thái độ này đối với nàng mà đến?”

Dương Á Sơ nhìn vào trên khuôn mặt biểu lộ quái lạ của người đối diện! Thì ra nàng vẫn cho rằng trước kia hẳn có quen biết nàng?

Khó nhìn được mà cười khổ trong lòng, hẳn cầm lấy lọ thuốc mở ra xem, trong mắt liền ngay lập tức phức tạp, là hẳn?

Đây là loại thuốc thể gian hi hữu khó tìm, người trong giang hồ đều mơ ước có được nó, người tập võ khi bị thương dùng thuốc này thì cực kì hữu hiệu. Bên người hẳn cùng lắm cũng chỉ mang theo hai viên.

Thương thể của nàng chỉ cần một viên là đủ vậy mà hẳn đưa luôn hai bình mười viên! Quả thật tâm rối loạn, hết sức kinh ngạc a! Vừa rồi hẳn đã trị thương cho nàng nên không còn gì đáng lo nữa, dù gì sau khi trị thương nàng cũng được dùng thuốc thượng hạng!

“Dương công tử biết lai lịch của thuốc này” vì sao thuốc này lại xuất hiện trước cửa phòng nàng? Từ thần sắc vừa rồi của Dương Á Sơ, nàng cũng biết được đây là thuốc quý! Uông Tù Tâm chẳng lẽ còn quen biết với người nào nữa? Xem ra trên người Uông Tù Tâm cũng có rất nhiều bí mật cất giấu.

“Thuốc này...là của Đại nội ám vệ” Dương Á Sơ cũng không nghĩ cho nàng biết, thuốc này là của “hắn” đưa tới, nhưng nhìn thấy ánh mắt nhàn

nhật của nàng hẳn không cho phép mình giấu diếm nàng bất cứ điều gì. Mặc dù hẳn rất muốn nói cho nàng, hẳn không biết!

Đại nội? Lộ Tỳ Tâm khẽ thở dài, nàng cũng chưa từng có thâm giao với hẳn, vì sao lại đưa thứ trân quý bảo dược này cho nàng? Mà đệ nhất công tử này cùng hẳn cũng chỉ gặp nàng có một lần, vì sao lại quan tâm tới nàng như vậy? là có mục đích gì?

Nàng chỉ muốn có một cuộc sống bình thản thôi a. Vất vả lắm mới ngăn cản Vũ Mặc Nhiên nhích tới gần chỉ vì muốn nàng cùng Tử Vân có một cuộc sống an tĩnh một chút nơi Vương phủ này.

Nhưng là...

“Lưỡng cước đạp biển trần thế lộ, dĩ thiên vi cái địa vi lư! Á Sơ chẳng qua là kinh ngạc trước nữ tử phong trần mà không tự chủ được muốn nhích tới gần cô nương” cuối cùng không nén được tiếng nói ở trong lòng, Dương Á Sơ đành bật thốt lên để cho Lộ Tỳ Tâm phải ngẩng đầu nhìn chăm chú vào hẳn.

Hẳn làm sao biết nàng đã từng nói như vậy?

“Á Sơ với Lộ vương cũng coi như là bằng hữu chi giao, nên cũng hay đến vương phủ” chỉ sợ nàng hiểu lầm, hẳn tình nguyện để nàng biết tâm tư của hẳn hy vọng nàng sẽ không hiểu lầm hẳn có ý nghĩ khác, mặc dù đúng là hẳn có mục đích, chẳng qua là muốn giành lấy tình cảm của nàng mà thôi, Dương Á Sơ vội vàng giải thích. Nàng thông minh như vậy chắc chắn sẽ nghi ngờ tại sao hẳn lại xuất hiện ở đây. Nói cho nàng biết vừa có thể hóa giải hiểu lầm, còn... còn có thể không làm cho nàng nghi ngờ hẳn nữa! có lẽ hẳn sợ nghe thấy lời cự tuyệt của nàng. Nhưng yêu nàng là lựa chọn của hẳn, hẳn sẽ không miễn cưỡng nàng phải đáp lại, mặc dù đó là khát vọng của hẳn.

Có phải hôm đó hấn cùng nàng vẫn thơ đối ngẫu nên mới nảy sinh tò mò? Kia...Vũ Mặc Nhiên cũng vậy sao? Nói chung chỉ có cách giải thích như vậy mới là hợp lý nhất.

Cúi đầu giống như đang trầm tư suy nghĩ, nghi ngờ trong lòng Lộ Tuy Tâm đã có đáp án! Trong lòng thầm cười khở, xem ra cử chỉ vô tâm của nàng làm cho cuộc sống càng thêm loạn a!

Khó trách lúc ở Du Nhiên cư, thái độ của Dương Á Sơ lại làm cho nàng thấy có gì đó khác thường đến vậy, nhưng cũng không để ý kỹ lắm. Đến khi Vũ Mặc Nhiên quấy rầy, hấn hôm nay lại xuất hiện, có phải từ lúc nàng ra ngoài Lộ vương phủ tới giờ hấn vẫn âm thầm theo dõi tin tức của nàng? Còn cái vị Hoàng đế kia lúc rảnh rỗi có phải cũng tham gia náo nhiệt a?

Trong lòng chột nổi chút tức giận, nàng chỉ muốn cuộc sống đơn giản yên tĩnh, sao bọn họ không tha cho nàng, chẳng lẽ đây là ước mơ xa vời đến thế sao?

Nhưng là...

Nàng không có bị mù mà không nhìn ra vị Dương Á Sơ này thỉnh thoảng lại lộ ra nhu tình mặc dù hấn vô cùng kiềm chế, nhưng nàng là Lộ Tuy Tâm a! nàng cũng đã từng trải qua ái tình, biết vẻ mặt này bây giờ của hấn là cái gì! Nhưng là? Nàng đã vô tâm rồi, tình cảm của hấn nàng biết lấy gì ra để đáp trả?

Còn vị cơ trí thiên tử kia nữa, mục đích của hấn là gì? Hấn sẽ không bao giờ tiếp cận nàng chỉ vì muốn làm bằng hữu chi giao, đơn giản như vậy sao? Nhưng nàng cũng sẽ không tò mò với nam nhân trên mặt dát vàng cao cao tại thượng chưa từng hiểu đến tình người như hấn đâu.

Ai! Cuộc sống bình thản của nàng...~~~,khó quá a~~~

“Dương công tử, mời ngồi” tốt hơn hết nên nói chuyện một chút.

“Tử Vân, mời Dương công tử uống nước đi”

Dương Á Sơ nhìn sắc mặt bình tĩnh của nàng, trong lòng cũng cảm thấy phiền muộn. Thật ra nàng không cần nói thì hã cũng hiểu, nàng bây giờ không cần tình cảm.

“Vâng, phu nhân” Tử Vân nhìn thấy phu nhân không còn đau nữa cũng thấy cảm kích vị nam nhân xinh đẹp này. Mặc dù nàng không hiểu vị công tử này cùng phu nhân nói đến chuyện gì nhưng nàng biết phu nhân đích thị là quen biết công tử này.

Cầm trong tay chiếc khăn thêu chưa xong của phu nhân, nàng hơi nhú mày, phu nhân cũng thiệt là, thêu khó nhìn như vậy, nàng vẫn nên đi thêu cho phu nhân một chiếc mới được.

Tử Vân cầm lấy kim chỉ bận rộn làm việc.

Nha đầu này! Tùy Tâm biết Tử Vân cũng ghét bỏ tác phẩm của nàng, ánh mắt nhàn nhạt cười, nhưng cái nhìn rối loạn của hã chỉ có nàng.

Đem tầm mắt dời đến trên người Dương Á Sơ.

Một thân bạch y, mái tóc tùy ý dùng cây ngọc trâm búi lên, khuôn mặt tinh xảo, tròng mắt ngăm đen sâu không lường được, làm da trắng nõn. Ở trong ngọn đèn mờ này làm cho người ta như đang mộng đầy mê hoặc. Nam tử này thật may mắn, thế gian tìm được người như thế này đâu phải muốn là được, chỉ cần hã mở một mắt thôi cũng đủ mị lực làm cho các cô gái không chống đỡ được mà ngã xuống rầm rầm rồi.

Chẳng qua là...nàng phải nói thế nào thì hã mới hiểu được ý của nàng đây?

Nhìn khuôn mặt bình tĩnh hơi lộ ra chút khốn hoặc, Dương Á Sơ mỉm cười lộ hã ra núp đồng tiền, có thể làm cho nàng cảm giác khốn hoặc cũng

là vinh hạnh của hần a~!

“Tùy Tâm...Á Sơ gọi là Tùy Tâm có được hay không?”

Đợi cái gật đầu của nàng, trông mắt Dương Á Sơ hiện lên vui mừng, đây cũng coi như có tiến triển không phải sao? Hần sẽ làm cho nàng từ từ hiểu được tình cảm của hần, sẽ cho nàng có thời gian hiểu được con người của hần.

“Thật ra Tùy Tâm không cần vì sự xuất hiện của ta mà khổn hoặç”

Lộ Tùy Tâm nhìn chăm chú vào nam nhân trước mắt, hần vui mừng lộ cả ra ngoài chỉ vì cho hần gọi tên nàng thôi sao! Thật là suy nghĩ đơn giản!

Nhưng cuộc sống của nàng sẽ càng thêm phiền nhiễu a? Lộ Tùy Tâm than nhẹ một tiếng, xem ra hôm nay cũng không rõ ràng được gì cả. Lấy thân phận của nàng, giao tình với Dương công tử này cũng sẽ không quá sâu.

“Á Sơ chỉ hy vọng có thể trở thành bằng hữu của Tùy Tâm”. Đây là lời nói thực tâm của hần, nàng bây giờ không quen biết hần, chỉ cần nàng cho hần cơ hội được thể hiện tâm ý của mình cho nàng hiểu. Sẽ có một ngày nhất định hần sẽ bày tỏ với nàng.

Bằng hữu? Lộ Tùy Tâm nhẹ thì thầm, ở Du Nhiên cư nàng cũng từng nói, nàng để cho bọn họ gọi tên nàng bởi vì nàng coi họ là bằng hữu, nhưng là bằng hữu...nên làm sao đây? Đối với Dương Á Sơ, nàng làm sao có thể kết giao với người tồn tại tình cảm không giống như tình cảm bằng hữu được đây? Ở thế giới này, trừ Tử Vân ra nàng chỉ có một thân một mình. Nhưng cũng không cần phải kết giao bằng hữu với ai cả, chỉ là lúc ấy nhìn thấy vẻ mặt chân thành của Dương Á Sơ có chút quen thuộc, nàng nhớ lại mình từ trước đến giờ vẫn cô tịch, vĩnh viễn giữ tâm tư cho riêng mình, mà ở dị giới này, nếu có thể tiếp nhận Tử Vân thì sao lại không thể tiếp nhận Dương Á Sơ, chỉ là bằng hữu không phải sao? Mặc dù Dương Á Sơ đối với

nàng không đơn giản như vậy nhưng cứ như hấn nói đi, trước mắt cứ để đơn giản như vậy. Sau này có chuyện gì phát sinh cũng không ai có thể dự liệu được cả! Cũng có thể sau khi tiếp xúc với nàng sẽ phát hiện ra là hấn không hề có tình cảm đặc biệt gì với nàng, rồi sẽ gặp một cô gái chân chính làm hấn động lòng, cái này cũng không phải không có khả năng a!

Nghĩ tới đây, trên mặt vẫn bình thản cười khẽ.

“Chẳng qua là bằng hữu?”

“chẳng qua là bằng hữu” Tâm Dương Á Sơ giờ phút này mới thấy an lòng, hấn chỉ sợ nàng đến để hấn làm bằng hữu cũng không muốn. Có thể được làm bằng hữu là hấn cũng rất thỏa mãn rồi a~~!

“Á Sơ không quấy rầy Tùy Tâm nghỉ ngơi dưỡng bệnh nữa, khi nào rảnh rồi Á Sơ đến thăm có được không?” Mặc dù chỉ giống như là tùy ý hỏi nhưng tâm của hấn chẳng khác nào đem treo ngược lên cành cây cẩu, chỉ sợ nàng cự tuyệt, nhận lời làm bằng hữu của hấn nàng cũng phải đắn đo hồi lâu, hấn không phải không hiểu điều đó.

Nàng lẳng lẳng nhìn người trước mặt, như muốn nhìn hết vào sâu nội tâm hấn.

“Ân, dĩ nhiên, có lẽ sẽ làm phiền đến Tùy Tâm, Á Sơ xin cáo từ” Xem ra hấn cũng quá đường đột rồi.

“Phu nhân?” Tử Vân nhìn người vẫn yên lặng trên giường mới nhẹ nhàng lên tiếng, sau khi vị công tử kia rời đi, phu nhân vẫn im lặng như vậy.

“Tử Vân, người nói có phải ta đã làm sai hay không”. Biết rõ tình cảm của hấn mà vẫn nhận lời làm bằng hữu, có phải sẽ làm cho hấn hy vọng hay không? Một người có lòng, một người vô tình, kết quả như thế nào?

“Phu nhân, không biết a! nhưng phu nhân cũng nên có vài bằng hữu, cuộc sống người quá cô đơn rồi” Mặc dù phu nhân luôn bình tĩnh, rất đằm nhạ nhưng nàng hy vọng phu nhân sẽ vui vẻ hơn một chút.

Cô đơn sao? Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn Tử Vân. Ngay cả Tử Vân cũng thấy nàng cô đơn sao? Nhưng cuộc sống của nàng vẫn trôi qua như vậy, cũng thành thói quen bình tĩnh rồi.

“Phu nhân, người ngủ một chút đi, sáng sớm tinh dậy không phải sẽ quên hết những chuyện phiền muộn sao?” phu nhân mỗi lần không nghĩ ra chuyện gì thì lại ngủ một giấc, tỉnh lại sẽ không còn chuyện gì nữa.

Ngủ một giấc thì có thể quên được sao? Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng mà hỏi mình.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 41: Chuẩn Bị Đón Khách

Lộ vương phủ

Trong phòng, Vũ Mặc Nhiên đã một đêm không chợp mắt, hăn nghĩ gì trong đầu thì chỉ có hăn tự biết, nhưng lời của nàng thì vẫn vang lên bên tai hăn:

“Vương gia có biết nước đã đổ đi thì không thể thu lại?”

“Ta chỉ muốn nói cho Vương gia, tình cảm của Uông Tùy Tâm với Vương gia đã sớm theo gió mà tan biến, giống như bát nước đã đổ đi thì không thể lấy lại được”

“Đừng đến quấy rầy ta”

...

Đây là thứ người muốn sao? Cố ý chọc giận Bốn vương trước mặt mọi người, cũng đoán ra Bốn vương sẽ không để mặc người càn rỡ mà đã thương người. Nhưng đó là người muốn thế.

Người muốn ta không làm phiền tới người nữa! Đây mới là mục đích thực sự phải không? Uông Tùy Tâm.

Người thà ở cái tiểu viện kia cả đời chứ không nguyện tha thứ cho Bốn vương? Uông Tùy Tâm, người hận Bốn vương như vậy sao?

Lúc này cảm giác trong lòng Vũ Mặc Nhiên đến tột cùng là cái gì cũng chỉ hăn mới biết được.

Hăn thật sự đã bị mê hoặc! Cái tâm tư phức tạp hiện tại giờ phút này có phải là hối hận hay không? Hăn thật sự không biết.

Chỉ biết khi nghe nàng nói như vậy trong lòng hăn có chút ảo não! Bởi vì tất cả những lời nàng nói đều là sự thật.

Nàng bị hăn đánh đến ngã xuống đất không dậy nổi vậy mà vẫn cố cười nói: “Chúng ta từ nay về sau không liên quan tới nhau”, lúc ấy trong lòng hăn xuất hiện khủng hoảng. Trong mắt nàng vô cùng thật tình, không hề có hận ý mà chỉ nhàn nhạt như đang cười.

Hăn mới biết, toàn bộ lời của nàng đều là thật, nàng thật sự không muốn có bất cứ quan hệ gì với hăn, tất cả những gì đã trải qua hết thảy đều theo gió tiêu tan. Nàng cự tuyệt, không phải đang cố tình làm hăn chú ý để đạt được địa vị như trước mà là nàng thật tâm muốn có cuộc sống bình thường.

Hăn chỉ muốn tới gần nàng một lần nữa, nàng cũng không muốn sao?

Đây có phải hay không cái gọi là nhân quả?

“Vương gia” thanh âm Lộ Nguyên ở ngoài cửa

Thần sắc lại trở nên băng lãnh, hàn quang trong con ngươi khiến ai nhìn vào cũng bị đông cứng. Phải, hăn là Lãnh tình vương!

Lộ vương vĩnh viễn sẽ không vì bất kì nữ nhân nào mà thay đổi, và cũng không cần ai phải tha thứ.

“Chuyện gì?”

Mở cửa hỏi Lộ Nguyên. Nếu không có việc gấp sẽ không mạo muội đến quấy rầy hăn.

Lộ Nguyên nhìn vương gia bỗng có cảm giác lạnh đến run người, lúc này Vương gia còn đáng sợ hơn cả lúc trước, thế nhân đều nói vương gia lãnh khốc vô tình, vĩnh viễn vô tâm với nữ nhân cũng chỉ vì vương gia đã đặt giang sơn xã tắc lên trên tất cả. Ngài đã giao hết trái tim cho Thiên Vũ hoàng triều, cho tiên hoàng, cho đương kim thánh thượng.

Hắn không phủ nhận Vương gia vô tình với nữ nhân nhưng lúc này vương gia đã thật sự để ý, Thất phu nhân đã ảnh hưởng tới vương gia nhưng là vương gia...có lẽ không hiểu phải đối xử với nữ nhân như thế nào a! Đây chính là khuyết điểm lớn nhất của vương gia.

“Lộ Nguyên” thanh âm so với bình thường có phần lạnh hơn làm cho Lộ Nguyên hoàn hồn liền cúi đầu bấp báo.

“Vương gia, Thanh Vương cùng thái tử Thập Ngân quốc ra vào rất mật thiết” Thanh vương cũng thật lớn mật! Biết có nhiều ánh mắt theo dõi mà vẫn ngang nhiên thường xuyên gặp gỡ thái tử Thập Ngân.

“Tin này do ai truyền đến?” mày nhíu lại, Đại hoàng huynh rốt cuộc nghĩ muốn làm cái gì a?

“Là Tổng binh Lâm đại nhân đóng ở Lạc thành truyền đến” Tổng binh Lạc thành Lâm Hữu Kiệt, huynh trưởng của Đại phu nhân và Lục phu nhân.

Thần sắc Vũ Mặc Nhiên thật sự khó dò nhưng Lộ Nguyên cũng không vì người biến mất mà mặt mày biến sắc.

“Thay y phục” xem ra lần này vào triều sẽ không ít người yêu cầu Hoàng thượng giết Đại hoàng huynh. Việc làm của Đại hoàng huynh ngay cả hắn cũng thấy khó hiểu, Đại hoàng huynh không cam lòng hẳn không phải không biết, chỉ cần Ngũ đệ không nhúng tay vào thì mọi chuyện không cần phải lo lắng, nhưng là...Đại hoàng huynh sao lại có quan hệ với thái tử nước Thập Ngân. Nghe nói vị thái tử này cơ trí phi phàm, là một người tài ba và cũng là người kế vị của Hoàng tộc Thập Ngân. Nhưng điều kì lạ là vị

thái tử này không chỉ không khiến huynh đệ bất mãn mà còn làm cho họ cái gì cũng nghe theo hẳn. Đương kim hoàng đế bây giờ cũng chỉ là địa vị vô thực, trên thực tế tất cả quốc sự đều do một tay thái tử xử lý, mà hẳn chỉ có mấy năm ngắn ngủi đã đưa Thập Khắc từ một tiểu quốc trở thành một nước không thể xem thường, trở thành một vị thần trong lòng dân chúng Thập Ngân.

*****

Hoàng cung

Điện Kim Loan sắc vàng rực rỡ tôn quý, trên Long ý Vũ Mặc Phong không còn vẻ lười nhác như bình thường, nam nhân ngồi ngay ngắn tại địa vị cao thượng giờ phút này là quân vương một người trên vạn người, con người tràn đầy tinh quang tản ra khí chất bức người nhìn chăm chú vào văn võ bá quan phía dưới, khuôn mặt tuấn mỹ cao sâu khó lường làm cho các vị thần tử không dám nhìn thẳng, cũng không dám võ đoán thánh ý.

Đứng phía trên đầu là các thân vương, theo thứ tự Lộ vương, Đương vương, tiếp theo là Hiên vương.

“Có việc thì bẩm tấu, không việc bãi triều” thanh âm bén nhọn của thái giám làm cho đám người ở dưới hai mặt nhìn nhau.

Môi hồng nhẹ mở, khuôn mặt tuấn mỹ lại càng hiện lên vẻ đặc ý, trông mắt sâu không thấy đáy của Vũ Mặc Phong quét một qua đám người phía dưới một cái.

“Bãi triều” Trẫm muốn xem các người còn có thể bình thân đến bao giờ?

“Hoàng thượng, thần có việc xin tấu” Bộ binh thượng thư Ôn Chấn tiến lên một bước.

Nhìn người đang ra mặt, trông mắt đen lóe lên! Ông Chấn? Mà quan lại phía sau vội cúi đầu cũng không nhìn thấy thần sắc của hắn.

Ông Chấn theo bản năng ngẩng đầu liếc nhìn người phía trên, Hoàng thượng không nói gì chỉ nhìn hắn là không rõ hàm chứa ý gì? Này...hắn có phải đoán sai ý Hoàng thượng rồi hay không?

Vừa rồi thấy thời gian lâu quá nên mới quyết định đứng ra tấu trình, nhưng là?

Hắn cảm thấy bất an không lẽ lại chọn sai thời điểm a?

“Chuẩn tấu”

Lòng bất an nhìn mấy vị Vương gia ở phía trước, Ông Chấn lúc này mới cảm thấy mồ hôi từ trên trán nhỏ xuống mặt hắn. Thầm oán tên Vũ Mặc Nhiên này, cái danh Binh bộ thượng thư này thực tế cũng đâu có còn, thế mà Lộ vương hắn vẫn yên lặng, bây giờ để hắn phải nhận mũi tên tội vạ, này...

“Ông ái khanh” thanh âm nhàn nhạt làm cho Ông Chấn vốn đang khom người vội quỳ hẳn xuống trên mặt đất.

“Hoàng thượng, tội thần đáng chết vạn lần”

“Nga? Ái khanh có tội gì a?” nhẹ nhàng mà chuyển động nhẫn ngọc trên tay.

“Lâm tổng binh ở Lạc thành có việc cần bẩm báo nên thần thay hắn chuyển tấu”. Tin rằng Lộ vương gia đã sớm biết được chuyện này nhưng lại không nói một lời nào cho Hoàng thượng trước, việc này không phải nói rõ ra là cho hắn đi chịu chết sao?

Thái giám đứng bên cạnh Hoàng thượng đi xuống nhận lấy tấu chương trong tay Ôn Chấn đưa cho Hoàng đế.

Nhận lấy tấu chương, Vũ Mặc Phong cũng không vội vàng mở ra mà lại thông dong nhàn nhã! Một tay cầm tấu chương còn một tay khác tùy ý đặt ở bên Long ý.

Ánh mắt Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng rủ xuống, trong mắt hiện lên tia bất đắc dĩ. Phụ hoàng người nói rất đúng, con kém xa Phong đệ.

Mở tấu chương trong tay, thần sắc Vũ Mặc Phong cũng không hề biến đổi cho đến khi khép tấu chương trong tay lại cũng không có chút dị thường xuất hiện. làm cho Ôn Chấn hoài nghi không biết đây có phải là tấu chương mà hãn sáng nay đã xem qua hay không, Lâm tổng binh đã nói rõ Thanh vương cùng thái tử Thập Ngân quốc thường hay ra vào mật thiết! Việc này...cũng là đại sự! Lúc hãn đọc được cũng thấy rất kinh hãi liền đem cái này phóng đi, ngay lập tức nghĩ tới Lộ vương gia, nhưng không ngờ Lộ vương gia này lại ném trở lại cho hãn, cuối cùng cũng bắt hãn phải nói ra! Nhưng là? Sao bây giờ thần sắc Hoàng thượng lại không có thay đổi? Chẳng lẽ Lộ vương thay đổi nội dung rồi?

Không...sẽ không...kia? Đây là vì sao?

“Lễ bộ Lưu đại nhân”

“Có vi thần” Lễ bộ Lưu đại nhân bước lên phía trước một bước, cảm thấy kinh ngạc trong lòng! Hãn chẳng qua chỉ là chịu trách nhiệm quản lý và tổ chức lễ nghi hoàng thất, mỗi ngày cũng theo phép mà vào triều sớm. Trừ lúc Hoàng thượng lên ngôi hãn bận rộn một thời gian thì cuộc sống của hãn mỗi ngày đều tiêu sái tự do.

“Thanh vương cùng Thái tử Thập Ngân quốc từ xưa tới nay quân tử chi giao, thái tử mười ngày sau sẽ tới đây, người đi an bài nghi thức nghênh đón

cho trẫm”. Thanh âm nhàn nhạt vang lên ở đại điện rồi bước đi làm cho các vị quan lại kinh ngạc vạn phần.

Trong thời gian ngắn mà mọi người đã bàn luận xôn xao, Thanh vương cùng thái tử trong truyền thuyết kia là có quan hệ cá nhân sao?

Còn có thể mời Thái tử Thập Ngân quốc tới thăm ta sao? Thanh vương này đang bàn tính cái gì? Thập Ngân quốc có mục đích gì?

Mặc dù trong lòng kinh ngạc vạn phần, trong đầu suy nghĩ không ít nhưng cũng không có ai dám đem vấn đề này hỏi lại. Hoàng thượng đã nói là đón khách thì cứ thế mà làm.

Bọn họ là thần tử chỉ có thể yên lặng mà theo dõi sự việc kỳ lạ này thôi. Chẳng qua là...Thái tử Thập Ngân quốc có phải là thần không a!

THẬT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 42: Thật Lòng Không Ngụy Tâm

“Phu nhân, thân thể người còn chưa khỏe, tốt nhất nên nằm nghỉ ngơi một chút” nhìn người không nghe lời, Tử Vân có chút nổi giận.

Lộ Tỳ Tâm đem cái ghế duy nhất trúc viện ra ngoài, tiết trời mùa xuân, hôm nay trời lại trong xanh nắng ấm, không ra ngoài một chút đúng có lỗi với bản thân a.

Về phần tổn thương trên thân thể nàng đúng thật là phải cảm ơn vị Dương Á Sơ kia, không có nội công của hắn giúp nàng trị thương thì có lẽ nàng vẫn còn đang nằm liệt giường vì đau rồi.

Nghĩ đến Dương Á Sơ, Lộ Tỳ Tâm lại nhớ đến câu cuối cùng hắn nói, rảnh rồi sẽ tới thăm nàng? Nàng trầm mặc như thế không phải là muốn hắn thấy khó rồi rút lui sao? Mặc dù nàng đồng ý làm bằng hữu của hắn nhưng trong lòng nàng vẫn có ngăn cách, nàng không muốn đụng phải ái tình nữa. Cho nên trực giác mới thành ra phản ứng như vậy chứ nàng cũng không muốn làm tổn thương hắn.

Nhưng là...nếu nàng không nói thật ý nghĩ của mình ra thì đó mới là thương tổn lớn nhất của hắn không phải sao?

“Phu nhân...”

Tử Vân nhìn người đang đến gần kia miệng ngoác ra thật lớn...này... không phải vị công tử đến hôm qua sao?

Trời ạ! Hắn...hắn...hắn cũng không cần quá dễ nhìn như vậy đi, tối qua nhìn cũng biết hắn xinh đẹp đến kì cục nhưng bây giờ là ban ngày, Tử Vân thấy hắn mới phát hiện tối qua nhìn cũng không rõ ràng lắm.

Tiếng Tử Vân làm cho Lộ Tuy Tâm nhìn về hướng nàng chỉ rồi sau đó ánh mắt nàng rơi vào người phía sau cũng không khỏi mà giật mình.

Haizz, nếu như nói nữ nhân xinh đẹp như hoa vậy biết hình dung mỹ nam như thế nào đây? Biết dùng từ gì để hình dung được hắn đây? khó nghĩ quá.

Giờ phút này Lộ Tuy Tâm trong đầu chỉ hiện lên bốn chữ, phong hoa tuyệt đại! vẻ đẹp của hắn làm cho nữ nhân cũng phải xấu hổ mà cúi đầu.

“Tùy Tâm”

Giọng nói nhàn nhạt làm cho người ta mất hết sức lực, nhưng trong lòng hắn vẫn cảm thấy bất an, hắn sợ nàng cự tuyệt!

Nàng dùng trầm mặc để cự tuyệt hắn nhưng hắn muốn được gặp nàng, đối với nàng hắn chỉ muốn cho đi chứ không cần nhận lại! Chỉ cần nàng nguyện ý, dù chỉ làm bằng hữu hắn cũng cam tâm tình nguyện. Cho nên hắn không cần vì bất an trong lòng mà sợ.

Khóe miệng cười khẽ, Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên, nhìn thật chăm chú nam nhân trước mắt.

“Cám ơn”, cảm ơn sự xuất hiện của người đã để cho ta phát hiện thì ra ta cũng rất cần có bằng hữu, cảm ơn người thật lòng không vụ tâm! Không cần hiểu rõ về người, bây giờ chỉ bằng ánh mắt chân thành này ta cũng đã thật lòng đem người trở thành bằng hữu của mình.

Người đối với ta có dạng tình cảm gì có lẽ ta không cần phải thấy khốn hoặc. Người vĩnh viễn không biết được rằng đôi mắt nhu tình nhưng vô

cùng chân thành này lại khiến cho ta có cảm giác ấm áp đến như vậy.

Bất kể tương lai trời đất thay đổi như thế nào, ánh mắt của người có thể sẽ thay đổi, nhưng giờ phút này ta chỉ biết người chính là bằng hữu tốt nhất của ta.

Nếu người thật lòng mong muốn như vậy thì ta tiếp nhận cũng đâu có khó gì?

Dương Á Sơ kinh ngạc nhìn nàng, cuộc đời này hẳn sẽ không bao giờ có thể quên được nụ cười thật lòng của nàng, không hề có chút nào giả vờ, là nàng thật lòng cười với hắn, nàng không biết lúc này trong mắt hắn nàng rất đẹp, phảng phất như hoa nở làm hắn thật cảm động. Tim hắn cũng muốn nhảy ra ngoài mà nhảy múa, trời xanh đối với hắn cũng thật sự ưu ái rồi.

Mặc dù nàng chỉ coi hắn là bằng hữu, mặc dù chỉ nhàn nhạt cười với hắn, nhưng chỉ cần nàng cười hắn cũng cảm giác được cuộc đời này sống không uổng phí. Bất kể tương lai như thế nào, hắn vĩnh viễn chờ nàng.

(*sụt sùi* Cảm động, nam nhân si tình thế gian hiếm có)

Một ánh mắt trao cho nhau cũng làm thay đổi vận mệnh của bao nhiêu người.

“Lại một lần không mời mà tới” Dương Á Sơ giơ giơ thứ ở trong tay, là một thanh ngọc tiêu.

Lộ Tuy Tâm cũng không nói gì, chỉ nhàn nhã nhìn hắn, khóe miệng lộ vẻ cười khẽ cho thấy tâm tình nàng cũng không tệ.

“Ta thổi tiêu cho nàng nghe có được không?” Ánh mắt phát sáng mang thêm nét ôn nhu như làn gió nhẹ thổi, làm say đắm lòng người.

“Đây là Lộ vương phủ” tuy nói mọi người trong vương phủ đều coi nàng bị điên rồi, sẽ không dám tới gần nhưng ở đây mà thổi tiêu cũng không ổn, nàng không muốn chuốc thêm phiền toái đâu a!

Cây tiêu trong tay hắn đột nhiên uyển chuyển như du lòng bay vào đưa cho người đang ngồi.

Nhận lấy ngọc tiêu, đưa lên vuốt nhẹ, Lộ Tuy Tâm đột nhiên muốn biết hắn thổi tiêu này âm thanh sẽ như thế nào? Có phải cũng biểu hiện phong thái phong hoa tuyết đại như hắn hay không?

Tiện đà bật cười, xem ra nàng giống Tử Vân đều bị vẻ đẹp của hắn làm cho ngây người mất rồi. Dương Á Sơ đúng là nam nhân họa thủy a!

“Tùy Tâm cười cái gì?” Dương Á Sơ nhìn nàng giống như đang nhớ tới cái gì mà cười khẽ nên mới hỏi.

“Dương Á Sơ, người thật sự rất đẹp a!” nói với người trước mắt một cách thành thực, mà Lộ Tuy Tâm nói xong người này lại bày ra bộ mặt ngu ngốc làm cho nàng càng thấy vui vẻ, có lẽ có bằng hữu cũng không phải chuyện xấu, hơn nữa còn là mỹ nam à nha.

Dương Á Sơ thấy nàng cười cũng cười theo. Có thể làm giai nhân cười một tiếng, lần đầu tiên hắn cảm tạ ông trời đã cho mình vẻ bề ngoài như thế này.

Hai người giống như lão bằng hữu hiểu ý nhau cười một tiếng.

“Người lúc này đi gặp ta có tạo thành việc gì không ổn không?” hắn là bằng hữu của Vũ Mặc Nhiên, hắn xuất hiện bây giờ có phải sẽ làm cho Vũ Mặc Nhiên hiểu lầm hay không?

“Thái tử Thập Ngân quốc tới chơi, là chuyện trọng đại nhất mấy năm gần đây của Thiên vũ hoàng triều” Đủ cho bọn họ bận rộn, còn có cả xử lí

chuyện Thanh vương nên chắc không còn thời gian đi lo chuyện khác.

Mày nhíu lại, Thái tử Thập Ngân quốc đến có ý nghĩa lớn như vậy sao?

Nhìn trong mắt nàng đang nghi ngờ, Dương Á Sơ liền giải thích:
“Đương kim hoàng đế cũng là người tài giỏi, từ lúc hắc lên ngôi vẫn mưa thuận gió hòa, quốc thái dân an”

“Thập Ngân quốc cũng không phải là cường quốc, nó ở phía nam Thiên Vũ, có khi còn dựa vào Thiên Vũ để sinh tồn nhưng mười năm trước, Thập Ngân quốc xảy ra biến cố kinh tế long trời lở đất, chính trị cũng thay đổi không ai tưởng tượng nổi, vị Dương Thiên mười năm trước cũng ở dưới trướng Thái tử tài năng đế vương này.” Mà sự xuất hiện của hắc làm cho tiên hoàng vứt bỏ Hiên vương, lộ vương mà lập hắc làm hoàng tử đưa lên làm hoàng đế. Dương gia là thủ phủ, cũng đồng thời khống chế một nửa tài vận của Thiên Vũ hoàng triều, đối với chuyện thiên hạ cũng biết được kha khá, mười năm trước thái tử Thập Ngân quốc quật khởi, Đương kim hoàng đế Vũ Mặc Phong lên ngôi Dương gia đều đã sớm biết được! Song hung tranh bá là chuyện sớm muộn mà thôi.

Gặp mặt được hai vị đế vương xuất sắc nào phải là chuyện dễ dàng gì? Vậy mà Thanh vương có thể quen với hắc, thật đúng là cao chiêu.

Chỉ là đột nhiên vị thái tử này tới thăm Thiên Vũ, Thanh vương không thể làm được điều này, xem ra Vũ Mặc Phong vẫn đối với vị đối thủ này chú ý tương đối lớn.

“Phu nhân, ta đi phòng bếp lấy bữa trưa cho người” vừa đi ánh mắt Tử Vân vừa nhìn Dương Á Sơ lúc này không thể che hết vẻ đẹp. Vị Dương công tử này là người nhìn tốt nhất trong số những người mà nàng từng gặp.

“Đã qua hai canh giờ rồi sao, Á Sơ xin cáo từ, Tùy Tâm nghỉ ngơi cho khỏe đi” nếu không phải Tử Vân nhắc nhở thì hắc cũng không nhận ra, ở

chung một chỗ với nàng hẳn cảm thấy thời gian trôi thật là nhanh. Quên mất thân thể nàng cần phải nghỉ ngơi thật nhiều.

“Tử Vân, chúng ta vào nhà” cầm trong tay ngọc tiêu hướng Dương Á Sơ cười nhạt một tiếng. Rất nhiều điều không cần nói nhưng tâm có thể cảm nhận được.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 43: Tính Toán Trong Lòng

“Tử Vân, không cần phải vội vàng.” Nhìn Tử Vân tay thượng chân hạ nàng mới gọi nha đầu này lại.

“Phu nhân không phải muốn trồng loại cây này sao? Cho nên mới phải đào bới đất một chút không phải sao? Ta đã hỏi Đại nương ở phòng bếp, nàng nói nếu không đem hạt giống này trồng thì không lớn nhanh được a”

Lộ Tỳ Tâm nhìn chung quanh trúc viện-nơi vốn hoang vu mà nhờ có nàng cùng Tử Vân vào ở mới có nhân khí lên một chút.

Nhưng...nàng còn phải ở chỗ này bao lâu? Hay là nàng vĩnh viễn không tìm ra cách rời đi cái chỗ vây khốn này?

Thế giới bên ngoài tốt đẹp như vậy! Nàng có nên hy vọng sẽ có ngày được thưởng thức hay không?

“Phu nhân...người làm sao vậy?” Tử Vân dừng động tác trên tay.

Đem tầm mắt định trên người Tử Vân, trong ánh mắt bình tĩnh của Lộ Tỳ Tâm lộ ra tia sáng. Bất kể có khó khăn đến đâu, nàng cũng sẽ không từ bỏ tự do! Thật ra nếu tâm được tự do thì cho dù bị vây cả đời nàng cũng không sợ!

Nhìn Tử Vân khẽ thở, Lộ Tỳ Tâm liền lấy khăn lau lau mồ hôi trên trán Tử Vân. Mái tóc ướt nhẹ dính vào hai bên má, da thịt tuổi trẻ căng mịn, vẫn còn là con nít a!Nhưng lại trưởng thành sớm quá.

Khẽ mỉm cười: “Tử Vân, có mệt hay không?”

Tử Vân lắc đầu, không giải thích được mà nhìn Lộ Tùy Tâm. Nàng từ nhỏ đã hay làm những việc nặng nhọc nên những chuyện lật vật này cũng không có mệt. Nàng cũng là thợ phụ nhân cướp việc nên mới nhanh chóng đem nó làm cho xong, phụ nhân mặc dù thân thể đã tốt lên nhưng làm sao có thể làm những chuyện lật vật này a?

“Đi rửa mặt thôi”

“Nha...được” Hoài nghi một lần nữa nhìn thoáng qua phụ nhân, hôm nay phụ nhân có chút là lạ thì phải.

Hai người nhanh chân đi rửa mặt mũi sạch sẽ, thay đổi y phục rồi từ trong phòng đi ra.

Trong mắt hiện lên nụ cười, Tử Vân cũng đã lớn rồi, như nụ hoa đang nở ra a~! Một nụ hoa ngượng ngùng, ha ha.

Qua hai năm nữa là Tử Vân có thể lập gia đình rồi. Nếu một ngày nàng vĩnh viễn không thể ra khỏi trúc viện thì nàng hy vọng Tử Vân có thể được sống tự do. Đây cũng là việc trước mắt nàng có thể làm được.

“Phụ nhân...” hai má nàng đỏ bừng, sao phụ nhân lại nhìn nàng như vậy a?

Vội thu hồi ánh mắt để Tử Vân bớt ngượng ngùng, Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười mang theo tia ôn nhu! Bất kể là Ôn Tùy Tâm cũng tốt, Lộ Tùy Tâm cũng tốt, cả hai cũng chưa từng có người nào chân chính quan tâm tới cuộc sống của hai nàng, tính mạng bên trong tất cả đều là trong trẻo lạnh lùng tịch mịch. Tuy nhiên vẫn giống khát vọng cuộc sống bình thường ấm áp rồi kết quả là lao như thiêu thân vào cái khát vọng viễn vông đấy, cuối cùng chỉ còn lại cô đơn tịch liêu.

Nhưng ở trong thân thể Uông Tù Tâm là linh hồn của Lộ Tù Tâm, hai linh hồn một thân thể nhưng lại có thể gặp được Tử Vân ngu ngốc mà thiện lương, vô tình ấm áp mà lại là thứ hai nàng cố gắng hàng nghìn hàng vạn lần cũng chưa từng nhận được.

Người sống ở trên đời, từ một tế bào trong người mẫu thân biến thành thân thể phức tạp nho nhỏ, sau đó được cha mẹ thương yêu mà lớn lên.

Đợi đến mùa hoa nở, gặp một nam nhân làm mình rung động, yêu hẳn rồi lại từ tế bào nho nhỏ thành hợp chất phức tạp. Những thứ này là của đại đa số con người khi còn sống.

Rất nhiều người đã quên, thời điểm trải qua tình yêu rồi thì vẫn còn có một loại tình cảm khiến cho ta thấy ấm áp, đó là người bên cạnh thực tâm với mình, không có cốt nhục tương quan, càng không bị trách nhiệm tình yêu ràng buộc.

Bình thường còn quý giá như thế! Không van xin nhưng có tâm ý thật lòng, hướng chi đây không phải là sinh mệnh của một loại tình cảm khác.

Uông Tù Tâm cùng Lộ Tù Tâm cùng sai lầm rồi!

Hai loại kia vốn nên có thì lại không xuất hiện, vậy cố gắng chỉ uống công thôi sao? Nhưng thế gian vẫn còn tấm lòng ấm áp sưởi ấm cho tâm lạnh lùng. Chẳng qua hai người bọn nàng chưa từng chú ý, cũng chưa từng trải qua nên mới quên đi những người quan tâm bên cạnh mình.

Có thể là nha hoàn, hạ nhân bên cạnh Uông Tù Tâm...

Có thể là bạn học, đồng nghiệp của Lộ Tù Tâm...

Nhưng các nàng chưa bao giờ giao tình cảm của mình ra thì làm sao có thể cảm nhận được tình cảm của người khác đây?

Vì đóng lại tâm nên không muốn nhận ấm áp trên người hẳn.

Thì ta chính nàng đã tự vây khốn mình cho nên mới phải khát vọng có người che chở nhưng đã quên rằng chính mình đã cự tuyệt quá nhiều sự che chở ấy.

Thì ra hai nàng đều nhìn thấu, đó chính là hữu tình.

Thân tình mà không có duyên, tình yêu cũng không có ý muốn có như vậy hữu tình ở đâu? Còn muốn cự tuyệt người khác sao?

Khẽ mỉm cười. trong ánh mắt bình thản lộ ra kiên quyết.

“Tử Vân, văn tự bán thân của người là cả đời sao?”

Tử Vân hốc mắt ửng đỏ, khẽ gật đầu.

Ban đầu nhờ Tuyết Đào tỵ mà tổng quản mới mua nàng, nhưng bao nhiêu bạc nàng không biết, toàn bộ đều đưa cho Đại nương.

“Kia...nếu như muốn chuộc lại văn tự bán thân thì làm thế nào?” Thanh âm nhàn nhạt nói ra làm cho Tử Vân mở hai mắt thật to nhưng trong lòng không thể tin lời phu nhân vừa nói, phu nhân...là muốn chuộc lại văn tự bán thân của nàng sao?

Nhưng là...nghĩ đến cái gì đó, trên mặt Tv ngay sau đó liền buồn bã.

Nha hoàn đã bán vào đây cả đời không thể có năng lực chuộc lại văn tự bán thân, một trăm lượng bạc cả đời làm hạ nhân cũng không thể kiếm đủ.

“Phu nhân...Tử Vân cả đời này cũng không thể ra khỏi vương phủ”. Ban đầu nàng mừng rỡ khi phu nhân nói sẽ cho nàng đi theo khi rời khỏi vương phủ nhưng đã quên mình đã đem cả đời bán vào đây.

Nghĩ tới đây Tử Vân càng khổ sở rơi nước mắt.

“Tử Vân, người đừng khóc, người nói cho ta, làm cách nào có thể chuộc lại văn tự bán thân là được rồi”

Lộ Tuyền Tâm nhẹ nhàng hỏi người lệ rơi đầy trên mặt.

Sẽ không phải nha hoàn hạ nhân cùng với tiểu thiếp coi như bị hữu là nàng cũng không thể xuất phủ a?

“Phu...người...” phu nhân thật tính toán giúp nàng chuộc thân sao?

Tử Vân nhất thời khiếp sợ quên cả khóc ngược mắt toàn lệ nhìn chăm chú vào Lộ Tuyền Tâm, vẻ mặt biểu hiện không thể tin được

Hoàn hảo! Nhìn bộ dạng này của Tử Vân thì mọi người trong Vương phủ chắc cũng không muốn đến gần vì sợ vạ lây mất.

“Tử Vân mỹ nữ xinh đẹp như hoa sao lại khóc thành chú mèo con thế này?” nàng cười khẽ một tiếng trêu chọc nói.

“Phu nhân...” Tử Vân thẹn thùng lau nước mắt trên mặt, nghi ngờ hỏi: “Phu nhân, mỹ nữ là nói Tử Vân lớn lên đẹp phải không?” có đôi khi phu nhân nói gì nàng cũng không hiểu.

“Đúng vậy a, Tử Vân trong mắt ta rất xinh đẹp”

“Có thật không?” chỉ cần là nữ nhân đều thích có người khen mình đẹp, ngay cả Tử Vân cũng không ngoại lệ, nghe phu nhân tán dương mà trong lòng như hoa nở.

Nàng biết phu nhân rất ít khi tán dương ai nhưng nhìn phu nhân nàng biết phu nhân không có gạt nàng.

“Thật” nhìn Tử Vân vui vẻ, Lộ Tuyền Tâm cười rộ, mới vừa rồi còn khóc bây giờ đã cười rồi, thật là một đứa bé dễ thương a!

Nàng cũng muốn con nàng sau này tinh khiết khả ái như vậy.

“Được rồi, ta đi gặp Đại phu nhân một chút”

Linh ngọc lâu

Đại phu nhân nghe được hạ nhân bẩm báo có Thất phu nhân cầu kiến lông mày nhíu lại. Thất phu nhân muốn gặp nàng? Có chuyện gì mà cần phải gặp nàng chứ?

Suy tư hồi lâu mới lên tiếng: “Để nàng vào đi”

Nhìn người tiến vào, ánh mắt Đại phu nhân có chút hỏi thăm.

Lộ Tuy Tâm hạ ánh mắt xuống, đối với Đại phu nhân nàng cũng không ghét mà ngược lại trong lòng có chút hảo cảm với những việc nàng làm cho Ông Tuy Tâm, cũng có lẽ do thâm tình mà nàng có chút đồng tình với Ông Tuy Tâm? Nhưng nói tóm lại, Lộ Tuy Tâm không ghét vị Đại phu nhân thoạt nhìn đoan trang xinh đẹp nhưng chí tình bất đắc dĩ này.

Lần trước nàng có lòng mà giải thích cho nàng là nữ nhân đừng vì chữ tình mà đè nén cuộc sống. Nhưng nàng ta đối với Lộ vương gia đã là tình yêu khắc cốt ghi tâm, những lời như vậy làm sao tác động được cơ chứ.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 44: Đại Phu Nhân Hiếu Lành

“Thất phu nhân tìm ta có việc gì?” Đại phu nhân đối với Thất phu nhân cũng có chút cảm tình, nàng ta cùng nàng không giao thiệp với nhau nhiều, mà cũng chỉ vắn vắn biết nàng là một nữ nhân cao ngạo thanh cao, sau mới nhìn thấy trên người nàng thâm tình giống nhau nên ra tay cứu giúp, lại không ngờ rằng Thất phu nhân như biến thành một người khác, vẻ mặt nhàn nhạt có quá nhiều sự im lặng, giống như đã thoát được khỏi thế gian trần tục, không hề có chút lưu luyến hồng trần.

Còn nàng thì sao? so với mình khá hơn một chút không phải sao?

Ít nhất nàng ấy đã hoàn toàn thoát khỏi tình cảm với nam nhân kia.

Tùy Tâm ngẩng đầu lên nhìn người trước mặt, khẽ thở dài, đối với Đại phu nhân, nàng cũng không thể giúp được gì nữa.

“Tùy Tâm không mời mà tới là muốn cầu xin Đại phu nhân một chuyện”. Ánh mắt bình tĩnh để cho người nghe không thể dò được tâm tư của nàng.

“Chuyện gì?” Mang chút tò mò. Đại phu nhân vẻ mặt quái lạ nhìn vào trong mắt đối phương.

“Muốn xin Đại phu nhân một người, Tử Vân” nàng坦然 nhiên đón nhận ánh mắt thăm dò của Đại phu nhân.

Nghe thấy thế Đại phu nhân hơi có vẻ ngoài ý muốn, “Vương gia không phải đã đem Tử Vân trao toàn quyền quyết định cho Thất phu nhân rồi hay sao?”

“Không, ta muốn là muốn vẫn tự bán thân của Tử Vân” giọng nói nhàn nhạt nhưng lại rất thẳng thắn, ánh mắt nhìn chăm chăm vào Đại phu nhân.

Mắt cúi xuống mang theo tia quái lạ, Đại phu nhân trong đầu suy nghĩ, Thất phu nhân cần vẫn tự bán thân của Tử Vân làm gì? Chẳng lẽ nàng ta phát hiện ra cái gì sao?

“Đại phu nhân, có được không?”

Đại phu nhân giương mắt nhìn Thất phu nhân rõ ràng là đang cầu xin nhưng lại vẫn thản nhiên tự đắc, trong lòng nàng chột hiểu tại sao vương gia lại bị nàng hấp dẫn đến vậy, nữ nhân như thế dĩ nhiên sẽ làm cho nam nhân nổi hứng muốn chinh phục bằng được.

Nhưng chỉ e Thất phu nhân đã hận vương gia tới tận xương tủy rồi, nếu không tại sao nàng lại tình nguyện cả đời ở tại trúc viện cũng không muốn gặp lại vương gia. Thì ra là nàng hận Vương gia.

Nghĩ tới đây, ánh mắt Đại phu nhân có chút không rõ, nàng ít nhất đã từng yêu nhưng chưa từng hận hẳn. Mặc dù yêu nam nhân như Vương gia nàng vĩnh viễn không có được hạnh phúc nhưng nàng thấy may mắn vì mình không có vì tình mà sinh hận.

Mà nàng ta bây giờ vì yêu mà sinh hận tới thấu xương, thật ra nàng ta so với nàng cũng đáng thương hơn.

“Được” nàng nhớ vĩnh viễn câu: nữ nhân việc gì phải làm khó nữ nhân? Nàng ta cũng thật đáng buồn, yêu người đó nhất nhưng cũng hận người đó nhất, cuộc sống như vậy chẳng phải là một loại hành hạ hay sao?

Trong lòng Lộ Tỳ Tâm thấy kì lạ, Đại phu nhân cũng đáp ứng nhanh quá đi? Sao không có hỏi nàng cái gì vậy a.

Cẩn thận đánh giá Đại phu nhân, phát hiện thấy trong đáy mắt nàng có một tia thương hại! Thương hại? này...vì sao lại thương hại nàng?

“Thất phu nhân tội gì phải làm khổ chính mình?” cuối cùng vẫn không đành lòng mà nói ra. Thì ra hôm đó nàng ta nói với nàng đều là thật, đó là bởi vì nàng ta hận Vương gia, tự nhiên không cho phép mình yêu vương gia lần nữa, sống đê nén như vậy không phải rất khổ sở sao?

“Ân?” Trên mặt Lộ Tỳ Tâm khó không lộ ra vẻ kinh ngạc.

Đại phu nhân có phải hiểu lầm cái gì không a?

“Không...” nàng định giải thích nhưng lời nói cứ cuốn ở đầu lưỡi không cách nào ra được khỏi miệng, nếu như Đại phu nhân có thể giải quyết tự do của Tử Vân thì cứ để hiểu nhầm cũng chẳng sao cả.

Nếu đi giải thích rõ, Đại phu nhân này chắc chắn sẽ nghi ngờ, dù sao vị này cũng không tầm thường, chuyện hậu viện có gì mà không vào được mắt của nàng?

Mà nàng hoàn toàn có thể cảm giác được Đại phu nhân đối với Ôn Tỳ Tâm đặc biệt khoan thứ. Chắc nhìn thấy trên người Ôn Tỳ Tâm bóng dáng của chính mình.

Tỳ Tâm trong lòng thấy cảm động, thật ra vị Đại phu nhân này vẫn còn có chút thiện lương, ít nhất so với những phu nhân khác nàng cũng có nhân tính.

“Thật ra người có thể hiểu nữ nhân cũng chỉ có nữ nhân”

“Thất phu nhân, nam nhân là thiên hạ của nữ nhân, cho nên bất kể hẳn làm chuyện gì chúng ta cũng chẳng thể ngăn cản, sao lại cứ dây dưa chuyện cũ mà không buông tay?”

Trong con người Lộ Tuy Tâm lướt qua tia thương hại, nhanh như chớp rooig lại khô phục về lạnh nhạt ban đầu, Đại phu nhân này chính là điển hình của hiền thê a, thế mà có thể ở trước mặt nữ nhân khác giải thích hộ nam nhân, nàng ta cũng thật là yêu đến mức thái quá đi. Làm như vậy khiến cho nam nhân càng bỏ qua vì hẳn sớm đã đem những thứ đó trở thành điều đương nhiên rồi. Nàng...tội gì phải như vậy!

Cúi đầu: “Đại phu nhân có đại ân với Tuy Tâm, sau này ta sẽ báo đáp, chỉ mong Đại phu nhân cũng sẽ cho Tuy Tâm một mảnh cô tịch”

Đại phu nhân, xin lỗi đã lợi dụng thiện tâm của người đối với Uông Tuy Tâm, nhưng ta muốn làm cho Tử Vân cái gì đó. Ân tình này ta Lộ Tuy Tâm sẽ nhớ kĩ.

“Vương mụ, tới chỗ Lộ tổng quản đem văn tự bán thân của Tử Vân lại đây, nói là ta muốn lấy”

“Phu nhân...” một lão phụ nhân từ cửa tiến vào, ánh mắt phức tạp mà nhìn vào phu nhân nhà mình, rồi chuyển dần sang phía Lộ Tuy Tâm, trong ánh mắt cuất hiện một tia tàn khốc.

“Đi đi! Vương mụ” Đại phu nhân coi như không thấy được vẻ mặt của Vương mụ, nhàn nhạt phân phó.

Lộ Tuy Tâm đánh giá một chút Vương mụ này, tuổi đã trên dưới bốn mươi, ngũ quan đoan chính, hồi trẻ ắt hẳn rất mỹ lệ, là nãi nương của Đại phu nhân nhưng lại nhìn nàng bằng ánh mắt sắc bén mang địch ý rõ ràng.

Hướng người khẽ mỉm cười: “Lần đầu gặp mặt, làm phiền vương mụ”

Vương mục vẫn chần chờ, “Đi đi, nãi nương” đại phu nhân nhẹ nhàng nói, nàng không phải không biết tâm tư của nãi nương, người cũng hy vọng nàng đối với bản thân mình tốt một chút, nhưng là nàng...

Môi nhẹ mở, một tiếng thở dài từ trong đáy lòng phức tạp.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 45: Tình Này Không Thế Chối Từ

“Cha”

Dương Á Sơ nhìn người đang đến vội vàng ra chào.

Trên người lão nhân gầy gò phong thái kiên định, nhưng trong đáy mắt sâu thẳm lộ ra tinh quang vẫn tiết lộ vẻ bất phàm của hắn.

“Cha?”

“Á Sơ, không phải nàng thì không thể sao?”

Dương lão gia tử vừa đến đã đi thẳng vào vấn đề. Vẻ mặt ngưng trọng trước giờ chưa từng có.

Khẽ gật đầu, Dương Á Sơ trên mặt hiện lên vẻ nhu tình. Dương lão gia đều nhìn thấy rất rõ.

“Thế gian có bao nhiêu cô gái, vì sao chỉ chọn mình nàng ta? Ta sẽ tìm cho người những cô gái còn xuất sắc hơn thế” Dương lão gia dõng dạc nói.

Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, có lẽ thế gian có người xuất sắc hơn nàng, nhưng là... nàng cũng là độc nhất vô nhị!

“Cha, người hối hận đã để cho Á Sơ tiếp nhận sản nghiệp sao?”

Thân phận của nàng quả thật nhiều người khó mà tiếp nhận, huống chi lại là thủ phủ Dương gia, nhưng mà... vậy thì có sao, yêu chính là yêu.

Dương lão gia nhìn thật sâu vào nhi tử hần, nhi tử ưu tú nhất của hần tại sao hết lần này tới lần khác lại yêu một cô gái thân phận như vậy, hơn nữa còn là thiếp của người khác, bảo hần làm sao có thể chấp nhận được?

“Cha, thật xin lỗi, mong cha thành toàn” Dương Á Sơ sao lại không biết tâm tư của phụ thân cơ chứ.

Biết chắc lấy năng lực của Dương gia chuyện tình của hần cha có thể tìm ra, huống chi hần đột nhiên nguyện ý tiếp nhận sản nghiệp, chẳng khác nói hần có mưu đồ riêng, lấy khôn khéo của cha cùng cơ trí của đại huynh, để ý một chút sai người điều tra sẽ biết ngay mục đích của hần.

“Ai...” Nhìn nhi tử từ trước đến giờ vẫn cố chấp hôm nay thật sự đã động tình, nhưng là hần không thể vui nổi a.

Suy đoán của Viễn Chi rốt cuộc đã được chứng thực, Á Sơ quả nhiên vì một nữ nhân, nhưng là...nữ nhân kia làm sao xứng đôi với nhi tử ưu tú nhất của hần? Hần có thể làm gì để Á Sơ từ bỏ bây giờ?

“Á Sơ, nữ nhân kia đáng giá đối với người như thế sao?”

“Đáng giá?Không, là Á Sơ đứng ở trước mặt nàng quá nhỏ bé, đến nay Á Sơ cũng chưa có vào mắt của nàng”. Hần cùng cực theo đuổi cả đời lòng của nàng, cái nhìn của nàng, cả cái lạnh nhạt toát ra từ trong xương cốt của nàng.

“Người...”

“Cha, nếu như người muốn khuyên ta thì Á Sơ cũng nói rõ, không cần phải khuyên, Á Sơ tâm ý đã quyết cả đời này không phải nàng thì không lập gia thất”

“Người...”

“Cha nếu không đồng ý Á Sơ yêu người con gái mà cha không chấp nhận, như vậy Á Sơ sẽ đem tất cả sản nghiệp giao cho đại ca” như vậy ta có thể đứng bên cạnh nàng không cần suy nghĩ gì nữa.

“Cho dù ta ngăn cản người cũng sẽ không thay đổi tâm ý?” hai người mắt nhìn thẳng vào nhau.

“Cho dù cha ngăn cản, Á Sơ tuyệt không thay đổi”

“Được, rất được...” một cỗ tức giận xông tới, Dương lão gia vô cùng kiềm chế nhưng thân thể vẫn không chịu được ho ra vài tiếng.

“Cha...cha đừng tức giận, là Á Sơ bất hiếu, cha đừng vì Á Sơ mà tức giận”.

Khuôn mặt tuyệt mỹ lộ ra thần sắc phức tạp, hẳn không nghĩ tới cha lại kích động như vậy, nhưng tâm của hắn đã không thể khống chế được nữa rồi.

*****

Hiên vương phủ

“Hiên hoàng đệ, người nhìn cái này xem” Thanh vương đưa lên một phong thư đặt trước mặt Hiên vương vẫn yên lặng.

Ánh mắt Vũ Mặc HIên cũng không nhìn về phía phong thư trong tay hoàng huynh mà nhìn thẳng vào Thanh vương: “Đại hoàng huynh, không nên lại từ chối như vậy”

Vì sao hắn còn không mở ra xem? Hoàng thượng thậm chí cũng không xem hành động của hắn để vào trong mắt, mà lần này Đại hoàng huynh có thể đi biên cảnh cũng tại muốn Mẫu hậu xuất cung nên mới chấp nhận yêu cầu này.

Chẳng lẽ những thứ này Đại hoàng huynh không có để trong mắt sao?

Sắc mặt trầm xuống, con người Vũ Mặc Thanh thoáng tia chật vật. Ở trước mặt Hiên đệ hẳn đều không thể giấu diếm tâm tư, nhưng là...

Người kia đột nhiên đáp ứng yêu cầu của hắn, điều này làm cho tâm hắn vốn hết hy vọng lại một lần nữa bùng phát lên! Hắn muốn thẳng tay đánh cuộc!

Mà người có thể hỗ trợ hắn...

Con người Vũ Mặc Thanh hiện lên một tia giễu cợt.

Hoàng thượng, ta sẽ cho người nhìn xem cuộc đấu này kết quả như thế nào.

“Ha ha, Hiên đệ, người đừng u mê, hoàng huynh còn có thể có ý kiến gì nữa, chẳng qua tình cờ quen được thái tử Thập Ngân quốc mà thôi, mà thái tử đã có ý muốn đến thăm Thiên Vũ hoàng triều, chuyện này không phải rất tốt sao! Cho hắn xem Thiên vũ hoàng triều đại quốc minh mông phong phạm, không thể được sao?”

“Rồi nói Hoàng thượng cũng không đồng ý sao?”

“Ta đã nhận được chỉ thị của Hoàng thượng rồi”

Lông mi dài của Vũ Mặc Hiên nhẹ khép, che lại con người đang khốn hoặc, Hoàng thượng đang có tâm tư gì vậy?hắn cũng không thể đoán ra!Theo lý thuyết, Đại hoàng huynh đang chờ lệnh đi biên cảnh nhưng lại quan hệ mật thiết với thái tử Thập Ngân quốc đã là chuyện không bình thường,thế nhưng Hoàng thượng lại chẳng quan tâm đến.

Mà Đại huynh cũng thật thái quá, một Vương gia thân phận đặc biệt lại đáp ứng yêu cầu tới chơi cẩu thái tử Thập Ngân quốc...đây có thể nói là đại

bất kính, Hoàng thượng có thể quang minh chính đại lấy lý do này mà xử trí Đại hoàng huynh, nhưng hẳn lại không làm như thế!Này...thật đúng là kỳ quái!

“Được rồi, Hiên đệ, người đừng ở đây nghĩ vớ vẩn nữa, xem một chút bên trong thư này rồi nói sau”

Nói đến thue, Thanh vương khó nén được hưng phấn cùng khẩn trương. Đây là hẳn đặc biệt làm cho thái tử Thập Ngân quốc trở về kinh đô.

Vũ Mặc HIên không giải thích được cầm lấy thư trong tay Đại hoàng huynh, nội dung trong này là cái gì mà có thể khiến Đại hoàng huynh hứng phấn đến thế?

*****

Hoàng cung

Phong Vũ cung

“Chủ tử, Thanh vương sáng sớm đã trở về nhưng không có về Thanh vương phủ mà đi đến Hiên vương phủ” thanh âm thanh thúy phát ra từ người đang quỳ, tuy chỉ mang tướng mạo bình thường nhưng ánh mắt quang thái làm cho người nhìn phải chăm chú.

Vũ Mặc Phong cũng không vì lời của cô gái mà dừng động tác, nhưng trong mắt hiện lên tia sắc bén..

“Tiếp tục canh chừng”

“Dạ”

“Lui xuống”

“Thuộc hạ cáo lui”

Lời nói ra có chút ảm đạm, chủ nhân thiên thân chi tư như thế nào nàng chỉ có thể ngưỡng mộ.

Nam nhân ngồi ngay ngắn ở địa vị cao quý vẫn không tỏ thái độ gì, “Tiểu Thân tử, hôm nay Trẫm không muốn gặp ai hết”

Tiểu Thân tử nghe xong trong lòng thầm thở dài, không thể nào? Hoàng thượng vừa xuất cung a? trái tim hẳn thật đáng thương a!

“Nô tài tuân mệnh” ai bảo hẳn là Hoàng thượng a? bất quá...nói đi nói lại, tác phong của Hoàng thượng thật đúng là không ai dám xông vào, hẳn chỉ cần đứng ở ngoài điện coi chừng là được.

Trên đường phố kinh đô phồn hoa nhất, đánh giá đám người thoát nhìn đầu vào đấy, trông mắt sâu đen của Vũ Mặc Phong hơi lộ tia hài lòng, Tam hoàng huynh không có để hẳn phải thất vọng.

“Chủ tử, người muốn đi đâu?” ám vệ tiến lên một bước hỏi.

Suy tư một lúc, nhìn bốn phía thấy chỗ rẽ phía trước chính là Du Nhiên cư.

“Đi Du Nhiên cư”

“Dạ”

Khác với phố xá sầm uất thì Du Nhiên cư giờ phút này cũng không có nhiều người lắm, chường quĩ ngồi trong phòng có màn che mỏng, thỉnh thoảng lại có tiếng cách cách từ bàn tính, trong đại sảnh người mang thức ăn thêm trà lên, khách nhân gọi tới gọi lui.

Người trong đại sảnh phần lớn là những thư sinh tài tử, tùm năm tùm ba làm như đang bàn luận gì đó.

“Khách quan mời vào!” Đứng ở bên cửa tiểu nhị thấy có khách vào mới lên trước chào hỏi. “Xin hỏi khách quan muốn ngồi trên lầu hay là dưới đại sảnh”

“Nhã sương hiên” một người phía trước trực tiếp đi lên lầu, nam nhân theo sau để bực xuống cũng theo sát đi tới.

Hai người xuất hiện làm cho đại sảnh yên lặng một lúc lâu, nhưng hai người vừa lên lầu mọi người lại khôi phục khí thế lúc đầu.

Thời điểm chương quỹ nhìn thấy người sau trướng mỏng ngậy ngọc một lát rồi mới định thần lại, vội vàng cản tiểu nhị lại bước lên.

“Nơi này không còn việc của người, mang trà thượng phẩm lên đây, để ta ở đây” trong lòng thầm nghĩ, Hoàng thượng sao lại tới đây? Chủ nhân hôm nay không có ở đây a!

Chương quỹ cơ trí nhìn thần sắc cùng hành động của vị khách nhân vừa đi lên cũng biết người này lai lịch không nhỏ. Mới vừa rồi nhìn qua vị công tử kia, lớn lên cũng thật tuấn mỹ bất phàm a! Hơn nữa ánh mắt khiến người khác không dám nhìn thẳng, là một vị tuyệt đối không thể đắc tội.

“Dạ”

“Đúng rồi, phân phó phòng bếp chuẩn bị điểm tâm”

“Dạ”

Khách nhân vừa rồi là ai a? lại để cho chương quỹ khẩn trương chực thế? Phân phó xong chương quỹ vội đi lên, lưu lại người đang suy đoán không dứt.

“Chủ tử, mời” đây là cửa nhã gian, Vũ Mặc Phong nhìn một chút liền không rõ, lần trước ở đây gặp nàng, một cô gái thong dong tự tại, không

màng vinh nhục, không biết nàng thương tổn ra sao, ám vệ đưa thuốc nàng có nhận được không?

Nghĩ tới đây trong mắt chợt lóe, xoay người đi ra ngoài. Ám vệ mặc dù thấy hành động quái lạ của chủ tử nhưng vẫn không nói gì, chỉ lẳng lặng theo sát.

“A...công tử...” chưởng quỹ chạy tới thiếu chút nữa đụng vào người đang đi tới, chỉ thấy một thân ảnh bay tới che trước mắt hắn, là ám vệ phía sau. Nghĩ đến việc thiếu chút nữa đâm sầm vào người kia nhất thời sợ toát mồ hôi lạnh. Vị này cũng không phải người thường, nếu thật đụng vào hắn chỉ sợ hắn cũng không có nhiều mạng như vậy a.

“Tiểu nhân...” Đang định nhận tội nhưng người nọ chỉ nhàn nhạt lên tiếng “Chưởng quỹ không cần đa lễ”

“Tạ công tử không trách phạt” hắn cũng thật kinh ngạc. Hai người đi vội vàng, lưu lại chưởng quỹ vẫn ngu ngơ ở đó.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 46: Vũ Mặc Phong Xuất Hiện

Cửa chính Lộ vương phủ.

“Ê, người nói trẫm đi vào từ đây sao? Học từ người?” thanh âm Vũ Mặc Phong không phập phồng nói với người phía sau.

Âm vệ trong lòng kêu khổ, người này nghĩ gì hăn sao biết được?

“Làm sao? khó trả lời lắm sao?”

“Chủ tử...” cái này bắt hăn trả lời thế nào a? theo thân phận của chủ tử dĩ nhiên phải đi cửa chính, nhưng theo mục đích thì...hăn cũng chỉ dám thầm nghĩ định cho chủ nhân dùng khinh công lén đi vào.

“Đi gọi cửa, người biết làm sao thì làm!”

“dạ”

May mà hăn vẫn chưa có nói cho chủ tử biết hăn nghĩ cái gì.

Đường trong vương phủ tới trúc viện

Mặt mày Lộ Tùy Tâm khó nén được vui vẻ! có thể thuận lợi lấy được văn tự bán thân của Tử Vân thật là ngoài dự liệu của nàng a. Nàng lại thiếu ân tình lớn của Đại phu nhân nữa rồi. Đại phu nhân thật là tốt, mà nàng lại chẳng có gì báo đáp !

“Tử Vân, mang tiêu của Dương công tử lấy cho ta”

Nàng không biết thổi tiêu, nàng am hiểu nhất là dương cầm và violin, tiếp theo là đàn tranh, nhưng là...nơi này không có đàn dương cầm. Mà đàn tranh, thành thật mà nói nàng cũng không thích cũng không thường xuyên gảy đàn cho nên ngón tay rất nhạy cảm với dây đàn, bất quá Uông Tỳ Tâm này trời sinh có bàn tay thiên phú âm nhạc, thon dài mà tinh tế. Nếu dùng để đàn đàn dương cầm tuyệt đối là đẹp mắt không chê vào đâu được. Mặc dù nàng không biết thổi tiêu nhưng cũng hiểu tiêu này của Dương Á Sơ chắc chắn là tuyệt phẩm, đối với người hiểu nhạc khí sẽ có loại cảm giác thân thiết.

“Phu nhân, người muốn thổi sao?” từ trong nhà lấy ngọc tiêu ra, Tử Vân mong đợi nhìn Lộ Tỳ Tâm.

“Tử Vân muốn nghe?”

“Ân” dùng sức gật đầu.

Khẽ mỉm cười, “Nhưng là, thật xin lỗi Tử Vân, ta không biết thổi tiêu” nàng thẳng thắn nói chuyện, sẽ không vì mình mà cảm thấy xấu hổ.

Có lẽ những cô gái ở đây cũng sẽ tinh thông một hai loại nhạc khí nhưng nàng đối với cổ nhạc khí trừ đàn tranh ra còn đâu cũng chỉ có hiểu sơ sơ, nhưng cái chính là không biết diễn tấu.

Tử Vân thất vọng, a? phu nhân không biết thổi tiêu? Thế sao Dương công tử lại đưa tiêu cho phu nhân a?

“Phu nhân, người không biết thổi, sao lúc Dương công tử đưa tiêu người lại không từ chối?”

“Đó là vì Dương công tử biết! hẳn là muốn tới thổi cho ta nghe, chứ không phải là muốn ta thổi cho hẳn nghe”

Thật ra nàng cũng thật muốn nghe một chút tiếng tiêu của vị tuyệt sắc nam nhân họa thủy kia sẽ đạt tới cảnh giới nào?

Lúc trước không từ mà biệt nên cũng chưa có thời gian nghe hẳn thổi tiêu.

Hai người đang nói thì một giọng nam dễ nghe chen vào.

“Tùy Tâm, mấy ngày không thấy, biệt lai vô dạng a”

Người nọ theo ánh mặt trời mà đi tới, cầm y ngọc đá, khuôn mặt tuấn mỹ vô tư nở nụ cười làm giảm bớt tia sáng cơ trí trong mắt hẳn, có thêm phần ôn hòa, hoàng đế Vũ Mặc Phong!

Lộ Tùy Tâm cúi đầu, sao hẳn lại xuất hiện ở trúc viện này? Còn nữa sao lại chào hỏi nàng như đã quen từ lâu vậy? Nàng cũng không tin vị đế vương này sẽ thật lòng đem nàng thành bằng hữu. Còn nàng cũng không muốn có quan hệ với đế vương, bằng hữu đế vương đâu có dễ làm.

“sao? Tùy Tâm không phải nói chúng ta là bằng hữu sao?”

Vũ Mặc Phong nhìn phản ứng của Lộ Tùy Tâm, trong lòng có chút hờn giận, hẳn lần đầu tiên có cảm giác không được hoan nghênh từ nữ nhân.

Khẽ thở dài, nàng nhẹ kéo Tử Vân tới trước mặt nam tử này mà quỳ xuống: “Ông Tùy Tâm tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế.”

Gây sợ hãi cho Tử Vân và cũng kinh ngạc Vũ Mặc Phong.

Nụ cười chột từ từ tắt, đôi mắt như giọt sương của Vũ Mặc Phong lóe ra tinh quang, nàng...biết thân phận của hẳn! nàng biết từ lúc nào? Du Nhiên cư? Đã nhận ra thân phận hẳn rồi sao? hay là...

“Từ bao giờ biết thân phận của trẫm?” không giống vẻ ôn hòa vừa nãy, giờ phút này nam nhân dùng giọng nói quân vương hỏi người đang quỳ.

Lộ Tùy Tâm không biết mình đang làm đúng hay sai nữa, dù sao vị này mới vừa rồi chào nàng cũng không dùng thân phận đế vương đi vào, nhưng đế vương thì vẫn là đế vương, hãn và nàng chẳng qua chỉ gặp mặt nhau có một lần.

Nhưng hãn có ý muốn dây dưa với nàng, biết rõ thân phận của nàng mà vẫn làm như thế.

Bất kể hãn có mục đích gì, với thân phận của hãn, chắc chắn sẽ không dễ dàng tin tưởng người bên cạnh mình.

Nàng cũng sẽ không vì thân phận của hãn mà cố ý tiếp cận nói hòa theo hãn, nhưng nàng biết hãn là hoàng đế, hãn bây giờ cũng không biết nàng đã nhận ra.

Nam nhân này khôn khéo cơ trí, cuối cùng hãn cũng sẽ biết, mà nàng cố ý giấu diếm còn có thể bị hãn cho là cố ý tới gần hãn, sẽ cho là nàng có mục đích. Bởi vì hãn là hoàng đế.

“Du Nhiên cư”

Vốn tưởng thân phận của hãn và nàng sẽ không bao giờ liên quan nhưng cũng chỉ vì hai nghìn lượng bạc kia nên nàng không nghĩ nhiều như vậy. Nhưng hãn biết nàng, chẳng những không tránh ra ngược lại còn muốn đến gần nàng. Mục đích của hãn nàng không muốn suy đoán nhưng lại không thể giả bộ không biết. Hôm nay hãn công khai xuất hiện ở Lộ vương phủ, còn đến trúc viện này có thể nói đã đem tới phiền phức không hề nhỏ. Nếu nàng còn cố ý không biết thân phận của hãn thì lại càng đem tới vô vàn phiền toái lớn hơn a!

Vũ Mặc Phong hỏi lại “Tại sao lại căn cứ cho rằng trẫm là Hoàng đế?”

Ngẩng đầu lên, nàng nhìn thẳng vào nam nhân trẻ tuổi phía trước.

“Hoàng thượng, người có cho rằng nên để ta đứng lên rồi hỏi hay không?”

Để vương vĩnh viễn là đế vương, quyền uy của hãn vĩnh viễn không cho phép ai có ý định khiêu chiến.

Vũ Mặc Phong hơi cúi người lại, hướng lại gần nữ nhân đang thản nhiên nhìn thẳng vào hãn, hãn muốn xem sự trấn định của nàng từ đâu mà có!

Nhìn khuôn mặt trước mắt mình, Lộ Tùy Tâm không thể phủ nhận da mặt hãn thật mềm không biết búng vào như thế nào a, làn da trắng nõn dưới ánh mặt trời tựa hồ có chút tái nhợt, đây là làn da chưa từng bị phơi quá dưới ánh mặt trời, một nam nhân lại có làn da vô cùng mịn màng như vậy có phải hơi có chút biến thái không a? hãn hãn là nên đi phơi nắng đi.

“Đứng lên đi” Vũ Mặc Phong trong lòng cảm giác hình như bị thất bại. Nữ nhân này trong mắt thản nhiên khiến cho hãn cũng không dám nhìn lâu.

“Tạ Hoàng thượng”

“Tử Vân, đi đem ghế tới cho Hoàng thượng ngồi” nhẹ kéo Tử Vân rõ ràng đang kinh sợ quá độ, thật là làm khó cho nha đầu này.

“A?...nha”

Tử Vân cố gắng khống chế kinh sợ trong lòng lấy lại tinh thần. Vội vàng chạy vào trong nhà lấy ghế. Nhưng trong phòng chỉ có một cái ghế, không biết Hoàng thượng có tức giận không a? Có chém đầu nàng không a?

“Nói đi” làm như không chú ý đến hành động khác, Vũ Mặc Phong nhàn nhạt nhìn chăm chú vào Lộ Tùy Tâm.

“Thật ra cũng chỉ là suy đoán của Tỳ Tâm mà thôi, Hoàng thượng xuất hiện ở đây mới làm cho Tỳ Tâm khẳng định chắc chắn Phong công tử ở Du Nhiên cư chính là Hoàng thượng” hôm đó hẳn tự xưng là Phong mỗ.

“Trẫm xuất hiện hôm nay có gì không ổn?”

Khẽ mỉm cười: “Hoàng thượng không phải không ổn, là ta không ổn mới đúng, Tỳ Tâm đã bị vứt bỏ tới đây, nơi ở không phải ai muốn đến cũng có thể đến” Mà người có thể quang minh chính đại xuất hiện không ai dám ngăn cản, trừ Lộ vương gia chủ nhân ở đây ra cũng chỉ có hoàng thượng mà thôi. Dương Á Sơ có giao tình cùng Lộ vương gia mà cũng chỉ dám lén đến đây thăm nàng.

“Hôm đó sao Tỳ Tâm lại suy đoán ra thân phận của trẫm?”

“Thanh vương”

Thoải mái cười một tiếng, trong lòng Vũ Mặc Phong khó nén được tia ngoài ý muốn, hẳn giờ phút này mới hiểu rốt cục vì sao Dương Á Sơ lại liều lĩnh vì nàng.

Nữ nhân thông mình không phải không có nhưng thông mình mà lại dám thản nhiên như vậy quả thực không có nhiều, ít nhất hẳn cũng chưa từng gặp qua.

“Hôm nay Tỳ Tâm vì sao lại vạch trần thân phận của trẫm?”

“Đơn giản là...” nhàn nhạt xoay người nhạt tiêu dưới mặt đất lên, để cho tròng mắt đen đang nhìn chăm chú cử động của nàng hiện lên tia tinh quang! Đó là...

Làm như không có việc gì nói: “Vì không muốn những ngày khác trải qua chất vấn của Hoàng thượng như vừa rồi” hơn nữa còn bị rước vào suy nghĩ chủ quan của hẳn.

Trầm mặc hạ giọng: “Tùy Tâm cũng sợ sẽ bị Hoàng thượng hiểu lầm..”

“Hiểu lầm là người cố ý tiếp cận trầm?”

Lau đi bụi trên ngọc tiêu, Lộ Tùy Tâm cười nhạt, hỏi ngược lại: “Trên người Hoàng thượng có cái gì để Tùy Tâm muốn sao?”

Nếu như có thể, ta hy vọng người và ta vĩnh viễn không quen biết. Chẳng qua là người sẽ không tin tưởng thôi.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 47: Kích Động Ngàn Tầng Sóng

Trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên hứng thú! Vẻ mặt vui vẻ, trên người của người tất cả đều làm cho trầm thấy tò mò!

“Nếu như Tỳ Tâm đối với Hoàng thượng chỉ là loại lấy lòng không hơn không kém, như vậy ta cũng chỉ có thể nói rất vui khi được lấy lòng Hoàng thượng”

Đi tới bên Tử Vân lấy từ trong tay nàng chiếc ghế duy nhất, vốn ở đây chỉ có nàng cùng Tử Vân và trúc viện cũng nhỏ đến đáng thương nên nàng cũng chưa muốn thêm cái gì, đủ dùng là được rồi.

Nhưng cũng có những sự cố bất ngờ không lường trước được, như trúc viện bây giờ đây đang phải đón khách a.

“Hoàng thượng mời ngồi”

Nhìn thoáng qua đây căn bản không nên gọi là ghế, Vũ Mặc Phong ngẩng đầu nhìn hướng nữ nhân vẫn coi như không có chuyện gì.

“Tỳ Tâm không hoan nghênh ta”

“Hoàng thượng sao có thể nói như vậy được? cũng tại ta chỉ có mỗi cái ghế này thôi”

Vũ Mặc Phong nhìn một chút Lộ Tỳ Tâm, đem ánh mắt chuyển tới ngọc tiêu nàng vừa cầm. Nếu như hắn không nhìn nhầm thì đây chính là cây tiêu Dương Á Sơ thích nhất, cũng là đang ở trong tay nàng, này...

Trông mắt đột nhiên sâu thẳm, Dương Á Sơ, trầm có nên xem thường người nữa không?

“Việc Hoàng thượng ban thuốc Tùy Tâm vô cùng cảm kích” nàng giương nhẹ lông mày đối với người có lẽ nói.

Nhìn sâu một cái vào Lộ Tùy Tâm, giờ phút này hẳn có cảm giác vô lực! nàng chưa từng đem hẳn để trong lòng, trong mắt nàng chẳng qua chỉ đối với thân phận hẳn bất hòa cùng đạ mạp. Thậm chí chỉ như lấy lệ. Đối với sự xuất hiện của hẳn nàng thật sự không hoan nghênh. Hẳn nghĩ nếu như không nhờ tính tình của nàng cùng thân phận của hẳn có lẽ giờ phút này ngay cả lấy lệ nàng cũng không muốn.

A! Thật là thú vị! Một cô gái như vậy nếu như có một ngày yêu thì sẽ mang dạng phong tình gì a?

Thế nhưng trong lòng hẳn đột nhiên lại có cảm giác mong đợi!

Mới vừa rồi hẳn nghe nàng nói cái gì nhỉ? Nàng nói nàng không biết thổi tiêu!

“Tiêu trong tay Tùy Tâm có thể cho trẫm mượn dùng một chút?”

Ánh mắt Lộ Tùy Tâm mang theo một tia nghi ngờ! hẳn muốn tiêu này làm gì?

Vũ Mặc Phong vượt ngọc tiêu trong tay, trong lòng thầm than, ngọc thạch thượng phẩm, quả là cây tiêu tinh xảo!

Ngón tay thon dài nhẹ phẩy qua thân tiêu rồi sau đó đưa đến khóe miệng thử thanh âm một chút, âm sắc cũng là thượng thừa.

“Chờ một chút...”

Hắn muốn thổi? Lộ Tỳ Tâm vội vàng ngăn cản nhưng tiếng tiêu cất lên cho nàng biết đã chậm rồi, hắn không phải Dương Á Sơ, sẽ không hỏi qua ý nàng trước! hắn là đế vương, chỉ cần hắn nghĩ đến thì sẽ làm.

Tiếng tiêu uyển chuyển, thanh âm thanh lương tựa như nhược thủy tràn tới đây, Lộ Tỳ Tâm hơi thấy quái lạ nhìn về phía người thổi tiêu.

Đây là tiếng tiêu mà nàng thấy dễ nghe nhất! một vị nam nhân đứng ở vị trí cao cao tại thượng mà có thể thổi ra tiếng tiêu thanh khiết như nguyệt, trong mát như nước như vậy thật hiếm có.

Trong mát như nước rồi lại hơi man mác buồn cho thấy nam tử trong lòng lay động.

Nghe tiếng tiêu buồn đấy, Lộ Tỳ Tâm không biết tại sao lại nhớ lại những kí ức xa xôi trước kia.

“Mẹ, mẹ thật lòng yêu ba sao?” đó là nàng lúc hiểu được thân phận của mình mới hỏi, nhưng là lần đầu tiên và cũng là lần duy nhất.

“Con cho là gì?” thanh âm nhàn nhạt hỏi lại nhưng đã trở thành dấu ấn trong lòng vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

“con không biết, con cho là mẹ có thể sống tốt hơn”, tại sao mẹ lại không chọn một nam nhân bình thường? nếu vậy nàng sinh ra sẽ là một người bình thường nhưng có gia đình ấm áp. Những lời này nàng muốn nói cho mẹ nhưng nàng phát hiện nàng làm sao cũng không nói ra được thành lời bởi vì trong tiềm thức của nàng biết, câu hỏi này mãi mãi không có đáp án, cũng không thể thay đổi xuất thân của nàng.

“Tốt hơn? Ha ha, Tỳ Tâm, biết tại sao con lại tên là Tỳ Tâm không? Bởi vì con là kết quả tùy tâm mà có.

Khi đó nàng cũng không hiểu rõ lời mẹ nói nhưng về sau, nàng đã hiểu ý trong lời nói đó, cũng biết một sự thật, cuộc sống cùng ba có lẽ là bi ai nhưng đó cũng là mẹ mong muốn như thế, mà nàng cũng chỉ là kết quả tùy tâm của mẹ mà thôi.

Đây chính là cuộc sống mà mẹ muốn, cho nên cũng trở thành cuộc sống của nàng.

Nàng từng oán mẹ, oán tại sao lại tùy ý tạo ra nàng mà không phải vì yêu ba hoặc yêu nàng.

Thậm chí từng hận mẹ, hận đến xương cốt chỉ còn máu lạnh cùng lãnh tình, hận trong lòng mẹ vĩnh viễn chỉ có bản thân mà chưa từng có nữ nhi như nàng...

Vũ Mặc Nhiên nhận được tin của Đường Nghiệp, sửng sốt run sợ thật lâu, tại sao Hoàng thượng lại đến Lộ vương phủ?

Vội vã trở về vương phủ, lúc nghe nói Hoàng thượng tới trúc viện, trong lòng hấn lại càng cảm thấy quái dị!

Mà bây giờ ở xa nghe được tiếng tiêu càng làm cho lòng hấn nổi lên hàng nghìn hàng vạn cuộn sóng.

Tiếng tiêu này là do ai thổi? Đối với hấn mà nói cũng là một loại khiếp sợ! khiếp sợ từ trong xương cốt!

Uông Tùy Tâm thổi? như vậy nàng biết Hoàng thượng từ khi nào? Có phải gần đây nàng to gan lớn mật như thế là bởi vì có Hoàng thượng? Hoàng thượng đối với nàng có thái độ tình cảm gì?

Khống chế được khiếp sợ ở trong lòng! Hấn nhìn thấy hình ảnh mà có lẽ cả đời này hấn cũng không quên được.

Hoàng thượng đang thổi tiêu! Thổi tiêu cho vị tiêu thiếp bị vứt bỏ Uông Tỳ Tâm!

Mà Uông Tỳ Tâm còn kinh ngạc nhìn Hoàng thượng, trong con người như có nhàn nhạt thương cảm cùng hoài niệm.

Bọn họ sao...?

“vương gia”, đang định tiến lên thì ám vệ không biết từ lúc nào đi ra ngoài hướng hẳn hành lễ.

Tiếng tiêu dần dần bay xa..

“Tỳ tâm thấy sao?” thổi xong một khúc, Vũ Mặc Phong hỏi người rõ ràng là đang đi vào cõi thần tiên! Phản ứng của nữ nhân này luôn để cho hẳn phải ngạc nhiên!

“Thần tham kiến Hoàng thượng!” Vũ Mặc Nhiên tiến lên hành lễ nói.

Trong con người hiện lên tia không rõ, Vũ Mặc Phong xoay người hướng Vũ Mặc Nhiên đang khom lưng đưa tay ý bảo: “Bình thân”

“Tạ Hoàng thượng” thanh âm lạnh lùng có chút phập phồng.

Ngẩng đầu nhìn đến tiêu trong tay Hoàng thượng, ánh mắt không khỏi thấy quái lạ! Tiêu này chẳng phải là của Dương Á Sơ hay sao?

“Hoàng thượng biết...Uông Tỳ Tâm?”

“có duyên gặp mặt một lần” thanh âm bình thản làm cho Vũ Mặc Nhiên không đoán được ý nghĩ của hẳn.

Lộ Tỳ Tâm thấy Vũ Mặc Nhiên xuất hiện liền giật mình nhưng sau đó thấy rất thoải mái, đây là phủ của hẳn, Hoàng thượng xuất hiện dĩ nhiên sẽ có sự hiện diện của hẳn.

“Tham kiến Lộ vương gia”

Cách xưng hô của nàng làm cho trong mắt hai nam nhân xẹt qua một đạo loang loáng.

Nhìn sâu một cái người xử sự lạnh nhạt kia rồi lại chuyển hướng tới Hoàng thượng: “Hoàng thượng, mời lên đại sảnh”.

Khẽ gật đầu, Vũ Mặc Phong đi lên mấy bước tới trước mặt Lộ Tùy Tâm cầm tiêu đưa cho nàng: “Nguyên vật xin trả”

Sau đó thân thể khẽ ngoảnh nhẹ nhàng nói một câu mang ý vị thâm trường nhỏ nhẹ bên tai Lộ Tùy Tâm.

Nhìn hai người rời đi, Lộ Tùy Tâm cười nhạt nhưng trong lòng lại quần quanh lời nói vừa rồi của Vũ Mặc Phong: “Trừ mẫu phi ta ra người là nữ nhân đầu tiên may mắn được nghe ta thổi tiêu”

Trừ mẫu phi ta ra người là nữ nhân đầu tiên may mắn được nghe ta thổi tiêu.

Không biết qua bao lâu, lâu đến mức lúc Tử Vân phục hồi tinh thần lại gọi nàng.

Hôm nay xảy qua quá nhiều chuyện chấn động tới Tử Vân đơn thuần, người mới vừa rời dĩ nhiên lại là Hoàng thượng? Đúng là Hoàng thượng! nàng thậm chí có may mắn được gặp Hoàng thượng? trời ạ! Dùng sức vỗ vỗ đầu, vừa rồi hình như vương gia cũng tới thì phải.

Phu nhân sao lại quen với Hoàng thượng? mà...hơn nữa Hoàng thượng còn thổi tiêu cho phu nhân nghe.

“Phu nhân?”

Hồi lâu không có thanh âm, Tử Vân liền gọi phu nhân to hơn: “PHU NHÂN?”

“Tử Vân, ta không có điếc vẫn nghe thấy được, có chuyện gì vậy?”

Nàng đã làm cái gì mà để cho vị đế vương này nhìn nàng khác lạ đến như vậy? đối với vị đế vương này nàng phải làm thế nào mới có thể làm cho hẳn hiểu tâm tình của nàng đây a~~? Một Dương Á Sơ cũng đủ khó khăn rồi, nay lại thêm một vị đế vương giống như muốn tham gia náo nhiệt nên mới xía vào. Chuyện tự do còn chưa có giải quyết được bây giờ lại lăm lăm chuyện phiến toái như vậy a, nghĩ đến vậy Lộ Tùy Tâm cảm giác được có một cỗ vô lực xông thẳng lên đầu.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 48: Thái Tử Thập Ngân Quốc

Đại sảnh Lộ vương phủ

Vũ Mặc Phong nhàn nhã ngồi uống chén trà thượng hạng, nhìn phía trước Tam hoàng huynh trong mắt đầy nghi vấn mới để chén trà trong tay xuống.

“Tam hoàng huynh muốn biết cái gì thì cứ hỏi đi”

Vũ Mặc Nhiên nhìn thoáng qua người đang ngồi chơi trên thượng vị:
“Hoàng thượng quen nàng từ khi nào?”

“Du nhiên cư, một nữ nhân rất đặc biệt, trầm thật tò mò vì sao Tam hoàng huynh không sớm phát hiện ra nàng đặc biệt?”

Vũ Mặc Nhiên nghe lời nói của Vũ Mặc Phong xong trong con người lạnh lùng lóe lên một tia tinh quang! Hoàng thượng đối với nàng là có tâm tư gì?

“Hoàng thượng...”

“Tam hoàng huynh, trầm không phủ nhận, nàng khiến cho trầm cảm thấy hết sức thú vị, đây là lần đầu tiên”

Nghe thanh âm bình thản như không tạo áp lực, Vũ Mặc Nhiên trong lòng ảm nhiên! Phong đệ, từ ngày người lên ngôi vị hoàng đế đã không còn là Phong đệ trong trí nhớ của ta nữa.

Mà nàng...

“Thanh vương đã trở về kinh thành, Lộ vương có biết không?”

Vũ Mặc Nhiên kinh ngạc nhìn người đang nói chuyện, Hoàng thượng hỏi vậy là có ý gì? Là chỉ hấn biết mà không bẩm báo sao?

“Thần đúng là đã biết Thanh vương đã trở lại kinh thành”. Thật ra cái gì cũng không chạy thoát khỏi ánh mắt của Hoàng thượng, việc gì hấn phải dung túng cho Đại hoàng huynh? Còn có Hoàng thượng nói như thế chưa chắc đã giống với những gì hấn đang nghĩ.

“Lộ vương đối với vị Thái tử Thập Ngân quốc có ý kiến gì không?” nói đến đây rõ ràng ánh mắt Vũ Mặc Phong có chút thâm trầm.

“Theo như Thập Ngân quốc ngày càng hưng thịnh, kinh tế phát triển, người này xem ra cũng là nhân vật tài giỏi, còn thứ khác... nghe nói người này am hiểu nhất chính là thâm tóm lòng người, từ các huynh đệ hoàng thất quý tộc cho tới dân chúng đều nằm trong lòng bàn tay của hấn, ngoài mặt xem ra người này sâu không lường được. Sau này ắt sẽ là kình địch lớn nhất của Thiên Vũ hoàng triều.”

Nhắc đến người này sắc mặt Vũ Mặc Nhiên liền trầm xuống, sợ rằng năng lực của hấn không chỉ đến thế. Ít nhất hấn phải mật thám đi điều tra cũng không có tin tức gì khác báo về.

Không khí trầm trọng lan tràn giữa hai người, trong con ngươi cơ trí của Vũ Mặc Phong lóe lên tinh quang, khóe miệng hơi lộ ra cười, Ngân Lưu Nhân, ta sẽ chờ xem người rốt cuộc là thần thánh phương nào.

“Thái tử Thập Ngân quốc đã đến đâu rồi?” hấn thật muốn nhìn một chút nhân vật mười tuổi cai quản thiên hạ kia, lời nói ban đầu của phụ hoàng hấn vẫn còn nhớ rõ.

“Đã qua Lạc thành” nếu như không ngoài dự liệu thì hai ngày sau sẽ tới kinh thành.

Lạc thành! Nhanh vậy sao! Nhưng Trầm đối với người cũng chờ đợi đã lâu.

*****

Thiên Vũ quốc

Cách Lạc thành không xa một cỗ xe ngựa đơn giản từ từ đi tới, lái xe là hai gã nam tử một đen một trắng, đều đã trên hai mươi, ánh mắt sắc bén cũng không phải là hạng người tầm thường.

“Thái tử, tại sao ngài lại không đem đội thị vệ cùng đi, lỡ như gặp thích khách...” nam nhân trẻ tuổi ưu nhã nhường mày nói.

“Sao, người sợ a? sợ thì lăn xuống đi” Một gã nam tử khác không chờ người phía trước nói xong đã tức giận cắt đứt lời hắn.

“Người...”

“ta như thế nào? Không phục a, được, đánh một trận a! thua làm bại tướng” lời nói nam tử lửa bốc lên ngàn ngọn.

“Người...”

“Có cần dừng xe cho hai người đấu không đây?” thanh âm ôn hòa nhưng không người nào dám kháng cự phía sau hai người ở bên trong xe ngựa. hai người nhất thời vội vàng im bật.

“Lần sau không được cãi nhau nữa” thanh âm ôn hòa mang theo tia nghiêm nghị, lại làm cho hai người đồng thời đồng thanh nói:

“Dạ”

“Dạ”

Nam tử ưu nhã dùng ánh mắt trừng một cái những người bên cạnh, mà người bị trừng chỉ biết cúi đầu, dù sao mới vừa rồi là hãn khiêu khích nên mới làm phiền tới Thái tử. may mà Thái tử không trách tội, nếu không...

Đường đi lại trở nên yên tĩnh, hai nam tử yên lặng lên xe, mảnh rèm bên trong xe ngựa thỉnh thoảng lại bị gió thổi mở hé ra, lộ ra dung nhan tựa nguyệt như ẩn như hiện không khỏi làm cho người ta không nhìn được mà phỏng đoán dung nhan tựa như thấy tựa như không thấy bên trong.

“Vương gia, đúng như ngài đoán” giọng nói âm trầm vang lên.

“Vô Đan, nhưng như thế cũng thay đổi được gì?” thanh âm đạm lặng yên không che hết được mỗi một.

“Vương gia...” người bên cạnh cũng cảm thấy bất đắc dĩ, chuyện này vương gia còn không có cách giải quyết hãn sao có thể giúp được vương gia? thấy bộ dạng này của vương gia, hãn trong lòng tự trách mình vì sao không có chút đầu óc, nói không chừng có thể giúp được người.

Nhú lại hai lông mày, Vũ Mặc Hiên cười khổ, Đại hoàng huynh, tại sao người lại không buông tay? Còn có mẫu hậu nữa, cục diện đã là như vậy rồi sao trong lòng vẫn không chịu chấp nhận?

“Người lui xuống trước đi”

Nhìn vương gia như vậy hãn cũng thấy đau buồn, Vương gia là người xuất sắc như thế tại sao cuộc sống lại không cảm thấy sung sướng. Mà những thứ đó bọn họ cũng không có cách nào để giúp vương gia được.

“Còn có việc gì sao?” Vũ Mặc Hiên nhìn người đang ở ngậy ra nơi đó.

Căn cứ môi, Vô Đan nghĩ vẫn nên nói cho vương gia: “Vương gia, Thái hậu muốn ngài đến chùa thăm người” thật ra Thái hậu truyền vương gia đến không chỉ một lần nhưng là Vương gia mỗi lần đi thăm người lúc về đều trầm mặc! Khuôn mặt u buồn càng sâu, nhưng lần này thái hậu nói nếu vương gia không đến thì người sẽ quay về kinh thành, này... chẳng phải là rõ ràng đang uy hiếp Vương gia sao! Hoàng thượng để thái hậu ở chùa tĩnh dưỡng, không có ý chỉ của Hoàng thượng thái hậu cũng không thể cãi lời.

Dung nhan như ngọc tái nhợt làm cho người khác phải đau lòng, mẫu hậu, vì sao mẫu hậu không buông tha cho nhi thần?

Khoát tay áo: “Đi xuống đi”

“Vương gia...” Vô Thị từ ngoài tiến vào bầm báo.

“Chuyện gì a? Vô Thị, Vương gia cần nghỉ ngơi, nếu không phải chuyện gì đặc biệt thì đừng có quấy rầy Vương gia”. Vô Đan mặc dù trong miệng nói ra nhưng Vô Thị theo Vương gia lâu như vậy chắc hẳn cũng biết phân biệt cái gì nên hay không nên.

Vô Thị nhìn thoáng qua người trong phòng, cũng biết vì sao Vô Đan lại nói như vậy, nhưng chuyện này hẳn không thể không nói cho Vương gia a! Nếu không hậu quả cực kì nghiêm trọng.

“Vô Thị, nói đi! Có phải người trong cung đến?” tới cũng thật nhanh a.

“Ân...Vương gia...Ngài sao lại biết?” Vương gia đã biết từ trước.

Đúng là hẳn biết, tròng mắt đen của Vũ Mặc Hiên chột âm đạm “Lúc nào gặp Hoàng thượng?”

“Giờ dần canh ba”

“Được rồi, ta biết rồi, các người cũng lui xuống cả đi”

“Vâng thưa vương gia”

“dạ”

Lúc trong phòng chỉ còn một mình Vũ Mặc Hiên, khuôn mặt thâm trầm mỗi mệt liền lộ ra nhưng trong ánh mắt lại chất chứa suy tư: Thái tử Thập Ngân quốc cố ý tiếp cận Đại hoàng huynh là có mục đích gì? Tâm tư của Hoàng thượng như thế nào? Hai người bọn họ có phải cùng là con cờ hay không? Mà mục đích chưa đạt được con cờ vẫn còn có tác dụng, Hoàng thượng dễ dàng tha cho Đại hoàng huynh là vì muốn Đại hoàng huynh đi tìm Thái tử Thập Ngân quốc? hay đây chỉ là tình cờ mà thôi?

Nếu như Đại hoàng huynh vẫn là con cờ trong tay Hoàng thượng, mà lại là con cờ cho hãn tùy ý chỉ huy như vậy kết quả của Đại hoàng huynh nhất định đã nắm chắc. Hãn có thể làm gì để đổi lại mạng Đại hoàng huynh trong tay Hoàng thượng được bây giờ?

Vị Thái tử Thập Ngân quốc Ngân Lưu Nhân kia vì sao lại tới đây? Là muốn thăm dò thực lực Thiên Vũ hoàng triều hay là thử năng lực của Hoàng thượng? có lẽ là cả hai.

Đại hoàng huynh cho hãn xem nội dung trong phong thư để làm gì?

Tất cả đều phải chờ vị Thái tử kia đến mới sáng tỏ, chẳng qua chuyện quan trọng bây giờ hãn phải đi gặp mẫu hậu nếu không người trở về kinh sẽ dẫn tới nhiều chuyện không hay ho. Chẳng qua là...nghĩ đến mẫu hậu, trong lòng thâm trầm cảm giác vô lực xông lên đầu.

Vẫn là chiêu bài của Hoàng thượng! Nghĩ đến Hoàng thượng đã chuẩn bị chu toàn như vậy hãn cười khổ, thật ra hãn cũng chỉ muốn có một cuộc sống đơn giản! Vì sao tất cả mọi người lại không tin hãn?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 49: Khí Hòa Bình Tâm Nói Chuyện

“Phu nhân, sao còn chưa ngủ a?” phu nhân mỗi ngày đều đi ngủ sớm lắm kia mà.

Tối nay sợ rằng không dễ dàng ngủ như vậy đi! Hoàng đế tới, Lộ vương gia lúc ấy mặc dù không có nói gì nhưng cũng không có nghĩa là đi sau Hoàng đế hẳn không phản đối.

“Tử Vân, người còn bận việc gì sao”

“Nga, ta đi lấy nước rửa chân cho phu nhân, hay là phu nhân muốn đi tắm?”

“không cần, hôm nay ta không tắm, ta đang đợi xem có chuyện gì”

“Phu nhân còn có chuyện gì chưa làm sao? Tử Vân đi làm hộ người a” hôm nay phu nhân thật có chút kì quái.

“Phu nhân, người làm sao vậy? à hôm nay Tử Vân thực sự là được gặp Hoàng thượng?” Tử Vân nhớ lại chuyện ban ngày không khỏi nổi tò mò chạy lên trước mặt Lộ Tùy Tâm, nhìn thẳng vào phu nhân nhà mình.

Nhìn động tác Tử Vân, Lộ Tùy Tâm buồn cười gật đầu: “Tiểu hài tử này sao lại tò mò nhiều như vậy?”

Nhìn cục diện trước mắt mà nàng cũng không biết làm thế nào giải quyết nữa. Kế tiếp không chừng còn phải đối phó với câu hỏi của Vũ Mặc Nhiên ý chứ.

“Thất phu nhân, vương gia cho thuộc hạ đến mời Thất phu nhân”

Đúng là nói đến là đến ngay, hai đầu lông mày Lộ Tuy Tâm nhíu nhẹ! Tử Vân nghe thấy giọng nói bên ngoài lập tức cảm thấy căng thẳng: “Này...Phu nhân...” “Không có chuyện gì đâu, ta đi một chút rồi sẽ trở lại ngay”, an ủi Tử Vân giọng này một chút.

Đẩy cửa phòng ra nhìn thấy đám người bên ngoài, Lộ Tuy Tâm thật không khỏi phục tên Lộ vương gia này.

Thật là nhiều người a! Lại là thị vệ Lộ Nguyên đích thân đi một chuyến hơn nữa còn mang theo không ít hơn mười thị vệ. Hẳn thật muốn canh chừng nàng! Ở trong Lộ vương phủ này trừ phi mọc cánh chứ không thể đi ra a! Đòn ra oai phủ đầu này dùng cũng chỉ vô dụng.

Nhìn Thất phu nhân này, Lộ Nguyên trong lòng cũng thấy sợ hãi than, Thất phu nhân đúng là bản lãnh to gan.

“Thất phu nhân, mời”, hướng nữ nhân trước mặt đưa tay nói.

Màn đêm vừa mới phủ xuống, để cho Lộ vương phủ vốn tinh xảo hoa lệ lại phủ thêm một tầng sa lờ mờ! Lộ Tuy Tâm cước bộ đi theo Lộ Nguyên, trong lòng thì thầm nghĩ, vương phủ đúng là vương phủ, đêm rồi mà cũng không thấy tối, cả đường đi trong này đều treo đèn lồng sáng rực. Độ sáng xem ra không kém đèn điện ở hiện đại là bao, nhưng bởi vì số lượng quá nhiều nên mới sáng lóa như thế này, ít nhất nàng cũng hoàn toàn nhìn được cảnh vật chung quanh.

“Phu nhân, mời đi bên này”

Đi đến khúc quanh ở đại sảnh, Lộ Nguyên dừng lại, hướng tay tới một hành lang thật dài với Lộ Tuy Tâm.

Nhìn chăm chú vào Lộ Nguyên, Lộ Tuy Tâm lần nữa thoáng qua cái hành lang sâu hun hút kia, đây là? Nhưng bất kể phía trước là nơi nào nàng cũng đều phải đi.

Cất bước đi tới, phía trước chắc là chủ viện của Vũ Mặc Nhiên! Vừa nhìn đã thấy thiết kế tuy đơn giản nhưng lại nghiêm trang trang trọng.

Muốn đi tới phòng ngủ thì phải đi qua một hành lang thật dài, hai bên treo đèn lồng đỏ rực, bên trong phát ra vầng sáng nhàn nhạt

Ở bốn phía, ánh sáng hắt vào những kim điêu bằng ngọc mang lại sắc thái thần bí.

Rốt cục đi qua hành lang cũng tới phiến đá nối đường bên ngoài với phòng bên trong.

“Vương gia, Thất phu nhân đến” Lộ Nguyên tiến lên khom người nói.

Lộ Tuy Tâm nhìn động tác của Lộ Nguyên không khỏi quái lạ vì giai cấp phân chia rõ ràng ở cổ đại này. Hẳn biết rõ người bên trong không nhìn thấy động tác cũng như vẻ mặt nhưng vẫn cung kính làm động tác của thuộc hạ, so với đa số người ở hiện đại mà nói, có phải đây mang chút thành thực cùng trung thành hay không?

“Để nàng vào” thật ra giọng nói của Vũ Mặc Nhiên cũng dễ nghe, mang theo từ tính.

“Thất phu nhân, mời” Lộ Nguyên hướng Lộ Tuy Tâm ý bảo nàng đi vào trong.

Mi mắt hạ xuống che lại kính ngạc trong lòng! Lộ Tuy Tâm cất bước đi vào.

Vào đến cửa phòng, đập thẳng vào mắt là một chiếc giường gỗ thật lớn có khắc hoa văn tinh xảo, màn trướng màu trắng ở hai bên giường. Áo ngủ bằng gấm, chăn nệm chỉnh tề trên giường.

Gian phòng rộng đến dọa người, nhưng cũng khá đơn giản, một cái giường lớn, bên cạnh là bạch ngọc bình phong, phía trên treo bộ cấm y, còn có cả bàn, mà Vũ Mặc Nhiên đang ngồi ở trên ghế nhìn chăm chú vào nàng đang đánh giá gian phòng của hẳn.

“Tối đây ngồi” thanh âm nhàn nhạt có hơi khác so với vẻ lạnh lùng thường ngày! Tựa hoog có giảm bớt chút ít hàn ý!.

Lộ Tuy Tâm đi tới phía trước, ngồi đối diện với Vũ Mặc Nhiên, lẳng lẳng nhìn hẳn.

Cởi bỏ bộ cấm y hẳn chỉ đơn giản mặc một bộ y phục màu trắng, vài lọn tóc rơi trước trán, tròng mắt đen hàn ý đã nhạt, nếu có thì chỉ là bình tĩnh nhàn nhạt.

Lộ Nguyên vừa đi, gian phòng cũng trở nên yên tĩnh

Vũ Mặc Nhiên rót một chén trà rồi đưa cho Lộ Tuy Tâm, khẽ nhếch lông mày ý bảo nàng uống.

Khẽ mỉm cười. Lộ Tuy Tâm thản nhiên nói: “Cảm ơn, ta cũng không khát”

Để chén trong tay xuống, khóe miệng Vũ Mặc Nhiên tựa hồ lộ ra cười yếu ớt: “Làm sao? sợ bên trong có độc?”

Lắc đầu, “Vương gia sẽ không hạ độc, mạng của Uông Tuy Tâm nằm trong lòng bàn tay người, chỉ cần người muốn, giết một Uông Tuy Tâm so với giết một con kiến còn dễ dàng hơn”

“Hôm đó người xuất phủ đã gặp Hoàng thượng” hơn nữa còn làm cho Hoàng thượng thấy hứng thú với người.

“Đúng” vốn là cử chỉ vô tâm, vô tình lại biến thành cục diện như thế này.

“Người đã làm cái gì?” có thể làm cho Hoàng thượng phải tò mò! Này... hẳn cũng không thể không nghi ngờ.

“Thật là cái gì cũng không có làm! Chẳng qua vì hai nghìn lượng mà nhờ hẳn giúp đỡ một chút mà thôi” chỉ có hai nghìn lượng mà hậu quả thật không ít a~.

Nga? Mà y kiểm nhếch lên, trông mắt đen lộ ra tia hứng thú.

“Hai nghìn lượng?”

“Nếu ta hiện không trả lời người sớm, người rốt cuộc có hao tổn tính toán với ta?” hai đầu lông mày nhẹ khép, Vũ Mặc Nhiên này thật thông minh. Đối với nàng đều lựa chọn phương thức đặc biệt mà đối đãi.

“Người cứ nói đi?” nữ nhân thông minh, trước kia vì sao không phát hiện ra nữ nhân này lại thông tuệ đến vậy? Hay là chính nàng vẫn cứ tuyệt không thật lòng đối đãi với hẳn?

Ở trong lòng thầm than nhẹ: “Lộ vương gia, có vấn đề gì sao không một lần hỏi luôn cho xong? Ta sẽ trả lời” không trả lời cũng không còn cách nào khác.

“Hai nghìn lượng nghĩa là sao?”

Khi ánh mắt hẳn hiện lên vẻ soi mói, Lộ Tùy Tâm mới chậm chậm kể lại chuyện đã xảy ra ở Du Nhiên cư...

“Bốn vương có nên nói người thật to gan lớn mật không? Người tự cho là mình thông minh sao?” nữ nhân này còn...còn thật là thông minh đáng chết.

Đúng là chọc vào phiền toái! Một lần chọc đến hai nam nhân không thể đụng vào! Thật là muốn bóp chết nàng!

“Ông Tùy Tâm, Bốn vương thực quá xem thường người rồi”. Và cũng cả hối hận nữa, người bây giờ đúng thật đặc biệt, thông minh sẵn có, đầu tiên là một mình xuất phủ, trêu chọc hai nam nhân, sau đó lại nghênh ngang trở về tự mình cơ trí thoát khỏi địch ý của đám nữ nhân hậu viện, chỉ mấy câu nói đã đâm thẳng vào tâm tư của hắn, cố ý chọc giận hắn...đây tất cả đều là mục đích của nàng!Nàng...đúng là có chút thủ đoạn! ngay cả hắn cũng bị nàng lợi dụng.

Chẳng qua là...mục đích cuối cùng của nàng là gì? Nàng nên biết đã vào vương phủ thì đến chết vẫn là nữ nhân của Vũ Mặc Nhiên, cho dù bị hừ, bị vứt bỏ cũng vĩnh viễn không thể ra khỏi vương phủ nửa bước, nàng thông minh như vậy sao không đến hấp dẫn sự chú ý của hắn, mà lại nhất mực chọn con đường tránh xa hắn, một chiêu này có thể nói là rất lợi hại, nếu nàng có mục đích thì thừa khả năng hấp dẫn toàn bộ tâm tư của hắn, này... nữ nhân này là thiên tài! Lấy lui làm tiến đều bị nàng dùng hết.

“dừng lại, dừng ngay cái ý nghĩ ngu xuẩn tự cho mình là đúng của người đi” nhìn thần sắc trên mặt hắn, hơn nữa còn cực kì bí hiểm làm cho Lộ Tùy Tâm không nhìn được ra mặt cắt đứt cái suy nghĩ ấy của hắn! Đồ nam nhân tự cao tự đại làm cho nàng thực sự rất tức giận!

“Nga! Làm sao? Bốn vương đang suy nghĩ cái gì làm sao người biết được? hay là Bốn vương đã đoán đúng cho nên mới thẹn quá hóa giận rồi?”Con người bình thản như nước của Vũ Mặc Nhiên không khỏi giật mình, rồi trên mặt tách ra như nụ cười mùa xuân. Lời nói ra cũng mang theo chút châm chọc.

Nam nhân này điên rồi! Lộ Tù Tâm thâm nghĩ! Nàng cũng thật là ngu ngốc, cho là cùng hẳn nói chuyện thật tình một chút là có thể làm hẳn nghe lời! Nói chuyện với người như đàn gảy tai trâu thaatk ngu xuẩn nhất trên đời, thế mà nàng lại đang làm như thế.

“Mục đích của ta là..” nhìn thẳng vào Vũ Mặc Nhiên nở nụ cười chói mắt, nhả ta từng câu từng chữ: “Rời đi cái chỗ ngồi vây khốn này”

“Một ngày nào đó ta cũng sẽ rời đi, là người tốt sẽ có biện pháp, kỳ tích cũng có thể xuất hiện. Ta phấn đấu cả đời, ta không tin sau này lại phải làm một trong vô số bạch cốt trong vương phủ của người”

Nhìn nữ nhân trước mắt, nụ cười của Vũ Mặc Nhiên dần dần biến mất, mục đích của nữ nhân này quả nhiên là như thế! Hay cho một Uông Tù Tâm!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 50: Muốn Nhìn Thấy Người Hạnh Phúc

“Cho nên người cố ý đi hấp dẫn Hoàng thượng?” chẳng lẽ lấy sự khôn khéo của Hoàng thượng lại không nhìn ra dụng tâm của nàng sao?

Khóe miệng nhẹ mở: “Ta không phải là người”

“Không cần phải như thế, ta đã nói hết rồi, có tin hay không là tùy người, mà người nghĩ gì ta cũng không để ý. Không nên đặt mình quá cao, ta làm nhiều chuyện như vậy chẳng qua không hy vọng dính líu với người, đơn giản như thế thôi! Nếu như người là nam nhân có lý trí thì cũng không nên cự tuyệt những lời ta nói”

Nhàn nhạt nhìn chăm chú vào người trước mắt, ánh mắt nàng vô cùng bình thản, Vũ Mặc Nhiên cảm thấy tâm tư ảm đạm! Hẳn thật sự không thể chuộc lỗi lần nữa sao?

Phong độ cơ trí không để ý tới thân phận mà thổi tiêu cho nàng nghe, chỉ bằng điểm này thôi cũng đã nói lên quá nhiều rồi.

Huống chi hẳn đang nghĩ có phải Dương Á Sơ thay đổi tâm ý là vì nàng?

Mà mình...

Uông Tỳ Tâm a Uông Tỳ Tâm, người đến tột cùng là dạng nữ nhân như thế nào?

“Những điều Vương gia muốn biết cũng đều nghe cả rồi, như vậy cáo từ” Tử Vân hẳn là đang rất lo sợ.

Đứng dậy đi về phía cửa phòng, đang định mở cửa thì phái sau truyền đến một đạo thanh âm: “Trở về Thanh Tâm các..” dừng một chút mới cộng thêm một câu “..được không?”

Cánh tay Lộ Tỳ Tâm dừng lại, quay đầu trở lại “Ta...”

“Bốn vương biết, nhưng hãy cho ta một cơ hội lần nữa” cho ta một cơ hội để ta biết rõ ý nghĩ thật nhất trong lòng của mình, trong lòng hẳn nhẹ nhàng nói.

(Ôi ta ngất, anh Nhiên cũng thật là..dịu dàng, hức hức, ta ứ biết, nhiều thế này biết ủng hộ ai đây?)

“Lộ vương gia, dưa xanh hái xuống không ngọt, đừng ép ta tới đường cùng có được không?” “thành thật mà nói, ta tuyệt đối không hận người, bởi vì ta cũng không phải người đã yêu người cho nên người không cần phải áy náy như vậy, còn bởi vì sau này ta cùng với người sẽ không thể có tình, hy vọng người có thể hiểu được”. Người mà người nên áy náy chính là Ưông Tỳ Tâm, không phải là ta.Mà thứ người muốn ta cũng sẽ không đưa.

“Cáo từ! còn có, ta cũng không hy vọng gặp lại vương gia cho nên mong rằng vương gia đừng bám lấy không tha.” Nhìn thẳng vào Vũ Mặc Nhiên, Lộ Tỳ Tâm nghiêm túc nói.

Ánh mắt nàng là thật lòng, con người Vũ Mặc Nhiên hiện lên tia thương cảm nhưng ngay sau đó biến mất không còn chút dấu tích. Hẳn thật sự là bỏ lỡ nàng sao?

.....

“Phu nhân, người đã trở lại, ta thật lo lắng quá” thân ảnh nhỏ nhắn của Tử Vân đứng ở trước cửa trúc phòng lao ra lay người nàng thật mạnh trong lời nói đầy lo lắng.

“Ân” trong lòng như có dòng nước ấm áp, Lộ Tùy Tâm nhẹ nhàng trả lời.

Nhìn một chút phía sau người Lộ Tùy Tâm, Tử Vân thấp thỏm bất an dời tầm mắt về trên người phu nhân nhà mình, phu nhân không có bị làm sao chứ? Vương gia lần này có hay không lại đánh phu nhân?

“Ta không sao, Tử Vân, được rồi, đi ngủ thôi”. Nàng cảm thấy quá mệt mỏi, nàng chỉ muốn làm chính mình, chẳng qua là khát vọng tự do mà thôi, tại sao lại khó khăn đến như vậy.

Nghĩ đến câu nói cuối cùng của Vũ Mặc Nhiên, hần vẫn vậy “Bốn vương sẽ không buông tha cho ngươi”

Đầu cảm thấy thật đau, chuyện phát sinh hôm nay thật quá bất ngờ, vốn đang vui vẻ khi lấy được văn tự bán thân của Tử Vân, không nghĩ rằng sau một khắc vui mừng lại trở thành tức giận, đầu tiên là tên hoàng đế “Trừ mẫu phi ta ra ngươi là người đầu tiên may mắn được nghe ta thối tiêu”, hàm ý những lời này nghĩ đến mà phiền lòng, sau một khắc lại bị Lộ vương gia uy hiếp, nàng không tin hần sai Lộ Nguyên tới mời nàng là không có dụng ý gì với Tử Vân. Mà Vũ Mặc Nhiên nói rõ câu trả lời của nàng hần không hài lòng, hần còn lấy sinh mạng Tử Vân ra để uy hiếp nàng.

Tốt thôi, dù sao nàng cũng không có cái gì là không thể cho hần biết.

Chẳng qua thắc mắc hần vì sao hần lại giống như Vũ Mặc Phong tới tham gia náo nhiệt.

Còn có sự ôn nhu làm cho nàng không cách nào cự tuyệt của Dương Á Sơ.

Không muốn nghĩ nữa, ngủ!

“Tử Vân, ta ngủ, đừng nói chuyện với ta nga!”

“Được, phu nhân có muốn rửa không rồi ngủ tiếp?” Tử Vân chuẩn bị xong chần đệm mới đáp.

“Không cần, ngày mai chuẩn bị cũng được, người cũng đi ngủ sớm đi đừng thức đêm muộn quá”

“Ân, phu nhân”

Đêm đã khuya, Tử Vân cảm thấy phu nhân đã ngủ say mới nhẹ nhàng xuống giường.

“Phu nhân?” thử dò xét kêu lên, bên trong vẫn yên tĩnh một mảnh.

Cẩn cẩn đôi môi, nội tâm Tử Vân đang giằng xé kịch liệt, thầm hạ quyết tâm lần cuối cùng đi nói rõ ràng cho Tam phu nhân, nàng muốn đi theo Thất phu nhân, sau này cũng sẽ không đi gặp Tam phu nhân nữa

Từ trong ngực móc ra một vật nhẹ nhàng đặt ở dưới mũi Lộ Tỳ Tâm hít vài lần rồi lại để vào trong ngực.

“Phu nhân, Tử Vân đi nói rõ ràng cho Tam phu nhân, sau này sẽ không bao giờ đi gặp nữa, Tử Vân vĩnh viễn sẽ trung thành với phu nhân”

Cầm lấy y phục bên giường mặc vào, nhẹ nhàng đẩy cửa bước ra ngoài.

Một thân ảnh đen nhánh từ trong trúc viện đi ra, là Tử Vân, chỉ thấy nàng thuần thực đi qua khúc quanh tới phía trước.

Nhìn nơi xa xa có ánh đèn kia, Tử Vân đột nhiên dừng bước, cúi đầu như đang suy nghĩ cái gì đó một lúc lâu rồi dứt khoát quay người trở về.

Không, nàng không cần đi gặp Tam phu nhân, phu nhân đã giúp nàng chuộc thân rồi, ân tình của Tuyết Đào tở nàng cũng đã trả không thiếu, lại càng không thiếu Tam phu nhân, lần này họ tìm nàng nhất định là muốn hỏi chuyện của phu nhân, nàng sẽ không nói, nhất quyết không nói, vậy thì cũng không cần phải đi, nàng...nàng chỉ sợ Tuyết Đào tở sẽ ép nàng...

Từ ngày phu nhân thật lòng với nàng, nàng đã thề sẽ vĩnh viễn đối tốt với phu nhân, huống chi phu nhân còn giúp nàng lấy lại văn tự bán thân, ân tình của phu nhân lại càng nặng hơn.

Nghĩ được như vậy, bước chân ngày càng nhanh, nàng phải đi về theo phu nhân.

Nhìn phu nhân tối nay chắc hẳn đã xảy ra chuyện gì làm người nghĩ không ra, lúc này nàng nên ở cạnh phu nhân mới đúng. Về phần Tam phu nhân, nàng sẽ không để ý nữa. Bất luận Tuyết Đào tở nói cái gì chẳng nữa nàng cũng sẽ không đi gặp Tam phu nhân.

Chạy qua con đường lát đá nhỏ, phía trước chính là trúc viện, vốn trúc viện tối lắm sao bây giờ lại có ánh đèn? Đây...nàng lúc đi ra rõ ràng đã dập tắt đèn rồi mà.

Tử Vân từ từ dừng lại! Phu nhân phát hiện ra sao? vẫn là...

Nhẹ nhàng mà đi lên trước, vốn định đưa tay đẩy cửa phòng nhưng cảm giác bất an vừa cảm đã vội buông ra.

“Là Tử Vân sao?” bên trong nhà tuyền ra giọng nói của phu nhân.

Hít một hơi thật sâu, Tử Vân đẩy cửa phòng ea, đi vào đã nhìn thấy phu nhân ngồi ở bên mép giường, trên bàn giá cắm nến đã đốt.

Phu nhân phát hiện!

“Về là tốt rồi, ngủ đi” nói xong cũng lên giường nằm xuống.

Nhìn thân thể phu nhân đang nằm xuống, Tử Vân có cảm giác sống mũi cay cay, trong ngực như có vật gì chặn lại.

Rất nhiều chuyện phu nhân biết nhưng không nói, lại còn đối với nàng vô vàn bao dung cùng tín nhiệm.

“ngủ đi” thanh âm nhàn nhạt truyền đến, Lộ Tùy Tâm xoay người hướng về phía Tử Vân đang đứng bất động ở đằng kia nhẹ nhàng nói.

“..Vâng..” xoay người đóng kín cửa phòng, nước mắt rốt cuộc không nhịn được mà trào ra.

Phu nhân, tín nhiệm cùng bao dung của người Tử Vân biết lấy gì báo đáp đây?

Đêm lẳng lặng đi qua, mở to ánh mắt trong đêm tối, Tử Vân lật người, suy nghĩ một chút rồi nói:

“Phu nhân, tại sao người biết hôm nay ta muốn đi ra ngoài? Còn có rõ ràng ta đã cho người hít thuốc ngủ” Tử Vân nghĩ không ra mình đã không làm đúng chỗ nào.

Người nhắm mắt như đang ngủ khỏa miệng nhẹ nhàng giờ lên:

“Đó là bởi vì hôm nay từ buổi chiều đến giờ người tâm trạng không yên, mặc dù cố che giấu nhưng trên mặt lại hiện ra rất rõ.”

“Ta sợ dĩ không nói là muốn người nghĩ thông suốt, để cho người tự mình đi xử lý chuyện này. Ta cũng không có ngủ, lúc người lên tiếng gọi ta ta biết lựa chọn của người, khi đó, Tử Vân, ta cảm thấy rất đau lòng! Nhưng là người đối với ta rất tốt nên ta mới đơn độc đau lòng như vậy.

Người thật lòng nghĩ rằng, chỉ cần người không nói mọi chuyện thì sẽ không sao? thật cho là Tam phu nhân Tuyết Quyên hoặc là Tuyết Đào nghe những lời người nói sẽ bỏ qua như không có chuyện gì sao? Người quá ngây thơ rồi!

Cho nên trước khi người bước ra khỏi đây ta đã thức dậy, nếu nửa giờ sau người chưa trở lại ta sẽ trực tiếp tới chỗ Tam phu nhân đem người về.

Nhưng ta rất vui mừng! bất kể vì sao người lại quay trở lại cũng làm cho ta thấy an tâm, người biết không?”

Ta chỉ hy vọng người bình an mà lớn lên sau đó được nhìn thấy người xuất giá. Bởi vì trong lòng ta người chính là muội muội của ta! Có thể thấy người hạnh phúc là tâm nguyện lớn nhất của ta!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 51: Khiến Cho Oanh Động Người

Sáng sớm trời còn chưa sáng rõ, bên trong kinh thành đã xuất hiện đoàn lớn cấm vệ quân đi tuần, làm cho phố xá yên lặng tăng thêm không khí khẩn trương.

“xảy ra chuyện gì rồi? tại sao lại có nhiều cấm vệ quân xuất hiện trên phố vậy a?” một gã nói nhỏ hỏi những người bên cạnh

“Người không biết sao? hôm nay là ngày Thái tử Thập Ngân quốc tới kinh thành, nghe nói như thế này mà vào thành chứ không vì sao Hoàng thượng xuất động cấm vệ quân đi hoan nghênh vị Thái tử Thập Ngân quốc kia?”, người được hỏi cũng nhẹ giọng trả lời

“Nha...Thái tử Thập Ngân quốc là ai a?” người kia nghe xong liền hỏi lại vấn đề.

“Không thể nào, lão huynh, người không biết sao? đến ngay cả phụ nữ trẻ em cũng đều biết Thái tử Thập Ngân quốc”

“Đúng vậy, nghe nói vị Thái tử này là thần đó, dân chúng Thập Ngân quốc cũng cung kính xem hấn như một vị thần vậy”

“Khó trách tự nhiên ta cảm thấy quái lạ, tại sao trong kinh thành lại xuất hiện nhiều cấm vệ quân đến vậy”

Một đám người tụ tập chung một chỗ kẻ đầu sát tai, bàn luận vô cùng sôi nổi.

“Phu nhân, ta nghe nói bên ngoài náo nhiệt lắm a!” Thật muốn đi xem quá! Nhưng mà không thể cho phu nhân biết rồi, nàng còn chưa quên vụ lần trước phu nhân len lén chạy ra ngoài bị phát hiện dẫn đến cảnh tượng dọa người kia đâu.

“Nga, nghe ai nói vậy? Lý đại ca của người sao?” Lộ Tỳ Tâm đang ngồi đọc sách nghe lời nói của Tử Vân mà dừng lại.

“Ai nha, phu nhân, ta không thèm để ý tới người nữa” Tử Vân tức giận quay lưng lại phía nàng, vẻ mặt đầy bất mãn! Phu nhân cũng thiệt là, đang vui vẻ tự dừng lại trêu chọc nàng!

“Phía ngoài...” như không thấy được vẻ mặt của Tử Vân, Lộ Tỳ Tâm đang nhớ lại lời của Dương Á Sơ đã nói, Thái tử Thập Ngạn quốc muốn tới Thiên Vũ hoàng triều.

“nghe nói là Thái tử gì gì đó tới” Tử Vân tiếp lời nói.

Âm thầm cười một tiếng, nha đầu này!~~

“Vậy người đi ra ngoài xem đi, xem xong về nói lại cho ta cũng được”. Từ sau lần xuất phủ kia, nàng không còn dễ dàng ra ngoài như thế nữa, nhưng không phải nàng không có cách mà là tên Vũ Mặc Nhiên xảo quyệt đó có cách giam cầm nàng, nàng mà không nghe lời hẳn sẽ “xử” những người bên cạnh nàng. Nam nhân này khẳng định là phái người quan sát nàng thật lâu mới biết được Tử Vân là điểm yếu của nàng chứ!Hừ! Ta nhìn, không ra ngoài thì không ra ngoài, chờ có cơ hội nàng sẽ đi ra ngoài thỏa thích vĩnh viễn cũng không trở lại Lộ vương phủ này nữa.

“Nhưng là...”

“Không sao đâu, đi đi, người giờ nào khắc nào cũng bên người ta lú rú không thôi, người đi thì tai ta cũng được nghỉ ngơi một chút ha” gạt nhẹ đầu mũi Tử Vân, Lộ Tỳ Tâm khẽ mỉm cười.

“Phu nhân...”

“Làm sao vậy? không muốn đi a? thế thì...ra sân nhõ cỏ thôi”

“Ta đi đây” Tử Vân chạy nhanh không khác gì có người đuổi phía sau cả.

Nha đầu này! Mặc dù trưởng thành sớm nhưng bên trong mười phần vẫn có tính cách trẻ con!

Mà nàng, nhẹ nhàng tiếng thở dài vang lên, hai mươi bảy tuổi thì so với cổ nhân đã tương đối già rồi.

*****

Ngoài cửa thành

Thái tử Thập Ngân quốc dẫn một trăm quân mã cùng một ngàn vệ binh thân cận đang ở tại chỗ nghỉ ngơi, trên mặt Quốc tự mặc dù trang nghiêm nhưng trong lòng lại thấy lo lắng bất an, Thái tử tại sao chưa có xuất hiện?

“Bẩm tướng quân, Thái tử đã cách đây một dặm đường” một tên lính bước lên nói.

Thái tử! trên mặt Quốc tự hơi dẫn ra một chút, Thái tử bình yên vô sự là tốt rồi! Ban đầu Thái tử cố ý chỉ đem 2 cận vệ đi mà hẳn khuyên can không được, đành phải ngậm ngùi tuân lệnh, nhưng trong lòng vẫn không hề thấy thoải mái.

“Truyền lệnh xuống! toàn quân nghỉ ngơi, lát sau sẽ tiến vào kinh thành Thiên Vũ”

“Dạ”

*****

Cửa thành Hoàng cung.

“Lộ vương gia, cấm quân đã đem bố trí trên đường phố, sẵn sàng đợi nghênh đón Thái tử Thập Ngân quốc vào thành”Uông Chấn hơi ngẩng đầu nhìn người mặc y phục lông thú trông thật lạnh lùng, toàn thân tỏa ra một khí thế gây áp lực có thể cảm nhận được, tại sao nhất định phải là hãn làm việc này! Đứng ở đây nhìn vị nam nhân ánh mắt như băng hàn này hãn sẽ không tự chủ được mà ngất đi mất, ban đầu còn vọng tưởng lấy trứng chọi đá đối nghịch với hãn! Nhưng Lộ vương gia này căn bản không có để ý gì đến hãn, may mà hãn biết thời thế, đem một nữ nhi đưa cho hãn, nếu không...

Có lẽ hãn đã đến tuổi về nhà dưỡng lão mất rồi!

Đến khi nữ nhi bị vứt bỏ, trên mặt Uông Chấn vẫn không có một chút tình nào. Chỉ cần Lộ vương gia không trút giận lên người hãn thì chuyện gì cũng có thể thương lượng được. Những chuyện phát sinh đúng là làm cho hãn mấy ngày ngủ không được yên, chỉ sợ đây sẽ là cơ hội để Lộ vương gia trừng trị hãn.

May mà vị Lộ vương này biết ý không có lấy chuyện này ra làm khó cho hãn! chẳng qua không biết trong lòng hãn có thành kiến gì hay không? Ban đầu hãn muốn toàn mạng nên mới chạy đến chỗ Hoàng thượng khóc lóc kể lẽ một phen! Bất quá...chuyện này đã qua lâu như vậy rồi chắc sẽ không nhắc đến nữa.

Vũ Mặc Nhiên nhìn qua Uông Chấn chợt nhớ tới Uông Tùy Tâm.

Nghĩ đến cô gái đặc biệt kia dĩ nhiên là nữ nhi của lão nhân trước mắt, ánh mắt hãn hiện lên tia không rõ.

“Hạ quan tham kiến Thanh vương gia, Đương vương gia” thấy hai nam nhân trên người mặc cấm phục đi tới, Uông Chấn liền bước lên phía trước hành lễ.

“Ân” Đàng vương khẽ gật đầu ý bảo Ôn Chấn không cần đa lễ, mà Thanh vương còn lại cũng chỉ nói có một từ, nhìn tới thời điểm ánh mắt Vũ Mặc Nhiên trầm xuống, sau đó nhớ tới chuyện gì nói: “Ôn đại nhân là cha vợ của Lộ vương gia đứng chung một chỗ quả thực rất xứng đôi”

Ôn Chấn rõ ràng thấy sững sốt! vội vàng cười ứng phó: “Thanh vương gia nói đùa, hạ quan không biết cách dạy dỗ nữ nhi sao có thể vào được mắt Lộ vương gia, rồi chưa nói tiểu nữ chẳng qua chỉ là một thị thiếp đệ tiện trong vương phủ, hạ quan sao dám cùng vương gia nhận danh xưng cha vợ ấy? khiến hạ quan sợ hãi”

Xoa xoa mồ hôi trên trán, Ôn Chấn trong lòng thầm mắng Thanh vương, nói gì không nói hết lần này tới lần khác cứ đem chuyện này ra, rõ ràng muốn khiêu khích quan hệ của hắn với Vương gia đây mà! Bất quá... nhìn thoáng qua sắc mặt không rõ của Vũ Mặc Nhiên, Ôn Chấn lo lắng có phải Lộ vương này có phải vì nữ nhi đệ tiện kia mà nhìn không vừa mắt?

“Lộ vương gia, Thanh vương là đang nói giỡn...a..nói giỡn...”

Wũ Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Thanh vương cùng Đàng vương mới chỉ nói có một từ, ánh mắt dừng một chút: “việc đó, Ôn đại nhân đúng thật là cha vợ của Bồn vương”

Lời vừa nói ra, toàn trường sợ ngây cả người.

Cái...cái gì...Cầm Ôn Chấn té xuống đất ngu ngốc nhìn Vũ Mặc Nhiên!

Thanh vương lộ vẻ ngẩn ngơ, Đàng vương cũng cả kinh! Mà Vũ Mặc Nhiên đứng sau mấy vị đại thần thì trao đổi ánh mắt cho nhau.

“Lộ vương gia thật là thích nói giỡn...nói đùa...ha ha...” Mồ hôi trên trán Ôn Chấn cứ từng giọt từng giọt rơi xuống, này...Lộ vương đang nghĩ cái gì vậy a?

“Ha ha, được rồi, Ông đại nhân cũng không cần khẩn trương, Thái tử Thập Ngân quốc cũng sắp tới rồi, Ông đại nhân vẫn nên đi nghênh đón trước” Đương vương nhìn không khí có chút quý dị, bước lên phía trước giải vây, đối với lời nói của Lộ vương cũng chỉ cho là nhất thời nói giỡn!

“Vâng...phải...hạ quan liền đi”

“Lưu đại nhân! Vậy chúng ta cùng đi cửa thành nghênh đón”

“Được, Ông đại nhân, mời...”

“Lưu đại nhân, mời...”

...

Nhìn đội ngũ phía trước dần tiến lại, Thanh vương tỉnh táo trên mặt lộ ra nụ cười! hẳn rốt cuộc cũng đã tới!

Vũ Mặc Nhiên lãnh mầu nhíu lại, đánh giá nam nhân cười trên tuấn mã màu đen! Quốc tự trên mặt thần sắc trang trọng, tinh quang phát ra bốn phía thỉnh thoảng lưu chuyển cổ sát khí, nam nhân này tuyệt đối giết qua vô số người! vô số lần giao thiệp với Diêm vương mà tích tụ nên khí thế như vậy. Một nam nhân như thế đi làm hộ vệ cho thái tử đủ biết vị Thái tử Thập Ngân quốc danh chấn thiên hạ thần long kiến thủ bất kiến vĩ này đối với Thập Ngân quốc quan trọng như thế nào.

Mười nam tử cười ngựa phía sau đều có ánh mắt sắc bén! Vũ Mặc Nhiên không nghi ngờ chút nào bọn họ đều là cao thủ thiên hạ lấy một địch mười!

Ở giữa là cỗ xe ngựa đơn giản, có thể nhìn thấy rõ hai gã đánh xe một đen một trắng, ánh mắt Vũ Mặc Nhiên hiện lên tia sắc bén! Hay cho một Thập Ngân quốc, ngay cả đánh xe cũng là đệ nhất cao thủ.

Xe ngựa chậm rãi đi lại, phía sau có thêm một ngàn binh lính.

Hay cho Thái tử Thập Ngân quốc, Vũ Mặc Nhiên không ngốc đến mức cho rằng đây là thực lực của Thập Ngân quốc, Thái tử đi tuần đều có bảo vệ như thế. Xem ra thực lực thật của Thập Ngân quốc uy hiếp không nhỏ tới Thiên Vũ hoàng triều.

Nhìn thần sắc của Vũ Mặc Nhiên, Vũ Mặc Thanh lộ ra nụ cười.

Mà Đương vương vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Thái tử Thập Ngân quốc quả thật không giống bình thường.

Rốt cục cũng tới của sau hoàng thành, Quốc tự nhẹ nhàng nhay xuống đất hướng người đứng ở giữa- Vũ Mặc Nhiên nói: “Tại hạ Thập Ngân quốc phó tướng đao phong tham kiến các vị” thanh âm có phần ngạo khí.

“Tại hạ Thiên Vũ quốc Lộ vương Vũ Mặc Nhiên! Phụng mệnh Hoàng thượng tới nghênh đón Thái tử điện hạ” khéo miệng khẽ câu khởi, tiến lên một bước hướng người trong xe ngựa ôm quyền nói: “Thái tử điện hạ, mời” ánh mắt nhìn chăm chăm động tĩnh bên trong xe ngựa.

“Ha ha, Lộ vương không cần đa lễ, là ta mới là người quấy rầy”. Giọng nói tự nhiên chậm rãi từ trong xe ngựa truyền đến làm cho bộ phận các đại thần chờ chực ở đây nghe thấy tinh thần rung lên. Giọng nói của Thái tử Thập Ngân quốc thật dễ nghe, làm cho người ta nghe thấy giọng nói này đều như lạc vào cảnh sắc vô cùng tươi đẹp.

Nam tử mặc bạch y ưu nhã ngồi ở bên ngoài nhẹ nhấc rèm vải lên.

Mọi người đang đứng đối diện ánh mắt trời nên giờ phút này rèm xe có vén lên cũng không thể nhìn rõ người trong xe ngựa hình dáng ra sao.

“Thái tử, mời xuống xe” bạch y nam tử đưa tay ra phía trước.

Tại chỗ này tất cả đều đang trong trạng thái tò mò vạn phần với người ở bên trong, ngay cả lãnh mâu của Vũ Mặc Nhiên cũng nhíu lại để thích ứng

với ánh mặt trời, để xem vị mười tuổi là dương thiên Thập Ngân quốc Thái tử Ngân Lưu Nhân đến tột cùng là thần thánh phương nào.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 52: Thời Cơ Xuất Phủ

Khẽ cúi đầu từ trong xe ngựa bước ra ngoài, trong phút chốc phảng phất toàn thân như tỏa ra ánh hào quang làm cho ánh mặt trời thất sắc, người này là người như thế nào?

Một thân thanh lam y, tóc đen buộc lên lộ ra khuôn mặt hoàn mỹ chỉnh tề không có bất cứ tỳ vết nào, da trắng nõn nà như bạch ngọc mà ôn nhuận. Hai chân mày đen thanh tú khiêm tốn mà cân đối. Long mi dài song không che được hết thần thái trong ánh mắt lại bình tĩnh như mặt gương hồ nước làm cho người ta không nhìn ra chỗ sâu nhất ba động trong mắt, sống mũi cao ngất, môi sắc hồng...nam nhân này hoàn mỹ tới mức người khác nhìn vào cũng thấy xấu hổ.

Nam tử nhẹ nhàng tiến tới chỗ Vũ Mặc Nhiên, một thân ôn hòa thân thiết làm giảm bớt quý khí trên người hắn, vẫn ôn nhu nhã dáng vẻ thư sinh làm giảm bớt sự xa lạ chỗ người đang nhìn hắn, tròng mắt sâu đánh giá một chút người trước mắt, nháy mắt phảng phất như có hoa nở, nam tử trên mặt nở nụ cười ôn hòa.

“Nghe danh không bằng gặp mặt, Lộ vương gia, ngưỡng mộ đã lâu” Thủ hộ của Thiên Vũ hoàng triều! Trứ danh vô tâm vô tình!

“Thái tử khách khí, mời” Vũ Mặc Nhiên híp mắt khôi phục lại bình tĩnh lạnh lùng! Khẽ gật đầu tránh ra bên cạnh hướng nam nhân nói.

“Mời”

Vũ Mặc Nhiên để ý thấy vị Thái tử Thập Ngân quốc từ đầu đến cuối vẫn không nhìn Đại hoàng huynh! này...lãnh mâu lóe lên, là lòng dạ Ngân Lưu Nhân đã sâu tới mức ngay cả hăn cũng không nhìn ra chút gì! Hay là trong đó còn có ẩn tình?

Kim Loan điện Hoàng cung

Đủ loại quan lại chính tề đứng ở hai bên cửa! trong lòng mọi người giờ phút này đều rất hiếu kì về vị Thái tử Thập Ngân quốc này!

“Thái tử Thập Ngân quốc đến” Thanh âm thái giám một đường truyền đến cho tới Kim Loan điện.

Ngồi ngay ngắn trên long ỷ trông mắt Vũ Mặc Phong lóe lên, trên mặt lộ rõ vẻ hứng thú!

“Mời Thái tử Thập Ngân quốc lên điện”

Rốt cuộc đã tới, Ngân Lưu Nhân, trăm muốn tận mắt xem truyền thuyết người và thần giống nhau đến đâu? Mong rằng không làm cho trăm quá thất vọng.

Ngân Lưu Nhân tiến vào Kim Loan điện, ngay lập tức nhìn thấy nam tử ngồi trên chính vị.

Hoàng đế Thiên Vũ hoàng triều Vũ Mặc Phong, một thân long bào vàng óng ánh, băng cột đầu mào vua, tóc đen buộc cao lên, da thịt trắng nõn còn hơn cả nữ nhân, khuôn mặt trái xoan, hai lông mi cong chính tề, đôi tròng mắt đen như vực sâu giờ phút này đang giống như đánh giá hăn, nam tử này so với tưởng tượng của hăn quả thật hơn rất nhiều!

Hay cho một mỹ nam tử phong độ, một thân ôn hòa giảm bớt đi tôn quý trên người hăn mà lại làm cho hăn thăng được lòng người...mí mắt thu lại, hăn hiểu vì sao vị này lại thu phục được lòng người. Quả thật đối thủ đã tới.

Hai bên đánh giá nhau xong, Ngân Lưu Nhân cười lên một tiếng, hàm răng trắng bóng, thân thiết cười.

“Tại hạ Ngân Lưu Nhân, tham kiến Thiên Vũ hoàng đế” thái độ khiêm tốn làm cho những người ở đây đều ấn tượng cho hấn điểm tối đa.

Thái tử Thập Ngân quốc thanh danh nổi khắp thiên hạ nguyên lại là người thân thiết ôn hòa như thế! Hấn lớn lên vốn là xuất sắc, hơn nữa một thân cơ trí tài giỏi, không hổ là thần trong lòng dân chúng Thập Ngân quốc.

Tròng mắt đen của Vũ Mặc Phong lóe lên, không hổ là Ngân Lưu Nhân, dùng ôn hòa để hóa giải phòng bị của người khác! Người này đối với tâm người khác đã tính toán được hết thảy..Ngay cả hấn cũng không thể không bội phục.

Nhưng là...con người cơ trí lóe ra quang mang, Vũ Mặc Phong trên mặt cười nói:

“Ngân thái tử đường xa tới đây là vinh hạnh của Thiên Vũ quốc a!” chuyển sang hướng tiểu Thân tử “Tiểu Thân tử, lấy ghế ngồi”

“Vâng, Hoàng thượng”

Trên mặt vẫn lộ ra vẻ ôn hòa nhưng trong lòng cũng cảm thấy Vũ Mặc Phong hoàn toàn xứng đáng, là người trời sinh đế vương! Khó trách lại bị nhiều huynh đệ nhòm ngó ngôi vị đến như vậy! Tiên hoàng của Thiên Vũ hoàng triều chính vì phát hiện được khí chất đế vương trên người hấn mà mới vứt bỏ Hiên vương mình yêu quý nhất để cho hấn địa vị cao như hiện nay.

“Tạ ơn Hoàng thượng, bất quá...” ánh mắt lóe lên, để cho ta xem thực lực của Thiên Vũ hoàng triều mệnh mệnh đại quốc đến mức nào.

Trên mặt nở nụ cười thân thiết.

“Bất quá, lần này mạo muội tới đây kỳ thực đặc biệt tới xin sự hỗ trợ của Thiên vũ hoàng đế”

Trên mặt Vũ Mặc Phong khẽ mỉm cười, “Nga? Ngân thái tử anh tuấn cơ trí, danh chấn thiên hạ, trăm cũng hoài nghi không biết có việc gì trong thiên hạ mà Ngân thái tử không thể giải quyết?”

“Ha ha, chẳng lẽ Hoàng thượng không nghe câu tin đồn thì không thể tin sao?” giống như không nghe ra lời nói kì thực mang ý vị sâu xa, Ngân Lưu Nhân nhẹ nhàng mà cười nói.

Khóe miệng nhếch lên nhưng cũng không có cười, ánh mắt Vũ Mặc Phong hiện lên suy nghĩ sâu xa, Ngân Lưu Nhân quả thật có chuẩn bị trước! Bất quá...

“Thiên vũ hoàng triều những thứ khác không nói đến nhưng người thì so với Thập Ngân quốc thì hơn nhiều, có câu nói một người nan giải chẳng lẽ nhiều người cũng thấy khó? Tập hợp thông minh của mọi người, trăm nghĩ vấn đề của Thái tử cũng có thể giải quyết”

Người đã làm cho trăm không thể quay đầu lại vậy người có bao nhiêu vấn đề trăm đều muốn nghe xem.

Ngân Lưu Nhân! Đây chỉ là bắt đầu! Trăm muốn xem người chính xác là nhân vật như thế nào?

“Được, Thiên Vũ hoàng triều hảo nhân hảo ngữ, xin thất lễ” trông mắt chột lóe “Ám Dạ, mang sách lại đây”

“dạ, điện hạ” bạch y nam tử ưu nhã tiến lên từ trong lồng ngực lấy ra một quyển sổ con.

Nhận được ý chỉ của Hoàng thượng, tiểu Thân tử đi xuống nhận lấy sách trong tay nam tử.

Tại chỗ văn võ bá quan, Lộ vương, Thanh vương, Đàng vương thần sắc không đồng nhất.

Văn võ bá quan tò mò không biết chuyện Thái tử không giải được là gì?

Vẻ mặt Vũ Mặc Nhiên vẫn lạnh lùng nhưng ánh mắt xẹt qua tia đặc ý!
Vũ Mặc Phong, lần này ta chờ xem người mất thể diện ra sao!

Vẫn lẳng lặng không hề nói lời nào, Đàng vương nhìn bầu không khí khẩn trương trong lòng than nhẹ.

Ánh mắt nhìn chung quanh một lần, Vũ Mặc Phong mở sách ra.

Một: một vạn binh lính bình thường cùng một trăm kỵ binh giao chiến, người nào thắng?

Hai: phía tây Thập Ngân quốc một lần tìm được một loại cây giống như cỏ, cao bốn năm thước, lá dài, một cành kết năm bông hoa hoặc ba bốn bông, quả thơm ngon mê người, có câu thứ mê người nhất chính là thứ độc nhất. Hoàng thượng có dám thử qua loại cây này hay không

Ba: Nam nữ người nào có trước?

Nhìn vấn đề viết trong này, sắc mặt Vũ Mặc Phong không hề biểu hiện gì, chẳng qua chỉ nhàn nhạt cười khép sách trong tay lại, đối với nam tử phía dưới vẫn vô cùng ôn hòa hỏi: “Điện hạ đưa ba đề này thì cho Trẫm bao nhiêu thời gian?”

“Ba đề ba ngày” giọng nói vẫn dứt khoát như trước vang lên từ phía Ngân Lưu Nhân.

“Được, Thái tử hãy chờ đáp án ba ngày sau của trẫm, Thanh vương, đưa thái tử tới biệt viện hoàng thất”

“Được, tại hạ sẽ mãi mãi mong chờ”

“Thái tử, mời” Thanh vương đối với người phía trước cung kính nói. Đáng tiếc không thể nhìn thấy mặt Hoàng thượng biến sắc.

“Đa tạ Thanh vương” Ngân Lưu Nhân vẫn hữu lễ như trước.

Nhìn Ngân Lưu Nhân rời đi, Vũ Mặc Phong cầm chặt cuốn sách trong tay, Ngân Lưu Nhân này quá kiêu ngạo, công khai dám khiêu chiến với Thiên Vũ! Trẫm sẽ chờ xem ai mới là người cười cuối cùng?

Trong điện hồi lâu vẫn hoàn toàn yên tĩnh, nhìn vẻ mặt Hoàng thượng quan lại đều thấy không ổn, phục hồi lại tinh thần, trong lòng cũng cảm thấy khẩn trương trở lại.

Thái tử Thập Ngân quốc này có vấn đề gì cần giúp đỡ? Nhìn thần sắc Hoàng thượng chắc không phải chuyện dễ?

“Hoàng thượng?” hồi lâu, tiểu Thân tử mới nhẹ nhắc nhở. Tiểu Thân tử đi theo hầu cũng có cảm giác hôm nay Hoàng thượng rất tức giận! Nhưng còn quan lại phía dưới thì sao? hãn đàng phải mạo hiểm nguy cơ mất đầu mà tiến lên nhắc nhở.

“Truyền Hiên vương” thật lâu sau Vũ Mặc Phong mới nói ra mấy chữ.

May mà Hoàng thượng không có giận! tiểu Thân tử cảm thấy thật cảm tạ trời đất.

*****

Vũ Mặc Hiên trong lòng trầm tư về hành động của Hoàng thượng, Hoàng thượng không phải nói hãn không cần vào triều sao? tại sao lại...?

“Tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế!” mặc dù trong lòng có một chút không rõ ràng lắm suy nghĩ của Hoàng thượng nhưng trên khuôn mặt tuần tú vẫn bình thản.

“Bình thân” Vũ Mặc Phong lại bình phục tức giận như ban đầu.

“Tiểu Thân tử, đem sách của Thái tử đưa cho các vị Vương gia và đại thần xem một chút”. Tròng mắt đen trầm xuống quét một vòng trong điện làm cho người ta cảm thấy áp lực, cũng thấy bất an với sách này.

Thấy nội dung ở trong, Vũ Mặc Hiên trong đầu thầm nghĩ, thì ra là như vậy! Đại hoàng huynh, là chuyện này sao, Hoàng thượng đã muốn làm như vậy rồi, ta cũng không bảo vệ được huynh

Vũ Mặc Nhiên mặt mày nhăn lại: “Hoàng thượng, đề thứ hai Hoàng thượng có thể trả lời được sao? thần sẽ phản đối, Ngân Lưu Nhân này thật là lai giả bất thiện”

“Hoàng thượng xin nghĩ lại”

Chúng đại thần theo lời nói của Vũ Mặc Nhiên cũng quỳ xuống khẩn cầu, này...đây cũng là chuyện vạn lần không thể nói! Hoàng thượng là vua của một nước sao lại có thể mạo hiểm thử độc? lỡ như...lỡ như..Hậu quả thật không thể tưởng tượng được a~!

“Còn lại hai đề, các người cho là có thể trả lời như thế nào?” Vũ Mặc Phong nhàn nhạt nhìn mọi người hỏi.

Này...mọi người hai mặt nhìn nhau! Nhất thời không đáp lời được, nam nữ người nào có trước? này ai biết a?

Một vạn binh lính bình thường cùng một trăm kỵ binh tinh nhuệ, kẻ ngu cũng biết ai là người thắng!

Nhưng khi nhìn sắc mặt Hoàng thượng ắt hẳn không phải chuyện dễ dàng như vậy!

“Lộ vương, người nghĩ sao?” Vũ Mặc Phong hỏi nam tử vẫn đứng yên trong điện.

“Thần biết vấn đề này không thể đưa ra câu trả lời” “Vì sao?” “Nếu đáp án là một vạn binh lính bình thường thắng, như vậy chẳng phải đối phương yêu cầu chúng ta thử nghiệm hay sao? phải hiểu rằng nếu ta dùng một vạn binh lính thường đối phó với một trăm kỵ binh tinh nhuệ Thập Ngân quốc, kết quả mọi người cũng nắm chắc, thương vong trầm trọng mà thôi” Thập Ngân quốc chỉ mười mấy năm ngăn ngui từ nước phụ thuộc lên thành đối kháng với Thiên vũ đại quốc, việc này đã nói lên kỵ binh của Thập Ngân quốc cực kì lợi hại! hãn không phải tin lời nói của người khác nhưng mà quả thực đúng như vậy!

Nghe lời nói của Vũ Mặc Nhiên, các quan lại trong điện càng chụm đầu vào bàn tán

“Hiên vương, còn người?”

Vũ Mặc Hiên khẽ trầm tư, nội dung trong sách này chính là nội dung mà Đại hoàng huynh cho hãn xem, chẳng qua chỉ thêm vào điều thứ hai là muốn Hoàng thượng thử thôi! Hãn phải thừa nhận vị Thái tử này quả thật có tâm cơ, dám công khai can đảm hỏi vua của Thiên Vũ hoàng triều có dũng khí để thử độc hay không? Chiêu này thật là cao! Hoàng thượng quả quyết không thể cự tuyệt, nếu không chẳng phải là nói mình sợ chết hay sao. Mà quan trọng nhất Hoàng thượng chính là người đứng đầu Thiên vũ hoàng triều. Còn đề thứ nhất cũng thật là nan giải, trả lời một vạn binh lính thắng thì tương đương là nói cho Thập Ngân quốc năng lực quân sự của Thiên Vũ hoàng triều, rồi chỉ e hãn đề ra cuộc đấu thật! Theo như Lộ vương gia nói, cho dù thắng cũng sẽ thương vong không ít! Huống chi Thập Ngân quốc mạnh nhất chính là kỵ binh, Thiên Vũ cũng không thể không có chiến lược mà động đến!

Rồi hãy nói...nghĩ đến vấn đề này, Vũ Mặc Hiên không thể không nói đề này ra thật khó, ai mà có thể trả lời được người nào trước người nào sau?

“Hoàng thượng, thần cho là ba đề này cũng có điểm mấu chốt, đáp án phải cẩn thận hiểu rõ ràng mới đưa ra, chúng ta còn ba ngày nữa”

“Đang vương, người có ý kiến gì không?”

Khuôn mặt bình tĩnh của Vũ Mặc Đương khẽ mỉm cười: “Thần có chủ ý”

“Nga?”

Toàn trường cũng nhìn chăm chú vào hắn, này...Đang vương này có cách giải quyết vấn đề khó khăn này sao?

Vũ Mặc Phong chỉnh lại tư thế ngồi thẳng, trong ánh mắt lộ ra tia vui mừng.

“Đang vương biết trả lời như thế nào?”

Nhìn thần sắc Hoàng thượng, Đang vương quỳ xuống nói: “Thần có tội, thần cũng không biết đáp án”

Mọi người đang đợi chờ lại quay về buồn bã, Vũ Mặc Phong tròn mắt lóe lên: “Như vậy chủ ý của Đang vương là gì?”

“Thần nghĩ, Hoàng thượng sao không dán thông báo tại Hoàng bảng tìm người tài tương trợ? Ngân thái tử nói cho Hoàng thượng ba ngày nhưng cũng không nói Hoàng thượng không thể mời người hỗ trợ a! Chỉ cần là người của Thiên Vũ trả lời thì cũng chính là Hoàng thượng trả lời, như vậy càng chứng tỏ Thiên Vũ chúng ta nhiều người tài” Nếu không đáp án cũng không thể chạy tới được a! Đang vương trầm nghĩ.

Đang vương vừa nói xong, trên mặt mọi người cũng lộ ra cái gì đó, đúng a! Thiên vũ hoàng triều lớn như vậy chẳng lẽ tìm không ra người nào

có thể giải được sao?

“Hoàng thượng, Đàng vương nói rất đúng, Thiên Vũ đại quốc mệnh mông chảng lẽ lại bị Thập Ngân quốc gây khó dễ, thần cũng đồng ý với ý của Đàng vương”

Lưu đại nhân nguyên lão hai triều thở hển hển bước ra đại điện hô lên. Hắn nghe nói Thái tử Thập Ngân quốc tới nên mới bò từ trên giường để lên thượng triều. Vừa tới ngoài điện đã nghe thấy đề nghị của Đàng vương, mặc dù hắn không biết vấn đề này khó khăn ra sao nhưng nếu nói lai giả bất thiện, thiện giả bất lai đạo lý này hắn cũng biết, cho nên hắn cũng vội vàng đồng ý.

“Là Lưu đại nhân...” “Lưu đại nhân...” “Lưu đại nhân không ở nhà dưỡng bệnh mà vào triều làm gì” Vũ Mặc Phong nhìn về phía lão nhân.

“Hoàng thượng, cỰu thần...cỰu thần...trong lòng hiểu, đã không còn việc gì” thật vất vả mới đem một câu nói cho xong.

“CỰu thần tham kiến...”

“Còn không mau đỡ Lưu lão nhân, ban ngồi” nhìn người khẽ run lên phải hành lễ, Vũ Mặc Phong vội vàng bảo Đàng vương đỡ lấy lão nhân, phân phó mấy người bên cạnh đem ghế tới.

“Tạ Hoàng thượng”

Tròng mắt đen suy tư hạ xuống, xem ra cũng chỉ có thể tạm thời làm thế.

“Truyền ý chỉ của Trẫm, thiệp hoàng bảng, đem công bố ba đề của Thái tử Thập Ngân quốc! trong ba ngày truyền đến các thành, huyện, thôn, có người tài phải lập tức mang đến kinh thành. Treo thưởng Một vạn lượng. Nếu có người kháng lệnh giết ngay tại chỗ không cần luận tội”

“Ngô hoàng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Đường phố trong kinh thành bởi vì chuyện của Ngân thái tử mà bàn tán say sưa, quán trà khách điếm đều nói đến, không nghĩ rằng việc tới nhanh đến vậy, chưa đầy hai canh giờ sau, một đoàn cấm vệ quân xuất hiện.

“Làm sao vậy? Bên ngoài đã xảy ra chuyện gì a?” khách nhân trong Du Nhiên cư nhìn thấy cấm vệ quân bên ngoài không khỏi kinh ngạc.

“Không biết, đi xem một chút đi” tên còn lại vội vàng đứng dậy chạy ra ngoài.

“ta cũng phải đi xem một chút”

Trong đại sảnh một đám người chen nhau chạy ra ngoài.

“A..” tiểu nhị đụng vào người ai đó thiếu chút nữa té nhào, may mà có người đỡ hẵn, ngẩng đầu đang định nói lời cảm ơn thì đập vào mắt chính là chủ tử xinh đẹp liền không thể tách ra.

“cám ơn chủ tử” hẵn hơi đỏ mặt không dám nhìn thẳng vào dung nhan của chủ tử, chủ tử thật quá dễ nhìn, so với nữ nhân còn hoàn hảo hơn.

“Cẩn thận một chút” Dương Á Sơ ôn hòa dặn dò.

“ạ, tiểu nhân lần sau nhất định sẽ cẩn thận” Chủ nhân đang nói chuyện cùng hẵn! giọng chủ nhân thật dễ nghe. Nghĩ như vậy, trong lòng tiểu nhị thầm thở dài một tiếng, bây giờ ai chẳng biết đệ nhất công tử chính là chủ tử, cũng là Đông gia của Du Nhiên cư, lại còn là chủ nhân của thủ phủ Thiên vũ hoàng triều. Chủ tử sau lần tiếp nhận Dương gia cũng ít xuất hiện ở Du Nhiên cư hơn.

Hại hẵn ngay cả thỉnh thoảng nhìn chủ tử một chút cũng không có cơ hội.

“Người đi xem bên ngoài xảy ra chuyện gì” Dương Á Sơ vừa mới đi xuống lầu đã nhìn thấy tất cả mọi người đều chạy ra bên ngoài, nhìn ra thấy cấm quân lông mày không khỏi khép lại, này... đã xảy ra chuyện gì? Đi phân phó người bên cạnh ra xem một chút.

“Vâng thiếu gia” thiếu niên thanh tú vội đáp lời.

*****

Trên đường phố nơi đông người nhất.

“Ai nha! Đừng có chen chúc, để cho ta nhìn với”

“Là người chen chúc còn ai vào đây nữa?”

“mọi người đừng cãi nhau, đây là hoàng bang chứ có phải là chỗ có thể lớn tiếng xôn xao?” một tên lính nghe tiếng động lớn liền nói.

Đám người đang sôi trào nghe nói là Hoàng bang không hện mà cùng hạ giọng yên lặng, Hoàng bang đấy a! không cần thận mật đầu như chơi. Nghĩ như vậy cả đám dân chúng vây quanh cùng lui về phía sau một bước. Hoàng bang này vẫn nên quan sát từ xa thì hơn!

*****

Lộ vương phủ trúc viện.

“Phu nhân, ta đã trở về” Tử Vân đi chưa vào trúc viện đã sớm hô lên, nhưng không nghe thấy phu nhân đáp lại.

Chẳng lẽ phu nhân đang ngủ?” nhưng phu nhân ban ngày đâu có ngủ mấy a, nàng luôn nói buổi tối ngủ nhiều rồi nên ban ngày không thể ngủ nữa, nếu không càng mất tinh thần.

“Phu nhân?” ở ngoài cửa nhẹ hô.

Ách? Phu nhân không có trong phòng sao? nhẹ đẩy cửa ra, bên trong không có ai.

“Phu nhân đi đâu vậy a?” Tử Vân nhíu mày. Hay là phu nhân đi tản bộ? không...sẽ không, phu nhân cũng rất ít khi ra bên ngoài trúc viện.

Đến chỗ Đại phu nhân? Hay là...

“Phu nhân?” Tử Vân ấp úng kêu lên, trong lòng hơi thấy khủng hoảng.

*****

Lộ vương phủ một góc hẻo lánh.

Nơi này so với trúc viện an tĩnh hơn, nhưng mà trời đất khác biệt, tuy nói trời nhưng nhã trí đơn giản! có thể nói là một nơi tốt! so với linh ngọc lâu của Đại phu nhân, Lộ Tuy Tâm thích phong cảnh nơi này hơn.

Nhìn người ngồi đối diện, Tam phu nhân Tuyết Quyên, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Tam phu nhân còn có chuyện gì sao?”

Tuyết Quyên lắc đầu, nàng còn có thể có chuyện gì chứ? So với cô gái trước mắt nàng thật ra đã sai quá nhiều.

“Cáo từ” nhẹ nhàng nói rồi sau đó ưu nhã thông dong đứng dậy.

Tam phu nhân này bản chất cũng không xấu, bên trong vẫn còn chất phác, chẳng qua là...đáng tiếc, cái chất phác ấy lại đem tình yêu đưa cho người như vậy, yêu một người nam nhân không yêu mình nhất định sẽ phải chịu đựng cuộc sống thế hay sao.

Một chữ tình làm tổn thương biết bao nhiêu người vô tội, nhiều thiếu nữ đã thua dưới kiếm của nó, mà nam nhân thì sao? nam nhân tổn thương vì tình thì càng ít!

Vũ Mặc Nhiên, thật ra người rất hạnh phúc, người có nhiều nữ nhân thật lòng giao trái tim đưa hết cho người như vậy, vì sao người lại không nhìn ra?

Tình yêu ở ngay bên cạnh người, chẳng qua người lựa chọn không nhìn ra mà thôi, là bởi vì người không cần những thứ này sao? Thế nhưng sao lại đem hy vọng tới cho các nàng?

Nàng hôm nay tới tìm riêng Tam phu nhân chủ yếu là giải quyết chuyện Tử Vân, nàng không muốn Tử Vân sau này lại buồn phiền vì chuyện này, lại càng không muốn Tuyết Đào đến tìm. Nếu như không bởi vì chưa tìm được người nòia tốt với Tử Vân thì lúc lấy được văn tự bán thân nàng ngay lập tức sẽ để Tử Vân đi. Nhưng là... Tử Vân thân cô thế cô không có người thân, ra ngoài làm sao sống được? nàng phải suy nghĩ cả vấn đề này nữa mới được.

Đi trước một bước là một bước! Nếu thời điểm Tử Vân nên lập gia đình mà nàng vẫn không thể xuất phủ, nàng còn có hai nghìn lượng, có thể làm cho Tử Vân an ổn sống cả đời.

Vừa tới trúc viện nàng đã nhìn thấy Tử Vân ngây ngốc rơi lệ ngồi ở cửa không khỏi cả kinh, Tử Vân làm sao vậy?

“Tử Vân”

Tử Vân vốn đang vất an nghe được giọng nói quen thuộc nhất thời quên mặt mình đang đây nước mắt, vội vàng ngẩng đầu lên nhìn Lộ Tuy Tâm đứng ở trước mặt nàng, “Oa...phu nhân...người đi đâu vậy? Tử Vân lo lắng muốn chết”

“Nhìn Tử Vân ở trong ngực, trong lòng Lộ Tuy Tâm cảm thấy dòng nước ấm chảy vào! Đây chính là cảm giác ấm áp a? thật là thích!

“Được rồi, đừng khóc, chim bay qua cũng bị tiếng khóc của người dọa ngã rơi xuống kia kìa” thanh âm nhàn nhạt làm cho Tử Vân bĩu môi, giơ tay lên lau mặt, “Phu nhân, người đi đâu vậy?” hại nàng lo lắng sợ hãi. Sợ phu nhân sẽ bị những phu nhân khác khi dễ, sợ phu nhân lại bị Vương gia đưa đi, càng sợ phu nhân ném nàng ở đây một mình mà chạy đi mất.

“Đi chỗ Tam phu nhân” chăm chú nhìn Tử Vân, “Sau này Tuyết Đào sẽ không tới tìm người nữa đâu”

“Phu nhân...” nàng lẩm bẩm nhìn vẻ mặt phu nhân, Tử Vân vừa mới ngừng khóc bây giờ nước mắt lại rầm rầm rơi xuống đất.

“...”

“...Phu nhân...người đối với ra thật tốt” “cả đời này Tử Vân cũng sẽ đi theo bên cạnh người”

“Thôi được rồi, đi rửa mặt đi, sau đó kể lại chuyện bên ngoài cho ta có được không?” khẽ đẩy đẩy Tử Vân đi, Lộ Tuy Tâm nở ra nụ cười cùng ánh mắt ôn nhu.

“...Ân...”

“Bên ngoài có phải rất nhiều người không?” Lộ Tuy Tâm trong phòng bếp nổi lửa đun nước tới bên hỏi Tử Vân.

“Ân, phu nhân, rất nhiều quan binh”

Đó là điều đương nhiên, Thái tử một nước tới chơi, trị an dĩ nhiên là quan trọng nhất.

“Nhưng mà Thái tử kia mặt mũi hình dáng ra sao cũng không biết” Cũng chỉ thấy một đám quan binh dàn hàng, lại còn thêm biết bao nhiêu người, nàng không cao nên căn bản không chen chúc được lên phía trước.

“Bất quá, Lý đại ca nói, lần sau có náo nhiệt sẽ cho ta đi xem” hôm nay còn nhờ có Lý đại ca kéo nàng một phen nếu không đã bị đè bẹp chết rồi.

“Phu nhân...”

Tử Vân lúc nói náo nhiệt ở phía ngoài không ngừng khoa tay múa chân, thấy phu nhân chỉ mắt chứa ý cười không nói lời nào nhất thời nhớ ra cái gì đó liền ngừng lại, trong lòng thầm mắng mình, người đúng là đồ con heo, đàn độn ngu ngốc, phu nhân là muốn có cuộc sống tự do, vậy mà mình ở trước mặt phu nhân lại thao thao nói đến tình cảnh bên ngoài, phu nhân nghe thế có phải càng thêm khổ sở không chứ.

“Làm sao vậy?”

Nhìn Tử Vân đột nhiên dừng lại, Lộ Tuy Tâm không giải thích được nên hỏi.

“Phu nhân, người rất muốn ra bên ngoài phải không?” nàng vẫn chưa quên phu nhân từng nói muốn đi khắp thiên hạ tất cả mọi nơi đâu.

“Đúng a”

Cuộc sống tự do ai ai mà chẳng mơ tưởng! ngay cả Tử Vân ra ngoài một chuyến cũng vô cùng vui vẻ hưởng chi người như nàng khát vọng tự do sẽ không có sao?

“Phu nhân, nếu không người trốn đi” căn căn đôi môi, Tử Vân đột nhiên nói, nàng không muốn thấy phu nhân buồn bã như thế này.

Nhẹ nhàng cười một tiếng, trốn? nha đầu này!

“Ta nói thật, phu nhân, ta...ta sẽ bảo vệ người” nhìn người trước mặt cười, Tử Vân liền dậm chân nói.

“Ta biết người nói thật, nhưng ta sẽ không trốn” Trốn đi đâu đây? Trong thiên hạ này chỗ nào mà không phải của hoàng thất, chạy đi rồi một ngày nào đó sẽ bị bắt trở lại. Dĩ nhiên nàng cũng không có ý nói Vũ Mặc Nhiên là không thể, mà là quyền uy hoàng thất không buông tha cho ai dám khiêu chiến. Nàng tuy khát vọng tự do nhưng cũng không muốn trải qua cuộc sống lúc nào cũng phải tránh né chạy trốn.

Nhìn trong viện, Lộ Tuy Tâm còn đang suy nghĩ sắc mặt Tử Vân lúc bảo nàng trốn, trong lòng ấm áp, Tử Vân, cảm ơn người! Tình cảm của người khiến cho ta cảm thấy rất hạnh phúc.

“Tùy Tâm” Dương Á Sơ thấy khung cảnh chỉ có giai nhân ngồi tùy ý trên mặt đất trống trải, mới lo lắng sợ nàng sẽ bị cảm lạnh.

Hướng trên đỉnh đầu có người gọi nàng, theo phản xạ ngẩng lên, đập vào mắt chính là khuôn mặt tinh xảo của Dương Á Sơ, ánh mắt lộ ra vẻ không đồng ý, hẳn làm sao vậy?

“Đứng lên đi, Tùy Tâm, trên mặt đất lạnh lắm! Đối với thân thể không tốt” hướng người trên mặt đất vươn tay ra.

Nàng kinh ngạc nhìn bàn tay thon dài phía trước, trong lòng lộ tùy tâm thấy giật mình, quan hệ như vậy nàng thật sự không có điểm nào thích ứng được. Nàng cô đơn quá lâu, lâu đến nỗi nàng đã quên mất mình thật ra rất cần có người quan tâm chăm sóc.

Nhưng là ở chỗ này nàng còn có Tử Vân, ở trong mắt nàng như một đứa trẻ ngây thơ nhưng lại cho nàng cảm giác thực sự quan tâm chưa từng có, làm cho nàng ấm áp vô cùng.

Mà nam nhân trước mắt này nàng cũng không nhớ rõ mình có giao tình đến đâu nhưng trong mắt hẳn thực sự là quan tâm, một nam nhân có đôi mắt sâu như vậy, sâu tới mức nàng không dám nhìn thẳng vào, nàng thì có

tài đức gì, chưa từng mở rộng lòng nhưng lại nhận được chân tình tinh khiết của hân?

“Tùy Tâm?” Dương Á Sơ nhìn nàng, vì nàng cúi đầu nên giờ phút này hân cũng không thấy trong mắt nàng đang lay động.

Nhẹ hít một hơi, cảm giác khác thường trong lòng bình phục một chút, Lộ Tùy Tâm nhẹ nhàng đem tay mình đặt lên trên tay nam nhân đang muốn đỡ nàng đứng lên.

Tim hân đập mãnh liệt! trong lòng hân giờ phút này cảm giác chính là như vậy, hân thậm chí có thể nghe thấy tiếng tim đập của mình! Vẫn đơn thuần chỉ muốn đỡ nàng cho nên cũng không suy nghĩ động tác của hân có thích hợp hay không! Nhưng nàng lại không cự tuyệt càng làm cho hân mừng như điên.

Bàn tay mềm mại đang ở trong tay hân nhưng ngay sau đó liền rút tay ra, nhặt cuốn sách trên mặt đất, thì ra nàng ngồi trên bìa sách.

Dương Á Sơ đem bàn tay vừa nắm lấy tay nàng co lại vào trong như muốn lưu lại rung động trong lòng bàn tay.

Vừa rồi hân được đỡ lấy tay nàng! Vừa rồi hân được đỡ lấy tay nàng! Khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của Dương Á Sơ tản mắt vui vẻ, ngay cả Lộ Tùy Tâm cũng cảm thấy.(ngây thơ wa^^)

Ngẩng đầu nhìn thoáng qua nam nhân đang cười ngây ngô ở đó, Lộ Tùy Tâm cũng không biết trên mặt nàng cười tự lúc nào.

Mà nụ cười thản nhiên của lộ tùy tâm làm cho Dương Á Sơ lẩm bẫm nói: “Nàng thật là rất đẹp! Tùy Tâm” nàng cười lên thật đẹp, đẹp đến mức nhật nguyệt thất sắc.

“Người cũng rất đẹp” nam nhân này cũng đơn thuần tinh khiết như Tử Vân vậy, ít nhất trong mắt nàng là như thế. Cũng làm cho nàng yên tâm không phòng bị! nam nhân này sẽ không làm tổn thương nàng! Nàng biết như vậy, không cần lý do!

Ân? Dương Á Sơ nghe được lời nói của Lộ Tỳ Tâm không khỏi ngây ngốc, hắn đem lời trong lòng nói ra vậy mà Tỳ Tâm không có tức giận, còn nói hắn rất đẹp? hắn không nghe lầm chứ?

“Người tìm ta là có chuyện gì không?” hắn không không có việc gì làm sao? chắc là Du Nhiên cư làm ăn rất tốt.

“Ân...” ở trước mặt người khác có thể chậm rãi nói nhưng chỉ cần đối mặt với nàng, Dương Á Sơ cảm giác mình giống như là một tiểu hài tử không điều khiển được mình nữa. Điều này khiến cho hắn ảo não không dứt a~!

“Dương công tử, phu nhân nhà ta hỏi người, người có chuyện gì không?” Tử Vân bước ra nhìn thấy ngay Dương công tử đang đứng ngây ngốc này. Dương công tử đúng thật là đẹp tuy nhiên chỉ cần nhìn thấy phu nhân lại trở nên ngây ngốc như vậy. Ai~! Thật đáng tiếc! bất quá, nhìn Dương công tử như vậy cũng không tồi!

“Nga, đúng vậy” Dương Á Sơ lấy lại tinh thần nhìn thấy trong mắt Tử Vân đúng là đồng tình, không khỏi cười khở, đệ nhất công tử, Dương Á Sơ cố chấp từ thời điểm gặp nàng đã sớm biến mất rồi! có chăng chỉ là khát vọng được đứng bên cạnh nàng. Cho nên hắn nguyện bỏ tất cả chỉ để đổi lấy cơ hội có thể được ở bên nàng mà thôi.

“Không biết Tỳ Tâm có biết, hôm nay Thái tử Thập Ngân quốc vào kinh rồi?” Lộ vương cùng người nọ chắc giờ phút này cũng sút đầu mé trán đi! Thái tử Thập Ngân quốc! Quả thật tâm kế hơn người, xem hắn ra tay lần này chắc mang đến không ít phiền toái cho Vũ Mặc Phong!

“Biết, làm sao vậy?” Chuyện lớn như vậy mấy ngày trước hẳn cũng có nói rồi a!

“Hoàng đế cùng Lộ vương gia bị hấn ra vấn đề rất khó trả lời” nếu không cũng không thông báo ra hoàng bang. Hấn tin rằng Vũ Mặc Phong đang vô cùng là tức giận a~! ha ha! Khó có người lại làm cho Vũ Mặc Phong tức giận, hấn quả thực rất tò mò! Mà đề của vị Thái tử kia ra đúng là tuyệt không còn gì để tuyệt! ban đầu hẳn còn sững sốt suy nghĩ suy tư thật lâu.

“Vấn đề khó trả lời?” trong con người liền phát sáng, Lộ Tùy Tâm cảm giác mình bắt được cơ hội vàng, chẳng qua là...ngay cả Vũ Mặc Phong, Vũ Mặc Nhiên đều không giải ra thì chắc đề này cũng vô cùng khó khăn a! Ai, nghĩ được như vậy, tâm Lộ Tùy Tâm lại hơi buồn một chút.

Nhìn vẻ mặt biến hóa của Lộ Tùy Tâm, Dương Á Sơ trong lòng cũng sáng ngời! Đây đúng là thời cơ tốt, có thể làm cho nàng danh chính ngôn thuận rời đi! Nhưng là...đề kia ra quả thật không phải chuyện dễ, huống chi trong đó còn có một đề là muốn Vũ Mặc Phong thử độc.

Này...

Ngay cả Dương Á Sơ cũng không giải được, nghĩ đến cái khả năng nhỏ nhoi của mình mà thương cảm, nhưng là...

“Ta nghĩ Dương Á Sơ người cũng đoán ra được ta đang nghĩ cái gì nhưng chỉ cần có một tia hy vọng ta tất sẽ không buông tha, cho nên ta cần hiểu một chút cách đối nhân xử thế của vị Thái tử này, tốt nhất là những chi tiết như gặp chuyện gì lớn chẳng hạn. Này...người có thể giúp ta không?” Tâm lý học đã nói, muốn chân chính biết một người trước tiên phải hiểu chi tiết về người đó thì mới đoán ra tính cách của hẳn. Nếu là hấn ra đề tất nhiên sẽ liên quan cùng mục đích của hẳn. Nàng chủ yếu là đi giải đáp tính huống của hẳn.

Nhìn sâu vào cô gái bình thản tinh táo, Dương Á Sơ cảm giác được rung động! nàng tinh táo để cho hắn phải xấu hổ! nàng...vĩnh viễn chói mắt đến đoạt người. Bất kể như thế nào hắn cũng phải tìm mọi biện pháp để giúp nàng đạt được tâm nguyện, ở trong lòng âm thầm thề.

“Ta cũng không biết nhiều nhưng vị Thái tử này nghe nói am hiểu nhất là làm lung lạc lòng người” mà không người nào có thể địch lại! ít nhất truyền thuyết về năng lực của hắn đúng là làm cho người khác phải chú ý, Thập Ngân quốc trong tay hắn có thể nói không chỉ lớn mạnh hơn gấp mười.

Nga? Lòng người? nương cao lông mày, Lộ Tỳ Tâm ý bảo Dương Á Sơ nói tiếp.

“Bất quá tuy chỉ là tin đồn nhưng vị Ngân thái tử này không hề tầm thường, hắn mười tuổi đã tiếp nhận chính đốn và cải cách Thập Ngân quốc, vốn chỉ là một nước nhỏ không có vị thế còn phải phụ thuộc vào Thiên Vũ hoàng triều vậy mà mười mấy năm đã biến thành quốc gia ngang tầm với Thiên Vũ quốc, đó cũng phải may mắn do trời mà thay đổi nhờ năng lực của Thái tử, hắn đem Thập Ngân quốc kết thành một lực lượng cường đại, mà lực lượng này rất cuộc cũng uy hiếp được Thiên vũ hoàng triều”

Dương Á Sơ chậm rãi nói, đem tất cả những gì hắn biết nói cho Lộ Tỳ Tâm, mà Lộ Tỳ Tâm không nói được lời nào, chỉ lẳng lặng nghe, hai người giờ phút này không còn cái cảm giác dĩ vãng hòa hợp nữa...

“vì sao vị Thái tử Thập Ngân quốc không lên ngôi?” nhi tử năng lực như vậy, thực quyền cũng là ở hắn, vậy mà còn ở đó ôm cái hư danh sao?

Lộ Tỳ Tâm đưa ra một vấn đề

“Cái này...ta cũng không biết” hắn cũng không thể trả lời! Hoàng đế Thập Ngân quốc tuổi tác cũng đã cao, Thái tử năng lực như vậy sao không truyền ngôi?

“Vậy đề hẳn ra cho Hoàng thượng là gì?”

Vị Ngâm thái tử này đúng là một kỳ nhân! Hẳn thời đại sau vậy mà hiểu được tầm quan trọng của lòng người như vậy.

Dương Á Sơ đem những gì trên hoàng bảng nói cho Lộ Tuy Tâm.

“Người nói gì? Lặp lại một lần nữa” lúc nghe thấy Dương Á Sơ miêu tả trong đầu nàng vọt ra mũi tên! Vội vàng chứng thật phỏng đoán trong lòng.

“Một vạn...”

“Không phải, là điều thứ hai” là cà chua sao? ở chỗ này có thể trồng được cà chua sao? cà chua thu hoạch phía tây vực, cổ đại trung quốc là không có, nàng nhớ hình như là thời Đại minh mới từ bên ngoài du nhập vào, nhưng là...cái dị thời này cũng có sao?

“Cây thân dài, cao bốn năm thước, lá dài, hoa nở thành đám năm bông hoặc ba bốn bông, quả ngọt mê người, có câu nói đồ mê người nhất là thứ có độc nhất! Hoàng thượng có dám thử”

Dương Á Sơ lặp lại lần nữa, nhìn bộ dạng kích động của Tuy Tâm chẳng lẽ nàng biết loại quả này? Nhưng là không có lý do a?

Quả thật là cà chua! Thật là cà chua xuất hiện sao? nàng nhất định phải xem trước mới có thể khẳng định có phải hay không! Lộ Tuy Tâm lâm vào trầm tư! Mỗi một câu thì không có vấn đề! Câu thứ ba cũng không có vấn đề! Bây giờ tối trọng yếu là phải xác thực đó có phải là cà chua hay không?

Chậm rãi cười một tiếng, bất kể gì chẳng nữa, cơ hội này quả thật khó kiếm, nàng không bắt lấy thì cũng không tìm được cơ hội tốt như vậy lần thứ hai.

“Dương Á Sơ, ta cần sự trợ giúp của người” mà người có thể giúp nàng cũng chỉ có Dương Á Sơ.

Kinh ngạc nhìn nụ cười của cô gái, trong lòng Dương Á Sơ khiếp sợ không biết hình dung như thế nào! Nàng...nàng có thể giải những đề này? Nàng...

“Đúng, nhưng ta cần xác nhận có phải giống suy nghĩ trong lòng ta hay không, cơ hội này có thể cả đời khó gặp đến cho nên ta muốn thử xem, nhưng nhất quyết ta muốn cùng trao đổi điều kiện với Vũ Mặc Phong, Vũ Mặc Nhiên”

Trong lòng sóng biển quay cuồng! Dương Á Sơ gần như mê nhìn cô gái đang chậm rãi nói chuyện, vì nàng mà bị thuyết phục, vì trên người nàng phát ra ánh hào quang thuyết phục lòng người! Tất cả mọi người đều khó có thể trả lời vậy mà nàng lại dễ dàng nhanh đến như vậy. Nàng...nàng là thông tuệ đến bậc nào!

Nàng...là kỳ nữ!

“Dương Á Sơ?” Lộ Tuy Tâm nhíu mày, Dương Á Sơ sao lại nhìn nàng như vậy, giống như đang kinh sợ vậy. Bộ dạng nàng dọa người khác lắm sao?

“DUY TÂM Á SƠ?” hơi lớn giọng kêu lên. Hắn đang suy nghĩ cái gì mà mê mẩn như vậy a?

“Tùy Tâm, trên người nàng còn có cái gì mà ta không biết không? Nàng giống như mê hương vậy!” trên đời khó khăn nhất chính là giải mê! Con người cuồng nhiệt lấy lại tinh thần để cho Lộ Tuy Tâm không dám nhìn thẳng! Hắn...

“Dương Á Sơ...”

“Được, cần ta làm gì?”

“Giúp ta gặp Vũ Mặc Phong và Vũ Mặc Nhiên” nàng cần ra điều kiện với họ.

Dương Á Sơ kinh sợ, trong lòng hẳn có điểm không muốn bọn họ biết tài năng của nàng! Nhưng mà...không có bọn họ, không có cơ hội này thì nàng cũng rất khó khăn thoát khỏi. Hẳn nhin, bọn họ dù gì cũng đã phát hiện ra nàng đặc biệt rồi, chẳng qua là...hẳn có thể tưởng tượng đến bộ mặt băng giá của Vũ Mặc Nhiên bị phá vỡ hay không a, còn có thần sắc Vũ Mặc Phong có biến đổi đặc sắc đến mức nào? Hẳn thật khẩn cấp.

“Nàng xác định sao?Tùy tâm” nàng thật đối với Vũ Mặc Nhiên không hề có chút tình cảm nào sao?

“Ta dĩ nhiên xác định” nàng thản nhiên đón nhận ánh mắt tra cứu của Dương Á Sơ, bình tĩnh nhìn thẳng vào hẳn.

Thấy đôi mắt sáng trong như nước, đậm như gương, trong lòng Dương Á Sơ mừng như điên.

Nhìn Dương Á Sơ rời đi, Lộ Tùy Tâm không thể che hết niềm vui trong lòng! Nếu vận khí nàng tốt thì có thể rời đi rồi! Nhìn thoáng qua mảnh sân quen thuộc trong lòng cũng cảm thấy phiền muộn. Dù sao nàng cũng từng sống một thời gian dài ở đây.

“Phu nhân..” nhìn phu nhân trầm mặc nhìn sân trúc viện giống như sắp sửa ly biệt, Tử Vân mới hoảng sợ tiến lên kéo lấy tay của Lộ Tùy Tâm.

“Phu nhân, người đã nói lúc người rời đi sẽ dẫn theo cả ta”

Phu nhân nói gì với dương công tử nàng ở bên cạnh mặc dù nghe không hiểu vài cái nhưng cảm giác phu nhân như rất vui vẻ, mà Dương công tử

cũng kích động. Mà thứ có thể làm cho phu nhân vui vẻ chỉ có khả năng là rời khỏi vương phủ.

“Nha đầu ngốc, ta cũng đã nói chỉ cần người nguyện ý ta sẽ dẫn người đi cơ mà”, dù không đồng ý ta cũng vẫn đem người đi, để người ở trong Vương phủ này ta ở ngoài cũng không an tâm được, may mà nàng đã giải quyết xong vấn đề của Tử Vân rồi, nếu không đến lúc đó Vũ Mặc Nhiên lại lợi dụng Tử Vân để uy hiếp nàng thì hỏng.

Bất quá, nàng vẫn phải phiền Dương Á Sơ giúp nàng chiếu cố tới Tử Vân mấy ngày, chỉ cần đàm phán với hai người đó thành công, nàng trước tiên vẫn phải an bảo Tử Vân ra ngoài. Lỡ như đấy không phải là quả cà chua thì Tử Vân giao cho Dương Á Sơ nàng cũng an tâm phần nào.

Cái này cũng là đánh cuộc cả bản thân, thắng là thắng toàn bộ, thua thì sẽ thua hoàn toàn.

Nếu như không thử thì sao biết mình thắng hay thua?

“Được rồi, Tử Vân, ngày mai người tới chỗ Dương công tử ở tạm vài ngày, chờ ta giải quyết hết thấy mọi việc sẽ đến tìm người, được không?”

“A, phu nhân...ta không muốn rời người đi”

“Không có chuyện gì đâu, ít nhất ba ngày ta sẽ tới tìm người”

“Phu nhân, ta có phải đi tới chỗ Dương công tử mới tốt cho người hay không?”

“Phải”

“Nga, Tử Vân biết rồi” nàng tin tưởng phu nhân.

“Tử Vân, nếu người không chê thì sau này gọi ta là tỷ tỷ có được không?” nàng vẫn hy vọng Tử Vân gọi nàng là Tỷ tỷ, nhưng nha đầu này

không thể thoát khỏi tư tưởng chủ tớ, cho là gọi nàng bằng tỷ tỷ là không phải phép.

“Phu nhân...” Ở Tử Vân nhìn khuôn mặt thật lòng của Lộ Tùy Tâm, hốc mắt hơi đỏ.

“...Tỷ...tỷ...tỷ tỷ...” thanh âm nói lắp có phần cảm động! nàng có tỷ tỷ rồi.

“Ân” Lộ Tùy Tâm cũng khẽ mỉm cười đáp lại.

“Tử Vân có phải không nữa không, dù sao ngươi cũng đã ở Lộ vương phủ này nhiều năm” Tử Vân mặc dù đem bán mình vào Lộ vương phủ làm nha hoàn nhưng sống nơi này lâu như vậy cũng đã dần dần đem nơi đây là nhà của mình. Lúc rời đi trong lòng cũng có điểm không nỡ.

“ Nhưng là Tử Vân càng muốn cùng phu nhân...à...cùng tỷ tỷ ở chung một chỗ” thành tâm nói.

Nhìn khuôn mặt chân thành của Tử Vân, Lộ Tùy Tâm vui vẻ nở nụ cười làm cho Tử Vân nhìn thấy cũng mê muội.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 53: Ta Muốn Được Tự Do

“Cái gì?”

“Cài gì?”

Trong nhà sương phòng của Du Nhiên cư. Lúc này, phải nói trên mặt Vũ Mặc Nhiên cùng Vũ Mặc Phong hiện lên vô cùng đặc sắc.

Vì chuyện của Thái tử Thập Ngân quốc cũng đã nghĩ ra tất cả biện pháp, thậm chí còn tuyên bố ra hoàng bảng nhưng một ngày trôi qua vẫn không có gì tiến triển, đang suy nghĩ tới bể đầu sứt trán thì Dương Á Sơ hẹn bọn họ tới Du Nhiên cư, trong lòng cũng cảm thấy vui mừng, đúng a! quên mất còn có Dương Á Sơ, lấy năng lực của hã nói vậy cũng có thể giúp hết lòng.

Quả nhiên không ngoài sở liệu, vừa thấy mặt Dương Á Sơ hã liền đi thẳng vào vấn đề nói là đã có cách giải ba đề kia.

Chỉ bất quá...người có đáp án không phải là hã, mà là Uông Tỳ Tâm!

...

Dương Á Sơ trong lòng cười thầm nhìn vẻ mặt của hai người, liền nghĩ đến ban đầu lúc hã vậy trên mặt có phải hay không cũng có vẻ mặt như thế không a? Suy nghĩ một chút, hình như là đúng! Ai...hình tượng của hã a~~~! Bất quá, nhin, ai biểu hã chỉ cần gặp nàng liền mất khả năng điều khiển bản thân như vậy.

Trong con người cơ trí của Vũ Mặc Phong hiện lên cảm xúc không rõ!
Trong lòng thì chấn động vô cùng! Nàng? Thật sự có thể giải đáp những đề
này?

Nếu đúng như vậy, một nữ nhân như nàng làm cho hắn như thế nào
không động tâm được đây?

Nghĩ đến nàng tài hoa như vậy, nghĩ đến nàng có thể thoát khỏi thân
phận kia, tâm tình của Vũ Mặc Phong đột nhiên thấy rất tốt.

Lãnh mâu của Vũ Mặc Nhiên không còn tồn tại lạnh lùng, có chăng chỉ
là vẻ mặt bất khả tư nghị cùng rung động trong lòng.

Nàng thậm chí còn có tài hoa kinh thế như vậy sao?

Nhất thời trong lòng khủng hoảng không cách nào nói lên được một lời,
hắn đang nhớ lại những lời nàng đã nói:

Ta chỉ muốn rời khỏi vương phủ mà thôi.

Kia..nếu như, nàng thật sự có thể giải đề này, như vậy mục đích mà nàng
muốn gặp hắn và Hoàng thượng hắn hoàn toàn có thể đoán ra. Nghĩ như
vậy ánh mắt hắn thoáng một tia đau đớn, Ưông Tùy Tâm, người hận ta như
vậy sao? người nhẫn tâm như vậy sao? Ta thật sự biết mình sai rồi! đừng
đối đãi với ta như vậy, được không?

(gồm, anh hối hận mà được cái gì a, em là ghét nhất những ai gây lỗi tổn
thương quá lớn mà mở miệng nói xin lỗi là xong đấy, may mà chị tùy tâm
không chọn anh không thì êm lồi tác giả ra đánh đòn,anh đúng là điển hình
nam nhân sở khanh. *lườm*, ái chà, lạnh quá, thôi em không muốn ở bắc
cực đâu, em bay đây)

Dương Á Sơ ngơ ngác một lúc, ánh mắt rũ xuống, trong lòng phức tạp
vô cùng, nhìn thấy đáy mắt đau đớn của Vũ Mặc Nhiên hắn nhìn cũng cảm

thấy không tốt. Vì sao lúc được có nàng hẳn không biết trân trọng nàng? Vì sao lúc tâm nàng hoàn toàn đã chết hẳn mới đi có tình cảm với nàng?

Nếu không, chỉ sợ lại đau khổ lần nữa, mà hẳn cũng sẽ không thể ở trước mặt nàng như bây giờ, hẳn chỉ muốn làm cho nàng hạnh phúc mà thôi. Nếu như nàng vĩnh viễn không yêu hẳn có lẽ hẳn cũng đau khổ giống như vậy, nhưng chỉ cần nàng thấy hạnh phúc, hẳn sẽ ở một nơi rất xa mà nhìn nàng hạnh phúc.

“Nàng...” Vũ Mặc Nhiên đột nhiên cảm giác không thể phát ra âm thanh nào, cổ họng giống như đang bị chặn lại.

Dương Á Sơ gật đầu, “Thật ra Lộ vương trong lòng lúc này cũng đã hiểu”. Gặp một cô gái như vậy nam nhân đều sẽ nhớ muốn điên lên huống chi là nam nhân hô phong hoán vũ.

Con người cơ trí của Vũ Mặc Nhiên tinh quang chọi lóe, Dương Á Sơ cùng nàng...

“Người khi nào đã có giao tình như vậy cùng nàng...” thân như vậy? thân tới mức có thể đi vào cuộc sống của nàng? Dương Á Sơ, gia tình của chúng ta cũng không tệ thế nhưng người lại quen biết gần gũi tiểu thiếp của Bốn vương như vậy sao?

“Á Sơ không kiêng kỵ xin nói thẳng, Á Sơ quả thật chỉ là bằng hữu của Tùy Tâm” nhìn ánh mắt chỉ trích của Vũ Mặc Nhiên, Dương Á Sơ khẽ cười khổ.

“Người...nhưng mà nàng là Bốn vương...”

“Từng, nàng từng là của người, nhưng là Lộ vương gia, thời khắc mà người buông nàng ra người đã không xứng có được nàng” mà nàng rất đúng khi dứt tình với người. Đây cũng là nguyên nhân khiến ta dứt khoát tới bên người nàng.

“Nhưng bây giờ nàng vẫn là người trong phủ của ta”. Có chút hỗn hển nói, mặc dù trong lòng biết Dương Á Sơ nói hoàn toàn đúng nhưng là hẳn sẽ không buông tha cho nàng.

“Cho nên Á Sơ cũng chỉ là bằng hữu của Tùy Tâm, cũng không phải quan hệ như là Lộ vương gia nghĩ” Ánh mắt đẹp sắc bén bắn thẳng đến.

“Người...”

“Được rồi, Lộ vương, trước hẳn nói chính sự” thanh âm không có chút phập phồng đến từ vẻ mặt nhìn không ra tâm tình của hoàng đế Vũ Mặc Phong.

“...”

“Nàng...bây giờ ở Du Nhiên cư?” trong lòng lay động chỉ có mình tự biết, mặc dù chưa từng ra vẻ cái gì nhưng giờ phút này tâm tình của Vũ Mặc Phong quả thật chưa từng có, giống như là mong đợi? lại không thể giải thích được, hay là thấy khốn hoặc?

Nhưng một tia vui vẻ là vì sao? là vì nàng muốn rời khỏi Lộ vương phủ sao? hay là vì nàng quả thật không còn hữu tình với Tam hoàng huynh nữa?

Dương Á Sơ nhìn về phía đáy mắt bình tĩnh của Vũ Mặc Phong, khóe miệng cười lộ ra, hẳn nghĩ cho dù không có chuyện nàng đem tài hoa ra làm điều kiện trao đổi khiến bao nhiêu người ngạc nhiên, Vũ Mặc Phong cũng đều vì nàng hao tổn tâm tư giúp nàng ra khỏi vương phủ. Bởi vì...hắn cũng lâm vào tình cảnh khổ sở không kém gì mình cả, chỉ là bọn hắn chưa nhìn ra rõ mà thôi, có lẽ là không dám đối diện với tình cảm thật của chính mình. Mà Á Sơ ta đối với tình cảm rất thẳng nhiên đơn giản, yêu chính là yêu.

“Là” một thanh âm từ bên ngoài tấm lụa mỏng truyền tới làm cho hai vị nam nhân mỗi người một vẻ mặt khác nhau, Vũ Mặc Phong trong mắt hiện

lên mong đợi, mà Lộ vương còn lại là đau đớn, trên mặt cũng không thể khôi phục bình tĩnh.

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng bước đến, nhẹ nâng ánh mắt nhìn về phía ba nam nhân: “Uông Tuy Tâm tham kiến Hoàng thượng, tham kiến Lộ vương gia” ánh mắt cảm kích nhìn vào Dương Á Sơ, đôi mắt đẹp mỉm cười.

Mà hai người trao đổi ánh mắt nhanh như chớp Vũ Mặc Phong cùng Vũ Mặc Nhiên cũng nhìn thấy. Hai người ánh mắt đều chợt lóe.

“Nếu ở ngoài cung thì không cần đa lễ, mời ngồi” Vũ Mặc Phong ý bảo giai nhân tiến lên ngồi xuống.

Vũ Mặc Nhiên từ lúc nàng đi vào cũng chưa nói lời nào, hẳn không có cách nào tiếp nhận tình huống như vậy.

Lộ Tuy Tâm không thể không nhìn thấy nét đau đớn trong ánh mắt Vũ Mặc Nhiên nhưng nàng cũng không thể cảm động! Nàng cũng không yêu hẳn tự nhiên không thể đáp lại tình cảm của hẳn, lúc nàng rời khỏi tâm là lúc hẳn thay đổi sao, hẳn rơi vào bộ dạng thống khổ như hiện nay không cảm thấy đối với nàng cũng quá bất công hay sao? cho dù nàng có không phải là Lộ Tuy Tâm mà là Uông Tuy Tâm, lúc hẳn tàn nhẫn thì cũng chịu đợi hẳn sao! huống hồ nàng cũng không phải Uông Tuy Tâm yêu hẳn, không phải Uông Tuy Tâm bị hẳn hại thương thế.

Quét mắt hai người một cái, nàng không có khuôn mặt xuất sắc mà phát ra lạnh nhạt đột nhiên biến hóa, bình thường khuôn mặt tựa như không phải là thứ khiến cho người khác ấn tượng lần đầu tiên, mà là vẻ mặt bình tĩnh, lạnh lùng sâu trong tròng mắt, còn có y phục đơn giản trên người tản mát ra một thân phiêu du. Khí chất trên người nàng sẽ không có người nào có thể bỏ qua được.

Vũ Mặc Phong nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt khẽ mỉm cười, nữ nhân như thế bảo Trẫm sao có thể buông tay được đây?

Trên khuôn mặt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên đã không còn băng hàn, thay vào đó là hối hận cùng kiên định: Ta sẽ không buông tay, ta sẽ đền bù từng vết thương mà ta đã gây ra cho nàng.

Trên mặt tuyệt mỹ của Dương Á Sơ có thêm phần ôn nhu, ánh mắt sáng lên nhìn vào ánh mắt của thân ảnh trước mặt mà mỉm cười không nói: Tùy Tâm, ta nguyện theo đuổi cả đời để được ở bên cạnh nàng.

Tâm tư mỗi người ở trong phòng làm cho không khí trở nên yên lặng xuất kỳ! Lộ Tùy Tâm nhẹ nhúu mày, bọn họ...bọn họ sao lại dùng ánh mắt bí hiểm đi nhìn nàng vậy a? nàng có chỗ nào không ổn sao?

Nghĩ thế cúi đầu đánh giá mình một chút, không có a, y phục không có mặc sai! Sao bọn họ lại nhìn nàng như thể quái vật vậy?

“Tùy Tâm, trên mặt nàng không có bản đầu” chẳng qua là nàng mê hoặc lòng người mà thôi! Chỉ sợ hai người khác cũng như vậy!

Nhìn chăm chú trên mặt nàng, làn da trắng nõn trơn mềm, tản mát ra ánh sáng dịu nhẹ mê người!nàng...

“Trầm tò mò, Tùy Tâm quả thực có thể giải ba đề này?” hai người bên cạnh thật là làm cho hắn thấy vậy không vừa mắt chút nào, Vũ Mặc Phong lên tiếng nói.

Lời vừa nói ra, Vũ Mặc Nhiên cũng phục hồi lại tinh thần cùng nhìn chăm chăm vào Lộ Tùy Tâm. Trong lòng cũng thấy tò mò vạn phần, phải biết rằng không tính đến câu nói Hoàng thượng ném thử quả độc, chỉ bằng vào điều thứ nhất hắn cũng thấy khó xử! nàng làm thế nào mà giải được?

Dương Á Sơ tuy nghe nàng nói là biết nhưng trong lòng cũng tò mò không dứt.

Nghênh hướng Hoàng đế tầm mắt hơi nghiêm nghị, Lộ Tuy Tâm cười nhạt: “ tám chín mười phần” nếu nàng không đoán sai vậy quả hương vị mê người kia chính là cà chua, nếu quả đúng như thế, vận khí của nàng quả thực rất tốt a.

“Nhưng là ta muốn thử một chút trái cây Hoàng thượng ném thử có hình dạng ra sao” không loại bỏ chuyện bất ngờ xảy đến, nàng cần phải xác định rõ ràng hẳn.

Vũ Mặc Phong nghe nàng nói quả thật có đáp án liền giật mình, tiện thể khẽ cười: “Việc này thứ quả đó Trẫm chưa từng nhìn thấy, Thái tử Thập Ngâm quốc muốn hôm đưa đáp án mới lấy ra” điểm này hẳn không cần nghĩ cũng biết.

Kia...

Giống như nhìn thấu nàng đang gặp khó khăn: “ Sao vậy? Tuy Tâm có chỗ nào thấy khó sao?

“Ta cần xác nhận loại quả này có phải là thứ ta suy nghĩ hay không” nàng than nhỏ thành thực nói.

“Nga, nói như vậy nghĩa là Tuy Tâm đã từng thấy qua loại quả tương tự hay sao?” tròn mắt lóe lên, Vũ Mặc Phong nhẹ giọng hỏi.

Quả thực không thể giải thích được việc nàng thế nhưng lại loại quả này! Nàng làm thế nào biết được?

Lộ Tuy Tâm đưa mắt nhìn thẳng vào Hoàng đế xem xét kĩ: “Từng nhìn thấy qua trong sách” cùng nam nhân này nói chuyện thật là phiền.

“ha ha, Tuy Tâm thật đúng là đọc nhiều sách vở”

“Hoàng thượng, ba đề này khó cũng không khó, nói dễ cũng chẳng dễ, suy nghĩ một chút sẽ ra. Có thể giải đề này cũng không chỉ có một mình ta nhưng mà thời gian ba ngày quá gấp rút, cho dù không ai biết đáp án nhưng vì quan hệ trọng đại, trách nhiệm cũng quan trọng cho nên ta nghĩ dù có người biết cũng không dễ dàng nói ra đáp án của bản thân”

Theo lời nói chậm rãi của nàng, Vũ Mặc Phong, Vũ Mặc Nhiên sắc mặt đều trầm xuống, nàng nói rất đúng! Điểm này bọn họ cũng quên mất! cho dù tìm ra người mưu trí dũng cảm nhưng đây cũng là quan hệ mật thiết tới Thiên Vũ hoàng triều, vạn nhất đáp án sai thì chết cũng không chỉ có mình hãn mà là chu di cứu tộc! Này...

Vẻ mặt Dương Á Sơ lộ ra thâm tư thực lực rồi sau đó hai mắt sáng bừng lên nhìn chăm chú vào Lộ Tuy Tâm, nàng trong lòng đã suy nghĩ đến như vậy hãn cũng cảm thấy nên ủng hộ. Hãn còn có bao nhiêu chuyện kinh hi nữa? trên người nàng còn có bao nhiêu chuyện khiến cho hãn phải khiếp sợ?

“Dĩ nhiên, Tuy Tâm cũng chỉ đem một tầng ẩn tàng nói ra, sự thật có lẽ không đến mức đấy” Nếu theo tâm lý học, trừ phi thật sự là người tài ba sĩ khí còn có mười phần nắm chắc, nếu không, sẽ không có ai xé tấm hoàng bảng này xuống!

Nhìn ba người đều im lặng, Lộ Tuy Tâm cũng suy tư, vẫn nên đánh cuộc một lần: “Hôm nay mời Hoàng thượng tới đây ta là muốn nói, nếu như không có người nào dám ra mặt như vậy Tuy Tâm nguyện thử một lần”

Ba người đồng thời ngẩng đầu lên nhìn nàng, trong ánh mắt tản mát ra không rõ ý tứ hàm xúc, Lộ Tuy Tâm cười khở! Xem ra cho dù xuất phủ phiến toái cũng không ít, có khi còn hơn.

“Dĩ nhiên ta cũng có điều kiện...” nói đến đây nàng tạm ngừng lại.

Sắc mặt Vũ Mặc Nhiên trầm xuống, nín thở nghe nàng nói tiếp nhưng trong lòng tâm đã mất cảm giác! Trống rỗng!

“Điều kiện chính là Hoàng thượng phải hạ chỉ tuyên bố ta thoát khỏi thân phận thị thiếp Lộ vương phủ” còn ta được tự do.

Nàng vừa dứt lời, trong lòng Vũ Mặc Nhiên chợt trống không. Tâm không cảm giác đột nhiên nắm bàn tay lại thật chặt ở dưới bàn, cố gắng khống chế cái cảm giác gần như tuyệt vọng này.

Lông mi Vũ Mặc Phong hạ xuống che dấu tròng mắt mang tia vui mừng! Hiện tại hẳn cũng có điểm cảm tạ Ngân Lưu Nhân xuất hiện, nếu không hẳn khó có cơ hội danh chính ngôn thuận đưa nàng ra khỏi vương phủ.

Bây giờ nàng vừa giúp hẳn một việc lớn khẩn cấp lại vừa có thể thuận lợi xuất phủ, này...đúng là cơ hội ngàn năm khó gặp!

Chỉ bất quá...Tam hoàng huynh, nếu nàng không còn tình với người nữa, người việc gì không dứt khoát buông tay?

Dương Á Sơ dịu dàng nhìn Lộ Tùy Tâm, nhìn ánh mắt nàng vì tự do mà lóe ra ánh sáng chói mắt như vậy! Hẳn chỉ mong nàng thấy vui vẻ!

“Hoàng thượng, ngài nói có đúng không?” Lộ Tùy Tâm không quá chăm chú vào phản ứng của ba nam nhân bởi vì trong lòng sợ nhìn quá nhiều sẽ không biết xử sự như thế nào.

“Lộ vương, ý của người thế nào?” thanh âm bình thản hướng Vũ Mặc Nhiên đang trầm mặc.

Lộ Tùy Tâm cùng Dương Á Sơ cũng quăng ánh mắt sang chỗ hẳn.

Nhìn thật kĩ Lộ Tuy Tâm, Vũ Mặc Nhiên chỉ thấy cặp mắt kia chẳng qua chỉ lẳng lẳng nhìn hẵn, hẵn đột nhiên mất hết khí lực! Mắt của nàng chỉ nhàn nhạt chăm chú, không có khẩn trương, không có thì thôi, không có gì cả! Điều này làm lời nói muốn cự tuyệt của hẵn đến khóe miệng cũng không phát ra thanh âm.

Nàng thật không có chút nào yêu đối với hẵn! nàng nói được là làm được! chỉ là thời điểm nàng không còn yêu hẵn tại sao hẵn lại nhận ra đã yêu nàng?

Khi hẵn biết tim mình đã rung động thì nàng lại rời bỏ hẵn?

“Việc này người thật sự muốn sao?” chưa từ bỏ ý định nhìn thật sâu cặp mắt bình tĩnh kia! Ông Tuy Tâm, chỉ sợ trong mắt người dù là hận ta cũng sẽ không thả người đi! Bởi vì ít nhất nó cũng chứng minh trong lòng người còn có Bốn vương, chỉ vì Bốn vương từng có lỗi nên người mới hận, nhưng mà vì sao trong mắt của người lại không có gì cả, không có gì cả!

Mở trường hai mắt, lông mi Lộ Tuy Tâm khẽ nhếch, ánh mắt nhìn lại vị nam nhân đang nhìn chăm chăm vào nàng, lên tiếng nói:

“Vương gia, Ông Tuy Tâm từng thật lòng yêu người, yêu đến mức dù biết lòng vương gia không thuộc về nàng thì nàng vẫn yêu người, vẫn làm theo mọi lời của người; mà bởi vì thân phận nàng là nữ nhi Ông Chấn nên có chút hữu dụng, có chỗ cần dùng đến cho nên người mới “Yêu” nàng, vừa trấn an Ông Chấn, vừa trấn an triều đình để mọi người không phải lo lắng! còn người lại bỏ được cái mạo danh vô tâm vô tình rồi cục cũng hiểu được mỹ danh ái tình, hơn nữa còn hạn chế tầm mắt của nữ nhân hậu viện vương phủ. Nếu như không có hài tử ngoài ý muốn kia, người có lẽ sẽ vĩnh viễn “yêu” nàng! Nhưng hài tử tới lúc không nên tới, ít nhất người chưa từng nghĩ sẽ làm phụ thân cho nên người quyết định buông tha cho nữ nhân mà người “yêu” này, cho nên mới có kết cục về sau như vậy.”

Ngừng một chút không nhìn tới thần sắc của hai nam nhân khác, Lộ Tỳ Tâm vẫn nhìn thẳng vào nam nhân vì lời nói của nàng mà thống khổ, nàng cũng không muốn tìm hiểu những gì Uông Tỳ Tâm cùng hắn trải qua, dù sao cũng đã là do Uông Tỳ Tâm cam tâm tình nguyện, nhưng Vũ Mặc Nhiên không thể trói buộc nàng, bởi vì nàng không phải Uông Tỳ Tâm, nàng là Lộ Tỳ Tâm khát vọng có được tự do.

“Cho nên người mới đối với ta như vậy, bởi vì người hận ta?” trong mắt Vũ Mặc Nhiên rốt cục không hề che dấu hối hận nữa.

“Không, xin vương gia nghe ta nói hết, những điều này là do chuyện xưa của Uông Tỳ Tâm, nhưng từ lúc tính mạng Uông Tỳ Tâm chỉ được tính bằng khắc, những gúc mắc ở giữa nàng và người cũng theo gió tiêu tán, mà ta tỉnh lại một lần nữa thì không còn là Uông Tỳ Tâm từng yêu người tới tận xương tủy nữa. Nói như vậy không có nghĩa là ta đi tới cầu Nại Hà uống Mạnh bà thang chuyện cũ bị xóa sạch hết mà là như được uống một chén vong tình mà thôi”, mà chỉ có thể lấy ví dụ như vậy, nếu không cũng không thể giải thích lý do Uông Tỳ Tâm không hề yêu hắn nữa.

“Cho nên Uông Tỳ Tâm đã nhìn ra tất cả, cũng quên luôn cả tình cảm với vương gia, vì không yêu nên sẽ không hận” yêu cùng hận luôn đi với nhau, có yêu tất sẽ có hận, mà không yêu tự nhiên không hận.

“Điều này có nghĩa duyên phận giữa ta và vương gia đã chấm dứt, vương gia sao lại cưỡng cầu làm khổ ta làm khổ cả bản thân mình?”

Vũ Mặc Nhiên nhìn nữ tử trước mặt mình, nghe giọng nói bình thản mà tỉnh táo, trong lòng hắn vẫn cảm thấy đau, hắn nhớ đã muốn nói cho nàng: Bốn vương thật đã yêu người! Rốt cuộc cũng không có dũng khí đó, trong lòng lại vừa nhớ tới lời Dương Á Sơ, người không xứng với nàng! Người không xứng với nàng!

Bên trong phòng nhất thời yên tĩnh không một tiếng động, không ai nói gì, chỉ kinh ngạc nhìn cô gái trước mắt.

Dương Á Sơ nhìn cô gái như vậy không khỏi xuất hiện một ý nghĩ, cô gái trước mắt thật giống như không hề liên quan tới Uông Tùy Tâm.

Vũ Mặc Phong giật mình, nữ tử như vậy, trầm lấy cái gì mà đi tranh thủ? Quyền lợi danh phận nàng sẽ không để mắt huống chi là tâm của nàng? Nữ nhân đặc biệt như thế nếu vào cung có phải sẽ bị phai nhòa hay không?

“Được...”

Vũ Mặc Nhiên thử lên tiếng, cũng thức tỉnh tâm tư riêng của hai nam nhân, cả hai cùng nhìn chăm chăm vào hăn.

Lộ Tùy Tâm nhướng nhướng mày!

“Nếu như người thật sự có thể giải được đề này, vậy...vậy bốn vương... sẽ đáp ứng yêu cầu của người” Đây có phải là báo ứng hay không, Uông Tùy Tâm, người cố ý muốn trả thù những thương tổn mà bốn vương đem tới cho người, có phải hay không?

Khóe miệng cười lên, Lộ Tùy Tâm nhẹ than một câu! Vũ Mặc Nhiên coi như có chút lý trí! Không uống công nàng nói nhiều như thế.

“Nhưng là...nếu như người không có trả lời đúng, như vậy người vẫn là tiểu thiếp của bốn vương” Vũ Mặc Nhiên làm cho sắc mặt hai nam nhân kia lại trầm xuống.

Lộ Tùy Tâm hí hí mắt: “Nếu như không trả lời thì ta vẫn là nữ nhân bị người vứt bỏ, không phải là thị thiếp của người” điểm này thì phải rõ ràng, nàng không muốn cầm một phần vận khả năng của mình đi đánh cuộc

“...được...” Vũ Mặc Nhiên trong lòng ảm đạm.

“Tùy Tâm...” Dương Á Sơ định nói cái gì đó nhưng không biết nói sao cho phải.

“Vậy hôm nay trước hết theo trẫm về hoàng cung, đợi ngày mai đáp đê sẽ gặp mặt” Vũ Mặc Phong trầm giọng nói. Vũ Mặc Nhiên trong lòng cười khở, Hoàng thượng cũng như vậy sao? Dương Á Sơ...Uông Tùy Tâm, người tốt cuộc chính là nữ nhân như thế nào?

Dương Á Sơ nghe Vũ Mặc Phong nói xong trên mặt có chút bất công, hẳn thật đúng là biết nắm chắc thời cơ.

“Không, mọi chuyện cũng dễ dàng, ta nghĩ tốt hơn nên ở trong khách sạn”

Hoàng đế này...Lộ Tùy Tâm không biết tại sao trong lòng lại có dự cảm là cho dù lần này nàng có chiếm được tự do thì cũng vẫn phải cố gắng nữa! Ít nhất nàng cũng không biết giải thích như thế nào, còn thật sự không biết xử lý ra sao nữa.

“Ở Du Nhiên cư sao! nơi này có mấy gian sương phòng...”

Còn chưa có nói xong thì Vũ Mặc Phong đã chen vô: “Nàng muốn giải đê của Ngân thái tử, dĩ nhiên ở trong hoàng cung thuận tiện hơn, nếu lỡ như xảy ra vấn đề gì hậu quả ai sẽ gánh vác? Cho nên trẫm nghĩ Tùy Tâm vẫn nên ở trong cung. Dù sao cũng chỉ có một đêm, ngày mai sẽ truyền Ngân thái tử lên điện ngay”

Này...hậu cung, hoàng đế, nàng tốt nhất không nên đụng vào a!~

“Ta...” đang định mở lời cự tuyệt thì bị Vũ Mặc Phong cắt đứt.

“Trẫm sẽ kiên trì” trông mắt đen hiện lên tia sắc bén, nàng bài xích hoàng cung, bài xích hẳn như vậy sao?

Nhìn thẳng Vũ Mặc Phong, Lộ Tỳ Tâm thầm than, nàng nhin, dù gì cũng chỉ có một đêm, cứ coi như đi du lịch hoàng cung cổ đại một lần cũng được: “Được rồi”

Nghe được câu trả lời, khóe miệng Vũ Mặc Phong cong lên đẹp mắt

Dương Á Sơ thì mi mắt rũ xuống! làm cho người ta nhìn không ra thần sắc thay đổi của hần.

“Ha ha, Tỳ Tâm, ngày mai ta sẽ ở ngoài hoàng thành đón nàng có được không?” lời này vừa nói ra, ba người bên trong phòng đồng thời nhú mày.

Hần vẫn tin tưởng nàng có thể giải đề sao? suy nghĩ một chút, ân, Từ Vân phải phiền hần chiếu cố trước, nếu ngày mai nàng thuận lợi lấy được tự do, mặc dù nàng có hai nghìn lượng nhưng mà vẫn chưa quen cuộc sống nơi đây, vẫn cần có người hỗ trợ một chút! Rồi hãy nói nàng đối với Dương Á Sơ này có cảm giác rất an tâm. Nam nhân này nàng biết sẽ không bao giờ làm tổn thương nàng.

Ngẩng đầu khẽ mỉm cười: “Được”

Ánh mắt Dương Á Sơ mừng như điên, đây có phải ý nói hần lại có chút tiến bộ hay không?

Hai người khác nghe thấy câu trả lời của nàng, trong con ngươi hiện lên tia sắc bén.

“Kia, Tỳ Tâm, chúng ta vào cung thôi!” Vũ Mặc Phong ôn hòa nói, trong lòng chưa bao giờ có cảm giác muốn trở lại hoàng cung như lúc này! Nàng...tâm đã động, làm thế nào từ bỏ đây?

Vũ Mặc Nhiên nắm chặt bàn tay, rồi buông ra rồi lại nắm chặt, biết trong lòng rõ ràng đang rất đau.

“Tùy Tâm, tối nay người ở lại đây!” Vũ Mặc Phong nhìn Lộ Tùy Tâm nói.

Vốn lúc Hoàng thượng mang về đây một vị cô nương tiểu Thân tử đã vô cùng kinh ngạc bây giờ lại nghe Hoàng thượng nói như vậy, hẳn liền ngã cái rầm xuống đất, này...này...đây là tẩm cung của Hoàng thượng a~, phi tử hậu cung đấu đá nhau cũng chỉ vì muốn tiến vào nơi này, nhưng Hoàng thượng cũng chưa bao giờ để cho phi tử vào tẩm cung, hẳn còn nhớ có một vị nương nương ý được Hoàng thượng sủng ái mà cố ý xông vào nên bị ám vệ giải quyết ngay tại chỗ, Hoàng thượng ngay cả một cái nhãn mày cũng không có.

Từ đấy về sau Phong Vũ cung chưa từng có nữ nhân đi vào. Chỉ sợ phi tần được sủng ái đến mấy cũng không dám vào nơi này.

Tiểu Thân tử nghĩ vậy lại càng kinh sợ cũng không biết làm thế nào.

“Tiểu Thân tử...”

“Tiểu Thân tử...”

Không vui nhìn tiểu Thân tử rõ ràng vẫn đang ngu ngơ ở đó, ánh mắt Vũ Mặc Phong lộ rõ vẻ không hài lòng, tiểu Thân tử người xem ra là cuộc sống quá như ý rồi phải không?

“A...A...Hoàng thượng...nô tài đang nghĩ tối nay Hoàng thượng cùng cô nương đây muốn dùng gì?” bị tiểu thái giám phía sau nhắc nhở, tiểu Thân tử thầm nghĩ phải thưởng một chút cho hẳn mới được, trên mặt đồ mồ hôi, thất thần tới mức Hoàng thượng gọi cũng không nghe thấy, việc này... may mà Hoàng thượng không có trách tội nếu không cái đầu của hẳn đã sớm dọn nhà đi rồi, bất quá...

Chẳng qua ánh mắt của Hoàng thượng thật đặc biệt! vị cô nương này nhìn qua đúng là không có gì đặc biệt cả, y phục ngay cả so với cung nữ

cũng kém xa. So với các nương nương ở trong cung thì không chỉ có kém xa không đâu.

“Tùy người!” ăn cái gì cũng không sao cả, chỉ sợ đầy bụng mà thôi, mà ở cái nơi Hoàng cung này nàng cũng không có tâm tình để ăn cái gì.

Mới vừa đi cùng nhau, hoàng cung cổ đại này quả thật đúng là to lớn hoành tráng a~! Ngay cả trên mặt đất cũng dùng loại đá bạch ngọc để lát, riêng chỉ một ô này thôi mang về hiện đại cũng giá trị lắm rồi! lại càng không nói đến mấy thứ trang sức hoa văn nạm vàng kia a!

Bất quá, ở trong cung điện này nàng cũng cảm thấy rất khác biệt, không có hoa lệ như nàng tưởng tượng, nhưng cũng nhìn ra nơi này mỗi một viên gạch lát ngói đều trị giá không rẻ. Màu vàng sáng sau bức rèm che kia chắc là phòng ngủ, bởi vì có bức rèm ngăn cách, lại ở khá xa nên nàng cũng không rõ bên trong bày biện cái gì. Nàng là đứng ở sảnh trước, rộng rãi sáng ngời, phía trên có một cái giường êm, vừa ngồi vừa nằm được! Chắc là nơi để chủ nhân nghỉ ngơi, bên cạnh là một bàn trà lớn, phía trên bày một bộ ấm trà tinh xảo, còn có bàn đọc sách bày đặt văn phong tứ bảo... Tranh vẽ...

Ngoài cửa sổ phong cảnh xa hoa, trong viện có vài danh hoa dị thảo..., mà bên cạnh không biết là nơi nào, nơi này nàng cảm thấy không tệ, trừ phần lớn đều sơn màu vàng sáng ra. Chẳng lẽ hoàng cung tất cả đều như vậy sao?

Thời điểm vừa tiến vào cung, Vũ Mặc Phong nói muốn đưa nàng đi thăm hoàng cung một chút nhưng nàng từ chối, chỉ cần trực tiếp đưa nàng tới phòng của khách là được rồi. Chỉ có một đêm, huống chi nàng căn bản cũng không cần phải biết rõ hoàng cung này, nàng chỉ là khách qua đường mà thôi. Cho nên chỉ có đi theo sau Vũ Mặc Phong, chưa từng để ý phong cảnh bốn phía, cũng chưa từng hỏi tên mấy cung điện! nàng chuẩn bị khi nào trời tối sẽ đi ngủ một giấc tới sáng, như vậy là trôi qua êm đẹp rồi.

Cho nên nàng không biết, trong hoàng cung này không phải nơi nào cũng có thể dùng màu vàng, không biết điện nàng đang ở là tấm cung của Vũ Mặc Phong, không biết chỗ mình đứng là phòng ngủ của Vũ Mặc Phong, cũng không biết bên cạnh chính là ngự thư phòng.

“Tiểu Thân tử, dọn trừ phòng chuẩn bị đồ ăn cho tốt, trẫm ở đây dùng bữa với Tỳ Tâm”

Thanh âm chưa dứt thì tiểu Thân tử đã vội vàng trả lời: “Dạ!”, thậm chí những lời Hoàng thượng nói ra thì đều không thể kháng cự, tốt nhất là nên làm theo.

Hầu hạ Hoàng thượng lâu như vậy, hẳn có lúc nào nhìn thấy vẻ mặt Hoàng thượng ôn hòa như vậy không? Không có a~! Chuyện này ở kinh thành là việc chưa từng xảy ra. Nhưng chưa thấy chắc chắn sẽ có ngày nhìn thấy, như lúc này đây.

Tiểu Thân tử hoàn toàn biết cô nương này quan trọng tới mức nào cho nên lại càng phải đối đãi khiêm nhường cung kính như nhất quốc chi hậu cung với Lộ Tỳ Tâm.

“Khởi bẩm nương...cô nương, người có muốn tắm rửa, nghỉ ngơi một chút rồi mới dùng bữa?”

Thái độ tiểu Thân tử làm trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên tia sáng! Đầu tiểu Thân tử này cuối cùng cũng còn có chút dùng được!

Nhìn qua giai nhân không nói, lại nhìn y phục trên người nàng lần nữa, Vũ Mặc Phong đột nhiên muốn nhìn thấy bộ dạng nàng mặc cẩm y, có phải sẽ có một vẻ phong tình khác hay không?

“Tỳ Tâm, để cho cung nữ hầu hạ người tắm rửa một chút, nghỉ ngơi cho khỏe, khi nào người tỉnh trẫm sẽ cùng người dùng bữa, được không?” tính tình của Lộ Tỳ Tâm cũng có chút hiểu rõ, Vũ Mặc Phong cố gắng hết

sức để cho ngữ khí của mình không giống một quân vương, là không muốn làm cho nàng bài xích mình.

Mày liễu khê đưa lên rồi lại hạ, Lộ Tuy Tâm suy nghĩ một chút, dù sao cũng không có việc gì, chi bằng tắm rửa rồi ngủ một giấc, cũng đỡ phải ở trong này tiếp chuyện Vũ Mặc Phong.

“Cũng được”

Nghe được câu trả lời của nàng, con người Vũ Mặc Phong trong lúc nàng không chú ý thoáng qua nét ôn nhu.

“tiểu Thân tử, để cho cung nữ hầu hạ thật tốt”

Tâm bên trong tiểu Thân tử cũng lộ bộ hạ xuống, xem ra là hẳn đã đoán đúng, Hoàng thượng đối với cô nương này quả thực rất đặc biệt! Phân phó cả đệ nhất tổng quản là hẳn đi phục vụ. Xem ra làm sai chuyện này là khó giữ cái đầu được a. Hẳn phải nhanh chóng truyền nữ quan tốt nhất trong cung tới hầu hạ vị cô nương này mới được.

Chẳng qua là... “Hoàng thượng, còn y phục của vị cô nương này...?”

“Để cho nữ quan tốt nhất làm ra, phải đúng lúc Tuy Tâm mặc đưa lên, bảo thợ may làm càng nhanh càng tốt, lấy Thiên thiên gấm ra may thành y phục” không chút nghĩ ngợi lấy Thiên thiên gấm được tiến cống may y phục của hẳn. Nàng xứng đáng dùng chúng hơn.

A? tiểu Thân tử liền cắn cả vào đầu lưỡi, hẳn thông minh hơn người thế mà bị Hoàng thượng làm cho chấn động bảy hồn tám phách cũng đi mất. Phải biết rằng Thiên thiên gấm một năm cũng chỉ làm ra có mười tấm a! Tất cả đều tiến cống vào hoàng cung, các nương nương dù năm mơ cũng muốn có! Ngay cả Thái hậu nương nương cũng chỉ có một bộ là được may bằng Thiên thiên gấm.

Nhưng mà này...

“Còn không đi nhanh”

“ạ, nô tài liền đi tuyên chỉ”

Lộ Tuy Tâm ánh mắt rũ xuống, trong lòng thì cảm thấy bất đắc dĩ với Vũ Mặc Phong này.

Nàng nhịn, nếu chỉ là khách qua đường thì chẳng phải khách nghe theo chủ sao! đôi khi nói nhiều quá ngược lại lại không tốt.

“Cô nương, ngài cần cánh hoa gì để tắm?” một cung nữ mỹ lệ lớn tuổi hơn hỏi, vừa rồi là Thân công công đặc biệt chọn các nàng đi vào hầu hạ, tưởng được hầu hạ Hoàng thượng, không nghĩ tới lại là một nữ nhân.

Mặc dù có chút ngạc nhiên nhưng trên mặt cũng không dám lộ ra. Thân công công đã nói, chỉ cần làm sai một chút thôi thì đầu cũng rơi xuống đất. Cho nên so với đầu mình, mặc dù tò mò lai lịch vị cô nương này nhưng cũng không dám có cái lá gan đó.

Cánh hoa! Lộ Tuy Tâm mỉm cười, ở trúc viện nàng cũng chưa bao giờ dùng cánh hoa để tắm cả, cũng là Tử Vân chuẩn bị một thùng nước nóng đặt bên trong phòng vốn nhỏ đến đáng thương, nàng chỉ ngâm mình trong nước nóng mà thôi, làm gì nhàn rỗi tới mức rắc cả cánh hoa vào đấy.

“Tùy đi!”

Nữ quan liền kinh ngạc nhưng ngay sau đó đã khôi phục lại thần thái bình tĩnh! Ở trong cung cũng thấy được quá nhiều nương nương khó tính với các loài hoa rồi, cô nương này chỉ tùy ý chọn, thật đúng là ly kỳ.

“Nô tỳ chuẩn bị hoa hồng cho cô nương được không?” thử dò xét hỏi.

“Như vậy cũng được” vẫn tùy ý trả lời như cũ.

Nữ quan hạ lông mày xuống: “Dạ”

Tiến vào phòng ngủ, xem ra cái giường này đúng là dọa người a, ngủ được năm người chứ không ít! Này...

Đang định nghi ngờ thì bị tiếng nữ quan cắt đứt suy nghĩ: “Cô nương, mời theo nô tỳ”

Sau đó Lộ Tuy Tâm mới nhìn rõ hóa ra bên trong phòng ngủ còn có một căn phòng khác! Một cánh cửa khác, cung nữ đẩy cánh cửa ra.

Lộ Tuy Tâm đến gần nhìn không khỏi kinh ngạc! Nơi này thậm chí có cả một hồ tắm, rất lớn, một hồ tắm rất lớn đang ở trước mắt nàng.

Còn có cả khói bốc lên, là ôn tuyền sao!

Này...Hoàng cung đãi ngộ với khách cũng tốt như vậy a! Lộ Tuy Tâm cảm thấy có cái gì không được đúng lắm! những thứ này...

“Cô nương, để nô tỳ giúp cô nương thay y phục”

“Không cần, các người cứ đi xuống a, ta tự mình làm cũng được” nàng không có thói quen biểu diễn thân thể trước mặt người khác, mặc dù cùng là nữ nhân cũng không được.

“Cô nương tha mạng, nô tỳ có phải không làm tốt chuyện gì?” nữ quan nghe thấy lời của Lộ Tuy Tâm bị dọa làm cho trên mặt tái nhợt, này... Thân công công đã giao rồi, nàng cũng khó mà hầu hạ a!

Lẳng lẳng nhìn người quỳ trên mặt đất, Lộ Tuy Tâm bình thản nói: “Vậy phiền người ra coi chừng ngoài cửa. Nói các cung nữ phía sau cũng đừng có tiến vào, có chuyện gì ta sẽ gọi người” nơi này là cổ đại cấp bậc rõ ràng, không phải nàng nói không cần là không cần được, nàng cũng không muốn

mọi người vì nàng chịu phạt! Nàng nhẫn, đây cũng là thứ nàng có thể tối thiểu tiếp nhận .

Cởi y phục trên người xuống, tiến vào trong hồ nước ấm áp, Lộ Tuy Tâm thỏa mãn than nhẹ một tiếng, nước này vừa đủ ấm, bên trong cảm thấy khoan khoái, toàn thân như được buông lỏng, những chuyện quần quanh trong lòng nàng cũng không còn nghĩ đến nữa.

Không biết đã qua bao lâu, thanh âm nữ quan từ ngoài cửa truyền đến: “Cô nương, xin hỏi người đã tắm xong chưa? Có cần nô tỳ vào giúp người thay y phục?”

“Người đem y phục vào đi” cho nàng ấy vào cũng được.

“dạ” nữ quan cầm trên tay một bộ y phục bên trong bằng Thiên thiên gấm mới vừa được thợ trong cung may xong, áo ngoài vẫn đang được may nhanh chóng, Thân công công nói, trước hết cứ để cho cô nương mặc đỡ, chờ cô nương ngủ dậy y phục sẽ mang đến ngay.

Nhìn y phục trên tay, nàng không có đầu óc cũng biết bây giờ người hầu hạ quan trọng tới mức nào.

Mặc cái tơ lụa mềm mại này, y phục trong trẻo như ngọc, Lộ Tuy Tâm cũng không có cảm giác nhiều mấy, mặc dù cũng thấy rất thoải mái, nhưng nghĩ cũng chỉ là mượn một chút mà thôi.

Giúp Lộ Tuy Tâm lau khô mái tóc ướt, nữ quan cũng cẩn thận đánh giá người trước mắt: làn da trắng nõn, tuy khuôn mặt không xuất sắc nhưng lại lãnh đạm bình thản, cô nương này quả thật đặc biệt! không đẹp nhưng lại có khả năng hấp dẫn ánh mắt người khác. Ngay cả nàng nhìn vào cũng có một cảm giác yên tĩnh trong lòng..

“Cô nương, nô tỳ ở bên ngoài có việc gì cứ cho gọi” Vội vàng ra ngoài, thu thập tất cả đồ rồi khom lưng lui ra.

Nhìn lại cái giường này xem ra đúng là dọa chết người ta thật, màu vàng sáng trên giường giống với ao ngủ bằng gấm, Lộ Tỳ Tâm ánh mắt hiện ra phức tạp, đây vốn không phải phòng cho khách! Chắc là tẩm cung của Vũ Mặc Phong.

Đãi ngộ như thế, hành động như thế, Vũ Mặc Phong, thông minh như người chẳng lẽ không nhận ra được tâm tư của ta sao? sao người không lý trí một chút? Người nghĩ những thứ này sẽ làm ta động lòng sao? vậy người mười phần là sai rồi, ta với người, chẳng qua là khách qua đường mà thôi, sẽ không thể nào có một ngày cùng nhau! người làm những thứ này chẳng qua chỉ mang thêm phiền nhiễu tới cho ta mà thôi, sẽ không bao giờ đi vào lòng của ta!

Cố chịu đi, ngày mai tất cả sẽ kết thúc! Nếu như ngày mai thuận lợi khôi phục tự do, chuyện đầu tiên phải làm là đem Tử Vân rời khỏi kinh thành này! Tìm một nơi sống an nhàn yên tĩnh qua ngày thật tốt.

Bây giờ nàng sẽ nghĩ nơi này chỉ là một khách sạn mà thôi, sẽ không so đo tâm tư của hãn, có một số việc tốt nhất nên giả bộ hồ đồ. Bởi vì đối mặt với vua của một nước, hãn sẽ không cùng nàng mà giảng giải đạo lý, càng không để ý lời cự tuyệt của nàng.

“Tham kiến Hoàng thượng” các cung nữ mặc dù cố đè thấp giọng xuống nhưng vẫn từ ngoài buồng truyền vào, Lộ Tỳ Tâm mắt híp lại, nhanh chóng bò lên giường nhắm mắt lại. Nàng bây giờ chỉ có thể trốn hãn thôi.

Bức rèm che ngoài

Vũ Mặc Phong nhìn phòng ngủ, hướng về phía cung nữ quỳ trên mặt đất chỉ chỉ bên trong.

“Bẩm Hoàng thượng, cô nương đã ngủ” vén bức rèm lên nhìn thoáng qua phía sau, nữ quan nhẹ giọng trả lời.

“Hầu hạ cho tốt” ánh mắt sắc bén lóe lên.

“Vâng, nô tỳ tuân chỉ” thân thể nữ quan khẽ run lên! Thân công công đã phân phó từ trước, bây giờ Hoàng thượng lại tự mình ra lệnh, cô nương này rốt cục có địa vị như thế nào a?

...

Lộ Tuy Tâm bị nữ quan đánh thức mới lập tức mở mắt ra, nhìn không phải là trúc viện quen thuộc, trong mắt theo bản năng lóe ra ánh nhìn sắc bén, làm kinh sợ cả nữ quan đang gọi nàng dậy.

Thối lui một bước, nữ quan kinh ngạc, cô nương này trong mắt vừa rồi thật sắc bén, thật uy nghiêm giống như Hoàng thượng.

“Cô nương...”

Nhìn nàng ta một lúc, Lộ Tuy Tâm liền cúi đầu mới thu lại phản ứng theo bản năng của thân thể. Nhàn nhạt mở miệng.

“Chuyện gì?” nàng cũng không biết đã ngủ thiếp đi từ lúc nào. Nếu cô gái này không gọi nàng chắc nàng sẽ ngủ đây ngủ tới sáng luôn mất.

“Hoàng thượng đang đợi cô nương tới dùng bữa”. Cô nương này cũng ngủ thật say, loáng cái đã được hơn một canh giờ rồi.

Trời sắp tối rồi, Hoàng thượng đã chờ ở đó từ sớm! Hoàng thượng cũng bảo các nàng không được quấy rầy cô nương ngủ, chỉ thỉnh thoảng liếc mắt qua rồi lại ngồi vào bàn phê duyệt tấu chương.

Vừa rồi Thân công công nhìn nàng ý bảo đi vào đánh thức cô nương thì nàng mới dám, không nghĩ tới đã bị ánh mắt của cô nương này làm cho giật mình.

“Nô tui tới thay y phục cho cô nương” nghe thấy thanh âm phía ngoài là các cung nữ đang cầm y phục, Lộ Tuy Tâm rửa mặt chờ đồ dùng mang vào.

“Được rồi, cảm ơn” cái loại y phục cổ đại này mặc vào thật là phiền toái, nàng chỉ thích những y phục đơn giản như Tử Vân đưa cho nàng thôi.

Kinh ngạc nhìn người vẫn lạnh nhạt kia, nữ quan cảm thấy bất khả tư nghị, mới vừa rồi cô nương nói cảm ơn?”

Ngồi ở một chỗ để cho một đám người giúp nàng làm đông làm tây, Lộ Tuy Tâm cũng không nhin được nữa, vì đã quen với động tác của Tử Vân cùng thói quen mặc những bộ đồ đơn giản nên thấy những thứ này càng ngày càng phiền phức! Xem ra hoàng cung còn không bằng trúc viện của nàng! Ít nhất ở đó nàng còn hài lòng, hoàng cung này nàng một chút hứng thú cũng không có.

“Cô nương, đã xong rồi, mời cô nương rời bước ra ngoài sảnh, Hoàng thượng đang chờ cô nương”

Vũ Mặc Phong vẫn ngồi ở bàn đọc sách nghe thấy tiếng vang, ngẩng đầu lên vừa nhìn trong mắt đã hiện lên hài lòng.

Nàng đang mặc Thiên thiên cẩm y, thật là đẹp! eo thon nhỏ buộc lại, vốn thắt lưng bó sát nhưng lại không quá chặt, y phục màu trắng giống như tiên tử thoát tục rơi xuống phàm trần, mái tóc đen mượt búi lên bởi một cây trâm gắn trâm châu tinh xảo gài tóc, viên ngọc màu lam nổi bật trên mái tóc đen. Chẳng qua chỉ lẳng lặng nhìn chăm chú vào hân mà hân như nhìn thấy ánh sáng ban ngày, đôi mắt đẹp phảng phất tràn ngập đủ loại màu sắc, rung động lòng người.

Nhưng lại để cho Vũ Mặc Phong đã từng nhìn qua vô số mỹ nhân run sợ thật lâu mới phục hồi lại tinh thần, nhưng trong lòng vẫn còn đang rung động. Vũ Mặc Phong tiến lên ôn nhu hỏi: “Tùy Tâm, ngủ có ngon không?” Vì muốn cùng người mà trẫm ngay cả tấu chương cũng mang tới Phong Vũ

cung này, mặc dù ngự thư phòng ngay sát bên cạnh nhưng sao hẳn lại có suy nghĩ muốn ở gần bên cạnh nàng.

“Hoàn hảo” Ưông Tùy Tâm hơi hợt như nàng mà lại có thể làm động lòng vị Hoàng đế mỹ nữ vô số như hẳn sao? nàng không thể giải thích được ánh mắt cuồng nhiệt của hẳn! nàng phát hiện ra bây giờ phiền phức nàng đang ôm càng ngày càng nhiều lên a! Vũ Mặc Phong không phải Dương Á Sơ cho nên đối với hẳn cũng chỉ có thể giả bộ không biết! nàng bây giờ chỉ mong thời gian trôi nhanh lên một chút, ngày mai đi gặp cái vị kia giải đề rồi rời đi thôi. Đối mặt với một nam nhân có ý đồ quả là không thoải mái chút nào. Nhưng lúc nàng ở cùng Dương Á Sơ trừ cảm giác khốn hoặc lúc đầu còn lại cũng cảm thấy không có gì không thoải mái cả! Là vì cảm giác an toàn nàng nhận được từ Dương Á Sơ sao? hay là chân thành của hẳn khiến nàng không thấy ghét bỏ? đột nhiên nhớ tới, không biết Dương Á Sơ có dàn xếp tốt cho Tử Vân hay không a?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 54: Đại Phóng Tia Sáng Kỳ Di

Lạc Tùy Tâm nhẹ nhàng mà nhắm mắt lại nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ hàng ngàn hàng vạn lần.

Mới vừa ăn bữa tối nhưng nàng cũng chẳng biết chúng có vị như thế nào nữa. Trên bàn ăn nhiều tới nỗi nàng cũng phải kinh ngạc, bây giờ nàng mới chính thức cảm nhận được quân vương cổ đại hưởng thụ xa xỉ đến mức nào! Thật quá lãng phí a! nhìn đồ ăn sơn hào hải vị hoa cả mắt ngược lại nàng không có một chút nào sung sướng hết, bây giờ nàng nhớ cái cuộc sống thanh tĩnh an nhàn ở trúc viện quá, mặc dù Tử Vân mỗi ngày tới phòng bếp lấy được một chút thức ăn nhưng làm cho hai người ăn rất có mùi vị! Cho tới nay nàng cũng không chú trọng ăn cái gì, chỉ cần no cái bụng là được rồi. Cho nên cùng ăn cơm với Vũ Mặc Phong đối với nàng mà nói, rất không thoải mái! Càng làm cho nàng không có thiện cảm nơi này.

Nhưng nàng cũng không để ý nghĩ ấy ra bên ngoài mặt, chỉ bình tĩnh ăn vài miếng rồi lại lần nữa từ chối lời mời đi thăm hoàng cung của Vũ Mặc Phong, ánh mắt trầm xuống khi bị cự tuyệt của hãn nàng cũng không bỏ qua! Nhưng là, thân ở hoàng cung này so với Lạc vương phủ còn mất tự do hơn, nàng đã là ủy khuất chính mình, vì khát vọng tự do kia mà nàng ép mình càng phải thỏa hiệp! Dĩ nhiên những thứ này cũng có giới hạn, mong rằng Vũ Mặc Phong có thể hiểu rõ, đừng tưởng nàng im lặng có nghĩa là tiếp nhận...

Ngự thư phòng

“Hoàng thượng...” tiêu Thân tử nhìn về mặt ủ dột của Hoàng thượng mặc dù trong lòng có chút khiếp đảm, nhưng hẳn vẫn phải lên nhắc nhở Hoàng thượng, đêm đã khuya, nên đi ngủ để ngày mai còn phải lên triều.

Tròng mắt Vũ Mặc Phong hiện lên sắc bén, Uông Tùy Tâm, trầm thật sự không vào được trong mắt của người sao?

Điện Kim Loan

Chúng đại thần đã vào triều sớm để đợi, thỉnh thoảng vẫn ghé tai nhau bàn luận.

Vũ Mặc Nhiên đứng ở đằng kia cũng không thấy nhúc nhích, trên người tản mát ra hàn khí làm cho người bên cạnh không dám lại gần, con người vốn đã lạnh lùng còn bắn ra hàn quang khiếp người! Mà các đại thần sau lưng hẳn cũng phải lui về phía sau một bước! Đều đưa đẩy Binh bộ thượng thư Uông Chấn lên đứng phía sau Lộ vương!

Không có nói giỡn chứ Lộ vương này vốn đã khó thân cận, hôm nay lại càng như mùa đông khắc nghiệt băng lãnh tới thấu xương, bọn họ cũng không muốn chọc tới sát tinh này đâu a!

“Hoàng thượng giá lâm!”

Mọi người cùng quỳ trên mặt đất: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

“Các khanh bình thân”

“Tạ Hoàng thượng”

Nhìn lướt qua Thanh vương ở phía trước, Đương vương, Lộ vương, Hiên vương cùng với các vị đại thần, tròng mắt Vũ Mặc Phong hiện lên một đạo tinh quang làm cho người khác không thể nắm bắt!

“Truyền Ngân thái tử lên điện” Ngân Lưu Nhân, trầm rất tin tưởng vận khí của trẫm so với người mạnh hơn!

“Truyền Ngân thái tử lên điện” thanh âm tuyên triệu truyền thành một đường đi xuống.

“Thiên Vũ hoàng, không biết hôm nay có thể cho Ngân Lưu Nhân nghe đáp án hay không?” Ngân Lưu Nhân vừa vào điện thì ánh mắt đã mỉm cười nhìn vào hướng nam nhân ngồi trên cao, đi theo sau hẳn là phó tướng đao phong của Thập Ngân quốc cùng với hai nam tử trẻ tuổi, trong đó có một tên thoạt nhìn ưu nhã tuấn tú trong tay cầm một hộp gấm. Nói vậy chính là muốn thử loại quả này. Một tên khác hai đầu lông mày hào hiệp không câu nệ tiểu tiết, đôi mắt như có lửa biểu hiện đây là người tính tình nóng nảy.

Nhìn hộp gấm kia tất cả mọi người trong đại điện vẻ mặt cũng biến sắc, cái này... vận nhất có độc...

Nhìn phản ứng của đại thần, Vũ Mặc Phong ánh mắt hơi trầm xuống, khước miệng nhếch lên cười khê: “Vấn đề của thái tử, Trẫm đã dán ngoài hoàng bảng tìm người giải đáp cho thái tử, cho nên chắc chắn sẽ tìm được người tài ba đối đáp”

Lời này vừa nói ra làm cho các quan đại thần trên mặt cũng dẫn ra phần nào, xem ra Hoàng thượng đích thị đã có câu trả lời.

Trừ Hiên vương không ai nhìn thấy Vũ Mặc Nhiên tay nắm chặt thành quyền.

Con người Vũ Mặc Hiên hơi lộ ra thâm ý! Tam hoàng huynh là...?

“Nga? Người kia ở đâu ta cũng thấy vô cùng tò mò? Ht sao không truyền người này lên điện để cho mọi người xem một chút phong thái tài ba mưu trí? Trong mắt Ngân Lưu Nhân lộ ra vẻ kỳ dị nhưng trên mặt vẫn treo nụ cười thân thiết ôn hòa.

Vũ Mặc Phong nhàn nhạt ý bảo tiểu Thân tử: “Truyền Uông Tùy Tâm tiểu thư”

Vốn Uông Chấn đứng ở phía sau Vũ Mặc Nhiên đang tò mò nhìn vào hộp gấm không nghĩ rằng nghe được ba chữ “Uông Tùy Tâm”, chấn động tại chỗ. Hắn cũng tưởng mình nghe nhầm, không thể nào? Người tài ba trong lời của Hoàng thượng là nữ nhi Uông Tùy Tâm mà hắn chưa bao giờ chào đón? Hay là người cùng tên a?

Nhìn qua Lộ vương, nhớ đến phản ứng hôm này của Lộ vương, Uông Chấn cảm giác trong lòng mình đang mừng như điên! Người tài giỏi này thật sự là con gái của mình?

Nghe tiếng tuyên triệu của tiểu Thân tử, người trong toàn trường đều ngơ ngẩn, tiện thể đem tầm mắt hướng về phía Lộ vương gia, rồi lại chuyển hướng phía Uông Chấn ở đằng sau, sau đó hai mặt nhìn nhau.

Mà phản ứng của toàn trường cũng rơi vào ánh mắt ôn hòa kia, chỉ thấy tinh mâu lóe lên, thầm nghĩ tới thân phận của người kia...

Thanh vương Vũ Mặc Thanh ngẩn ngơ trong chốc lát rồi trong ánh mắt lộ ra tia cười nhạt! Những vấn đề này ngay cả Hiên vương văn hoa hơn người của Hoàng đế người cũng thấy khó, vậy mà đem một nữ nhân tới giải đề, nhìn qua Lộ vương, chính là nữ nhân đệ tiện dân đảng của hắn.

Vũ Mặc Phong, người muốn làm cái gì?

Vũ Mặc Hiên tròn mắt đen chột hiểu ra, thì ra là như vậy! Người giải đề này hẳn là tiểu thiếp của Tam hoàng huynh, chuyện của Tam hoàng huynh và Uông tiểu thư hẳn cũng có nghe thấy một chút! Chỉ nghĩ nữ tử như thế sao có giải đáp ba đạo đề này? Mà Tam hoàng huynh vì sao lại vừa lộ ra vẻ mặt như vậy?

Nghĩ như vậy trong con người Vũ Mặc Hiên cũng hiện lên vẻ hiếu kì!

Một nữ tử nhẹ nhàng bước từ ngoài cửa vào trong đại điện, mà sự xuất hiện của nàng cũng hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người trong toàn trường.

Tiên tử! Bọn họ phảng phất nhìn thấy tiên tử hạ phàm!

Đầu búi tóc đơn giản, gắn thêm châu ngọc màu lam nhạt, bên trái có cây trâm cài tóc trên châu nhĩ trí, đơn giản nhưng không giảm bớt tinh xảo.

Khuôn mặt tuyệt diễm màu da trắng nõn, mày liễu nhàn nhạt nhìn chung quanh, nhẹ rũ xuống mắt đẹp làm cho người ta nhìn không rõ đôi mắt của nàng, dưới cái mũi thanh tú là đôi môi hồng nhuận. Cô gái như vậy chưa thể nói là tuyệt sắc nhưng lại làm cho ánh mắt của người ta không có cách nào dời đi được.

Một thân y phục lụa trắng mỏng phiêu diêu như gió, trắng như bông tuyết, eo nhỏ mang thắt lưng nhưng không bó chặt, thân thể thon dài trong y phục màu trắng lộ ra đường cong mê người! đi lại nhẹ nhàng, thân thể thướt tha.

“Uông Tùy Tâm tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” giọng nói cùng với nàng giống nhau đều lạnh nhạt.

“Bình thân” Vũ Mặc Phong nhìn ánh mắt mọi người lóe lên một tia không quá rõ, cho dù đứng ở trong đám người nàng cũng có khả năng thu hút người khác nhìn chăm chú vào mình.

Uông Chấn nhìn cô gái đi tới thậm chí còn thấy hoảng hốt, đây là nữ nhi của hãn nhưng vì sao lại có cảm giác xa lạ như vậy? Nữ nhi luôn lạnh lùng nhìn hãn sao lại biến thành cô gái thoát tục trước mắt này?

Vũ Mặc Nhiên nhìn người tiến vào trong ánh mắt lộ ra chút ngây dại, sao bây giờ hãn mới biết nàng đẹp như vậy? nhìn nàng hờ hững đi tới tim hãn đập như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, nhưng ánh mắt lạnh nhạt của nàng lại làm cho hãn nhớ đến việc nàng muốn rời đi mà lại thêm đau khổ.

Vũ Mặc Hiên vốn tò mò nên ánh mắt khẽ nhìn nhanh rồi cũng thất thần! thế gian còn có cô gái thoát tục như vậy sao?

Ánh mắt ôn hòa của Ngân Lưu Nhân lộ ra đánh giá thật sâu, cô gái này bề ngoài cũng chưa hẳn là xuất sắc nhưng một thân khí chất lạnh nhạt khiến cho người ta nhìn vào không dứt ra được, nàng có thể giải đề này của hẳn?

“Ngân thái tử, đây chính là người tài mà trẫm nói tới, nàng có thể giải đáp đề của Thái tử”

Ngân Lưu Nhân khẽ mỉm cười tiến lên phía giai nhân cười nói: “Tại hạ Thái tử Thập Ngân quốc Ngân Lưu Nhân, cô nương tài hoa tuyệt thế”

Lộ Tùy Tâm đưa mắt lên đánh giá một chút nam nhân biểu hiện ôn hòa thân thiện này, nam nhân này có thể so sánh với vẻ đẹp tuyệt sắc của Das, nhưng không có khuôn mặt tinh xảo hào hiệp như Dương Á Sơ, khí chất trên người đã làm giảm bớt vẻ bề ngoài của hẳn, nụ cười thân thiết làm cho người ta thấy yên tâm! Khí chất ôn hòa làm cho người khác nghĩ có thể dễ dàng tới gần hẳn nhưng hẳn chính là người chôn dấu tâm cơ sâu nhất không ai có thể nhìn ra! Hẳn là thiên tài ngụy trang.

“Ngân thái tử khách khí, ta chẳng qua chỉ muốn thử vận may của mình mà thôi”

Ngân Lưu Nhân trong lòng thầm khen, quả là một cô nương có tài đối đáp, mới vừa rồi nhìn thấy hẳn đang đánh giá nàng mà cũng không biểu hiện thái độ gì, vô sóng vô dạng! thanh đạm như nguyệt, đôi mắt bình tĩnh như nhìn thấu được lòng người, để cho hẳn rất là kinh ngạc! Con người khẽ cười, nữ tử này rất đặc biệt!

“Ha ha, thử vận may cũng được, có chân tài thực học cũng được, cô nương, mời đáp đề”

Hẳn hồi hộp không biết nàng có thể đưa ra đáp án như thế nào!

Lộ Tuy Tâm hạ thấp trông mắt xuống, trong mắt hiện lên một đạo tinh quang!

“Ta muốn nhìn qua loại quả này!” nàng cũng muốn chứng thực suy đoán trong lòng!

Lúc này cả Kim loan điện đều yên lặng dị thường, nhìn chăm chú vào nữ tử này, vì nàng lạnh nhạt mà càng cảm thấy bội phục! còn kinh ngạc hơn so với tài văn chương của nàng!

Vũ Mặc Hiên cũng không biết tại sao hẳn lại cứ nhìn cô gái trước mắt không dứt ra được, khuôn mặt lạnh nhạt của nàng, ánh mắt bình tĩnh ấy, hẳn đột nhiên nghĩ muốn nhìn thẳng vào đôi mắt ấy, xem trong đôi mắt bình tĩnh có thứ gì ở đó?

Bây giờ nghe nàng nói muốn nhìn lại trái cây hẳn không khỏi kinh ngạc!

Mắt Ngân Lưu Nhân híp lại, một lần nữa đánh giá Lộ Tuy Tâm: “Ám Dạ”

“Vâng, thái tử” tên nam tử đang cầm hộp gấm bước lên hướng về phía Vũ Mặc Phong mở hộp gấm trong tay ra, xoay người lại để cho tất cả mọi người đều nhìn thấy được, bên trong là những trái cây lớn nhỏ đỏ tươi mê người nhưng lại căng mọng mềm mại như đôi bàn tay thiếu nữ.

Mọi người nhìn thấy cũng phải sửng sờ, này...đây là trái gì a?

Trong tâm khảm trương của Lộ Tuy Tâm cũng nhẹ nhàng dẫn ra, quả thật như thế! Xem ra ở thế giới này cái gì cũng có a?

Hay đầu lông mày dẫn nhẹ, nụ cười từ trong ánh mắt chuyển tới khóe miệng cười rung động lòng người, trong phút chốc, mấy người vẫn đang nhìn chăm chú vào nàng hô hấp đồng thời cứng lại!

Trong nháy mắt như được thấy hoa khai tuyệt mỹ, vừa nhiều loạn tâm ai?

Lộ Tùy Tâm chuyển hướng tới Ngân Lưu Nhân giật mình ở đó: “Ngân thái tử, ta nghĩ sẽ bắt đầu từ đây”

Ngân Lưu Nhân lấy lại tinh thần! Hẳn thật giống như thấy hoa khai trong nháy mắt! nụ cười của cô gái này có thể mê hoặc được tất cả nam nhân trên đời! Ánh mắt như cười lan tràn trên khuôn mặt làm cho người ta ngừng thở mà quên đi tất cả.

Thật là không khống chế nổi, mới vừa rồi hẳn thiếu chút nữa bị nàng mê hoặc bằng nụ cười! Nghĩ được như vậy, tròn mắt ôn hòa lộ ra tia sắc nhọn! Dùng ánh mắt tỉ mỉ lần nữa đánh giá nàng.

Trên mặt nàng lại khôi phục bình thản không còn chút dấu vết của nụ cười vừa nãy, làm cho hẳn lại càng bị mê hoặc, chẳng lẽ vừa rồi là hẳn bị ảo giác? Cô gái này rốt cuộc là người như thế nào?

“Ngân thái tử...” Vũ Mặc Phong tròn mắt híp lại, gọi nam tử đang đánh giá Tùy Tâm kia, vẻ đẹp của nàng hẳn không phải chưa nhìn thấy nhưng khi nhìn thấy đáy mắt tìm tòi của Ngân Lưu Nhân hẳn lại thấy không vui mừng chút nào hết, lại càng không muốn cho nam nhân khác nhìn thấy nàng.

“Thiên Vũ hoàng, có thể, mời cô nương” Ngân Lưu Nhân cảm nhận được hai đạo ánh mắt sắc bén nhìn hẳn liền không xem xét nữa, kết quả để cho hẳn trong lòng phải khiếp sợ.

Một ánh mắt là từ chính Lộ vương tử danh vô tình, tròn mắt quá phức tạp làm cho hẳn liền giật mình! Cô gái này cùng Lộ vương có quan hệ không tầm thường!

Một ánh mắt khác đến từ Vũ Mặc Phong, thân là đế vương, mà nam nhân cơ trí khôn khéo cũng đồng dạng để ý tới nữ nhân này như vậy sao?

Xem ra Thiên vũ hoàng triều thật đúng là để cho hãn phát hiện ra việc hay, chẳng qua là...nữ tử này lại có thể làm cho hai nam nhân bất phàm nhìn mình chăm chú! Nghĩ đến thứ vừa mới mê hoặc mình, Ngân Lưu Nhân liền hiểu ra ngay!

“Trước khi trả lời vấn đề của Ngân thái tử, Hoàng thượng, mời đem những thứ ta viết ra, cộng thêm một cái, cuộc sống sau này của ta là tự ta quyết định, nếu ta không đồng ý cho dù là kẻ nào cũng không được can dự” nàng sờ dĩ nói cường điệu là bất kì kẻ nào vì nhìn thấy trong ánh mắt nam tử ở đây đang mừng như điên! Nàng nghĩ chính là phụ thân Uông Tùy Tâm! Hãn không phải có tình đối với nữ nhi mà là phát hiện có thể lợi dụng nên mới kích động! Thời điểm hãn đưa Uông Tùy Tâm đi cũng chính là chặt đứt khát vọng của nàng, hưởng chi nàng không phải Uông Tùy Tâm nên không có bất cứ giao tình gì với hãn. Phụ thân, nàng so với Uông Tùy Tâm càng không cần.

Còn mặt khác cũng muốn dùng cái này ngăn cản tâm cơ của Vũ Mặc Phong, đế vương này, vĩnh viễn chỉ cần hãn muốn thì tất cả thiên hạ này đều là của hãn, bao gồm cả nữ nhân, không cần xem nàng có cự tuyệt hay không! Cho nên nàng mới ra yêu cầu như vậy trước mặt mọi người.

Bỏ qua thời cơ lần này nàng cũng không thể tìm thấy được lần nữa nên hãn mới có ý đồ như vậy, nhưng nàng cũng sẽ không dừng bước.

Lời Lộ Tùy Tâm vừa nói ra, trong ánh mắt của các vị đại thần cũng lộ ra hàm ý chê chọc cười nhạo, khó trách, hôm nay Lộ vương gia có cái gì đó khác thường? thì ra là như vậy a! xem ra vận khí nữ nhân này quả thật tốt, dựa vào thời cơ có một không hai này để có thể từ bỏ thân phận tiểu thiếp bị vứt bỏ bay lên làm Lộ vương phi, nữ nhi Uông Chấn quả thật là lợi hại.

Lúc này các vị đại thần cũng quăng ánh mắt không rõ vào người Ưông Chấn, trong lòng giễu cợt nhưng ánh mắt lại lấy lòng.

Vũ Mặc Hiên trong lòng thì lại hơi buồn mà bản thân hẳn cũng không hiểu, kết hợp với vẻ mặt Tam hoàng huynh chẳng lẽ nàng muốn nhân chuyện này lên làm Vương phi sao? nếu như nàng thật sự có thể đáp đề, như vậy yêu cầu này Hoàng thượng chắc chắn sẽ đáp ứng?

Chẳng qua là...nàng nói cuộc sống sau này không muốn người khác quấy rầy là có ý gì?

Địa vị Lộ vương phi thật là yêu cầu của nàng sao?

Vũ Mặc Hiên phát giác trong lòng nôn nóng muốn biết yêu cầu đó là gì..

Vũ Mặc Nhiên đầu óc trống rỗng, quả thật nàng muốn như vậy sao? không được can dự! nàng sợ hẳn lại dây dưa không buông tha sao?

Nàng là không muốn có bất kì mối quan hệ gì với hẳn nữa hay sao? Rũ mắt xuống, mặc cho cảm giác đau khổ lan tới toàn thân! Hẳn đột nhiên cảm giác đã mất đi nàng nhưng lại giống như đã mất tất cả. Trong mắt lộ ra vẻ cười khổ, nàng từ khi nào đã trở thành tất cả của hẳn rồi?

Nhưng nàng không cần!

Vũ Mặc Phong nhìn chăm chăm nữ nhân bên dưới: “Được”

Nhìn thánh chỉ trên tay, Lộ Tùy Tâm mới vui vẻ cười thật lòng.

Trong thánh chỉ kia là cái gì? Mà lại làm nàng cười đến mị hoặc như vậy?

Ngân Lưu Nhân còn chưa ngẫm nghĩ đã bị một thanh âm hấp dẫn lực chú ý. Mọi người lại càng như vậy, tất cả đều nhìn chăm chú vào nàng, nữ nhân này sẽ giải đáp đề này như thế nào?

Có việc gì.....

Hồi sau sẽ rõ, hô hô* câu khách a~*

“Câu thứ nhất, ta đáp một vạn binh lính thẳng, Ngân thái tử, ý ngài thế nào?”

Ngân Lưu Nhân tròn mắt thăm lại, khước miệng lộ ra vẻ cười: “Mong cô nương nói cụ thể tỉ mỉ ra, ta nguyện rửa tai lắng nghe”

Nhàn nhạt chăm chú vào nam tử trước mắt, nàng chậm rãi nói: “Người trong thiên hạ đều biết Thập Ngân quốc có kỵ binh lợi hại nhất, nhưng là mọi người đều biết đạo lý quả bất địch chủng, cho nên ta đáp một vạn binh lính thẳng.”

“Nga? Tại sao lại như vậy?”

“cách để đánh thẳng dĩ nhiên cần có binh pháp để hỗ trợ, có thể sử dụng trường kích(một loại vũ khí), binh lính cầm trường kích trong tay nghiêng trên mặt đất hướng lên phía trước thành một góc thích hợp, phía sau có thể thả ngựa hay phun khói ra đánh lạc hướng kỵ binh để không còn chú ý đến ta nữa. Mượn tất cả địa hình thuận lợi để đánh. Kỵ binh mang cây thương dài sẽ không thể vượt quá năm thước, căn bản sẽ không thể đánh tới binh sĩ trên mặt đất. Mà binh sĩ dưới mặt đất chỉ cần nhanh nhẹn tiếp cận kỵ binh, dùng trường kích giữ vững góc độ hướng lên trên làm cho kỵ binh phân tán, đến lúc đó binh lính sẽ tự nhiên xông lên trước. Dĩ nhiên kỵ binh cũng có khuyết điểm duy nhất đó là không thể tập trung quân chủ lực, bởi vì kỵ binh trừ lực chiến đấu mạnh còn những thứ khác đều không có. Chỉ sợ quân kỵ binh lúc phân tán sẽ không cách nào huy động sức mạnh mà bị diệt toàn bộ”.

“Vậy phải bố trí thế nào mới có thể phá vỡ được trận thế?” người lên tiếng chính là Vũ Mặc Nhiên từ đầu im lặng tới giờ, trong mắt của hắn vừa có khiếp sợ còn có cả cuồng nhiệt! mới vừa rồi nghe nữ nhân này nói

phương thức tốt nhất chống lại kỵ binh hãn cũng thấy ẩn chứa kích động trong lòng, không thể kiềm chế mà lên tiếng.

Đối với đánh giặc thì có muôn vàn kế sách, bọn họ chính là muốn một phương thức tác chiến không ai có thể phá vỡ, hãn vừa mới thấy ánh mắt khiếp sợ của đao phong, hãn biết nữ nhân này nói trúng tim đen của hãn.

“Dùng kế du kích” Nhìn Vũ Mặc Nhiên trong mắt cuồng nhiệt, Lộ Tỳ Tâm khẽ mỉm cười, nam nhân đối với xã tắc như vậy thật hiếm có, bởi vì hãn đối với Thiên Vũ hoàng triều luôn coi là trọng trách lớn lao. Hãn là tướng quân trời sinh, là người bảo vệ. Có hãn ở đây, giang sơn Vũ Mặc Phong vững chắc như tảng đá lớn.

Phụ thân của bọn hãn biết rất rõ năng lực của từng người mà an bài trọng trách cho từng người, nói vậy Vũ Mặc Phong cũng hiểu điều này nên mới đen quyền lực trong tay trao cho hãn, như vậy vừa lấy được lòng trung thành lại không gây ra nội chiến trong hoàng thất, đúng là một cao thủ.

“Đánh du kích?” Vũ Mặc Nhiên thì thầm trong miệng.

“Chính là tránh đấu chính diện với kỵ binh chủ lực, chỉ cần hãn hướng ra chỗ khác là tới phiên người ra đánh, một chút biện pháp đánh trả cũng không có, cho dù kỵ binh có đánh tới chỉ cần người còn đang đánh thì hãn căn bản không động được tới, bởi vì số người kỵ binh tuyệt đối có hạn. Hơn nữa kỵ binh không thể cách nơi đóng quân quá xa, nếu không bị vây hoặc chiếm lương thảo là coi như xong đời. Cho nên người chỉ cần hy sinh một phần đội quân dụ kỵ binh vào chỗ được mai phục sẵn, quân đội dù có mạnh đến đâu cũng không có cách nào thoát ra.”

Trong điện hoàn toàn yên tĩnh! Tĩnh mịch cùng trầm mặc. Vũ Mặc Phong khó nén được kích động đang dâng lên “Tốt, hay cho một cách đánh du kích, ha ha, hay cho một cách đánh du kích”

Vũ Mặc Nhiên sau khi tiêu hóa hết lời của nàng trong ánh mắt có phần kính trọng cùng bội phục! Dương Á Sơ nói đúng, hẳn không xứng với nàng! Cô gái như vậy không thể chỉ dùng hai từ đặc biệt mà hình dung được.

“Thái tử, ý ngài như thế nào?” khloe mắt dư quang nhìn vị nam nhân quốc tự phía sau Ngân Lưu Nhân sắc mặt tái nhợt, nàng biết đã nói trúng tim đen của hắn. Không có biện pháp a, Mao Trạch Đông chính là dùng kế đánh du kích này mà làm nên Trung Quốc thành tựu như hiện nay. Mà đối với đánh du kích, trên sách có dạy không ít.

Cho nên nàng có thể hoàn toàn hiểu được vẻ mặt của nam tử trung niên đang đổ mồ hôi lạnh kia.

Trong lòng khiếp sợ chỉ có Ngân Lưu Nhân tự mình biết, mặc dù trên mặt vẫn giữ vững nụ cười ôn hòa nhưng ánh mắt rung động hẳn không thể nào khống chế được. Phải biết rằng cách đánh kỳ binh này là tâm huyết mười mấy năm của hắn, cho nên mới lập được công lao lớn như thế cho Thập Ngân quốc, hôm nay lại bị một nữ tử phân tích tỉ mỉ chính xác, đầu ngón tay khẽ run lên, nữ tử này...

“Thái tử điện hạ, không biết thái tử có hài lòng với đáp án này hay không?” Vũ Mặc Phong cảm thấy toàn thân hưng phấn khó tả nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, trong mắt rõ ràng đang làm ra vẻ nếu như người không bị thuyết phục trăm sẽ làm thật cho người xem.

Ngân Lưu Nhân nhìn thật sâu cô gái đứng ở đằng kia: “Xin hỏi phương danh cô nương?”

Lộ Tùy Tâm hơi nhíu lông mày, nam nhân này khẳng định đang hận nàng đến nghiến răng nghiến lợi mà còn ra vẻ. Từ ánh mắt sát khí hầm hầm của tên đằng sau cũng đủ thấy nàng đã kích bọn họ lớn như thế nào.

“Uông Tùy Tâm”

“Tại hạ Ngân Lưu Nhân, lời cô nương vừa nói tại hạ xin bội phục”

Quái lạ nhìn nam nhân này, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, xem ra cũng có chút phong độ ha, ít nhất là có thật lòng hay không thật lòng cũng có thể thấy tên này rất biết điều khiến hành động của mình.

“Thiên Vũ hoàng có Uông cô nương tài hoa tương trợ, Ngân Lưu Nhân tâm phục khẩu phục.”

Một nữ tử mà có thể kiến giải được như thế đúng là kinh bang thế tài. Lần này là hẳn đã khinh địch.

Con người Vũ Mặc Phong lộ ra mỉm cười, nhìn biểu hiện của Ngân Lưu Nhân trong lòng cũng giật mình, đúng là Ngân Lưu Nhân, lúc nào cũng tự nhiên trấn định.

Vũ Mặc Nhiên nhìn nàng, vẻ mặt luôn luôn đạm mạc nhưng lại tỏa ra kì dị quang mang! Trên đời lại có một nữ nhân như thế sao?

Uông Chấn thì hồi hận muốn chết, sớm biết nữ nhi này bản lĩnh như thế thì đã đối xử tốt hơn rồi, bất quá bây giờ cũng chưa có muộn.

Các vị thần tử cũng phục hồi lại tinh thần, đối với cô gái trước mắt trở nên nghiêm túc cung kính! Hướng vào nàng ánh mắt phức tạp không dứt, phải biết rằng những thứ này người trong nhân gian nằm mơ cũng không nghĩ ra đáp án, nhưng lại được một nữ tử nói ra, việc này đối với bọn họ mà nói chẳng phải là quá chiêm chọc hay sao?

“Ở đề thứ ba, Tuy Tâm muốn thái tử trả lời ta một câu trước có được không?”

Lời nói của Lộ Tuy Tâm làm cho mọi người lại lấy lại tinh thần vểnh tai lên lắng nghe.

“Nga?” dung nhan hoàn mỹ của Ngân Lưu Nhân lộ ra vẻ kì dị. Hắn rất tò mò nữ tử này còn có thể làm kinh động đến hắn tới mức nào nữa?

Nhìn khuôn mặt trước mắt tò mò nhưng có thể nói là hoàn mỹ, Lộ Tùy Tâm thầm than trong lòng, nam tử này không nói đến một thân ôn văn nhã nhã, chỉ bằng vẻ ngoài suýt của hắn cũng đáng để ngưỡng mộ rồi, toàn thân từ trên xuống tận mát ra như hoa như ngọc, tay chân khiêm tốn, đôi mắt tỏa ra phong thái xuất thần len lỏi động lòng người, lưu doanh vận chuyển, mỉ mỉ hoặc hoặc!

Nụ cười nơi khóe miệng làm cho người ta như tắm xuân phong! Như xuân như phong như nguyệt! nam nhân này quả là xuất chúng.

“Tại hạ lớn lên có thể vào được trong mắt Uông cô nương?” trong lòng có chút mong đợi câu trả lời của nàng, muốn biết trong mắt nàng, hắn có tính là đẹp không?

Nghe nói gương mặt nhìn chăm chú vào hắn, đôi mắt bình thản không một gợn sóng của Lộ Tùy Tâm nổi lên một tia thương thức, theo như nàng thấy, hắn đúng là rất xuất sắc.

“Thái tử một thân nhuận hoa, dĩ nhiên Tùy Tâm cũng không thể bỏ qua” nhìn nam nhân này, trong lòng Lộ Tùy Tâm đột nhiên nhớ tới khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân của Dương Á Sơ, vẻ mặt nàng cũng có chút ôn nhu, khẽ mỉm cười, hắn nói hôm nay sẽ ở ngoài hoàng thành đón nàng.

Ngân Lưu Nhân một mực nhìn biến hóa trên mặt nàng, gập nụ cười nơi đáy mắt kia không khỏi hiểu kì không biết trong lòng nàng đang nghĩ tới điều gì?

Vũ Mặc Phong vẫn nhìn hai người có hơi trầm xuống: “Tùy Tâm, người muốn hỏi Thái tử vấn đề gì?”

Hắn thậm chí vừa có một loại cảm giác khó chịu, chỉ muốn đem nàng đi không cho mọi người nhìn thấy vẻ đẹp trên người nàng.

“Đúng vậy a, không biết là vấn đề gì?” Ngân Lưu Nhân cũng tò mò hỏi.

“Mời thái tử nói cho ta biết, gà và trứng gà thứ nào có trước, đáp án của Thái tử cũng chính là đáp án của ta”

Ngân Lưu Nhân vẻ mặt có hơi kinh ngạc rồi lộ ra vẻ cười, hắn hoàn toàn tâm phục khẩu phục.

Lời Lộ Tuy Tâm vừa nói ra, mọi người trong đại điện đều bình tĩnh, này...chỉ đơn giản giải quyết như vậy mà làm cho người ta lâm vào khó xử! này...tại sao bọn họ chưa từng nghĩ tới?

Đáy mắt Vũ Mặc Hiên sáng lên! Thật là đáp án tuyệt vời.

“Ha ha, thái tử điện hạ, trẫm rất thích đề này” Vũ Mặc Phong cho đến giờ vẫn chưa có cảm giác giống khoái như thế này. Sâu trong tròng mắt vui vẻ làm cho trên khuôn mặt trắng nõn của hắn càng thêm phần tuyệt mỹ.

“Ám Dạ”

“Dạ”

“Mời Hoàng thượng thử độ” Ngân Lưu Nhân bất trí một từ, nhìn về phía Vũ Mặc Phong khẽ nở ra nụ cười có ý đồ.

Đây là loại cây hắn tình cờ tìm thấy dưới chân núi, màu sắc đỏ tươi động lòng người mới hao hết tâm tư tìm người mang về, Thập Ngân quốc ngoài hắn ra không ai biết được, mà hắn cũng đã biết trong này có độc hay không, lần này đến đây hắn liền nảy ra ý tưởng muốn thử loại quả này có tác dụng như thế nào?

Lộ Tuy Tâm nhìn viên cà chua đỏ mọng không khỏi nhớ tới hiện đại, nơi đó quả này ngay cả trẻ con cũng biết. Nhưng đến nơi này lại là một vật phẩm hiếm có.

“Có thể cho ta sờ vào?” nàng muốn cảm nhận một chút đồ mà nàng thường ăn trong cuộc sống, cũng thấy thân thiết với mình. Xem ra nàng chỉ không còn nghĩ tới cuộc sống hiện đại nhưng trong tâm vẫn còn hoài niệm.

“Này...” Âm Dạ khó xử nhìn Thái tử, loại quả này là Thái tử thích nhất, giao dễ dàng như vậy hẳn thật không yên lòng!

“Đưa cho Uông cô nương” Ngân Lưu Nhân có thể cảm nhận huyết mạch mình đang sôi trào. Cô gái này là cỗ mê hương! Làm cho hẳn muốn vạch trần vẻ ngoài thần bí kia của nàng!

Nhẹ nhàng vịn trong tay xúc cảm trơn bóng, Triệu Trung Nghiệp thích nhất là canh trứng cà chua cho nên hẳn thường xuyên bắt nàng làm món ăn này, nhưng là...có ai biết được thân nàng đang ở chỗ đây?

“Tùy Tâm?” thanh âm Vũ Mặc Phong cắt đứt suy tư của Lộ Tuy Tâm! Cúi đầu bình phục những lay động trong lòng, ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Vũ Mặc Phong, không khỏi có chút do dự! Cho dù nàng nói thứ này không có độc thì hẳn dám ăn sao? Những đại thần này sẽ để yên cho hẳn ăn sao?

Nàng khẽ thở dài một cái, vì tự do, nàng quyết đi đến cùng.

“Đưa một chậu nước mang vào đây” nàng có thói quen ăn loại trái cây gì cũng rửa sạch. Huống chi cà chua này vốn bình thường lại được coi là trân bảo xuất hiện, tất nhiên sẽ không sạch sẽ đến đây.

Tất cả mọi người đều nghi ngờ không giải thích được nhìn nàng.

Nước? chẳng lẽ ai cũng có thể giải độc?

Rất nhanh có người mang chậu nước lên, Lộ Tuy Tâm đem thứ trong tay vào chậu nước, nhẹ nhàng chà sát rửa sạch..

Toàn trường đều nhìn chăm chăm vào nàng, nghi ngờ động tác của nàng nhưng không ai dám lên tiếng.

Ngân Lưu Nhân quái lạ nhìn nàng đang thanh tẩy viên trái cây, cũng kinh ngạc, nàng muốn làm cái gì?

Nhìn cà chua đã được rửa, rồi cả vẻ mặt nghi ngờ của mọi người, nàng đột nhiên nghĩ sao không để cho tất cả mọi người cùng thử? “Cầm dao gọt trái cây lên đây đi”

Nhẹ nhàng đem cắt cà chua ra làm mấy miếng, bên trong màu sắc tiên diễm làm cho người ta lóa mắt, rồi lại thâm lắng đầu: quả thật là thứ quả mê người, đáng tiếc không có người nào dám thử.

Cầm lấy một miếng bỏ vào trong miệng khẽ cắn.

“Không thể...” nhìn động tác của nàng, mấy giọng nói đồng thời vang lên, nhưng cô gái đã cắn một miếng...

Mọi người cùng khẩn trương nhìn vào nàng.

Thưởng thức hương vị bên trong! Ân! Mùi vị so với hiện đại thanh hơn một chút! Chua chua ngọt ngọt! xem ra đồ thiên nhiên trong lành thật dễ ăn! Nếu tìm vị thái tử này xin vài quả không biết hẳn có cho không a?

Nuốt vào trong bụng, Lộ Tuy Tâm nhìn về nam nhân trên thượng vị: “Hoàng thượng, thử một miếng xem”

Rồi quay sang bốn phía: “Các vị cũng nên thử mùi vị xem sao, không có độc”

Các đại thần đang tiến lên liền lui về sau một bước! Nói giỡn chứ! Ai biết được trong này có độc hay không? Nàng nói không có độc có nghĩa là không có độc hay sao?

Không thềm để ý tới mấy người lùi lại, Lộ Tùy Tâm nhìn về phía Vũ Mặc Phong, Ngân Lưu Nhân rồi cả Vũ Mặc Nhiên vẫn đang nhìn chăm chăm vào nàng.

“Mùi vị không tệ” có phải không dám ăn, ta xem người nào ai gan dạ sáng suốt đây.

Vũ Mặc Hiên nhìn nàng rất cuộc tâm cũng hạ xuống, lại nhìn một chút mọi người, rồi nhìn vẻ mặt của nàng, dứt khoát đi tới bên cạnh dùng ngón tay thon dài nhẹ nhàng cầm lấy một miếng bỏ vào trong miệng, không biết tại sao hẳn lại tin tưởng tuyệt đối trong này không có độc! Nàng đã dùng hành động để chứng minh rồi.

Mà hành động này của Vũ Mặc Hiên cũng làm cho toàn trường phải kinh ngạc: Hiên vương này đầu óc có vấn đề rồi a?

“Hiên đệ...” giọng nói của Thanh vương có chút nguy cấp, Hiên đệ sao lại thử đồ kia a! Vạn nhất có độc thì làm sao bây giờ?

Vũ Mặc Nhiên đáy mắt cũng hơi lộ ra vẻ kiên quyết.

Đi tới bên cạnh nàng, cầm một miếng lên nếm thử.

Mùi vị này vừa chua vừa ngọt ngào, cũng không tệ lắm, ít nhất cũng không khó ăn.

Ánh mắt Ngân Lưu Nhân lướt qua nghi ngờ, nàng biết loại quả này từ trước sao? tại sao nàng biết? che dấu vẻ rung động trong mắt, người nào có thể lấy được nữ nhân này là tam sinh hữu hạnh!

“Hoàng thượng, người có muốn thử một chút hay không?” Lộ Tuy Tâm nhìn về phía Vũ Mặc Nhiên cùng một nam nhân chưa từng gặp đáy mắt hơi nở nụ cười! Việc làm của bọn họ khiến nàng rất vui, tin tưởng tuyệt đối một người là rất khó khăn. Mà bọn họ còn làm như vậy, nàng cảm kích còn chưa xong nữa là! Bất quá cà chua bọn họ chưa từng thử qua, chắc là không quen đây

Nhìn về phía hai người hơi nhú chân mày, Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng cười ra thành tiếng!

Mà nàng cười làm cho hai người hơi bị chấn động! nàng lại có vẻ phong tình khác đến như vậy! trên dung nhan thanh lệ là nụ cười vui vẻ!

Trong lòng hai người cùng vang lên câu nói: Cho dù thực sự có độc đi chăng nữa, bọn họ cũng không hối hận.

Nhìn nàng vui vẻ, trong con ngươi Vũ Mặc Phong không khỏi xẹt qua tia ảo não!

“tiểu Thân tử, đi lấy một miếng lên cho Trầm tử”

“Hoàng thượng...” mặc dù có Hiên vương cùng Lộ vương đã ném thử nhưng Hoàng thượng là thân thể ngàn vàng! này...

“Hoàng thượng không thể...” các đại thần cũng ra mặt nói.

Vũ Mặc Phong đứng dậy đi xuống đài, đứng ở trước mặt Lộ Tuy Tâm, trên mặt cũng nở nụ cười vui vẻ.

“Tùy Tâm thích ăn loại quả này sao?”

“Ân! Mùi vị cũng không tệ lắm” không thích cũng không ghét! Chẳng qua là đã lâu rồi chưa được ăn mà thôi.

Bàn tay trắng nõn cầm lấy một miếng, “Hoàng thượng, không thể a...”

Một bàn tay khác nhanh hơn cũng đồng thời lấy một miếng đưa lên, hẳn là Ngân Lưu Nhân!

“Ân, mọi người đều không biết loại quả này ăn rất ngon! Thiên vũ hoàng, thử một chút xem sao, mùi vị này quả rất tuyệt”

“Thái tử, đáp án cho ba đề này còn có gì dị nghị hay không?”

Lộ Tùy Tâm cũng không đi nhìn Vũ Mặc Phong, hẳn bây giờ ăn hay không ăn cũng không quan trọng! Quan trọng là...nàng-Lộ Tùy Tâm rất cục cũng có tự do!

“Không có, tài hoa của cô nương khiến cho ta bội phục”Khẽ mỉm cười, trong mắt không hề che dấu thương thức.

“Lộ vương gia, ngài còn có gì để nói không?” hương Vũ Mặc Nhiên hỏi, Lộ Tùy Tâm yên lặng nhìn chăm chú vào hắn.

Ngăn chặn hối hận cùng thống khổ trong lòng, đáy mắt Vũ Mặc Nhiên lộ ra vẻ kiên trì, hẳn sẽ làm cho nàng biết tình cảm của hắn, chắc chắn sẽ đường đường chính chính cưới nàng vào vương phủ, vị trí Lộ vương phi không phải nàng thì không ai có ngồi vào!

“Không có” chẳng qua Bốn vương rất hối hận đã từng đối với người như vậy. nếu không...nếu không...hài tử của chúng ta cũng đã rất lớn rồi. Nhưng mà trên đời này không có thuốc hối hận để thử, ta chỉ có thể ở trong lòng mà cam đoan với người, sau này ta sẽ đối xử thật tốt với người, dùng hành động để chứng minh quyết tâm của ta, chắc chắn sẽ làm người phải hồi tâm chuyển ý.

“Cám ơn đã thành toàn” nhìn sâu vào nam nhân này một cái, Lộ Tùy Tâm cũng có phần cảm kích với hắn!

“Hoàng thượng, mời tuyên chỉ”

Vũ Mặc Phong giờ phút này trong lòng đều nếm đủ ngũ vị, nàng thật đã làm được!

Trở về ngồi trên long y: “tiểu Thân tử, tuyên chỉ”

“Dạ”

...

Tuyên chỉ xong mọi người vẫn như cũ không phục hồi được tinh thần trở lại, không khỏi hoài nghi xem lỗi tai mình vừa rồi có nghe nhầm hay không? Hay là Thân công công tuyên đọc sai rồi a? nếu không tại sao không trở thành Lộ vương phi mà lại là giáng chức làm thứ dân?

Ông Chấn vốn đang nằm mộng tưởng mình sẽ trở thành phụ thân của Lộ vương phi, này...này...Ông Tùy Tâm có phải đang u mê không a? làm Lộ vương phi không làm lại muốn làm thường dân cái gì?

“Dân nữ Ông Tùy Tâm tạ Hoàng thượng đã ban ơn, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” quý xuống mặt đất, lần này là thật tâm thành ý của Lộ Tùy Tâm.

Nghĩ đến việc sau này có thể tùy ý muốn đi đâu thì đi, không có gì bó buộc...Lộ Tùy Tâm trong lòng vui đến mức không diễn tả thành lời!

Tử Vân chắc là đã chờ lâu rồi! Tử Vân, ta không cần phải trốn vẫn ra được!

Dương Á Sơ có lẽ đang ở hoàng thành đợi nàng? Ha ha, Lộ Tùy Tâm ta không ngờ cũng có ngày có cảm xúc mãnh liệt như vậy a!

Nhìn Tùy Tâm vui vẻ từ bên trong, mấy tên nam tử kinh ngạc lại càng bị mê hoặc!

Vũ Mặc Hiên rất cuộc cũng biết yêu cầu của nàng là gì, nhưng lại làm cho hấn khiếp sợ! ấn tượng ngày càng sâu đậm!

Một thân thông dong bình tĩnh đến chói mắt, mê hoặc tâm của bao nhiêu người? một cái nhăn mày một nụ cười đã làm rung động bao nhiêu hồn người?

Ngoài hoàng thành.

“Dương công tử, phu nhân nhà ta...không phải...tiểu thư nhà ta ra ngoài hay chưa?” những lời này Tử Vân cũng không biết đã hỏi bao nhiêu lần rồi. Từ khi phu nhân nói muốn có tự do sau đó muốn nàng gọi người là tỷ tỷ, nhưng nàng nói không có quen, cứ gọi nhầm rồi lại sửa thành tiểu thư.

“Chắc sẽ nhanh thôi” trong lòng hấn cũng khẩn trương y như vậy.

Bất quá, hiện tại cũng chỉ có thể đợi ở đây, nhưng mà...Vũ Mặc Phong sẽ thả nàng sao?

Loại quả này nàng biết sao?

Giờ phút này hấn cũng không biết là nàng có biết không, chỉ có thể kiềm chế lo lắng trong lòng.

Đứng bên cạnh xe ngựa, Tử Vân thỉnh thoảng lại đi tới đi lui! Phu nhân không biết tối qua có ngủ ngon giấc không?

Còn nữa...phu nhân thật sự có thể tự do sao?

Đang suy nghĩ thì cánh cửa dày cộp nặng nề kia rốt cuộc cũng chậm rãi mở ra, một đội cấm vệ quân đi ra ngoài.

“Phu...Tiểu thư...tiểu thư, Dương công tử, ta nhìn thấy tiểu thư nhà ta” Tử Vân ánh mắt hưng phấn khi nhìn thấy hình dáng quen thuộc.

Dương Á Sơ nhìn thân ảnh đang tới gần, nụ cười động lòng người trên khuôn mặt tuyệt đẹp, nàng thật đã làm được!

Nhìn những người đi cạnh nàng có cả Vũ Mặc Hiên hẳn liền giật mình.

“Dương huynh” Vũ Mặc Hiên nhìn thấy nam tử bên cạnh xe ngựa cũng thấy quái lạ! nhưng ngay sau đó lại khôi phục bình tĩnh! Gật đầu hướng Dương Á Sơ ý bảo! trong lòng thì lại nghĩ Uông cô nương này có quan hệ với Dương Á Sơ như thế nào? Uông cô nương hình như rất tin vào Dương Á Sơ.

“Thì ra Uông cô nương là bằng hữu của Á Sơ huynh a!”

“Hiên vương, chúng ta lại gặp mặt” mặc dù Dương Á Sơ hướng về phía Vũ Mặc Hiên nói chuyện nhưng chỗ sâu nhất trong mắt chỉ có bóng hình xinh đẹp một thân bạch y của nàng.

Hắn vẫn biết nàng rất đẹp nhưng khi nhìn nàng mặc bộ y phục này xuất hiện trước mắt hắn, trong lòng vẫn cảm thấy vô cùng mới mẻ tươi đẹp.

Gặp y phục may trên người nàng, trong lòng Vũ Mặc Phong tâm tư càng sáng tỏ, Thiên thiên gấm này tồn tại là vì có nàng.

Nhìn ánh mắt nàng đang nhìn mình, Dương Á Sơ đột nhiên cảm thấy, có thể nhìn nàng như vậy thôi hẳn cũng rất hạnh phúc rồi.

“Uông cô nương, Vũ Mặc Hiên đối với tài hoa của cô nương quả là bội phục cúi đầu, không biết Vũ Mặc Hiên này có vinh dự được làm bằng hữu của cô nương hay không?” Vũ Mặc Hiên tiến lên trước mắt giai nhân nói.

Dương Á Sơ ngạc nhiên tiệt thể mặt biến sắc, bây giờ hào quang trên người nàng đã phát ra có muốn ngăn cũng không ngăn được nữa, chỉ cần là nam nhân nhất định sẽ vì nàng đặc biệt mà động tâm! Bởi vì nam nhân đều bác ái!

Chẳng qua là...Vũ Mặc Hiên từ trước tới nay vẫn không quan tâm tới nữ nhân! Thái độ của hãn nghĩa là gì?

Khẩn trương nhìn chăm chú vào Lộ Tuy Tâm, Vũ Mặc Hiên nhận ra chính mình cũng đã bị mê hoặc, đây là việc hãn thật sự đang làm sao? tại sao trong lòng lại thấp thỏm đến như vậy? thậm chí người trước mắt từ đầu đến cuối vẫn chưa từng thật tình nhìn hãn.

Lộ Tuy Tâm đón nhận ánh mắt nam tử, có thể coi là một nam tử anh tuấn bất phàm, hãn lơ lên cũng giống mấy vị ca ca của hãn thật là đẹp mắt, một thân cầm y thác đồ thon dài trên người hãn, vừa như hoa như ngọc rồi lại như nguyệt, không đơn thuần như vậy, trên người hãn còn tỏa ra khí chất hấp dẫn người khác, tôn quý mà không hoa lệ, sang trọng rồi lại đạ mạc, ôn hòa rồi lại làm bất hòa, một nam nhân lòng dạ sâu sắc! có thể do bối cảnh thân phận mà làm cho hãn có chút u buồn! Chẳng qua là...một nam nhân như vậy sẽ không dễ dàng đi thổ lộ lòng mình. Vì sao hôm nay hãn lại đi ngược lại ném thử cà chua kia?

Còn có, hãn tại sao lại nghĩ muốn cùng nàng trở thành bằng hữu?

Vũ Mặc Hiên nhìn giai nhân trầm mặc không khỏi cười khổ, là mình quá hấp tấp.

“Thời điểm Hiên vương lên ném thử loại quả Tuy Tâm cũng thấy rất bất ngờ, dũng khí của Hiên vương ta rất bội phục! Mà lý do Tuy Tâm mời Hiên vương đưa tiễn, mặc dù chỉ có duyên gặp mặt nhau một lần nhưng ta tin tưởng cách đối nhân xử thế của Vương gia. Những thứ này Tuy Tâm vô cùng cảm kích, trong tâm cũng sớm coi vương gia là bằng hữu của mình, huống chi Tuy Tâm còn thiếu nợ vương gia một ân tình” có lẽ nàng nên mở lòng mình, tiếp nhận vài bằng hữu cũng tốt.

Vũ Mặc Hiên nghe Lộ Tuy Tâm nói trong lòng vui mừng, ý của nàng là nàng mới cự tuyệt Hoàng thượng cùng Tam hoàng huynh đưa tiễn mà lại

nhờ hẳn là vì nàng tín nhiệm hẳn sao? theo lời nàng chỉ gặp mặt một lần? nhưng nàng nói thiếu ân tình của hẳn, chẳng lẽ vì vậy với nhận hẳn làm bằng hữu sao?

Đang định giải thích.

“Hiên vương gia, sau này còn gặp lại!”

Đi tới bên cạnh Dương Á Sơ, hướng người ở ngoài đường cười: “Tử Vân, người cũng tới đây sao?”

Tử Vân một mực kiềm chế lại kích động bởi vì nhìn thấy phu nhân với một nam tử thoát nhìn địa vị cao quý đang nói chuyện! Hơn nữa Dương công tử cũng tiến lên cho nên đành phải đứng nguyên tại chỗ, chờ phu...à không tiểu thư nói xong.

“Tiểu thư...” tiểu thư thật tự do rồi sao?

“Ha ha, đồ nha đầu này” bảo nàng gọi là tỷ tỷ nhưng nói mãi cũng không quen nên khăng khăng gọi là tiểu thư. Nàng thuyết phục mãi mà nha đầu này vẫn không thay đổi ý nghĩ, cũng chỉ bảo tùy nàng. Nha đầu này tính tình thật là bướng bỉnh.

“Tử Vân, sau này muốn đi đâu thì đi nơi đó! Cuộc sống như thế thật là sáng khoái có phải không?” nghĩ đến việc có thể trải qua những ngày tháng tự do tự tại, trên mặt nàng lại nở nụ cười khê.

Nhìn tiểu thư như vậy Tử Vân cũng thấy rất vui vẻ.

“Ân! Tử Vân sau này suốt đời ở bên cạnh tiểu thư, dù tiểu thư có đuổi Tử Vân đi, Tử Vân cũng sẽ không đi”

“Vậy a, chờ một ngày người yêu một nam nhân rồi người cũng sẽ không nói như vậy nữa đâu” Lộ Tùy Tâm gạt gạt mũi của Tử Vân trêu chọc nói.

Tử Vân dậm chân: “Không đâu, tiểu thư, Tử Vân sẽ không lấy chồng, ta sẽ vĩnh viễn ở bên người”

Vĩnh viễn bên cạnh nàng? Vĩnh viễn có xa lắm không? Nghe Tử Vân nói Lộ Tuy Tâm liền giật mình nhưng trên mặt vẫn cười như cũ.

Yên tâm đi! ta vĩnh viễn sẽ ở bên cạnh nàng! Nhìn ánh mắt chần chờ của nàng, Dương Á Sơ rất muốn nói như vậy nhưng tâm lại đè nén. Hiện tại hẳn không thể hù nàng được! hẳn tình nguyện chờ, tình nguyện được một mực bên cạnh nàng, làm cho nàng từng chút từng chút một yêu hẳn.

Biệt viện hoàng gia.

“Thái tử...”Đạo phong nhìn thái tử điện hạ vẫn đang trầm mặc từ sau khi hạ triều, nhớ tới cách đối phó kỵ binh của nàng hẳn không khỏi hơi gấp gáp.

“Đạo phó tướng, ngài lui xuống trước đi, Thái tử có việc sẽ triệu kiến người” nam tử ưu nhã hướng người đang lo lắng nói.

“Vậy ti chức cáo lui”

Bên trong phòng lại một mảnh yên lặng, nam tử ưu nhã bưng một chén trà tới bên cạnh phía sau Ngân Lưu Nhân.

Cũng không biết qua bao lâu, Ngân Lưu Nhân mới nhận lấy chén trà nhấp nhẹ: “Ám Dạ, người cảm thấy thế nào?”

Nam tử ưu nhã vốn tên là Ám Dạ, đang suy tư một chút rồi mới lên tiếng: “Thuộc hạ cho là Thái tử nên vứt bỏ Thanh vương”

Cười khẽ một tiếng: “Dạ, Bồn cung cho tới bây giờ cũng chưa từng đem Vũ Mặc Thanh để vào trong mắt, chỉ là đang tìm kiếm một cơ hội thì hẳn vừa đúng lúc xuất hiện mà thôi” một con cờ không đáng cho hẳn phải suy

nghĩ đến, chỉ bất quá... cô gái Uông Tùy Tâm này mang lại phiền phức không nhỏ cho hẳn. Nghĩ như vậy trong con người ôn hòa tản mát ra ánh nhìn tà mị! Bất quá chuyện này đi không uổng phí, để cho hẳn tìm được một nữ nhân trên đời này có tư cách làm thái tử phi của hẳn.

“Lưu Tinh”

“Có thuộc hạ”

Nam nhân một mực đứng ngoài cửa nhanh chóng đi vào.

“Ta muốn biết tất cả những gì liên quan tới Uông Tùy Tâm”

Ánh mắt hỏa diễm như nhiên phát sáng ngẩng đầu nhìn về hướng thái tử nhưng ngay sau đó đã trả lời: “Thuộc hạ tuân mệnh”

“Điện hạ, bước tiếp theo nên làm gì bây giờ?” kế hoạch có phải nên thay đổi hay không?

“Đi đi, cũng coi như đưa Vũ Mặc Phong lễ vật gặp nàng” Vũ Mặc Phong, đối với lễ vật của bốn cung, người sẽ xử trí ra sao đây?

Bốn cung sẽ chống mắt lên nhìn xem.

Hoàng cung Phong Vũ cung

Vũ Mặc Phong đứng ở đây, Phong Vũ cung thiếu nàng, trong tâm cảm thấy một mảnh phiền muộn cùng trống rỗng! trong lòng âm thầm thề rằng, một ngày nào đó, Tùy Tâm, Trẫm sẽ khiến cho người cam tâm tình nguyện ở bên cạnh trẫm! Phong Vũ cung này sẽ là nơi người chung sống!

Tiểu Thân tử cuối cùng đã hiểu được tất cả, chuyện trên điện hôm nay không ai có thể rõ ràng bằng hẳn, Hoàng thượng đã yêu cô gái vốn là thị thiếp Lộ vương gia cam tâm có một cuộc sống bình thường! Nhìn về mặt

của hoàng thượng làm cho hẳn nhớ tới cô gái khí chất phi thường kia! Khó trách Hoàng thượng lại yêu nàng!

“Truyền ám vệ”

Vũ Mặc Phong trầm giọng nói

“Vâng, Hoàng thượng”

“Tham kiến Hoàng thượng” Ám vệ quỳ xuống mặt đất thỉnh an.

“Người đi chọn một ám vệ thông minh nhanh nhẹn đi ra ngoài, trăm muốn đích thân ra lệnh” hẳn nhất định phải nắm giữ được nàng.

Ám vệ suy nghĩ một chút, thông minh cơ trí... “Hoàng thượng, Như Nguyệt có thể không?” Như Nguyệt là ám vệ thân cận bên cạnh Hoàng thượng, cũng rất hiểu Hoàng thượng, mà khuôn mặt của nàng không... dễ dàng làm người khác không chú ý tới nhất, có thể nói là ám vệ trời sinh.

“Không được” lòng dạ phụ nữ là khó nắm giữ nhất, huống chi là một nữ nhân yêu chủ tử của mình cũng đã không xứng với xưng hô ám vệ này rồi! mà việc cần làm là theo dõi nàng!

“Vâng, thuộc hạ sẽ chọn vài người cho Hoàng thượng tuyển lựa?” Ám vệ mặc dù có chút quái lạ nhưng chủ tử tự có tính toán của chủ tử, có lẽ lần này Như Nguyệt không thích hợp để làm.

“Đi đi”

Tùy Tâm, trước hết Trẫm cho người ở bên ngoài bay lượn thưởng thức cuộc sống tự do một thời gian! Nhưng người là trời cao ban xuống cho trẫm! Con người cơ trí lộ ra kiên quyết làm cho người ta rung động! người chưa từng hiểu tình một khi đã hiểu thì như thế nào có thể bỏ cuộc được?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 55: Phiền Toái Lại Nổi Lên

“Tiểu thư, người đang suy nghĩ gì vậy?” Tử Vân nhìn người đang suy tư mà hỏi.

“Tử Vân, chúng ta rời đi thôi”

“A? vậy chúng ta sẽ đi chỗ nào a?” Tử Vân ngơ ngác nhìn Lộ Tỳ Tâm.

Đi chỗ nào? Đi nơi nào cũng được a! Chỉ cần không phải ở cái chốn kinh thành này là được! nàng cảm giác có chuyện gì đó sắp xảy đến.

“Nhưng là Dương công tử...”Không phải Dương công tử đã nói tiểu thư ở đây chờ mấy ngày sao?

Lộ Tỳ Tâm cười khổ, Dương công tử! nàng bây giờ mới biết Dương Á Sơ chính là đương kim thủ phủ, dặm chân một cái là có thể chấn động một nửa kinh tế Thiên vũ hoàng triều! này...người như vậy có thời gian để đi cùng đoạn đường với nàng sao?

Từ khi ra khỏi cung, Dương Á Sơ đã mời nàng tới biệt viện nhà hãn ở nhưng nàng nhẹ nhàng từ chối, để cho hãn đưa nàng cùng Tử Vân vào trong khách trọ ở. Về mặt thất vọng của hãn nàng cũng thấy hơi có lỗi nhưng quả thật bây giờ trong lòng nàng rất rối loạn, càng không muốn rước thêm vài vấn đề khác.

Sau khi đưa hai nàng tới đây, khách trọ lớn nhất kinh thành, bố trí một gian phòng thượng hạng! nàng đến bây giờ vẫn nhớ rõ sắc mặt của chưởng

quỹ, nhìn nàng với ánh mắt khiếp sợ cùng xem xét kỹ càng. Nàng mới phát hiện ban đầu mới chỉ biết Dương Á Sơ là chủ nhân Du Nhiên cư, giang hồ đệ nhất công tử, còn lại thì chưa từng suy nghĩ nhiều quá.

Nhưng mà...trong lòng cười khỗ, bối cảnh gia đình này chỉ e làm bằng hữu cũng rất khó! Nàng cũng không phải so đo gì nhiều mà là hiểu rất rõ cánh cổng nhà thủ phủ cao bao nhiêu, điều này tâm không cần phải nghĩ. Nhưng nàng đã quá tham lam nhận lấy ôn nhu cùng chân thành của hắn! Nhưng là...cuộc sống như thế của nàng trôi qua quá lâu, lâu đến mức nàng đã nhìn thấu quá nhiều! Nàng cùng hắn trong sạch nhưng chỉ vì tình cảnh thực tế mà phá hỏng sao?

Nàng bây giờ không biết! Bởi vì nàng thực ra cũng không biết Dương Á Sơ, nàng chỉ đơn thuần thấy được ôn nhu cùng cảm giác an toàn từ hắn! Nhưng sau khi nàng biết thân phận của hắn trong lòng nàng có chút do dự! Một bằng hữu như thế có quá nhiều vấn đề! Không phải hắn mà là thế lực đến từ sau lưng hắn, người nhà cùng bằng hữu của hắn.

Việc này đến một lúc nào đó cũng phải đối mặt, nhưng ai biết được sẽ như thế nào? Mà hắn cũng phải chịu đựng cái gì trong lòng?

“Tiểu thư, người nhìn xem, phía ngoài thật náo nhiệt” Tử Vân không muốn nhìn thấy tiểu thư như vậy. Lúc nào tiểu thư mang thần sắc như vậy nàng cũng rất đau lòng. Nàng hy vọng tiểu thư vẫn luôn vui vẻ, bởi vì như vậy mới là đẹp nhất!

Lộ Tuy Tâm bình phục suy nghĩ trong lòng, nhìn qua Tử Vân vì tâm tư đơn thuần của nàng mà uất ức. Nhìn y phục trên người Tử Vân, rồi lại nhìn lại y phục trên người mình, mà cũng không phải y phục của mình! Trên người nàng chính là bộ đồ mang từ trong cung ra, lúc ấy nàng cũng có ý định đổi lại nhưng lại bị tên thái giám quỳ trên mặt đất khóc lóc van xin!

Mà y phục trên người Tử Vân chắc là do Dương Á Sơ đưa cho a?

Cũng tốt, trước tiên phải đem tổng hết những vấn đề đáng ghét này đi, nàng tự dựa vào chính mình là được rồi.

“Tử Vân, vậy thì chúng ta cũng đi xem một chút náo nhiệt thôi” cũng thuận tiện mua thêm chút đồ vật, ngày mai nàng sẽ rời khỏi kinh thành.

Rời khỏi chỗ thị phi này!

“Được a” Tử Vân vui vẻ đáp.

Lần nữa đi ở con đường xa lạ này, ánh mắt Lộ Tùy Tâm toát ra tia hứng thú! Nàng cũng rất muốn đi dạo một chút đường phố cổ đại! lúc ở hiện đại nàng không thích dạo phố vì nàng cũng không thích chỗ nào quá đông người! Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy nàng biết có thể tự do tự tại hòa vào những con người này, đây cũng là một loại vui vẻ! Bởi vì ít nhất nơi đây còn có tự do!

“Tử Vân, chúng ta đi phục trang lâu trước đi”

“Được” tiểu thư hẳn nên thêm một vài bộ y phục xinh đẹp nha! Giống như y phục bây giờ trên người tiểu thư thì càng tốt, rất đẹp a, làm cho nàng cũng không dám nhìn thẳng vào tiểu thư, sợ nhìn xong sẽ ngây cả người mất.

“Tiểu thư, phía trước chính là phục trang lâu tốt nhất kinh thành”

Nhìn theo hướng Tử Vân vừa chỉ: Vân Thường trang.

“Tử Vân, đi một...chỗ khác đi” nàng cũng không cần loại y phục cao quý như vậy, chỉ cần chút y phục đơn giản bình thường là được rồi.

“Tại sao lại phải đi...một chỗ khác a?” tiểu thư lo không có bạc sao? hôm qua Dương công tử có cho nàng một vật, nói có thể đi mua đồ ở tất cả

các tiệm mà không phải trả bạc! nhưng nàng thấy tiểu thư quá kích động nên cũng quên không nói cho tiểu thư.

“Tiểu thư...”

Nhìn hướng tiểu thư đi tới bên quầy hàng phía trước liền vội vã đi theo.

“Tiểu thư, mời xem một chút” nhìn thấy khách nhân, một người bán trâm gà tóc vội vàng chào hỏi. Nhìn khách nhân này ăn mặc phú quý như vậy, người bán hàng vội lấy một chiếc trâm đưa cho nàng.

Lộ Tuy Tâm ngồi xổm người xuống, nhìn thoáng qua thấy trong đó có một cây trâm bạc bình thường nhưng đơn giản thanh tú, mặc dù cũng không phải loại thượng phẩm nhưng ở cổ đại này mà nói, cái này tuyệt đối làm bằng thủ công!

“Cái này giá bao nhiêu tiền?” người bán hàng nhìn thấy cây trâm mà nàng cầm lên, cái trâm này cũng không đáng giá!

“Tiểu thư, ngài có thể xem cái này, so với cái trong tay ngài còn tốt hơn” cố gắng hướng tâm tư của khách, đưa lên vài món đồ khác.

“Ta chỉ muốn biết cái này giá bao nhiêu bạc?” Lộ Tuy Tâm đứng dậy nhìn thẳng vào người trước mắt nhẹ nhàng nói.

Ân? người bán hàng nhìn cô nương trước mắt này không khỏi sửng sốt nói không nên lời! này...ánh mắt vị cô nương này thật xinh đẹp!

“Ông chủ?” hơi nhíu lông mày nhìn vẻ mặt ngu ngơ của người bán, Lộ Tuy Tâm thở dài, là nàng nói cho hẳn có vấn đề gì sao? hay là cây trâm bạc này không bán?

“A...nha..tiểu thư, trâm bạc này có giá một lượng bạc”. Vừa nãy nhìn cô nương này thật có một loại cảm giác không thể nói nên lời, bất quá hẳn vẫn

còn nhớ mình đang buôn bán, nhưng nhìn cách ăn mặc của vị tiểu thư, cây trâm ấy căn bản không đáng giá, nhưng nhìn sắc mặt của tiểu thư này chắc là xuất thân quý tộc, nói vậy một lượng bạc cũng không thành vấn đề.

“Mười quan tiền” thanh âm thanh lệ để cho hẳn phải ngân ngơ.

“Cái gì?”

“Ta nói cây trâm này chỉ đáng mười quan tiền, người có bán hay không?” cây trâm này nhiều nhất cũng chỉ có ba văn tiền.

“A?” người bán hàng rốt cục cũng hiểu lời nói của cô nương này nhưng lại càng ngây dại.

“Không bán sao, coi như xong, Tử Vân, đi”

“Nha...” ngây người ở phía sau tiểu thư cùng Tử Vân hoàn toàn kinh ngạc

Trời ạ, tiểu thư...tiểu thư càng ngày càng lợi hại! Miệng Tử Vân mở lớn đến mức nhét đầy quả trứng gà.

“Chờ một chút...tiểu thư, người chờ một chút”

Gặp khách nhân thật sự muốn đi, người bán hàng mới phục hồi lại tinh thần. Nhịn, hẳn biết hơi khó nhưng ít nhất cũng còn có thể kiếm tiền.

Cầm lấy trâm bạc trong tay, Tử Vân dùng ánh mắt ngưỡng mộ nhìn tiểu thư nhà mình.

“Tử Vân ta đi Ngân trang trước nha” mua đồ thì phải có bạc, nàng muốn đem ngân phiếu đi đổi lấy bạc.

Sau khi nghe xong Tử Vân liền ngu ngơ nhưng ngay sau đó nghĩ ra cái gì vội nói: “Tiểu thư, không cần phải đổi bạc a, ta cũng quên mất không nói

cho tiểu thư, Dương công tử đưa cho ta một vật nói mua đồ không cần phải trả tiền”, lúc ấy nàng cũng sững sốt hồi lâu nhưng đều không hiểu thứ Dương công tử đưa cho là gì.

Người một mực đi phía trước liền dừng bước.

Lộ Tuy Tâm trán hơi nhú lại, trong lòng khẽ thở dài một tiếng: Dương Á Sơ.

Ánh mắt lóe lên kiên định, kinh thành này nàng nhất định phải rời đi!
“Đi Ngân trang”

“Còn có, Tử Vân, người đưa ta vật đó để ta đem trả lại Dương công tử” nàng cũng muốn biết kia là vật gì, có giống như chi phiếu vô hạn định ở hiện đại hay không a. Dương Á Sơ, ta rất cảm kích sự tín nhiệm của người, nhưng mà...vật quý giá như thế này sao người có thể tùy tiện đem đưa cho ta như vậy?

“Biết rồi” Tử Vân le lưỡi, thật là mất cả hứng.

Đang định đi về phía trước thì có một bóng người xuất hiện ngăn cản bước đi của nàng, là chương quỹ khách trọ.

“Tiểu thư, cuối cùng ta cũng tìm được người rồi” Dương An xoa xoa trên mặt đầy mồ hôi. Vừa rồi Dương tổng quản đến nói lão gia muốn gặp mặt vị cô nương này. Hắn vừa nghe đã vội phái người ra ngoài tìm.

Sau khi đứng ngồi không yên mới sai tiểu nhị trông coi khách trọ để tự mình đi tìm, Dương tổng quản còn ở đằng kia chờ a!

Tròng mắt xuất hiện tinh quang, Lộ Tuy Tâm khép nhẹ mi mắt xuống, tới cũng mau quá a!

“Tiểu thư, mời về khách trọ! Dương tổng quản tới đón cô nương nói lão gia muốn gặp người”, Dương An cũng vì cô nương này mà từ tốn nói chuyện, phải biết rằng hiếm có người nào được lão gia đích danh mời tới! Thiếu gia tự mình đưa cô nương này tới khách trọ, hơn nữa còn được lão gia triệu kiến, nói vậy cô nương này bước vào cửa Dương gia là chuyện sớm hay muộn mà thôi.

Cái gì nên tới cuối cùng cũng tới! Lộ Tuy Tâm than nhẹ!

Nhìn Thủ phủ Dương gia trước mắt so với Lộ vương phủ không hề kém cạnh chút nào, khéo miệng Lộ Tuy Tâm cười lên không rõ, những cọng cây ngọn cỏ của danh môn quý tộc này cũng đủ cho dân chúng bình thường sống tốt một chút.

Nhìn lại một cái, đập vào mắt là phong cảnh đình viện nhà hạ bố trí trang nhã, sơn giả du thủy, hoa cỏ cây cối, lầu các quý phái, chủ viện trang trọng, quả thật là một thủ phủ, nói như vậy Dương gia không thiếu nhất chính là...bạc.

Hạ mâu xuống, Lộ Tuy Tâm đang nhớ lại ở Lộ gia, Lộ gia cũng là một nhà thế tộc danh giá, có gia quy nghiêm ngặt, thành viên không lờ phức tạp...chưa bao giờ thiếu tiền, nhưng trừ tiền lại không có gì cả. Tình thân, tình yêu ở đâu cũng thật nực cười!

Còn Dương gia? So với Lộ gia lại càng hiển hách, như vậy có phải cũng chẳng hơn gì hay sao?

“Tiểu thư, người chờ ở đây một chút để ta đi bẩm báo cho lão gia” Dương Tiến Thủ cung kính nói với Lộ Tuy Tâm, trong lòng cũng vì cô nương này mà thấy kinh ngạc! Có rất ít người vào Dương gia mà lại không động lòng với tài phú của Dương gia. Nhưng cô nương này trừ lúc gật đầu khi nhìn thấy hãnh chưa từng mở miệng nói một lời, ánh mắt cũng không hề

biến sắc! Một thân hơi hướng lạnh nhạt để cho hấn cũng thỉnh thoảng chăm chú vào nàng!

Đây chính là cô gái mà thiếu gia thích sao? so với thiên hạ đệ nhất mỹ nữ Thiên Tâm cô nương mặc dù không đẹp hơn tuy nhiên lại có sức hấp dẫn hơn một chút. Nhưng cụ thể là gì hấn cũng không biết nói thế nào.

Lộ Tuy Tâm khẽ gật đầu.

“Cô nương, lão gia mời cô nương vào” Dương Tiến Thủ rất nhanh đã đi ra.

Hơi co người, hướng Lộ Tuy Tâm đưa tay ý bảo nàng vào trong.

“Cảm ơn” nhìn thái độ này của Dương quản gia, Lộ Tuy Tâm thân nhiên nói lời cảm ơn! Người này rất lễ phép, nàng không hề ghét chút nào! Nói xong cũng cất bước đi vào, lưu lại Dương Tiến Thủ ngây ngốc.

Cô nương này vừa mới nói cảm ơn hấn sao?

Lộ Tuy Tâm đi vào trong nhà, trong lòng thầm nghĩ có phải ở cổ đại này đất quá nhiều hay không, cho nên bất kể là phòng cũng rộng, phòng khách cũng rộng, rộng đến dọa người a? Ở cái phòng rộng như thế này không có cảm giác trống trải sao?

Tuy nhiên trang sức rất được chú ý, cũng bày biện rất nhiều vật phẩm tinh tế, nhưng nàng chỉ cảm giác duy nhất chính là quá lớn.

Nghênh hướng tầm mắt sắc bén đang nhìn vào nàng, Lộ Tuy Tâm thân nhiên nhìn thẳng vào.

Hấn là trường giả, chỉ là như thế mà thôi.

Dương lão gia thu hồi ánh mắt đánh giá, ở trong lòng thầm than: Khó trách lại làm cho nhi tử ưu tú của hấn nhìn trúng. Nhìn lần đầu tiên có thể

nói cô gái này không phải tuyệt sắc nhưng biểu hiện bên ngoài lại khiến hẳn rất hài lòng! Một thân bình tĩnh cũng không phải người nào cũng làm được.

Nhưng là...nghĩ đến thân phận của nàng, trong mắt hẳn vẫn hiện lên bém nhọ!

“Ông tiểu thư, mời ngồi” Dương lão gia nhàn nhạt nói.

“Cám ơn” Lộ Tuy Tâm sau khi ngồi xuống cũng trả lời nhàn nhạt như trước.

Dương lão gia nhìn động tác tự nhiên này trông mắt lóe lên, cô gái này là muốn lấy lòng hẳn sao?

Nhìn kỹ lại, Dương lão gia không khỏi kinh hãi, y phục trên người nàng là Thiên thiên gấm! cái này...

Hẳn quá rõ ràng giá trị y phục trên thân nàng! Chính là ngay cả hẳn cũng không dám dùng trước, Thiên thiên gấm là do Dương gia tiến cống, có thể nói là chuyên phục vụ Hoàng thượng, theo như hẳn biết, kể cả nương nương trong hậu cung cũng rất ít người được mặc y phục này! Việc này... đại biểu cho cái gì? Nghĩ như vậy tâm nhất thời cả kinh!

Vốn là muốn nuốt trở lại trong bụng, Dương lão gia trong lòng đang suy nghĩ xem nên đối đãi với cô gái thân phận đặc thù này! Theo như thân phận thứ nữ của binh bộ thượng thư, muốn vào cửa Dương gia cũng không phải chuyện khó, nhưng nàng lại là thị thiếp của Lộ vương gia mà còn là bất trình bất trung nên bị vứt bỏ, lại có thể để con hẳn say mê. Lần này giải quyết khó khăn cho Thiên Vũ hoàng triều, đối với Thập Ngân quốc mà nói, sự xuất hiện của nàng ảnh hưởng không nhỏ! Mà nàng vốn có thể nhân cơ hội này trèo lên chức vị Vương phi một cách dễ dàng.

Nhưng là...vì sao nàng lại yêu cầu thoát khỏi Lộ vương phủ giáng làm thường dân? Là vì Dương Á Sơ? Hay là..?

Lộ Tù Tâm mặc cho người đối diện đánh giá, thanh mâu cũng híp lại nhận xét người trước mắt, bề ngoài đã hơn sáu mươi, khuôn mặt gầy gò song trong ánh mắt không che hết tinh quang, tóc bạc trắng, chòm râu rất chìn chu, lão nhân này là người nghiêm khắc, như vậy cũng là người chú trọng đến thân phận.

“Dương gia tuy không phải là quý tộc nhưng cũng coi như là danh môn, lão phu chỉ có hai nhi tử, không có nữ nhi, lão phu nghe nói cô nương tài hoa hơn người không chỉ giúp Thiên Vũ hoàng triều giải đáp vấn đề khó khăn của Thái tử Thập Ngân quốc mà còn để cho Thái tử tâm phục khẩu phục, điều này làm cho lão phu rất bội phục cho nên mới mạo muội mời cô nương tới đây, kính mong cô nương thứ lỗi!” Dương lão gia sắc mặt biến chuyển thành ôn hòa. Cô gái trước mắt nhẹ không được mà nặng cũng không được, còn thật khó nói!

Nghe người nói, Lộ Tù Tâm ánh mắt hiện lên nụ cười, không phải vì những lời nói của Dương lão gia mà là vì tâm tư của hắn mà thấy kinh ngạc! Hắn đầu tiên gọi nàng là Uông tiểu thư là muốn nhắc đến thân phận nàng, nhưng bây giờ lại gọi là cô nương, lão nhân này đúng là lòng dạ thay đổi nhanh chóng.

Cúi đầu suy tư một chút, “Dương lão gia mời ta tới là có dụng ý, Tù Tâm không dám nói là đã rõ ràng nhưng cũng biết một hai”

“Nga?”

Đôi mắt Dương lão gia híp lại, tinh quang lóe lên!

“Thật ra ta cùng Dương Á Sơ chỉ là bằng hữu, lão gia không cần phải lo ngại gì ta cả” Tấm lòng của phụ mẫu rộng lớn như thiên hạ, huống chi là một lão gia tử truyền thống như thế này! Thân phận nàng đối với bất kì nam nhân nào cũng là cấm kiêng kị!

Ở hiện đại ly hôn là chuyện bình thường nhưng ở chỗ này, nơi truyền thống tư tưởng đậm chất cổ đại, thân phận của nàng là phải kiêng kị, một cô nương gia giáo mà lại muốn dính quan hệ với nàng sao? Huống chi còn là nam tử? mà lại là danh môn thế gia, nam tử điều kiện đều ưu tú, nói vậy Dương lão gia đã tự biết về nàng, đối với nàng có chút khốn hoặc cùng bất an.

Cũng tốt, dù sao nàng cũng muốn rời đi, nếu như có thể làm cho lão nhân này an tâm một chút thì sao không làm chứ?

Huống chi nàng cũng muốn Dương Á Sơ không ôm kỳ vọng gì với nàng nữa, nàng không thích hợp với hắn!

“Bằng hữu?”

“Có lẽ nói bằng hữu cũng có điểm không đúng, chúng ta chẳng qua chỉ có duyên vài lần nói chuyện, Dương công tử giúp Tùy Tâm không ít việc khó khăn, đúng ra là Tùy Tâm thiếu Dương công tử ân tình lớn” thanh âm nhàn nhạt, ánh mắt bình thản rơi vào trong mắt đối phương.

“Nói như vậy, cô nương cùng tiểu nhi không có quan hệ gì?” Dương lão gia giống như muốn nghe được lời đảm bảo từ cô gái.

Nhìn thẳng vào Dương lão gia, Lộ Tùy Tâm chậm rãi cười một tiếng “Dương công tử thiên nhân chi tử, có thể làm bằng hữu của hắn là vinh hạnh của ta, Tùy Tâm chỉ có thể nói cho ngài rằng, ta cùng Dương công tử chẳng qua chỉ là bằng hữu”

Dương lão gia nhìn người trước mặt, hồi lâu sau trên mặt cũng nở nụ cười, nếu như không có thân phận kia của nàng thì đúng là cô gái khó tìm trên đời, đáng tiếc a đáng tiếc!

“Tùy Tâm cáo từ” nhẹ nhàng mà đứng dậy, Lộ Tùy Tâm kiên quyết ngày mai sẽ đi khỏi đây.

“Chờ một chút, cô nương có thể cho ta biết, thiên cầm y trên người có phải chính Hoàng thượng ban thưởng hay không?”

Lộ Tuy Tâm thấy quái lạ!

Nhìn sắc mặt khê kinh ngạc của nàng, Dương lão gia giải thích: “Thiên thiên gấm này là Dương gia tiến cống cho hoàng thất, bởi vì được làm thủ công tinh tế, nguyên liệu thiên nhiên, trân quý hiếm có, Dương gia một năm cũng chỉ tiến cống có mười tấm, cho nên nhìn cô nương mặc lên người hôm nay đúng là có chút ngạc nhiên! Mong cô nương có thể giải thích nghi hoặc trong lòng ta”

Lộ Tuy Tâm tròn mắt có chút kinh ngạc, nàng biết thứ nàng mặc không rẻ nhưng lại không nghĩ nó quý giá đến như vậy, mà lại chuyên dùng cho Hoàng thượng, Vũ Mặc Phong, người...

“Bởi vì chỉ Tuy Tâm có thể đối mặt với Thái tử Thập Ngân quốc, như vậy cũng chính là đại biểu cho Hoàng thượng, cho Thiên Vũ hoàng triều cho nên mới ban thưởng cho Tuy Tâm y phục trân quý như thế”

Những lời này nói ra chính nàng cũng cảm thấy khó tin! Không biết con người khôn khéo này có chịu tin nàng?

“Khó trách như vậy” Dương lão gia thoải mái cười một tiếng, theo như truyền thống tư tưởng của hãn, Hoàng thượng sẽ không thể có gì với nàng, phải biết nàng là thị thiếp của Lộ vương gia, cho dù bây giờ chỉ là thường dân nhưng một tiếng thị thiếp Lộ vương phủ là chuyện không thể thay đổi! Hoàng thượng thân thể đáng ngàn vàng tất nhiên sẽ không thể có tâm tư không đúng với cô gái có thân phận như vậy! Là hãn đã suy nghĩ quá nhiều rồi.

“Dương lão gia còn có chuyện gì khác sao?” Lộ Tuy Tâm khê mím cười, cũng tốt, người trước mắt cũng có lý do tin nàng.

“Nha...không có”

“Vậy tiểu nữ cáo từ”

“Vậy lão phu không tiễn, Dương tổng quản, đưa Uông cô nương trở về khách trọ”

“Vâng, lão gia”

“Tiểu thư, làm sao vậy? mới vừa rồi là ai mời tiểu thư đi a?” Nhìn thấy Lộ Tuy Tâm trở lại, Tử Vân tò mò hỏi.

“Không có chuyện gì, phải rồi, Tử Vân người cầm một tấm ngân phiếu đi đổi lấy bạc sau đó mua mấy bộ y phục nào đơn giản bình thường nhất có thể, sau đó nhờ chưởng quỹ chuẩn bị cho chúng ta một cỗ xe ngựa”

Chẳng lẽ lại mặc bộ y phục này đi rêu rao khắp nơi, đỡ phải gánh mấy cái chuyện phiền phức, nàng phải đem thay đổi y phục rồi đến lúc đó nhờ Dương Á Sơ giúp đưa lại cho Vũ Mặc Phong mới được.

“Tiểu thư, chúng ta ngày mai thật sự phải đi rồi sao?” Tử Vân tò mò hỏi.

“Ân, muốn đi, Tử Vân không muốn rời khỏi kinh thành này sao?”

“Không phải a, cảm giác chỉ là nhanh quá thôi, tiểu thư không phải muốn đi thăm phong cảnh của kinh thành sao?”

Sao lại nói muốn rời đi a?

“Không sao, đi đi, chúng ta ra đến bên ngoài cũng có rất nhiều cảnh đẹp để ngắm a!”

“Nga”

“Đi đi! Cẩn thận một chút, người có thể bảo chương quỹ sai tiêu nhị đi cùng cũng được”

“dạ biết rồi”

Biệt viện hoàng gia

“Thái tử, Lưu Tinh đã trở lại rồi” ưu nhã nam tử nhìn người đang vẽ tranh bầm báo.

Tay cầm bút lông đột nhiên ngừng lại: “Cho hấn vào”

“Dạ”

“Thái tử”

“Kết quả như thế nào?”

“Này...” nam tử tiên vào nhú mày như đang bị làm khó, hấn đến bây giờ cũng còn thấy khiếp sợ a.

“Nói” cũng không thèm nhìn người tiến vào đến một cái, Ngân Lưu Nhân hơi nhú mày, hấn không vẽ ra tinh hoa thần thái của nàng mà chỉ vẽ được hình dáng của nàng, không miêu tả được hết phong thái bình tĩnh của nàng đi ra bên ngoài. Đây là một bức vẽ thất bại.

Để cây bút từ trong tay xuống, chờ Âm Dạ đưa khăn tới rồi nhẹ nhàng mà lau chùi tay.

“Uông cô nương là nữ nhi của Binh bộ thượng thư Uông Chấn, nhưng một năm trước đã được đưa tới làm tiểu thiếp thứ bảy cho Lộ vương gia...” hành động lau tay liền dừng lại, gương đôi mắt bắn ra một đạo tinh quang, hấn biết thân phận nàng tất nhiên là bất phàm nhưng không nghĩ tới là...

“Nói tiếp”

“Dạ, sau khi Lộ vương gia nhìn thấy Ônng tiểu thư thì đã yêu ngay lập tức, chuyện tình của hai người đã từng là giai thoại trong kinh thành, nhưng sau khi bắt quả tang Ônng tiểu thư bất trinh mà tiểu thư lại đang có thai thì Lộ vương gia đã ép Ônng tiểu thư phá hài tử trong bụng rồi ném vào trong trúc viện. Sau này Ônng tiểu thư lại thay đổi tính tình như hai người hoàn toàn khác nhau, sau nữa thì Thái tử cũng đã biết”

Ánh mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên tia phức tạp, nàng...

“Vậy tra ra nàng có quan hệ gì với Vũ Mặc Phong?”

“Tra được rằng, Ônng tiểu thư trước đó không lâu đã một mình xuất phủ, vô tình tại Du Nhiên cư gặp giang hồ đệ nhất công tử mà chính là Thiên Vũ thủ phủ Dương Á Sơ cùng Thiên vũ hoàng, ba người quen nhau từ lần đó”

“Nga? Dương Á Sơ?”

“Vâng, sau khi ra khỏi Hoàng thành cũng là Dương Á Sơ đến đón Ônng tiểu thư đi, bây giờ Ônng tiểu thư đang ở khách trọ của Dương Á Sơ”

“Nga?”

Dương Á Sơ? Thiên Vũ Dương gia, ha ha, Ônng Tùy Tâm, bên cạnh người có phải đều là nhân trung chi long? Bốn cung cũng thật tò mò đối với người. Trên khuôn mặt hoàn mỹ lộ ra hứng thú sau đó lại nhớ đến cái gì, trở lại bên bàn đọc sách, cầm lấy bút viết mấy chữ.

“Ám Dạ, có đưa lễ vật tới cho Thiên Vũ hoàng hay chưa?”

“Bẩm Thái tử, đã đưa rồi”

Rất tốt, cầm lấy tờ giấy trong tay nhẹ nhàng thổi khô, rồi lấy trong tay áo ra một con dấu đóng vào.

“Người đem thứ này đưa cho Vũ Mặc Phong, nói...Bốn cung thật lòng muốn Uông Tù Tâm trở thành thái tử phi của Thập Ngân quốc”

“Việc này...”

“Thái tử...”

Hai người đồng thời lên tiếng, này...Thái tử phi của Thập Ngân quốc sau này cũng chính là nhất quốc chi hậu tương lai, sao có thể...

“Đi” không để ý tới hai người chần chờ trước mặt, thanh âm ôn hòa nhàn nhạt làm cho hai người hai mặt nhìn nhau không biết làm gì.

“Vâng, Thái tử”

Từ trước đến nay thái tử đã quyết việc gì là sẽ không bao giờ thay đổi!

Hoàng cung

“Ba” thanh âm vang lên trong ngự thư phòng yên tĩnh, Vũ Mặc Phong khép sách trong tay lại, trong con ngươi hiện lên tia sắc bén! Hay cho một Ngân Lưu Nhân! Thật đúng là coi nơi này như Thập Ngân quốc của hã.

“Hoàng thượng...” tiểu thái giám vừa mới khom người đi vào đã nhìn thấy cảnh tượng Hoàng thượng tức giận liền bị dọa tới mức chân thiếu chút nữa rún cả xuống.

“Cút ngay”

“Nhưng mà...” nhưng Lộ vương còn muốn gặp Hoàng thượng, đã đến cửa ngự thư phòng rồi a.

Tiểu Thân tử nhìn một chút tên thái giám ý bảo hã đi ra ngoài, Hoàng thượng như vậy hã cũng chưa bao giờ nhìn thấy, lá gan nô tài kia đúng là lớn.

Tiểu thái giám nhìn Hoàng thượng rồi lại quay sang nhìn Thân công công, quyết định giữ cái đầu mình vẫn là quan trọng nhất vội vàng lui ra ngoài.

“Chuyện gì?” lửa giận trong lòng Vũ Mặc Phong hơi giảm xuống một chút, lên tiếng hỏi nô tài không sợ chết kia.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, Lộ vương có chuyện xin cầu kiến, đã...đã đến cửa ngự thư phòng” tiểu thái giám vội vàng trả lời.

Lộ vương? Vũ Mặc Phong trầm tư chốc lát rồi ngẩng đầu lên, vẻ mặt đã trở lại bình tĩnh phảng phất như chưa hề tức giận trước đó.

“Truyền”

“Vâng, Hoàng thượng”

“Thần tham kiến Hoàng thượng” Vũ Mặc Nhiên tiến lên trước quỳ xuống nói.

“Bình thân, trẫm cũng đang có việc muốn thương lượng cùng Lộ vương! Người xem cái này đi, Lộ vương nói trẫm phải xử trí việc này ra sao đây?”

Thanh âm nhàn nhạt làm cho người ta nghe không ra tâm tình.

Vũ Mặc Nhiên cầm lấy sách trong tay mở ra, bên trong là việc Ngân Thái tử muốn trình lên: là thư của Thanh vương viết cho hần.

Ánh mắt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên hiện lên một tia phức tạp, xem ra Hoàng thượng rốt cuộc đã quyết định xử trí Đại hoàng huynh, nhưng là...

“Ý của lộ vương là như thế nào?” thần sắc Vũ Mặc Phong vẫn thản nhiên như cũ, chỉ nhìn chăm chú vào Vũ Mặc Nhiên ánh mắt có hơi biến hóa.

“Thần...thần cả gan xin hỏi Hoàng thượng muốn xử lý Thanh vương như thế nào?”

Tròng mắt đen của Vũ Mặc Phong hiện lên bén nhọn, Tam hoàng huynh, người vẫn không đủ quyết tâm ra tay với đối thủ hay sao?

“Người cứ nói đi?” thanh âm nhàn nhạt mang theo hàn lãnh thấu xương. Vũ Mặc Nhiên trong lòng cười khổ, Phong đệ, người quả thật muốn làm như vậy sao? hãn dù gì cũng là Đại hoàng huynh a?

“Hoàng thượng, thần nghĩ sao không cùng các vị Vương gia cùng bàn việc xử lý Thanh vương? Dù sao...dù sao hãn cũng là Đại hoàng huynh, vậy...cũng coi như là chuyện nhà!” trong mắt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên hiện lên một tia thống khổ, phụ hoàng, người có dự liệu được sẽ có một màn như hôm nay không? Mà Phong đệ... Tâm của Phong đệ còn lãnh hơn so với ta.

Vũ Mặc Phong chăm chú nhìn vào Vũ Mặc Nhiên, ánh mắt cơ trí híp lại: Tam hoàng huynh, lần này người có đưa di chiếu phụ hoàng trước khi lâm chung giao cho người mang ra không? Trẫm phi thường thấy tò mò!

“Được, tiểu Thân tử, truyền Hiên vương cùng Đương vương, còn có cả Thanh vương cho trẫm”

“Vâng, Hoàng thượng”

“Nga, đúng rồi, lần này Thái tử Thập Ngân quốc cũng đưa tới một bức thư, Lộ vương cũng xem sao!”

Vũ Mặc Phong nhớ tới cái gì đó rồi lấy thứ hãn vừa khép lại đưa cho Vũ Mặc Nhiên xem.

Vũ Mặc Nhiên kinh ngạc, Ngân thái tử này còn muốn ra chiêu bài gì nữa đây?”

Mở ra nhìn đã thấy hoa mai hồng- là hồng ngọc ẩn, chính là chỉ thân phận của Ngân Lưu Nhân là Thái tử Thập Ngân quốc .

Nhìn kỹ, cái này...

“Hoàng thượng, việc này ngàn lần không ổn!” Vũ Mặc Nhiên trong đầu chỉ vang lên nội dung ở bên trong, cảm giác cực kì sợ hãi.

Ngân Lưu Nhân này muốn yêu cầu được lấy Uông Tùy Tâm về làm thái tử phi Thập Ngân quốc! chuyện này...chuyện này không thể được!

Làm sao có thể? Hoàng thượng cho mình xem là có ý gì?

“Có gì không ổn?” trong con người lóe lên một đạo tinh quang, sắc mặt Vũ Mặc Phong cũng không biểu hiện gì bất thường.

Này...

“Thần khẩn cầu Hoàng thượng không nên đáp ứng” trong lòng một nam nhân luôn luôn lý trí vậy mà giờ đây lại rối loạn lo âu.

“Vậy người nói trẫm phải dùng lý do gì đây mới thuyết phục được Ngân thái tử?” hắn cũng muốn muốn biết.

Chuyện này...

“Hoàng thượng, thần có một biện pháp”

“Nga?” Vũ Mặc Phong phút chốc xoay người lại nhìn thẳng vào Vũ Mặc Nhiên.

“Biện pháp gì?”

“Hoàng thượng, Uông Tùy Tâm vẫn nói tâm mình đã chết, không hề cần tình cảm nữa mà chỉ cần một cuộc sống đơn giản tự do, vậy sao không để

Ông Tùy Tâm tự mình đi cự tuyệt Ngân Lưu Nhân? Như vậy hẳn cũng không thể cưỡng cầu” đúng là hẳn muốn bắt ép việc này, vì hẳn chính là thái tử Thập Ngân quốc.

Rất tốt, khéo miệng Vũ Mặc Phong lộ ra cười!

“Chuyện này giao cho Lộ vương giải quyết, tối mai trẫm sẽ mở yến tiệc thiết đãi Ngân Lưu Nhân, người đi mời Tùy Tâm tới đây để nàng chính diện nói rõ tâm tư cho hẳn biết!”

“Thần tuân chỉ, thần xin đi ngay” Tâm tình Vũ Mặc Nhiên cảm thấy rất tốt, nghĩ đến chuyện có thể nhìn thấy nàng, trong mắt hẳn lộ ra vẻ nhu tình!

“Đúng rồi, nói cả Dương Á Sơ cùng tới! hẳn cũng lâu rồi chưa có tiến cung” nhưng có lẽ sau này sẽ là đối địch, chỉ vì một cô gái là Tùy Tâm.

Khẽ run lên, con người Vũ Mặc Nhiên thoáng qua tia hàn quang: “Thần tuân chỉ”

Nàng bây giờ ở cùng một chỗ với Dương Á Sơ sao? nghĩ như vậy, tâm hẳn chợt nhói đau!

Vũ Mặc Hiên nhận được ý chỉ truyền của Hoàng thượng, trên khuôn mặt đăm đăm liền xuất hiện tia thống khổ, Hoàng thượng, người rốt cuộc đã ra tay rồi phải không?

Đại hoàng huynh, lần này ta sao có thể giữ lại một mạng cho huynh đây?

“Vô Thị”

“Vâng, Vương gia”

“Đi Thanh vương phủ”

Thanh Vương phủ

Đại sảnh bày biện xa xỉ lộ ra vẻ hoa lệ khôn cùng, Vũ Mặc Hiên ngồi ở chỗ này, lảng lảng vi xuất thần, hẳn nhớ lại lúc còn bé, Đại hoàng huynh đối với hẳn rất tốt.

Bởi vì là hài tử nhỏ nhất của phụ hoàng, mà mẫu hậu lại nhận được hàng ngàn hàng vạn sự sủng ái, người người đều nói Hoàng thượng sẽ đem ngôi vị truyền cho vị nhi tử mà hẳn thương yêu nhất, nhưng chỉ có hẳn là biết phụ hoàng sẽ không bao giờ truyền ngôi cho hẳn, bởi vì người đã từng hỏi hẳn: nếu như người đem ngôi vị này giao cho hẳn, đến lúc Đại hoàng huynh có mưu đồ thì hẳn sẽ làm thế nào? Câu trả lời của hẳn là dạ, hẳn sẽ đem ngôi vị này tặng cho Đại hoàng huynh. Mà phụ hoàng cũng chỉ yên lặng nhìn hẳn, sau đó khẽ thở dài một cái!

Cho đến nay hẳn mới hiểu tại sao phụ hoàng lại hỏi như vậy, bởi vì người đứng ở trên cao vĩnh viễn phải lấy đại sự làm trọng, tình là thứ tuyệt đối không cần có! Cho nên Hoàng thượng luôn muốn Tứ hoàng huynh làm thái tử! hẳn cũng đã từng hỏi, đem tất cả vấn đề này hỏi các hoàng huynh.

Trong lúc hấp hối phụ hoàng đã nói: Nếu như có một ngày người gặp được chuyện tình không thể chấp nhận được, vậy thì đi đi! đi càng xa càng tốt...

Nghĩ như vậy, Vũ Mặc Hiên cười khổ, phụ hoàng, làm sao mà nhi thần có thể vứt bỏ huynh trưởng mà không để ý được đây? Hẳn là hoàng huynh ruột của ta a! trơ mắt nhìn hẳn chết trong tay Tứ hoàng huynh, làm sao ta chịu nổi! Để cho mẫu hậu kẻ đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh, người cũng làm sao chịu được.

Hẳn biết, hẳn vẫn biết vì phụ hoàng không trao ngôi vị cho Đại hoàng huynh mà muốn đòi lại tất cả, nhưng là hẳn không muốn a! Vì sao mẫu hậu và Đại hoàng huynh lại cố chấp đến như vậy?

“Hiên đệ...” Vũ Mặc Thanh từ trác sánh đi đến, nhìn thấy Vũ Mặc Hiên đang xuất thần ở đó.

Quay đầu lại nhìn Đại hoàng huynh đang đi tới, trong lòng Vũ Mặc Hiên mơ hồ lại càng đau, Đại hoàng huynh từ trước đến nay luôn tỉnh táo, nhưng sao...

Vũ Mặc Thanh thật ra lớn lên cũng rất đẹp mắt, vóc dáng cao ráo mà ngang nhiên, có khí chất quân tử ngọc thụ lâm phong! Tuy nhiên lại có chấp niệm quá sâu! (tâm niệm cố chấp)

“Hoàng huynh...”

“Làm sao vậy?” Vũ Mặc Thanh khẽ mỉm cười, tròng mắt hiện lên vẻ buồn bã! Hiên đệ, hoàng huynh đã không thể bảo vệ cho người, sau này người phải tự mình bỏa trọng! Ta biết người vẫn luôn lo lắng cho ta, nhưng là Đại hoàng huynh đã lún quá sâu rồi!.

Ta sẽ cứu người, hoàng huynh, ta sẽ không để Tứ hoàng huynh xử trí người. Vũ Mặc Hiên âm thầm nói trong lòng, bất kể như thế nào ta cũng phải tìm được cách giữ lại mạng cho huynh ấy.

Nghĩ như vậy, Vũ Mặc Hiên đứng dậy đi ra ngoài, có lẽ nàng sẽ có cách cứu Đại hoàng huynh! Hẳn dù phải quỳ xuống van xin nàng cũng không để Đại hoàng huynh phải mất mạng.

“Hiên đệ, người đi đâu vậy?” Vũ Mặc Thanh nhìn Vũ Mặc Hiên đột nhiên đứng dậy đi thì kêu lên.

Dừng bước, Vũ Mặc Hiên cũng không quay đầu lại: “Đại hoàng huynh, người sẽ không có việc gì đâu, ta sẽ đi cầu xin một người, nàng nhất định sẽ có cách cứu người”

“Hiên đệ...” Vũ Mặc Thanh nghe vậy thì đều nếm đủ ngũ vị. Hiên đệ, không ai có thể cứu ta! Là ta tự mình chọn con đường này để đi, có lẽ đây mới là cách ta có thể trở về.

“Tiểu thư, y phục đây, thử một chút xem có vừa không a” Tử Vân vội vội vàng vàng bê một đồng nặng tới trước mặt Lộ Tuy Tâm nói.

Nhìn Tử Vân loay hoay mừng rỡ, Lộ Tuy Tâm cũng thấy buồn cười, xem ra trời cho cô bé này tính tình thật thích hợp.

“Không cần thử đâu, Tử Vân mặc vừa thì ta đều mặc”

“Thật là” Tử Vân suy nghĩ một chút, nếu vừa nguwoif mình hẳn tiểu thư cũng có thể mặc được.

“Tổng cộng mua mấy bộ a?”

“Bốn bộ, tiểu thư” vốn định mua cho tiểu thư nhiều nhiều một chút nhưng tiểu thư lại nói mai rời khỏi kinh thành nên cũng không nên mang theo quá nhiều, được rồi, đến lúc đó sẽ mua thêm cho tiểu thư...mấy bộ nữa.

“Chúng ta mỗi người hai bộ”

“Cái gì?” Tử Vân kinh ngạc nhìn người lên tiếng.

“Ta nói ta chỉ cần hai bộ là đủ rồi, còn dư lại hai bộ để người dùng, không đủ thì trên đường mua tiếp” Lộ Tuy Tâm buồn cười vỗ vỗ đầu Tử Vân.

“Nhưng...tiểu thư...hức..”

“Được rồi, đừng có khóc nè a” nha đầu này tuyển lệ có phải làm ăn phát đạt quá hay không.

“Tiểu thư, người đối xử với ta thật tốt”

Giương nhẹ lông mày, như vậy thôi sao? thế mà nha đầu này cảm động đến vậy!

Đang muốn mở miệng an ủi Tử Vân thì bị một tiếng gõ cửa cắt đứt. Khẽ nhíu mày, thanh mâu híp lại, lúc này còn ai tới quấy rầy nàng nữa?

“Tiểu thư?” Tử Vân đến hỏi tiểu thư.

Trầm tư từ từ hạ xuống, khẽ thở dài: “Đi mở cửa xem”

Người đến là Dương Á Sơ, khuôn mặt có chút lo lắng bất an.

“Tùy Tâm...” Dương Á Sơ trở lại cũng biết thế nào cha cũng cho người đi tìm Tùy Tâm, hơn nữa còn nghe chương quý nói Tùy Tâm nhờ hẳn đi mua xe ngựa! để cho hẳn không khỏi lo lắng bất an, nàng muốn đi sao?

Khẽ mỉm cười, Lộ Tùy Tâm ý bảo Tử Vân đưa đồ cho nàng.

“Cám ơn người, cái này nguyên vật xin trả” là một tiểu ngọc bội, phía trên có kí hiệu của Dương gia.

“Cha ta...”

“Ngồi đi, Dương Á Sơ, ta nghĩ chúng ta cần nói chuyện một chút” Lộ Tùy Tâm bình thản hạ lông mày xuống.

“Ta biết, người hãy nghe ta nói, ta rất cảm kích và cũng thật lòng đem người trở thành bằng hữu, bởi vì người khiến ta có cảm giác an tâm, để cho ta ấm áp, nhưng là, ta cũng đã từng nói, chúng ta chỉ là bằng hữu! Hôm nay Dương lão cũng không có nói gì cả, ta nghĩ chẳng qua là cảm thấy kì lạ với Tùy Tâm mà mời đến Dương phủ một chuyến”

“Thì ra Á Sơ chính là Thiên vũ thủ phủ a, Tùy Tâm thật đúng là hậu tri hậu giác! Bất quá, ta cũng thay người vui vẻ.”

Dương Á Sơ cười khổ, vốn bởi vì nàng mà tiếp nhận ai ngờ lại trở thành trở ngại lớn nhất ngăn hẳn nhích lại tới gần nàng.

“Tùy Tâm, ta...”

Lộ Tùy Tâm lặng lẽ nhìn chăm chú vào nam tử trước mắt.

Nhìn ánh mắt bình tĩnh của nàng, lời muốn nói cũng không có cách nào nói ra khỏi miệng! trong lòng Dương Á Sơ có cảm giác vô lực!

“Á Sơ tới tìm ta có chuyện gì không?” Lộ Tùy Tâm trong con người có chút mả đạm. Tuy là bằng hữu nhưng nàng không có cách nào nhích tới được gần hẳn.

Không sao, trời cao đối đãi với nàng không tệ, ít nhất nàng còn có tự do!

“Nga, Tùy Tâm, Hiên vương gia muốn gặp nàng” hẳn cũng rất tò mò tại sao Vũ Mặc Hiên lại gấp gáp muốn gặp nàng như vậy.

Vũ Mặc Hiên? Hẳn tìm nàng làm gì?

Dương Á Sơ suy nghĩ một chút: “Đúng rồi, hình như hẳn rất lo lắng” ít nhất hẳn nhìn thấy là như thế nhưng hẳn phải hỏi trước mới cho phép đi gặp nàng.

Lo lắng? Lộ Tùy Tâm trong lòng thầm nghĩ.

“Tùy Tâm muốn gặp sao?” Dương Á Sơ thử hỏi dò, trong lòng thì đang thầm nghĩ cách giải quyết cục diện khốn cùng này! Cha là muốn giải quyết như thế nào a?

“Cứ để hần vào đây đi” hần tìm nàng có chuyện gì? Bất quá, nàng còn thiếu hần một ân tình! Đi ra ngoài hoàng cung, vẫn là hần giúp nàng ăn miếng cà chua kia, hơn nữa lúc chuẩn bị xuất cung Vũ Mặc Phong tỏ vẻ muốn tự mình tiễn nàng nhưng nàng cự tuyệt, nhìn quanh toàn đại điện nàng dùng trực giác mới để cho vị Hiên vương này đưa tiễn nàng! Vẻ mặt kinh ngạc của hần lúc ấy nàng vẫn còn thấy buồn cười! lúc đó nhất định hần cảm thấy ngoài ý muốn, dù sao bọn họ cũng không quen biết.

Dương Á Sơ thấy buồn phiền, Tùy Tâm, ta phải làm gì mới có thể đi vào trong lòng của người bây giờ?

“Uông cô nương, mạo muội quấy rầy” Vũ Mặc Hiên dùng ánh mắt xin lỗi nhìn về phía cô gái đang bình tĩnh ngồi ở đằng kia.

“Hiên vương gia không cần khách khí, mời ngồi”

Dương Á Sơ nhìn một chút hai người: “Hiên vương nói có chuyện cần tìm gặp Tùy Tâm, ta đây ra ngoài trước”

“Á Sơ huynh, chuyện này nói không chừng huynh cũng có thể giúp ta, kính xin Á sơ huynh ra tay giúp đỡ” Vũ Mặc Hiên gọi lại Dương Á Sơ đang định đi ra ngoài.

Nhìn Vũ Mặc Hiên, trong đầu Dương Á Sơ hiểu rõ, nhất định là chuyện của Thanh vương! Chẳng qua là...chuyện này hần tìm Tùy Tâm làm gì? Tùy Tâm thì có thể giúp được gì cho hần?

Như trả lời nghi vấn của Dương Á Sơ, khuôn mặt dễ nhìn của Vũ Mặc Hiên xẹt qua tia âm nhiên: “Uông cô nương tài hoa hơn người, kính mong Uông cô nương giúp giải thích nghi hoặc trong lòng Vũ Mặc Hiên”

Lộ Tùy Tâm nhướng nhướng mày, cũng không nói gì! Nàng không biết hần muốn xin nàng hỗ trợ cái gì cho nên cũng chưa vội trả lời.

Nhìn một người không hiểu rõ mọi chuyện, Vũ Mặc Hiên lại nhìn qua Dương Á Sơ, không khỏi chậm rãi nói...

Lộ Tuy Tâm sau khi nghe xong nhíu chặt mày lại, này...việc này tìm nàng thì có ích gì? Việc này vốn là được làm vua thua làm giặc, so với nàng vị Hiên vương này có lẽ còn phải hiểu điều đó hơn.

“Ta không thể giúp gì được cho người, ta cũng không phải là thần tiên” thanh âm thanh lệ để cho ánh mắt Vũ Mặc Hiên trở nên âm đạm.

“Vũ Mặc Hiên biết mình mạo muội, nhưng xin cô nương giúp ta lần này, Vũ Mặc Hiên vô cùng cảm kích”

“Hiên vương gia, chuyện này...thứ cho ta nói thẳng, người người nên đi cầu xin là Hoàng thượng chứ không phải Tuy Tâm, người làm như vậy sẽ khiến người khác khó chịu” Dương Á Sơ nhàn nhạt nói.

Vũ Mặc Hiên đáy mắt hiện lên một tia buồn bã, những thứ này sao hẳn lại không biết chứ, nhưng cầu xin Hoàng thượng còn không bằng cầu xin Uông cô nương, nói không chừng còn có một tia hy vọng! Hẳn hiểu rất rõ Hoàng thượng.

Mà Uông cô nương tài hoa thông tuệ, đây chỉ là lí do nhỏ, quan trọng là hẳn nhìn ra, nàng...đối với Hoàng thượng có ảnh hưởng bên trong không ai có thể so sánh! Nếu như nàng giúp hẳn nói một câu còn hữu dụng hơn một trăm lời của hẳn! Hẳn biết nàng tính tình lãnh đạm nhưng bây giờ nàng là tia hy vọng duy nhất! Hẳn chỉ cầu mong giữ được một mạng cho Đại hoàng huynh mà thôi.

Lộ Tuy Tâm nhìn nam tử trước mắt, khẽ thở dài, hẳn tuyệt đối là người thông minh! Nàng hoài nghi không biết có phải dòng dõi hoàng thất cổ đại đều trời sinh nhạy cảm như vậy không a? Đối với tâm người khác càng hiểu rõ hay sao?

Hắn nhìn ra Vũ Mặc Phong đối với nàng đặc biệt, muốn lợi dụng nàng ảnh hưởng tới quyết định của Vũ Mặc Phong! Hắn có phải quá đề sao nàng hay không? Hay người tuyệt vọng cách nào cũng dám thử?

“Hiên vương gia, thật xin lỗi, ta không giúp được người chuyện này” không phải là nàng không muốn giúp mà là nàng tự biết rõ, có lẽ Vũ Mặc Phong có cảm tình đặc biệt đối với nàng nhưng không có nghĩa là nàng có thể xoay chuyển quyết định bậc đế vương.

Vị Hiên vương này suy nghĩ thật đơn giản!

“Uông cô nương...” hắn thật làm người khác thấy khó chịu sao?

“Bất quá, nếu ta là người, ta sẽ đi cầu xin Lộ vương cùng Đương vương, bọn họ mới có thể thuyết phục được lệnh vua” thanh âm nhàn nhạt truyền đến, để cho người vốn đang tuyệt vọng mãnh liệt ngẩng đầu lên nhìn nàng.

Nàng nói gì? Nói hắn đi tìm Nhị hoàng huynh cùng Tam hoàng huynh?

Dương Á Sơ cũng khẽ nhếch lông mày, nhìn chăm chú vào Lộ Tùy Tâm.

Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười: “Vốn cùng chung dòng máu việc gì phải so đo với nhau? Đạo lý môi hở răng lạnh sao Hiên vương không giải thích cho hai vị vương gia hiểu rõ? Có lẽ cũng sẽ giữ được một mạng cho Thanh vương gia”

Cúi đầu trầm tư, từ từ đem lời nói của nàng nghiền ngẫm, trong lòng Vũ Mặc Hiên đột nhiên hiểu mình rốt cuộc nên làm cái gì! Ngẩng đầu vui mừng nhìn cô gái trước mắt, hắn không có sai khi tới đây.

Nàng...là một cô gái như thế nào?

Đứng dậy cúi người xuống: “Một câu nói của cô nương đã thức tỉnh người trong mộng, đại ân này một lời cảm ơn cũng không diễn tả hết được,

nếu một ngày cô nương thấy Vũ Mặc Hiên ta hữu dụng thì xin cứ mở lời, ta nhất định chết không chối từ”

“Hiên vương gia khách khí, về phần còn có thể cứu Thanh vương hay không còn phụ thuộc vào Thanh vương nữa, nếu như hãn vẫn khăng khăng một mực như vậy, Vương gia cứu một lần không thể cứu lần thứ hai, Tùy Tâm đã nói như vậy rồi, mong vương gia nghĩ lại” như vậy cũng là đã trả ân tình của người, Hiên vương gia.

“Cảm tạ cô nương, Vũ Mặc Hiên suốt đời không dám quên. Cáo từ”

Nhìn Vũ Mặc Hiên rời đi, tròn mắt Dương Á Sơ mỉm cười nhìn cô gái trước mắt, trên người nàng tất cả đều đều làm hãn vui mừng.

Nhúu mà, Lộ Tùy Tâm buồn cười nhìn về phía Dương Á Sơ: “Làm sao? Á Sơ thấy ta kì quái lắm sao?”

“Ta nghĩ chắc người định không Hiên vương gia” nàng không giống như đang nhiệt tình giúp hãn.

Khóe miệng khẽ cười; “sao người thấy được?”

“Bởi vì...”

“Bởi vì trông ta không giống như là đang cứu người?”

“...”

“Ha ha,ta thiếu tình của hãn, coi như là đền đáp cho hãn” hơn nữa tên Thanh vương lúc nhìn thấy Hiên vương kia ăn miếng cà chua còn vội vã gọi hai tiếng “Hiên đệ” chứng tỏ hãn cũng không phải tên đại gian ác. Bởi vì trong lòng còn có tình người thì sẽ không bao giờ mất đi nhân tính, cũng vì Hiên vương đối với hãn tình cảm sâu đậm. nàng cũng chỉ làm được như thế, về phần có thể cứu được hãn hay không còn trông chờ vào Vũ Mặc Hiên.

Nếu như hắn có thể qua kiếp nạn này, hy vọng hắn có thể từ bỏ tà niệm trong lòng.

Trong lòng Dương Á Sơ cảm thấy mê mẩn, nàng thông tuệ như thế, thật sự sẽ thuộc về hắn sao? trời cao sẽ ưu ái với hắn như thế sao? Tùy Tâm, người có biết người đẹp như thế nào không, có biết trên người người tàn mát ra quang thái chói mắt hay không?

“Tiểu thư, không xong rồi, Vương...vương gia tới”

Tử Vân xông vào, từ lúc Dương công tử tới gặp tiểu thư, nàng đã xuống lầu xem chương quỹ đã chuẩn bị xe ngựa hay chưa, không nghĩ tới nhiều quan binh đến vậy, sau đó còn có Vương gia đi tới.

Khuôn mặt tinh xảo của Dương Á Sơ hiện lên tia tức giận, Vũ Mặc Nhiên muốn làm cái gì?

Hiên vương gia vừa rời đi là Lộ vương này lại tới, kinh thành này nàng thật không thể ở lại được nữa.

Lộ Tùy Tâm than nhẹ: “Á Sơ, phong ba vừa dứt lại có một phong ba khác nổi lên, người nói nếu như ta không rời đi thì sao có thể có cuộc sống yên bình được a?”

Dương Á Sơ lộ ra vẻ cười khờ, quả thật là như thế! Ai kêu Tùy Tâm quá mức đặc biệt như vậy? trên đời này chỉ tồn tại một Uông Tùy Tâm nhưng lại có quá nhiều nam nhân, mà những nam nhân này đều rất khôn khéo, làm sao lại không phát hiện ánh sáng chói mắt trên người nàng cơ chứ?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 56: Tham Gia Yến Hội

Vũ Mặc Nhiên ánh mắt âm nhiên nhìn nàng rời đi, hẳn nhớ đã từng nói với nàng hẳn rất vui khi được nhìn thấy nàng! Lại càng muốn nói cho nàng biết, nàng không cần phải lo lắng, chi cần nàng không muốn thì không có ai bắt ép nàng phải gả cho Ngâm thái tử!

Có lẽ trong lòng hẳn chưa từng như vậy, chưa từng hiểu rõ tâm tư của chính mình! Hẳn chỉ có thể tự nói cho mình nghe mà không cách nào nói ra khỏi miệng cho nàng biết!

Trong lòng cười khở, có lẽ vĩnh viễn hẳn cũng không thể thổ lộ lòng mình ra với nàng! Bởi vì hẳn chính là Lãnh tình vương vô tâm vô tình của Thiên vũ hoàng triều!

“Rút lui”

“Vương gia, ngài không phải nói để ty chức ở cửa bảo vệ an toàn cho Ưông tiểu thư hay sao?” một gã thị vệ tiến lên không giải thích được nói.

“Rút lui” nàng thật ra không tin tưởng ai chẳng qua là không hiểu được thế nào là yêu!

“Dạ”

Dương Á Sơ nhìn sâu vào Vũ Mặc Nhiên: “Cám ơn”

“Nói cho nàng biết, không cần lo lắng”

“Người...sao không tự mình đi nói với nàng?” Dương Á Sơ cũng khẽ cười khổ, sao hẳn lại không biết tâm tư của Vũ Mặc Nhiên? Bọn họ coi như cũng có giao tình nhiều năm! Chẳng qua vì có nàng mà thêm ngăn cách.

“Nàng bây giờ sẽ muốn nhìn thấy ta sao?”

“...”

“Ngày mai Bốn vương sẽ tới đón hai người”

“Không tiễn”

Xoay người đi ra lưu khách lâu, ra đến cửa dừng lại mấy bước, sau đó mới dứt khoát đi ra ngoài.

Không sai, ánh mắt lạnh lẽo của Vũ Mặc Nhiên có tia lưu luyến, Dương Á Sơ nhìn bóng lưng rời đi, vẻ mặt lộ ra thần sắc phức tạp.

“Chủ tử...”

Dương An tiến lên làm cho chủ tử giật mình. Trong lòng thầm nghĩ có nên đem chuyện Hoàng thượng muốn chủ tử tiến cung nói cho lão gia biết hay không.

“Dương chương quý, trước đừng mua xe ngựa cho Uông cô nương” ngày mai nàng muốn rời đi cũng không được.

“Dạ”

Xoay người lên lầu, Dương Á Sơ nhẹ gõ cửa.

“Mời vào” thanh âm nhẹ nhàng truyền đến từ bên trong.

Đẩy cửa ra, trên mặt tuyệt sắc của Dương Á Sơ có chút trầm tư: “Tùy Tâm chuẩn bị đến đâu rồi?”

Lộ Tuy Tâm nhìn qua khuôn mặt trầm tư của người mới vào, hấn vội chuyển tầm mắt đi chỗ khác, cũng không nói lời nào! Ở trong thời cổ đại này nữ nhân là bị phụ thuộc vào người khác! Mà nàng không muốn đi phụ thuộc nên mới kiên trì như vậy! Nhưng nàng cũng sợ hãi, sợ hãi một ngày không thể không cúi đầu trước thực tế! Cho nên hấn vừa rồi có thể nói là tức giận, bởi vì nàng không thích cảm giác không khống chế được như thế này.

“Á Sơ, người có phải cho là giấc mộng của ta rất nực cười? Ít nhất so với thực tế, ta cũng không có tư cách được khát vọng tự do kia” nhưng nàng là Lộ Tuy Tâm! Không thuộc về nơi này, không có tư tưởng thời đại này! Nàng thật sự không thể bám vào một nam nhân mà sống cả đời như vậy được, sống như vậy nàng không cách nào tiếp nhận!

Nhìn thần sắc nàng lộ ra mê mang, Dương Á Sơ đột nhiên hạ đầu nói trong lòng xuống, một mình nàng cũng dám theo đuổi khát vọng tự do! Dũng khí đó đã thuyết phục hấn! Nhưng nhìn thấy nàng bất đắc dĩ như vậy hấn cũng cảm thấy đau lòng! Hấn muốn trở thành người che mưa chắn gió cho nàng, chỉ cầu mong nàng thật lòng cười một tiếng!

“Vừa rồi Lộ vương gia có một câu muốn chuyển tới, nói nàng không cần phải lo lắng chuyện Ngân thái tử”

“...”

Lộ Tuy Tâm than nhỏ! Quả thật Vũ Mặc Nhiên không biết cách thổ lộ tình cảm thực của hấn! Nhưng nàng không phải đứa ngốc, nàng có thể cảm giác ra trong lòng hấn cũng vì nàng mà phức tạp.

Còn có Dương Á Sơ, hấn không biết đối với nàng như thế nào mới đúng, nàng không muốn làm tổn thương hấn nhưng nàng thật sự đã vô tâm với tình! Ít nhất bây giờ nàng chưa từng nghĩ quá đến vấn đề này!

Thật ra nàng cùng Vũ Mặc Nhiên đều là một loại người, cũng không hiểu tình là cái gì!

Bởi vì không hiểu nên mới làm tổn thương người khác!

“Tùy Tâm, ta đã suy nghĩ rất nhiều rồi, ta muốn theo nàng đi ra ngoài”

Dương Á Sơ thành thực nói, hẳn không muốn nhìn vẻ mặt bất đắc dĩ của nàng.

Lộ Tùy Tâm nhìn thẳng vào Dương Á Sơ! Hẳn nói cái gì?

“Câu nói* Lưỡng cước đạp biển trần thế lộ, dĩ thiên vi cái địa vi lư* đối với một cô gái như nàng có phải quá khó khăn nặng nề hay không?”

Không nhìn tới ánh mắt kinh ngạc của nàng, Dương Á Sơ tiếp tục nói: “Á Sơ biết trong lòng Tùy Tâm thấy khó xử cùng bất đắc dĩ! Nhưng Á Sơ chỉ cần Tùy Tâm là chính mình là tốt rồi, nàng kháng cự tình cảm chỉ vì trong lòng nàng không tin vào nó. Nếu đã như vậy, ai sẽ có thể ảnh hưởng tới lòng của Tùy Tâm? Bất kể là Lộ vương, Hoàng thượng, Ngân thái tử... có thể cả Á Sơ, những người này tâm tư Tùy Tâm có thể bỏ qua cũng không sao”

Lộ Tùy Tâm lẳng lẳng nhìn Dương Á Sơ trong con ngươi ban đầu là kinh ngạc từ từ thoải mái! Thì ra là như vậy! kẻ trong cuộc thì u mê! Nàng vẫn vì tâm tư của bọn họ mà cảm thấy khó xử, nhưng đã quên mất những thứ này chưa phải là chuyện có thể làm cho nàng khó xử. Tâm tư bọn họ có thể nào, tâm nàng không động thì bọn họ cũng không thể làm được gì, nàng vẫn là chính mình! Là Lộ Tùy Tâm muốn bình thường tự do! Thế nhân nhìn nàng thế nào, nàng cũng không cần quan tâm.

Xem ra là nàng tự mình chui vào vòng luẩn quẩn, để cho tâm không được tự do.

Thoải mái cười một tiếng: “Á Sơ, cảm ơn” cảm ơn người đã đánh thức ta khỏi giấc mộng.

Nhìn đôi mắt không còn chút khốn hoặc, khóe miệng lúm đồng tiền của Dương Á Sơ lộ ra! Nàng là thông minh như thế, thiện lương như thế, thật ra nàng chính là không muốn làm tổn thương những nam nhân yêu mình mà lâm vào tình thế khốn hoặc.

Tùy Tâm, Dương Á Sơ ta có may mắn được ở bên nàng suốt đời hay không?

...

“Vương gia, Hiên vương phủ đưa tới thư hàm” Quản gia Đương vương phủ cầm một phong thư hàm đưa đến thư phòng hướng Đương vương đang luyện chữ nói.

“Thư hàm?” Vũ Mặc Đương đang suy tư, ngẩng đầu lên trả lời quản gia: “Lấy tới đây”

Nhận lấy thư mở ra, phía trên là vài câu nói: “Vốn là chung dòng máu việc gì phải làm hại lẫn nhau? Đạo lý môi hở răng lạnh huynh đã từng nghĩ tới hay không! Nghĩ tới chân tình xin Nhị hoàng huynh nương tay, cầu xin Hoàng thượng mở một đường sống”

“Vương gia...”

“Người đi xuống trước đi”

“Dạ”

Vũ Mặc Đương ngồi ở trên ghế, đôi mắt cũng lộ ra vẻ suy nghĩ sâu xa.

Ngự thư phòng hoàng cung.

“Hoàng thượng, các vị Vương gia đều đã ở bên ngoài xin cầu kiến, người xem...” tiểu Thân tử tiến lên xin chỉ thị Hoàng thượng đang ngồi phê duyệt tấu chương.

“Truyền”

Cũng không ngẩng đầu lên, Vũ Mặc Phong tiếp tục lấy tấu chương ra xem.

“Thần tham kiến Hoàng thượng” từ sau khi hạ triều, Đương vương, Lộ vương cùng Hiên vương vẫn chờ ở ngoài cửa ngự thư phòng bây giờ mới được tiến vào.

“Bình thân” buông tấu chương trong tay xuống, Vũ Mặc Phong nhẹ giọng mắt lên.

“Trẫm hôm nay là mời mấy vị vương gia tới đây là muốn nghe một chút cách nhìn của mỗi người, Thanh vương một mình cùng Ngân Thái tử quan hệ ra vào, mà là có ý đồ bất chính! Thái tử Thập Ngân quốc đưa phong thư mà Thanh Vương viết cho hã, trẫm đã thẩm tra đối chiếu, đúng là bút tích của Thanh vương”

Nhìn thần sắc của mấy vị tại đây, trông mắt đen Vũ Mặc Phong lóe lên, khóe miệng khẽ nhếch, dựa lưng vào thành ghế.

“Hiên vương, người nói Trẫm nên xử trí Thanh vương như thế nào?”

Thân thể Vũ Mặc Hiên khẽ nhích, cúi đầu tiến lên một bước khom lưng trả lời: “Hồi Hoàng thượng, thần... thần hiểu rõ Thanh vương chỉ là nhất thời hồ đồ nên mới làm ra chuyện tình khác người như thế! Xin Hoàng thượng khai ân”

“Đương vương, người muốn nói gì?”

“Hồi Hoàng thượng, thần đồng ý với ý kiến của Hiên vương” Vũ Mặc Đang chậm chạp tiến lên trả lời.

“Lộ vương?”

Vũ Mặc Nhiên nhìn qua chỗ hai người. “Hoàng thượng...thần cũng cho là Đang vương cùng Hiên vương nói có lý”

Con người cơ trí lóe lên một đạo tinh quang. Khóe miệng Vũ Mặc Phong nhẹ giơ lên, ba người này lần này thật đúng là đồng tâm.

Chủ ý này là do Hiên vương nghĩ ra?

“Tối nay mở tiệc chiêu đãi Ngân thái tử, cho nên chuyện của Thanh vương đợi khi nào Thái tử rời đi trăm sẽ tự có định đoạt”

“Nhưng những ngày này Thanh vương tốt nhất nên trong phủ mà thanh tĩnh một chút. Không được xuất phủ”

“Tạ Hoàng thượng” Vũ Mặc Hiên ngẩng đầu lên nhìn thoáng qua, cũng không hiểu ý Hoàng thượng bây giờ là gì?

“Đang vương, Lộ vương lui xuống trước đi”

Hai người bị điểm tên nhìn nhau một cái, khom lưng lui ra bên ngoài.

“Nói đi, Hiên hoàng đệ, người đã dùng cách gì mà làm cho hai hoàng huynh của người đồng ý với chủ ý đó vậy” hai hoàng huynh lúc nào cũng bo bo giữ mình lại thay đổi thái độ như vậy.

“Việc này...” Vũ Mặc Hiên chần chờ.

“Hoàng thượng, vốn là chung dòng máu việc gì phải làm hại lẫn nhau?” Vũ Mặc Hiên nhìn thật sâu vào thần sắc không rõ của Vũ Mặc Phong, quỳ xuống!

Tròng mắt chột lóe “Vốn chung dòng máu việc gì phải làm hại lẫn nhau?” vũ mặc phong nhẹ nhàng lặp lại.

“Tứ hoàng huynh, Hiên đệ biết Đại hoàng huynh đã gây ra tội lớn nhưng Hiên đệ cầu xin hoàng huynh hãy mở ra một con đường sống. Thần đề lấy đầu mình ra đảm bảo sau này Đại hoàng huynh tuyệt đối sẽ không hành động thiếu suy nghĩ nữa”

Vũ Mặc Phong khẽ mỉm cười: “Trẫm cũng không có nói là muốn giết Thanh vương” chỉ là muốn nhìn xem thái độ của ba người bọn họ mà thôi.

Muốn xử trí Thanh vương, hẳn có thể tùy ý vun vào một tội danh, nhưng là...trong ánh mắt lộ ra chút không rõ. Hẳn đã từng đáp ứng với phụ hoàng, nếu không thời điểm phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không bao giờ giết Thanh vương! Ha ha! Phụ hoàng, xem ra người thật hiểu rõ những đứa con của mình.

Chẳng qua là người vì bảo vệ Đại hoàng huynh hay là sợ Hiên đệ quá thương tâm? Việc này chỉ sợ cũng chỉ có trong lòng người biết mà thôi.

Nhưng tội chết có thể miễn, tội sống khó tha! Nghĩ như vậy, ánh mắt xẹt qua bén nhọn!

Muốn xử trí hẳn chờ Ngân Lưu Nhân rời đi cũng chưa muộn! Đang muốn xem kịch vui trước mắt! Ngân Lưu Nhân, Trẫm cũng không muốn như ý người!

“Hiên vương, đứng dậy đi” thanh âm nhàn nhạt vang lên trên đầu Vũ Mặc Hiên.

“Hoàng thượng...”

“Chuyện của Thanh vương, đợi Ngân thái tử về nước sẽ bàn sau”

“Dạ, thần tuân chỉ”

“Tiểu Thân tử, yến hội người chuẩn bị tới đâu rồi?”

“Hồi Hoàng thượng, đều đã ổn thỏa rồi”

“Tốt, người đi kiểm tra lại một lần đi”

“Nô tài tuân chỉ”

Trời chiều ngả về phía tây, rặng mây đỏ tựa như gấm, bên trong hoàng cung của Thiên vũ hoàng triều lúc này náo nhiệt phi phàm, chỗ nào cũng giăng đèn kết hoa, người đến người đi như thủy triều để cho hoàng cung vốn trang trọng nghiêm túc có thêm sức sống.

Kim Loan bảo điện, giờ phút này không còn vẻ trang trọng như ngày thường, các vị quan lại mang theo gia quyến đến đây nên không khí càng thêm náo nhiệt, biến nơi bảo điện trang nghiêm yên lặng thành nơi để các nữ nhân ganh đua sắc đẹp. Chỉ cần là nữ nhi chưa có chồng của các quan đại thần đều ra ngoài sánh. Tâm tư mọi người đều đồng loạt nghĩ rằng tối nay chắc chắn sẽ xuất hiện những nam nhân địa vị không tầm thường! Tùy ý được chọn cũng tốt, mà dĩ nhiên tốt nhất là được Hoàng thượng nhìn trúng đưa vào hậu cung a, cơ hội thăng chức vị là vô cùng lớn. nếu không được một Vương gia cũng tốt a~!

Trung hoa cung

Lệ phi ngồi ngay ngắn tại nhụyễn tháp, để cho các cung nữ chuẩn bị trang phục tỉ mỉ cho nàng, hôm nay nàng nhất định phải vượt qua Trữ phi. Nghĩ như vậy, ngón tay bám bám chặt vào khăn lụa trong tay, hoàng thượng lại để cho Trữ phi lần này tổ chức yến tiệc thiết đãi Ngân thái tử, đây chẳng phải là có ý muốn cho Trữ phi lên nắm quyền hậu cung?

Từ sau khi thái hậu đi, nữ nhân trong hậu cung này đều âm thầm tranh đấu sau lưng nhưng cũng không thể dò ra tâm tư của Hoàng thượng! Bất quá lần này mở tiệc thiết đãi Thái tử Thập Ngân quốc ,là cơ hội hiếm có! Nhưng...không nghĩ rằng lại bị Trữ phi kia giành mất.

Trên da đầu cảm thấy xót, cung nữ nhìn tóc trên tay bị dọa quỳ phịch một tiếng xuống đất.

“Nương nương tha mạng”

“Đưa xuống đánh thật nặng cho ta”

Khuôn mặt kiều mỹ động lòng người của hoa phi giờ phút này có hơi vắn vẹo nhìn qua rất dọa người.

Tiếng quát tháo đến cung nữ thê thảm kia làm cho những cung nữ đang ở đó thân thể cũng khẽ run lên

“Các người đừng có làm cho Bốn cung tức giận, nhanh nhanh lên một chút cho ta” nghĩ đến vẻ mặt đặc ý của Trữ phi, nàng trong lòng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

“Dạ...nương nương..” cũng nữ kế tiếp ngay lập tức tiến lên phía trước.

Trữ quang vinh điện, thanh tú lịch sự tao nhã, mỹ lệ nhẹ nhàng, bóng dáng xinh đẹp tuyệt trần duyên dáng yêu kiều, dung nhan động lòng người tâm động không dứt, so với Hoa phi kiều mỹ đoan trang, Trữ phi lại có vẻ đẹp thanh nhã ngại ngùng.

“Nương nương, đã đến giờ...”

Khuôn mặt mỹ lệ lộ ra thất vọng, Hoàng thượng cũng không đến đây đi cùng nàng. Nghĩ lại, hay là bây giờ Hoàng thượng đang thiết đãi Ngân thái tử? trên mặt khẽ cười, trong lòng hoàng thượng vẫn có nàng.Lần này Hoàng

thượng giao cho nàng tổ chức yến hội, việc này...có phải ý nghĩa là trong lòng Hoàng thượng rất coi trọng nàng?

Nghĩ như vậy, trong lòng như được rót mật, khuôn mặt cũng vì thế mà kiều my như hoa.

Trên điện Kim Loan, văn võ bá quan cùng gia quyến tụ tập chung một chỗ, bàn chuyện phiếm với nhau. Mà những nam thanh khuê tú cũng lần lượt ngồi thành đôi với nhau, lời nói nũng nịu nhỏ nhẹ nói chuyện, thật là một phen náo nhiệt!

Tham gia yến hội lần này không chỉ có danh môn quý tộc của Thiên Vũ mà còn có thể nhìn thấy tận mắt phong thái của Thái tử Thập Ngân quốc! nói không chừng còn có thể được Hoàng thượng nhìn trúng, nghe nói Hoàng thượng trẻ tuổi tuấn mỹ vô cùng! Các vị tiểu thư danh giá đáy mắt cũng khởi động như mạch nước ngầm.

“Hoàng thượng giá lâm, Thái tử Thập Ngân quốc tới”

Thanh âm bén nhọn của thái giám làm thức tỉnh mọi người đang đắm chìm vào suy nghĩ, vội vàng quỳ xuống.

Vũ Mặc Phong nhìn chung quanh toàn điện, sau đó hướng người bên cạnh nói: “Ngân thái tử, mời ngồi”

Mà Ngân thái tử nhìn thấy phía sau của hắn là 2 tên thị vệ thân cận, còn có cả Đương vương, Hiên vương.

“Thiên Vũ hoàng, mời” Ngân Lưu Nhân ôn hòa trả lời.

Đi lên chỗ ngồi thượng vị, Vũ Mặc Phong để hai tay lên long ý, hai bên đặt hai cái ghế, chắc là chỗ ngồi của nương nương.

“Các khanh bình thân”

“Tạ Hoàng thượng”

Các vị tiểu thư đứng ở đằng xa đều len lén nhìn vị nam tử ngồi trên cao kia nhất thời bắt gặp đôi mắt đẹp tuyệt vời, bàn tay phải vuốt vuốt ngực mới khống chế được khiếp sợ mãnh liệt ở trong lòng! Hoàng thượng tuấn mỹ đến như vậy sao? trong lòng mỗi người đều có tâm tư riêng.

“Hoa phi nương nương tới, Trữ phi nương nương tới” thanh âm thái giám làm tất cả mọi người cùng hướng tới hai giai nhân đang nhẹ nhàng đi tới.

Bên trái là Hoa phi một thân y phục đỏ rực, thiên sinh lệ chất có nụ cười hoàn mỹ, khí chất kiều mỹ động lòng người làm cho trước mắt mọi người đều sáng ngời.

Mà bên phải là y phục hồng nhạt mà nhẹ nhàng, là Trữ phi làm rung động lòng người!

“Thiếp tham kiến Hoàng thượng”

“Ân, ái phi ngồi đi” thanh âm nhàn nhạt cũng không vì mỹ nhân mà thay đổi.

Nhìn hai vị giai nhân kiều mỹ bên cạnh Hoàng thượng, bên dưới không ít người cảm thấy đố kỵ! hai vị Hoa phi, Trữ phi này tuy có vẻ đẹp thùy my nhưng các nàng cũng đâu có kém a, vì sao người ngồi trên đó không phải là các nàng?

“Hậu cung của Thiên Vũ hoàng nói vậy có vô số mỹ nhân, như hai vị nương nương thùy my đây đã nổi bật toàn diện rồi” Ngân Lưu Nhân ôn hòa cười nói với hai vị nương nương.

“Dung nhan kém cõi có thể để vào mắt Thái tử là đã may mắn lắm với tỷ muội chúng ra rồi” Trữ phi nghe vậy liếc mắt nhìn Hoa phi một cái rồi trả

lời.

“Hoàng thượng, hôm nay các vị thiên kim tiểu thư khuê nữ cũng vì Hoàng thượng mà chuẩn bị một tiết mục” một gã đại thần tiến lên nói.

“Nga, trăm cũng rất mong chờ” Vũ Mặc Phong khóe miệng hơi cười lộ ra, càng làm cho các nàng ở đây tim đập mạnh.

“Ha ha, mỹ nữ Thiên Vũ, xem ra quả đúng là thế a? Lưu Nhân không biết có được mang mỹ nhân về hay không?” ánh mắt tà mỵ của Ngân Lưu Nhân chợt lóe, lát sau ôn hòa nói.

“Thái tử, bọn họ có thể lọt vào mắt thái tử hay không đó là phúc phận, các cô gái ở Thiên vũ từ trước đến giờ vẫn rất đặc biệt, mà Thái tử có thể làm trái tim của các nàng hay không là việc của thái tử”

“Ha ha, được, Thiên Vũ hoàng hảo nhân hảo ngữ, ta xin kính người một ly”

Vũ Mặc Phong đưa kim tôn lên ngang người.

Bên cạnh hãn Hoa phi cùng Trữ phi đôi mắt đẹp đều híp lại! Nơi này sao xuất hiện nữ nhân nhiều như vậy?

Những giai nhân ngoài cửa khi nghe lời của Thái tử Thập Ngân quốc cũng âm thầm sôi sục đánh giá lời đồn gần đây về Ngân thái tử này, đến khi gặp mặt vị thái tử này mới rõ ràng sững sốt! Thật đúng là nam tử ưu nhã tuyệt luân! Quá hoàn mỹ làm cho các nàng cũng có vài phần hy vọng.

Trong lòng thầm nghĩ, thì ra trên đời lại có nhiều tuyệt thế nam tử như vậy a~

“Lộ vương gia, Dương công tử đến” thanh âm thái giám truyền vào trong điện, con người của Vũ Mặc Phong hiện lên tia mừng như điên!

Ngân Lưu Nhân đang nâng chén rượu trong tay cũng ngưng lại, đều không hẹn mà cùng đem tầm mắt hướng tới bên ngoài đại điện.

Dưới ánh nến sáng ngời, đèn đuốc sáng rực mà người bước vào như mang một vòng minh nguyệt hấp dẫn toàn bộ ánh mắt mọi người.

Một thân cầm y, dung nhan tuấn lãng sắc lạnh như khắc, vóc người cao lớn thon dài hơi ngang tàng, nhưng trong đáy mắt lại có hàn băng lãnh khốc làm cho người ta không dám nhìn thẳng vào. Đó chính là Lộ vương Vũ Mặc Nhiên trứ danh vô tình!

Mà một nam nhân khác làm cho người ta ngừng cả việc hít thở lại, trên đời lại có một mỹ nam tử như vậy sao? một thân nguyệt y phục màu trắng để cho hân phảng phất một khí chất tiêu diêu như tiên, khuôn mặt tinh xảo như một cô gái cười tựa như tiểu phi tiểu, mày kiếm khê nhếch làm tăng thêm phần anh khí làm cho người ta cũng không còn ngộ nhận đây là một cô gái, lúm đồng tiền nơi khóe miệng như ẩn như hiện! Vẻ đẹp của hân thậm chí còn hơn hân so với nữ tử ngời đây.

Hai người cất bước đi vào điện nhưng lại cố ý đi chậm lại! Phía sau hai người như ẩn như hiện một màu lam thanh nhã.

Trong mắt mọi người cũng nổi lên tò mò, có thể làm cho hai vị nam nhân như thế này đi chậm lại chờ thì sẽ là người tao nhã đến mức nào?

Mà vài vị đại thần ở đây cũng hiểu rõ, nhất định là vị danh chấn lòng vua dân Ưng Tùy Tâm cô nương!

Cảm nhận được một nhiều ánh mắt đang quăng trên người mình, Ưng Chấn hơi ngẩng đầu lên, tiếp nhận ánh mắt lấy lòng từ các nơi đưa đến hân! trong lòng nghĩ tới phải làm thế nào để tiến gần lại nữ nhi của hân! Con người từ trước đến giờ đều đa mưu túc trí lộ ra suy nghĩ sâu xa. Có nữ nhi này trong tay tuyệt đối là một con cờ hữu dụng nhất, không nghĩ đến nữ nhi này lại có chỗ dùng một chút.

“Thần tham kiến Hoàng thượng” “Dương Á Sơ tham kiến Hoàng thượng”

Theo hai người khom lưng hành lễ, người phái sau rốt cuộc cũng nhìn rõ hình dáng.

Các vị nữ tử vốn cho là mình tuyệt sắc cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, người này mặc dù cũng có chút thù mị nhưng so với những người ngồi đây vẫn còn kém xa!

“Bình thân, ngồi đi” ánh mắt Vũ Mặc Phong lướt qua một tia vui mừng mà không người nào nhìn thấy được. Cho dù đứng ở một nơi mỹ nhân như vân, nàng vẫn có lực hấp dẫn trí mạng.

Lộ Tuy Tâm khẽ rũ xuống lông mi thật dài, không để ý tới có bao nhiêu ánh mắt đang bắn về phía nàng. Trong lòng thì đã ở đâu thì yên ở đấy!

“Thứ dân Uông Tuy Tâm tham kiến Hoàng thượng”

“Bình thân”, Tuy Tâm, thì ra Trẫm muốn nhìn thấy người như vậy.

“Uông cô nương nếu không chê có thể tới ngồi bên cạnh Vũ Mặc Hiên” Vũ Mặc Hiên nhìn cô gái đứng an tĩnh ở giữa đại điện, trong mắt lộ ra sắc thái kì dị. Vẻ đẹp của nàng những người này không thể nhìn thấy!

Mà Vũ Mặc Hiên vừa dứt lời, làm cho ánh mắt nghi hoặc của mọi người đổ dồn vào nơi đó

Ai cũng biết Hiên vương gia luôn luôn lãnh đạm khó có người nào đến gần được, mặc dù không lãnh tình bằng Lộ vương gia nhưng cho tới giờ cũng chưa có cô gái nào lọt được vào mắt Hiên vương cả.

“Ha ha, Tuy Tâm cô nương, chúng ta lại gặp mặt” Ngân Lưu Nhân nở nụ cười, trong chỗ sâu nhất nơi đáy mắt hiện lên một tia hứng thú.

Lộ Tuy Tâm khẽ nhăn trán lại, nhìn thẳng vào Ngân Lưu Nhân đang mỉm cười, khuôn mặt vẫn bình thản như cũ: “Thái tử phong thái vẫn như cũ”

“Hiên vương, Tuy Tâm cùng Á Sơ đến đây nên ngồi cùng nhau cũng là lẽ thường, Tuy Tâm, ngồi đi”

“Ân” Lộ Tuy Tâm khẽ gật đầu.

Mà câu trả lời của nàng cũng làm cho mấy ánh mắt liền lóe lên!

“Tấu nhạc” Vũ Mặc Phong ra lệnh.

Tiến vào đại điện là một tốp hồng y nữ tử nhảy múa, bên cạnh là nhạc sĩ cũng đang trình diễn nhạc cụ trong tay, nhất thời trong điện vang lên tiếng nhạc nhẹ nhàng theo nhịp! Một mảnh ca múa mê say!

“Ngân thái tử, trẫm kính người một ly” nói xong hơi ngửa đầu uống chén rượu trong tay.

“Thiên Vũ hoàng khách khí” khẽ mỉm cười, uống xong rượu liền đưa chén hướng xuống.

“Tốt, các vị ái khanh cũng nâng ly lên, trẫm kính các vị ái khanh” Vũ Mặc Phong nhìn về phía mọi người trong điện, ánh mắt dừng ở một nơi vài giây rồi lại dời đi phương khác.

“Tạ Hoàng thượng” trong điện mọi người cũng đáp lại.

“Thiên vũ hoàng, nghe đồn hai vị phi tử của ngài đa tài đa nghệ, không biết tại hạ có điểm phúc được thưởng thức?”

Hướng về phía Vũ Mặc Phong trên thượng vị, Ngân Lưu Nhân nhẹ cười nói.

“Được, ái phi, Ngân thái tử đã muốn thử tài nghệ của các nàng, ái phi nghĩ thế nào” Vũ Mặc Phong vẫn như trước khẽ hỏi hai giai nhân bên cạnh.

“Hoàng thượng, Ngân thái tử bang kinh thế tài, tài hoa trên đời mọi người đều biết, nếu Thái tử đã yêu cầu, thiếp cũng xin múa một khúc làm vừa lòng Thái tử! mong Thiên vũ cùng Thập Ngân quốc mãi mãi hữu hòa thân thiết”

Trên mặt Trữ phi lộ ra rõ ràng cười một tiếng, hai bên má ửng hồng, thật là vẻ đẹp e ấp động lòng người.

“Tốt, làm phiền ái phi” mãi mãi hữu hòa? Trong con người lóe lên tia giễu cợt.

Thân hình mềm dẻo uyển chuyển đang nhảy múa, những điệu vũ làm lay động y phục trên người, tư thế xoay người trên cao làm cho người ta hoa hết cả mắt, làm được cái này phải thật sự có tài mới dám biểu diễn. Khó trách lại chấp nhận nhanh như vậy!

Múa xong, chậm rãi ngừng thân, mỹ nhân khẽ thở hương Vũ Mặc Phong cười một tiếng: “Thiếp đã bêu xấu rồi”

“Được rồi, ái phi nghỉ ngơi một chút đi” Vũ Mặc Phong không biết mình đã nhìn thấy những thứ như vậy biết bao nhiêu lần rồi, trên khuôn mặt tuấn mỹ cũng không có gì biến hóa.

Trữ phi nhìn Hoàng thượng, khẽ cúi đầu, che dấu mất mát trong ánh mắt, Hoàng thượng cũng không vì điệu múa của nàng mà động lòng! Là nàng nhảy không đẹp sao? không thể lọt vào mắt Hoàng thượng?

“Thiên vũ hoàng thật có phúc khí lớn a! Thật khiến Ngân Lưu Nhân ngưỡng mộ khôn cùng” Ngân Lưu Nhân vỗ nhẹ tay, rồi sau đó một tràng vỗ tay cùng vang lên.

Lộ Tuy Tâm khoe miệng hơi giơ lên, Vũ Mặc Phong này đúng là có điểm phúc, hậu cung của hắn đúng là một hang ổ toàn mỹ nhân!

Nhìn nàng khẽ cười, tròng mắt Vũ Mặc Phong bỗng lóe lên, khoe miệng cũng nhẹ cười: “Ông cô nương hình như có chút xem thường?”

Trong tích tắc, Lộ Tuy Tâm lại một lần nữa trở thành tiêu điểm của mọi người.

Ánh mắt hiện lên tia sáng, tên Vũ Mặc Phong này tuyệt đối là cố tình.

“Điệu múa của nương nương quả thật như chim bay lượn trên trời, nhân gian khó có được vài lần chiêm ngưỡng, Tuy Tâm cũng cảm thấy rung động trong lòng” dù nói khách khí nàng cũng sẽ nói.

“Hay cho câu như chim bay lượn trên trời, nhân gian khó được vài lần chiêm ngưỡng” Vũ Mặc Hiên đứng lên khẽ cười nói.

“Ông cô nương xuất khẩu thành thơ, Vũ Mặc Hiên thật thấy hổ thẹn với mình”

Ngân Lưu Nhân đưa chén rượu lên môi liền dừng lại, ánh mắt rũ xuống hiện lên một đạo tinh quang!

Trữ phi nghe thế trên mặt lộ vẻ cười, hướng cô gái kia nhìn mấy lần.

Những cô gái khác mặc dù đều biết điệu múa của Trữ phi không tệ, nhưng lại lộ ra ánh mắt xem thường. Các nàng cũng không hề kém.

Chẳng qua cô gái dung nhan thường thường này thật đúng là có chút nịnh bợ! Nghĩ đến thế liền quăng ánh mắt khinh thị vào người đang ngồi đó.

Trữ phi liếc mắt nhìn qua toàn điện, khoe miệng nhẹ nở nụ cười: “Không biết cô nương là thiên kim nhà nào a?”

Mà lời nói vừa ra đã khiến cho toàn điện im lặng, người biết thì muốn xem nàng trả lời như thế nào, người không biết thì lộ vẻ tò mò.

Lộ Tuy Tâm đang định trả lời thì Uông Chấn đã nhanh chân bước lên: “Bẩm nương nương, đây là tiểu nữ của ty chức Uông Tuy Tâm”

Mà hắn vừa nói xong cũng làm cho sắc mặt mọi người không rõ.

Hàn quang trong ánh mắt Vũ Mặc Nhiên bắn thẳng về phía Uông Chấn.

Trữ phi mắt đẹp kinh ngạc nhưng ngay sau đó khôi phục lại bình thường! Nàng ta chính là Uông Tuy Tâm truyền thuyết mà mọi người bàn tán sôi nổi đó sao?

“Thì ra là như vậy a, Uông đại nhân, Uông tiểu thư rất có duyên với bốn cung, Hoàng thượng, thiếp kính Uông tiểu thư một chén có được hay không?” thẹn thùng chuyển hướng tới nam nhân ngồi trên cao, lời nói của Trữ phi ôn nhu mà nhỏ nhẹ.

Trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên tia bí hiểm! Nhìn thoáng qua mọi người trong đại điện rồi cúi xuống nhìn Trữ phi.

Khóe miệng khẽ mỉm cười: “Được”

“Tạ Hoàng thượng”

Trữ phi dời tầm mắt xuống mọi người: “Bốn cung kính cô nương một chén! Cảm tạ cô nương đã tán dương!”

“Xin lỗi, nương nương, Uông Tuy Tâm không biết uống rượu, xin lấy trà thay rượu đáp lễ nương nương”

Lộ Tuy Tâm không để ý đến người khác đang ngạc nhiên, nâng chung trà lên phía Trữ phi ở trước, một ngụm uống hết. Trong lòng nghĩ tới, xem ra thứ xã giao này thật đúng không phù hợp với nàng, yến hội này quả thật

nhàm chán vô vị! nếu như có thể nàng tình nguyện đi ngủ một giấc chứ cũng không ngồi yên ở đây, nhìn một đám nữ nhân tranh thủ tình cảm, còn nam nhân thì bắt đầu khởi động như mạch nước ngầm.

Hoa phi trong mắt có một tia vui vẻ, Trữ phi, cũng có lúc phải kinh ngạc! Chuyển hướng tới Vũ Mặc Phong khẽ mỉm cười:

“Hôm nay ở đây giai lệ như vân, Hoàng thượng, thiếp có chủ ý, không biết có nên nói hay không?” nhìn thoáng qua Trữ phi, Hoa phi có thâm ý khác nói.

“Ái phi cứ nói”

“Tạ Hoàng thượng, thiếp nghĩ, hôm nay có rất nhiều giai nhân, mà Ưông tiểu thư xuất khẩu thành câu, sao không để các vị tiểu thư ở đây so tài thơ phú, đối đáp văn chương? Nếu trả lời sai sẽ phạt ba chén rượu”. Nàng từ trước tới giờ thi từ tinh thông, tin rằng trận này sẽ không ai lấy được danh tiếng của nàng! Nàng đây nổi danh tài nữ, ngay cả Lý Tịch từng mệnh danh là tài nữ kinh thành cũng không phải đối thủ của nàng. Những người này... hôm nay nàng phải làm cho mấy nữ nhân vọng tưởng chim sẻ hóa thành phượng hoàng này mở mang tầm mắt ra một chút, xem xem mình nặng được mấy lượng còn dám đi so đo!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 57: Bình Tĩnh Trước Bão Táp

“Nga, ý của Ngân thái tử là thế nào?”

Đôi mắt ôn hòa của Ngân Lưu Nhân híp lại, hắn vừa rồi cũng không nhìn lắm, là một nụ cười giễu cợt! Khóe miệng giơ lên vẻ hứng thú, chuyện này càng ngày càng thú vị!

“Uông cô nương, còn ý của cô nương là gì?” Ngân Lưu Nhân chuyển hướng tới thân ảnh màu lam kia.

Mà câu hỏi của hắn làm cho Lộ vương vẫn đang buồn bực ngồi uống rượu ngẩng đầu lên nhìn. Khuôn mặt ửng đỏ biểu hiện tối nay hắn đã uống khá nhiều! Nhìn về hướng thân ảnh kia, trong mắt Vũ Mặc Nhiên hiện lên thống khổ!

Nhìn sang nàng một thân áo lam nhạt, ngũ quan thanh tú, da thịt trắng nõn trơn mềm, miễn cưỡng cũng có thể cho là giai nhân thanh lệ, nhưng bề ngoài so với hai vị phi tử kiều mỹ hơn người kia, vô luận thế nào cũng chỉ là bình thường, nhưng là vẻ lạnh nhạt bên ngoài làm cho nàng thoát nhìn không quan tâm gì đến nơi này, cũng làm cho hắn cảm thấy hiếu kì!

Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười: “Nếu như ta nói không muốn tham gia trò chơi này thì ngài sẽ đồng ý để ta rút lui sao?”

“Chẳng lẽ Uông cô nương sợ tài nghệ của mình không bằng người khác? Hay là không đem Hoa phi nương nương để vào mắt?” trong mắt hiện lên tinh quang nhưng vẻ mặt vẫn ôn hòa.

Nam nhân này thật là đáng ghét! Lộ Tuy Tâm cúi đầu rồi lại ngẩng lên: “Tùy Tâm thừa nhận là tài nghệ của mình không bằng người khác” ánh mắt thản nhiên nhìn vào Hoa phi ở phía trên.

Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, nàng thật đúng là thẳng thắn.

“Nương nương, Tùy Tâm cũng không tinh thông thi từ ca phú, cho nên kính xin nương nương tha lỗi”

Hoa phi trong lòng hiện lên không nhanh, Uông Tuy Tâm này không để cho nàng chút thể diện hay sao.

“Uông Tuy Tâm cần gì phải khiêm tốn?” Ngân Lưu Nhân cố ý không buông tha nàng mà hỏi.

Lẳng lẳng nhìn thoáng qua thần sắc mọi người trong điện.

“Nếu đã như vậy, sao Thái tử còn hỏi ý kiến của Uông Tuy Tâm làm gì?” giọng nói lạnh nhạt nghênh hướng ánh mắt như muốn xem kịch vui kia.

“Uông cô nương thật là đặc biệt” Ngân Lưu Nhân ta nhìn vào ánh mắt lạnh nhạt kia còn thấy giật mình, thật là một cô gái thản nhiên hiếm có.

“Nếu không có gì dị nghị, vậy sao không làm theo lời Hoa phi!” hẳn biết nàng không thích lâm vào tình huống như thế này, nhưng Tùy Tâm, ta là Hoàng thượng, cho nên những việc như thế này sẽ là cuộc sống của người sau này, người phải tập thành thói quen đi (Anh này tự tin thấy ớn cả người)

Không nghĩ ra một từ, Lộ Tuy Tâm nhìn một chút Dương Á Sơ ở bên cạnh, đón nhận ánh mắt ôn hòa của hắn! ánh mắt ôn hòa của Dương Á Sơ mới làm cho nàng cảm giác được là chân thật, còn cái tên Ngân thái tử kia chỉ cảm thấy dối trá.

“Uống chút trà” Dương Á Sơ đưa trà trong tay lên, tối nay hẳn còn muốn có chút thời gian.

“Cám ơn”

Thấy hành động của hai người, Vũ Mặc Nhiên ngửa đầu uống hết chén rượu trong tay mà lòng đau đến chết lặng.

“Á Sơ...trăm mời người” Vũ Mặc Phong hướng Dương Á Sơ nâng chén lên.

“Tài phú của Dương gia Ngân Lưu Nhân ta cũng đã nghe thấy! hôm nay vừa thấy, Dương công tử quả là một thân tao nhã không ai sánh bằng” ánh mắt Ngân Lưu Nhân lộ vẻ thưởng thức! tài phú ở trong tay nam nhân này nói vậy cũng là điểm yếu của Vũ Mặc Phong. Bây giờ lại có quan hệ thân thiết cùng nàng.

Trên mặt tinh xảo lộ ra tinh quang, Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, “Tạ Hoàng thượng” rồi lại chuyển hướng Ngân Lưu Nhân, “Không dám nhận,ta còn không bằng một góc của Ngân thái tử”

Thật nhàm chán a, Lộ Tùy Tâm cảm giác mình sắp sửa không kiên nhẫn được nữa rồi! Nơi thật thật quá khô khan vô vị.

Vũ Mặc Phong bắt gặp ánh mắt nhìn không chịu nổi của nàng, khẽ mỉm cười “Ái phi, thi từ mà nàng nói bắt đầu đi”

“Dạ, Hoàng thượng” Hoa phi yêu mị động lòng người khẽ mỉm cười.

“Chẳng qua là biết lấy đề gì đây?” Hoa phi nhìn qua mọi người rồi lại chuyển hướng tới vị Hoàng thượng tuấn mỹ.

“Gia thì phải theo ý khách, vậy mời Ngân thái tử ra đề”

Ngân Lưu Nhân một tay chống đầu, làm như suy tư, sau đó ngẩng đầu lên cười nói: “Thiên Vũ hoàng, Bốn cung không phải có hứng với thi từ mà là rất hứng thú với Ôn công nương đây”. Đây là lời nói thật, nhất cử nhất động của nàng đều khiến cho hắn tò mò, để cho hắn muốn phá tan ánh mắt bình tĩnh ấy ra.

Không đợi người phục hồi tinh thần lại, Ngân Lưu Nhân đã tiến lên trước mặt Lộ Tuy Tâm.

“Ôn công nương, công nương có bằng lòng làm thái tử phi của ta hay không?” hắn không buông tha bất cứ biến hóa nào trong mắt nàng.

Động tác uống rượu của Vũ Mặc Nhiên ngừng lại, ánh mắt bén nhọn nhằm thẳng hướng Ngân Lưu Nhân!

Trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên tinh quang, nhưng cũng chỉ cười không nói, hắn cũng muốn biết nàng sẽ trả lời như thế nào.

Lộ Tuy Tâm lẳng lặng ngồi ở đó, như chưa từng nghe thấy lời Ngân Lưu Nhân nói! Sau đó thầm than nhẹ trong lòng! Ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Ngân Lưu Nhân, trán giương nhẹ: “Thái tử, thứ ta muốn ngài không thể đáp ứng, cho nên thứ ngài muốn ta cũng không cấp được”

“Nga?” Ngân Lưu Nhân cũng nhướng cao lông mày.

“Ôn công nương không nói ra là muốn cái gì, vậy làm sao biết ta không thể đáp ứng?”

Lộ Tuy Tâm chậm rãi đứng dậy, nhìn thẳng cùng nam nhân trước mắt, ánh mắt nhìn một chút tất cả mọi người, cũng tốt, đúng lúc nàng không còn kiên nhẫn được nữa.

“Ôn Tuy Tâm cũng không phải thân thể toàn bích mà đã từng có thai, từng sinh non nên thân thể bị suy yếu, có lẽ cuộc đời sau này không thể có

thai được nữa”

Nghe những lời ấy, lúc này, trong điện Kim Loan chết lặng yên tĩnh, người người đều ngó nhìn vào vị nữ tử này.

“Mà ta muốn nam nhân cả đời này chỉ có mình ta, Thái tử ngài có thể đáp ứng sao?” thanh âm nhàn nhạt vang vọng bên trong điện.

Lúc này cũng không ai biết nói gì, bởi vì có nói gì cũng không thể bằng cô gái thân nhiên ở trước mắt.

Thân thể Vũ Mặc Nhiên run rẩy để cho chính hắn cũng không thể khống chế! Đôi mắt hàn quang biến đổi thành hồi hận sâu đậm, hắn biết hắn thật có lỗi với nàng, nhưng giờ phút này nghe nàng nói ra những thứ này bình tĩnh như thế làm cho người nghe cũng nhận ra sự tàn nhẫn trong đó. Hắn phát hiện cả cuộc đời này cũng không thể xóa bỏ được nỗi đau của nàng.

Dương Á Sơ đau lòng nhìn dáng người lãnh ngạo của nàng, tay cũng khẽ run lên! Trời cao sao lại không công bằng với nàng như vậy? Vì sao hết lần này tới lần khác bắt ép nàng đem nỗi đau khắc cốt ghi tâm này vạch trần ra?

Chén rượu trong tay Vũ Mặc Hiên cũng rơi ra từ lúc nào không rõ. Ánh mắt không thể tin được nhìn nàng trừng trừng.

Ngân Lưu Nhân kinh ngạc nhìn nàng, hắn nhìn cô gái trước mắt đột nhiên cũng có một chút đau đớn, như mũi kim châm ghim thẳng vào trong lòng! Đột nhiên hắn cảm thấy thật nhỏ bé trước mặt nàng, thậm chí còn như đứa trẻ ngây thơ đang diễn trò!

Lần này hắn vẫn bại dưới tay nàng, một nữ tử có thể đem những thứ mà người thường không thể tiếp nhận được sự thật nói ra một cách thân nhiên như vậy, không cần bất kì sự thương hại nào, hắn tự hỏi, hắn có dũng khí như vậy hay không?

Vũ Mặc Phong khép đôi mắt che dấu đau lòng trong đó! Tùy Tâm, người có phải là bởi vì...những thứ này mà không mở rộng tâm tiếp nhận Trẫm?

Nhìn người đang giật mình ở đó, Lộ Tùy Tâm khẽ thở dài: “Thái tử thân là thái tử của một nước, không thể nào chỉ có một thể tử, càng không thể không có con nối dõi, thân phận Uông Tùy Tâm không xứng với Thái tử, mặc dù như thế, mặc dù người khác có không chấp nhận ta nhưng ta cũng không buông tha hy vọng của mình! Bởi vì không ai yêu thân thể này, nhưng ta yêu! Cho nên ta sẽ không gả cho thái tử, coi như xấu hổ cũng được, tự hiểu rõ cũng được! Thái tử đã có lòng Tùy Tâm xin cảm tạ. Sau này Thái tử cũng sẽ gặp được người con gái mà mình thật lòng yêu thương”

Những cô gái trong này vốn có địch ý bên trong tuy biết nữ nhân này không hề uy hiếp đến các nàng, nhưng nghe lời nói của nàng cũng có vài phần đồng cảm, làm một nữ nhân không thể có con, như vậy nữ nhân này cũng không còn cái gì nữa.

Nhìn sâu vào cô gái trước mắt, Ngân Lưu Nhân thật lòng nói: “Lưu Nhân xin lỗi vì đã làm cô nương phải đau lòng” nữ tử này đúng là độc nhất vô nhị, hẳn không cần nàng phải toàn bích nhưng cả đời chỉ có một người và không có con nối dõi cũng làm cho hẳn khiếp sợ! Nàng nói rất đúng, hẳn không thể đáp ứng cho nàng những thứ này!hẳn nên nghĩ lại mình tội cùng có tình cảm như thế nào với nàng!

“Thân thể Tùy Tâm có chút khó chịu, mệt mỏi, Hoàng thượng, ta xin phép được lui trước” đây đúng là một cơ hội tốt.

“...” trong lòng Vũ Mặc Phong phục hồi lại tâm tình rối loạn, ngẩng đầu lên: “Cũng được, Dương Á Sơ, các người cũng lui đi” hẳn cũng nên cẩn thận nghĩ ra bước tiếp theo nên làm gì.

Trong lòng âm thầm cười một tiếng, ánh mắt Lộ Tuy Tâm quét qua mọi người trong điện, xem ra ngày mai toàn bộ kinh thành sẽ biết Uông Tuy Tâm nàng không thể có con! Mặc dù cũng hơi thiệt nhưng lại ngăn được không phải đối mặt với người khác!

Phải biết rằng ở cổ đại này, nữ nhân vừa bị hư vừa không thể có con thì tương lai sẽ như thế nào a? Có nghĩa là nàng tuyệt đối không phải tái giá, nhưng đây chính là mong muốn lớn nhất của nàng.

Chẳng qua cũng thật xin lỗi a, Uông Tuy Tâm, dù sao đem thương thế của người nói ra ngoài cũng hơi bất kính, nhưng người cũng đã mất rồi. Nàng dùng thân thể này, sau này cuộc sống trong mắt thế nhân vẫn như vậy, hai ta có thể cùng đối mặt, có phải cũng coi như một sự giải thoát hay không?

Khóe mắt Vũ Mặc Nhiên ghen ngào nhưng vẫn uống rượu giải sầu, trong mắt Lộ Tuy Tâm tinh quang chợt lóe, Uông Tuy Tâm, nếu như bây giờ người nhìn thấy vẻ mặt hối hận của nam nhân này, người có thoải mái hay không? Có quên rằng hắn đã từng đối xử với người thế nào hay không?

Trong lòng thầm nghĩ: Lộ vương gia, xin lỗi, vạch trần những việc người và Uông Tuy Tâm đã trải qua có lẽ là điều tàn nhẫn nhất đối với người! Hy vọng người có thể có dũng khí đối mặt với tình cảm thật của mình, mở lòng với những nữ nhân bên cạnh người một chút! Thật không hiểu sao người lại có nhiều nữ nhân thật lòng yêu người đến như vậy, Đại phu nhân bao dung, Tam phu nhân hiểu biết, Tứ phu nhân kiên trì, cũng là vì yêu người!

“Á Sơ cáo lui” Dương Á Sơ đã đứng ở bên người nàng hướng Vũ Mặc Phong ý bảo.

Khẽ mỉm cười: Dương Á Sơ, cảm ơn người!

“Tùy Tâm, chúng ta xuất cung trước thôi”

“Được”

Đang lúc mọi người còn kinh ngạc, ánh mắt sửng sốt, một nam tử phong hoa tuyệt đại bên cạnh một thân ảnh màu lam rời đi, hóa ra lại giai hợp như thế! Nhất thời làm cho người ta có một loại ảo giác, phảng phất bọn họ vốn nên cùng một chỗ với nhau.

Lộ vương phủ

“Vương gia, ngài không nên uống nữa” Lộ Nguyên lo lắng nhìn Vương gia, Vương gia từ trong cùng ra ngoài đã có chút say, bị đuổi về phủ sau đó còn muốn uống tiếp, bất đắc dĩ hẳn phải đi mang rượu đến! Nhưng khi nhìn bộ dạng vương gia thế này, Lộ Nguyên không khỏi suy đoán, rốt cuộc Vương gia làm sao vậy? hẳn chưa bao giờ nhìn thấy Vương gia như thế này cả.

“Mang rượu tới...Ân...rượu...” Vũ Mặc Nhiên ngửa đầu lấy bầu rượu rót vào trong miệng, mới phát hiện đã hết, không khỏi đưa ánh mắt say lờ đờ mông lung nhìn Lộ Nguyên.

“Vương gia, người thật sự không thể uống nữa” Lộ Nguyên nhận lấy trà giải rượu từ tay Đường Nghiệp, cố gắng đưa cho Vương gia uống!

Rốt cuộc phát sinh ra chuyện gì? Không phải Vương gia đi tham gia yến tiệc trong cung sao? Vì sao lại uống nhiều như vậy?

Phất tay, đem cả chén trà hất xuống! Trong lòng hẳn đau quá, Tùy Tâm...Tùy Tâm...tha thứ cho ta...

“Vương gia...” nhìn Vương gia như vậy, Lộ Nguyên cũng không biết nên làm sao bây giờ.

“Lộ thị vệ, hay là làm cho vương gia ngủ một giấc?” Đường Nghiệp vẫn khiếp sợ, Vương gia hôm nay thật khác thường.

“Ân, cũng được, người nói trù phòng mang trà giải rượu lên để cho vương gia tỉnh lại uống”

“Dạ”

“Tùy...Tùy Tâm...Ta...Ta sai...” sau khi nghe rõ những lời Vương gia lẩm bẩm, trên mặt Lộ Nguyên liền phức tạp! Vương gia, tại sao ngài phải tự làm mình khổ như vậy chứ? Thất phu nhân đã đi rồi!

Cẩn thận đỡ lấy vương gia lên giường nằm lại bị Vũ Mặc Nhiên vung mở ra.

Lui về sau một bước, Lộ Nguyên lại tiến lấy đỡ người đang đứng không vững.

“Vương gia...”

“Bản...Bản vương...muốn đi Thanh...ân...Thanh Tâm các” nơi đó có bóng dáng của nàng!

“Vương gia...”

Suy nghĩ sâu xa trong chốc lát, Lộ Nguyên quyết định đưa Vương gia tới chỗ Nhị phu nhân, có lẽ Vương gia bây giờ cần một nữ nhân để an ủi!

Lộ vương phủ Thiên Tĩnh các.

“Tiểu thư, người nghỉ ngơi đi!” Vương gia cũng lâu rồi chưa có tới.

Trên mặt cô gái thanh thuần như tuyết lộ ra vẻ lo lắng, đôi môi đỏ mọng cắn chặt, Vương gia lâu rồi cũng không tới chỗ nàng. Từ sau khi tiện nhân kia rời đi, dường như Vương gia cũng thay đổi, giống như sẽ không bao giờ...cười với nàng.

Nghĩ như vậy, khuôn mặt mỹ lệ vắn vẹo để cho tiểu Như vội vàng cúi đầu xuống.

“Nhị phu nhân”

Giọng nói bên ngoài làm cho người bên trong lộ ra vui mừng khôn xiết! Có phải là Vương gia triệu kiến nàng! Nghĩ như vậy trên mặt lộ ra một mảnh vui mừng.

Vội vàng lấy y phục chỉnh tề mặc lên người chạy ra ngoài!

Nhìn Lộ Nguyên đang chờ một nam nhân đi không vững, trong lòng cảm thấy quái dị, Vương gia sao lại như thế này? Sao lại uống nhiều đến như vậy? nàng cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy Vương gia uống quá chén bao giờ?

“Lộ Nguyên, Vương gia làm sao vậy?”

“Nhị phu nhân, Vương gia ở trong cung uống say, ở đó âm ỉ lên muốn uống tiếp, thuộc hạ bất đắc dĩ không thể làm gì khác là đem Vương gia tới chỗ người”

“Tiểu Như, đi chuẩn bị trà giải rượu” tiến lên cùng đỡ người ngồi trên giường, nhìn hấn ngã xuống giường, trong con ngươi xẹt qua vẻ đặc ý, Vương gia đối với nàng vẫn rất đặc biệt.

Nhìn Vương gia ngã xuống giường, Lộ Nguyên không biết rằng cử chỉ vô tâm của hấn hôm nay sẽ làm cho cuộc sống của biết bao nhiêu người bị chấn động.

“Nhị phu nhân, thuộc hạ ở bên ngoài canh chừng, có việc gì xin cứ gọi” Lộ Nguyên hướng người đang cầm khăn lau mặt cho Vương gia mà nói.

“Không cần, người cứ đi xuống đi, có tiểu Như ở bên ngoài là được rồi, nếu có việc tiểu Như sẽ đi gọi người” lần này thật vất vả mới có cơ hội tốt, nàng nhất định sẽ nắm thật chắc, nếu bỏ qua lần này sẽ không có lần tiếp theo nữa.

Sờ sờ vào bụng, nếu như nàng may mắn sẽ có một đứa bé, cho dù nàng không được làm Lộ vương phi nhưng địa vị cũng không thể bị lung lay. Nếu là sinh nam tử, hừ, tất cả những nữ nhân kia sau này đều phải nhìn sắc mặt nàng mà sống.

“Dạ...”

Lộ Nguyên xoay người đi ra ngoài.

“Tiểu Như, trà giải rượu đã xong rồi” tiểu Như bưng trà đến bên giường nói.

“Cứ đặt ở trên bàn cho ta, đi chuẩn bị một chậu nước nóng để ta lau người cho Vương gia”, liếc mắt một cái vào chén trà, trong mắt hiện lên tinh quang.

“dạ” tiểu Như cẩn thận đặt chén trà lên bàn, một lần nữa đi ra ngoài.

Nhìn tiểu Như đi ra ngoài, người đang trên giường liền đi xuống đến bên chiếc rương lấy ra một gói gì đó đổ vào chén trà, nhẹ nhàng khuấy đều.

Đây là hợp hoan tán, nàng xuất thân từ thanh lâu, tuy là thanh bạch nhưng những loại kỹ thuật trong thanh lâu nàng cũng biết một hai thứ, định để bên người để phòng trừ lúc hữu dụng. Lúc Vương gia tỉnh táo nàng không dám dùng những thứ này để đối phó, Vương gia rất thông minh, vạn nhất trách tội thì nàng đảm đương không nổi. Hôm nay quả thật trời cũng đang giúp nàng.

Để cho Vương gia uống trà này xong, đến lúc hoan hợp tán phát tác, mà vương gia lại nửa tỉnh nửa say tuyệt đối sẽ không phát hiện được, mà nàng cũng có cơ may được mang thai. Chờ ngày mai Vương gia tỉnh lại, cho dù để nàng uống thuốc cũng đã muộn.

“Tiểu thư, nước đây” tiểu Như thấy tiểu thư cười ở đó, cũng biết được tối nay tiểu thư rất vui.

“Đem trà giải rượu lại đây cho Vương gia uống” hai người cố sức đỡ người đang say như chết dậy, để cho hắn dựa lưng vào tường.

Nhẹ nhàng dùng muỗng đưa tới miệng, nhưng đều chảy ra ngoài, này...

Ánh mắt liền híp lại, đem người đang dựa ngã xuống giường, Vụ nhi đem chén trà uống một ngụm sau đó đưa lên môi để thuốc vào trong miệng hắn! trà này Vương gia nhất định phải uống, nếu không vương gia uống say như vậy thế nào cũng ngủ say suốt cả đêm. Nàng cái gì cũng không chiếm được.

“Tiểu thư...” xem ra tiểu thư đã quá yêu Vương gia rồi. Nhìn tiểu thư từng ngụm từng ngụm đem trà mớm vào miệng Vương gia, tiểu Như cũng xấu hổ đỏ mặt quay đi hướng khác.

“Được rồi, đem chén này đi rửa đi”

Nàng cố ý phân phó.

“ạ”

“Đóng cửa lại, không có lệnh của ta không ai được phép vào” đưa tay đem ngoại bào của nam nhân cởi ra, thanh âm thanh lệ hơi trầm xuống.

Trong lòng khẽ run lên. Tiểu Như vội vã gật đầu, “ạ, tiểu thư, tiểu Như biết rồi” cầm chén lên đem ra rồi đóng kín cửa lại.

Nhìn nam nhân trên giường, khuôn mặt thanh thuần lộ ra vẻ kiên quyết, bàn tay không ngừng cởi áo nam nhân ra.

Thối tất nển trên bàn, chỉ để lại một cây tản mắt ra ánh sáng nhè nhẹ.

Bàn tay mảnh khảnh hướng tới bên hông, cởi vạt áo ra, chậm rãi cởi y phục trên người xuống, lộ ra cánh tay trơn mềm cùng bả vai như ngọc.

...

Kéo trường sa trên giường xuống.

“Nóng quá...nước...” Vũ Mặc Nhiên cảm giác mình nóng quá, trong cơ thể như có ngọn lửa đang cháy hừng hực! Hẩn nhớ, hẩn uống rất nhiều rượu! Trong đầu hiện lên khuôn mặt của nàng, trên mặt hẩn lộ ra thống khổ! Tùy Tâm...thật xin lỗi nàng!

“Vương gia...” thanh âm kiều mỹ ẩn chứa một tia mê hoặc, ngón tay duỗi dài đem đặt vào bộ ngực bóng loáng mà vuốt ve.

Ở trong ngọn đèn mờ mờ, khóe miệng cười quyến rũ làm cho người ta nhìn cũng thấy căng thẳng.

Trên người đang như lửa đốt cảm giác có một bàn tay, trong lòng Vũ Mặc Nhiên đột nhiên vui mừng! là người sao? Tùy Tâm, người đang ở trong mộng của bản vương sao?

Nhìn cánh tay bị túm chặt lấy, nàng nhẹ nhàng dựa vào trong ngực nam nhân.

Cảm nhận được nhuyển ngọc thơm ngát trước ngực, Vũ Mặc Nhiên xoay người đem nàng nằm xuống bên dưới mình.

“Xin lỗi...thực sự xin lỗi...ta yêu người...”

Bây giờ đối mặt với nàng Vũ Mặc Nhiên mới dồn dập nói ra những lời từ tận đáy lòng mình, sợ người bên dưới không biết hối hận của hẳn.

Mà người phía dưới lại vui mừng đem hai cánh tay ôm lên cổ nam nhân, mềm mại nói “Vương gia, Vụ nhi cũng rất yêu vương gia”

Đưa đôi môi hồng nhuận tới bên tai nam nhân nhẹ nhàng trêu chọc, mà trong cơ thể Vũ Mặc Nhiên hợp hoa tán đã bắt đầu phát tác.

Lửa nóng trong tay dao động.

“Tùy Tâm...Tùy Tâm...người là Vương phi duy nhất của bản vương, bản vương nhất định sẽ làm người hồi tâm chuyển ý”

Vốn người đang trong tình cảm mãnh liệt chợt thức tỉnh mở mắt ra thật lớn, mới vừa rồi Vương gia nói cái gì? Tùy Tâm sao?

Nhẹ giọng thử hỏi: “Có thật không? Vương gia sẽ lấy...Tùy Tâm làm vương phi sao?”

Nghe đến đó, Vũ Mặc Nhiên còn cho rằng hơn cả trong mộng, trên mặt hiện lên nhu tình: “Ta biết, Tùy Tâm, ta sai rồi, ta thật sự sai rồi, người muốn nam nhân cả đời chỉ có một mình người, không sao, ta sẽ vì người đưa hết nữ nhân trong vương phủ này đi, người nói người không thể có con, không sao, ta không thêm để ý, chỉ cần người đồng ý, người là vương phi duy nhất của ta”

Nam nhân trong lòng nhu tình mà không chú ý tới người ở dưới vì những lời này mà sắc mặt nháy mắt liền trắng bệch, ánh mắt tỏa ra một tia sát khí, Ông Tùy Tâm, ta muốn người sống không được, mà chết cũng không xong! Chẳng trách Vương gia không đụng tới ta, thì ra hẳn muốn đuổi chúng ta đi để chỉ còn có mình người, còn lấy người làm vương phi! Là người ép ta! Là người ép ra!

“Tùy Tâm...ta yêu người...ta thật sự yêu người...” ôm chặt người bên dưới, Vũ Mặc Nhiên vô cùng nhu tình khẽ hôn lên người nàng, dò một đường đi xuống...

Mà người bên dưới sắc mặt vốn đang tái nhợt bởi vì hành động mãnh liệt mà khẽ chuyển hồng, nhưng hận trong mắt khiến người khác phải giật mình!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 58: Một Chữ Tình

Vũ Mặc Nhiên cảm giác đầu mình đau như muốn vỡ tung ra! Thật vất vả mới mở được mắt, nhìn thấy trướng sa màu hồng, nhất thời ngây ngẩn cả người, nhắm mắt rồi lại mở ra, lãnh mâu híp lại! Đây là gian phòng Vụ nhi mà, tại sao hấn lại ở chỗ này? Tối hôm qua...

Đúng rồi, tối qua hấn còn mơ thấy Tỳ Tâm, còn cùng nàng hoan ái...

“Mặc Nhiên, ngài tỉnh a? tới uống chút trà đi, sao tối hôm qua ngài lại uống nhiều rượu như vậy?” Vụ nhi đẩy cửa ra nhìn thấy nam nhân đã mở mắt, nghĩ đến tối qua trên mặt có chút ửng đỏ, tối qua Vương gia thật là cuồng nhiệt! Chẳng qua là... trong lòng nghĩ đến Vương gia coi nàng là con tiện nhân Ưng Tỳ Tâm kia thì lại hận tới nghiến răng nghiến lợi.

“Bản vương tại sao lại ở đây? Lộ Nguyên đâu?” Vũ Mặc Nhiên khôi phục lại một thân lạnh lùng, không đợi nữ nhân đi tới đứng dậy cầm lấy y phục bên giường mặc vào, tối hôm qua không phải là nàng! Trong lòng cười khổ, nàng bây giờ tránh hấn còn không kịp, làm sao mà cùng hấn...

Nhìn Vương gia khác thường, nàng mới sáng ra đã trang điểm tỉ mỉ lộ ra nụ cười nhu tình, nhưng trong lòng lại ác độc không ai có thể nhìn thấy được! Vương gia là của nàng, không ai có thể cướp đi!

“Lộ thị vệ hôm qua đã đưa ngài tới đây, Mặc Nhiên...” khuôn mặt tinh xảo mỉm cười.

“Sau này gọi bản vương là Vương gia” thanh âm lạnh lùng vô tình tuyệt đối ẩn chứa hàn băng.

Khuôn mặt mỹ lệ ngẩng lên, con người thanh thuần như nước có chút không giải thích được: “Mặc Nhiên? Ngài làm sao vậy? không phải từng nói ở trong phòng Vụ nhi có thể gọi ngài là Mặc Nhiên sao?” Bây giờ lại thay lòng đổi dạ có đúng không? Người đã yêu người đàn bà kia rồi phải không? Cho nên sau này người cũng sẽ không yêu ta nữa sao?

“Bản vương nói người gọi là Vương gia thì người cứ gọi là vương gia, đúng rồi, nhớ tới chỗ Đường Nghiệp lấy thuốc” tối qua hăn hăn là không kiểm soát được, cũng không biết muốn nài bao nhiêu lần.

Con người thanh thuần như nước đã lừng tròng nhưng làm như cố nén không khóc, trên mặt tái nhợt: “Vương gia, Vụ nhi đã làm sai cái gì? Vương gia?”

Coi như không thấy dung nhan yêu kiều khiến người ta đau lòng, Vũ Mặc Nhiên lướt qua không hề có một chút lưu luyến đi ra ngoài. Lộ Nguyên đáng bị phạt.

“Vương gia...” nhìn thân ảnh không chút lưu tình, nước mắt rốt cuộc cũng trào ra! Vương gia, ta cũng yêu người a, vì sao lại đối với ta như vậy?

Uông Tùy Tâm...cũng tại người! Đôi mắt đắm lệ lóe ra quang mang khiếp người!

“Vương gia...” Lộ Nguyên bước nhanh đến nhưng trên đường lại đụng phải Vương gia. Nhất thời chột dạ, tối hôm qua không biết Vương gia có nhớ không.

“Lộ Nguyên, người đi theo bản vương đã bao lâu..”

Tâm căng thẳng, xem ra Vương gia đã muốn trách tội hăn.

“Bẩm vương gia, Lộ Nguyên từ nhỏ đã đi theo bên cạnh Vương gia”

“Rất tốt, vậy người biết nên làm như thế nào rồi đấy!”

“Dạ, Vương gia”...

“Vương gia, chuyện này...” Đường Nghiệp nghe thấy bên ngoài có tiếng gậy không khỏi tiến lên xin cho Lộ Nguyên, năm mươi trượng, này...

Một đạo ánh mắt nhẹ nhàng quét tới nhất thời làm cho những lời hăn muốn nói nuốt vào bụng, thầm nghĩ: Lộ Nguyên, không phải ta không trượng nghĩa, mà là người cũng đã biết rõ tính tình của Vương gia là như thế nào rồi đấy!

“Bản vương đi tắm rửa thay y phục”

“Vương gia...” người gác ngoài cửa nhìn thấy Lộ thị vệ bị trách phạt không khỏi thầm nghĩ, lộ thị vệ lại phạm sai lầm gì rồi.

“Chuyện gì?”

“Vương gia, Thanh vương gia quyết liệt đòi xuất phủ, đã bị cấm vệ quân đưa về hoàng cung chờ lệnh xử trí”

“Cái gì?” hai đầu lông mày nhíu lại, trong con ngươi Vũ Mặc Nhiên xẹt qua một nụ cười khổ! Đại hoàng huynh, người vẫn cố gây ra tội.

“các người đi xuống hết đi”

“Dạ”

Vũ Mặc Nhiên đứng dậy đi tới hốc nhỏ đầu giường ấn một cái, đi ba bước, sau đó ngồi xuống gõ nhẹ vào phiến đá trên mặt đất.

Lật lên lấy ra một phong mật thư, nhẹ nhàng mở ra, sắc mặt lộ rõ vẻ phức tạp! Đây chính là di chiếu mà phụ hoàng đưa cho ta! Phong đệ!

Trên đường chính, xuất hiện ba người thu hút trong đám đông, thần thái khiến mọi người nhìn vào không khỏi si mê.

“Thái tử, kinh thành Thiên Vũ thật đúng là phồn hoa!” Lưu Tinh hơi lộ ra thường thức nói.

“Vũ Mặc Phong quả đúng là tâm sâu không lường được” Âm Dạ nhàn nhạt trả lời, hẳn đã quan sát mấy ngày qua, phát hiện trừ việc Ônng cô nương kia đặc biệt một chút, còn chuyện gì của Thiên Vũ cũng không cần biết. Thậm chí đến Thanh vương hẳn cũng không thèm quan tâm, đủ cuồng vọng! cũng cùng một loại người với Thái tử.

Nghĩ tới đây ngẩng đầu nhìn thái tử đang nhàn nhã đi dạo, Thái tử nói hôm nay phải ra ngoài dạo chơi kinh thành một chút!

Về phần những ánh mắt mà đám người kia quăng tới đây bọn họ sớm đã thành thói quen. Thái tử một thân khí chất quân vương có thể nói đi đâu cũng có khả năng hấp dẫn người khác.

Nhưng tối hôm qua ở bữa tiệc trong cung thái tử vẫn rất lặng yên, như đang suy tư điều gì đó.

Trong đầu Ngân Lưu Nhân vẫn vang lên lời nói của cô gái làm mê hoặc hẳn, cảm giác trong lòng ngay cả hẳn nhất thời cũng không biết giải thích như thế nào! Chẳng qua là...trong con người hiện lên tinh quang, hẳn đối với nàng là động tâm sao? nếu không khát vọng trong lòng là đến từ cái gì?

Nhưng mà...

“Thái tử, phía trước chính là Du Nhiên cư” Lưu Tinh cũng muốn ném thử vài món ăn ở kinh thành này.

Du Nhiên cư? Ngâm Lưu Nhân ngẩng đầu nhìn về phía trước. Đây chính là nơi thuộc về Dương Á Sơ, nàng chính là tại nơi này gặp Vũ Mặc Phong cùng Dương Á Sơ?

Nàng đối với Dương Á Sơ là tình cảm như thế nào? Hẳn ngày hôm qua cũng không bỏ sót những gì hai người họ nói với nhau.

“Du Nhiên cư...” Dương Á Sơ muốn sống thản nhiên? Haha, sợ rằng cũng chỉ có thể là giấc mộng! Bất quá nơi này quả thật rất tốt, bố trí trang nhã, giống như nơi ở của một ẩn sĩ hơn, không trang hoàng nhưng lại có sự hiện hữu của nó, không hoa lệ nhưng lại có lực hấp dẫn. Rất giống với nàng... (ám ảnh, ám ảnh, ai ai cũng bị ám ảnh><)

“Thái tử có muốn vào trong không?” Âm Dạ hỏi nhỏ.

“Lưu Tinh, kinh thành còn chỗ nào đáng giá không?” thanh âm nhàn nhạt hỏi người phía sau, Âm Dạ không nghe thấy Lưu Tinh không trả lời liền quay đầu lại nhìn một chút.

Chỉ thấy ánh mắt Lưu Tinh nhìn về một phía mà xuất thần, hướng tầm mắt nhìn theo hắn, không có gì dị thường a? Lưu Tinh đang nhìn cái gì vậy?

“Lưu Tinh?” khẽ đẩy đẩy làm người nơi đó giật mình một cái, trong lòng âm thầm nghi ngờ. Lưu Tinh tính tình vốn nóng nảy, thích nhất là cùng cãi nhau với hắn, sao hôm nay lại khác vậy a?

“Ân?” mới vừa rồi nhìn thấy một tiểu cô nương thật quen giống như đã gặp ở nơi nào đó, tại đâu? Nhất thời nghĩ không ra.

“Làm sao vậy?” tức giận lườm Âm Dạ một cái, trong con ngươi Lưu Tinh tóe ra lửa.

“Người đang nghĩ gì thế? Thái tử đang hỏi người kia kia, kinh thành này còn chỗ nào khác hay không?”

Đầu óc Lưu Tinh này có chỗ nào có vấn đề hay không?

“A? nga” Lưu Tinh liền tỉnh ra.

“Thái tử, thuộc hạ có nghe nói có vị thiên hạ mỹ nữ Thiên Tâm cô nương tài mạo song toàn” hẳn vừa nghĩ ra, là nha hoàn bên cạnh Uông cô nương, nhưng nhìn dáng điệu của nàng lại hết nhìn đông rồi lại sang tây, nàng đang đợi người nào a?

“Nga, có thể được xưng tụng là đệ nhất thiên hạ mỹ nữ nói vậy tương mạo tất nhiên là bất phàm” Ngân Lưu Nhân khóe miệng khẽ nhếch! Đệ nhất thiên hạ mỹ nữ? không biết có xứng với cái danh này hay không.

“Lưu Tinh, người đi mời vị Thiên Tâm cô nương tới Du Nhiên cư”. Cất bước tiến lên, đúng lúc hẳn cũng muốn xem Du Nhiên cư của Dương Á Sơ có cái gì đặc biệt mà có thể được xưng tụng là kinh thành đệ nhất lâu.

“Dạ”

Du Nhiên cư

“Mời khách quan vào, xin hỏi...” tiểu nhị quen miệng chào hỏi khách khứa, nhìn thấy người đang tiến vào không khỏi dừng lại.

Oa, vị công tử này thật đẹp a, quả thực còn vượt so với chủ nhân!

Một thân cẩm y tuyệt sắc, tư thế ngạo nghễ, kim quan bó buộc phát, trên mặt tuyệt mỹ hàm chứa ý cười, ánh mắt so với sao trên trời buổi tối còn sáng hơn, làm cho người ta không nhận được còn tưởng là thần tiên hạ phàm.

“làm sao vậy?” chưởng quỹ nhìn thấy tiểu nhị giật mình ở đó không khỏi hiếu kì nhìn theo, cũng ngăn người nhưng rất nhanh khôi phục lại tinh thần: “Mời khách quan vào, xin hỏi khách quan muốn lên lầu nhã gian hay

là ở trong đại sảnh?” người này một thân cẩm y, khí chất quân tử nhưng bên ngoài ôn nhu thân thiện làm cho người ta không thể dời đi tầm mắt! Trên dung nhan như ngọc là tròng mắt đen sâu thẳm biểu hiện người này thân phận không hề tầm thường, so với công tử thì không phân cao thấp! Cũng là nhân trung chi long!

Khẽ mỉm cười “Nhã gian” thanh âm dễ nghe làm cho lòng người say đắm nhất thời khiến cho người nghe chìm đắm lại.

Mà thực khách nghe xong thanh âm trong trẻo như nước cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía cửa.

Trong khoảng thời gian ngắn, tất cả mọi người đều cho là mình nhìn thấy thần tiên! Trong lòng thầm than: tiên nhân hạ phàm chắc chỉ cỡ như nam tử này là cùng.

“...Nha...công tử...mời...” không thể không nhìn nam tử xuất sắc như thế này, chủ tử nhà hãn tuy cũng là một thân phong hoa tuyệt đại, nhưng hãn vẫn kinh ngạc khi nhìn nam tử tuyệt thế ôn nhu này, người khiêm tốn như thư sinh!

Người xung quanh cũng nhìn thấy vẻ ngoài của nam tử mà sinh ra hảo cảm! Thậm chí không có một chút ghen tị nào! Chỉ sợ xấu hổ trước mắt nam tử một thân thanh nhã thoát tục!

Ám Dạ liếc mắt, hãn biết, Thái tử nhà hãn thiên ngoại phi thiên tuyệt thế tao nhã vô luận có đi đâu cũng đều làm cho người khác phải thẹn!

Nhưng con người thật của Thái tử...trong lòng rùng mình một cái!

Người ta lên lầu mà mọi người trong sảnh vẫn không dứt được tầm mắt mà nhìn theo! Thật lâu sau mới ổn định tinh thần. Trong lòng cũng nghi ngờ, bọn họ thực sự đã nhìn thấy người kia sao? hay là ảo giác a?

Lên nhã gian, chưởng quỹ vội sai người dâng trà, tự mình phục vụ: “Xin hỏi công tử có muốn dùng bữa hay không? Hay là dùng trà với điểm tâm?”

Khẽ mỉm cười, “Chưởng quỹ không cần phải khách khí với ta, đã nghe tiếng điểm tâm ở kinh thành đệ nhất Du Nhiên cư là thượng phẩm”

Chưởng quỹ trong lòng thầm than, công tử này cười cũng thật đẹp! trong miệng vội vàng đáp: “Dạ, sẽ mang lên cho công tử, mong người chờ một lát”

Nhìn chưởng quỹ đi xuống, trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên một luồng tinh quang không ôn hòa!

Du Nhiên cư này quả thật là ngọn cờ riêng, muốn trở nên nổi bật! Dương Á Sơ, năng lực của người nếu đặt ở Thập Ngân quốc có phải cũng làm cho nước ta kinh tế phồn vinh như vậy hay không?

“Thái tử, có muốn di chuyển tấm bình phong này hay không” Âm Dạ nhìn một tấm bình phong lớn rồi hỏi.

“Dời đi”

Lưu Tinh mới vừa rồi nhìn thấy một người trên phố chính là Tử Vân, giờ phút này Tử Vân đang ngó đông ngó tây nhìn mọi người đi qua! Nàng đối với Lý đại ca không phải tình cảm nam nữ, nhưng Lý đại ca đối xử với nàng rất tốt, giống như đại ca của nàng vậy! Ngày hôm qua nàng đi tới cửa phía Tây vương phủ thấy Lý đại ca, còn hẹn nàng hôm nay gặp nhau trên phố.

Nhưng sao chờ mãi vẫn không thấy người đến? nàng đã nói với tiểu thư sẽ không ra ngoài quá lâu, sợ tiểu thư lại lo lắng.

“Tử Vân...” nam nhân nhìn nhìn thoáng qua có vẻ thật thà nhẹ kêu lên một tiếng.

Quay đầu: “Lý đại ca, sao lâu vậy mới tới? Ta cũng nghĩ người sẽ không đến?” Tử Vân vui vẻ nói.

“Hắc hắc, ta cũng không biết người thích cái gì cho nên vừa đi ra đã mua cho người ít đồ” ánh mắt hiện lên vẻ buồn bã, sau này tử vân cũng muốn rời đi, không biết bao giờ có thể gặp lại được nàng, mà cũng có thể là vĩnh viễn.

“Lý đại ca...” Tử Vân cảm kích nhìn người nam nhân trước mắt, trong lòng cảm thấy ấm áp, Lý đại ca đối với nàng thật tốt, quan tâm như muội muội. Nhưng mà tiểu thư cũng đối với nàng rất tốt cho nên nàng mới nguyện ở bên tiểu thư. Nghĩ tới đây, nước mắt đang ở trong liền trào ra.

“Ai,...Tử Vân...người...người đừng khóc a!” không biết tại sao lại ngây ngốc như thế này, không biết làm thế nào để an ủi cô bé, trên mặt nam nhân có chút khổ sở.

“...người đừng khóc...người rời Vương phủ cũng tốt...cũng tốt...” chỉ là ta sau này sẽ không ngày ngày được nhìn thấy người nữa.

Lau nước mắt trên mặt, Tử Vân ngẩng đầu lên, tròng mắt sáng ngời làm cho nam nhân đằng hoàng đỏ mặt, Tử Vân thật là xinh đẹp!

“Lý đại ca, vậy...vậy sau này người hãy tự chăm sóc mình thật tốt, sau này...sau này người phải quen một cô gái còn tốt hơn so với Tử Vân, Tử Vân không xứng với Lý đại ca” nàng biết rõ tình cảm của Lý đại ca.

“A...ân...chuyện của ta người cũng không cần phải quan tâm, à...người cầm lấy đi” trên mặt hiện lên mất mát nhưng ngay sau đó biến mất không còn dấu tích, chỉ cầm một túi đồ đưa cho nàng, đây là thứ mẹ hăn để lại cho hăn, nói là cho con dâu sau này của bà. Hăn chỉ thích Tử Vân, mặc dù Tử Vân chỉ coi hăn như ca ca...cho nên hăn mới nói là đi mua được.

Hoài nghi nhận lấy túi đồ trong tay, Tử Vân cũng rất muốn mở ra...

“Ai, bây giờ người đừng có mở ra, ta chỉ sợ không hợp với ý của người, người nếu không thích, sau này...sau này phải chăm sóc bản thân mình thật tốt thì ta mới tin tưởng” chỉ là sau này không còn nhìn thấy người nữa.

“Được”

“Ân...vậy...ta đi đây” lưu luyến nhìn vào Tử Vân, nam nhân thật thà xoay người bước đi.

“Lý đại ca...” Tử Vân ôm túi đồ trong tay, mắt vẫn nhìn vào thân ảnh vừa rời đi, không nhận được lại rơi lệ! Lý đại ca thật tốt!

Mà cảnh này cũng rơi vào ánh mắt một người ở cách đó không xa, nhẹ cắn cắn môi, cũng xoay người rời đi.

Liếc qua Tử Vân hốc mắt hồng hồng, Lộ Tùy Tâm nhíu mày hơi chán chừ, nàng yêu cầu Tử Vân rời nơi này đi có đúng hay không? Dù sao cuộc sống mà nàng muốn cũng không có nghĩa là Tử Vân muốn.

Khẽ cúi đầu suy tư một chút: “Tử Vân, gặp Lý đại ca rồi sao?”

“Ân...” Tử Vân nhẹ nhàng hừ một tiếng, không dám ngẩng đầu lên, sợ bị tiểu thư nhìn thấy đôi mắt sưng đỏ của mình.

“Nga, thứ trong tay người là cái gì vậy?” giả vờ như tò mò hỏi, nha đầu này có phải đây là mối tình đầu không a? thật sự có tình cảm với Lý đại ca kia sao?

“...là Lý đại ca tặng”nàng cũng không biết trong này là cái gì.

“Nha”

“Tiểu thư, khi nào thì chúng ta rời đi a?”

“Mấy ngày nữa rồi tính sau” thanh âm nhàn nhạt có suy nghĩ sâu xa! Nếu như nàng để Tử Vân ở chỗ Dương Á Sơ này có phải sẽ tốt hơn hay không? Dù sao đi theo nàng cũng chỉ trải qua một cuộc sống lưu lạc vô phương, nàng vẫn còn là con nít.

Tử Vân nhẹ mở túi đồ trong tay ra, bên trong là một chiếc vòng tay bằng bạc, nhẹ nhàng cầm lên, đây...đây có phải là đồ rất quý hay không a?

Quét mắt một cái vào đồ trong tay Tử Vân, Lộ Tuy Tâm hí hí mắt, khoe miệng khê mỉm cười! Nam nhân này đối với Tử Vân cũng là chân tâm thật ý. Biết rõ là Tử Vân muốn rời đi còn đem bảo vật gia truyền này đưa cho Tử Vân! Còn nói là mua nữa chứ, ha ha, vòng tay mới cũng không thể tỏa sáng như vậy, đây rõ ràng là vòng tay đã đeo nhiều năm, chắc là của mẫu thân hẳn truyền lại a!

Nhìn bộ dạng quý trọng của tử vân, trong ánh mắt còn hiện lên tia tinh quang, hay là Tử Vân cũng có tình cảm với vị Lý đại ca này? Trong lòng nàng có thật sự đem hẳn như là ca ca hay không? Vẫn là hoa rơi cố ý, nước chảy không thấu?

Mười lăm tuổi, trong mắt nàng vẫn là tiểu hài tử, đó là vì nàng cũng đã hai bảy tuổi ở hiện đại rồi, nhưng ở thời cổ đại này, một cô bé mười bốn tuổi cũng có thể lập gia đình rồi, nhìn thân thể này cùng lắm mới có mười chín tuổi mà thôi!

Nàng đem tư tưởng hiện đại làm tiêu chuẩn đối với Tử Vân có phải đã sai rồi hay không?

Nghĩ như vậy, trong lòng không khỏi suy nghĩ sâu xa...

“Thái tử, người xem Thiên Tâm cô nương này như thế nào?” Âm Dạ trong lòng vẫn rung động hỏi chủ tử nhà mình.

Thiên Tâm cô nương quả thật xinh đẹp kinh người! Ngay cả hãn đã từng nhìn qua vô số mỹ nữ mà hai mắt vẫn sáng lên.

Thanh âm nhàn nhạt vang lên: “Là mỹ nhân”, xét về diện mạo thì đúng là tuyệt sắc, xứng đáng với cái danh xưng thiên hạ đệ nhất mỹ nữ này, ít nhất hãn cũng chưa gặp nữ nhân nào có thể vượt qua, nhưng vì sao trong lòng của hãn vẫn cứ nghĩ mãi về thân ảnh lạnh nhạt đấy?

Lộ vương phủ

“Tiểu Như, ngươi có chuyện gì không?” Lý Thuận nghe thấy tiểu Như gọi hãn không khỏi kinh ngạc.

“Lý Thuận, ngươi mới vừa rồi đi đâu vậy?” nàng nhìn thấy rõ hãn đi cùng với Tử Vân.

“À, Tử Vân vừa mới hẹn gặp ta, nói là sắp rời đi nên muốn từ biệt lần cuối” nam nhân thật thà không biết nói dối nên mới nói thẳng ra.

“Từ biệt?nàng ta muốn đi đâu?” ánh mắt sáng lên, Tử Vân sẽ rời khỏi đây sao?

“Đúng vậy a, nhưng ta cũng không biết là đi đâu”

Kì quái nhìn ánh mắt dồn dập của tiểu Như, tiểu Như làm sao vậy? sao đột nhiên quan tâm tới Tử Vân như vậy a? không phải nàng ta vẫn hay bắt nạt Tử Vân sao?

“Tiểu Như, ngươi làm sao vậy?” thân thể không thoải mái sao? đưa tay lên sờ vào trán tiểu Như, không có bị sốt a!

Mặt khế đỏ hồng, tiểu Như thẹn thùng nhìn nam nhân đang hoài nghi một cái.

Nàng thích Lý Thuận, nhưng hẳn lại đối xử đặc biệt với Tử Vân, còn luôn nhìn cô ta đến gần cả người! làm cho nàng rất tức giận.

“Ai nha, ta đi...” tiểu Như vội chạy như bay ra ngoài! Tử Vân rốt cuộc cũng rời đi rồi, sau này nàng sẽ làm cho Lý Thuận phát hiện ra nàng còn tốt hơn so với Tử Vân!

“Người đi chết ở đâu mà lâu như vậy?”

Trở lại trong viện, mồ hôi lạnh của tiểu Như mới toát ra, nàng đã quên mất là phải ra ngoài mua phần cho tiểu thư! Nhưng là nàng nhìn thấy Lý Thuận cùng Tử Vân cùng chung một chỗ nên mới đứng ở một nơi theo dõi họ, sau đó thấy Lý Thuận trở về phủ nên nàng cũng đi về theo.

Cái này...nghĩ đến tính tình của tiểu thư, ngay cả lưng nàng cũng ướt đẫm mồ hôi.

Nhị phu nhân Vụ nhi ngồi trước bàn trang điểm đánh phấn, nhìn thấy bộ dạng vui vẻ phấn chấn của tiểu Như không khỏi quay ra nhìn một cái.

Rồi lại nhìn thấy nàng ta bất động ở đó, lại một lần nữa đánh giá. Nha đầu này vẫn thông minh sáng dạ, sao hôm nay lại tự nhiên như vậy?

“Tiểu Như...” giọng nói trầm thấp nhẹ nhàng vang lên.

“A...tiểu thư...tiểu Như sai rồi...” bình một tiếng quỳ trên mặt đất.

“Làm sao vậy?” dừng động tác trên tay, đôi mày thanh tú hơi nhíu lại.

“Là...nô tỳ đã quên mua...mua phần cho tiểu thư” khuôn mặt vì hoảng sợ mà tái nhợt lại.

“Quên?” trên mặt thanh lệ lộ ra nghi ngờ! tiểu Như bình thường nhanh nhẹn lanh lợi cho nên nàng mới để nha đầu này hôm nay đi mua, làm sao lại quên mất?

“Tại sao lại quên?” thanh âm nhẹ nhàng không giống như người đang trách cứ, nhưng lại làm cho tiểu Như lạnh toát cả sống lưng.

“Là...là..” không thể để cho phu nhân biết chuyện Lý Thuận, nếu không phu nhân sẽ trách phạt hấn mất.

“Là cái gì? Nói” thanh âm không nhịn được mà tăng thêm lực đạo, làm cho tiểu Như cũng bật thốt lên.

“Là vì nô tỳ trên đường nhìn thấy nha hoàn Tử Vân của Thất phu nhân”

“Người nào? Người lặp lại lần nữa coi” nghe thấy cái tên này là lửa hận của nàng lại bùng lên, hận tới nghiến răng khiến cho khuôn mặt có chút vặn vẹo! Uông Tùy Tâm, người đứng là đồ Âm hồn bất tán!

“Dạ” vội vàng cúi đầu “là nô tỳ nhìn thấy nha hoàn Tử Vân của Thất...à không...của tiện nhân Uông Tùy Tâm kia”

Ngón tay dùng sức bấu chặt vào nhau, trong lòng lại càng thêm hận, lạnh lùng nhìn về phía người đang quỳ trên mặt đất.

“Đứng lên đi”

“Tạ ơn tiểu thư”

“Các người nói cái gì?”

“A?...không có a...không có nói gì, chỉ là Tử Vân phải rời khỏi kinh thành”

Rời khỏi? Uông Tùy Tâm, người cho là chỉ cần rời đi thì sẽ không còn chuyện gì hay sao?

“Khi nào thì đi?”

“A...nô tỳ không biết”

“Tiểu Như, chuyện hôm nay ta sẽ phạt người sau, người đi tra xem tiện nhân kia bây giờ đang ở đâu? Khi nào thì ra khỏi kinh thành?”

Uông Tỳ Tâm, ta không chỉ muốn người vĩnh viễn không bao giờ trở về bên cạnh Vương gia, ta còn muốn người hoàn toàn biến mất khỏi cõi đời này.

Hơi ngẩng đầu lên, nhìn thấy ánh mắt của tiểu thư bị dọa làm cho sợ run người, vội vàng cúi đầu: “Dạ, tiểu thư”

“Người tốt nhất là nên thành thật một chút, đừng tưởng người làm gì cũng qua mắt được ta”

Nhàn nhạt nhìn tiểu Như, trong con người xuất hiện tinh quang nhẹ nhẹ.

Ngẩng đầu nhìn tiểu thư, tiểu Như liền cảm thấy hoảng sợ, tiểu thư đã biết cái gì rồi?

Giơ tay chỉ thẳng vào tiểu Như: “Đừng có ở trước mặt ta ra vẻ, nếu không...”

“Dạ, tiểu thư, tiểu Như biết rồi”

Nhẹ nhàng đứng dậy đi đến bên cạnh tiểu Như, ghé vào tai nói mấy chữ, chỉ thấy toàn thân tiểu Như khẽ run lên.

“Tiểu Như nhất định sẽ tra ra rõ ràng, phu nhân, van cầu người đừng làm như vậy”

“Rất tốt, ta chờ tin tức của người” hài lòng nhìn thân thể tiểu Như đang run rẩy, khóe miệng cười lộ ra một tia ác độc.

*****

“Thiếu gia, lão gia mời người qua”

“Biết rồi”

Mày Dương Á Sơ nhú lại, buông trướng móng trong tay ra. Gần đây có một số thương nhân rục rịch động thủ, nếu như chỉ có bọn chúng thì không đáng gây ngại, nhưng là... tinh mâu híp lại, chỉ sợ cũng không hề đơn giản như vậy! không có thể lực đứng che chắn sau lưng thì bọn chúng làm gì có là gan dám đối kháng với Dương gia, nhưng là...

Tất cả đều đã bắt đầu!

“Á Sơ, mấy việc này người định làm thế nào?” tuy nói không hề nhúng ta vào mọi việc nhưng hẳn vẫn nghe ngóng tình hình mà đưa lời khuyên bảo.

Trong lòng thầm than, đúng là Dương gia đã tới đỉnh của ngọn núi, Hoàng thượng chắc chắn không muốn thế lực Dương gia ngày càng mạnh lên.

“Cha, con cảm thấy cứ yên lặng mà theo dõi kì biến, để xem ý Hoàng thượng rốt cuộc là như thế nào rồi nghĩ cách cũng chưa muộn”. Theo những gì hẳn biết, Hoàng thượng đang muốn quy tụ những thương nhân, giúp đỡ họ để thúc đẩy mục đích chống lại Dương gia trong họ.

“Ai, cây to đón gió a!” mặc dù hẳn chung quy vẫn làm theo khuôn phép, nhưng người ở vị trí cao cao tại thượng há lại để yên cái gia trong mắt sao?

“Cha, người không cần lo lắng, việc này ta sẽ chú ý”. Trong mắt Dương Á Sơ hiện lên tinh quang, cũng làm cho Dương lão gia vui mừng!

Thế nhưng...

“Á Sơ, những việc này cha cũng không lo lắng, cha lo là lo người vì sao vẫn đi lại gần gũi với nàng ta như vậy?” thân phận của nàng không thể bước vào cửa Dương gia, một nữ nhân không thể sinh con, rốt cuộc có dụng ý gì?

Chợt giật mình: “Cha...”

“Ta cũng không phải lão già mắt đã mờ, nhìn ra được nàng ta rất đặc biệt, nhưng mà Á Sơ a, nàng thật sự không thích hợp với người”. Lại càng không thích hợp với Dương gia.

“Cha...”

“Những ngày qua ta đã bảo đại ca người chuẩn bị một yến hội, đến lúc đó sẽ mời kinh thành đại gia khuê tú, thiên kim tiểu thư danh giá tới để cho người chọn lựa, thiệp mời cũng phát xong cả rồi”

Trên mặt Dương Á Sơ kinh hãi: “Cha, người không thể...”

“không thể cái gì? Nếu như người vẫn quyết không phải nàng thì không thành gia lập thất, người có tin ta sẽ có cách cho người không gặp được nàng nữa hay không”

Bất đắc dĩ, hẳn cũng đều vì nhi tử này mới quyết định.

Nhìn thật sâu Dương lão gia vẫn kiên quyết, Dương Á Sơ đau lòng nói: “Cho dù sau này cả đời Dương Á Sơ thống khổ, cha cũng không hối hận?”

“Người...” tức giận vươn bàn tay đang run rẩy chỉ thẳng vào nhi tử của mình

“Cha, nếu một ngày cha không thể chấp nhận được chuyện này, như vậy Dương Á Sơ cũng nói rõ cho người biết, dù như vậy Á Sơ cũng sẽ nước lã như chết” hẳn hoàn toàn tin rằng cha sẽ làm như vậy, bởi vì bằng thế lực Dương gia một người nếu muốn rời đi cũng không hề đơn giản.

Mà thân ảnh kia đã in sâu vào trong lòng hắn, là ý nghĩa duy nhất của cuộc đời hắn.

“Đồ bất hiếu nhà người...người...” nam nhân cả đời chưa có sóng to gió lớn nào chưa trải qua, lại bị chính con mình uy hiếp, nhất thời cổ tức giận dâng lên trong lòng, hắn chỉ muốn nhi tử lấy vợ sinh con, tạo dòng dõi cho Dương gia, cái này cũng là sai sao? tại sao hết lần này tới lần khác nó đều không hiếu! Nó cần cô gái kia đến mức đó sao? không nói đến việc bên cạnh nàng, chỉ bằng tình cảnh nàng ta bây giờ Dương gia có thể thể chấp nhận được sao?

Vì sao bản thân nó lại không hiếu được.

“Cha, sao người lại tự làm khổ mình như vậy? Con cháu cũng là phúc phận, không phải là ta không hiếu, mà là ta không muốn sống một cuộc sống như vậy”

Hôn nhân của đại ca cũng như nước trong, bởi vì đại ca cũng không yêu! Thậm chí đại ca ngay cả tình yêu là gì cũng không hiểu, có lẽ vậy mà cuộc sống của đại ca mới đáng buồn như vậy. Tính mạng bên trong trừu buồn bán vẫn là buồn bán.

Nhưng hắn khác đại ca, hắn đã quá quen với cuộc sống nhàn vân dã hạc, hắn biết tự do rất đáng quý, người nào cũng muốn đạt được. Nếu chưa từng yêu thì có lẽ một ngày nào đó hắn cũng chấp nhận theo sự sắp đặt của cha. Nhưng mà... Sao trời cao hết lần này đến lần khác cho hắn hiểu được tình là gì? Hết lần này tới lần khác gặp cô gái kia đã như một dấu vết in sâu vào trong lòng của hắn, cả cuộc đời này cũng không có cách nào xóa bỏ.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 59: Tình Này Không Liên Quan Tới Phong Và Nguyệt

Nhìn Thanh Vương, sắc mặt Vũ Mặc Phong làm cho người ta không nhìn ra tâm tình của hã.

“Hoàng thượng, Đại hoàng huynh chẳng qua là ...” Vũ Mặc Hiên muốn nói nhưng không biết phải nói cái gì! Đại hoàng huynh đúng là đã trái lệnh.

Nhìn người trên mặt đất trong ánh mắt có quá nhiều thống khổ, Đại hoàng huynh ,ngươi...

“Chẳng qua là cái gì? Chẳng qua là đem lời của trẫm không coi ra gì phải không?” thanh âm nhàn nhạt tiếp lấy lời của Vũ Mặc Hiên.

Vũ Mặc Hiên ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Hoàng thượng, trong lòng biết lần này Hoàng thượng sẽ không dễ dàng tha thứ.

Chuyển tầm mắt nhìn thoáng qua Nhị hoàng huynh hi vọng cũng có lời để nói.

Mắt Vũ Mặc Đương sụp xuống, lần này hã cũng không biết phải nói những cái gì. Đại hoàng huynh khăng khăng muốn đi tìm chỗ chết, hã còn có thể có biện pháp gì?.

Giống như không nhìn thấy người phía dưới, con người Vũ Mặc Phong lộ ra tinh quang: “Thanh Vương, ngươi có biết tội của ngươi không?”

Vũ Mặc Thanh ngẩng đầu lên nhìn người trên địa vị cao, giễu cợt cười một tiếng: “Bản vương không có gì để nói” được làm vua thua làm giặc!

“Được thôi, người, đem Thanh Vương áp tải xuống”

“Dạ” ngoài cửa thị vệ tiến vào áp tải thượng Thanh Vương gia đi xuống.

“Hoàng thượng ...” Vũ Mặc Hiên quýnh lên “ này Tam huynh sao còn chưa tới?”

“ Chờ một lát Hoàng thượng” thanh âm Vũ Mặc Nhiên từ ngoài cửa chuyển vào.

Khóe miệng Vũ Mặc Phong khẽ cười. Tam hoàng huynh, trầm tưởng rằng người sẽ không tới.

“Các người lui xuống trước đi!” Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng nói với hai cấm vệ quân .

Ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng, Vũ Mặc Phong hạ mắt xuống, “Lui xuống”

“Dạ, Hoàng thượng”

“Lộ Vương, người có lời gì để nói?”

Nhìn qua Đại hoàng huynh chật vật trên mặt đất, Ngũ hoàng đệ lo lắng bất an, còn có Nhị hoàng huynh trên mặt không rõ ý tứ, trong ánh mắt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên có chút đau đớn! Phụ hoàng, có phải người đã sớm biết sẽ có ngày hôm nay?

“Hoàng thượng, đây là thánh chỉ của Phụ hoàng trước khi lâm chung”.
Quy xuống gối thánh chỉ trong tay lên.

Thánh chỉ của Phụ hoàng? Tất cả mọi người ai ai cũng lộ ra vẻ khiếp sợ trừ Hoàng thượng, ngay cả Thanh Vương quỳ trên mặt đất cũng sợ sệt ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Vũ Mặc Nhiên.

Phụ hoàng đã để lại thánh chỉ sao? Bên trong viết cái gì?

Vũ Mặc Phong quỳ gối xuống, sau đó Vũ Mặc Hiên cùng Vũ Mặc Đương lần lượt quỳ xuống theo.

Nhìn Vũ Mặc Phong quỳ xuống, Vũ Mặc Nhiên mở thánh chỉ ra, lộ ra màu vàng chói mắt..

“ Trẫm thật may mắn, nhờ có liệt tổ liệt tông hiển linh, trẫm cả đời mặc dù không có công lao gì lớn cho đất nước, nhưng lại có năm người con tài giỏi, cha mẹ sinh con trời sinh tính tình khác nhau, trong năm người con, con trai lớn Vũ Mặc Thanh có hiếu với tổ tiên, đối với huynh đệ thì tình sâu, con thứ Vũ Mặc Đương tròn mà ôn, tâm tính chỉ lo cho thân mình. Con thứ ba Vũ Mặc Nhiên, cũng là Lộ vương, trời sinh vừa mới. Con thứ tư Vũ Mặc Phong, có khí chất đế vương, con thứ năm Vũ Mặc Hiên, tài năng văn chương, cầm kì tinh thông.

Thân ở trong hoàng thất, nếu là thiên tử bất đắc dĩ cũng không thể chối bỏ, tâm tính cũng sẽ có lúc thay đổi, do đó trẫm muốn nói, nếu như có một ngày Phong nhi nhận thấy Thanh nhi có mưu đồ chiếm lấy Thiên Vũ, thân là đứng đầu một nước, nên giết vẫn phải giết, lúc này lấy đại sự làm trọng! Nhưng với tư cách một người cha, trẫm cũng không muốn nhìn thấy cảnh như vậy nên mới truyền một đạo thánh chỉ, hối hận cũng chưa muộn! Có thể giữ được tính mạng! Trẫm hy vọng có một ngày không phải đưa đạo thánh chỉ này ra, vậy cũng như an ủi cho trẫm”

“Phụ hoàng...” Vũ Mặc Thanh thất thanh khóc rống lên.

“Đại hoàng huynh, phụ hoàng đối với chúng ra đều như nhau, nhưng thân là một quân vương, người cũng không thể làm gì khác” Vũ Mặc Hiên nhẹ nói. Cho nên hẳn hoàn toàn hiểu vì sao phụ hoàng lại chọn Tứ hoàng huynh.

Tròng mắt Vũ Mặc Phong híp lại, đây chính là ý chỉ cuối cùng của phụ hoàng sao? Vì sao...hắn vẫn cho là phụ hoàng chưa nói chuyện của hắn ra cho hoàng huynh biết! nghĩ như vậy, trong lòng cảm thấy xúc động, trong đầu lại vang lên câu nói của Vũ Mặc Hiên: vốn cùng chung dòng máu việc gì phải làm hại lẫn nhau.

“Hoàng thượng, xin nể tình di ngôn của phụ hoàng mà mở cho Đại hoàng huynh một con đường sống” Vũ Mặc Hiên nhìn Hoàng thượng về mặt cầu khẩn nói.

“Hoàng thượng, thần xin Hoàng thượng tha cho một con đường sống” Vũ Mặc Đương vốn ánh mắt thanh tĩnh bây giờ cũng hơi lay động.

“Hoàng thượng...” trong lòng Vũ Mặc Nhiên than thở, hắn cũng biết Hoàng thượng đối với thánh chỉ mơ hồ này có chút hiếu kỳ! Phong đệ! Người đúng là văn thao võ lược, nhưng vì sao lại người lại không muốn giao ra sự tín nhiệm cho ai đó?

“Đại hoàng huynh, người tự giải quyết cho ổn thỏa”

“Nếu như trăm truyền ngôi cho người, có một ngày bị người bị chính hoàng huynh của người trong lòng không phục mà sinh ra mưu đồ bất chính, vậy người phải làm thế nào?”

“Đáng giết thì giết” hắn nhớ lúc trả lời như thế, phụ hoàng kinh ngạc nhìn hắn thật lâu rồi khẽ thở dài.

Lời nói của phụ hoàng vẫn ở bên tai hắn! Vũ Mặc Phong nhắm mắt lại, lấy tay chống đỡ đầu: “Lộ vương, ngày mai Ngân thái tử trở về Thập Ngân quốc, người hãy cùng Đương vương đi chuẩn bị cho tốt. Các người cũng lui xuống hết đi”

“Dạ”

“Dạ”

Hiên vương tới đỡ Thanh vương đứng lên, nhìn sâu nam nhân trên cao rồi nói: “Tạ ơn Hoàng thượng”

Vũ Mặc Phong không nói gì, chỉ thầm than nhỏ trong lòng! Một đoạn tử mĩ sắp xếp thật kĩ nhưng cuối cùng cũng chưa đến kết thúc! Phụ hoàng, lần này nhi thần thua rồi.

“Hoàng thượng...” tiểu Thân tử lo lắng nhìn Hoàng thượng như đang rất mệt mỏi.

“Cũng lui xuống đi, trăm muốn nghỉ ngơi một chút”

“Dạ”

*****

“Tiểu Như đã trở về chưa?” nhẹ nhàng lướt dây đàn trong tay, mạn bất kính tâm hỏi nha hoàn bên người.

“Bẩm phu nhân, tiểu Như còn chưa trở lại” đây là lần thứ ba phu nhân hỏi tiểu Như đã về chưa.

“phu nhân, Tứ phu nhân mời ngài đi uống trà” nha đầu ngoài cửa cung kính nói với người bên trong.

Tay đặt trên dây đàn liền ngưng lại, trong mắt lộ ra vẻ đắc ý! Lý Tịch, rốt cuộc người cũng không nhịn được, biết tối qua Vương gia qua đêm ở chỗ ta, không biết người có giận đến mức nghiến răng không a? ha ha, đây chỉ là bắt đầu thôi! Bốn tiểu thư sẽ không bao giờ...để yên nữa! Thực ra Vương gia nói cứng chiều ta tất cả chỉ là giả, người hản yêu vẫn là Uông Tỳ Tam, như vậy ta lại càng không cần phải nhịn, ta muốn cho các người biết Lộ vương phủ sau này là thiên hạ của ai!

Tay vuốt ve trên bụng, trong lòng thầm nghĩ: Người đến nhanh đi một chút.

“Còn có ai?”

“Bẩm phu nhân, người nói còn có Ngũ phu nhân”

Phải không? Đôi môi đẹp mắt khẽ chếch: “Trở về nói với Tứ phu nhân, thân thể ta không được khỏe, không tiện ra ngoài, ngày khác ta sẽ mời lại.”

“Dạ” nha hoàn nghe vậy liền đi ra ngoài.

Tiểu Như nhìn một chút người đang đứng trước viện, đây không phải là tiểu Quyên sao? Nàng ta tới đây làm gì?

“Tiểu thư”

“Phu nhân, tiểu Như đã trở lại”

“Người đi xuống đi, không được cho ai vào đây” sắc mặt trầm xuống, người đứng ở trong phòng liền vội đáp.

“Vâng, phu nhân”

“Tiểu thư...”

“Như thế nào?”

“Tiểu thư, nô tỳ đã hỏi thăm kỹ càng, Thất...à tiện nhân kia bây giờ đang ở lưu khách lâu”

Lưu khách lâu? Rất tốt.

“Tới đây, hướng tiểu Như ghé vào lỗ tai che lại bằng tay.

Tiểu Như liền cả kinh nhưng vẫn tiến lên.

Từ bên trong tay áo lấy ra một lọ thuốc, thì thầm bên tai tiểu Như, sắc mặt tiểu Như liền ngay lập tức trắng bệch đến kinh khủng!

Bình một tiếng quỳ trên mặt đất: “Tiểu thư...” nàng không dám nghĩ nữa! Việc này...nhớ lại lời tiểu thư nói, sắc mặt lại càng chết trắng thành một mảnh, mồ hôi lạnh cũng từng giọt từng giọt chảy xuống từ trên mặt.

“Sao?Không muốn?” giống như không nhìn thấy bộ dạng hoảng sợ của tiểu Như, hai đầu lông mày nhẹ nhàng đưa lên!

“Không...không phải là...là nô tỳ không...không biết...làm như thế nào?”

“Không cần người phải làm, người chỉ cần nghe lời ta đi tìm một người, gửi lời của ta cho bọn hắn là được, nói cho hắn, đây là năm mươi lượng bạc, làm xong còn có một trăm lượng khác” đem một túi bạc ném cho tiểu Như.

“Tiểu thư...” tay run run nhận lấy túi bạc, tiểu Như sợ đến mức môi cũng đang run rẩy.

Nhẹ nhàng nhìn tiểu Như trên mặt đất, mạn bất kinh tâm nói: “Nghe nói người thích tên thị vệ ở cửa kia phải không? Tên gì? Lý Thuận?”

Khiếp sợ ngẩng đầu lên, tiểu thư...người?

“Nếu như người đi làm tốt chuyện này, ta sẽ đem người gả cho tên Lý Thuận kia! Còn nếu như không...”

Thân thể run lên: “Dạ nô tỳ nhất định sẽ làm tốt”

Trong mắt hiện lên thần sắc hài lòng, rất tốt! Uông Tùy Tâm! Ta sẽ cho người biết hậu quả việc dám đắc tội với ta là gì...

*****

Lưu khách lâu

“Tiểu thư, dùng cơm thôi”

Tử Vân bê thức ăn đi vào hướng về phía người đang bên cửa sổ không biết suy nghĩ cái gì.

Quay đầu lại, Lộ Tuy Tâm đến bên cạnh kệ rửa mặt lấy khăn ra lau.

“Tiểu thư, Dương công tử nói muốn dẫn tiểu thư đi ra ngoài một chút, tiểu thư, sao người không thay y phục đẹp một chút đi?” trong mắt của Tử Vân, nàng cũng đã chấp nhận vì Dương công tử đối với tiểu thư rất tốt, tuy rằng tiểu thư...nhưng nàng cũng hy vọng tiểu thư gặp được người tốt với mình, một nam nhân thật lòng yêu tiểu thư. Mà Dương công tử đối với tiểu thư vô cùng tốt, chẳng qua tiểu thư chỉ coi Dương công tử như bằng hữu.

Liên giật mình, y phục đẹp một chút? Tiện đà bật cười! cả đời này có lẽ nàng sẽ không biết được cái gọi là *Nữ nhân làm đẹp vì người mình yêu*, chính là cái thứ tình yêu say đắm đó.

Cầm lấy bát đĩa đang định dùng cơm.

Bên ngoài có tiếng gõ cửa vang lên, Tử Vân vội vàng đứng dậy cười nói: “Dương công tử không phải nói gần tối mới tới sao? hay là nhớ tiểu thư quá a?”

“Đồ ba hoa” Lộ Tuy Tâm buồn cười nhìn Tử Vân, nha đầu này bây giờ khoảng cách càng gần với nàng, không còn ở xa mà coi nàng là chủ tử nữa.

Mở cửa ra, thấy tiểu An- tiểu nhị ở dưới không khỏi nhìn thăm dò, ách? Không phải Dương công tử sao?

“Ân, ...Tử Vân. Lầu dưới có một công tử nói muốn gặp Uông tiểu thư, chường quỹ sai ta lên hỏi một chút” sắc mặt tiểu nhị biến thành quần bách,

không dám nhìn thẳng vào Tử Vân.

“Tiểu An xa, làm sao nữa vậy? Đúng rồi, người biết là ai tìm tiểu thư nhà ta không a?” nàng còn tưởng Dương công tử tới chứ.

“Ta không biết, ta không nhận ra vị công tử kia, nhưng công tử kia ăn mặc rất quý khí” đúng là cũng rất đẹp mắt.

“Nga, người để ta đi hỏi tiểu thư nhà ta hẳn”

“Tiểu An, người cứ đi xuống trước đi, nói với người kia là tiểu thư nhà ta đã dùng bữa đi ngủ trưa rồi, mời công tử trở về”

Cung kính khom lưng xuống mặt đất: “ạ, tiểu thư” công tử đã dặn dò kĩ là phải phục vụ tiểu thư thật là tốt.

Trong sảnh, Vũ Mặc Hiên lẳng lặng ngồi ở một góc, trong lòng có chút thấp thỏm bất an nhưng trên mặt chỉ có lãnh đạm làm cho thần sắc có chút bất hòa.

“Công tử, Uông cô nương đã dùng bữa nghỉ ngơi, ngài vẫn là nên trở về đi”

Trong mắt liền thất vọng, Vũ Mặc Hiên nhàn nhạt trả lời: “Không sao, ta ở đây đợi nàng tỉnh lại” hẳn cũng không biết bây giờ mình lại chấp nhất như vậy, nhưng mặc kệ, hẳn khát khao được gặp nàng.

A? tiểu An liền ngây ngốc đứng ở đó, không khỏi do dự nói: “Công tử, Tử Vân nói Uông cô nương cũng vừa mới đi ngủ không lâu, cho nên mới không đành lòng quấy rầy tiểu thư nên mới xin công tử về trước”

“Không sao, người bận thì cứ đi làm việc của người đi, ta ở chỗ này đợi nàng” hẳn chỉ muốn được trông thấy nàng.

“Nha...vậy...vậy mời công tử cứ tự nhiên” hẳn phải quay lại nói với Tử Vân mới được.

Dem ánh mắt chuyển hướng ra ngoài cửa sổ, trên đường phố dòng người đông đúc, Vũ Mặc Hiên trong lòng thầm than, chuyện của hoàng huynh nhờ có thánh chỉ của phụ hoàng đã qua một thời gian! Cũng không biết tâm tư Hoàng thượng định như thế nào!

Vốn chung một dòng máu việc gì phải giết hại lẫn nhau! Trong đầu đột nhiên nhớ lại lời của Uông cô nương đã nói với hẳn! Quen với nàng, hẳn mới biết thì ra trên đời còn có một người tài hoa hiểu chuyện như thế, mà còn là một cô gái!

Trên người nàng có một thứ rất đặc biệt làm cho hẳn càng muốn nhích lại gần nàng!

“Ta biết rồi, ta sẽ nói cho tiểu thư nhà ta” Tử Vân kinh ngạc nhưng cũng gật đầu với tiểu An.

Nhẹ lau lau khóe miệng: “Tiểu An nói gì nữa?”

“Tiểu thư, tiểu An nói vị công tử kia cứ nhất định ngồi chờ tiểu thư tỉnh lại”

Trong con ngươi lộ ra một tia bất đắc dĩ, đối với Hiên vương này nàng không thể nói ghét nhưng cũng chưa đến mức thích, chỉ cảm giác tâm người này rất nhạy cảm! Nhìn mọi chuyện cũng tương đối hiểu thấu, tính tình nhạy cảm tạo cho hẳn đôi mày luôn luôn mang một cỗ u buồn nhàn nhạt!

Nàng cũng không phải làm bộ thanh cao mà là tính của nàng cũng cực kì lãnh đạm, không phải người thích hợp làm bằng hữu! Rất ít người có thể đến gần cuộc sống bên trong của nàng, bởi vì tự mình bài xích bản thân, cũng là vì nàng chưa từng có bằng hữu.

“Từ Vân, ta đi nghỉ ngơi một lúc” nàng không phải là nữ nhân dễ mềm lòng, từ trước đến giờ vẫn nhận rõ tâm của mình như thế nào, như thế đối với cả hai đều tốt, không phải sao?

Dương Á Sơ tiến vào lưu khách lâu, nhìn qua là tình cảnh Vũ Mặc Hiên đang ngồi một chỗ, trong lòng cũng khẽ chớp động! Hiên vương?

“Chủ tử...” tiểu An liền bước lên hành lễ, Dương Á Sơ gật đầu, tại sao Hiên vương lại ở đây?

Trầm tư một lúc rồi mới đi lên phía trước, “Hiên vương gia”

Người vẫn đang suy nghĩ ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ đang đi tới, khó miệng hơi lộ ra cười: “Á Sơ huynh”

Hắn cũng đến tìm nàng sao? hay chẳng qua chỉ muốn dò xét?

“Hiên vương đây là?”

“Ta đợi Uông cô nương, Uông cô nương đang nghỉ ngơi” sự thật là hắn cũng không biết mình đã ngồi đây được bao lâu rồi.

Rũ ánh mắt xuống, trên mặt Dương Á Sơ nhìn chưa ra thần sắc! Thấy nàng cự tuyệt Hiên vương, trong lòng hắn lại có một tia vui sướng!

“Á Sơ huynh là...”

“Nga, ta cũng đến tìm Uông cô nương” thật ra hắn đã hẹn trước với nàng, hôm nay mang nàng ra ngoài dạo chơi một chút! Nhưng là bây giờ Hiên vương...

“Uông cô nương còn đang nghỉ ngơi sao?” thanh âm nhàn nhạt chuyển hướng tới tiểu An ở phía sau.

“Vâng, chủ tử” giọng nói linh hoạt làm cho Dương Á Sơ cũng phải nhìn qua thiếu niên đằng sau.

Lúc tỉnh lại, Lộ Tùy Tâm cũng cảm giác là mình đã ngủ được một lúc lâu rồi! Không biết Vũ Mặc Hiên còn ở đó hay không?

“Tử Vân, xuống lầu dưới nhìn một chút cho ta đi” theo như tính tình của hãn khả năng vẫn còn ở đó là vô cùng lớn! Ai! Tội gì phải làm như vậy a!

“Tiểu thư, công tử kia vẫn ở dưới lầu, còn có cả Dương công tử nữa” vất vả lắm nàng mới thuyết phục được tiểu thư nhận lời Dương công tử, bây giờ lại thêm cả người kia nữa.

Cầm lấy khăn đã thấm ướt đưa cho tiểu thư.

“Tiểu thư, ngày nào người cũng cột tóc như vậy thật tùy ý quá đi, hay Tử Vân giúp người búi kiểu tóc nào đẹp đẹp nha?” tiểu thư cũng thiệt là, nói chải tóc thật phiền toái nên luôn dùng một mảnh vải cột tóc lại như đuôi ngựa trông thật khó coi!

“Gì phải phiền phức như vậy, cứ buộc lại giúp ta là được” thật ra nàng còn muốn cắt xén đi một chút, đầu gì mà mọc tóc nhanh không chịu được, chưa đâu đã dài đến đùi rồi. Để tóc như vậy để làm gì a? thật đúng là vương vớ.

“A?” buộc, như vậy chẳng phải kiểu tóc của nam nhân sao? Tử Vân kinh hãi nhìn Lộ Tùy Tâm, tiểu thư sao lại lười như vậy?

“Được rồi, chúng ta đi xuống đi” ra ngoài một chút cũng tốt.

“Ông cô nương” tiểu An nhìn người đang đi xuống lầu dưới không khỏi kêu lên.

Hai nam nhân trong mắt cũng hiện lên vui mừng.

“Tùy Tâm muốn đi ra ngoài một chút sao?” Dương Á Sơ ôn nhu hỏi.

Ánh mắt Vũ Mặc Hiên buồn bã, tiện thể ngẩng đầu lên: “Vũ Mặc Hiên có may mắn được theo cô nương đi ngắm cảnh vật kinh thành hay không?”

Khẽ mỉm cười: “Hiên vương cứ tự nhiên” chẳng qua chỉ thêm nhiều người mà thôi.

Đi đến một nhà đình bên hồ ngoại ô kinh thành, Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười, nơi này phong cảnh thật đẹp! Hồ thiên nhiên tinh khiết, nước trong suốt có thể nhìn thấy cả đáy, trong hồ lá sen xanh như ngọc bích, có vài nụ hoa đang chớm nở, bên cạnh là các đại gia tiểu thư mang theo nha hoàn đang ở trong đình thưởng thức, tài tử giai nhân túm năm tụm ba thành một đoàn, đúng là một bức phong cảnh như trong tranh vẽ!

“Đây không phải Dương công tử sao?” Dương Á Sơ vốn đang ngắm nhìn cảnh đẹp thì có người nhận ra. Nghe thấy vậy, những người chung quanh cũng quay lại nhìn, một cô gái cũng ngẩng đầu lên, chính là Thiên Tâm cô nương! Trong ánh mắt lóe lên tia vui mừng, sao hôm nay Dương công tử lại có mặt ở nơi này?

“Dương công tử, đã lâu không gặp?” khuôn mặt tuyệt mỹ khẽ mỉm cười, thân thể hạ xuống hành lễ.

“Cô nương không cần đa lễ!” Dương Á Sơ kinh ngạc, sao nơi này làm sao lại có nhiều người như vậy? ngay cả Thiên Tâm cô nương cũng đều ở đây.

Ánh mắt nhìn sang hướng thân ảnh ở bên cạnh, Thiên Tâm không khỏi cảm thấy kinh ngạc! Hiên vương gia sao?thật đúng là khó tin! Hiên vương từ trước đến giờ vẫn ở trong phủ không ra ngoài! Hôm nay sao lại đồng thời xuất hiện cùng Dương công tử ở đây vậy?

“Thiên Tâm tham kiến vương gia, Vương gia mạnh khỏe!”

Mà những người bên cạnh vốn đã tò mò với danh tiếng Dương công tử, bây giờ nghe đến còn có Hiên vương gia ở đây, trong con người cũng lộ ra vui mừng! Vội vàng đứng dậy hành lễ!

“Cô nương không cần đa lễ” Vũ Mặc Hiên cũng hơi sững sốt một chút, hẳn cũng không nghĩ ở đây nhiều người như vậy, hơn nữa nhìn bộ dáng cũng toàn là danh môn tiểu thư, đại gia khuê tú.

“Tùy Tâm, muốn ngồi chỗ này một chút sao?” Dương Á Sơ hỏi người vẫn đang liếc mắt vào trong hồ sen. Tùy Tâm thích hoa sen sao?

“Nói vậy vị này chính là Tùy Tâm cô nương danh chấn kinh thành, nghe nói tài hoa của cô nương ngay cả Thái tử Thập Ngân quốc cũng phải bội phục” một gã làm như công tử danh môn mặt mũi kiêu ngạo nhìn Lộ Tùy Tâm nói.

Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười: “Tùy Tâm kiến giải vụng về, để mọi người chê cười rồi” Nước này thật trong! Từ trước đến giờ nàng chưa từng nhìn thấy hồ nước nào lại sạch như vậy! thông thường trong nước phải có sinh vật nhỏ, nên cũng không thể sạch được, trong nước có bùn thì sinh vật mới sinh trưởng! Nên mới có hoa sen thiên cổ mỹ danh gần bùn mà không nhuộm hôi tanh.

“Hiên vương gia, ta thường xuyên nghe cha ta nói, ngài tài hoa không ai sánh bằng! hôm nay có thể may mắn được diện kiến vương gia thật đúng là tam sinh hữu hạnh” một cô nương khác thẹn thùng bước lên trước nói với Vũ Mặc Hiên.

“Cô nương quá khen” thanh âm nhàn nhạt của Vũ Mặc Hiên không mang theo hòa khí.

Không nghĩ tới Hiên vương gia lại lãnh đạm đến vậy, khuôn mặt cô gái thẹn thùng có chút xấu hổ.

Con người Thiên Tâm hơi lộ ra thâm ý, cẩn thận đánh giá Lộ Tỳ Tâm, tiện đà cười nói: “Hiên vương gia, Dương công tử, tương thỉnh không bằng ngẫu ngộ! Hôm nay Thiên Tâm cùng các vị tiểu thư tụ tập lại đây, Uông cô nương tài hoa kinh người, không bằng ở chỗ này chỉ giáo một hai điều?”

Vừa dứt lời, tất cả những người bên cạnh cũng đánh giá trên dưới nữ nhân có thể làm bằng hữu với hai vị tuyệt thế nam tử này, ghen ghét trong lòng không khống chế được lộ ra ngoài ánh mắt!

Dương Á Sơ hơi hạ mi xuống, những người này...! Khuôn mặt tinh xảo hơi tản ra hàn khí.

“Tỳ Tâm, nếu không chúng ta đi chỗ khác” việc gì phải so đo với đám nữ nhân tục phấn này.

Lộ Tỳ Tâm khẽ mỉm cười, nàng thích mặt hồ này! “Chỉ giáo ta không dám nhận, Thiên Tâm cô nương thùy mỵ khuynh thành, cầm kì tất nhiên cũng là thiên hạ vô song, Tỳ Tâm làm sao sánh được với cô nương?”

Nếu như không có những người này thì nàng còn thấy vui hơn! Nhưng đây là chỗ thu hút nhiều người, không phải là của một mình nàng!

Mà lúc này tại Liễu Oanh lầu, một gã nam nhân cường tráng đang giở trò trêu đùa nữ nhân trong ngực!

“Mỹ nhân, có nhớ đại gia ta không a?” tay hơi dùng lực làm cho nữ nhân hơi nhú mày, khuôn mặt lộ ra nụ cười đon đả quyến rũ!

“Ai nha! Chu gia, người nào mà không biết sự lợi hại của người a~! Như Ý dĩ nhiên là nhớ a~!” trong lòng thì kinh bỉ một cái, còn không bằng cả một gã lưu manh bại hoại! Chuyên đi giết người cướp của! Bất quá, mặc dù trong lòng khinh bỉ nhưng nam nhân này nổi danh hung ác, nghe nói dưới tay hắn người chết vô số! Hơn nữa công phu của hắn rất cao, đặc biệt chuyên kiếm ăn ở các thanh lâu trong kinh thành.

Nếu không nghe lời ma ma ra tiếp khách thì sẽ bị giao vào tay của hấn a, tất nhiên kết quả sẽ rất bi thảm!

Trong lòng lại run rẩy khi nghĩ đến đây, thân thể càng cố gắng hòa theo động tác của nam tử! nếu muốn tồn tại trong chốn thanh lâu này thì nam nhân là chỗ dựa vững chắc không nhỏ! Nên dĩ nhiên càng không thể đắc tội!

“ha ha, mỹ nhân thật ngoan...” không cần cời y phục, hấn gấp gáp ôm người bên dưới đưa lên giường.

“Ai nha, Chu gia...ngài thật đáng ghét...cũng không thêm ôn nhu với ta một chút...”

Roạt một tiếng kéo y phục người trên giường, trên mặt cười tà mị: “Ôn nhu? Gia ôn nhu thì người cũng không đợi được”

Đúng lúc này ở ngoài truyền đến tiếng gõ cửa, sắc mặt liền đen lại, là tên nào ăn gan báo dám đến quấy rầy hấn?

“Chu gia, hữu sinh ý đã tới cửa” (nói công việc làm ăn)

Nga? Động tác cời y phục dừng lại, nhìn thoáng qua người trên giường rồi suy nghĩ một chút, cân nhắc cẩn thận, dù sao nữ nhân này cũng không chạy thoát được, làm ăn quan trọng hơn...

“Người đi ra ngoài trước đi”

“Dạ” trong lòng mừng thầm, coi như tránh được một kiếp! Nàng thật đúng là nên cảm tạ người đến đây!

Vội vàng nhặt y phục đã bị xé đi xuống giường, mở cửa ra, ngó một chút người đến đây, là một tiểu ca thanh tú nhỏ nhắn! cảm giác thật quái dị!

Nhưng cũng không dám nhìn lâu, quay lại nhìn hai nam nhân đang đứng bên trong, Như Ý bĩu môi hai cái rồi rời đi! chẳng qua vẫn thấy là lạ trong lòng.

Hừ kệ đi, không biết ai lại gặp xui xẻo rồi...

“Ông cô nương, sao không gảy một khúc cho Thiên Tâm may mắn được mở mang tầm mắt!” một tiểu thư trong đó cao giọng nói, mọi người cũng tiện thể thêm vào.

Lộ Tuy Tâm phục hồi lại tinh thần, nhìn những người bên trong đình này, trên mặt các nữ tử đều mang hàm ý muốn thưởng thức! Vũ Mặc Hiên cũng vô cùng mong đợi!

Không khỏi buồn cười! chẳng lẽ nữ tử cổ đại chỉ có cầm kì thi họa thơ phú thì mới được xưng tụng là tài nữ hay sao?

Bất quá, có gì không thể chứ, dù sao tâm tình nàng bây giờ cũng rất tốt!

“Được” câu trả lời của nàng làm cho tất cả mọi người đều ngây cả ra. Chẳng lẽ nàng không biết tài đánh đàn của Thiên Tâm cô nương không ai có thể so sánh hay sao? hay là nàng ta cho rằng lời nói khiêm tốn của Thiên Tâm cô nương vừa rồi là khen tặng thật?

Phục hồi lại tinh thần, trừ Dương Á Sơ khiếp sợ sau đó là mong đợi, ngay cả Vũ Mặc Hiên cũng nhíu mày! Trên mặt lộ ra vẻ do dự! các vị tiểu thư kia vốn trong lòng chỉ là khinh thường và châm chọc!

Tròng mắt Thiên Tâm lóe lên, khuôn mặt chậm rãi cười một tiếng:
“Mời”

Thật là một cây cầm tốt! thủ, vĩ, trắc bản bốn phía đều được làm từ gỗ lê tốt nhất, phía trên đàn tranh có khắc bảo trạch trâm quý.

Xem ra là cây cầm rất giá trị! Lộ Tuy Tâm trong lòng thầm than, trước kia nàng học đàn tranh cũng coi như là dùng đàn tranh cao cấp, nhưng ở hiện đại là dây đàn làm từ sợi dây thép, nhưng nơi này làm gì có dây thép a? xem trong tivi cũng chỉ thấy người ta dùng đuôi ngựa hoặc là sợi tơ dai nhất thôi!

Ánh mắt nhìn trên tay Ưông Tuy Tâm này, ngón tay thật mảnh mai, rất thích hợp để đánh đàn.

Thanh âm leng keng như tiếng suối vang lên, tất cả mọi người không khỏi giật mình nhưng cũng bị tiếng đàn du dương thanh lệ hấp dẫn tâm hồn. Ở đây cũng có nhiều người am hiểu âm luật, trong đó lại càng không thiếu cao thủ như Dương Á Sơ, Vũ Mặc Hiên hay thậm chí là Thiên Tâm, vẻ mặt đều vì khúc phong thanh thuần trong sáng mà rung động! Một khoảng không bình yên, sự yên lặng xa xưa rồi lại phảng phất như hoa sen nở rộ trước mắt.

Vũ Mặc Hiên khó nén được kích động, tiếng đàn này...cảnh tượng này...làm cho người ta phải rung động!

Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, khó trách lại như vậy. Lần trước ở Du Nhiên cư nàng cũng có vẻ hiểu âm luật, nhưng không nghĩ rằng nàng lại đạt tới cảnh giới cao đến như vậy! Nghĩ đến đây, ánh mắt lại trở nên si ngốc.

Khúc đàn kết thúc nhưng mọi người trong đình vẫn chưa phục hồi lại tinh thần!

“Ba...Ba...” Vũ Mặc Hiên kích động vỗ tay! Tròng mắt hiện lên say mê!

“Khúc này có tên là , Tuy Tâm đã bêu xấu rồi” đây là khúc nàng đã từng học qua, rất phù hợp với khung cảnh bây giờ!

“Hoa sen nổi trên mặt nước...hoa sen nổi trên mặt nước...” Vũ Mặc Hiên lẩm bẩm trong miệng, lại càng vỗ tay tán dương!

“Hay cho một câu hoa sen nổi trên mặt nước, Tùy Tâm, Vũ Mặc Hiên xin được thụ giáo”

Khóe miệng Lộ Tùy Tâm giương lên, thế nhân đều nói tài văn chương của Hiên vương là sâu rộng, đối với âm luật thì si mê, quả đúng như vậy!

“Tùy Tâm cô nương có thể giải thích một chút cảnh hoa sen nổi trên mặt nước không” Thiên Tâm rũ mắt xuống, trong lòng rung động vô cùng, tuy không phục nhưng lại không tìm ra bất kì chỗ nào sai sót.

Lộ Tùy Tâm đứng dậy, chỉ vào trong hồ hoa sen cười một tiếng!

“Hoa sen, gần bùn mà không nhuộm mùi hôi của bùn” sen gần bùn mới có thể sống, là bùn đã làm nên nó, thế nhân cũng không hiểu sao sen lại thanh bạch không nhuộm mùi bùn, cho nên hoa sen mới trở thành mỹ thiên cổ truyền lưu.

Trong mắt Vũ Mặc Hiên hiện lên si mê: hoa sen, gần bùn mà không nhuộm mùi hôi của bùn.

Dương Á Sơ si ngốc nhìn nàng vẫn điềm tĩnh cười nhưng trong lòng như tình tuôn ra như nước chảy! nàng đã đưa đến cho hắn tất cả đều là yêu say đắm!

Mãnh liệt ngẩng đầu, đôi mắt Thiên Tâm tròn tròn, ánh mắt sáng chuyển lên vàng sáng mê người kia, nhìn theo hướng tay nàng chỉ.

Hoa sen, gần bùn mà không nhuộm mùi hôi của bùn.

Lộ Tùy Tâm không biết chỉ một câu nói của nàng cũng làm cho tất cả tài tử giai nhân Thiên Vũ hoàng triều đều yêu mến hoa sen.

“Công...tử...công tử, lão...gia nói...người phải lập tức trở về” thời điểm mọi người vẫn còn đang rung động thì tiểu An thở hồng hộc chạy tới.

Thật ra là lão gia tức giận muốn chủ tử ngay lập tức trở về, nên chường quỳ vội vàng sai hần đi tìm chủ tử!

“Tiểu...thư” Tử Vân cũng thở không ra chạy tới, tiểu An chạy cũng thật lợi hại, hại nàng không theo kịp được hần! Nàng giúp việc trong đại sảnh nhìn thấy lão bá lần trước đi mời tiểu thư vẻ mặt rất lo lắng, mới biết được là cha Dương công tử cho người tìm Dương công tử về gấp.

Cho nên nàng cũng đi theo sau tiểu An, Dương công tử mà trở về thì nàng cũng phải theo bên cạnh tiểu thư.

“Tử Vân, sao ngươi lại tới đây?” Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, nhìn bộ dạng Tử Vân đang thở không ra hơi.

Mày kiếm Dương Á Sơ khẽ khép, cha tìm hần là có chuyện gì a? lại còn vội vã như vậy?

“Công tử, ngài nhanh lên một chút đi, Dương quản gia đang rất sốt ruột a” tiểu An rốt cuộc không nhịn được mà nói ra.

Dương Á Sơ nhìn qua Lộ Tuy Tâm, trong mắt có chút do dự, cha có phải biết hần ở một chỗ với Tuy Tâm nên mới bắt hần về hay không?

Lộ Tuy Tâm hạ mắt xuống: “Á Sơ, Tử Vân cũng đã ở bên ta rồi, Dương lão gia có khi có chuyện quan trọng cần tìm ngươi! Ngươi nên đi về trước đi”

“cái này...” Dương Á Sơ căn bản đã biết tâm tư của cha! Trong mắt hiện lên một tia bất đắc dĩ! Cha...

Vũ Mặc Hiên nhìn một chút, trong mắt lóe ra vui mừng: “Á Sơ huynh, không phải còn có ta sao?” có thể một mình đi bên cạnh nàng hẳn cảm thấy rất vui vẻ.

Lộ Tuy Tâm nhìn Vũ Mặc Hiên: “Đúng vậy, còn có Hiên vương a!”

Người có tin ta sẽ có cách để sau này người không nhìn thấy nàng nữa hay không?

Lời nói của cha lại vang lên bên tai hẳn, Dương Á Sơ suy nghĩ một chút, xem ra đối với cha cũng không thể nóng vội!

“Vậy Á Sơ cáo từ trước”

Nhìn thân ảnh Á Sơ rời đi, Vũ Mặc Hiên gật đầu về hướng mọi người rồi quay sang nói với Lộ Tuy Tâm: “Uông cô nương, tại hạ đưa cô nương về?”

Lộ Tuy Tâm nhìn một chút mọi người bên trong đình sắc mặt không rõ, cũng tốt! Hướng Vũ Mặc Hiên gật đầu.

Nam nhân xuất sắc như thế mà lại đem một cô gái để ở trong lòng, về mặt những người trong đình đều lộ ra hâm mộ, ánh mắt si mê ghen ghét! Nàng ta thì có tài đức gì mà để cho hai vị nhân trung chi long kính trọng nàng như vậy...

Lộ Tuy Tâm chậm rãi thưởng thức phong cảnh trước mắt mà trước kia nàng có mơ cũng chưa từng nghĩ sẽ được nhìn thấy.

Vũ Mặc Hiên cũng chỉ lẳng lặng nhìn vào ánh mắt thưởng thức của cô gái trước mắt.

Tử Vân nhìn không khí giữa hai người không khỏi cảm thấy kì lạ! Hiên vương này sao cứ nhìn tiểu thư như vậy làm gì?

Trời chiều ngả về phía tây Lưu khách lâu.

Nhìn phía Lưu khách lâu trước mặt, rồi lại quay đầu nhìn Vũ Mặc Hiên: “Hiên vương xin dừng bước, hôm nay cảm tạ Hiên vương đã làm bạn với ta”

“Ông cô nương không cần khách khí” nhìn sâu một cái, Vũ Mặc Hiên xoay người rời đi.

“tiểu thư, chúng ta vào đi thôi”

“Ân”

Hai người không chú ý tới cách con phố đằng xa kia có hai gã nam tử đang dùng ánh mắt đánh giá! Hôm nay Chu gia sai hai người họ tới theo dõi, chờ thời cơ sẽ ra tay, lại không nghĩ rằng nữ nhân này vẫn có người bên cạnh đi cùng!

Này...hai người nhìn nhau, không tốt để ta tay a!

Vừa đi vào đại sảnh, Lộ Tuy Tâm nhìn thấy bao quần áo trên quầy, trông mắt sụp xuống, xem ra Dương lão gia vẫn là không yên lòng tin tưởng nàng! Bất Dương Á Sơ rời đi gấp như vậy, có thể cũng bởi vì chuyện hôm nay!

Khẽ thở dài, là nàng không suy nghĩ chu đáo! Vốn nghĩ muốn an bài cuộc sống sau này của Tử Vân tốt hơn, không nghĩ tới tâm tư của vị Dương lão gia này!

Chường quý nhìn người tới, ánh mắt không dám nhìn thẳng nhưng lại không kiên trì được mà tiến lên phía trước nói: “Ông cô nương...”

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Cảm tạ chường quý! Giúp ta chuyển lời đến chủ tử nhà ngươi, Tuy Tâm rất cảm kích sự quan tâm của hẳn”

Nhìn nơi này Tử Vân cũng không biết sao trong lòng lại phát sinh tia chán ghét, như vậy thì sao! Bất quá trời bây giờ cũng còn sớm, chuyển đến khách trọ khác nha, hừ! Nơi này thì có gì đặc biệt!

Tiến lên cầm lấy túi đồ trong tay, “tiểu thư, chúng ta đi”

Mà người đang phụng mệnh theo dõi nhìn thấy hai người đi ra không khỏi hai mắt sáng lên.

Hai người nhìn nhau, là trời đang giúp bọn họ, cũng chỉ trách số mạng các nàng xui xẻo.

“Thái tử, ngày mai là phải trở về rồi, người nghỉ sớm một chút đi” Âm Dạ tiến lên phía trước người đang vẽ tranh nói. Ánh mắt liếc một cái bức tranh của thái tử, là bức thứ hai Thái tử vẽ ở đây: là Ưng cô nương!

“Ân! biết rồi, chuyện đã an bài ổn thỏa chưa?”

“Đã ổn thỏa rồi, chẳng qua là...”

“Chẳng qua là, cả ngày nay không thấy bóng dáng của Lưu Tinh đâu”

“Nga?” Ngâm Lưu Nhân rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên.

Lưu Tinh cũng không biết vì sao mình lại đi tới Lưu khách lâu này, ngày mai là hẳn phải trở về nước rồi, bất tri bất giác lại đi tới chỗ này, hẳn cũng cảm thấy kinh ngạc xuất thần, vì cô bé có đôi mắt đặc biệt trong veo như tiểu Bảo sao?

Tiểu Bảo là muội muội của hẳn, nhưng lại chết lúc mới có mười tuổi...

Hắn đang đứng đó thì nhìn thấy hai thân ảnh từ trong lưu khách lâu đi ra, liền vội vàng trốn vào một góc khuất.

Là các nàng, các nàng cầm túi đồ ra ngoài làm gì? Suy nghĩ một lát thì nhìn thấy hai gã nam tử lén lén lút lút ở góc tường! Bọn chúng muốn làm gì?

Thấy bọn chúng từ từ đi phía sau hai nàng, Lưu Tinh cũng thấy nghi ngờ, trong đầu nghĩ muốn lên giải quyết hai bọn chúng nhưng phải nhịn xuống, trước tiên xem bọn hã muốn làm cái gì hã! lờ không có việc gì mà hã lại đi ra bày trò cười thì không coi được! Âm Đạ luôn nói hã hành động không có đầu óc!

Lộ Tuy Tâm nhướng mày lên, việc này...không trùng hợp như vậy chứ? Đủ khách?

Mang theo Tử Vân đi hỏi mấy khách trọ cũng nhận được câu trả lời như vậy, Lộ Tuy Tâm khóe miệng lộ ra cười khổ, Dương lão gia, người sao phải khổ như vậy chứ?

“Tử Vân, không hỏi nữa”

“A, tiểu thư? Tại sao? không tìm được khách trọ thì chúng ta qua đêm ở đâu a?” Hôm nay cũng thật là quá kì quái.

Lộ Tuy Tâm suy nghĩ một chút, Dương lão gia rõ ràng muốn nàng rời khỏi ngay đêm nay, mặc dù cũng chưa có đến đêm, nhưng là...

“Không lâu, chỉ còn hai canh giờ nữa thôi!”

Hai canh giờ? Là bốn tiếng, như vậy đi đường buổi tối này cũng không mất quá lâu! Nhưng trời thì tối, mà không có đèn cũng không có phương tiện đi lại thì biết làm thế nào a? Lộ Tuy Tâm suy nghĩ, cũng chỉ còn có thể đi tới chỗ đó.

“Tử Vân, chúng đi phục trang lâu”

“”Tiểu thư, tại sao lại đi phục trang lâu?”

Hai người từ phục trang lâu đi ra ngoài đã là hai nam tử! Hai gã vẫn đi theo nàng khóe miệng lộ ra cười gian xảo, hai cô nương này rất thông minh, đáng tiếc là các người gặp phải bọn ta, thủ đoạn giấu diếm này cũng qua được mắt chúng ta sao?

Nhìn bọn họ bước nghênh ngang vào Liễu oanh lâu, trên mặt hai người lại cười rõ ràng, đây đúng thật là thiên ý a!

Hai gã cũng vội vàng đi theo sau vào.

Lưu Tinh nhíu mày, ngẩng đầu lên nhìn một chút, đây là...

Khẽ nhún chân, thân thể chốc lát đã ở trên mái nhà! Mà hắn cũng không nhận ra đằng sau xuất hiện một hắc y nhân...

Cảm giác một trận co rút đau đớn phía đỉnh đầu, Lộ Tuy Tâm đứng cũng không vững, liền ngã xuống giường, chuyện gì đang xảy ra? Nàng nhớ lúc nàng cùng Tử Vân vừa tiến vào thì đầu đã đau như vậy rồi, Tử Vân cũng không có la lên mà là hôn mê bất tỉnh! Một cỗ bất an dâng lên trong lòng! Nàng gặp chuyện gì vậy?

“Nóng quá...” Lộ Tuy Tâm cảm giác như có một cơn sóng vô danh đánh thẳng vào trước ngực! Đây...đây là...

Tròng mắt xuất hiện lệ quang, có người hạ dục nàng, hơn nữa...hơn nữa còn là...xuân dục...

Nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm nhìn về phía gian phòng, chỉ có một gã nam tử trắng kiện gian tà hèn hạ, còn tử vân thì nằm trên mặt đất! Tử Vân sao vậy?

“Nàng làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, chỉ là ồn quá nên bị ta đánh ngất xỉu thôi”

“Người... người là ai?” thanh âm sắc bén nhưng ra khỏi miệng lại trở nên nhỏ nhẹ, trong lòng liền hoảng hốt!

“Ha ha, tiểu mỹ nhân, tư sắc không tệ, người cho rằng giả nam nhi thì sẽ qua được mắt gia sao?”

“Ai sai người làm như vậy?” trong lòng Lộ Tùy Tâm bây giờ cực kì sợ hãi hoảng hốt, lần này không biết có thoát được hay không! Trong lòng cười khổ, nàng chỉ muốn cuộc sống yên bình sao hết lần này tới lần khác lại bắt nàng phải trả giá! Là nàng đã đem tâm người khác đánh giá quá thấp rồi.

Hơi sững sốt, nữ nhân này cũng thật thông minh! Nhưng thật đáng tiếc, lấy tiền của người ta thì phải biết diệt trừ tai họa của người ta, bất quá... thật là... nữ nhân khi hận cũng thật đáng sợ, ngay cả chết cũng không làm cho người ta chết tử tế!

“Việc này chỉ sợ người đi mà hỏi Diêm vương mới biết được” một trăm năm mươi lượng, như vậy không đáng giá sao, còn có thể làm cho nàng ta vui vẻ một chút! Chẳng qua là cũng thấy đáng tiếc, nàng phải chết!

“Bản đại gia sẽ làm cho người hưởng thụ một chút trước khi chết, trong người có cảm giác rồi sao? hắc hắc, đây là dược nhất liệt, trừ nam nhân ra không có cách nào chữa được. Hầu hạ gia thật tốt, nói không chừng đến lúc đó ta sẽ cho người một đao thống khoái”

“người...” Tất cả sợ hãi trong Lộ Tùy Tâm đều dâng lên, xem ra vận khí của nàng quá mức tồi tệ, trước khi chết còn phải hầu cái tên súc sinh nát bét này. Chẳng lẽ nàng chạy lên trời cũng không thoát khỏi hãn sao? không... nàng không thể ngồi đợi một cách tồi tệ như thế này được.

Nhìn nữ nhân trước mắt vẫn an tĩnh, nam nhân kinh ngạc một chút! Nàng ta không cầu xin? Tuy vậy dù có nói cầu xin cũng chỉ vô ích.

“tại sao người không van ta thả người ra?”

“Ta van xin người thì người sẽ thả ta ra sao? nếu được như vậy thì ta van cầu người” nàng đang muốn ổn định bản thân nhưng không được...xuân được đã bắt đầu phát tác, sợ rằng không lâu nữa nàng sẽ mất đi lý trí.

“Ha ha, người thật là thú vị” đưa tay cời y phục, trong mắt nam nhân như có lửa nóng! Không biết nữ nhân này có thể tinh táo được đến bao giờ? Nghĩ như vậy liền động thủ, vươn tay ra kéo lấy người trên giường, khẽ vuốt khuôn mặt trơn mềm...

Lộ tùy thu hai mắt mở trừng trừng! cố gắng giãy dụa thoát khỏi gã này.

“Cứu ta...”

Nam tử kinh nghi quay đầu lại, còn chưa thấy rõ cái gì đã bị một kiếm đâm xuyên qua bụng, cũng không tin nhìn vào phía dưới rồi lại ngẩng đầu lên, vẻ mặt kinh hãi như vừa mới gặp quỷ, thân thể chậm rãi bộp một tiếng té trên mặt đất.

Kiểm thu về, hướng về phía giường ôm quyền nói: “Uông cô nương, đặc tội!” nhanh chóng ôm lấy người trên giường.

“Tử Vân...”

Lưu Tinh người thấy mùi dục có dự cảm không lành, vội vàng điểm mấy huyệt trên người nàng rồi rời đi, tóm lấy Tử Vân bị đánh ngất trên mặt đất rồi hướng nóc nhà dùng khinh công phi lên.

Dùng hết lực đạo toàn thân nhanh chóng hướng về phía biệt viện hoàng gia! Xuân dục trong người Uông cô nương đã bắt đầu phát tác. Mặc dù đã

điểm huyết nhưng cũng không chịu được quá bao lâu, chỉ vô dụng mà thôi.

“Buông nàng ra” một hắc y nhân nhanh chóng lao ra chặn trên mặt đất.

Khẽ nhíu mày, người này khinh công rất giỏi, nhưng không phải là đối thủ của hắn, hiện tại hắn mang theo hai người cũng có chút phiền toái! Xem ra chỉ có thể dùng thủ đoạn để thoát

Hắc y nhân hoài nghi nhìn, biết rõ nhất định có vấn đề, nhưng nhìn người trên mặt đất vẫn quyết định xông lên.

“Người...”

“xin lỗi” nhìn qua người ngã trên mặt đất, Lưu Tinh tiến tới đỡ dậy, ánh mắt chột lóe...

“Thái tử...”

Lưu Tinh bị một cước đá văng ra cửa để cho hai người trong nhà cũng nhíu mày. Đến khi thấy rõ người trong tay hắn mới khiếp sợ tột bậc.

“Chuyện gì đã xảy ra?”

“Thái tử, Uông cô nương bị trúng xuân dược, Âm Dạ người xem xem” Ngân Lưu Nhân bước lên đỡ lấy người đang hôn mê, nhanh chóng đặt ở trên giường để Âm Dạ tiến lên bắt mạch, trong mắt hiện lên tinh quang, “Lưu Tinh, người đã dùng thuốc nhuyễn cốt tán?”

Uông cô nương này trước đã bị hạ xuân dược, sau lại bị trúng thuốc nhuyễn cốt tán!

“Trên đường gặp phải đối thủ” nhưng hắn cũng chưa bao giờ dùng, Âm Dạ không cho hắn để bên người nhưng nếu không thì hôm nay hắn khó mà thoát thân được!

“Như thế nào?” ánh mắt ôn hòa của Ngân Lưu Nhân cũng hiện lên lo lắng.

Ám Dạ sững sốt, móc ra một lọ thuốc đưa cho Thái tử: “thái tử, thuốc này cho Ônng cô nương hít để tỉnh lại, nhưng xuân dược trong cơ thể đã phát tác, xuân dược này lại chuyên dùng trong thanh lâu, cách duy nhất để giải dược là cùng nam tử giao hợp, nếu không cũng không thể giải dược. Mà nếu không giải được thì Ônng cô nương sẽ bị khí hư mà chết”

Ngân Lưu Nhân trầm tư nói: “các người lui xuống hết đi”

Lưu Tinh cùng Ám Dạ nhìn nhau, trong mắt cũng hiện lên phức tạp!
Thái tử...

“Dạ”

“Dạ” Lưu Tinh đỡ Tử Vân trên mặt đất dậy đi ra ngoài trước, Ám Dạ cũng nhìn qua rồi đóng cửa lại.

Ngân Lưu Nhân đem bình thuốc của Ám dạ đặt dưới mũi để Lộ Tỳ Tâm từ từ hít vào, nhìn thấy trên mặt nàng khẽ nhúc nhích. Lộ Tỳ Tâm mở mắt ra, trong người như bị hàng ngàn con côn trùng cắn làm cho nàng đau cắn chặt hàm răng!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 60: Xin Lỗi, Ta Yêu Người

Đêm khuya

“Chủ tử, ngài không thể vào, lão gia đã đi ngủ rồi”

“Cút ngay”

Dương lão gia từ trên giường bò dậy, trong mắt hiện lên tia tinh quang!
Thật đúng là nhanh a!

“Cha, sao cha có thể làm như vậy? làm sao có thể?” vừa vào đến cửa,
Dương Á Sơ đã tức giận nhìn Dương lão gia!

“Ta không làm vậy thì nàng sẽ rời khỏi người sao?” lấy trí thông minh
của nàng tất nhiên sẽ biết chủ ý của hắn, nàng không thể đi vào cửa Dương
gia nên chỉ còn cách từ bỏ hy vọng từ sớm.

“người...” Dương Á Sơ không dám tin nhìn thẳng vào Dương lão gia,
thì ra là hắn sai, hắn sai khi cho rằng Dương gia có thể chở che cho nàng,
nhưng trên thực tế lại là lưỡi dao sắc bén nhất làm thương tổn nàng.

Lẳng lẳng nhìn Dương lão gia, Dương Á Sơ từ trong ngực lấy ra mai
ngọc bội đặt ở trên bàn: “Cha, thứ này cha nên giao lại cho đại ca đi”

Nói không cũng xoay người ra ngoài không chút lưu tình.

Khiếp sợ nhìn mai ngọc bội, Dương lão gia không thể tin nhìn vào nhi tử
của hắn thật sự đã nói là làm: “Người...người...”

Bóng lưng thống khổ của Dương Á Sơ làm cho Dương lão gia phải giật mình, hồi lâu sau: "...người...người thật sự yêu nữ nhân này như vậy sao?"

"Cha, ta từng cho là chỉ cần ở bên cạnh nàng, được nhìn thấy nàng cười là ta không còn cầu mong gì nữa, nhưng bây giờ ta mới biết được, nếu như không có nàng ta không dám tưởng tượng mình sau này sẽ ra bộ dạng như thế nào"

Bây giờ nàng không quen nơi này, cũng không biết đang ở đâu, đi cả đêm sao? nhưng hẳn đã tìm hiểu, không có người nào mua xe ngựa cả! khách trọ trong kinh thành hẳn cũng biết là cha đã hạ lệnh không được phép cho nàng ở lại! Vậy...nàng có thể đi đâu? Nàng không thể đi tìm Lộ vương hoặc Hoàng thượng, hay là Hiên vương? Nghĩ như vậy, trong mắt Dương Á Sơ liền vui mừng, trong lòng lại có tia hy vọng: có lẽ nàng đến chỗ Hiên vương!

"Vương gia, ngoài công có một vị tự xưng là Dương công tử muốn cầu kiến người" Vô Thị đi vào bẩm báo, kì quái nhìn qua vị công tử này, đã muộn như vậy sao lại vội vã tới quấy rầy Vương gia! Đã có chuyện gì xảy ra sao?

"Người nói cái gì?" Vũ Mặc Hiên khiếp sợ nhìn bộ dạng thống khổ của Dương Á Sơ, những lời trách cứ không nhận được mà nói ta khỏi miệng!

Trầm tư, nàng có thể đi đến chỗ nào?

Nhìn Vũ Mặc Hiên khiếp sợ Dương Á Sơ cũng biết nàng không ở chỗ này! Tùy Tâm, chẳng lẽ thật sự đã rời đi rồi sao?

Nhưng nơi này cách thị trấn tiếp theo cũng mất hai canh giờ đi đường a! Đêm tối thế này sao có thể đi được?

"Dương mỗ đã quấy rầy, xin cáo từ" nói không chừng là có tin tức, Dương Á Sơ vội vã ôm quyền ý bảo.

“Á Sơ huynh, chờ một chút, ta cùng huynh chia nhau đi tìm”

Nghĩ đến thân phận của Hiên vương cũng có khả năng giúp được, Dương Á Sơ gật đầu.

“Vậy làm phiền Hiên vương gia”

“Á Sơ huynh, Uông cô nương cũng là bằng hữu của ta” nghĩ đến việc chiều nay hẳn còn đi cùng nàng mà bây giờ đã không rõ tung tích, trong lòng hẳn như có lửa đốt! Tùy Tâm cô nương, người ngàn vạn lần đừng xảy ra chuyện gì a!

“Vô Dạ, Vô Thị, các người đi theo ta”

“Vâng, Vương gia”

“Chủ tử, mới vừa rồi nô tài có hỏi qua, Uông cô nương có đi qua phục trang lâu” tiểu An nhìn thấy thiếu gia nhà mình liền bước lên trước nói.

“Phục trang lâu?”

“Mở cửa...” Dương Á Sơ ý bảo tiểu An tiến lên gõ cửa lớn Phục trang lâu.

“Người nào vậy a?” người bên trong không nhin được mở cửa, đã trở thể này còn ai rồi hơi như vậy?

“A...A...Dương thiếu gia?” chưởng quỹ nhìn thấy người liền bước lên hành lễ

“Có phải đêm nay có hai cô nương tới đây?” Dương Á Sơ khoa tay múa chân nói.

“Ban đêm?” suy nghĩ một chút, a “Có...có hai vị cô nương tới đây mua hai bộ nam trang” tò mò không biết hai cô nương đó có quan hệ gì với

Dương công tử vậy a?

Đúng lúc ấy, lời nói của hai gã ngoài cửa làm cho Vũ Mặc Hiên chú ý!

“Nghe...nói...hình như, liễu...oanh lâu có người chết” một gã thư sinh lấp bắp nói.

“Ai nha, không liên quan gì tới chúng ra, còn không nhanh về nhà đi” một vị khác trong lòng cũng hiển nhiên là đang sợ hãi.

Liễu Oanh lâu? Hai người nhìn nhau, mắt sáng lên! Nhưng sau đó lại trầm xuống, có người chết ở Liễu oanh lâu?

“Á Sơ huynh, chúng ta mau đi thôi”

“Được”

Chưởng quỹ dụi dụi lại mắt, lắc đầu, xem ra lại có một vị thiên kim tiểu thư bỏ nhà ra ngoài.

Liễu Oanh lâu

“Liễu ma ma, người tốt nhất nên nói thật đi, có tin Bản vương phá Liễu oanh lâu này của người đi hay không?” giọng nói âm trầm của Vũ Mặc Hiên vang lên ở trên lầu Liễu Oanh lâu.

“Việc này...Hiên vương gia nha, ngài muốn ta nói cái gì a~?” một phu nhân diễm lệ khoa trương nói.

“Nơi này có người chết mà người còn nói không có chuyện xảy ra sao?” Dương Á Sơ lo lắng nói.

Phu nhân diễm lệ sững sốt nhưng sau đó cũng phục hồi tinh thần: “Ai nha, ngài nói đến Chu gia sao, hẳn không chết, chỉ bị thương một chút thôi, đã được mang đi rồi” bất quá nhìn cái bộ dạng kia khác gì đã chết.

Trong lòng hơi thả lỏng một chút, không phải là Tùy Tâm!

“VẬY TỐI NAY CÓ HAI VỊ KHÁCH NAM NÀO TỚI ĐÂY HAY KHÔNG, ĐÚNG RỒI, VÓC DÁNG NHỎ NHẼN” Dương Á Sơ lớn tiếng hỏi.

Này...phu nhân diễm lệ cúi chân mày xuống, này...Chu gia không biết đã chết hay chưa, nàng có nên nói ra không?

“Ai nha, chỗ ta có hàng vạn khách nhân, ta cũng không nhớ có người nào như trong lời của ngài hay không a!”

“Vô Dạ, Vô Thị, đi tìm từng gian phòng cho bản vương”

“Dạ”

“Ai...Ai nha...Hiên vương gia, việc này...không phải là phá tan công việc làm ăn buôn bán của ta sao?” phu nhân diễm lệ có chút luống cuống, hừ, bị Hiên vương làm náo loạn như vậy không biết nàng phải làm ăn như thế nào đây.

“Nói” Dương Á Sơ đem một chưởng đánh xuống bàn, trong nháy mắt cái bàn đã gãy vụn.

“A..hình như có hai vị công tử tới, nhưng mà...”

“Nhưng mà cái gì, nói mau” Dương Á Sơ híp mắt lại!

“Nhưng mà hai vị cô nương kia là con mồi của Chu gia”

“Cái gì? Cô nương?”

“Cái gì?Con mồi?”

Vũ Mặc Hiên cùng Dương Á Sơ kinh hãi nhảy dựng lên.

“Đúng vậy a, hai người này trang phục nam tử là không sai, nhưng ta là ai a~, vừa nhìn cũng biết là hai cô nương! Vốn định đem đuổi hai nàng ta ra nhưng sau đó Chu gia nói đó là hai con mồi của hã, cho nên chuyện này là Chu gia quản lý, ta cũng không biết cái gì hết” nhìn hai nam tử trên mặt đả đả sát khí, Liễu ma ma vội vàng khoát tay: “Ta thật sự không biết a, sau đó...sau đó nghe nói Chu gia bị đâm”

Được cứu đi sao? hay là Tùy Tâm đâm bị thương vị Chu gia này?

Trong lòng Dương Á Sơ đột nhiên có cảm giác bất an! “cái tên khốn kiếp kia ở đâu?”

“Ân...đã được người dưới khiêng đi rồi”

“Ân...xin hỏi hai vị cô nương kia cỡ võ công hay không?” nếu không sao có thể trốn khỏi tay Chu gia?

“Ở phòng nào?” Vũ Mặc Hiên nhìn qua Dương Á Sơ, cũng cảm thấy sự việc đang ngày càng nghiêm trọng! Thậm chí còn đang nghĩ có người muốn ra tay với Tùy Tâm.

“Nga, để ta đưa ngài đi”

Chỉ cần không đập vỡ bát vàng kiếm tiền này thì cái gì nàng cũng nói!

“Đây là cái gì?” Vũ Mặc Hiên nhặt lấy đồ trên bàn hỏi.

Liễu ma ma nhìn qua sau đó ngử dưới mũi mới trả lời: “Là xuân dược”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Còn chưa có nói chuyện gì đã phản ứng như vậy, nàng có cảm giác bị dọa cho mất hồn.

“Ai, công tử, chuyện này không liên quan tới ta a, thật..là như vậy...”

“Á Sơ huynh, có lẽ đã có người cứu Uông cô nương đi, người nhìn mái nhà xem, không phải người bình thường có thể nhảy lên”

Vũ Mặc Hiên cũng cảm thấy nghiêm trọng, Uông cô nương bị hạ xuống được, việc này...loại được này chỉ có nam nhân mới có thể giải, vậy.....

Nhìn qua sắc mặt tái mét của Dương Á Sơ, Vũ Mặc Hiên biết trong đầu hai người đều đang suy nghĩ giống nhau.

Dương Á Sơ có cảm giác đau đớn như lục ngũ ngũ tạng đều bị xé rách!
Tùy Tâm...

Nghĩ đến nàng...máu nóng nhất thời dâng lên! Khóe miệng chảy ra dòng máu đỏ tươi diễm kinh người!

Tùy Tâm...

Mà giờ khắc này trong hoàng cung

“Người nói cái gì?” Vũ Mặc Phong khiếp sợ nhìn người đang quỳ trên mặt đất.

“Thuộc hạ thất trách, xin Hoàng thượng giáng tội!” trên mặt người đang quỳ hạ quyết tâm muốn chết! Thân là ám vệ lại để cho người mình bảo vệ biến mất, đây là một tội không thể tha thứ! Huống chi còn là nhiệm vụ Hoàng thượng đích thân giao phó!

“Người đúng là đáng chết” lời nói ra sắc bén như đao, nghĩ đến cô gái đang trúng xuống được mà bị mang đi, Vũ Mặc Phong cảm giác trong lòng như bị thiêu đốt!

“Người đâu?”

“Hoàng thượng”

“Truyền thống lĩnh cấm vệ quân” dù có lật tung cả cái kinh thành này ra hẳn cũng nhất định phải tìm được nàng.

“Dạ, Hoàng thượng” thị vệ kinh ngạc hơi ngẩng đầu lên.

Vũ Mặc Phong nhíu chặt lông mày, không còn kịp nữa rồi: “Trẫm tự mình đi, người mau chóng đi truyền chỉ”

“A...Dạ, Hoàng thượng” thị vệ hoàn toàn ngây người nhưng ngay sau đó vẫn lĩnh mệnh ra ngoài.

Ám vệ quỳ trên mặt đất cũng kinh hãi ngẩng đầu lên, trên mặt một mảnh tro tàn, bởi vậy mới có thể nhìn ra cô nương kia quan trọng với Hoàng thượng như thế nào, vậy mà hẳn lại phạm vào sai lầm hết sức to lớn! hẳn không nghi ngờ mình không còn giữ được cái mạng này nữa!

“Người đó đi hướng nào?” là ai? Là ai mang nàng đi?

“Lúc đó thuộc hạ bị đánh lén, lúc truy tìm cũng không thấy được bao nhiêu manh mối” nói đến việc này hẳn cũng không dám ngẩng đầu.

Sao? tên ám vệ này có thể coi như là đệ nhất khinh công, mặc dù đấu chính diện cũng có điểm yếu nhưng hẳn tuyệt đối có thể đấu với cao thủ, kinh thành xuất hiện một cao thủ như thế sao? chẳng lẽ là Tam hoàng huynh? Trong lòng chợt lay động.

“Người đuổi đến đâu thì mất dấu vết?” nếu như là Tam hoàng huynh... mắt híp lại!

“Bẩm Hoàng thượng, là một đoạn đường thông hướng Lộ vương phủ cùng Đương vương phủ, còn có một con đường khác thông sang biệt viện

hoàng gia” hấn ở giữa hoài nghi, cũng không biết đi hướng nào nên mới về bẩm báo cho Hoàng thượng.

Biệt viện hoàng gia? “người nói người này dùng một đao đã đâm chết tên vô liêm sĩ kia?” ,không phải Tam hoàng huynh sao?

“Bẩm Hoàng thượng, đúng vậy, nhưng người này võ công cao hơn thuộc hạ rất nhiều, thuộc hạ dùng khinh công đuổi theo hấn lại không nghĩ ra người này lại dùng nhuyễn cốt tán” lúc đấy hấn cảm thấy có cái gì không đúng nhưng cũng không kịp nữa.

Nhuyễn cốt tán?

“Người đó bịt mặt”

“Rất xa lạ”

Rất xa lạ! Chẳng lẽ là...ngồi lại bên cạnh bàn, phác lại vài nét bút rồi giơ tờ giấy lên: “Có phải người này không?”

Ngẩng đầu nhìn kỹ một cái: “Không phải, người đó giống nhưng có chút bất đồng, đúng rồi, ánh mắt hấn rất sáng”

Ánh mắt rất sáng? Cúi đầu vẽ vài nét: “Người này?”

Ám vệ nhìn thấy liền nói: “Hoàng thượng, thuộc hạ không dám nhận bừ, nhưng đúng là cũng có phần giống với người đó”

Là hấn? Là một vị thị vệ thân cận bên cạnh Ngân Lưu Nhân! Nàng bây giờ...nghĩ như vậy, Vũ Mặc Phong liền ngậy ngốc, trong con người có hơi chần chừ...

“Hoàng thượng, cấm vệ quân đã được triệu tập, có ba nghìn binh mã”

Vũ Mặc Phong hơi nhắm mắt lại, rồi mở ra: “Lên đường”, Ngân Lưu Nhân, trăm không cho phép người mang nàng đi.

Ngân Lưu Nhân lẳng lẳng nhìn người đang mê man trong ngực mà nhớ lại, trong mắt hiện lên một tia ôn nhu, vươn ngón tay thon dài ra vuốt theo một đường trên khuôn mặt của nàng.

“Làm sao bây giờ? Bản cung lần đầu tiên khát khao một nữ nhân đến như vậy” nhận thấy thân thể mềm mại nhẹ nhàng lay động, trong mắt hiện lên một tia thâm trầm.

Ngón tay vẫn vuốt ve trên da thịt trơn mềm, đầu ngón tay di chuyển lên phía đầu nhẹ để nàng vào trong lòng! Nhìn người trong tay trên ngực có vài vết xanh tím ẩn hiện, nam nhân khẽ cười biểu lộ ra vẻ mặt thỏa mãn! Nàng mệt muốn chết rồi...

(không ai đc cản ta, ta muốn giết, ta muốn giết, hu hu, chị Tùy Tâm ơi, anh Sơ ơi là anh Sơ ơi, anh Phong của em ơi, em muốn cho tên thái tử này vài nhát quá a~~ YY)

Trái tim hẳn không biết từ lúc nào đã vì nữ tử này mà rung động! nàng hấp dẫn ánh mắt hẳn, tâm tư hẳn, thậm chí cướp đi cả trái tim của hẳn!

“Tùy Tâm...” khẽ hôn nhẹ lên khuôn mặt bình yên này, không biết tỉnh lại vẻ mặt của nàng sẽ như thế nào? Ta đúng là rất mong đợi!

“Tùy Tâm...” ôm nàng vào trong lòng, lấy cánh tay nàng lên khẽ cắn, nhưng là nàng vẫn bình tĩnh như thế.

“Theo ta về Thập Ngân quốc, ta sẽ đối đãi với người thật tốt” trong lòng cũng sẽ chỉ có một mình người!

“Tùy Tâm...Tùy Tâm...” Ngân Lưu Nhân nhẹ kêu lên, cánh tay lại càng ôm chặt nàng vào trong ngực! Đôi mắt khép hờ lại...

“Vương gia, xảy ra chuyện lớn rồi” Lộ Nguyên vội vàng xông thẳng vào chủ viện. Hoàng thượng nửa đêm lại triệu tập cấm vệ quân, có phải có đại sự hay không?

“Chuyện gì?” nhanh chóng lấy y phục mặc vào, ánh mắt Vũ Mặc Nhiên trầm xuống, không phải chuyện đại sự thì Lộ Nguyên cũng không lo lắng như vậy.

“Hoàng thượng triệu tập ba nghìn cấm vệ quân”

“cái gì?” Vũ Mặc Nhiên khiếp sợ nhìn Lộ Nguyên “Lúc nào triệu tập? có tin tức gì truyền tới hay không?”

“Dạ là giờ sừ, cũng không có tin gì truyền ra”

“Truyền lệnh xuống, chiêu tập toàn bộ binh mã đợi lệnh ngoài Hoàng thành” hẳn phải đi hoàng cung ngay lập tức, hy vọng còn gặp được Hoàng thượng.

“Vâng, Vương gia”

Liều oanh lâu, Vũ Mặc Hiên nhìn trong mắt Dương Á Sơ âm đạm, tim của hắn đau cũng không kém a! chẳng qua việc cấp bách bây giờ là phải tìm ra Uông cô nương!

“Vương gia...” một người từ bên ngoài đi vào ghé bên tai Hiên vương nói mấy câu, chỉ thấy sắc mặt Vũ Mặc Hiên đại biến.

Sao có thể như vậy? Hoàng thượng nửa đêm triệu tập cấm vệ quân là vì cái gì? Hơn nữa còn hướng tới biệt viện hoàng gia?

Này...chẳng lẽ...không hay rồi... “Á Sơ, người mau đi theo ta” trong đầu hiện lên một ý nghĩ, Vũ Mặc Hiên lôi Dương Á Sơ ra ngoài chạy thật nhanh.

“Hiên vương, có phải có tin tức của Tỳ Tâm hay không?” Dương Á Sơ vội vàng hỏi.

“Trước tiên đừng nói gì, cứ đi theo ta” nhún nhẹ trên mặt đất, thân thể nhanh chóng phi vút lên, chốc lát sau đã không còn thấy bóng dáng.

Dương Á Sơ thấy vậy cũng nhanh chóng đuổi theo.

“Thiên vũ hoàng, người đây là làm cái gì vậy?” nam nhân trên mặt một mảnh sát khí, hôm nay Thiên Vũ hoàng cũng quá coi thường Thập Ngân quốc rồi, tự dưng đem theo cấm vệ quân bao vây biệt viện hoàng gia này.

Nhìn một ngàn tinh binh phía sau, trên mặt Vũ Mặc Phong có chút lãnh đạm, việc đã đến nước này, cũng chỉ có thể ngăn cản hãn mang nàng đi.

“Mời Ngân thái tử ra ngoài gặp mặt” nghĩ đến cô gái lạnh nhạt đang nằm trong ngực của hãn, Vũ Mặc Phong cảm thấy khí huyết trong người đang sôi trào lên nhưng cũng cố vận khí áp chế.

Hãn là vua của một nước, không thể vì một nữ nhân đánh vào biệt viện, trừ phi Ngân Lưu Nhân ra ngoài nếu không hãn chỉ có thể đợi ở chỗ này.

Trong lòng Vũ Mặc Nhiên đang ngập tràn nghi vấn, Hoàng thượng muốn gặp Ngân thái tử làm gì? Nhưng lúc này hãn cũng không nên hỏi! hãn chuẩn bị tiến cung, mà Hoàng thượng thì đã đến biệt viện hoàng gia, cho nên hãn cũng không biết đã xảy ra chuyện gì? Đành phi ngựa tới biệt viện này, binh mã cũng đã sẵn sàng đợi bên ngoài hoàng thành.

“Hoàng thượng” Vũ Mặc Hiên vội vã đi tới, nhìn qua chính là cấm vệ quân đang bao vây chung quanh, việc này...

“Hiên vương, người dẫn ta tới đây làm gì?” mặc dù nhìn trận thế này Dương Á Sơ cũng thấy chấn động vô cùng! Nhưng giờ phút này hãn chỉ nghĩ đến Tỳ Tâm, hơi sức đâu mà để ý tới những thứ khác.

“Nếu như ta đoán không sai, nàng đang ở bên trong”, sâu trong lòng khẽ thở dài, Vũ Mặc Hiên cười khổ, Tùy Tâm cô nương, người cũng biết mình đã làm động tâm bao nhiêu người sao?

“Cái gì?” Dương Á Sơ khiếp sợ nhìn biệt viện! nàng ở bên trong? Nàng ở bên trong? Ngân Lưu Nhân...

Nghĩ như vậy, một ngụm máu cuối cùng cũng phun ra! Trời cao sao có thể đối với Tùy Tâm như vậy? làm sao có thể?

(Phải công nhận ta khâm phục anh Sơ, cực kì ngưỡng mộ cách nghĩ của anh ấy, không có chút ích kỷ nào hết, hoàn toàn là vì người mình yêu><)

Nam nhân một thân tinh xảo tuyệt sắc phun ra máu cũng làm cho Vũ Mặc Hiên cảm thấy bất an! Nhìn khuôn mặt Hoàng thượng âm đạm, Dương Á Sơ khí huyết công tâm, Hiên vương thở dài! Những người này...

“Hiên đệ, đã xảy ra chuyện gì?” trực giác trong lòng Vũ Mặc Nhiên cảm thấy chuyện này không hề đơn giản.

“Nàng ở bên trong” tròng mắt Vũ Mặc Hiên khẽ lộ ra đau đớn, sắc mặt tối tăm nói ra làm cho mấy nam nhân đều đau xót!

Vũ Mặc Nhiên bóp chặt bàn tay, buông ra rồi lại nắm chặt, nắm chặt rồi lại buông ra, trong lòng liều mạng nói với mình, hãn không thể, hãn không thể xông vào!

Thế nhưng...

Một thân ảnh nhanh chóng hướng vào trong, mà bên trong cũng bay vọt ra một cái bóng đỡ lấy quyền.

Là Dương Á Sơ và Âm Dạ!

Hai mắt Dương Á Sơ đỏ bừng, trong đầu chỉ có duy nhất một ý nghĩ, hẳn muốn đưa Tỳ Tâm ra! Trên tay cũng xuất chiêu càng mạnh, nhiều chiêu trí mạng!

Sắc mặt Âm Dạ trầm xuống, đúng là một cao thủ, chỉ sợ hẳn không phải là đối thủ của người này, hơn nữa rõ ràng người này đang hoàn toàn mất lý trí.

Thấy không thể chống đỡ được nữa, Âm Dạ liền không khỏi ngậy ngốc! Lúc này có một bóng người nhanh chóng đón lấy chiêu công kích trí mạng thay cho Âm Dạ!

Hai người cùng chấn động, khoe miệng chảy máu! Lưu Tinh liếm liếm khoe miệng, đôi mắt lóe ra hưng phấn, võ công người này tuyệt đối không thua gì hẳn, hẳn muốn thử xem mình có thể đỡ được mấy chiêu! Bất quá nhìn Âm Dạ thì nghĩ mình chắc chỉ đỡ được năm mấy chiêu là cùng, Âm Dạ khinh công tuyệt đỉnh, sở trường của hẳn là dụng độc!

Nhưng mà bây giờ không phải lúc để hẳn so đo võ công, thái tử còn đang nghỉ ngơi!

“Vị công tử này, nàng xảy ra chuyện gì trong lòng người cũng đã rõ ràng, nhưng người có lẽ còn rõ ràng hơn nếu như không có ta thì nàng còn gặp phải chuyện gì hơn thế nữa!” hẳn cũng chỉ có thể nói đây là thiên ý mà thôi.

Dương Á Sơ ngừng tay, kinh ngạc nhìn người trước mắt.

“Ta và người cũng là nam nhân, thân phận thái tử ta cao quý tột bậc, đây cũng là phúc khí của nàng” lời nói của Lưu Tinh làm cho Dương Á Sơ loạng choạng lui về phía sau một bước.

Lưu Tinh nhìn người trước mắt, khoe miệng khẽ mỉm cười: “Thái tử nhà ta cứu Uông cô nương, đây là cách Thiên Vũ hoàng triều đối đãi với ân

nhân cứu mạng hay sao?”

Hài lòng nhìn vẻ mặt thống khổ của người này, Lưu Tinh cười tà, muốn đánh phải đánh vào tâm người đó, không giống tên Âm Dạ ngu ngốc kia đi đỡ từng chiêu thức cho mệt.

“Bây giờ Uông cô nương còn đang ngủ mê man, Thái tử cũng đã nghỉ ngơi! Nếu như các người còn có chút nể mặt thì chờ thái tử nhà ta tỉnh lại đi”

Đáy mắt Âm dạ hiện lên tia sùng bái! Lần đầu tiên hẳn phát hiện ra Lưu Tinh bản lĩnh như thế! Mấy câu nói thôi đã làm cho nam nhân này đau đớn đến mức không muốn sống! ha ha, thật sự đã hết giận, xem ra hẳn cũng có đầu óc.

“Dương công tử...”

Từ trong đám người có một thân ảnh lao ra ngoài, là Tử Vân. Lưu Tinh nhìn Tử Vân, ánh mắt hiện lên tia không rõ! Nàng rõ ràng rất giống tiểu Bảo, nhưng không phải là tiểu Bảo, tiểu Bảo đã sớm không còn nữa..

Môi Dương Á Sơ khẽ giật giật: “Tử Vân?”

“Dương công tử...Ồ ô...tiểu thư...có người xấu...sao người có thể đuổi tiểu thư đi như vậy a? nếu không...nếu không cũng sẽ không gặp phải người xấu...” trong lời nói khóc không thành tiếng làm cho Dương Á Sơ không cách nào tiếp nhận, lui về phía sau lắc đầu, hẳn không có đuổi nàng, hẳn muốn nói nhưng cổ họng lại bị nghẹn lại.

“Tùy Tâm...” trong lòng muốn gọi rồi lại nói không được.

“sao lại náo nhiệt như vậy a?” một thanh âm ôn hòa nhẹ truyền tới, quân lính bao vây cũng tạo thành một đường đi ra ngoài.

Ngân Lưu Nhân chỉ mặc một cái áo ngoài màu trắng đi ra ngoài, tóc buộc hờ để tùy ý trên khuôn mặt toàn mỹ làm cho hãn không còn vẻ ôn hòa, mặc dù giọng nói vẫn nhẹ nhàng nhưng ánh mắt sắc bén tà khí làm cho người ta không dám nhìn thẳng! Khí thế toàn thân tản ra không sót một cái gì! Đây mới thực sự là hãn, Thái tử Thập Ngân quốc Ngân Lưu Nhân!

Ánh mắt lóe sáng lưu chuyển liền híp lại, nhìn về phía Vũ Mặc Phong đang ngồi trên lưng ngựa sắc mặt căng thẳng cùng vẻ mặt sát khí của Vũ Mặc Nhiên, rồi lại chuyển tới nam nhân cuồng loạn ở đằng kia, khóe miệng chậm rãi cười lộ ra: “Thiên Vũ hoàng, đây là...”

“Ngân thái tử, xin đem nàng giao ra” Vũ Mặc Phong khẽ gật đầu ý bảo, nhưng trong mắt hiện lên tia tinh quang, đây mới chính là bản chất của nam nhân này.

“Ha ha, Thiên Vũ hoàng, người lui cấm vệ quân đi! Nếu như nguyện ý thì mời các vị vào đây ngồi một chút, ta vô cùng không thích cái cảm giác bị vây bắt” từng chữ từng câu đều nói rõ ràng.

Bàn tay của Vũ Mặc Phong bóp chặt đến mức nổi đầy gân xanh! Dùng nội lực khống chế sát khí bên trong! Một ngày nào đó, phải, một ngày nào đó, Ngân Lưu Nhân, ta sẽ san bằng toàn bộ Thập Ngân quốc của người!

“Tuân lệnh” thống lĩnh cấm vệ quân lên tiếp nhận ý chỉ ra lệnh rút lui toàn bộ.

Dương Á Sơ nhìn nam nhân trước mắt này, là hãn... là hãn làm thương tổn Tỳ Tâm, nghĩ như vậy trong mắt thống khổ càng không chịu nổi! Tỳ Tâm, là ta không bảo vệ được cho người! Tất cả là lỗi của ta!

Ngân Lưu Nhân tùy ý cười, như cố ý muốn trì hoãn những người này: “Bản cung đã mệt rồi cho nên đi nghỉ ngơi trước, bây giờ không thể tiếp đón các vị chu toàn, nếu như mọi người kiên nhẫn thì đợi đến sáng hãn bàn luận tiếp”

“Người...”

Mấy nam nhân tại chỗ này hận tới mức chỉ muốn đi tới một đao chém chết Ngân Lưu Nhân.

Trong phòng

“thái tử, như vậy có phải là chọc giận Thiên Vũ hoàng hay không, bây giờ binh lực của chúng ra...” Dù sao nếu như Thiên vũ hoàng có ra tay thì bọn họ cũng không thể nắm bao nhiêu phần thắng.

Tròng mắt dưới ánh nến lộ ra tinh quang, nhàn nhạt lên tiếng: “Vũ Mặc Phong cũng không phải người dễ dàng động thủ, nếu hẳn thật sự xuất binh thì chỉ có kết quả thảm hại hơn mà thôi, bởi vì nếu đánh với Thập Ngân quốc thì hẳn cũng không thể nắm chắc phần thắng, mà...” ánh mắt phiêu tới trên giường.

“Mà cho dù có sử dụng cách đánh kỵ binh đi chăng nữa, trong khoảng thời gian ngắn không thể bố trí nhanh như vậy” trong thời gian đấy hẳn cũng có thể đem quân đánh Thiên Vũ.

Cho nên hẳn đoán Vũ Mặc Phong cũng không cầm chân hẳn, mà chỉ muốn giữ nàng lại mà thôi.

“Người lui xuống trước đi”

“Dạ” Âm Dạ đi ra ngoài đóng cửa lại.

Đi tới bên giường, con người Ngân Lưu Nhân hiện lên tinh quang, nhẹ nhàng lên giường ôm lấy nàng, vai nhẹ đỡ lấy khuôn mặt nàng, cúi đầu nói: “Người đã làm động tâm nhiều nam nhân như vậy, vậy tâm của người ở nơi nào?” là Dương Á Sơ thủ phủ dương gia, khí huyết công tâm chật vật không chịu nổi sao? nghĩ như vậy, trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên lệ quang.

Xem ra lần này không thể mang nàng đi: “Tùy Tâm, ta hứa với người, nhất định sẽ trở lại để đón người”

Người trong nhà nhu tình như nước, mà người bên ngoài lại buồn bã đau đớn...

Tia sáng ban ngày dần dần ló rạng, nhìn người trong sảnh, lính Thập Ngâm quốc cũng không thể giải thích được, rốt cuộc họ vì cái gì mà đứng cả đêm ở đây như vậy?

“Dương công tử” Tử Vân vốn còn muốn trách cứ nhưng nhìn thấy bộ dạng này của Dương công tử không khỏi cay cay sống mũi, Dương công tử là thật lòng thật dạ với tiểu thư, nhưng mà tiểu thư...

Dương Á Sơ đứng như tượng ở đằng kia, ánh mắt si ngốc nhìn về phía trước, giờ phút này còn ai có thể nhận ra một nam tử một thân tao nhã phong hoa tuyệt đại? Có chăng chỉ là nam nhân vì tình mà thương tổn đến tận xương tủy.

Vũ Mặc Phong, Vũ Mặc Nhiên cũng đã đứng bên cạnh Dương Á Sơ, sắc mặt của bọn họ cảm giác ra sao a?

Nhìn vẻ mặt của mấy người này, Vũ Mặc Hiên cười khỗ, một chữ tình mà vô hình làm tổn thương bao nhiêu người! Thì ra đây chính là tình? Hẳn rốt cuộc cũng đã hiểu, nhưng thà hẳn tình nguyện không hiểu.

Nhìn người trên giường hai đầu lông mày khẽ lay động, nàng đã tỉnh! Tròng mắt Ngâm Lưu Nhân lóe lên.

Lộ Tùy Tâm cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài cũng rất mệt, nhẹ kêu lên một tiếng, chợt mở mắt, đau nhức đến thấu xương trên người nhắc nhở nàng tất cả mọi chuyện đêm qua đều không phải là mộng!

Bên tai nàng truyền đến giọng nói mà nàng không mong muốn được nghe nhất: “Tình”

Trong lòng Lộ Tuy Tâm xông lên một cỗ bi ai, nàng vẫn đem mình quăng vào cái thế giới đầy phức tạp như vậy!

Đau nhức này nói cho nàng biết ngày hôm qua đã dây dưa điên cuồng đến mức nào, nhưng nàng trừ lúc ban đầu là có thanh tĩnh sau đó đã không còn chút lý trí nào nữa.

“Giờ phút này hẳn trong lòng Tuy Tâm đang rất hối hận?” Ngân Lưu Nhân nhìn thấy rõ thân thể cứng ngắc của nàng nên nhẹ nhàng nói.

Hối hận? Lộ Tuy Tâm trong lòng cười khổ, hối hận thì có ích sao? nếu như hối hận có thể thay đổi được tất cả mọi chuyện, như vậy nàng nhất định sẽ hối hận.

Không thể ý tới người bên cạnh, Lộ Tuy Tâm cố nén đau nhức trên người đi xuống giường, nàng là Lộ Tuy Tâm, tự tôn không cho phép nàng giờ phút này được mềm yếu!

Cầm lấy y phục trên giường mặc vào, cũng không để ý đây là bộ mới, lại không phải nam trang mà hôm qua nàng mặc.

Trong mắt Ngân Lưu Nhân hơi có chút mất mát, nữ nhân này không hề thẹn thùng như hẳn mong đợi! Có chăng chỉ là giả bộ bình tĩnh! Nhưng bàn tay run rẩy nói cho hẳn biết giờ phút này trong lòng nàng đang chấn động!

Lộ Tuy Tâm mặc y phục vào tử tế rồi ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân: “Thái tử, hôm qua...tối qua rất cảm ơn người” nàng chỉ biết coi hẳn như ân nhân cứu nàng cùng Tử Vân một mạng, không thể đem hẳn là nam nhân của nàng được! Cho nên cũng chỉ biết nói cảm ơn.

Ngân Lưu Nhân khẽ mỉm cười, trên mặt ôn hòa có chút ý vị: nữ nhân này quả thật khác người!

“Lưu Nhân hẳn là nên chịu trách nhiệm với cô nương” nhìn chăm chăm động tác của nàng, Ngân Lưu Nhân cũng rời giường lấy y phục mặc vào.

Chịu trách nhiệm? Lộ Tuy Tâm sững sốt, đây là cổ đại, cho nên nam nhân đối với nữ nhân, đặc biệt khi đã quan hệ với nữ nhân cũng sẽ coi là của riêng mình, là độc chiếm! Nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “cám ơn ý tốt của thái tử, nhưng mà...”

Cắt đứt lời nàng: “Người đã là nữ nhân của ta!”

“Đây chỉ là ngoài ý muốn” nhìn trong mắt hắn cũng có chút thật tình, Lộ Tuy Tâm trầm giọng đáp.

“Ngoài ý muốn? Tuy Tâm là coi tất cả những việc hôm qua chỉ là ngoài ý muốn?” ánh mắt lóe ra tà khí.

Lộ Tuy Tâm khẽ hí hí mắt: “Cho nên ý thái tử là muốn lấy Uông Tuy Tâm?” hắn tốt hơn hết không nên có ý này.

“Có gì không thể?”

Có gì không thể? Trong mắt Lộ Tuy Tâm hiện lên tinh quang!

“Thái tử, tình trạng của ta hôm qua Thái tử là người biết rõ hơn ai hết, không phải người thì cũng là người khác, cho nên đối với Tuy Tâm mà nói, người chỉ là nam nhân, không hơn không kém” sớm biết vậy nàng đã tình nguyện cùng với tên hôm qua đã cứu nàng từ thanh lâu ra, có lẽ còn không phiền toái đến như vậy!

“Người...” ý nàng nói hôm qua ở cùng hắn là chỉ coi hắn như thuốc giải thôi sao?

“Thái tử không cần phải tức giận, mà Thái tử cũng đâu có tổn thất cái gì?” Ta không chỉ tổn thất về mặt thân thể, còn có lòng tự tôn nữa a!

“Đúng rồi, xin hỏi Thái tử, nha hoàn Tử Vân bên cạnh ta đang ở đâu?” tối hôm qua nàng nhớ rõ nam nhân kia cũng mang Tử Vân ra ngoài.

Tròng mắt Ngân Lưu Nhân rũ xuống, Vũ Mặc Phong chắc chắn không đồng ý nàng đi theo hẳn, nhưng mà...

“Người đâu?”

“Dạ” Âm Dạ vội đáp ở ngoài cửa, thanh âm này của Ngân Lưu Nhân cũng làm cho những người trong sảnh chấn động.

“Để nha hoàn Uông cô nương đi vào”

“Dạ” Âm Dạ đưa tay ý bảo Tử Vân bên cạnh Dương Á Sơ đi vào.

Tử Vân không cần đợi Âm Dạ bảo đã vội chạy nhanh vào.

Vừa vào trong phòng, nhìn thấy Lộ Tuy Tâm, Tử Vân đã ôm nàng khóc rống lên thất thanh: “Tiểu thư, là tử vân không tốt, là tử vân không bảo vệ được tiểu thư”

Lộ Tuy Tâm đem người đang khóc lớn ở trong ngực ra: “Được rồi, đừng khóc nữa, chúng ta đi thôi”

Ngân Lưu Nhân khẽ nhếch lông mày nhưng cũng không nói gì!

Tử Vân ngẩng khuôn mặt đầy nước mắt lên, chần chờ nói: “Tiểu thư, Dương công tử đang ở bên ngoài” tiểu thư trong lòng khẳng định rất khó chịu! nghĩ như vậy, Tử Vân không khống chế được bi thương, lại khóc lớn lên.

Lộ Tuy Tâm ngây ngẩn cả người, Dương Á Sơ ở bên ngoài? Hẳn...

Nhìn Lộ Tỳ Tâm thất thần, trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên một tia lệ quang.

Lâu sau Lộ Tỳ Tâm mới lấy lại tinh thần, cúi đầu che giấu trong mắt sự yếu đuối! Là lỗi của nàng! Nàng không nên tham luyện sự ôn nhu của hãn dẫn tới quên mất cuộc sống vốn phải tự dựa vào chính mình! Mà hãn có biết nàng...

“Đi thôi” chuyện gì cần thì cũng phải đối mặt, trốn tránh cũng vô ích.

“Nếu Tỳ Tâm nhất định muốn đi, vậy để Lưu Nhân đưa Tỳ Tâm ra ngoài” Ngân Lưu Nhân trực tiếp đi ở phía trước.

“Tiểu thư..” tối hôm qua có phải tiểu thư...

“Đi thôi”

Bây giờ nàng không muốn nghĩ cái gì hết! nàng chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh không có bóng người.

Nhìn cánh cửa nhẹ nhàng mở ra, thân thể mấy nam nhân trong sảnh cũng bị chấn động.

Ngân Lưu Nhân ăn mặc chỉnh tề đi ra, quét mắt một lượt về mặt mọi người, tròng mắt lóe lên: “Đều lui ra đi”

“Dạ, thái tử” một nghìn tinh binh nhanh chóng lui ra bên ngoài, để lại một lối đi rộng rãi thẳng hướng cửa phòng.

Ngân Lưu Nhân cười ôn hòa, hơi nghiêng mình nói:

“Tỳ Tâm, mời”

Lộ Tỳ Tâm bình tĩnh bước ra, vốn tưởng chỉ có Dương Á Sơ, lại không ngờ rằng có nhiều binh sĩ đến như vậy! Đây...

Còn không kịp nghĩ thì đã bị mấy đạo âm thanh làm cho kinh hãi!

“Ông cô nương”

“Tùy Tâm”

...

Hai mắt Lộ Tùy Tâm mở to khiếp sợ! Bọn họ...

Bọn họ vì sao đều ở chỗ này?

Giống như hiểu được nghi ngờ của nàng, Ngân Lưu Nhân khẽ mỉm cười: “Bọn họ từ nửa đêm đã ở đây, chẳng qua Lưu Nhân thấy Tùy Tâm vẫn ngủ say nên mới không đành lòng đánh thức”

“Người...” Lộ Tùy Tâm khiếp sợ lùi về phía sau một bước! khuôn mặt không còn bình tĩnh, hấn...nàng không thể tưởng tượng ra...không cách nào tưởng tượng ra tâm tình của nàng là cái dạng gì?

Bọn họ...

Nàng cảm thấy một nỗi đau lan tràn tới tim, nàng cảm giác toàn thân đứng ở chỗ này như sợi tơ mỏng manh! Lòng tự tôn của nàng đã hoàn toàn bị phá hủy.

“Tử Vân, chúng ra đi”

Không nhìn tới vẻ mặt của những người đối diện, nàng chỉ muốn trốn đi, trốn thật xa, nàng không muốn nhìn thấy ánh mắt của bọn họ! Vì nàng khổ sở cũng được, là thống khổ cũng được, không dám tin cũng được, nàng không cần biết!

“A...tiểu thư...” Tử Vân nhìn Dương công tử đứng bất động ở kia có chút do dự! Dương công tử cũng thật đáng thương!

“Đi” thanh âm có chút lớn hơn, Lộ Tuy Tâm cảm giác muốn chết càng mau càng tốt.

Tử Vân nhìn tiểu thư như vậy không khỏi sợ hãi, nhưng vẻ mặt ấy khiến Tử Vân đau lòng! Trời cao sao lại bất công với tiểu thư như vậy!

Vũ Mặc Phong nhìn Tuy Tâm như vậy, ánh mắt cũng thấy đau lòng! Nàng...

Vũ Mặc Nhiên bây giờ chỉ muốn lao ra mà ôm chặt lấy nàng, muốn nói cho nàng biết, đã không có chuyện gì nữa rồi nhưng nhìn nét mặt đau khổ của nàng, hẳn ngược lại lại không dám, không dám tiến lên! Sợ nàng càng khó tiếp nhận.

Vũ Mặc Hiên ánh mắt buồn bã: nàng bây giờ không phải cần nhất một nơi thật yên tĩnh sao?

Nhìn Tuy Tâm như vậy, trong mắt Dương Á Sơ thống khổ vẫn không giảm bớt, nàng đã bị tổn thương! Là hẳn không bảo vệ tốt cho nàng, cho nên mới làm nàng tổn thương nhiều đến như vậy!

“Tuy Tâm...” lời nói nhẹ nhàng như đang thầm trách gọi người đang muốn rời đi kia.

Lộ Tuy Tâm ngẩn ra, đây là giọng nói Dương Á Sơ sao? sao giống như thầm trách bản thân như vậy? sao lại thống khổ như vậy? là hẳn thấy có lỗi sao? nàng muốn nói cho hẳn, không cần phải tự trách mình bởi vì thật sự không phải lỗi do hẳn gây ra.

Lộ Tuy Tâm vẫn không dừng bước, có lẽ khi nào nàng thanh tĩnh lại sẽ nói cho hẳn biết, hẳn không cần phải tự trách bản thân.

Nhưng bây giờ nàng chỉ muốn rời khỏi những người này, rời tầm mắt của những người này, bởi vì nàng không cần sự thương hại, không cần họ

phải có lỗi.

“Tùy Tâm...”

Nhìn nàng không dừng bước, Dương Á Sơ dùng hết dũng khí hô lên với nàng; “Tùy Tâm, ta yêu người...”

Lời Dương Á Sơ vang lên thì nam nhân trong sảnh cũng hoàn toàn khiếp sợ! Lộ Tùy Tâm cũng chấn động mà dừng lại.

Thấy nàng dừng lại, Dương Á Sơ từ từ bước lên phía trước vài bước: “Ta yêu người, Tùy Tâm, ngay từ lần đầu tiên nhìn người lòng ta đã thấy rung động! ta thậm chí có thể cảm nhận được thân thể như bị thiêu đốt vì người! Từng giờ từng khắc ta đều muốn đem người vào trong cuộc đời của ta”

Dương Á Sơ dừng bước không dám tiến lên, hẳn không muốn nàng sợ: “ta từng nghĩ chỉ cần ôn nhu chờ đợi cho đến khi tâm của người tiếp nhận ta, bởi vì ta không muốn mất người, bởi vì tình cảm của người đã chết! Ta sợ ngay cả cơ hội được ở bên cạnh người cũng không có cho nên mới trấn áp tình cảm trong lòng, chỉ mong được ở bên cạnh người, nhìn thấy người cười thật lòng là ta đã hạnh phúc rồi”

“Là lỗi của ta, là ta quá nhu nhược, thậm chí không dám nói cho người biết, ta yêu người”

Nhìn nam tử trong sảnh lớn tiếng nói yêu này, mọi người cũng thấy rung động! là vì thấy nam nhân này si tình hay là thấy nam nhân này nặng tình với một nữ nhân như thế, hay là vì hẳn có đủ can đảm, dũng khí để nói ra những lời kinh hãi thế tục như vậy.

Ngân Lưu Nhân hí mắt lại, nam nhân này...hẳn không thể không thừa nhận Dương Á Sơ đúng là rất cuồng loạn! Một nam nhân có thể nông nổi vậy sao?nếu như không phải tận mắt được nhìn thấy...

Vũ Mặc Phong biết họ đã thua, đã bại bởi Dương Á Sơ, có lẽ tình cảm với nàng bọn họ cũng coi là sâu đậm không kém nhưng người nào cũng không có cái si tình, cái cuồng loạn, cái dám nói như Dương Á Sơ!

Vũ Mặc Hiên nhìn Dương Á Sơ như vậy, trong lòng cũng tự hỏi: liệu mình có dũng khí như vậy hay không?

Trong lòng Vũ Mặc Nhiên thầm nói: Tùy Tâm, ta cũng yêu người như vậy! nhưng hắn không dám nói ra khỏi miệng bởi vì hắn sợ nhìn thấy ánh mắt cự tuyệt của nàng! Thậm chí hắn từng chân chính muốn nói với nàng, cuối cùng vẫn không thể. Bởi vì hắn không thể bỏ xuống lòng tự ái của nam nhân!

Lộ Tùy Tâm cũng rung động không ít so với những người ở đây! Đôi mắt khiếp sợ! Dương Á Sơ yêu nàng! Nam nhân này có biết hắn đang nói gì hay không? ở thời đại này có nam tôn nữ ti, chế độ phong kiến, hắn có biết những lời này là kinh hãi thế tục, sẽ phải chịu sự khinh thường của thiên hạ hay không! hắn sao dám làm như vậy? Dương Á Sơ như vậy làm cho nàng không biết làm thế nào bây giờ!

Dương Á Sơ thấy vậy, khuôn mặt cười ôn nhu: “Tùy Tâm, ta yêu người, Dương Á Sơ yêu người”

Tử Vân vẫn ngây ngốc ở đó, vẻ mặt không thể nào tin nổi, Dương công tử lại nói yêu tiểu thư trước nhiều người như vậy sao?

Có phải nàng nghe lầm hay không? Nhìn Dương công tử cười ôn nhu với tiểu thư ở đằng kia, Tử Vân đột nhiên rơi lệ không ngừng, nàng thấy vui cho tiểu thư! Bởi vì Dương công tử có thể trước mặt mọi người thổ lộ tình cảm, như vậy hắn thật sự rất yêu tiểu thư nhà nàng!

Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu nhìn nam nhân cách nàng có mấy bước, vẻ mặt tiều tụy chật vật, đầu tóc tán loạn nhưng trên mặt lại ôn nhu, vết máu đã khô

ở trên khóe miệng, trong mắt nhu tình, vẻ mặt bình tĩnh mà kiên quyết...
nam nhân này thật lòng yêu nàng!

Nam nhân giờ phút này có thể thổ lộ với người mình yêu, như vậy nam nhân này không chỉ có dũng khí lớn lao mà hơn nữa còn có ý chí yêu thương mãnh liệt! Còn có vì yêu mà tấm lòng bao dung rộng lớn! Thật sự làm cho nàng cảm động!

Ở hiện đại, một nam nhân có điều kiện ưu tú sẽ không bao giờ để mắt tới một cô gái đã ly hôn, mà còn chưa nói đến nàng không thể có con. Thời điểm nàng bị thất thân hiện nay mà hắn còn nói yêu nàng, muốn lấy nàng, đây không chỉ là tình yêu sâu đậm mà còn cần dũng khí rất lớn cùng tấm lòng rộng lớn!

Mà ở chỗ này, cái dị giới không thể nào có này, nàng lại gặp được một nam nhân như vậy! sao nàng có thể không rung động được chứ!

Nhìn trong mắt rung động của nàng, Dương Á Sơ cười nhạt một tiếng:
“Xin lỗi, ta yêu người”

Xin lỗi, ta yêu người!

Lộ Tuy Tâm cảm thấy trong lòng lay động, vì trên mặt nam nhân này lạnh nhạt hay bởi vì nàng thật lòng tin tưởng nam nhân này có thể đi theo nàng tới bất kỳ một nơi nào!

Lộ Tuy Tâm cúi đầu, tinh tế thưởng thức rung động trong lòng, thì ra cảm giác này lại vô cùng tốt đẹp như vậy! Đây chính là cảm giác động tâm sao?nàng không biết! nhưng nàng muốn cho mình một cơ hội thử tiếp nhận mối tình sâu nặng này! Bởi vì nàng muốn biết nếu nàng bỏ qua cơ hội này thì tương lai có hối hận không, nhưng rung động giờ phút này cũng là thứ duy nhất tồn tại trong đầu nàng!

Nghĩ như vậy, con người lộ vẻ cười, có gì không thể? Cho mình cơ hội một lần nữa được yêu.

Không khí có chút khẩn trương, Vũ Mặc Nhiên ngó chừng nàng thật kỹ, nhìn nàng cúi đầu trầm tư, tâm không khỏi sốt ruột.

Dương Á Sơ mặc dù chỉ nhàn nhạt cười nhưng trong lòng cũng một phen mạo hiểm toát mồ hôi! Hẳn không cần biết mọi người nghĩ gì hết, hẳn chỉ để ý tới tâm tư của nàng!

“Tiểu thư...” Tử Vân cũng không nhịn được mà lên tiếng.

“Dương Á Sơ, vì sao người lại nói yêu ta vào giờ khắc này” Lộ Tuy Tâm rớt cuộc ngẩng đầu lên, bình tĩnh nhìn vào Dương Á Sơ.

“Chỉ có lúc này ta mới hiểu được, ta có thể mất tất cả nhưng không thể đánh mất người” vẫn chân thành nhìn vào nàng.

Vẻ kiên quyết đó cũng rơi vào ánh mắt của nàng.

“Ta không thương người” nhưng tâm của ta động vì người.

“Ta biết, không sao, ta yêu người” hẳn yêu nàng, hẳn đồng ý chờ, chờ đợi đến một ngày nàng sẽ yêu hẳn.

Lông mày Lộ Tuy Tâm khẽ nhếch lên, đôi mắt cười lộ ra, nam nhân này yêu thương nàng!

Dương Á Sơ ngây ngốc lộ ra một tia cười, nàng cười, có phải ý nói nàng không cự tuyệt hẳn?

Lộ Tuy Tâm khẽ thở dài một cái, nam nhân này vốn hồn nhiên như thế! Nàng không biết hẳn sẽ yêu tới khi nào, cũng không biết tương lai của hẳn với nàng sẽ ra sao! Nhưng giờ phút này nàng chỉ muốn tựa đầu vào ngực

nam nhân này, cảm nhận nhịp tim của hắn! Bởi vì hắn thật quá ngu ngốc!
quá ngây dại!

Muốn có tương lai thì cần cố gắng, không phải sao?

Dương Á Sơ không biết lấy dũng khí từ đâu ra tiến lên đem người trước
mắt ôm thật chặt vào trong ngực!

Nhìn cảnh như vậy có một người lại nhớ đến trước kia hắn cũng từng
đem ôm nàng vào trong ngực! trong lòng lại cảm thấy đau như hàng bị ngàn
mũi kim đâm vào.

“Tùy Tâm...” cảm nhận được ấm áp nơi lồng ngực, Dương Á Sơ vùi
khuôn mặt vào sâu trong tóc nàng, hai hàng lệ nóng rơi trên cổ nàng.

Vũ Mặc Phong lên ngựa, quay đầu lại nhìn qua hai người đang ôm nhau,
trong mắt lại có một tia buồn bã.

Nhìn khóe mắt rơi lệ của Vũ Mặc Nhiên! Vũ Mặc Hiên nhẹ nhàng thở
dài: “Tam hoàng huynh, buông tay thôi” trong lòng hắn cũng có cảm giác
thương cảm.

Trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên lệ quang..

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 61: Giấy Không Bọc Được Lửa

Dương gia chủ viện

“Ta không đồng ý” người được coi là chưa bao giờ găm thét lại phát ra thanh âm gay gắt như vậy. Sắc mặt Dương lão gia xanh mét, khuôn mặt đều run lên thoạt nhìn thật quái dị.

“Cha, xin người bớt giận” Dương Viễn Chi nhìn thấy Dương lão gia tức giận liền lên an ủi, lông mày cũng nhíu lại không hiểu, rốt cuộc nữ nhân này như thế nào lại làm cho Á Sơ điên cuồng đến như vậy?

Hắn vốn đang kiểm tra làm ăn ở trấn quốc, nhận được tin liền vội vàng thúc ngựa trở về. Mới biết được Á Sơ vì nữ nhân kia mà ngộ nghịch với cha!

Ông Tù Tâm? Thị thiếp thứ bảy của Lộ vương! Nhưng lại bị tất cả dân chúng trong kinh thành miệt thị! Điều quan trọng nhất lại để cho người đệ đệ ưu tú nhất, hân thương yêu nhất điên cuồng! chuyện này...

Trong mắt Dương Viễn Chi lộ ra nghi ngờ: nữ nhân này rốt cuộc có năng lực như thế nào?

“Lão gia, xin người bớt giận kéo lại tổn hại tới thân thể! Á Sơ hẳn...”

“Đừng nhắc tới cái đồ nghịch tử đấy...khụ...” Dương lão gia sắc mặt chuyển từ xanh mét sang tức giận.

“Được...được...không nói đến nữa...Viễn Chi, mau mang cho cha người chút nước” Dương phu nhân vỗ nhẹ vào lưng người đang tức giận, ánh mắt tràn đầy lo lắng! Ai! Lão gia cũng đã nhiều tuổi rồi, Á Sơ vì sao còn làm cho lão gia tức chết như vậy? Vì một nữ nhân sao? Thiên hạ thiếu gì nữ nhân để cho hãn chọn a! thế nhưng...trên mặt Dương phu nhân cũng lộ ra vẻ phản đối.

“Viễn Chi, yến hội ngày mai cứ tiến hành, người đi...nếu nó không trở lại thì bảo với nó đến mà nhật xác của ta”Hãn tuyệt đối không cho phép người đàn bà kia tiến vào cửa Dương gia, tuyệt đối không! Á Sơ vì nàng ta thậm ngay cả cha hãn cũng không thềm để vào mắt! như thế là họa thủy! hãn sẽ không đồng ý nàng ta ở bên người Á Sơ!

“Cha...” Dương Viễn Chi khiếp sợ nhìn Dương lão gia!

“Lão gia...” Dương phu nhân cũng khẩn trương nhìn.

“Đi đi...”

Trong mắt Dương Viễn Chi lộ ra bất đắc dĩ! Thật ra hãn cũng không cách nào hiểu được vì sao Á Sơ lại vì một nữ nhân mà làm đối nghịch với cha như vậy! Nhưng mà đây là lựa chọn của Á Sơ.

Sương phòng Du Nhiên cư.

“Tùy Tâm...” Dương Á Sơ đến bây giờ vẫn ngây ngốc nhìn người trước mặt, chỉ sợ tất cả đều là mộng! nhớ đến Tùy Tâm ở trong ngực hãn nói: Dương Á Sơ, chúng ta thử nói yêu thương xem sao! hãn rõ ràng không hiểu nàng nói tới yêu thương là cái gì, nhưng như vậy có phải nàng đã chấp nhận tình cảm của hãn hay không?

“Choáng váng a?” nhìn Dương Á Sơ như vậy, Lộ Tùy Tâm tức giận nói nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào! Nam nhân này thật đúng là tình cảm trong sáng tinh khiết làm cho nàng có chút xấu hổ, dù là Ưng Tùy Tâm

hay Lộ Tuyền Tâm cũng đã từng tiếp xúc với tình yêu, đều đã trải qua nam nhân! Nhưng Dương Á Sơ này là nam nhân chưa bao giờ yêu khiến cho nàng có cảm giác là lạ, giống như có chút không đành lòng, cũng có cả bất an! Nam nhân này có thể vì nàng mà dừng lại sao? mà nàng có thể ích kỷ giữ riêng nam nhân này cho mình sao?

“Tuyền Tâm nói yêu thương nghĩa là gì?” suy nghĩ một chút, Dương Á Sơ vẫn đem nghi ngờ trong lòng hỏi ra.

Nhướng mày lên, nghi hoặc nhìn Dương Á Sơ, Lộ Tuyền Tâm cười: “Ý nói là ta đồng ý cho người theo đuổi, người cũng có thể nói yêu ta trước mặt nhiều người, cho nên ta chấp nhận tình cảm của người a!” Mà nàng cũng chưa từng hiểu chân chính cảm giác yêu thương là như thế nào.

Vẻ mặt Dương Á Sơ không dấu nổi khuôn mặt đỏ ửng khả ái.

Khi đó trong đầu hẳn chỉ có một ý nghĩ là muốn nói cho nàng biết tình cảm thật trong lòng hẳn, cho nên không có nghĩ nhiều như vậy! Nghĩ đến việc thổ lộ với nàng trước nhiều người như vậy thật ra hẳn cũng có chút ngượng ngùng, nhưng nếu có thêm một lần nữa thì hẳn vẫn làm như vậy!

Nhìn khuôn mặt đỏ ửng của Dương Á Sơ, Lộ Tuyền Tâm càng thấy buồn cười, nàng không có nhìn lầm, nam nhân này lại đỏ mặt a~!

Phì một tiếng, Lộ Tuyền Tâm không thể hiểu nổi sao lại có một nam nhân khả ái đến như thế, không phải chỉ có nữ nhân mới hay đỏ mặt sao?

Nhìn người đang cười, Dương Á Sơ cảm thấy thì ra hạnh phúc chỉ đơn giản như thế!

Lộ Tuyền Tâm rũ mắt xuống: “Dương Á Sơ, ta...” nàng muốn nói cho hẳn biết chuyện tối qua không phải nàng nguyện ý nhưng lại phát hiện mình không đành lòng làm tổn thương tới nam nhân này, nhưng chuyện xảy ra

vẫn đã xảy ra, nàng không thể làm như không có gì ! như vậy không công bằng đối với hần!

“Tùy Tâm, ta biết người muốn nói điều gì, ta không muốn lừa dối người, lòng của ta rất đau nhưng tự trách còn nhiều hơn nỗi đau, ta tự trách mình vì sao lại không thể bảo vệ cho người, trách mình đã để người phải chịu đựng những chuyện này!” nhìn nàng do dự, trong lòng Dương Á Sơ đau nhói, hần hận mình đã làm nàng bị tổn thương! Mặc dù... bất quá chỉ cần nàng bình an thì hần cũng không cầu xin gì nữa. Sau này hần sẽ thật tốt thật tốt ở bên cạnh nàng, bảo vệ cho nàng, không bao giờ làm cho nàng tổn thương nữa!

“Người...” khóe mắt Lộ Tùy Tâm đã thấy ươn ướt, nàng sẽ không vì quan hệ thế xác mà yêu nam nhân kia! Nhưng sao nàng vẫn thấy khó khăn như vậy? là nàng đang quan tâm sao, quan tâm cách nhìn của hần, quan tâm cảm giác của hần?

Nàng cũng không phải người phóng túng, tình huống tối qua quả thực nàng không còn sự lựa chọn nào khác, nhưng bây giờ nàng rất hối hận, hối hận tại sao người cùng với nàng không phải nam nhân trước mắt này?

“Thật, ta sẽ không có ý nghĩ đó, Tùy Tâm, người phải tin tưởng ta...” nhìn giọt lệ trong mắt của nàng, Dương Á Sơ vội vàng giải thích. Hần biết việc này không phải lỗi của nàng, bất luận thế nào hần cũng sẽ nhìn nàng như trước! nàng bình an ở trước mặt hần là hần đã phải cảm tạ lão thiên gia lắm rồi! Mà hơn nữa nàng còn chấp nhận hần, không phải quá đã may mắn rồi sao?

Lộ Tùy Tâm cũng không biết tại sao lệ lại rơi, là vì nàng? Hay là vì nam nhân này?

Thấy giọt nước mắt trong suốt tuôn rơi, Dương Á Sơ đứng vọt lên như bị kim châm tới bên người nàng ngây ngốc an ủi: “Tùy Tâm...người...”

người đừng khóc...thật sự ta không có để ý...thật sự...người đừng khóc...” nước mắt của nàng cũng rơi vào lòng bàn tay hắn, làm cho hắn đau đớn không thôi, hắn chỉ mong nàng vui vẻ!

Vẻ mặt lo lắng của nam nhân trước mắt làm cho Lộ Tùy Tâm cảm thấy ấm áp, thì ra cảm giác được che chở lại hạnh phúc như vậy! Bất kể ngày mai sẽ phát sinh chuyện gì, tương lai như thế nào, giờ phút này nàng thật sự đã yêu nam nhân mà trong lòng chỉ có duy nhất một mình nàng.

“Tùy...” Dương Á Sơ đột nhiên mở to hai mắt, đứng im một chỗ như bị điểm huyết, nàng tựa đầu vào ngực hắn làm cho những lời vốn muốn nói đều quên hết! một lúc lâu mới phản ứng vươn tay ra ôm chặt lấy nàng!

Dựa vào trong ngực Dương Á Sơ, Lộ Tùy Tâm nhẹ nhắm mắt lại, cứ như vậy đi, làm cho bản thân hoàn toàn đắm chìm trong tình cảm! Nàng chưa bao giờ biết được nam nhân ôm vào lòng lại an toàn như thế, ấm áp như thế! Nàng chỉ muốn mãi mãi như vậy thôi! Thì ra tình yêu thật sự rất ngọt!

Bên ngoài hoàng thành

“Ngân thái tử, đã tiếp đãi không chu đáo, kính xin lượng thứ, Vũ Mặc Nhiên không tiến ra được” hướng người đứng bên cạnh xe ngựa, Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng nói.

“Ha ha, bản cung rất cảm tạ đãi ngộ của Thiên Vũ hoàng, xin Lộ vương gia chuyển lời tới Thiên vũ hoàng, Ngân Lưu Nhân lúc nào cũng hoan nghênh hắn tới Thập Ngân quốc”

Nam nhân ôn hòa lại cười: “sau này gặp lại”

“Sau này gặp lại” ánh mắt của Vũ Mặc Nhiên băng liệt như mùa đông giá rét, nhìn người tiến vào trong xe ngựa, trong lòng Vũ Mặc Nhiên cũng co lại: Ngân thái tử, lần sau gặp lại có lẽ sẽ ở trên chiến trường.

“Vương gia...” Lộ Nguyên tiến lên nhắc nhở.

Lần nữa nhìn qua phía trước: “Hồi thành”

Trong lòng nhớ đến hình ảnh kia lại cảm thấy đau đớn! Ưông Tù Tâm! bản vương thật sự không còn cơ hội nào nữa sao? nghĩ đến người ý đồ bất chính đem nàng đẩy vào trong ngực Ngân Lưu Nhân, ánh mắt trở nên lạnh lùng tàn khốc!

“Lộ Nguyên...”

“Dạ, Vương gia”

“Người đi Liễu Oanh lâu điều tra tất cả chuyện xảy ra tối hôm qua” hẳn thề bắt bằng được tên thiên đao vạn quả đứng đằng sau việc này.

Lộ Nguyên liền giật mình “Dạ, vương gia” xem ra lại có người gặp xui xẻo, tối qua đã xảy ra chuyện gì a? Vương gia trở về mà sắc mặt tái mét. Hơn nữa không phải Vương gia nói hẳn ở hoàng cung chờ Vương gia sao? còn tối qua Hoàng thượng triệu tập cấm vệ quân là để làm gì a?

Mặc dù tò mò nhưng lộ Nguyên hiểu cái gì không nên biết thì đừng có tìm hiểu, cho nên hẳn đành đem những thứ này cố nuốt vào trong bụng.

Chẳng qua là...Liễu Oanh lâu? Đây...đây không phải là thanh lâu nổi danh nhất kinh thành hay sao?

Hoàng cung

“Hoàng thượng...” ám vệ nhìn người đang chật vật quỳ trên mặt đất không khỏi thấy tiếc hận!

“Người biết nên làm như thế nào!” giọng nói lạnh nhạt của Vũ Mặc Phong làm cho toàn thân người đang quỳ chấn động, tiện đà lả trên mặt đất, nhận lệnh dập đầu xuống một cái.

“Tạ ân điển Hoàng thượng”

Phất tay một cái đã có hai thị vệ đem người ở mặt đất lôi ra ngoài.

Tối hôm qua đều là Dương lão gia sắp xếp sao? nhưng hẳn cũng không thể nào biết được nàng sẽ vào thanh lâu. Không đúng...

“Chờ một chút...”

Lời nói của Vũ Mặc Phong làm cho người đang bị lôi ra cũng ngẩn người, hai thị vệ cũng dừng lại.

“Người nói có hai gã to lớn canh giữ ở lưu khách lâu theo dõi các nàng?” nàng vốn là ở lưu khách lâu, Dương lão gia căn bản không cần sai người đi canh chừng! hơn nữa còn là hai gã to lớn!

Người bị lôi ra cũng trầm tư một lúc rồi nói: “Bẩm Hoàng thượng, thuộc hạ ở đó cũng không nhìn thấy hai người kia xuất hiện, cho nên nhất định là xế chiều bọn chúng mới ở đó”

Phất phất tay, Vũ Mặc Phong cũng không nhìn lại người đã bị lôi đi! trán hơi nhăn lại, trùng hợp như thế sao? hay là có người đã lập âm mưu với nàng từ trước?

“Ám”

“dạ”

“Người đi điều tra rõ ràng” nếu như có người muốn đưa nàng vào chỗ chết, vậy... ánh mắt chột lóe, hẳn muốn nhìn xem rốt cuộc ai đã phá hỏng chuyện của hẳn.

“Dạ”

...

“Công tử, Đại công tử tới, nói là muốn gặp ngài” chưởng quỹ Du Nhiên cư cung kính nói với người đang ở trong sương phòng! Trong lòng thì đối với cô gái công tử mang đến cảm thấy kinh ngạc.

Bên trong phòng, Dương Á Sơ nhìn qua nàng một cái, ánh mắt nhẹ lóe lên, đại ca?

Con người Lộ Tuy Tâm liền trầm xuống: xem ra lai giả bất thiện! (Đến không có ý tốt)

Nàng một mực nghĩ hôm qua là Dương lão gia muốn ép nàng rời khỏi kinh thành, nhưng nàm giả dạng nam nhi cũng là ý nghĩ nhất thời! Như vậy...còn có người khác muốn nàng phải chết! hơn nữa còn là người hận nàng tới thấu xương! Vậy có thể là ai?

Lại còn muốn nàng tiên dâm hậu sát... loại thủ đoạn này chỉ có nữ nhân mới nghĩ ra được! Vậy...

Ngẩng đầu lên: “Á Sơ, người cứ đi đi, ta cũng mệt rồi muốn nghỉ ngơi một chút”

Nàng yên lặng không có nghĩa là nàng mềm yếu! Chỉ cần không chọc tới nàng, bằng không...

“Được rồi, người cũng nghỉ ngơi đi, lát nữa ta sẽ qua xem người”

Một nhả gian khác

“Đại ca” nhìn đại ca ngồi thất thần ở một chỗ, Dương Á Sơ tiện đà cười khở: “Xem ra đại ca đang không mong có khách tới”

“Á Sơ...” Dương Viễn Chi nhìn Dương Á Sơ, trong lòng ngũ vị đều đủ!

“Cha...có khỏe không?” nghĩ đến hành động của cha hôm qua làm tổn thương đến nàng, hẳn lại càng hận mình. Tất cả đều là cha làm sao? có thể

đổi xử tàn nhẫn tuyệt tình như thế với một nữ tử? Chỉ vì hắn có tình cảm với nàng?

Nhìn kỹ thần sắc của đệ đệ, Dương Viễn Chi nhẹ giọng nói: “Á Sơ, nàng có gì đáng giá để cho người như vậy?” hắn thật sự không tài nào hiểu được.

“Đại ca đã yêu chưa? Đã chân tâm thật ý yêu một nữ tử hay chưa?”

Yêu? Dương Viễn Chi liền giật mình!

Nhìn đại ca giật mình sững sờ như vậy, Dương Á Sơ cười khở: “Đại ca, bởi vì chưa từng yêu nên người sẽ không hiểu được vì sao ta lại như thế”

Khuôn mặt tỉnh táo của Dương Viễn Chi lộ ra một tia chần chờ: “Vì nàng bất hiếu với cha cũng không hối tiếc sao?”

Thân thể Dương Á Sơ chấn động, vẻ mặt thống khổ làm cho Dương Viễn Chi nhìn vào cũng không đành lòng. Một người tùy ý không chấp nhận như Á Sơ sao bây giờ lại vì tình mà chật vật không chịu nổi như vậy?

“Á Sơ, buông tha cho nàng đi” hắn chỉ có thể khuyên được như vậy, cha cũng đã quyết tâm không tán thành hôn sự của họ! Á Sơ sao lại chịu nhiều khổ sở như vậy?

Nghe nói vậy, trong mắt Á Sơ lộ ra một tia đau xót: “Đại ca cũng không ủng hộ ta sao?”

“Không phải ta không ủng hộ người, mà là cha đã cao tuổi rồi, người sao có thể nhẫn tâm để cho cha khổ sở như vậy?”

“Còn có, ngày mai mở tiệc chiêu đãi tất cả các thiên kim tiểu thư, danh môn khuê tú chưa chồng, người nhất định phải đi” nhớ đến lời của cha, Dương Viễn Chi trầm giọng nói.

Mở to mắt: “Đại ca, ta sẽ không đi”

“Người...” mà Dương Viễn Chi nhíu chặt lại: “Cha nói nếu ngày mai người không xuất hiện thì người hãy chờ mà nhật xác của cha”

“Cái gì? Đại ca...” Dương Á Sơ kinh động nhảy dựng lên.

“Tính cha thế nào người cũng hoàn toàn rõ”

“Đại ca...”

“Á Sơ, ngày mai người có thể chọn lấy một danh môn tiểu thư lấy làm thê tử, ba tháng sau, người có thể cưới nàng làm thiếp, ta nghĩ cha chắc sẽ chấp nhận, sao không chịu lui một bước làm vừa lòng cha?” Dương Viễn Chi khuyên bảo.

“Không” trên mặt Dương Á Sơ hiện lên kiên quyết! không, nàng là thê tử của hãn, là thê tử duy nhất của hãn, hãn sẽ không bao giờ để cho nàng chịu ủy khuất phải làm thiếp.

“Á Sơ” Dương Viễn Chi sắc mặt trầm xuống!

“Đại ca, đừng nói gì nữa, chuyện này sẽ không xảy ra” cha cố chấp như vậy khiến cho hãn trong lòng sinh ra cảm giác vô lực.

“Vậy người cam tâm để cho cha...” lời tiếp theo hãn cũng không nói ra được.

“Ta...”

Nhìn bộ dạng thống khổ bị làm khó của Dương Á Sơ, Dương Viễn Chi cũng không chịu nổi, Á Sơ từ nhỏ đã đi theo sư phụ học võ nghệ, xông pha giang hồ cho nên cũng không quan tâm tới dòng dõi gia thế, nhưng cha thì khác, Dương gia mặc dù không phải quý tộc hoàng thất nhưng cũng coi như là danh môn thế gia, cách xử sự cũng phải có quy tắc. mặc dù hãn và cha không câu chấp với theo đuổi của Á Sơ, nhưng hãn là người của Dương gia

là một sự thực không thể thay đổi, cho nên có nghĩa cha sau này sẽ quản lý mọi việc của hần.

Huống chi cho dù không phải người Dương gia, thì một gia tộc có địa vị cũng sẽ không đồng ý lấy một nữ nhân như thế làm chính thất, chưa nói tới việc lấy được nàng.

“Á Sơ, có thể cho ta gặp cô gái có thể làm cho đệ đệ ta điên cuồng hay không?” hần cũng muốn nhìn xem cô gái này có điều gì đặc biệt mà mang bản lãnh lớn như thế.

“Đại ca...” Dương Á Sơ nhìn qua sắc mặt của đại ca không khỏi có chút do dự.

Nhìn vị đệ đệ mà mình thương yêu nhất trên mặt thậm chí có cả do dự, trong lòng Dương Viễn Chi thấy phức tạp, Á Sơ bây giờ ngay cả hần cũng không tin sao?

“Nàng đang nghỉ ngơi...” hần sao lại không nhìn ra vẻ mặt đau thương của đại ca? nhưng mà hần thật không muốn đánh thức nàng.

“Vậy...ta đi trước, ngày mai người nhất định phải đến, nếu không cha...” Dương Viễn Chi thở dài một tiếng! hần thông minh nhanh nhạy nhưng đối với sự kiện này cũng không có khả năng! Một bên là cha, một bên là đệ đệ, hần cũng rất khó chọn a!

“Đại ca, giúp ta khuyên cha đi”

“Thật ra trong lòng người cũng biết lời ta vừa nói là cách tốt nhất, sao người không hướng mọi chuyện theo hướng tốt lên! Ta nghĩ nàng cũng sẽ thông cảm cho người”

“Đừng nói nữa, đại ca...”

“Vậy người tự giải quyết cho ổn thỏa đi”

Nhìn đại ca từ trước đến giờ tinh táo đang quan tâm tới hãn như thế, trong lòng Dương Á Sơ cũng không chịu nổi! nhưng thế tử là người sẽ cả đời ở bên hãn, vậy sao lại không chọn một người mà mình nguyện ý, người yêu sâu đậm?

Tình của hãn sẽ không san sẻ cho thêm bất cứ nữ nhân nào, nếu như lấy một nữ tử mà không thể đem tới hạnh phúc cho người ta thì không phải sẽ làm người ta cô độc cả đời hay sao? Mà bây giờ hãn không muốn Tùy Tâm chịu bất cứ ủy khuất gì, càng không cho phép chính mình để nàng ủy khuất như vậy.

“Hoàng thượng, thuộc hạ đã điều tra rõ ràng ngọn nguồn”

“Là ai?” không ngờ lại ác độc như vậy!

“Là...” Âm vệ hơi chần chừ nói “là Nhị phu nhân của Lộ vương gia”

Tròng mắt Vũ Mặc Phong híp lại lóe ra tinh quang, nữ nhân? Trầm tư rồi nói: “Đem chứng cứ đưa cho Lộ Vương” không cần hãn phải ra tay thì nữ nhân này cũng sẽ rất thảm!

“Dạ, còn có...” Âm vệ cảm thấy vẫn nên đem chuyện cấp thiết của hãn nói cho Hoàng thượng.

“Còn có chuyện gì?”

“Dương lão gia không đồng ý cho Dương công tử cùng với Uông cô nương, nghe nói ngày mai Dương lão gia mở yến tiệc mời danh môn khuê tú trong kinh thành đi tới chủ viện Dương gia, còn nói muốn chọn một người làm nữ chủ nhân Dương gia” Chuyện này bây giờ trên dưới kinh thành đều bàn luận rối rít! Dương gia từ trước vẫn xử sự im lặng nhưng lần này Dương lão gia rõ ràng quyết tâm ngăn cản bằng được.

“Người lui xuống đi”

Đây là chuyện Vũ Mặc Phong cũng đã dự liệu trước, Dương gia đối nhân xử thế thế nào hẳn đều rõ, khéo đưa đẩy giả dối nhưng lại vô cùng coi trọng luân thường lễ nghi! Đây cũng chính là nguyên nhân Dương gia đạt đến địa vị thủ phủ như hiện nay, Dương gia còn trong lòng bàn tay hẳn thì không có chuyện có dị tâm.

Chuyện này, hẳn sẽ yên lặng mà theo dõi, để xem Dương Á Sơ xử lý như thế nào! Nếu hẳn nghe theo Dương lão gia, như vậy vẫn là nằm trong lòng bàn tay hẳn, còn nếu như...như vậy Dương Á Sơ sẽ...

Khê thở dài một cái: Ông Tùy Tâm, trăm sẽ nhìn xem hẳn có thể vì người mà làm đến mức nào!

Lộ vương phủ

“Cái gì?” giọng nữ bén nhọn giống như không thể tin được kêu lên, cái này...

“Tiểu thư, đúng vậy, nghe nói Chu gia bị thương rất nặng, sáng nay còn biến mất không giải thích được”

Tiểu Như lúc nghe được tin này trên mặt cũng tái nhợt đi!

“Người đã nghe rõ ràng chưa? Chu gia bị thương không có chết sao?” trong lòng một cỗ bất an dâng lên

“Tiểu Như đã hỏi rồi, Chu gia mặc dù bị thương rất nặng nhưng không chết, chỉ là không biết từ đâu ra một hắc y nhân mang hẳn đi” nghĩ đến việc sẽ bị vạch trần, tiểu Như sợ đến nỗi toàn thân phát run.

Không...không thế nào...sắc mặt trắng bệch như chết làm cho người ta nhìn vào phải sợ hãi, Vụ nhi ngã ngồi lên ghế, nàng bây giờ mới cảm giác

được hoảng sợ.

Nếu như Vương gia biết chuyện này...không...sẽ không, không chừng người mang hấn đi là có mục đích trả thù, nàng liều mạng tự an ủi mình.

“Tiểu thư, hay là chúng ta trốn đi” tiểu Như sợ hãi nói.

“Ba” một tiếng, trên mặt tiểu Như liền sưng đỏ “Đồ vô dụng, có chuyện còn con cũng làm không xong” trong lòng càng khủng hoảng, Vụ nhi không biết bây giờ nên làm thế nào cho phải.

Tiểu Như lấy tay che má, cảm thấy ủy khuất vô cùng, nàng không làm tốt chỗ nào? Rõ ràng là do tên Chu gia kia không có bản lĩnh, sao bây giờ tiểu thư lại đem trách nhiệm đổ lên đầu nàng? Đây...

“Đi, đi nghe ngóng tin tức rõ chưa, hỏi Liễu ma ma xem còn có ai biết chuyện này hay không?” Không được, nàng không thể ngồi yên chờ chết.

“Người tốt nhất nên cẩn thận một chút, nên nhớ tất cả đều là người đi làm, tiểu Như...” đúng, còn có tiểu Như, vạn nhất sự việc bại lộ thì nàng có thể đem tội lỗi đổ lên đầu tiểu Như. Chỉ cần nàng không thừa nhận thì không ai có thể làm gì được nàng, chỉ cần...chỉ cần hơn nửa tháng nữa thôi không chừng trong bụng nàng sẽ có một tiểu Vương gia, đến lúc đó trong bụng nàng đã có hài tử rồi, Vương gia có biết cũng tha cho một mạng! nghĩ được như vậy, trong lòng cũng bình tĩnh lên một chút! Đúng...nàng không thể dọa chính mình!

“Tiểu thư...” tiểu Như khiếp sợ nhìn tiểu thư, tiểu thư thật là quá quái!

“Tiểu Như, người tốt nhất nên hiểu rõ tình thế hiện nay, nếu không...” có lẽ nàng sẽ tiên hạ thủ vi cương, đem tiểu Như...

Nghĩ như vậy, đôi mắt thanh thuần như nước hiện lên tia ác độc làm cho người ta không rét mà run.

Giữa trưa

“Chưởng quỹ, Dương công tử thật may mắn a!” một gã nam nhân mập mạp sang trọng dùng giọng hâm mộ nói

“Đúng vậy a, chưởng quỹ, chủ tử nhà người ngày mai tha hồ mà thưởng thức hoa thơm cỏ lạ” một gã thư sinh mặc dù cười trên mặt nhưng trong mắt đổ kỵ nhìn không sót một cái gì!

“Ai, nếu như tại hạ cũng may mắn được như Dương công tử thì tốt quá, giai nhân kinh thành mặc sức mà chọn lựa a” đây cũng có khác gì tuyển chọn phi tử của Hoàng đế đâu.

...

“Việc này...ha ha, các vị khách quan vẫn nên thưởng trà dùng bữa đi ha” chưởng quỹ lau trán đầy mồ hôi,những người này không biết là tới dùng bữa thật hay là để nói chuyện ngưỡng mộ công tử như thế nào a.

Bất quá, nhìn lên trên lầu, chưởng quỹ cũng nghi ngờ không biết cô gái mà chủ tử cực kỳ che chở có thân phận như thế nào?

Nàng nghe thấy những lời này thì sẽ nghĩ gì?

“Tiểu thư...” Tử Vân cắn chặt môi bất an nhìn về phía tiểu thư nhà nàng. Từ lúc nghe nói ngày mai Dương công tử muốn tuyển chọn thê tử, tiểu thư vẫn rất bình tĩnh! Nhìn bộ dạng này của tiểu thư,Tử Vân thật sự oán ông trời sao lại đối xử bất công với tiểu thư như vậy! tự nhiên ở đâu chui ra người hâm hại, hơn nữa...hơn nữa còn để cho tiểu thư...sau đó Dương công tử trước mặt nhiều người như vậy thổ lộ tâm tư với tiểu thư, nàng cũng cho là tiểu thư cuối cùng cũng nhận được hạnh phúc! Nhưng bây giờ rõ ràng cha của Dương công tử không đồng ý tiểu thư cùng Dương công tử ở một chỗ!

“Tử Vân, người đi xuống trước đi” Dương Á Sơ đi vào nhìn thấy tình cảnh như vậy, trong lòng cười khổ, bây giờ cả kinh thành đều vì yến hội này mà bàn luận rối rít, sợ rằng cả kinh thành cũng không có người không biết?

“Dương công tử...” Tử Vân muốn nói cái gì nhưng lại sợ tiểu thư.

“Tử Vân, người đi xuống trước đi” Lộ Tuy Tâm hướng Tử Vân cười nhạt, ý bảo nha đầu này không phải lo lắng vì nàng.

“Tùy Tâm...”

“Ân...” xem ra Dương lão gia đã quyết tâm rồi, thay đổi cả phong cách hành sự mà giống trống khua chiêng không tiếc như thế. Lộ Tuy Tâm hơi nhú mày, xem ra muốn có được tình yêu cũng thật khó khăn.

“Chuyện này không liên quan tới ta, là cha ta tự ý làm” Dương Á Sơ vội vàng giải thích.

“Ta biết” Dương lão gia coi trọng gia thế tất nhiên không thể chấp nhận nàng! Không biết nếu như nàng cùng Dương Á Sơ cao chạy xa bay thì Dương lão gia sẽ làm gì đây a, dù sao đã lớn tuổi, không thể để mình bị khinh thường. Nhưng lão nhân này khôn khéo như vậy nhất định đã có cách đối phó với Dương Á Sơ.

“Nếu nhưng người không đi thì Dương lão gia sẽ như thế nào?” Lộ Tuy Tâm quay đầu lại nhìn nam nhân đang khẩn trương bất an này, cảm giác khó chịu cũng biến mất, tình cảm của nam nhân này làm cho nàng cũng muốn nghĩ cách cho hắn một chút! Bởi vì cùng giúp đỡ nhau mới có thể đi với nhau đến cùng!

“Việc này...” nghĩ đến lời đại ca, Dương Á Sơ nhú chặt mày lại.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo có chút khổ sở, Lộ Tuy Tâm cũng không cần hắn nói ra, chỉ cần nhìn vẻ mặt cũng biết nhất định Dương lão gia đã làm

khó cho hẳn.

“Ngày mai đi đi” nếu như nàng cũng đến thì không biết Dương lão gia có tức giận đến xung huyết không?

“Tùy Tâm...” Dương Á Sơ kinh ngạc, Tùy Tâm sao có thể dễ dàng khuyển hẳn nhượng bộ như vậy?

“Ta cùng đi với người, có làm cho Dương lão gia tức giận hay không?” lời nàng chặn đón làm cho Dương Á Sơ sửng sốt, sau liền bật cười! Đúng vậy, cha cũng không nói không để cho Tùy Tâm đến a. Nghĩ như vậy, trên mặt Dương Á Sơ tươi cười lại! Hẳn được đi cùng Tùy Tâm!

Lộ Tùy Tâm khẽ buồn rầu, nàng không muốn làm cho Dương lão gia tức giận, nhưng nam nhân này nàng cũng sẽ không nhường cho ai hết! Nghĩ như vậy, Lộ Tùy Tâm thấy kinh ngạc trong lòng, tại sao nàng chưa bao giờ đối đãi với Triệu Trung Nghiệp như vậy, hẳn vẫn là chồng của nàng, hai người bọn họ cũng không có ý đi tìm người khác bên ngoài, chẳng qua là chỉ cho hẳn cơ hội để lựa chọn mà thôi.

Hai người này thì có gì khác biệt? vậy sao nàng lại có ý nghĩ như vậy? nàng nhất thời cũng bị mê hoặc.

“Tùy Tâm, yên tâm đi, ngày mai ta sẽ nói rõ ràng với cha” nghĩ đến việc nàng đồng ý theo hẳn đi Dương gia, trong lòng Dương Á Sơ lại như có dòng nước ấm! Đây có phải là trong lòng nàng hẳn cũng có vị trí quan trọng hay không?

“Tùy Tâm?” nàng đang suy nghĩ gì vậy? sao lại xuất thần như thế?

“Ân? a..ta biết rồi” đây chính là cái khác biệt giữa hữu tâm và vô tâm sao? nếu như vậy cho dù chỉ yêu thương, chỉ cần tâm nàng động thì nàng cũng sẽ không trầm mặc với mọi chuyện nữa!

“Người đang nghĩ gì vậy?” hắn sẽ không để cho cha xúc phạm tới nàng một lần nữa.

Lộ Tuy Tâm khẽ nhếch mày liễu, khuôn mặt thanh tú thản nhiên cười để cho Dương Á Sơ nhìn đến ngây người!

“Dương Á Sơ, đi theo ta ra ngoài dạo phố a” thì ra cảm giác làm nữ đấu sĩ cũng không tồi! Ha ha! Dương lão gia! Người nên biết ta không chỉ có cầm kì thi họa, thi từ ca phú đâu!

Dương Á Sơ chỉ biết kinh ngạc nhìn Tuy Tâm tản mắt ra mị lực rung động lòng người như vậy, vừa rồi hình như hắn nhìn thấy trên mặt nàng có chút giao hoạt! ánh mắt bình thản như nước lóe ra tự tin cùng thông minh làm người khác không dám nhìn thẳng! Đây mới là Tuy Tâm thật sự sao? nghĩ đến việc nàng nguyện ý kề vai sát cánh cùng hắn, trong mắt Dương Á Sơ ôn nhu như nước, trong lòng thấy ngòn ngọt, nàng là của hắn? Dương Á Sơ hắn sao lại may mắn như vậy a!

“Chủ tử, Hiên vương muốn gặp ngài” chương quỹ nhẹ gõ cửa.

Híp mắt lại, xem ra yến hội ngày mai không chỉ là vấn đề được bà luận trong kinh thành, còn có những người này...

Vũ Mặc Hiên? Hai mắt Lộ Tuy Tâm sáng lên, vừa đúng lúc, nàng cũng đang muốn có người hỗ trợ.

“Dương Á Sơ, chúng ta cùng đi gặp”

Vũ Mặc Hiên xoay người lại nhìn hai người đang đi tới, trong lòng cảm thấy ngưỡng mộ! nếu như hắn cũng có dũng khí như vậy thì có phải sẽ chiếm được lòng của nàng hay không?

“Ông cô nương, Á Sơ huynh”

“Hiên vương gia”

Ba người ngồi vào chỗ, Vũ Mặc Hiên nhớ lại tin đồn trong thành không khỏi dùng ánh mắt trách cứ nhìn vào Dương Á Sơ.

“Á Sơ, ngày mai lệnh tôn vì Á Sơ huynh mà mở yến hội, huynh có tính toán gì không?” hần vừa nghe được thì đã suy nghĩ ngay đến việc :Uông cô nương làm sao bây giờ?

Hai người nhìn nhau cười một tiếng, nếu như Hiên vương mà tới sớm một bước có phải có cơ hội nhìn thấy vẻ mặt râu rĩ của Dương Á Sơ rồi không, nhưng bây giờ Dương Á Sơ chỉ mỉm cười không nói

Nhìn hai người, Vũ Mặc Hiên nhíu mày, nhìn một chút Dương Á Sơ rồi lại quay sang Uông cô nương, trong lòng liền thấy nghi ngờ.

Hai người này chẳng lẽ đã có đối sách rồi sao?

Lộ Tuy Tâm nhìn Vũ Mặc Hiên, thấy hần quan tâm mà cảm thấy ấm áp. Có bằng hữu quan tâm tới nàng như vậy là phúc khí của nàng, mặc dù hần đối với nàng có lẽ là hữu tình nhưng hần là người rất lý trí! Cho nên hần bây giờ có thể đến gặp nàng là có ý hần đã rút lui trở về làm bằng hữu!

Nàng có thể nhận được hữu tình của hần là may mắn của nàng! Dù sao nàng cũng chưa từng mở lòng, bây giờ nhận một phần hữu tình cũng tốt.

Cho nên ánh mắt nhìn Vũ Mặc Hiên cũng có chút chân thành.

“Tùy Tâm rất cảm tạ Hiên vương đã quan tâm, nhưng mà...” nhìn thoáng qua Dương Á Sơ, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười “Khi xác định được tình cảm của mình, Tùy Tâm sẽ không trở thành người phó mặc cho số phận! Vì vậy, ta sẽ vì tình cảm của chính mình mà cố gắng”

Trong lòng Vũ Mặc Hiên chấn động vô cùng, nữ tử này đang nói cái gì? Nàng nói nàng sẽ vì tình cảm của nàng mà cố gắng? này...

Ánh mắt nhìn về phía Dương Á Sơ tràn đầy hâm mộ, cô gái như vậy khó trách hẳn lại si tình, mà hẳn si tình trời cao cũng thấu hiểu nên mới để nàng chọn hẳn, hơn nữa còn vì muốn cùng hẳn ở một chỗ mà cố gắng!

Vũ Mặc Hiên trong lòng buồn bã, đáng tiếc hẳn đã bỏ lỡ...

Thư phòng Lộ vương phủ

Vũ Mặc Hiên cầm quyển sách trong tay nhưng tâm của hẳn lại để ở nơi khác.

Nhớ đến hình ảnh hai người ôm nhau kia, tim của hẳn mơ hồ vẫn thấy đau nhói lên! Nhưng hẳn đã bại dưới tay Dương Á Sơ, chỉ có thể âm thầm mà hao tổn tinh thần.

Bất quá...lãnh mâu hiện lên một đạo quang thái! Dương lão gia công khai chọn con dâu rõ ràng là nhất quyết không đồng ý hai bọn họ ở chung một chỗ! như vậy có phải hẳn vẫn còn cơ hội hay không?

Tùy Tâm, bản vương sẽ không dễ dàng buông tha như vậy! Có lẽ Dương Á Sơ so với Bản vương thì si tình hơn, dũng khí hơn, nhưng tương lai của người cùng Dương Á Sơ như thế nào không ai có thể nói trước! Mặc dù hẳn hiểu tính tình của Dương Á Sơ, sẽ không bao giờ bỏ cuộc nhưng đối mặt với nhiều áp lực như vậy thì có thể kiên trì được đến lúc nào? Còn người? người có thể ngăn cản được khổ cảnh này hay không?

Người cùng hẳn chỉ càng thêm khó khăn thôi!

Nghĩ như vậy, trong lòng Vũ Mặc Hiên cảm thấy phảng phất có một tia hy vọng.

“Vương gia...” là Đường Nghiệp- quản gia Lộ vương phủ.

“Vào đi” Vũ Mặc Nhiên lãnh đạm nói.

Đường Nghiệp đẩy cửa đi vào, trên mặt có chút bất an, gần đây Vương gia giống như trở thành một người hoàn toàn khác! Vốn Vương gia lạnh lùng, hãnh cũng đã quen, nhưng Vương gia bây giờ lại mang bộ dạng u sầu, lần trước vẫn xử phạt Lộ thị vệ, hơn nữa cũng không đi đến hậu viện nữa! này...

“Có chuyện gì?”

“Vừa rồi Tuyết Đào nói...” không biết hãnh mà nói thì Vương gia có xử phạt hãnh không?

Vũ Mặc Nhiên bỗng nhiên khôi phục lạnh lùng như cũ hỏi: “Nói cái gì?”

“Tuyết Đào nói Tam phu nhân gần đây ăn rất ít, thân thể cũng dần dần yếu đi” chính vì biết sự tồn tại đặc biệt của Tam phu nhân mà hãnh mới kiên trì bẩm báo cho Vương gia.

Vũ Mặc Nhiên hạ mắt xuống, làm cho người ta thấy không rõ vẻ mặt.

“Lui xuống đi”

“Dạ, Vương gia” may mà hôm nay Vương gia bình thường! Lộ quản gia vội phi ra ngoài, dù sao những chuyện cần bẩm báo hãnh cũng đã bẩm báo rồi!

Nàng...trong đầu Vũ Mặc Nhiên hiện lên khuôn mặt lãnh đạm, nhẹ than một tiếng! trên người nàng có quá nhiều bóng dáng của hãnh! hơn nữa nàng xuất hiện trong sinh mệnh hãnh có chút khác biệt...hiện tại hãnh mới biết được hãnh che chở cho nàng không phải vì yêu nàng, mà là hãnh cảm nhận được trên người nàng hình bóng thiếu niên tự mình liếm vết thương đã từng

tồn tại!Mà nàng cũng đã cho hắn một phần ấm áp, cho nên hắn đem nàng đặt ở một góc tầm thường trong hậu viện, dùng cách của mình mà che chở cho nàng!thế nhưng mọi người ai chẳng phải thay đổi, hắn thay đổi, mà nàng cũng thay đổi, không còn là người ban đầu an ủi lẫn nhau kia.

Lan Linh các

Bên trong nhà an tĩnh làm cho người ta cảm giác như không tồn tại một bóng người! người trên giường nhẹ nhàng khép mắt lại, khuôn mặt như đang nhớ lại kí ức, khóe miệng khẽ cười làm cho vẻ tái nhợt điềm đậm trở thành đáng yêu!

“Phu nhân, Vương gia sẽ sớm tới thăm người, vừa rồi ta đã đi tìm lộ tổng quản rồi” Tuyết Đào đẩy cửa ra, chạy đến bên giường, hướng người trên giường mà nói.

“Tuyết Đào, người đừng gạt ta, hắn sẽ không đến thăm ta” có lẽ hắn đã quên mất nàng,nàng vì thiếu niên lạnh lẽ rơi lệ kia mà giao ra tất cả! Nàng thương hắn, mặc dù nàng biết hắn không yêu nàng, nhưng nàng vẫn cứ lừa gạt bản thân mình, vẫn cho rằng hắn cũng yêu nàng!

“Tuyết Quyên...à không...Phu nhân...Vương gia sẽ đến” nhìn Tuyết Quyên như vậy, mũi Tuyết Đào thấy cay cay, nước mắt chảy dài! Tuyết Quyên quá yêu Vương gia nhưng Tuyết Quyên lại không thể giống như các phu nhân khác đi hấp dẫn sự chú ý của Vương gia! Đơn giản là Vương gia nói muốn vĩnh viễn giữ nguyên nét hồn nhiên của Tuyết Quyên, cho nên Tuyết Quyên mới yên lặng ở đây chờ đợi, ngênh đón Vương gia thỉnh thoảng nhớ tới mới đến yêu thương cưng chiều!

“Ha ha...thật không?” người trên giường khẽ cười một tiếng.

“Đúng vậy a, phu nhân, Vương gia sẽ đến, cho nên để ta đỡ người dậy uống thuốc được không?” Dù thân thể có làm bằng sắt cũng không thể không ăn cái gì a!

“Được”

Vị lấy Tuyết Đào cố hết sức ngồi dậy, nhìn người ở trước cửa không khỏi hai mắt tròn to, vui mừng lên tiếng: “Vương gia...”

Tuyết Đào quay người lại, trên mặt cũng lộ ra vui mừng, liền bước lên phía trước hành lễ.

Thật sự quá tốt rồi, Vương gia đến thăm Tuyết Quyên, Tuyết Quyên sẽ có thể khác hơn!

Vũ Mặc Nhiên nhìn nữ tử trên giường chợt hiểu ra mình thật sự đã sai, đáng tiếc khi đó hẳn đã không thấy rõ, cho rằng như vậy là tốt nhất với nàng, nếu như ban đầu hẳn lựa chọn coi nàng như muội muội thì có lẽ nàng sẽ không thống khổ như bây giờ?

“Vương gia...ngài đến thăm Tuyết Quyên sao?” định xuống giường nhưng lực bất tòng tâm, ánh mắt hiện lên ảo não.

“Người lui xuống trước đi”

Tuyết Đào kinh ngạc ngẩng đầu, vội vàng vui mừng nói: “Dạ, nô tỳ xin lui xuống”

Nhìn người trên giường rồi lại nhìn tới chén thuốc trên bàn, Vũ Mặc Nhiên đi tới bưng lên.

“Vương gia?” người trên giường nước mắt mông lung nhìn nam nhân mà mình đã yêu bằng cả trái tim.

“Uống chút đi” trong con mắt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên mang theo tia phức tạp.

“Cảm tạ Vương gia” khuôn mặt tái nhợt không dám tin, rồi sau đó cảm động khóc không thành tiếng. Thế này cũng đáng giá rồi, nàng chỉ cần

Vương gia thỉnh thoảng ôn nhu với nàng là đủ.

Há miệng ra để hăn bón thứ thuốc đắng vô cùng này vào nhưng trong lòng lại thấy thật ngọt, nàng muốn chén thuốc này vĩnh viễn không uống hết!

Lúc nàng uống xong chén thuốc, Vũ Mặc Nhiên nhẹ nhàng đặt nàng nằm xuống.

“Vương gia...”

“Nghỉ ngơi cho tốt một chút”

“Vương gia không ở lại chỗ của Tuyết Quyên sao?”

“Ngủ đi”

...

Lộ Nguyên mang sắc mặt trầm trọng tới Lan Linh các, vừa rời Đường Nghiệp nói Vương gia tới chỗ này nên hăn mới vội vàng chạy tới.

Tuyết Đào nhìn thấy Lộ Nguyên thì cảm thấy không vui, Lộ Nguyên này thật quá đáng, Vương gia vừa tới không lâu thì hăn đã chạy tới đây tìm rồi!

Nghĩ như vậy liền túm lấy Lộ Nguyên kéo ra ngoài.

“Tuyết Đào cô nương, người làm cái gì thế?” chẳng lẽ Vương gia ở...

“Tam phu nhân bị bệnh, vất vả lắm ta mới mời được Vương gia đến, người đừng có vào trong quấy rầy có được không?”

“Nhưng mà...” nhưng mà hăn có chuyện quan trọng cần bẩm báo a!

“Coi như ta van xin người” Tuyết Đào buồn bã nói

Nhìn qua Tuyết Đào, Lộ Nguyên cũng có chút chần chờ nhưng ánh mắt lại sáng lên, vương gia ra rồi!

“Vương gia” hai người vội vàng hành lễ.

“Đừng đánh thức nàng, để nàng nghỉ ngơi thật tốt”

“Dạ” Tuyết Đào vội đáp.

Nói xong liền dẫn trước đi ra ngoài, Lộ Nguyên cũng đuổi theo phía sau, còn quay đầu nhìn lại Tuyết Đào ý muốn nói đây cũng không phải là ta cố ý đến làm âm ỹ đến vương gia!

Thư phòng chủ viện

“Đã điều tra được rồi sao?” trong mắt Vũ Mặc Nhiên hiện lên hàn quang.

“Vương gia...” Lộ Nguyên nghĩ đến kết quả hẳn điều tra ra mà thấy khiếp sợ.

“Nói”

“Người đứng sau lưng chính là Nhị phu nhân”

Mới nói xong mà Lộ Nguyên cảm giác mình đang đứng trong động băng, trời đột nhiên chuyển sang mùa đông giá rét, lạnh tới thấu xương.

“Đem tiện nhân kia tới đây”

“Dạ” nghĩ đến lửa giận của Vương gia, toàn thân Lộ Nguyên run lên! Nhị phu nhân cũng quá to gan!

Tiểu Như nhìn Lộ Nguyên tiến vào, chân cảm thấy mềm nhũn ngã xuống đất, trong lòng chỉ có hai từ: Xong rồi!

“Người đâu, đem Nhị phu nhân cùng nha hoàn này mang đi”

“Dạ” hai thị vệ đáp xong liền tiến lên chế trụ tiểu Như té trên mặt đất và Nhị phu nhân đang ngồi trên ghế uống trà.

Chén trà rơi xuống mặt đất vỡ tan tành.

“To gan, các người không nhìn xem đây là nơi nào sao” mặc dù trên mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy nhưng vẫn cố ý lớn giọng, Vương gia không thể biết nhanh như vậy được.

Hai thị vệ muốn bắt Nhị phu nhân liền nhìn về hướng Lộ Nguyên.

“Mang đi, Vương gia đã có lệnh rồi” ngay cả Lộ Nguyên cũng mang ánh mắt thương hại nhìn Nhị phu nhân! Nhị phu nhân thật đúng là không biết hồi cải, hơn nữa kết quả tra được hẳn cũng thấy đồng tình, lửa giận của Vương gia không phải ai cũng có thể chịu được.

“Buông ta ra, Lộ Nguyên, đồ mắt chó đui mù, không nhìn rõ ta là ai phải không?” không, sẽ không, nàng không tin!

“Mang đi” Vương gia còn đang chờ ở đó, Lộ Nguyên lớn tiếng nói.

Bị hai người áp chế đưa đi, Nhị phu nhân thanh âm bén nhọn hô to, đôi mắt vốn thanh thuần lộ ra tia hoảng loạn. Nghĩ đến thủ đoạn tàn khốc của Vương gia, nhất thời một cảm giác sợ hãi xông lên cổ họng! không, nàng không được phép sợ! nhìn về hướng tiểu Như, trong mắt hiện lên hy vọng! Đúng, không phải là nàng, là tiểu Như làm, nàng không biết gì hết! mà trong bụng nàng không chừng còn có hài tử của Vương gia, Vương gia sẽ không đối với nàng như vậy! trong lòng nàng cũng thấy trấn định một chút.

“Đồ hỗn đản các người, buông ra, tự ta đi” giãy dụa thân thể, đồ cầu nô tài đáng chết, một ngày nào đó nhất định nàng sẽ xử lý bọn họ!

“Nhị phu nhân, ta khuyên ngài tốt nhất đừng phản kháng” Lộ Nguyên khẽ nhíu mày, nàng ta giống như không hiểu rõ cục diện hiện nay! Nghĩ đến chuyện nàng đã làm không khỏi thở than, đúng là không thể nhìn người qua vẻ bề ngoài! Nhị phu nhân này thoát nhìn ngây thơ thanh thuần, ánh mắt vô tội nhưng không người nào có thể tưởng tượng ra tâm địa nàng lại ác độc đến như thế!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 62: Dương Gia Chưa Từng Long Trọng Như Thế

“Vương gia...” Nhị phu nhân vừa nhìn thấy Vương gia đã phát cuồng lên cố gắng thoát khỏi bị hai thị vệ chế trụ.

“Buông nàng ra” thanh âm lạnh lùng mang hàn khí có thể làm người ta chết rét! Để cho nữ nhân phải co lại nhưng vẫn tự trấn định.

Nhìn người trước mặt trong lòng Vũ Mặc Nhiên dâng lên một tia tàn khốc vô tình, hận không ngay lập tức giết chết nàng.

Nhẹ xoa xoa cánh tay mảnh khảnh bị đau, hung hăng trừng mắt liếc Lộ Nguyên, tóc mai tán loạn, bộ ngực được che đậy xinh đẹp động lòng người hướng vào cả người Vũ Mặc Nhiên: “Vương gia, người xem, tay Vụ Nhi cũng bị đám nô tài này làm sưng lên rồi”

“Vậy người hy vọng sẽ xử trí bọn họ như thế nào?” vẻ mặt bí hiểm để cho người đang tựa vào lồng ngực của hắn hiện lên kinh ngạc! này...

“Bản vương cho người một cơ hội xử trí bọn chúng” con người vẫn lạnh lùng như vũ thỉnh thoảng lại trở nên sắc nhọn, đáng tiếc người trong ngực hắn không phát hiện ra! Trong lòng còn đang đặc ý cho là nàng có lẽ sẽ tránh được một kiếp này.

Ngẩng đầu lên nhìn Vương gia, đảo đôi mắt đẹp, khuôn mặt thanh tú tuyệt sắc mang theo vẻ đơn thuần vô tội.

“Vụ nhi”

“A, Vương gia” bàn tay bị kiềm chặt, lộ ra vẻ mặt vô tội.

“Vụ nhi, bản vương vẫn nghĩ người là nữ nhân thông minh, hiểu được thế nào là đặc sát ngôn quan sắc, cũng để cho bản vương vui vẻ! Nhưng người sao lại ngu xuẩn làm ra chuyện tình khiến ngay cả bản vương cũng kinh ngạc?”

Vương gia vừa nói cái gì? Chẳng lẽ nàng suy nghĩ nhiều quá, Vương gia căn bản không bởi vì chuyện kia...

“Vương gia, ngài nói gì, Vụ nhi không hiểu?” trực giác trong lòng cảm thấy bất an!

“Không hiểu, đúng không! Vậy bản vương sẽ làm cho người hiểu, Lộ Nguyên, đem tên hồn trưởng đó tới”

Nhìn nam nhân bị đưa tới, mọi người chỗ này cũng hít khí lạnh một hơi, đây là người sao? hai tay đã bị chém đứt, hai lỗ tai cũng không cánh mà bay, cả người toàn là máu, nếu như không phải còn cặp mắt đang sợ hãi thì mọi người cũng không biết hẳn là người hay không, nam nhân này căn bản đã bước một chân vào Địa ngục, bị Địa ngục hành hạ.

“A...” Vụ nhi không chịu được thét lên chói tai rồi ngã trên mặt đất, tiểu Như thì cũng đã hôn mê bất tỉnh.

“Hắt nước cho tỉnh lại” thanh âm rít qua kẽ răng làm cho những người ở đây hoàn toàn bất động, sắc mặt nữ nhân cố gắng hấp dẫn giờ phút này xám ngoét như người chết.

Toàn thân rung rẩy ngay cả hàm răng cũng va lập cập vào nhau, muốn nói cũng không thể nói ra!

“Vụ nhi biết hẳn sao?” Vũ Mặc Nhiên từ từ hạ mình tới bên cạnh nữ nhân toàn thân đang phát run, nhẹ giọng hỏi.

“A...Không...” phảng phất trải qua cuộc đời thật dài, nữ nhân trên mặt đất rốt cuộc cũng thét ra chói ta chấn động cả óc nhà.

“Vương gia, thiếp...thiếp thân không...không hiểu?” nắm chặt y phục của Vũ Mặc Nhiên, nhìn dám nhìn tới người huyết nhục mơ hồ kia.

“Người vẫn không hiểu sao?” tầm mắt nhìn tới tiểu Nhu sau khi tỉnh lại vẫn đang si ngốc.

Nghe được giọng nói của Vũ Mặc Nhiên, tiểu Như đột nhiên thức tỉnh hô to: “Vương gia, nô tỳ khai, nô tỳ khai....là Nhị phu nhân sai nô tỳ đi làm, là Nhị phu nhân...là nàng...là nữ nhân ác độc đã uy hiếp nô tỳ đi tìm người hãm hại Thất phu nhân...Vương gia...Tha mạng...”

“Người...đồ tiện nhân kia, người dám hãm hại cho ta, Vương gia, oan uổng quá...” ngẩng đầu lên nói.

“Không...không...Vương gia...là chủ ý của Nhị phu nhân, không liên quan đến nô tỳ! Vương gia minh xét” tiểu Như vội nói.

“Tiện nhân, ta sai người sao,là người vu oan cho ta” Vụ nhi đột nhiên nhào tới trước túm lấy tiểu Như ra sức đánh.

“Đủ rồi” Vũ Mặc Nhiên đã hoàn toàn mất kiên nhẫn.

“Ném vào đại lao, không cho ăn gì hết, ba ngày sau sẽ xử tử” thanh âm vẫn lạnh lùng như cũ làm cho hai người trên mặt đất hoảng sợ không dám ngẩng đầu, trên mặt hiện lên vẻ cầu xin.

“Không...đừng...Vương gia, Vụ nhi biết sai rồi...Vụ nhi thật sự biết sai rồi...Vương gia tha mạng a...”

Tiểu Như ngay cả cầu xin cũng không có khí lực, lại hôn mê lần nữa.

“Đem xuống”

“Không...không...Vương gia...Vụ nhi có thai, Vụ nhi có cốt nhục của Vương gia, ngài không thể giết ta...Vương gia, van xin người khai ân” tiếng đập đầu vang lên làm cho trên trán Vụ nhi đầy máu.

Hài tử! Tùy Tâm cũng từng bởi vì hài tử mới bị hấn hại tới thân thể! Trong lòng khẽ run! Không...

“Đưa xuống cho ta, đánh năm mươi trượng rồi ném vào đại lao” hấn ngay cả hài tử của Tùy Tâm còn không giữ lại, huống chi là nữ nhân này?

“Không...” nghe được phán quyết cuối cùng, nữ nhân liền lặn ra hôn mê bất tỉnh.

Dương gia

Lần trước đã náo nhiệt, lần này Dương gia mở yến hội giai nhân một lần nữa trở thành tâm điểm bàn luận của tất cả trà lâu tửu điểm trong kinh thành.

“Dương quản gia, thiệp mời đã phát hết chưa?” Dương lão gia từ sáng sớm đã ra chỉ đạo trên dưới Dương gia đủ biết chuyện này quan trọng như thế nào.

“Bẩm lão gia, đã phát xong hết rồi”

Hài lòng gật đầu, rất tốt! hấn không tin nhiều nữ nhân như vậy lại không có một ai có thể vượt qua nàng.

“Gọi Đại công tử tới đây” người ta nói trọng thưởng tất có dũng phu, hôm nay hấn phải đem tất cả thành ý ra bên ngoài.

“ạ, lão gia”

Dương Viễn Chi đã một đêm không chợp mắt! hấn vì Á Sơ mà vừa lo lắng lại vừa đau lòng!

“Sao vậy? ngủ không ngon sao?” Dương lão gia là người như thế nào chứ, vừa nhìn ra đã biết nhi tử mình đau lòng! Bất quá...hắn không tin Á Sơ lại không quay về! Cho nên hôm qua hắn ngủ rất ngon, híp mắt, sợ rằng người không ngủ được hẳn phải là nàng ta chứ không phải hẳn?

Nghĩ như vậy, tâm tình của Dương lão gia cũng thấy tốt lên một chút, nếu nữ nhân này hiểu chuyện thì nên rời xa Á Sơ, còn nếu không cũng phải tự biết rõ mà khuyên Á Sơ lấy một chính thất môn đăng hộ đối, hẳn còn có thể xem xét cho nàng làm thiếp! nhưng Á Sơ kiên quyết như vậy, bất quá... địa vị chính thất nàng cũng đừng mơ mà nghĩ đến!

“Cha...” Dương Viễn Chi không nói nữa, thôi vậy, yên lặng theo dõi sự việc vẫn là tốt nhất.

“Người thay Á Sơ ra cửa nghênh đón các vị tiểu thư”

“Dạ”

“Tùy Tâm, người có khỏe không vậy?” Dương Á Sơ đứng chờ ngoài cửa, trong lòng cảm thấy hôm nay Tùy Tâm thật quái lạ! Hôm qua đầu tiên là nàng gặp Hiên vương, rồi đuổi hẳn đi không biết đã cùng Hiên vương nói cái gì, rồi sau nữa lại muốn hẳn theo nàng dạo phố, đến phục trang lâu thì nói chuyện thật lâu với lão bản, rồi nàng lại đi lựa mấy thứ đồ trang sức đeo tay! Dọc đường đi nàng đúng là kì lạ, hẳn hỏi, nàng cũng chỉ cười cười thần bí, bảo hôm nay hẳn khắc biết.

“Được rồi, vào đi”

Dương Á Sơ nghe nàng nói có thể vào không đợi người ra mở cửa mà liền đẩy đi vào, hẳn đột nhiên ngây dại, lâu sau cũng không phục hồi được tinh thần.

Đây...đây là Tùy Tâm sao?

Mái tóc đen được búi lên đơn giản mà không kém phần tinh xảo, chỉ có một cây trâm bạc! bên cạnh chỉ cài mấy cái trâm hoa, da thịt trắng nõn mịn màng.

Mày liễu thon dài mà tinh tế, đôi mắt sáng khẽ lay động thanh thuần tinh khiết, hai má lộ ra phơn phớt ửng hồng không rõ.

Y phục tơ lụa trên người hẳn cũng chưa từng gặp qua, y phục màu xanh nhạt bám chặt trên người để lộ ra đường cong thon dài, thân thể động lòng người vừa nhìn không thể nghi ngờ, xương quai xanh hơi lộ ra làm cho nàng có một thứ mê người không thể nói ra thành lời! bên ngoài khoác thêm cái áo bằng lụa mỏng màu trắng! y phục xanh nhạt có thêm áo khoác lụa trắng bên ngoài như ẩn như hiện, mà thân thể thon dài kia cũng theo lụa mỏng mà nhẹ nhàng khiêu vũ!

Lộ Tuy Tâm rất hài lòng khi thấy biểu hiện của Dương Á Sơ! Đây là trang phục nàng đã tỉ mỉ thiết kế ra, chi tiết phía trên có hơi hiện đại một chút, như má hồng chẳng hạn. Thời đại này chỉ cần mặc sườn xám là đã thay đổi lắm rồi! Tóm lại là trong đơn giản có hoa lệ, trong hoa lệ có nhẹ nhàng, trong nhẹ nhàng mà kiêu mỹ!

Nhìn mình có lẽ cũng không tệ lắm, ít nhất từ vẻ mặt Dương Á Sơ nàng cũng cảm giác có chút thành tựu! đây có phải cái gọi là cô gái vui mừng vì mình đẹp trước mặt bạn trai không a?

Khẽ nâng hai cánh tay thon dài bạch khiết nhẹ nhàng xoay một vòng: “Như thế nào? Đẹp không?” thì ra nữ nhân khi yêu lại khác nhiều đến vậy.

Đôi mắt Dương Á Sơ càng thêm mê mông lung, nàng thật là đẹp!

“Thế nào? Dương Á Sơ?” Lộ Tuy Tâm nhìn trong ánh mắt tán thưởng liền nảy ra ý nghĩ trêu đùa hẳn một chút.

“Không đẹp phải không? Vậy ta đổi lại” làm bộ như muốn thay y phục ra.

Dương Á Sơ đang nhìn choáng váng nghe thấy tiếng cười của Tử Vân không khỏi đỏ mặt liền nói: “Rất đẹp” thật là rất đẹp!

Lộ Tuy Tâm cười một tiếng, trong lòng âm thầm than thở, hôm nay Dương Á Sơ cũng đẹp như quan như ngọc! nàng vẫn biết Dương Á Sơ rất tuấn mỹ, có thể nói là hoàn mỹ. Nhưng bây giờ nàng dùng tâm trạng hoàn toàn khác đối xử với hắn, hắn lại trở nên càng xinh đẹp tuyệt trần, chỉ có đôi mày kiếm anh khí mới làm cho người ta không nghĩ hắn là nữ nhân mà thôi, đầu lông mày khẽ đưa lên phía câu dẫn lòng người! khuôn mặt hoàn hảo, đôi mắt thu ba, gương mặt lúc cười lên còn có lúm đồng tiền ẩn hiện! Nam nhân này bề ngoài mà nói không ai có thể sánh bằng!

Dương Á Sơ vốn đưa mày lên nhún nhún: “Á Sơ có vào mắt Tuy Tâm hay không?” (Đây là kiểu nũng nịu đây)

“Hoàn mỹ không khuyết điểm” Aii, mỹ nam có nghĩa là trêu hoa ghẹo nguyệt, không biết hôm nay sẽ có bao nhiêu nữ nhân gục ngã dưới nam nhân vừa xinh đẹp bức người lại vừa có tiền này đây a~

“Thật?” nghe vậy mắt Dương Á Sơ sáng lên, nói vậy, Tuy Tâm cũng nhìn thấy hắn đẹp rồi?

“Thật, chúng ta đi thôi” hy vọng lão cha sống chết ngăn cản kia sẽ không vì sự xuất hiện của ta mà giận tới mức ngắt đi.

“Tiểu thư, Hiên vương gia đã tới”

“Nga, được ,ta biết rồi, chúng ta lập tức xuống ngay”

Dương Á Sơ khẽ hé mắt: “Tuy Tâm, ngày hôm qua người nói gì với Hiên vương đó a? sao ngay cả ta cũng không được nghe?”

“Sau này người sẽ biết”

Nhìn giai nhân trước mặt, hai mắt Vũ Mặc Hiên lóa sáng, không thể che hết ánh mắt thường thức cùng nhè nhẹ si mê.

Thấy ánh sáng trong mắt Vũ Mặc Hiên, Dương Á Sơ cũng xẹt qua một tia tinh quang, đưa tay nắm lấy tay Tùy Tâm hướng về phía Vũ Mặc Hiên mà thể hiện quyền lợi của hãn (Ra là ghen, hai anh này như trẻ con)

Lộ Tùy Tâm hơi nhú mày,nam nhân này càng lúc càng tiến bộ.

Vũ Mặc Hiên nhìn Á Sơ nắm tay giai nhân, rồi lại nhìn phản ứng của nàng, trong lòng có chút mất mát nhưng cũng rất nhanh chóng tỉnh táo lại! Tự an ủi mình: làm bằng hữu của nàng cũng tốt!

“Đi thôi, Hiên vương gia” trong lòng Dương Á Sơ thầm nghĩ, Hiên vương đi cùng cũng là chuyện tốt, có hãn thì ánh mắt của các vị thiên kim tiểu thư cũng dòi đi chút ít!

Sảnh chính Dương gia khổng lồ mà trống trải, bố trí xa hoa! Phía trên có sân khấu hoa lệ, hiển nhiên là để cho các vị giai nhân biểu diễn tài nghệ.

Hai bên dưới đài đặt ba vị trí, chính giữa có một lối đi, hai bên để đặt bàn ghế! Dương gia mở yến hội lớn như thế, có lẽ tất cả các tiểu thư đại gia lớn nhỏ trong thành, danh môn thiêm kim bình thường cũng mấy khi xuất hiện vậy mà cũng tới thủ phủ này.

Vừa đến đây, những vị bình thường coi như vẫn hay nhìn thấy sân khấu cũng phải khiếp sợ tài phú của thủ phủ.

Vũ long vũ sư đồ sộ,mỗi người đều có vị trí và cương vị thể hiện tài năng khác nhau,chỉ đợi chủ nhân ra lệnh.

Những món điểm tâm tinh xảo, nước trái cây cũng đều được đặt ở khắp nơi cho khách dùng.

Ít cũng có đến hàng trăm nha hoàn đứng một hàng ở hai bên, chờ các khách tới cửa sẽ ra tiếp đón! Loại phô trương như thế này trừ hoàng cung quý tộc ra có lẽ chỉ có thủ phủ mới có thể làm được!

Nhìn tới các vị tiểu thư tới trước đang làm quen bắt chuyện với nhau, không khỏi kinh ngạc, bởi vì chỗ này không chỉ khung cảnh vô cùng hoa lệ mà người cũng xinh đẹp, thông minh, cũng đều là giai nhân tài nữ.

Thiên Tâm tới sau nhìn thấy một tràng diện long trọng chưa từng có, đôi mắt đẹp kinh ngạc, vốn tưởng rằng nàng là thiên hạ đệ nhất mỹ nữ tất nhiên sẽ là nhân vật trung tâm thu hút sự chú ý, không nghĩ tới...này...nàng bây giờ mới biết thì ra Thiên Vũ có nhiều mỹ nhân như vậy, mà mọi người địa vị không nhỏ.

“Thiên Tâm cô nương tới” tiếng người thông báo cũng làm cho những người đang trao đổi trong sảnh phải ngẩng đầu lên, trong lòng có chút chấn động! Thiên Tâm cô nương cũng tới sao? cơ hồ tất cả đều quàng ánh mắt đánh giá đến.

Áo tơ lụa phấn trắng, tà áo dài thướt tha, một dải lụa trắng như đám sương sa vòng qua hai cánh tay tùy ý bay ở phía sau, miệng áo trước ngực khê phập phồng làm cho người ta mơ màng hàng nghìn hàng vạn lần.

Mái tóc dài đen nhánh khẽ lay động, phía trên tô điểm trang sức hoa lệ, hai bên dải kim sức chảnh tề nhẹ dao động, xinh đẹp mà thanh thuần, chập chờn sinh tư! Nàng xinh đẹp rung động lòng người, đến ngay cả hai tỳ nữ thù mị phía sau cũng làm cho người khác nhìn chăm chú.

Trong lòng những người ở đây cũng nổi lên ánh mắt hâm mộ cùng ghen tị!

“Thiên kim của lễ bộ Lưu đại nhân tiểu thư Lưu Thanh An đến”

Vốn bị Thiên Tâm cô nương làm cho chấn động bây giờ càng cả kinh.

Ngẩng đầu nhìn vị Lưu tiểu thư chưa bao giờ từng lộ diện trước mặt mọi người.

Lưu tiểu thư chưa ai từng gặp mặt, chỉ có tin đồn rằng tài nghệ của nàng so với Thiên Tâm cô nương chỉ hơn chứ không kém! Chưa từng gặp mặt nhưng đã được xếp vào một trong nhân vật thần bí của tứ đại mỹ nhân kinh thành, đệ nhất thiên hạ mỹ nữ chính là Thiên Tâm cô nương, thứ hai chính là vị tiểu thư này, thứ ba là Hoa phi đã bị nhét vào hậu cung Hoàng thượng, thứ tư là Lý Tịch- thị thiếp của Lộ vương gia.

Nhìn về phía người đến, Thiên Tâm khẽ híp mắt, trong lòng hoài nghi, sao hôm nay nàng ta lại đến? hay là cũng muốn đoạt lấy vị trí nữ chủ nhân Dương gia?

Nghĩ đến có thể tận mắt được nhìn thấy nhân vật thần bí trong truyền thuyết, mọi người trong sân đều mở to mắt.

Nàng một thân y phục màu vàng nhạt thanh nhã, uyển chuyển, lụa trắng che lại khuôn mặt, đôi mắt sáng trong suốt đến chói lọi, gáy ngọc thon dài, trên ngực da trắng nõn nà như bạch ngọc, nửa đậy nửa che. Thắt lưng thanh mảnh nhưng không bó chặt. Gót sen dưới làn váy nhẹ nhàng mềm mại như người bước ra từ trong bức họa! phía sau là tỳ nữ thanh tú ôm tỳ bà trong tay, nhìn đến nơi này. Thiên Tâm ánh mắt mím cười nhìn, nàng hôm nay muốn lên sân khấu?

Trong mắt khẽ đánh giá một chút mọi người trong sảnh, nhìn đến Thiên Tâm thì gật đầu một cái, coi như là chào hỏi, sau đó trực tiếp đi tới một chiếc ghế dưới đài ngồi xuống, Thiên Tâm cũng trầm tư rồi tiến lên ngồi bên cạnh nàng.

Nhìn thật sâu một cái rồi hỏi: “Vì sao người lại đến?” nàng không phải là...không quan tâm tới những thứ này hay sao?

Nhẹ nghiêng đầu chậm rãi cười một tiếng, tấm lụa mỏng trên mặt cũng theo động tác của nàng mà lay động, không nói một từ.

“Thiên kim Vô vân chương môn tiểu thư Nhiễm Linh Nhi đến”

Lời còn chưa dứt, một đạo thanh âm lạnh lạnh lấn át tất cả thanh âm: “Thật đúng là náo nhiệt a!”

Mà giọng nói này không chỉ làm cho người ta ngây dại mà nhìn cũng ngây người.

Một thân sắc hỏa hồng để cho mọi người chấn động, đây là Nhiễm Linh Nhi tiếng tăm lừng lẫy trên giang hồ? sát tinh trong truyền thuyết.

Nghĩ như vậy, mọi người đều thu hồi ánh mắt đánh giá, chỉ dám thỉnh thoảng liếc mắt quan sát. Trang phục màu đỏ có chút ít lưu loát, nhưng nụ cười trên mặt làm cho người ta quên đi thân phận của nàng, đôi mắt đen láy mang theo chút ít nghịch ngợm. Làn da căng tròn cũng không trắng nõn như người khác mà mịn nhẵn nhu hòa như sắc bạch ngọc, cái miệng anh đào không tô mà hồng, kiêu diễm mê người! hai sợi tóc bên má theo gió mà dao động, tròn mắt sáng như trân châu linh hoạt chuyển động! mấy phần tinh nghịch, mấy phần hào khí, hơn nữa y phục màu đỏ làm cho mọi người trong thời gian ngắn đều coi nàng thành muội muội thiên chân khả ái nghịch ngợm.

Nhìn thoáng qua toàn sảnh, không để ý tới mấy người đang ngây người kinh ngạc kia, Nhiễm Linh Nhi đi tới bên cạnh Thiên Tâm ngồi xuống “hai vị tỷ tỷ thật là xinh đẹp a!” xinh đẹp làm cho bàn tay ta ngứa ngáy, chỉ muốn tiến lên nhéo một phen.

Bất quá, quên đi, nàng đã hứa với cha không được gây chuyện rồi, lần này vất vả lắm nàng mới thuyết phục được cha cho đi. Nàng muốn nhìn một chút vị đồ đệ mà sư tổ dạy dỗ, tò mò muốn biết vị sư thúc giang hồ đệ nhất công tử rốt cuộc vì cô gái như thế nào mà điên cuồng?

Hiện giang hồ đang lưu truyền nói sư thúc vì một nữ tử mà mất hết tâm trí, tuyệt đối khinh thường sư thúc! Hừ! nàng sẽ cật lực ủng hộ sư thúc, cũng rất tin tưởng vào mắt nhìn của người! Thế mà lão cha của sư thúc lại bắt ép sư thúc lấy một cô gái mà mình không thích, thật là đáng ghê tởm!

“Ân...Nhiệm cô nương tư sắc nhẹ nhàng thoát tục” Thiên Tâm khẽ mỉm cười.

“Uy, vị tỷ tỷ à, người có thể tháo khăn che mặt cho ta coi một chút được không?” nhất định có mụn lớn, nếu không che mặt làm gì a?

“Ta không muốn” thanh âm thanh thúy đến từ Lưu Thanh An chưa từng mở miệng.

Bĩu môi một cái! Có gì đặc biệt hơn người, trong đầu nàng đang nghĩ động thủ giựt tấm khăn kia thì đã bị giọng nói trên đài cắt đứt.

“Dương gia có thể mời được các vị tới đây là phúc của Dương gia! Hôm nay mong rằng các vị cô nương hãy tạm để căng thẳng ra một bên, cùng nhau thi triển tài nghệ, nữ chủ nhân Dương gia tuy kém so với hoàng thân quốc thích nhưng coi như sống trong nhung lụa, giàu sang phú quý! Lão đây hôm nay được Dương lão gia mời tới, lão nhân bất tài nhưng cầm kì thư họa, thi từ ca phú cũng hiểu sơ sơ một chút, lão là một trong sáu người tại đây sẽ quyết định ai là người thắng”

Chẳng biết từ lúc nào, hai bên dưới đài có năm vị lão nhân ngồi tại chỗ mình, gật đầu mỉm cười với các nữ tử trong sảnh.

“Đó là Lâm phu tử...” người bên dưới nhìn thấy một lão phu không khỏi khiếp sợ, vị Lâm phu tử này là kinh thành đệ nhất phu tử, rất nhiều đại quan trong triều cũng là học trò của hắn! Nghe nói còn từng là lão sư dạy dỗ cho đương kim Hoàng thượng.

Cũng chính là ân sư của Hiên vương gia! Xin miễn phong thưởng chức tước cũng bởi vì muốn làm một phu tử bình thường, dĩ nhiên muốn làm học trò của hắn không phải chuyện dễ! Dương gia có thể mời hắn làm chủ, này... chỉ có thể nói rằng tài phú của Dương gia là không thể tưởng tượng.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 63: Toàn Sánh Kinh Ngạc

Dương Á Sơ nhìn thấy Dương gia chủ viện phi thường náo nhiệt, khuôn mặt tuấn mỹ lộ ra ý tứ không rõ, xem ra cha quả thật đã hao hết tâm tư vì chuyện này!

Vốn định đi cùng với Tuy Tâm nhưng Tuy Tâm lại nói hăn cứ đi trước, nàng cùng Hiên vương tối nay sẽ đến!

Nghĩ như vậy tròng mắt Dương Á Sơ trở nên nhu hòa, đến gần nàng hăn vẫn thấy chưa đủ, hăn muốn đem nàng giấu đi một nơi để không cho tài năng của nàng hiện ra trước mắt người đời, bởi vì hăn sợ sẽ có quá nhiều người muốn đoạt lấy nàng!

Ánh mắt toát ra vẻ sắc bén không phù hợp với hăn! hôm nay nhất định hăn phải làm cha hiểu, dù cha có làm gì đi chăng nữa thì hăn vẫn quyết tâm đến cùng. Hăn có thể vì nàng mà tiếp nhận Dương gia thì cũng có thể vì nàng vứt bỏ Dương gia! Nhất niệm chi gian toàn bộ quyết định bởi nàng!

Bởi vì đến cuối cùng nên Dương Á Sơ cũng không làm cho nhiều người chú ý. Lâm phu tử trên đài cũng mỉm cười đáp lại, trong lòng thầm nghĩ: quả là một nam tử xuất sắc a, nhi tử của Dương lão gia này đúng là có tư cách đi chọn lựa thê tử.

Dương lão gia trên mặt hiện lên đặc ý, hăn biết Á Sơ nhất định sẽ tới.

Nghĩ như vậy, thân thể gầy gò của Dương lão gia hướng Lâm phu tử mà nói: “Phu tử, đây là tiểu nhi Dương Á Sơ, cũng chính là chủ sự Dương gia”

thật ra giới thiệu cho Lâm phu tử còn không bằng giới thiệu cho các vị nữ tử ở đây.

Mấy tiếng không khống chế được than lên làm cho Dương lão gia trong lòng thâm đắc ý. Với điều kiện của nhi tử hãn thì còn có thiên kim tiểu thư nào không chấp nhận a? nói không chừng hãn còn giúp Á Sơ lấy về mấy thiệp ý chứ.

Chỉ thấy nam nhân một thân cầm y đứng trong sảnh, mái tóc buộc gọn lên, khuôn mặt như ngọc nguyệt, sắc như xuân hiếu chi hoa, tóc mai như thanh đao, lông mày như tranh vẽ, khuôn mặt trái đào, đôi mắt thu ba, vẻ mặt bình thản làm cho giờ phút này người ta không biết hãn đang nghĩ cái gì! “Ha ha, Dương công tử đúng là có phong thái tuyệt luân! Lão phu thật hâm mộ Dương huynh đệ phúc khí lớn a!”

“Ha ha, đâu có, đâu có, lâm phu tử, bắt đầu đi” Dương lão gia ngồi xuống rõ ràng đang rất thần thanh khí sáng!

Các vị nữ tử cũng rời rít quay đầu lại, Nhiễm Linh Nhi vui vẻ quay đầu theo, Oa, sự thúc đã tới!

Thiên Tâm thì lại chú ý tới thân thể vị cô nương mang khăn lụa mỏng này lúc nghe Dương công tử đến lại chấn động, mặc dù rất nhẹ nhưng nàng vẫn cảm nhận được, đây...chẳng lẽ nàng cũng đối với Dương công tử...?

Đôi mắt Thiên Tâm hơi híp lại, hôm nay nàng quyết tâm phải trở thành nữ chủ nhân Dương gia, nàng ta tốt nhất là không nên tranh giành.

Tài phú Dương gia đúng là kinh người, nàng cũng không phải là Lý Tịch, có thể vì cái gọi là tình yêu mà cam nguyện làm tiểu thiếp cho người khác.

Nàng nhớ lại vị nam nhân nhẹ nhàng tình cờ gặp ở Du Nhiên cư kia, một thân tôn quý bất phàm, trong lòng cũng khẽ rung động! Chẳng lẽ nàng

một mực chi duyên động tâm với nam tử kia sao? không...nàng sẽ không! Nàng sẽ không ngu ngốc như Lý tịch kia đâu.

Mặc dù Lộ vương gia quyền cao chức trọng, nhưng ngay cả trắc phi cũng không đạt được làm cho nàng có chút do dự. Nàng muốn có một địa vị cao quý được mọi người ngưỡng mộ, rồi hãy nói Dương công tử đúng là nhân trung chi long, gả cho nam tử như vậy sẽ không bôi nhọ nàng! Cuộc đời này nàng cũng sẽ không làm thiếp mà phải làm chính thất! huống chi lại là chủ nhân của đại gia đại nghiệp thủ phủ!

Nghĩ như vậy, trong mắt Thiên Tâm lộ ra tình thế bất buộc.

Lưu Thanh An khẽ liếc Thiên Tâm một cái, khuôn mặt bên dưới khăn che nhẹ cười.

“Hiên vương gia đến...” tiếng người thông báo đột nhiên vang lên giống như tiếng sấm vang dội phía trên chủ viện Dương gia! Cũng làm cho Lưu Thanh An thân thể khẽ động, rũ xuống ánh mắt mang theo thần sắc phức tạp, tại sao hần lại đến?

Này...Dương lão gia khẽ cau mày, Hiên vương gia là đến phản đối sao? cả kinh thành đều biết hôm nay hần tổ chức yến hội chọn thê, cũng không muốn mời bất cứ nam nhân nào tới a?

Nam tử mang cằm y màu tím nhạt như đạp nguyệt mà đến, mắt sáng mày kiếm, sống mũi cao thẳng, dung mạo tuấn lãng, trên đầu buộc dải kim quan khảm tử, thêm phần cao quý, cũng tỏ rõ thân phận của hần! Nhưng để cho người ta kinh ngạc không dám tin mới là cô gái đi bên cạnh hần.

Đó...

Bên trong chủ viện chủ tới không phân biệt đều mở hai mắt nhìn trừng trừng, ngạc nhiên hít không khí.

Dương lão gia càng không còn một hơi thở thiếu chút nữa không đứng dậy nổi, hẳn không dám tin nhìn cô gái đang đứng bên người Hiên vương.

Những người còn lại cũng sợ hãi than lên, nữ nhân này quả thực đặc biệt.

Mái tóc dài mượt trút xuống, phía trên cài mấy cây hoa trâm, không thể diễn tả hết vẻ mỹ lệ thanh nhã, cao quý thoát tục. Vốn gương mặt thanh nhã lạnh nhạt đột nhiên cười, hai má vi lan đỏ ửng, làn da trắng như tuyết, hai mắt trong trẻo thanh thuần như nước.

Một thân y phục áo khoác bằng lụa mỏng, phía dưới là thân thể thanh linh lá lướt...có thể nói là đẹp nhưng cũng không làm cho người ta cảm thấy tục.

Không có ai hoài nghi nữ tử này sẽ bị người ta quên lãng, nàng thành công nhất chính là thu hút ánh mắt mọi người!

Lưu Thanh An quay đầu, trong lòng vẫn kinh ngạc, đây chính là nàng sao? Kinh thành đều đồn đại về một cô gái, Ôn Tỳ Tâm! Chính là cô gái đã làm đông đảo nam nhân ưu tú phải động lòng đó sao? thậm chí còn làm cho hẳn phải thương thức cùng động tâm?

Chính là Ôn Tỳ Tâm mà phụ thân nàng nói là kỳ nữ?

Thiên Tâm nhìn một cái liền nhận ra, đây chính là Ôn Tỳ Tâm làm cho Dương công tử thề không phải nàng thì không lập gia thất.

Hôm đó bên trong đình gáy ra một khúc đàn tuyệt thế kinh thiên mà cũng chỉ lạnh nhạt chỉ vào hồ sen cười một tiếng: hoa sen, gần bùn mà không nhuộm mùi bùn là cô gái này? Điều làm nàng kinh ngạc hơn là Ôn Tỳ Tâm vì bất trình nên mới bị Lộ vương gia vứt bỏ? bởi vì trả lời đúng câu hỏi của Ngân thái tử mà được Hoàng thượng đặc xá trở thành thường dân? Cũng chính là người dám ở trong điện Kim Loan nói với Ngân thái tử

“nam nhân cả đời chỉ có mình nàng” ? nàng không thể hiểu được, mọi người trong sảnh cũng không thể hiểu.

Nghe Dương công tử gọi “Tùy Tâm” mọi người mới chứng thật ý nghĩ ban đầu. Nàng đúng thật là Uông Tùy Tâm!

Trên dưới Thiên Vũ đều lưu truyền tin đồn về cô gái này!

Nghĩ tới đây, mọi người trong sảnh trừ Dương lão gia đều quàng ánh mắt về hướng nàng! Có âm thầm đánh giá, có giễu cợt châm chọc, cũng có cả nghi ngờ bất minh...

Nếu nói ai là người được chú ý nhất tối nay thì người đó đích thực là nàng.

Mỗi câu mỗi lời của nàng cũng đều trở thành chủ đề náo nhiệt của cả Thiên Vũ.

Nàng tán thưởng Trữ phi “Kỹ thuật nhảy như chim bay trên trời, nhân gian khó có vài lần nhìn thấy” để cho lão tứ Hiên vương cũng phải khen là câu thơ tuyệt thế.

Là cô gái trả lời đúng Ngân thái tử ba đạo đề làm cho nam nhân cũng phải xấu hổ.

Hay là...để cho thiên hạ đệ nhất công tử Dương Á Sơ phải khom lưng kính trọng.

Trong mắt Nhiễm Linh Nhi âm thầm đánh giá, khí thế của nữ tử này làm cho nàng cảm thấy kính nể.

Nàng...nàng rất đặc biệt, thảo nào mà để cho sư thúc cứng đầu cũng bị thuyết phục! dù mới nhìn thấy lần đầu nhưng nàng cũng rất có thiện cảm với người này.

“Hình như bản vương tới làm cho Dương lão gia không vui thì phải?” nhìn lão nhân trong mắt có chút tức giận, tròng mắt Vũ Mặc Hiên lóe lên! Nhưng khẩu khí vẫn bình thản như không có gì không ổn.

“Hiên vương gia đại giá quang lâm là phúc của Á Sơ, lão nhân sao dám không hoan nghênh? Mời” Hiên vương này từ trước đến giờ vẫn không thân thiết với người khác, cũng rất ít người nhìn thấy hẳn, nhưng hôm nay hẳn trình diện rõ ràng là muốn làm chỗ dựa cho nữ nhân này.

Khom người, Dương lão gia cung kính mời Vũ Mặc Hiên ngồi nhưng trong mắt cảm thấy tức giận vì tâm tư nữ nhân này! Suy nghĩ một chút rồi tiến lên nói: “Vương gia có thể tới lão nhân ta cảm kích vạn phần, chẳng qua là không biết này...”

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Dương lão gia, chẳng lẽ ta không phải thiên kim tiểu thư sao?” binh bộ thượng thư cũng là chức quan không nhỏ, mặc dù không có thực quyền nhưng ít ra vẫn còn thế diện! Cho dù Ôn Chấn có không xem nàng là nữ nhi, hôm nay chỉ cần Dương lão gia phủ quyết thân phận nàng chẳng khác nào là không coi Ôn Chấn ra gì sao.

Này...nữ nhân này!

“Đương nhiên rồi, Ôn tiểu thư mời”

Lộ Tuy Tâm quét mắt một vòng, dùng ánh mắt đánh giá lão phu trên đài sau đó khẽ gật đầu, cũng làm cho lão phu tử mỉm cười! Đúng là cô gái kỳ lạ, không biết có kinh bang thế tài như mọi người đồn thổi hay không.

Nhìn thoáng qua cô gái ở giữa sảnh, Dương Á Sơ cúi đầu che dấu ánh mắt lay động: Tuy Tâm, thật xin lỗi, đã để người đối diện với những thứ này! Nhưng mà...có phải người hiểu tâm tư của ta nên mới làm như vậy? Tuy Tâm, chờ ta, ta sẽ cùng người rời xa những thứ phân tranh này!

“Tốt, tiếp theo chúng ta cùng thưởng thức xiếc ảo thuật của gánh hát do lão gia mời riêng tới đây”

Nhất thời, chiêng trống vang lên, các vũ sư nhanh chóng dàn đội ngũ ở trên khán đài mà bay múa, giống như chân long quanh quần phía dưới thân thể họ.

Xiếc ảo thuật cũng tận lực biểu diễn..

Xem xong màn diễn, Lâm phu tử lên đài công bố đề mục, để cho những tiểu thư vốn đang chìm trong màn vừa rồi mừng rỡ mà nhất thời náo loạn.

“Lão phu xin ra đề thứ nhất, đó là tài đánh đàn, xin mời vị tiểu thư nào lên trước?”

Tất cả mọi người đều ta nhìn người, người nhìn ta, đúng lúc ấy thì có một giọng nói thanh thúy vang lên: “Tiểu nữ tử Lưu Thanh An xin mạn phép”

Toàn sảnh trong nháy mắt hoàn toàn yên lặng.

Thứ nhất là muốn xem một chút thực lực của nữ tử này, xem hư hay là thật. Thứ hai là cũng không dám lên trước, dù sao nếu chuẩn bị không tốt lại gây ấn tượng xấu!

Lộ Tuy Tâm nhìn bóng lưng cô gái đang bước đi nhẹ nhàng, trong lòng cũng cảm thấy ủng hộ nàng.

Nàng là một giai nhân, chỉ cần bóng lưng cũng đủ rung động lòng người, hơn nữa là cô gái đầu tiên lên đài! Nàng nói nàng tên là Lưu Thanh An?

Nữ nhi duy nhất của Lễ bộ Lưu đại nhân, tài nữ thần bí nhất kinh thành!

Trên đường đến đây, Vũ Mặc Hiên đã đem những gì hắn biết về các vị nữ tử trong kinh thành nói cho nàng, thậm chí người đó có đặc điểm gì cũng nói chi tiết cho nàng nghe! Hắn tỉ mỉ làm cho nàng thấy cảm động! tâm nam nhân này quá nhạy cảm, nhưng ánh mắt lại càng nhanh nhạy! Vũ Mặc Hiên nắm bắt tâm người không ai bằng! chẳng qua là đáng tiếc có thể hắn ít hấp dẫn lực chú ý của người khác hoặc là hiếm khi hắn xuất hiện.

Mà Dương Á Sơ...

Lộ Tùy Tâm nhẹ nhàng cười, hắn đúng là làm cho nàng cảm động, nàng cho nàng muốn cùng hắn đi du ngoạn nhân gian! Bất quá hắn còn chưa có dứt được tâm sự, vì giấc mộng của nàng, vì tình cảm sâu nặng của hắn, nàng cũng chỉ có thể biết thời biết thế đem mình lâm vào cảnh phân tranh nữ nhi này.

Tiếng đàn phát ra làm cho thần sắc mọi người kích động, ý cảnh của khúc đàn này thật ưu mỹ khiến cho tâm tình người ta sáng khoái, hơn nữa tâm tư cũng biến đổi theo tiếng đàn.

Một khúc đàn kết thúc, thanh âm cuối cùng rơi xuống mà mọi người trong sảnh vẫn chưa phục hồi lại tinh thần.

Cô gái ngồi trên đài cũng không nói gì, chỉ chậm rãi đợi mọi người hoàn hồn!

“Hay...” Lâm phu tử vuốt râu khen thưởng! Lưu tiểu thư gầy tỳ bà thật không giống bình thường! chỉ sợ các vị tiểu thư nghe xong mà chấn động.

Dù sao nghe Lưu tiểu thư đánh xong cũng là cảm chắc chiến thắng, không một ai dám bước lên đài mà rước lấy nhục làm gì, trận này xem ra Lưu tiểu thư thắng.

Vũ Mặc Hiên cũng gật đầu tán thưởng nhìn về phía cô gái ở trên đài, Lưu cô nương quả thật đàn rất tuyệt, các cô gái ở đây rất ít người có thể đạt

tới cảnh giới như thế, trừ...nhìn qua người vẫn lạnh nhạt như cũ! Nàng tinh thông âm luật không thua kém gì hẳn!

Dương Á Sơ nghe xong cũng chỉ nhú mày!

“Thiên Tâm bất tài xin thể hiện một chút”

Thiên Tâm nhìn thoáng qua người trên đài, đứng lên mỉm cười nói!
Khóe mắt thì lại liếc qua Lộ Tuy Tâm, nhìn thấy nàng lạnh nhạt thì có chút ảo não!

Thiên Tâm gảy đàn tranh, tiếng đàn du dương sinh động của nàng cũng chiếm được không ít hảo cảm từ những người ở đây! Bất quá so với Lưu Thanh An, tiếng đàn của nàng cũng còn thua kém vài phần! từ biểu lộ của các vị chủ khảo cũng có thể nhận ra.

Tiếp theo là một vị tiểu thư y phục màu lam lên thối sáo..

“Uy, người chính là Uông Tuy Tâm?”

Lộ Tuy Tâm nhướng cao mày, nhìn vị tiểu thư trước mặt...không...phải nói là một tiểu cô nương mới đúng!

“Nếu như ta cho người biết, ta không phải đến tranh giành tình lang thì người có tin ta không?” ánh mắt to tròn ngây thơ trên khuôn mặt bầu bĩnh phát ra tia hiếu kì, nàng không khỏi bật cười.

“Người cười lên rất đẹp” Nhiễm Linh Nhi thành thực nói.

“Cám ơn, vậy sau này ra sẽ cười thật nhiều với người” điều kiện đầu tiên là người vẫn thật lòng với ta, thật là một cô nương khả ái a! khiến cho nàng nhớ tới Tử Vân!

“Tại sao?” đôi mắt to tròn có chút tò mò.

“Bởi vì người khen ta a!” hài lòng nhìn vẻ mặt kinh ngạc của tiểu cô nương, Lộ Tuy Tâm phát hiện ra kể từ khi nàng quyết định cho mình một cơ hội yêu thương thì chính nàng cũng thay đổi thành một người khác! Tâm của nàng đang dần dần mở ra, cũng nguyện ý thay đổi cách nhìn sự việc, bất quá tiểu cô nương một thân hồng y này nàng không thấy ghét bỏ, ngược lại còn có chút thiện cảm, bởi vì nàng có một đôi mắt trong suốt thỉnh thoảng lại lưu chuyển nét tinh nghịch.

“Nghe nói người là ý trung nhân của sư thúc ta a?”

Sư thúc? Nàng gọi Dương Á Sơ là sư thúc? Vậy cha nàng chính là sư huynh của Dương Á Sơ rồi? chưa từng nghe hẳn có một sư huynh bao giờ.

“Người sao lại không trả lời ta?” tiểu cô nương không hài lòng kéo kéo người đang suy nghĩ thất thần.

“Nếu Dương Á Sơ là sư thúc của người, như vậy trước mắt có thể nói, ta đúng là cùng sư thúc của người nói yêu thương”

“Nói yêu thương là cái gì?” cô nương này luôn luôn chọn được từ nào trọng điểm.

“Chính là nhận lời sư thúc người theo đuổi” Lộ Tuy Tâm nhìn trên đài cô nương đã thối sáo xong đang đi xuống, rồi lại có người lên đánh đàn tranh, nàng vừa phải nghe âm nhạc trên đài lại vừa phải đối phó với nha đầu tò mò này a.

“Sư thúc ta tại sao lại theo đuổi người?” sau đó nháy mắt nhìn Lộ Tuy Tâm, trong lòng nói thầm, hắc hắc, nàng đang làm nhiệm vụ tình báo a.

“À, sao người không lên đánh mấy thứ đồ chơi tốt kia a?”

“Thứ nhất, sư thúc người sao lại theo đuổi ta thì người đi mà hỏi hẳn, thứ hai, ta sẽ không đánh đàn” cố cầm trờ đàn tranh ra nàng cũng chẳng biết

gì nữa, chỉ biết nghe thôi!

“A, người cũng không đánh đàn a, ta cũng sẽ không đánh đàn, uy, hai ta đúng là có chung ý tưởng không a? ta thích luyện võ, còn người?”

Lộ Tuy Tâm vươn tay ra dưới mũi nàng rồi khẽ cười một tiếng, đẩy một chút, sau đó nhìn thẳng nàng cười.

Cũng không nói gì mà cứ nhìn thẳng vào nàng!

“Uy, sao người cứ nhìn ta như vậy?” bị ánh mắt soi mói như vậy cảm giác thật đúng là không tốt, hại nàng cả người cũng không được tự nhiên.

“Uy...” lời muốn nói đột nhiên bị nàng rút tay ra búng một cái vào trán, oa, đầu nàng thiếu chút nữa cũng ngã xuống.

Này...nữ nhân này...có cá tính, nàng thích!

“Vòng thứ nhất còn có người nào muốn lên biểu diễn hay không?” Lâm phu tử quét mắt về phía đài, rơi trên người Lộ Tuy Tâm vài giây rồi lại dời đi chỗ khác, không giải thích được vì sao nàng không lên sân khấu.

“Được rồi, không còn ai thì ta tuyên bố, vòng thứ nhất Lưu Thanh An tiểu thư thắng, thứ nhì là Thiên Tâm cô nương, thứ ba là Lam Thủy Dung tiểu thư”

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, xem ra trận này hai đối thủ mạnh nhất là vị Lưu Thanh An và Thiên Tâm cô nương! Bất quá vẫn còn có một số người chưa biểu diễn, không loại bỏ cũng là người tài năng, có lẽ là làm bộ thanh cao, cũng có lẽ tự ái của các nàng không cho phép lên đài biểu diễn như thế chỉ vì một nam nhân, nói vậy các nàng đến đây cũng là vì chi mệnh phụ mẫu sao, ví dụ như cô gái kiều ngạo thanh tao ngồi ở trong một góc sảnh! Bên phải nàng là cô gái đang ôn nhu mỉm cười! hai người này hẳn cũng tài hoa hơn người!

Mới vừa rồi nàng chú ý tới các nàng lúc đầu rất nhập tâm nghe đàn! Từ trang phục cũng thấy hai vị này chắc chắn bất phàm, hẳn cũng là người trong giới thượng lưu.

Có lẽ vì cảm thấy nàng đang nhìn chăm chú nên cô gái kiêu ngạo như mai cũng khẽ nghiêng đầu qua đánh giá nàng.

Lộ Tuy Tâm cười nhạt một tiếng, cũng không có chút lúng túng làm cho đối phương hơi sững sờ.

Nhiễm Linh Nhi hướng theo tầm mắt của nàng mà nhìn sang, khẽ nhúu mày, nàng ta cũng tới sao?

“Nàng ta là Đại tiểu thư Thân gia gần bằng với Dương gia” một người rất kiêu ngạo! Hừ, có gì đặc biệt hơn người chứ, cũng chỉ đẹp hơn người khác một chút mà thôi.

“Sao? người biết nàng?” nhìn trong mắt có vẻ khinh thường, tiểu cô nương này biết người đó.

“Hừ, ta không có biết nàng” là Đại sư huynh của nàng có mắt như mù lại đi si mê nàng ta.

“Nga” người đối diện cũng không giấu được tâm sự mà hiện lên trên khuôn mặt, vừa bất mãn lại vừa cứng rắn, biết mà lại tỏ ra là không biết.

Thân gia, gia tộc thượng nhân gần bằng với địa vị thủ phủ, vị Thân Như Ca này là Đại tiểu thư- nữ nhi của vợ cả Thân gia, tính tình thanh cao lãnh ngạo, cũng không khác gì lắm so với Uông Tuy Tâm! Hai vị tiểu thư này kiêu ngạo cũng có phần khác nhau.

Người trước là gặp may mắn, được sủng ái một thân giàu sang phú quý, tự nhiên sẽ có mắt ca hơn đầu!

Người sau cũng là vì tự ái không cho phép mình tự ti mới có một thân ngạo khí như vậy!

Một người khác chính là Hà Tĩnh Nhi cô nương! Là thứ nữ của Hà đại học sĩ! Trưởng nữ còn lại chính là người được sủng ái nhất hoàng cung... Trữ phi nương nương.

Còn có thiên kim tiểu thư Lưu Thanh An của Lưu đại nhân, ba người này thân phận cũng không sai biệt là bao nhiêu.

Bất quá so với tướng mạo thẳng được chỉ có Thiên Tâm cô nương thế gia giang hồ, bối cảnh xuất thân cũng không thể xem nhẹ! Chỉ là Thiên Tâm cô nương không phải gia đình quyền quý.

Lộ Tuy Tâm sửa lại tư cách bên ngoài, trong lòng thầm nghĩ: bốn người này không biết đến đây là có mục đích gì.

Ngẩng đầu nhìn Dương Á Sơ, phát hiện tầm mắt hẩn hơi dừng lại trên người Thân Như Ca rồi lại đưa sang hướng nàng, Lộ Tuy Tâm cười nhạt một tiếng! Xem ra có phải nàng đã đoán được tâm tư Dương lão gia? Có lẽ ngay cả bọn ta cũng nằm trong lòng bàn tay hẩn! Nhưng nàng vẫn tin tưởng vào tình cảm của hẩn đối với nàng! Ai, nữ nhân khi yêu quả thực là ngu ngốc a! bây giờ nàng cũng có chút đồng cảm với Uông Tuy Tâm, nhưng mà nàng không phải Uông Tuy Tâm, tất nhiên sẽ không tái diễn lại tiết mục dâng mạng như với Vũ Mặc Nhiên đâu. Nếu như không phải nàng đã biết lòng Dương Á Sơ là thật thì nàng sẽ không bao giờ hao tâm làm mấy chuyện này. Chỉ là không biết Dương Á Sơ sẽ đối với nàng như vậy được bao lâu? Chuyện trên đời này xảy ra nàng có muốn hay không vẫn phải thừa nhận mà thôi, thật là đúng dịp được chết.

Nàng bị hãm hại là ngoài ý muốn, mặc dù người kia ngẫu nhiên gặp được kế hoạch của Dương lão gia mới khiến nàng bị tổn thương nhưng cũng coi như là gián tiếp nhúng tay! Nghĩ như vậy, trong con người Lộ Tuy

Tâm hiện lên phức tạp, có phải nàng trùng hợp bị thất thân cho nên Dương Á Sơ mới thương tâm, tự trách mình như vậy.

Trí giả ngàn lo, tất có một mất!

Dương Á Sơ, ta tin tưởng tình cảm của người đối với ta cho nên ta sẽ không nghĩ những chuyện này là...ngoài ý muốn nữa, nhưng tương lai người có làm theo lời người từng nói, sẽ cùng ta đi bất kì chỗ nào ta muốn hay không? Cho nên lần này ta sẽ vì người mà dừng lại, mong người đừng để cho ta thất vọng.

Ngẩng đầu lên nhìn nam nhân vẫn ngồi yên không nói chuyện, mà Dương Á Sơ cũng cảm thấy nàng đang nhìn mình chăm chú nên cũng nhìn tới đây, hai người ánh mắt giao nhau, nhìn người mang theo ánh mắt xin lỗi kia, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, không sao, ta tin tưởng người.

Dương Á Sơ thỉnh thoảng nhìn qua những người bên cạnh Tuy Tâm, không khỏi híp mắt lại, hẳn không có nhìn lầm, đúng là Linh Nhi, sao nàng ta lại chạy tới đây? Sao bây giờ không kê cận bên cạnh đại sư huynh của nàng đi?

“Người đang cùng sư thúc ta liếc mắt đưa tình sao?” giọng nói bên cạnh phát ra từ cái miệng nhỏ nhắn vẫn không ngừng có vấn đề.

“Các vị, bây giờ sẽ bắt đầu vòng thứ hai, là thi từ, sẽ lấy dĩ âm làm đề, có cô nương nào muốn lên trước hay không?”

Lưu Thanh An đứng dậy, cúi đầu trầm tư một chút rồi hướng lên trên đài nói: “Ngày xuân chậm chạp, hủy mộc um tùm. Hán canh xập xình, thái phiên kỳ kỳ”

(chết, nghĩa là gì a???)

Người bình phẩm trên chỗ ngồi nhớ kỹ thơ của Lưu Thanh An, thỉnh thoảng trao đổi với những người bên cạnh rồi không nhịn được mà gật đầu tán thưởng.

“Đạn tranh bắc song hạ, dạ hưởng thanh âm sâu.

Tổ tuyến huyền dịch đoạn, đau lòng khúc không ngờ.”

xem ra Thiên Tâm cô nương rất yêu đàn tranh.

“Hay...”

Lâm phu tử hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua người vẫn đang ngồi nhàn nhã một nơi: “Ông cô nương, còn người?”

Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, thơ nàng cũng không biết làm nhưng cũng có nhớ vài bài:

Đại huyền tào tào như cấp vũ

Tiểu huyền thiết thiết như tư ngữ

Tao tao thiết thiết thác tạt đàn

Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn

Dịch nghĩa:

Dây to rào rạt như mưa sầm sập tới

Dây nhỏ tỉ tê như kể lẽ niềm riêng

Rào rạt, tỉ tê, gãy xen thành nhịp

Như bao hạt châu lớn nhỏ rắc xuống mâm ngọc

(trích “Tỳ bà hành”- Bạch Cư Dị)

Bạch Cư Dị nhờ nghe được tiếng đàn tỳ bà mà lưu danh thiên cổ, nhưng miêu tả tiếng đàn chỉ có bốn câu này mà thôi. Cũng phải cảm tạ Lỗ Tấn tiên sinh đã làm “chủ nghĩa tiên phong”, hôm nay coi như bị nàng sử dụng hoàn toàn.

Lộ Tuy Tâm vừa nói xong tất cả mọi người đều trầm tư, trong khoảng thời gian ngắn vẫn không ai lên tiếng, Lưu Thanh An còn khiếp sợ nhìn Lộ Tuy Tâm, có lẽ nàng ta nghĩ tới thơ này chính là nói tiếng đàn vừa này nàng gảy.

Tiểu thư Thân Như Ca kiêu ngạo cũng còn nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong mắt không rõ ý tứ!

Cô gái hàng bên phải vẫn mỉm cười còn lại đều nhú mày

Lâm phu tử trầm tư thật lâu, lúc phục hồi lại vẫn không thể che giấu ánh mắt kích động cùng thương thức. “Vừa rồi cô nương miêu tả tiếng đàn của Lưu tiểu thư đúng là không ai sánh bằng, lão phu bội phục”

“Phu tử quá khen” không thể chối từ nên nàng đành gật đầu, làm cho nhiều người cũng quay lại nhìn nàng một cái.

Vũ Mặc Hiên ngoài mặt vẫn không có gì dị thường nhưng trong lòng kinh ngạc chỉ có hãn tự biết.

Trong mắt Dương Á Sơ hiện lên ôn nhu, tài văn chương của Tuy Tâm không phải ai cũng có thể hiểu được. Hãn biết trên người nàng vĩnh viễn có thứ làm cho người ta rung động!

Dĩ nhiên những người chỗ này không chú ý tới phía sau không biết từ lúc nào đã đi ra khỏi bọn họ.

Dương Viễn Chi rốt cục cũng nhìn thấy nữ nhân làm cho Á Sơ động tâm.

Vô số người ở đây nhưng Dương Viễn Chi chỉ thấy nữ nhân này đặc biệt, hấp dẫn bởi một thân thân nhiên đậm nhạt của nàng.

“Người lại thành công trong việc thu hút chú ý của mọi người nga!”
Nhiễm Linh Nhi nghịch ngợm nói.

“Dĩ nhiên” nàng không cần làm náo loạn, nàng muốn đúng lúc mọi người quên nàng thì nàng mới ra mặt, như thế người ta sẽ không thể bỏ qua, mục đích thật sự của nàng vẫn chưa lộ ra đâu a.

“Sao ta có cảm giác người đang muốn làm chuyện xấu?” Nhiễm Linh Nhi mới vừa rồi nhìn về mặt nàng có chút quen thuộc nga! Hình như lúc nàng nhàm chán muốn đi trêu đùa người khác cũng có vẻ mặt như vậy thì phải.

“Đâu có? Người nhìn lầm rồi” tiểu nha đầu này giống hệt Tử Vân.

“Vòng thứ hai nếu không ai muốn thi nữa thì mời sang vòng thứ ba, ca phú”

“Để ta lên trước” Lộ Tùy Tâm nhìn thoáng một trong hai người từ đầu đến cuối không muốn gia nhập mà khẽ than nhẹ! Ai, nàng còn mong đợi các nàng lên thể hiện bản thân cho nàng xem a.

Lâm phu tử vuốt chòm râu bạc trắng, cô gái này mang cảm giác không thể nói thành lời, giống như đang nhìn người khác biểu diễn thông thường vậy.

Thờ ơ lạnh nhạt, phảng phất như xem một trò diễn hài! Nữ tử này không đơn giản, nhưng nếu nàng ta đem nơi này như đang diễn hài thì sao lại lên thể hiện?

Lộ Tuy Tâm vừa dứt lời, trên mặt mấy nữ tử đều biến hóa.

Vũ Mặc Hiên chỉ mỉm cười, nàng rất cuộc muốn ca, mà hẳn cũng rất mong chờ nàng sẽ ca như thế nào? Khi nàng đem một bản phổ nhạc nhờ hẳn thổi tiêu cho nàng, hẳn cũng rất nghi ngờ vì nàng đưa khúc nhạc ý cảnh trong lành đơn giản nhưng cũng không phải một khúc nhạc yếu kém, hẳn muốn nàng viết từ để giúp phổ nhạc thì nàng mỉm cười nói không cần, nàng chỉ cần khúc nhạc đơn giản tên Khúc phong này là được rồi, bảo hẳn cứ luyện tập cho tốt.

“Thiên Tâm cô nương, có thể cho ta mượn đàn dùng một chút hay không?” đứng ở trên đài nhìn cây đàn tranh mà nàng đã từng gảy qua, Lộ Tuy Tâm mỉm cười khách sáo nói với người bên dưới.

“Tất nhiên có thể” Thiên Tâm cũng nhớ lại đàn khúc mà nàng ta đã từng gảy, trong ánh mắt có chút mong đợi.

Lộ Tuy Tâm ngồi xuống, hít sâu một hơi rồi nhìn qua Vũ Mặc Hiên, ý bảo hẳn thổi tiêu trước.

Lúc này tất cả mọi người đều tò mò vì hành động của nàng, không biết nàng có thể hát ra khúc ca như thế nào? Rồi lại thấy Hiên vương lấy ngọc tiêu đặt ở khước miệng không khỏi chấn động, nên nhớ rằng Hiên vương đối với âm luật thượng tạo nghệ thuật, danh tiếng giang hồ. mà nàng có thể để cho Hiên vương cùng nàng hợp tấu...đây...

Lưu Thanh An rũ mi dài xuống che dấu mất mát trong đôi mắt! trong lòng thì cười khổ: hẳn quả nhiên đã động tâm.

Hiên vương thổi ra nốt nhạc thứ nhất, Lộ Tuy Tâm cũng đem tay đặt lên đàn tranh, gảy ra âm thanh đầu tiên, thanh âm linh hoạt kỳ ảo dễ nghe từ từ đưa vào tai mọi người làm cho tâm ai cũng cảm thấy yên tĩnh trở lại, lúc này có tiếng hát nhẹ nhàng vang lên.

“Cuối cùng cũng phải quyết định

Người khác nói gì ta cũng không để ý

Chỉ cần người giữ vững lòng mình

Ta nguyện cùng người đi tới chân trời góc bể..”

Vũ Mặc Hiên khiếp sợ đến mức ngừng tiếng tiêu lại, mười ngón tay đặt trên ngọc tiêu cũng đã trắng bệch, đôi mắt lạng yên kinh ngạc nhìn cô gái đánh đàn trên đài ,ánh mắt nàng vẫn hướng tới Dương Á Sơ.

“ta biết tất cả cũng không dễ dàng

Nhưng vẫn tự thuyết phục mình

Sợ người đột nhiên nói muốn từ bỏ..”

Dương Á Sơ trong lòng kinh ngạc như hàng vạn con sóng đang va vào đá, khuôn mặt tinh xảo đầy phức tạp nhưng trong con người lại cảm động, than thở và ôn nhu như nước! nắm chặt hai bàn tay cho thấy hấn không còn bình tĩnh.

“Yêu thì cần phải có dũng khí

Đối mặt với những chuyện đồn đại

Chỉ cần người một ánh mắt tin tưởng nhìn ta

Tình yêu của ta mới không là vô nghĩa

Chúng ta cũng cần có dũng khí tin tưởng được bên nhau

Dù có nhiều người ta vẫn cảm thấy được người

Đang ở trong lòng bàn tay ta

Người thật lòng..”

Không biết từ khi nào Hiên vương lại cùng nàng hợp tấu, chỉ là trong ánh mắt có quá nhiều cảm xúc...thậm chí có cả hâm mộ...

“Nếu như ta không kiên cường làm tổn thương tới người

Người có thể vẫn ôn nhu nhắc nhở ta hay không?

Mặc dù tâm ta thấy quá nhanh

Nhưng ta càng sợ bị mất người

Mọi người bị tiếng hát của nàng làm cho mê say, cảm động, than thở cùng nhau lơ lửng trong mắt. Ngay cả Thân Như Ca thanh cao lãnh ngạo cũng giật mình nhìn cô gái trên đài, vì nàng mà rung động.

Nụ cười trên mặt Hà Tĩnh Nhi cũng không tồn tại nữa, trong lòng tự hỏi mình có dũng khí như vậy hay không?

Tất cả mọi người Dương gia đều khiếp sợ, Dương Viễn Chi càng không hiểu cảm giác trong lòng mình là cái gì.

Dũng khí của nữ tử này là Thiên hạ vô song! Hẳn đã hiểu vì sao Á Sơ lại si mê nàng!

Tất cả đều quăng ánh mắt chỉ trích vào Dương lão gia, trách cứ hẳn sao nữ chia rẽ đôi uyên ương trời ban này.

Dương lão gia không hiểu sao mọi người lại đồng tình với cô gái hát ra những thứ kinh hãi thế tục như vậy!

Một khúc kết thúc, Lộ Tùy Tâm đưa tay lướt nhẹ qua đàn, nhìn mọi người sau đó hướng tầm mắt tới nam tử đứng trong sảnh.

Khuôn mặt thanh nhã cười một tiếng: “Dương Á Sơ, ta cũng đáp lại một lần kinh hãi thế tục cho ngươi a”

Dương Á Sơ chỉ mỉm cười không nói nhìn vào nàng, Tùy Tâm như vậy thì cả cuộc đời này hẳn cũng không thể buông tha!

Không để ý tới nam nhân cười không nói, không đợi mọi người phản ứng, ngón tay thon dài lại đặt trên dây đàn

(đoạn này bà con đừng đọc, đến ta cũng chẳng hiểu mô tê gì @_@)

Thật nghĩ lúc cô đơn có một người cùng bên bạn trong cuộc sống vội vã này, được cùng nhau ăn điểm tâm mặc dù đơn giản chỉ muốn cùng người mình yêu đi khắp mọi nơi bất kể ngày mai có ra sao chẳng nữa, đáng tiếc nếu ta bỏ qua nên ta quyết định sẽ giao ra tất cả tâm hồn mình. Người nói cho hẳn biết đừng làm ta thương tâm mỗi khi ở bên cạnh nhau, ta có cảm giác muốn ôm thật chặt lấy ngươi, ta làm sao xuyên lòng ngươi, che ánh mắt ngươi để cho ngươi không còn yêu ai được nữa, ta đợi quyết định cùng đi tới trời đất an tĩnh nhưng có thể ngươi cũng không làm được, nhưng ta sẽ nguyện ở bên cạnh ngươi làm tình yêu xích lại với nhau..

Mặc dù đàn tranh đơn điện làm cho ca khúc hiện đại có chút giảm hay đi nhưng cái chính là nàng muốn bọn họ nghe ý nghĩa ca từ chứ không phải âm điệu.

Dương gia chủ viện không người nào phát ra một tiếng động, chỉ có thể mở mắt kinh ngạc nhìn nữ tử trước mắt! là vì nàng hát ra những lời kinh hãi thế tục, vì nàng có dũng khí dám nói ra ý nghĩ của mình, vì nàng khiêu chiến với người đời...nữ nhân thiên hạ này không ai có đủ can đảm cùng ý chí như nàng.

Ánh mắt Nhiễm Linh Nhi gần như kính ngưỡng lóe ra ánh sáng cực nóng! Oa, thật lợi hại a! thật sự là...Thật sự là rất rất lợi hại, nàng chưa bao

giờ nhìn thấy nữ nhân nào lợi hại như thế này, không có một chút võ công mà lại làm cho tất cả mọi người nói không nên lời! Oaa~~, nàng muốn học!

“Tỷ tỷ, ta muốn báỉ người làm vi sư, người nhận ra đi~~” tiếng gào thét đột nhiên vang lên làm cho mọi người thức tỉnh.

Không để ý đến Nhiễm Linh Nhi kêu la muốn báỉ vi sư, Lộ Tuy Tâm xoay người nhìn sắc mặt Dương lão gia chân thành nói: “Địa vị lóa mắt, mỹ nhân trong lòng, vì người đạt được những thứ hưởng thụ vô căn cứ kia nên mới không hiểu được những người xung quanh mình, chỉ có thể cô độc cùng danh lợi kia, ngạo mạn không biết, vì bạc mà hại người, nam nhân a, xin người đừng chỉ quan tâm tới tài phú, tham danh lợi mà hãy mở rộng tầm mắt, bởi vì nó bị người quên lãng mà bay theo gió, cũng bởi vì nó rộng lớn khắp nhân gian mà lại không thể tâm hồn căn cỗi của người”

Lộ Tuy Tâm nói xong đứng dậy, hôm nay coi như là nàng đi tiên phong, ai, ngày mai còn truyền ra lời đồn gì đây a, thật khó mà đoán được!

Nhìn Dương Á Sơ, Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ, có phải hẳn bị nàng làm cho sợ đến ngây người hay không?

“cáo từ” cho bọn họ có thời gian suy tư cũng tốt.

Nhìn nàng thật lâu, Vũ Mặc Hiên rốt cuộc cũng hiểu thế nào là máu trong người có cảm giác như thiêu đốt giống như Dương Á Sơ từng nói!giai nhân như thế cũng không thuộc về hẳn! rồi lại nhìn qua Dương Á Sơ vẫn chưa hoàn hồn, hẳn thật may mắn khi có được lòng của nàng

Dương Á Sơ từ từ tiến lên, ôn nhu cười: “Kiếp này không phải người thì Á Sơ không lập gia thất”

Lộ Tuy Tâm len lén đánh giá một cái vẻ mặt không kham nổi của Dương lão gia, Dương lão gia, nàng không tin yến hội bị nàng phá tan như vậy còn dám mở thêm một lần nữa?

“Có phải ta gây khó khăn thêm cho người không?” có phải ảnh hưởng tới kế hoạch của hắn hay không?

“Sẽ không” Dương Á Sơ trong lòng nhẹ than, nàng thông tuệ như thế, chuyện gì cũng không tránh được ánh mắt của nàng.

“Vậy thì tốt”

“Chúng ta đi thôi” Dương Á Sơ vung tay ra mỉm cười nhìn nàng! Trời cao đất rộng đang đợi a!

“Được” Lộ Tuy Tâm đặt bàn tay trắng nõn tinh tế lên lòng bàn tay hắn, liền bị hắn nắm lại, thật ấm áp, thật an toàn!

Nhìn hai người rời đi, tất cả mọi người đều đang nghĩ hai người yêu nhau như thế nếu không ở bên cạnh nhau thì thật khiến cho người ta không đành lòng! Những giai nhân vốn ôm mộng làm nữ chủ nhân cũng lần lượt tản đi!

Vũ Mặc Hiên yên lặng nhìn hai thân ảnh rời đi, khóe miệng xé ra cười khổ! Hắn bây giờ mới biết cái gì là nặng tình không hồi hận!

Tùy Tâm, hắn mới là người người chọn, như vậy cuộc đời này ta sẽ làm bằng hữu của người, cả đời vẫn như vậy! mà nam nhân buồn bã không chú ý tới cách đó không xa một thân ảnh thanh lệ cũng bởi vì hắn buồn bã mà hao tổn tinh thần!

Một chữ tình, sao có thể nói được bằng lời, sao có thể hiểu hết được?

Lưu Thanh An trong lòng cười khổ, nàng thương hắn a! cho nên mới vì hắn tới đây, bởi vì nàng muốn cho hắn có cơ hội chiếm được tâm người hắn muốn! đây có phải một loại si niệm hay không?

Hoàng cung

Ám vệ đem tình huống xảy ra trong yến hội nói cho Vũ Mặc Phong nghe, nhìn thần sắc phức tạp của chủ tử ám vệ chỉ biết cúi đầu không dám nhìn thẳng! thân là đại nội ám vệ, cái gì nên biết thì nên biết, cái gì không nên biết thì đừng có tìm hiểu.

“Lộ vương gia xử trí như thế nào”

“Bẩm Hoàng thượng, Lộ vương gia đã đem Nhị phu nhân giam vào đại lao, ba ngày sau xử chém”

Hừ, thật đúng là quá dễ dàng cho tiện nhân này.

“Hoàng thượng, Hiên vương gia cùng Ôn công nương, Dương công tử đi lại rất thân thiết, hơn nữa quan hệ rất tốt”

Phải không? Hiên đệ cũng động tâm với nàng sao? chỉ là nàng chọn ai không chọn, hết lần này tới lần khác lại chọn Dương Á Sơ!

“Người lui xuống trước đi”

“Dạ”

Tùy Tâm, trăm nên làm thế nào mới có được người đây? Tùy Tâm... trăm thật sự không thể buông tay a!

Tình cảm của trăm tuyệt đối không kém Dương Á Sơ, bởi vì hãn hứa hẹn cả đời này cũng chỉ có mình người, mà trăm lại không thể làm như vậy cho nên trong mắt người mới chưa từng có trăm sao?

Thư phòng Dương gia.

“Viễn Chi, người cảm thấy thế nào?” Dương lão gia hỏi nhi tử hiển nhiên là đang suy nghĩ sâu xa giống hãn.

Dương Viễn Chi có chút chần chừ: “Cha, Viễn Chi cho rằng người nên chấp nhận nàng”

Dương lão gia khẽ cười khổ, không chấp nhận thì còn biết làm thế nào, nữ nhân này thật đúng là lợi hại! tính toán mọi chuyện còn hơn cả hẳn.

Đầu tiên là lạnh nhạt đến đây, để cho người ta không thể bỏ qua sự tồn tại của nàng, tiếp theo là bộc lộ một chút tài hoa làm cho người ta khiếp sợ, cuối cùng là hướng tất cả mọi người mà thổ lộ tâm tình, nhưng vẫn không quên nhắc nhở mọi chuyện hết thảy đều là lỗi của hẳn, này...

Nghĩ đến tin đồn ngày mai truyền ra sục sôi khắp nơi, khóe miệng lão nhân lại cười lên đầy vẻ thương thức.

Nữ tử này...mà thôi mà thôi...cô gái thông tuệ như thế có lẽ cũng là phúc khí của Dương gia a! nhưng nàng ta không thể có con mới là chuyện lớn nhất, Á Sơ không thể không có con nối dòng! Nghĩ đến vấn đề này, trong con người Dương lão gia hiện lên tinh quang, nếu như hẳn để cho gạo nấu thành cơm thì nàng ra không muốn cũng phải tiếp nhận! đến lúc đó hẳn có thể lấy địa vị nữ chủ Dương gia mà gây áp lực làm cho nàng tiếp nhận sự thực. Dương lão gia khẽ mỉm cười, những lời nàng ta nói với Á Sơ hẳn cũng nghe thấy.

Nàng ta hiển nhiên là biết tâm tư của Á Sơ nhưng không thể không đề phòng nên mới hỏi lại, cô gái như vậy đúng là đáng để người khác thương thức! nhưng nàng cũng mang đến phiền toái không ít a! Ai~, hồng nhan họa thủy...

“Vì sao lại tin tưởng ta như vậy?” Dương Á Sơ đưa nàng đến đình cạnh hồ sen mà nàng thích nhất, nhẹ nhàng ôm nàng mà hỏi.

“Bởi vì nếu người muốn nói thì đột nhiên sẽ nói” Lộ Tùy Tâm co lại hưởng thụ cảm giác và hơi ấm trong lồng ngực hẳn.

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của nàng, Dương Á Sơ đem cánh tay nàng vòng qua ôm chặt lấy hẳn, cúi đầu nói: “Tùy Tâm”

“Ân?”

“Cám ơn”

“cám ơn ta cái gì a?”

“Cám ơn người vì đã không rời xa ta, cảm ơn người chấp nhận tình cảm của ta và cảm ơn người đã tin tưởng ta”

“Được rồi, đừng nói dông dài nữa a, nói chính sự đi”

“Tuân lệnh, nương tử” Dương Á Sơ khẽ cười.

“Ba hoa, nói một chút đi, ta sẽ nghĩ cách để người cho ý kiến” trong lòng có chút ngọt, tình yêu ngọt ngào như vậy thật là đẹp! hy vọng vĩnh viễn sau này cũng như vậy! Lộ Tùy Tâm nhẹ nhàng nói với chính mình.

“Tùy Tâm, nàng cho là địa vị Dương gia bây giờ như thế nào?” (gọi nàng cho nó mượt nha, người mãi nghe như chủ với tớ ý)

“Cao xử bất thăng hàn” cũng nên sửa lại phương hướng được rồi.(có lẽ là vị trí quá cao thì càng dễ gặp nguy hiểm)

Cao xử bất thăng hàn, trong mắt Dương Á Sơ hiện lên đầy vẻ quái lạ, nàng...giải thích của nàng quả đúng là chọc vào tử huyệt. Bề ngoài vị trí Dương gia như vậy thôi nhưng thực tế đang rất nguy hiểm, cho nên hẳn mới hao tâm tổn sức như vậy.

“Vậy người tính toán gì rồi?” nàng đổi hướng nhìn hoa sen màu hồng phấn trong hồ! Ân, thường thức phong cảnh hữu tình lại còn được mỹ nam ôm, thật đúng là ý vị nhân gian a, thảo nào mà nhiều người lại thích bạn trai ôm như vậy.

“Ta bây giờ vì phân tán sự chú ý của Hoàng thượng mà ngoài mặt không có làm chuyện gì lớn cả, chỉ có thể âm thầm phân tán sản nghiệp bí mật chưa từng tiết lộ thôi”

“sản nghiệp bí mật này chiếm nhiều hay ít?” sợ rằng sản nghiệp này không có đấy, nếu không vì sao Vũ Mặc Phong lại kiên quyết nhổ cỏ Dương gia tận gốc?

“buôn bán muối, lương thực, còn có sòng bạc, có lẽ là chiếm tới sáu phần vốn sản nghiệp Dương gia”

Lộ Tùy Tâm hơi ngẩng đầu nhìn người phía trên: “Người cho là chiếm phần nhiều như thế mà Vũ Mặc Phong không phát giác sao?” trình độ của hắn sẽ không ngốc như vậy đâu.

Dương Á Sơ nhìn ánh mắt nghi ngờ cũng biết nàng đang suy nghĩ gì, “không, vừa lúc Hoàng thượng không chú ý thì có những gia sản bí mật này” sản nghiệp chính của Dương gia cơ hồ đã lũng đoạn tất cả hoạt động buôn bán nên những thứ bí mật này cũng xuôi gió xuôi nước, đợi đến khi cha phát hiện thì đã không còn kịp, cho nên mới yêu cầu hắn tiếp nhận, hy vọng cứu vãn tình thế này!

“Vậy thời điểm người phát tán có khiến Hoàng thượng chú ý hay không?” theo như tính cách của Vũ Mặc Phong, ngược lại càng để cho hắn thêm khả nghi.

“ Cho nên ta đem những thứ này phân tán ra ngoài, một phần dùng để xây dựng trường học, cầu đường..”

Đúng là ý kiến không tồi, nếu giải quyết kiểu này thì còn có thể chiếm được lòng dân chúng, lấy được danh tiếng, cũng tạm thời ngăn chặn Vũ Mặc Phong, đây đúng là một mũi tên trúng ba con chim a!

Nói vậy coi như là Vũ Mặc Phong biết rõ ý đồ của hắn nên cũng chưa có ra thủ đoạn gì.

Hắn mạnh tay thì tổn thất quyền lợi của dân chúng, tất nhiên họ sẽ không đồng ý trừ phi hắn lấy quốc khố đưa ra ngoài! Nhưng mạch sống kinh tế của Thiên Vũ lại bị Dương gia nắm giữ, quốc khố đương nhiên không thể lấy ra! Chỉ cần điểm này thôi thì Vũ Mặc Phong cũng sẽ không hành động thiếu suy nghĩ.

Đợi đến lúc thời cơ chín mùi, cho dù có bị Vũ Mặc Phong nhổ tận gốc căn bản là không cần thiết nữa. Không còn buôn bán nhưng vực dậy cũng là chuyện dễ như trở bàn tay.

Nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, nam nhân này đúng là nhân tài kinh thương.

“Còn có, ta định đem tương đối sản nghiệp dựa vào quyền lực triều đình phân tán ra ngoài” Dương Á Sơ tiếp tục nói.

Lộ Tuy Tâm nhướng mày cao lên, người này là một thiên tài!

Có câu ăn thịt người nhu nhược, bắt người tay mềm, nếu như Vũ Mặc Phong vừa ăn người ta, vừa nắm thóp người ta, mà là công khai trước mặt dân chúng, thì hắn có muốn cũng không thể từ chối.

“Người có nghĩ qua việc chia nhỏ những sản nghiệp ra không?”

Có một cách tốt nhất là đem ngân phiếu rải ra ngoài.

“Ngân hàng tư nhân cùng hiệu cầm đồ cũng được mở cho dân chúng, nếu tăng thêm phần triều đình cũng làm cho dân an tâm hơn, còn triều đình mà nói lại nắm giữ kim tiền của dân, có lẽ sẽ dùng thủ đoạn tham ô gian thông”

Quả nhiên, nam nhân này cái gì cũng nhìn thấy rõ, nàng bây giờ có thể hiểu được cảm giác của Vũ Mặc Phong, đối với Dương Á Sơ, chắc là vừa yêu vừa hận a!

“vậy người muốn hắt lấy gì ra trao đổi, người chắc sẽ không công đưa cho Vũ Mặc Phong chứ?”

“Ha ha, Tỳ Tâm, sao nàng lại hiểu ta như vậy a?” nói với nàng cái gì nàng cũng nắm rất nhanh, còn luôn bắt được vấn đề quan trọng nhất! nếu như nàng là đối thủ của hắn thì tuyệt đối sẽ trở thành người làm hắn đau đầu nhất.

“Biết càng tốt chứ sao” nàng cũng coi như xuất thân buôn bán, mặc dù nàng cũng không học những thứ này nhưng những thứ học được ở đại học cũng rất toàn diện, huống chi nàng còn ở trong gia tộc gia thế, tự nhiên cũng phải học nhiều hơn người khác rồi.

“Ta cũng biết người là độc nhất vô nhị” cho nên ta mới vì người mà tình nguyện si mê.

Nàng xoay người lại, đối mặt với Dương Á Sơ, híp mắt lại nói “Bây giờ chúng ta đi tính số?”

Coi như nàng lại dẫn thân tìm kẻ hãm hại nàng, không tìm hiểu không có nghĩa nàng sẽ trầm mặc không lên tiếng!

Tròng mắt Dương Á Sơ lóe lên, nàng quả nhiên là biết! và sao tâm tư nàng lại nhạy cảm như thế? ở trước mặt nàng hắn nghĩ không bao giờ có thể tránh được ánh mắt của nàng.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 64: Tâm Tư Hà Tĩnh Nhi

“Ta...” Dương Á Sơ nhất thời không để ý sơ sẩy đối lấy một trận đau nhức, trong lòng lại quặn đau.

Lộ Tùy Tâm thấy vẻ mặt Dương Á Sơ, nghĩ đến việc bị ràng buộc cùng Ngân Lưu Nhân... nỗi khổ riêng lại lướt qua tâm nàng.

Lý trí nói nàng không được phép trách ai, bởi vì không ai quy định người nào phải bảo vệ mình, trên phương diện tình cảm nàng vẫn thấy hận, nhưng lại không biết hận ai, Dương lão gia? Dương Á Sơ? Hay chính mình?

Dĩ nhiên người đứng đằng sau trong lòng nàng cũng đã có suy tính! Mặc dù nàng cố ý không suy nghĩ sâu xa nhưng rất rõ ràng đó là nữ nhân. Nữ nhân hận đơn giản là do ái tình, nàng mặc dù vô tâm nhưng lại có rất nhiều nam nhân để ý, nữ nhân nhìn thấy như vậy thì sẽ sinh ra cảm giác gì? tất nhiên sẽ hận rồi, nên sẽ muốn diệt trừ nàng cho hả dạ.

“Tùy Tâm, là ta có lỗi, là ta không bảo vệ tốt cho nàng” trừ câu này ra hẳn cũng không biết nói gì với nàng nữa, nhưng hẳn hiểu rõ cha sẽ không dùng hành động như vậy để thương tổn nàng, cha chỉ muốn nàng rời đi mà thôi. Hẳn cũng biết có người luôn ẩn nấp chỗ tối để ý nhất cử nhất động của nàng nên an toàn không phải là vấn đề lớn. Hẳn chưa phái người bảo vệ nàng vì không muốn người đó phát hiện ra động thái của hẳn, vì thế mà hẳn cũng không cho người canh chừng ở bên cạnh, lại không nghĩ... lại không nghĩ trên đời có chuyện trùng hợp như thế, cho nên mới khiến nàng...

Hắn chưa đi tìm hiểu vì hắn biết người này tuyệt đối không chạy thoát, không cần hắn xuất thủ thì cũng sẽ có người làm cho hắn sống không được mà chết cũng không xong.

“Tùy Tâm, trách ta không?” nhìn trong mắt nàng lay động, Dương Á Sơ khẽ thở dài

Trách người? Lộ Tùy Tâm ngạc nhiên, hắn lại đem trách nhiệm đổ lên đầu chính mình như vậy, sự việc xảy ra đâu phải hắn có thể tính toán trước được, là có người muốn nàng chết nên mới xuất hiện đúng đêm hôm đó.

Nàng có thể nói gì? Trách hắn sao? không, nàng chỉ tự trách mình mà thôi.

“Tùy Tâm...” dùng sức đem nàng ôm thật chặt, nàng có biết lòng hắn rất đau không? Tự trách rất nhiều hay không? Hắn âm thầm tự nói với chính mình, sau này sẽ không bao giờ làm cho nàng thương tâm, khổ sở. Thương thế lần này của nàng là do hắn hại, hắn chỉ có thể dùng cả cuộc đời để làm nàng quên đi những chuyện không tốt này.

Thiên Vũ Lạc thành

Một đội binh mã tiến vào Lạc thành rồi đi với tốc độ chậm dần, dù sao đây cũng là đường phố Lạc thành. Tuy bây giờ không phải lúc đông đúc nhưng dù sao cũng phải giữ phép tôn trọng.

“Đạo phó tướng, tối nay nghỉ ngơi ở lạc thành” Âm Dạ cười ngựa phía trước đánh xe nói, bên cạnh người đánh xe là Lưu Tinh.

“Dạ” nam nhân vẻ mặt nghiêm túc nhìn thấy một khách trọ phía trước, phi ngựa đi về phía đó.

Mà trước cửa lớn khách trọ có một tiểu nhị nhìn thấy đám người ngựa thì mắt sáng lên, có đại khách quan tới a!

Nghĩ như vậy về mặt lại càng ân cần tiến lên khom lưng chào hỏi “Quan gia, xin hỏi tới dùng bữa hay nghỉ ngơi?”

Đạo phong ngẩng đầu nhìn: Đón khách lâu, đây chính là khách trọ lớn nhất Lạc thành.

Lưu Tinh cũng nhìn thoáng qua tên khách trọ, mày kiếm khê gạt, cái tên này có chút quen thuộc, hình như đã nhìn thấy ở nơi nào đó.

Đôi mắt đang suy tư đột nhiên sáng ngời, kinh thành cũng có một khách trọ là Lưu khách lâu, hai nơi này có phải là ngụ ý giống nhau hay không? Cho dù là lưu khách hay đón khách cũng có ý là hoan nghênh.

“Cả hai”tung mình xuống ngựa, nam nhân mặt chữ quốc nói, ở Lạc thành nghỉ ngơi một đêm, ngày mai đi cả một ngày thì có thể tới biên giới Thập Ngân quốc.

“Là, dạ, quan gia, mời...” sau đó cao giọng hô “chưởng quỹ, khách tới a”

Một trung niên nam tử từ bên trong chạy ra ngoài, bước lên phía trước nói “Các vị gia gia, mời...” nhìn qua đội ngũ khổng lồ này, trên mặt hiện lên kinh ngạc, chẳng lẽ là Thái tử Thập Ngân quốc?

Nghe nói Thái tử Thập Ngân quốc đến kinh thành tiếp kiến Hoàng thượng, mà Lạc thành là trấn thành ở biên giới giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc.

Nghĩ như vậy không khỏi có chút mong đợi đối với người trong xe ngựa, muốn nhìn một chút vị Ngân thái tử rốt cuộc lớn lên mặt mũi như thế nào?

“Công tử, mời xuống xe” Âm Dạ hướng người bên trong nói, bọn họ đến đã khiến cho rất nhiều người chú ý.

“Ân” bên trong xe phát ra giọng nam du dương mà hấp dẫn, điều này cũng làm cho mọi người trên phố, không phân biệt nam nữ già trẻ đều quăng ánh mắt chăm chú nhìn vào cỗ xe ngựa.

Bức rèm vén lên, một nam nhân chậm rãi đi ra để cho những người đang nhìn cũng hít phải một ngụm lãnh khí, trên đời lại có nam nhân nhìn đẹp như vậy sao?

Chưởng quỹ cũng ngậy cả người, đột nhiên phục hồi tinh thần bước lên phía trước nói: “Công tử, mời...”

Bọn họ đi vào trong, người bên cạnh mới hoàn hồn lại, trong mắt chỉ có than thở cùng sợ hãi.

Trong sương phòng thượng hạng, Âm Dạ sắp xếp lại đồ, nhìn Thái tử đứng ở bên cửa sổ đưa mắt ngắm cảnh sắc bên ngoài không khỏi than nhỏ, Thái tử thật sự đã động tâm, dọc đường đi cũng nói chuyện rất ít, chỉ trầm mặc yên lặng! nghĩ như vậy, Âm Dạ lại thấy hận tên Lưu Tinh này, tại sao lại cứu nàng ta chứ? để cho Thái tử lâm vào ao đầm không rút ra được.

Nhìn Âm Dạ trừng mắt liếc mình, Lưu Tinh cũng nheo mắt lại, hắn và Âm Dạ sống cùng lâu như vậy đương nhiên phải biết tâm tư của hắn, nhìn ánh mắt là biết ngay hắn đang nghĩ cái gì!

Vội dùng ánh mắt trừng ngược lại: người cho rằng không làm vậy thì Thái tử cũng buông nàng ra sao? không có đêm đó thì vẫn kết quả vậy a, ta mà không cứu thì lãnh hậu quả còn ghê hơn ý chứ! Thiệt là, đã không khen lại còn hận!

“Tối mai là có thể tới biên giới Thập Ngân quốc, A, được về nhà rồi, thật là tốt quá” Lưu Tinh nhin không được kêu lên một tiếng, những ngày này ở Thiên Vũ cũng không tồi nhưng trên đường bọn hắn cũng ngốc tương đối nhiều lần, hy vọng trở lại Ngân quốc, ít nhất không cần đi đâu.

Ngân Lưu Nhân xoay người lại nhìn thoáng qua Lưu Tinh, trong mắt xuất hiện một đạo tinh quang, khóe miệng cười khê: “Sao? Lưu Tinh mệt a?”

Ách? Lưu Tinh nhìn thấy Thái tử như vậy liền vội vàng đứng thẳng lưng, hơn nữa còn cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng đang túa ra, khi nào Thái tử dùng vẻ mặt đấy nói chuyện với hãn thì thế nào cũng có nhiệm vụ giao cho.

Ô ô ~~ hãn chỉ muốn về nhà thôi mà, Thái tử cần gì phải nhìn hãn như vậy a?

...

“Tĩnh nhi, đã về rồi sao?” trong phủ Hà đại học sĩ ở kinh thành, một phu nhân trung niên phong vận thanh âm tràn đầy sủng nịch nhìn nữ nhi đang đi tới, Hà Tĩnh Nhi.

Trong lòng cũng thấy khuây khỏa, nàng sinh được nữ nhi thứ hai, nhi tử còn nhỏ, trưởng nữ Trữ nhi đã vào cung hầu hạ Hoàng đế, Hoàng thượng sủng ái cũng coi như được hưởng phúc, mà nhị nữ xinh đẹp không thua kém Trữ nhi, mà còn có phần ôn nhu động lòng người, cũng đã đến tuổi lấy chồng, nàng cũng nên tìm giúp nhà chồng cho nó.

“Nương” trên mặt lộ ra vẻ cười, cô gái dịu dàng tiến lên làm nũng.

“Ha ha, thật đúng là tiểu hài tử?” phu nhân vỗ nhẹ tay Hà Tĩnh Nhi.

“Nương...” Hà Tĩnh Nhi nhìn nương đầy oán trách

Chỉ có mẫu thân mới hiểu lòng nhi nữ, nhìn khuôn mặt xấu hổ của nữ nhi, Hà phu nhân thầm than, nữ nhi cũng lớn rồi, cũng phải thành gia lập thất, hơn nữa thấy Tĩnh nhi đã có người ngưỡng mộ trong lòng, vì sao lại còn tham gia yến hội Dương gia?

Nàng vốn không đồng ý để Tĩnh nhi đi, bây giờ chuyện đưa con kia cùng cái tiểu thiếp bất trạch gây ra tin đồn làm xôn xao khắp nơi, người như vậy cho dù có gia thế hiển hách nàng cũng không đồng ý! Trữ nhi hạnh phúc cũng là do số mệnh định sẵn, nếu như may mắn sinh ra một hoàng tử, như vậy địa vị sau này cũng yên ổn! nhưng mà cùng nhiều nữ nhân như vậy chia sẻ một nam nhân thì cuộc sống cũng không được hạnh phúc a! Cho nên nàng hy vọng Tĩnh nhi có thể gả vào một nhà tốt, cho dù là trác phòng cũng không phải quá vất vả. Nhưng nhi tử Dương gia kia đã nói chỉ lấy một mình nữ nhân kia làm cho nàng thấy không thỏa đáng, mặc dù cũng biết nam nhân nói được những lời đó không có mấy người.

“Nói cho nương nghe một chút đi, người ta là nhà nào a?” Lôi kéo tay Tĩnh nhi ở trên ghế ngồi xuống.

Trên khuôn mặt dịu dàng của Hà Tĩnh Nhi có chút do dự, nàng nghĩ đến ánh mắt nặng tình của hắn, vì nàng ta sao? cô gái hôm nay đã làm rung động khắp thiên hạ?

Nếu như không được tận mắt nhìn thấy thì nàng cũng không biết trên đời lại có cô gái có dũng khí can đảm theo đuổi hạnh phúc như thế! Nàng một mực hỏi mình có can đảm như vậy hay không? Từ lúc gặp mặt hắn ở Du Nhiên cư một năm trước, nàng đã không thể quên được thân ảnh nhẹ nhàng kia, khuôn mặt tựa tiểu phi tiểu cười mang dung nhan tuyệt thế! Về mặt đặc ý liếc lại về phía nàng làm cho nàng ngơ ngẩn trở về mà tâm không có về.

Nhưng lúc đó nàng còn nhỏ, cũng thấy xấu hổ vì đi ái mộ hắn! Nhưng khi nghe được hắn vì một tiểu thiếp của người khác mà ngỗ nghịch với Dương lão gia, nàng thấy lòng mình đau khổ! Sau đó nàng lại nhận được thiệp mời của Dương gia.

Nương khuyên nhủ nàng không nên đi nhưng mà nàng rất muốn đến đó, chỉ là muốn chứng thực tin đồn nói có đúng hay không mà thôi, hắn đã yêu

Ông Tùy Tâm kia thật sao?

Sau khi nàng gặp hẳn nàng mới biết mình thật sự thích hẳn, muốn làm thê tử của hẳn.

Nhưng cô gái kia lại xuất hiện ở Dương gia ngoài dự đoán của tất cả mọi người, một thân bình tĩnh thản nhiên để cho nàng nhận ra nữ tử không đến mức như ngoài phố đồn đại, bởi vì nàng tin vào hai mắt của mình, cũng tin tưởng vào mắt nhìn của hẳn...

Nghe nàng ấy hát những ca từ mà các tiểu thư đại gia còn không dám nghĩ chứ chưa nói đến việc ca giữa chốn đông người như vậy, nàng cảm thấy một loại rung động khác lạ.

Trong lòng cũng do dự, bởi vì hẳn là thật lòng mà nàng ấy cũng thật lòng như vậy, hai người yêu nhau như thế, nàng sao lại muốn xem vào giữa chia cách bọn họ?

Nghĩ đến hẳn cùng nàng không có duyên, hơn nữa người hẳn yêu lại là một người khác, một cảm giác khó chịu xông lên trong lòng nàng, khiến nàng không thể chịu được! đây...

Hà Tĩnh Nhi níu chặt lấy y phục trước ngực, nàng thì ra cũng một lòng sâu đậm với hẳn như vậy a? nàng phải làm thế nào bây giờ?

“Tĩnh nhi...người làm sao vậy? có chỗ nào không thoải mái?” Hà phu nhân nhìn nữ nhi một mực xuất thần ở một chỗ, còn tưởng rằng nàng đang xấu hổ? nhưng nhìn thấy sắc mặt nàng tái nhợt không khỏi kinh hãi, Tĩnh nhi làm sao vậy?

“Người...mau truyền đại phu” nghĩ đến thân thể Tĩnh nhi không khỏe, Hà phu nhân nhất thời luống cuống.

“Vâng, phu nhân...”

“Tĩnh nhi, ngồi xuống, nói cho nương, chỗ nào thấy không khỏe?”

“Nương...” Hà Tĩnh Nhi ôm lấy Hà phu nhân mà khóc thành tiếng, nàng muốn bên cạnh hẳn, cho dù thỉnh thoảng hẳn liếc nhìn nàng một cái nàng cũng cam tâm tình nguyện.

“Tĩnh nhi...đừng khóc, nói cho nương biết, có phải đã chịu ủy khuất ở Dương gia rồi hay không?” Hà phu nhân lo lắng hỏi.

“Nương...con không sao...con về phòng trước” nàng tốt hơn nên suy nghĩ lại, phải hiểu rõ ràng tất cả mọi chuyện.

“Kia...”

Nhìn nữ nhi mình chấn động tâm tình như thế, hà phu nhân nhíu chặt mày lại, trong lòng có một cỗ bất an, Tĩnh nhi đây là có việc gì vậy?

Ở Dương gia đã gặp phải chuyện gì?

Cuộc sống không nhanh không chậm đã qua được mấy ngày, bữa tiệc Dương gia tuyên thệ phong ba cũng làm cho các trà lâu tửu quán tại kinh thành nóng lên dị thường. Trong một khoảng thời gian ngắn Uông Tùy Tâm lại một lần nữa trở thành nhân vật tiêu điểm, bất luận đi tới chỗ nào đều bị người khác chỉ chỗ.

“Tiểu thư, người đã về rồi~~” Tử Vân chưa bao giờ cảm thấy vui như thế lúc tiểu thư trở lại, một cô nương tự xưng là đồ đệ của tiểu thư làm cho nàng cũng không biết làm sao nữa.

“Tử Vân?” Lộ Tùy Tâm nhìn Tử Vân chạy nhanh tới không khỏi quái lạ, nha đầu đầu này có người đuổi theo đòi nợ à?

“Tiểu thư...” Ô ô, rốt cuộc cũng trở lại, cái tiểu cô nương kia thật khủng khiếp!

Còn chưa kịp chờ Lộ Tỳ Tâm kịp phản ứng thì Tử Vân đã bị một bóng người kéo ra ngoài, sau đó nhào tới trước ngực một thân thể mềm mại.

“Oa, sư phụ, người tốt cuộc cũng trở lại, ta đợi chỗ này lâu lắm rồi đó a?” thật ra nàng cũng chỉ vừa mới tới, mấy ngày qua nàng cũng đã theo dõi nữ nhân lạnh như băng kia rồi. Hừ, nàng ta thật là phiền, không thể làm gì khác đành tới nơi này tìm sư phụ.

Lộ Tỳ Tâm nghe thấy giọng nói quen thuộc hướng tới Dương Á Sơ nhú mào, là sư đệ của người?

“Linh nhi, sao người lại tới đây?” nha đầu này thích nhất là tham gia náo nhiệt, sư huynh cũng không có biện pháp nào cầm chân được nàng. Bất quá không biết mấy ngày qua chạy đi đâu?

“Hì hì...sư thúc, lần này là cha cho phép ta tới đây đàng hoàng nha” Nhiễm Linh Nhi làm bộ mặt quý, quả nhiên không có tới nhằm chỗ, nơi này thật đúng là có nhiều chuyện cho nàng đùa giỡn.

Lộ Tỳ Tâm đem người trong ngực khẽ đẩy ra: “Linh nhi cô nương phải không? Người gọi ta là sư phụ nhưng ta không thể đáp ứng làm sư phụ của người a?”

“Nhưng ta muốn làm đồ đệ của người a”

Lộ Tỳ Tâm nhìn Nhiễm Linh Nhi trước mắt không khỏi bật cười, tiểu Linh nhi này thật đúng là hồn nhiên.

“Linh nhi...” tròng mắt Dương Á Sơ hơi trầm xuống.

Nhiễm Linh Nhi nhún vai, được rồi, sư thúc hình như đúng là không vui nhưng mà đây là lần đầu tiên nàng thích thú với một nữ nhân, đương nhiên phải đi nghiên cứu một chút rồi.

“VẬY CŨNG TỐT, TA ĐI, NẾU MỘT THỜI GIAN TA CHƯA TRỞ VỀ MÀ CHA TA LẠI ĐI TÌM SƯ THÚC THÌ PHIỀN SƯ THÚC CHUYỂN LỜI GIÙM, NÓI LINH NHI ĐI TÌM SƯ PHỤ” ĐÔI MẮT TO TRÒN LÓE RA THẦN SẮC CHÂN THÀNH.

LỘ TÙY TÂM NHÌN VẼ MẶT DƯƠNG Á SƠ CŨNG BIẾT NHIỆM LINH NHI CHẮC CHẴN MỘT NHA ĐẦU CHUYÊN GÂY RA PHIỀN PHỨC.

TRẦM TƯ MỘT LÚC, LỘ TÙY TÂM CHẬM RẼI CƯỜI MỘT TIẾNG: “LINH NHI CÔ NƯỞNG NẾU KHÔNG CHÊ THÌ CÓ THỂ SỐNG CHUNG VỚI TA MỘT THỜI GIAN NGẮN”

ÁNH MẮT TO TRÒN BỔNG NHIÊN HƯNG PHẤN BẮN RA HÀNG VẠN TIA SÁNG, HẮC HẮC, BIẾT NGAY CHIÊU NÀY HỮU DỤNG MÀ.

“TÙY TÂM, NÀNG ĐỪNG ĐỂ Ý NHA ĐẦU NÀY, SƯ HUYNH CỦA TA CŨNG KHÔNG THỂ QUẢN NỖI, CÓ CHẴNG CHỈ CÓ ĐẠI SƯ HUYNH CỦA NÀNG MỚI QUẢN ĐƯỢC THÔI” NHA ĐẦU NÀY TỪ NHỎ ĐÃ HAY KÈ CẬN BÊN PHƯƠNG MẠC NGÔN, XEM RA HẮN PHẢI NHANH NHANH ĐI BÁO CHO PHƯƠNG MẠC NGÔN DẪN TIỂU NHA ĐẦU NÀY VỀ MỚI ĐƯỢC.

“HẮN? HỪ, NƯỚC CƯỜI, TA MỚI LÀ NGƯỜI MẶC KỆ HẮN, BÂY GIỜ CHO DÙ HẮN ĐỨNG TRƯỚC MẶT THÌ TA CŨNG KHÔNG THÈM ĐỂ Ý” NGHĨ ĐẾN CÁI TÊN COI TRỌNG NỮ NHÂN LẠNH NHƯ BĂNG KIA, TRONG LÒNG NÀNG NHƯ PHÁT HỎA.

“KHÔNG CÓ CHUYỆN GÌ, Á SƠ, NGƯỜI CHẴNG PHẢI ĐANG BẬN SAO” CẢ NGÀY BÊN CẠNH NÀNG CŨNG KHÔNG ĐƯỢC A, MẶC DÙ NÀNG CŨNG KHÔNG CÒN NGẪN NGẠI NHƯNG CHUYỆN DƯƠNG GIA VẪN CẦN PHẢI SỚM GIẢI QUYẾT.

DƯƠNG Á SƠ KHẼ GẬT ĐẦU, ÁNH MẮT ÔN NHU LÀM CHO NÀNG MỈM CƯỜI. NHÌN BÓNG LƯNG HẮN RỜI ĐI, TRONG LÒNG LỘ TÙY TÂM LIỀN GIẬT MÌNH, DƯƠNG LÃO GIA KHÔNG BIẾT ĐÃ NGHĨ THÔNG SUỐT HAY CHƯA.

“TIỂU THƯ, CÓ MUỐN NGHỈ NGƠI MỘT LÁT KHÔNG?” TỬ VÂN BỪNG TRÀ ĐƯA CHO LỘ TÙY TÂM, LỘ TÙY TÂM GIẬT MÌNH.

“Tử Vân, chúng ta ra ngoài đi dạo một chút”

“Ta cũng đi” Nhiệm Linh Nhi sợ bị bỏ rơi nên vội vàng nhảy dựng lên.

Ba người đi trên đường, Lộ Tuy Tâm vẫn lưu ý tới những nơi bán nhà, nàng nên mua một căn nhà nhỏ để ở.

Trong lòng nàng hiểu, trong lòng Dương Á Sơ cũng hiểu, bọn họ còn phải đi trên một con đường dài nữa, mà cuối cùng có thể đi cùng nhau được hay không, có còn kiên định sánh bước hay không?. Cho nên cũng không thể ở tại Du Nhiên cư, nàng cần tìm một chỗ cho mình. Trong lòng khẽ lay động, kinh thành này vốn là nơi nàng muốn rời xa nhất, nhưng vẫn vì hân mà dừng lại!

Nàng bây giờ có thể xác định được tình cảm mình giành cho Dương Á Sơ, thì ra nữ nhân khi nguyện ý chia sẻ tình cảm cũng chính là đã yêu nam nhân ấy.

Nàng không biết Dương Á Sơ cuối cùng có đáng để nàng giao tình cảm ấy ra hay không, nhưng giờ phút này nàng cũng không thấy hối hận! thì ra nàng vẫn muốn có một cuộc sống bình thường bên cạnh nam nhân! Nhưng lần này thì sao? Có lại tái diễn tình cảnh cô đơn không? Dù sao phía trước nàng và hân là một con đường đầy chông gai thử thách.

“Tiểu thư, người đang tìm cái gì a?” Tử Vân tò mò nhìn tiểu thư.

“Tử Vân, người đi hỏi xem gần đây có chỗ nào bán nhà hay không” Lộ Tuy Tâm quay đầu chuyển tới hướng Tử Vân.

“A...”

Lúc Tử Vân đang định hỏi tiểu thư là mua nhà làm gì thì có một thanh âm vui mừng từ một nơi truyền đến.

“Tử Vân?”

“Lý đại ca...” Tử Vân vui sướng chạy lên phía trước.

Lý Thuận không nghĩ mình vẫn còn được gặp lại Tử Vân, gần đây hẳn cũng nghe được chuyện tình của Thất phu nhân, biết được tử vân không rời khỏi kinh thành, nhưng hẳn lại không dám tìm nàng trước.

“Lý đại ca, người có khỏe không?” Tử Vân cảm động hỏi, nàng không ngờ còn được gặp lại Lý đại ca.

“Đúng rồi, Lý đại ca, người có biết gần đây có chỗ nào bán nhà không a?”

Lý Thuận kinh ngạc nhìn Tử Vân, sao nàng lại hỏi cái này?

“Là tiểu thư nhà ta hỏi” Tử Vân chỉ về phía Lộ Tùy Tâm cùng Nhiễm Linh Nhi.

Lý Thuận gật đầu, chuyện Thất phu nhân hẳn cũng nghe được một chút, nghe nói Thất phu nhân với Dương công tử là tình đầu ý hợp.

Gãi gãi đầu, hai mắt Lý Thuận phát sáng: “Tử Vân, ta có biết một người sắp sửa đi xa, nếu được ta đi giúp hỏi xem hẳn có bán nhà hay không a?”

“Được, người giúp ta hỏi thăm một chút nha. Ta bây giờ ở Du Nhiên cư, Lý đại ca lúc nào rảnh rồi có thể tới tìm ta”

“Thật sao?” khuôn mặt ngay thẳng tràn đầy vui mừng.

“Ân, Lý đại ca, trước ta theo tiểu thư nhà ta đi có chuyện, người nhớ giúp ta chuyện căn nhà nha”

“Ân” nhìn bóng lưng xoay người rời đi, trong mắt nam nhân lộ ra vui vẻ! Tử Vân không có rời đi, còn nói muốn mua nhà, vậy sau này có phải

hắn sẽ có nhiều cơ hội được gặp Tử Vân không?

“Nam nhân kia thích người” Nhiễm Linh Nhi đột nhiên tung ra một câu nói làm cho Tử Vân đỏ bừng hết cả mặt, xấu hổ đến mức cúi gằm xuống đất.

Lộ Tuy Tâm nhìn Tử Vân thẹn thùng cùng Linh nhi thẳng thắn không khỏi khẽ mỉm cười: “Linh nhi cũng có người vừa ý rồi a?” nếu nàng còn không lên tiếng sợ rằng đầu Tử Vân thật sự muốn vùi vào đất rồi cũng nên.

Người vừa ý? sắc mặt liền thay đổi, Nhiễm Linh Nhi vội vàng bỏ qua, nàng có thích hắn hay không?

“Thì ra Linh nhi cũng có người trong lòng, là ai a? là vị Đại sư huynh kia sao?” Lộ Tuy Tâm nhìn vẻ mặt phong phú của Linh nhi, lại càng cười lên. Mọi tình đầu như hoa mới nở, là tình cảm tự nhiên mà đến thôi, rất bình thường, bất quá...bất quá...đánh giá Tử Vân một cái, Tử Vân có tình cảm gì với Lý Thuận?

Nhiễm Linh Nhi nhìn sắc mặt Lộ Tuy Tâm đang cười, liền cảm thấy không tự nhiên, bật thốt lên: “Ta thích Đại sư huynh? Sao có thể a? cái đồ không có mắt đó, ta còn lâu mới...” chột câm lặng, vội lấy tay che lại cái miệng nhỏ nhắn, trên mặt bỗng nhiên đỏ bừng tới tận mang tai.

“Ha ha, thì ra người cũng có người trong lòng” vốn Tử Vân đang mắc cỡ không dám gặp ai nghe thấy vậy liền ha ha cười, phản kích lại Linh nhi.

Cũng? Tròng mắt Lộ Tuy Tâm lóe lên! Tử Vân vừa mới nói là “cũng”

“Người...” Nhiễm Linh Nhi trừng mắt thật lớn, khuôn mặt vừa xấu hổ vừa tức giận làm cho nàng thoát nhìn rất mê người.

“Tiểu thư, vừa rồi Lý đại ca nói có người quen muốn đi xa, hắn nói sẽ hỏi giúp căn nhà ấy” Tử Vân không thèm để ý tới Nhiễm Linh Nhi đang

giận tới tím tái hướng Lộ Tỳ Tâm nói.

“Ông tiểu thư, tiểu thư nhà ta có ý mời” một nha hoàn đi tới hướng Lộ Tỳ Tâm nhẹ hành lễ thân thể, sau đó chỉ vào một trà lâu ở trước nói.

“Tiểu thư nhà người là ai?” có kinh nghiệm từ lần trước nên Tử Vân xung phong đầu tàu gương mẫu che chắn phía trước Lộ Tỳ Tâm lớn tiếng hỏi. Người kia hiển nhiên không ngờ rằng Tử Vân lại lớn tiếng như thế, vẻ mặt còn rất cảnh giác nên ngậy ngấn cả người một lúc nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần.

“Tiểu thư nhà ta là Nhị tiểu thư phủ Đại học sĩ”

Hà Tĩnh Nhi? Lộ Tỳ Tâm hơi cúi đầu xuống, trong lòng thầm nghĩ, đã muốn gặp lại nhanh như vậy sao?

“Tiểu thư?”

“Được” có phải trùng hợp mà đơn thuần vô tình gặp mặt hay không?

Một nhóm ba người đi vào trong trà lâu bố trí trang nhã! Đã nhìn thấy Hà Tĩnh Nhi lẳng lặng ngồi một nơi thưởng thức trà, trên mặt vẫn nở nụ cười ôn hòa yếu ớt như cũ!

Nhìn thấy Lộ Tỳ Tâm đi vào, dịu dàng cười: “Ông tiểu thư, mời”

Lấy một chén trà đặt ở trước mặt Tỳ Tâm, ánh mắt nhẹ đánh giá cô gái trước mặt không rõ ý tứ hàm xúc.

Lộ Tỳ Tâm nâng chén trà lướt qua một ngụm, cũng nhìn Hà Tĩnh Nhi một chút.

Y phục sa mỏng nhiều tầng như làn khói trắng, bên ngoài phủ lớp sa tơ vàng xanh biếc. Mái tóc buông thả, bên trên búi bằng dây trâm trâm châu

ngọc bích, đôi mày như cành liễu, ánh mắt như thu ba, môi hồng nhuận mỉm cười khiến cho nàng có nét dịu dàng đoan trang của đại gia khuê tú.

“Ông cô nương, phong thái của cô nương làm cho Tĩnh nhi vẫn không hết rung động” Hà Tĩnh Nhi cười khẽ một tiếng.

Khóe miệng Lộ Tuy Tâm cũng nhẹ đưa cong lên: “Tĩnh nhi cô nương lệ chất thiên sinh, giai nhân nhược thủy cũng khiến cho Tuy Tâm sợ hãi than!”

“Hôm nay vừa nhìn thấy cô nương, trong lòng Tĩnh nhi đã có chút mê hoặc, kính xin Ông cô nương chỉ giáo”

“Không dám, chỉ cần Tuy Tâm biết tất nhiên sẽ không giấu diếm”

“Dũng khí của cô nương là từ đâu mà có?” Hà Tĩnh Nhi đưa chén trà tinh xảo lên nhấp một chút, động tác vạn phần ưu nhã.

Trong lòng Lộ Tuy Tâm thầm than, Hà Tĩnh Nhi một thân cao quý ưu nhã, đến cả nữ nhân nhìn thấy cũng ngây người! Bất quá...người trước mắt làm cho nàng nhớ đến Ngân Lưu Nhân, tính tình biểu lộ ra bên ngoài quá hoàn mỹ nhưng cố chấp trong lòng lại càng sâu, loại người này tâm niệm cố hữu cũng sâu thẳm. Nghị lực cũng lớn, bởi vì điều khiến hành động tâm tư lợi hại nên vẻ ngoài thể hiện ra mới hoàn mỹ như thế, điều này không phải ai cũng làm được. Tâm niệm cố hữu trong lòng Ngân Lưu Nhân có lẽ là khát vọng thiên hạ này! Nhưng mà...vị trước mắt này thì sao? Nàng khát vọng điều gì? Che đậy ánh mắt nghi ngờ, trong lòng Lộ Tuy Tâm ám quang lóe lên.

Hà Tĩnh Nhi nhìn người đang trầm tư, ánh mắt vẫn dịu dàng yếu đuối như cũ.

“Vấn đề này của Tĩnh nhi có phải làm khó cho cô nương hay không?”

“Không, Tùy Tâm đang suy nghĩ đững khí mà cô nương nói là chỉ trên phương diện nào?”

Đặt chén trà trong tay xuống, Hà Tĩnh Nhi ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào Lộ Tùy Tâm: “Tình cảm”

Tình cảm? trong đầu âm thầm đánh giá chốc lát, Lộ Tùy Tâm nhìn thẳng vào người trước mắt, không biết vì sao trong lòng nàng lại có một trực giác mách bảo, cảm giác của nàng với Hà Tĩnh Nhi không khá lắm, mặc dù nàng ta rất ôn hòa, lễ nghĩa nhưng lại không cảm nhận được tấm lòng thực sự của nàng.

Chỉ nhìn thấy bề ngoài dịu dàng cùng hoàn mỹ mà thôi.

“Tùy Tâm cũng chỉ là nghe theo cảm giác trong lòng” Lộ Tùy Tâm hơi nhíu mày, Hà Tĩnh Nhi so với nàng nhìn nhận tâm cơ còn sâu hơn, mục đích của nàng là cái gì?

Theo cảm giác trong lòng? Rũ mắt xuống, trên mặt dịu dàng mang ý tứ không rõ, nhưng trong lòng lại nổi lên rung động. Đó có phải cũng là theo cảm giác trong lòng hay không?

“Hà cô nương, nếu như không còn chuyện gì khác thì ta xin cáo từ trước” Hà Tĩnh Nhi này làm cho nàng theo bản năng chống cự.

“Cô nương xin cứ tự nhiên, ngày khác gặp lại” rõ ràng là một câu nói thông thường nhưng lại làm cho Lộ Tùy Tâm nhìn nàng thêm một cái.

Khẽ gạt đầu ý bảo Nhiễm Linh Nhi cùng Tử Vân bên cạnh rời đi, trong lòng đột nhiên dâng lên một cỗ bất an!

Mà cỗ bất an này lại đến từ vị Hà cô nương! Ánh mắt bình tĩnh của Lộ Tùy Tâm hiện lên tinh quang, trực giác của nàng từ trước tới nay không hề sai! Lần này chỉ hy vọng là nàng suy nghĩ quá nhiều mà thôi.

Dịu dàng nhìn Lộ Tỳ Tâm rời đi, Hà Tĩnh Nhi nhẹ than thầm, trong miệng vẫn nói lại lời vừa nãy: theo cảm giác ở trong lòng.

Thu hồi ánh mắt chăm chú, đem trà đặt lên môi nhấp một ngụm, mày liểu nhíu lại, trà lạnh uống sẽ không tốt, tình cảm bỏ lỡ có phải sẽ như vậy hay không?

Nàng ngồi đây run rẩy một lúc lâu mới đứng dậy đi ra ngoài, nàng không cách nào từ bỏ, không bằng đánh cược một lần xem sao! Ưông Tỳ Tâm, ta rất mong đợi lần gặp mặt tiếp theo, cảm tượng giữa ta và người sẽ như thế nào?

“Tiểu thư, trở về phủ sao?”

“Không, đi Lộ Vương phủ”

A? Thanh Liên ngây ngốc, tiểu thư đến Lộ vương phủ làm gì?

Vũ Mặc Nhiên băng lãnh trong mắt hiện lên nghi ngờ, không thể giải thích được những gì hẳn nghe thấy.

“Người nói ai cầu kiến?”

“Là Nhị tiểu thư phủ Đại học sĩ- Hà Tĩnh Nhi tiểu thư”

Đường nghiệp nói lại một lần nữa....

...

Hà phu nhân khiếp sợ nhìn Hà Tĩnh Nhi, một lúc lâu cũng không nói thành lời, hoài nghi không biết mình có nghe lầm hay không, Tĩnh nhi mới nói gì? Nàng nói nàng muốn gả cho Dương công tử, là Dương Á Sơ đã có người trong lòng sao? Không, nhất định là nàng nghe lầm.

Đấy hà học sĩ bên cạnh: “Tướng công, có phải vừa rồi ta nghe lầm hay không?”

Hà đại học sĩ vẫn kinh sợ như trước nhưng rất nhanh phục hồi thần trí, nhìn tiêu nữ nhi của mình khiến trong mắt hiện lên tia trầm tư!

“Nương, người không nghe sai” Hà Tĩnh Nhi phá vỡ ảo tưởng của Hà phu nhân.

“Ta không đồng ý” nói giỡn sao, gả cho một nam nhân trong lòng đã có người khác vậy khác nào muốn đâm đầu vào chỗ chết? Tĩnh nhi nhà nàng hoàn toàn có thể gả vào một nơi còn tốt hơn.

“Đây chính là nguyên nhân ngày đó người đi tham gia yến hội?” Hà học sĩ trầm giọng hỏi.

“Đúng vậy, cha” vẻ mặt ngưng trọng của Hà Tĩnh Nhi để cho Hà học sĩ thở dài, tính cách của Tĩnh nhi hẳn hiểu rõ, so với Trữ nhi, thì hẳn hy vọng người tiến cung là Tĩnh nhi hơn, nhưng thời điểm tuyển tú Tĩnh nhi vẫn còn quá nhỏ.

Dương gia? Hoàng thượng có lẽ sẽ áp chế Dương gia một ngày không xa, nhưng mà... căn cơ Dương gia quá sâu chỉ sợ chuyện này không thể làm dễ dàng. Hơn nữa với năng lực kinh thương của Dương Á Sơ, Dương gia không dễ bị sụp đổ, muốn trở thành Dương gia chủ mẫu cũng không có trở ngại! Chẳng qua là...

“Dương Á Sơ trong lòng đã có Uông Tùy Tâm” Cũng là một cô gái kỳ lạ, nhưng nếu xét mặt gia thế thì chính thất nhất định là Tĩnh nhi, dù nàng có được Dương Á Sơ yêu thương cũng sẽ chỉ làm thiếp, điểm này hẳn rất tin tưởng. nhưng thân là phụ mẫu, hẳn vẫn hy vọng Tĩnh nhi suy nghĩ kĩ càng, kinh thành này thiếu gì nam nhân tốt xứng đôi với nàng.

“Như vậy thì đã sao? Con rất có lòng tin vào bản thân mình” nàng không tin mình không sánh bằng Uông Tùy Tâm, bất cứ mặt nào cũng vậy.

“Tĩnh nhi...” Hà phu nhân vẫn mong nữ nhi sẽ hồi tâm chuyển ý! Nàng không muốn cuộc sống sau này của Tĩnh nhi sẽ mệt mỏi như vậy, tranh thủ tình cảm là rất khổ sở. con đường này nàng quá rõ ràng mà vẫn bước theo.

“Cha, tâm con đã quyết, hướng chi con đã đi tìm Lộ vương gia...” nàng cần sự giúp đỡ của hắn mới có thể đạt được mong muốn! mặc dù hắn cự tuyệt lời thỉnh cầu của nàng nhưng nàng biết hắn nhất định sẽ dao động, bởi vì hắn còn muốn Uông Tùy Tâm vẫn hồi ý nghĩ.

“Cái gì?”

“Người tìm hắn làm gì?”

Người hô lên kinh hãi trước tiên là Hà phu nhân, người sau là Hà học sĩ đang nghi ngờ.

“cha thử nghĩ một chút là biết dụng ý của con” khuôn mặt nhẹ nhàng phù hợp với khí chất dịu dàng tinh quang.

Hà đại học sĩ cúi đầu trầm tư, một lúc sau thì ngẩng đầu lên, trong mắt có cả tán thưởng! Tĩnh nhi thật đúng là thông minh, đáng tiếc nàng không tiến cung, nếu không bằng mưu kế của nàng địa vị hậu cung không thể tầm thường a! Trữ nhi cũng coi như hiểu biết tiến thoái đúng lúc nhưng lại thiếu cái kín đáo của Tĩnh nhi.

“Các người đang nói cái gì vậy a?” Hà phu nhân đều không hiểu nhìn hai người như trong mộng kia.

“Đây là Tĩnh nhi muốn thế?” Hà học sĩ một lần nữa hỏi lại Tĩnh nhi cho chắc chắn.

Hà Tĩnh Nhi đứng dậy nhìn thật sâu vào Hà học sĩ, khẽ mỉm cười hạ mình cúi xuống: “Mong cha thành toàn cho tâm ý nữ nhi”

“Tĩnh nhi, sẽ không hối hận sao?” phải biết rằng một mũi tên đã bắn ra thì sẽ không thể quay đầu lại!

“Tĩnh nhi sẽ không”

Khẽ thở dài một hơi, Hà học sĩ khoát khoát tay ý bảo nữ nhi đứng dậy.

Hà Tĩnh Nhi đứng lên, tầm mắt hướng về phía phong cảnh bên ngoài cửa sổ! Tất cả đều mới bắt đầu, Uông Tuy Tâm! Ta cũng sẽ theo cảm giác của trong lòng!

Trữ Dung điện hậu cung Hoàng cung

“Cái gì? Cha, chuyện này...” Khuôn mặt mỹ lệ của Trữ phi hơi lộ ra kinh ngạc! Tính cách của Tĩnh nhi nàng hiểu.

“Trữ nhi, có cơ hội người hãy gợi ý cho Hoàng thượng, ngày mai ta sẽ dâng tấu chương” Hà học sĩ thận trọng nói.

“Cha, này...” Trữ phi vẫn khó mà tin được muội muội lại quyết định gả cho Dương Á Sơ! Đây...trong đầu hồi tưởng lại khuôn mặt nam nhân tinh xảo, xét bên ngoài mà nói, Dương Á Sơ quả thật bất phàm, nhưng hẳn đã yêu Uông Tuy Tâm, đây là chuyện kinh thành người người đều biết.

“Muội muội người tâm ý đã quyết, ta cũng đã khuyên nhưng vô dụng, chỉ còn cách đồng ý giúp nó mà thôi” Hẳn sao lại không nhìn ra Trữ nhi đang nghĩ đến điều gì? Nhưng nam nhân động tình thì dễ mà thụ tình thì khó! Hẳn không tin Dương Á Sơ chỉ lấy một nữ nhân, hơn nữa với điều kiện cùng tâm trí của Tĩnh nhi, muốn nắm bắt tâm nam nhân cũng không phải chuyện khó! Hơn nữa hẳn rất hiểu nữ nhi của mình, chỉ cần muốn làm

gì thì mười con bò kéo cũng không trở lại, đã vậy thì làm theo những gì nó mong muốn đi.

“Để nữ nhi dò xét ý Hoàng thượng xem sao!” Trữ phi hơi nhú mày, Hoàng thượng cũng đã mấy ngày nay không truyền nàng thị tẩm.

Hà học sĩ xem xét đại nữ nhi một chút: “Trữ nhi, việc cấp bách của người bây giờ là phải sinh hạ hoàng tử”

Trữ phi cười khố, sao nàng lại không muốn vậy chứ? Nhưng không biết hẳn đã xảy ra chuyện gì? Trong bụng vẫn không có tin tức! Bất quá, may mà các phi tử hậu cung khác cũng không có động tĩnh

Ngự thư phòng

“Hoàng thượng, tối nay người muốn nương nương trong cung nào thị tẩm?” tiểu Thân tử lấy ra một danh sách trong tay hỏi Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương.

Vũ Mặc Phong hơi ngừng lại, ngẩng đầu lên nhìn tiểu Thân tử.

Tiểu Thân tử cảm giác trên đầu đã bắt đầu tê tê nhưng vẫn kiên trì lên nói: “Hoàng thượng, ngài đã năm ngày không truyền gọi phi tử hậu cung”

“Đi xuống” Vũ Mặc Phong lạnh lùng nói.

“Hoàng thượng...”

“Tiểu Thân tử, xem ra người càng ngày càng to gan, lăn xuống cho trẫm”

“Dạ....vâng...” tiểu Thân tử thấy Hoàng thượng tức giận chân mềm nhũn ra, trong lòng thầm than nhỏ, hẳn cũng thật tội a! từ lúc bắt đầu việc quản lý cuộc sống Hoàng thượng tới nay, hẳn cũng đều vì Hoàng thượng

mà suy nghĩ a~, Hoàng thượng tới bây giờ vẫn chưa có nhi tử, mà đây lại là chuyện đại sự của hoàng thất!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 65: Tối Nay Thành Thân (Yên Tâm A, Không Phải Cưới Con Nhỏ Tĩnh Nhi Đâu)

Vẻ mặt bí hiểm của Hoàng thượng làm cho trong lòng Trữ phi thấp thỏm bất an, Hoàng thượng như vậy là có ý gì a?

“Hoàng thượng?” thử lên tiếng.

Vũ Mặc Phong đem tầm mắt hướng vào người trước mặt, híp lại thu hút: “Ái phi nói lệnh muội muốn gả cho Dương Á Sơ?”

Nhìn động tác của Vũ Mặc Phong, Trữ phi cũng không biết hẳn đang hỉ hay nộ, vội vàng quỳ xuống đất: “Hoàng thượng, thiếp chỉ có một muội muội, hơn nữa tính tình Tĩnh nhi vốn cố chấp, nàng từ một năm trước nhìn thấy Dương công tử đã nảy sinh tình cảm, cho nên sau lần Dương gia tuyển thê, tâm tư Tĩnh nhi mới thay đổi như vậy, mong Hoàng thượng thành toàn”

Vũ Mặc Phong tựa vào nhụyễn tháp, hạ mắt xuống, làm cho Trữ phi đang quỳ càng bất an, giờ phút này nàng hoàn toàn không biết tâm tư Hoàng thượng như thế nào nữa!

Vũ Mặc Phong trầm tư lúc lâu, bây giờ một nửa tiềm lực kinh tế của Thiên Vũ nằm trong tay Dương gia, Dương gia đúng là cần phải chinh đồn lại, nhưng Dương Á Sơ xử lý mọi chuyện bên ngoài quá hoàn hảo khiến hẳn không thể tìm ra một nhược điểm nào, mà bên trong cũng đã bắt đầu hành động, nhưng lại nói là làm việc thiện, đối với dân chúng chính là thiên đại ân tứ, thu phục nhân tâm. Khiến cho hẳn lại càng không thể ra tay. Mà nếu bây giờ hẳn lấy...

Khóe miệng khẽ cười, Dương Á Sơ, có lẽ đã đến lúc động thủ!

Bất kể Dương Á Sơ có chấp nhận hay không hẳn cũng đâu có mất gì, nhưng nếu Dương Á Sơ đón nhận, như vậy nàg...

Nếu Dương Á Sơ không chấp nhận, quyết kháng chỉ vậy thì hẳn sẽ có lý do hợp lý áp chế Dương gia, về tình về lý đây cũng là cơ hội tốt!

Kim Loan điện

“Hoàng thượng, thần có việc muốn bẩm tấu” Hà đại học sĩ đứng ra nói.

Trông mắt Vũ Mặc Phong lóe lên, khóe miệng cười nhạt như không biết gì: “Chuẩn tấu”

Hà học sĩ nhìn thoáng qua Hoàng thượng, vung vạt áo quỳ trên mặt đất: “Thần xin có một yêu cầu hơi quá đáng, xin Hoàng thượng ân chuẩn” Lời này vừa nói ra cũng làm cho các đại thần cùng quăng ánh mắt khó hiểu nhìn vào, tất cả đều tò mò không biết Hà đại nhân muốn xin Hoàng thượng chuyện gì a?

Vũ Mặc Nhiên nhìn Hà học sĩ, lãnh mâu xẹt qua một tia phức tạp nhưng ngay sau đó biến mất không chút vết tích, phảng phất như chưa từng xuất hiện!

“Nga?” Vũ Mặc Phong vuốt vuốt nhẫn ngọc trên tay, thân thể dựa khẽ: “Ái khanh cứ nói”

“Tạ Hoàng thượng! Thần cả gan xin Hoàng thượng tứ hôn”

Thanh âm chưa dứt thì trong điện Kim Loan liền an tĩnh, ai cũng nhìn vị Hà học sĩ này, trong lòng thầm nghĩ vì sao hẳn lại muốn tứ hôn?

“Thứ nữ Tĩnh nhi của vi thần đã đến tuổi phải lấy chồng, nên thần muốn xin Hoàng thượng tứ hôn”

Nghe thấy thế mọi người trong điện đều bừng tỉnh, hóa ra là vậy a? chắc Hà học sĩ này nhìn trúng một vị vương gia nào rồi.

Nghĩ như vậy nhiều người quay sang nhìn mấy vị Vương gia, âm thầm tự hỏi Hà học sĩ muốn chọn ai a?

Đang Vương đã có chính phi, một trắc phi! Thanh vương mặc dù chưa có chính phi nhưng cũng có hai trắc phi, nhưng chắc chắn Hà đại nhân cũng không đem nữ nhi mình cho Thanh vương. Chỉ còn lại có Lộ vương và Hiên vương! Lộ vương mặc dù không có chính phi nhưng lại lãnh tình, lại càng vô tình với nữ nhân cho nên khả năng lớn nhất là Hiên vương.

Vũ Mặc Hiên nhú mày, đây...

“Tứ hôn? Ái khanh đã nhìn trúng được vị nào a?” Vũ Mặc Phong nhìn qua tâm tư mọi người trong điện, trong lòng khẽ mỉm cười!

“Thần cầu xin Hoàng thượng đem tiểu nữ gả cho nhị thiếu gia Dương gia Dương Á Sơ”

Lời này vừa nói ra, một mảnh yên tĩnh trên đại điện như nổ tung ra, bàn luận rối rít.

“Không thể nào, mới vừa rồi ta nghe lầm a? Hà đại nhân muốn đem nữ nhi gả vào Dương gia?” một đại thần hoài nghi mình nghe lầm liền hỏi người đứng bên cạnh.

“Triệu đại nhân, người không nghe lầm, vừa rồi Hà đại nhân đúng là nói như vậy”

“Đây...”

“Nghe nói thứ nữ của Hà đại nhân dịu dàng hiền hậu...”

“Vậy hẳn chọn ai không chọn lại đi chọn Dương công tử a?” mặc dù là thủ phủ nhưng cũng không phải người triều đình, rồi hãy nói chuyện vị này với Ông Tù Tâm đã truyền đi khắp cả kinh thành không ai không biết, Hà đại nhân đang nghĩ cái gì vậy a?

Vũ Mặc Hiên vốn khế nhãn mày thì giờ phút này đã hoàn toàn nhíu chặt lại! Hà đại nhân này...

Nhìn Hoàng thượng cùng Tam hoàng huynh, nhất thời trong lòng Vũ Mặc Hiên nổi lên một cỗ bất an, không thể nào? Hoàng thượng sẽ không đồng ý! Bọn họ đều biết người trong lòng Dương Á Sơ là nàng...

Nghĩ như vậy Vũ Mặc Hiên tiếng lên một bước nói: “Khởi bẩm Hoàng thượng, cầu xin của Hà đại nhân thần cho là không ổn” như vậy sẽ làm tổn thương nàng.

“Nga? Hiên vương sao lại nói như vậy?” Vũ Mặc Phong lạnh nhạt lên tiếng.

Việc này... Vũ Mặc Hiên khế run lên, vội vàng trả lời: “Hoàng thượng, không tính đến chuyện lưu truyền của Dương công tử, chỉ bằng việc Dương Á Sơ không phải quan trong triều đã không thích hợp rồi, việc này mà tứ hôn e là...?” hy vọng Hoàng thượng có thể nghe ra lời của hắn!

Trong triều cũng có người lên tiếng: “Hoàng thượng, Dương gia chỉ là một gia tộc thương nhân, không có phúc khí được Hoàng thượng tứ hôn”

“Vương đại nhân nói sai rồi, Dương gia mặc dù chỉ là thương nhân nhưng quốc khố phần lớn là lấy từ Dương gia, cho nên được tứ hôn là hoàn toàn có thể”

“Khụ...” Vũ Mặc Phong ho nhẹ một tiếng làm cho những người đang tranh cãi vội yên lặng không dám nói nữa câu.

“Đang vương, người cho là gì?” Vũ Mặc Phong hỏi ý kiến Đang vương.

Trong mắt Vũ Mặc Đang khôn khéo đưa đẩy lóe lên: “Thần không có ý kiến gì, tất cả đều theo ý của Hoàng thượng” xem ra Hoàng thượng hẳn đã có ý muốn tứ hôn.

“Lẽ bộ Lưu đại nhân, còn người?”

Lưu đại nhân bước ra khỏi hàng: “Bẩm Hoàng thượng, chuyện này... chuyện này thần cũng không phản đối”

Vũ Mặc Phong nhẹ nhàng chuyển động nhẫn ngọc trên tay, gương nhẹ lông mày về phía Lộ vương.

“Lộ vương gia thì sao?” trong con người lóe ra một tia tinh quang.

Vũ Mặc Hiên tràn ngập mong đợi nhìn về hướng Tam hoàng huynh, huynh ấy biết tâm tư của Dương Á Sơ, chỉ cần phản đối thì Hoàng thượng cũng chưa chắc đã đồng ý việc này.

Chúng đại thần cũng biết ý của Lộ vương chính là yếu tố quyết định chuyện này có thành hay không.

“Tam hoàng huynh...” trong mắt Vũ Mặc Hiên hiện lên lo lắng, vội nói thêm “Hoàng...”

“Hiên vương, ý người trăm đã nghe, bây giờ người trăm đang hỏi là Lộ vương, người có gì cần nói thì tấu trình sau” thanh âm nhàn nhạt của Vũ Mặc Phong để cho trong lòng Vũ Mặc Hiên trầm xuống! nhìn Vũ Mặc Nhiên đầy bất an, Tam hoàng huynh, người ngàn vạn lần không thể đồng ý a, nếu không...nếu không Tùy Tâm sao có thể chịu nổi!

Vũ Mặc Nhiên tiến lên một bước, khom người nói: “Thần cho là có thể tứ hôn cho Dương gia” hẳn vậy mà vẫn chọn câu trả lời này.

“Lộ vương sao lại nói vậy?” Vũ Mặc Phong như không nhìn thấy vẻ mặt giận tái đi của Vũ Mặc Hiên, lạnh nhạt hỏi.

“Hoàng thượng, Dương gia đã có cống hiến to lớn cho Thiên Vũ hoàng triều, Hoàng thượng tứ hôn cho Dương gia thứ nhất là có thể ban thiên ân, là Hoàng thượng khích lệ Dương gia, thứ hai là có thể thành toàn cho một ái nữ chi tâm của Hà đại nhân, nối một đoạn nhân duyên trời ban. Ba là có thể giải quyết âu phiền của Dương lão gia. Thần cho là được Hoàng thượng tứ hôn chính là phúc phận của Dương gia”

Trong mắt Vũ Mặc Hiên hơi tức giận : “Tam hoàng huynh...ngươi...”

Hà học sĩ thầm than trong lòng, đúng là Tĩnh nhi suy tính chu toàn! Trước đã đi gặp Lộ vương, nếu không hẳn cũng không đoán ra tâm tư của Hoàng thượng.

“Thần xin Hoàng thượng thành toàn cho tâm tư tiểu nữ nhi”

“Hoàng thượng, không thể được a” Vũ Mặc Hiên quỳ trên mặt đất, trong đầu chỉ muốn không nhìn thấy bộ dạng tổn thương của Tùy Tâm thêm một lần nữa! Bây giờ nàng hoàn toàn một lòng với Dương Á Sơ, nếu như Hoàng thượng tứ hôn, nhất định nàng sẽ rất đau khổ.

“Chúng ái khanh có ai có ý kiến như Hiên vương không?” Vũ Mặc Phong ngồi ngay ngắn tại vị hỏi những người bên dưới.

Những người vốn cho là không ổn cũng không lên tiếng nữa, bây giờ mà quăng lời phản đối thì lại đắc tội với Hà đại nhân, không chỉ vậy còn phản bác lời của Lộ vương gia.

“Chúng vi thần xin tuân theo thánh mệnh”

Vũ Mặc Phong đưa ánh mắt nhìn vào Vũ Mặc Nhiên một lát rồi lại hướng phía mọi người.

“Vậy trăm sẽ làm mai cho họ. Lộ vương, thánh chỉ tứ hôn ngày mai sẽ do người đi tuyên”

Hà đại nhân vội dập đầu tạ ơn: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Toàn điện chỉ có Vũ Mặc Hiên nghiêm mặt, hẳn không cách nào hiểu được tại sao Hoàng thượng cùng Tam hoàng huynh lại không buông tay?

Còn có, họ quên mất ý kiến Dương Á Sơ rồi sao? Đã biết rõ Dương Á Sơ yêu Tùy Tâm, vì sao còn muốn hẳn sinh lòng oán hận?

“Tĩnh nhi, người ngồi xuống có được hay không, đi tới đi lui như vậy làm cho nương hoa hết cả mắt” Hà phu nhân thấy nữ nhi bộ dạng chờ đợi như vậy không khỏi lo lắng đứng lên.

“Nương, người nói khi nào thì cha trở lại?”

Một thân ảnh y phục tím nhạt đứng ở cửa sảnh chính quay đầu lại hỏi Hà phu nhân. Hà Tĩnh Nhi giờ phút này trong đầu rối tung, vui buồn lẫn lộn! Hẳn biết sẽ phản ứng như thế nào? Oán nàng? Hay hận nàng? Đúng lúc ấy nhìn thấy Hà học sĩ vừa lâm triều về.

“Lão gia...” Hà phu nhân vội đứng dậy.

Hà học sĩ nhìn qua nữ nhi chờ đợi, phu nhân lo lắng không khỏi khẽ mỉm cười: “Phu nhân, chúng ta nên đi chuẩn bị đồ cưới thôi”

A? Hà phu nhân phức tạp nhìn Tĩnh nhi đang vui mừng, âm thầm than thở! Tĩnh nhi, con đường này là do người chọn a!

Du Nhiên cư.

Vũ Mặc Hiên lo lắng bất an mặt mày phức tạp đứng ở Du Nhiên cư. Hẳn không chừa giây phút nào chạy thẳng tới nơi!Này...

Vẻ mặt đăm lặng yên của Vũ Mặc Hiên hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sốt ruột lo lắng.

“Hiên vương gia, đã xảy ra chuyện gì? Sao ngài vội vã tìm Uông cô nương như vậy?” Chưởng quỹ thấy Hiên vương như vậy không khỏi kinh ngạc! Hiên vương cũng tới đây nhiều lần nhưng chưa bao giờ lộ ra thần sắc như vậy a, xảy ra chuyện gì rồi?

“Chưởng quỹ, người có biết Uông cô nương đi đâu không?” ngày mai thánh chỉ sẽ tới Dương gia, con người tối tăm của Vũ Mặc Hiên lộ ra tia bất đắc dĩ.

“Không biết a, Uông cô nương đi cùng Tử Vân cô nương, còn có cả Nhiễm cô nương nữa, mới ra ngoài không lâu” chưởng quỹ nhìn cũng biết chắc có việc gấp lắm nên Hiên vương mới vội như vậy, nhưng Uông cô nương mới đi ra a.

“Không được, ta phải đi tìm Dương Á Sơ” nghĩ như vậy liền chạy nhanh ra cửa.

“Ai, Hiên vương gia...” xảy ra chuyện gì a?

Trời cao trong xanh, gió nhẹ phất phơ

Dương gia rộng lớn hoa lệ, ngoài sân trắng lệt.

“Đại ca, gần đây bên người có động tĩnh gì không?”

“Bên ta hoàn hảo, không có gì hết”

“Vậy thì tốt” xem ra hẳn phải nhanh tay hơn một chút.

Dương Viễn Chi nhìn Dương Á Sơ, vẫn suy nghĩ một hồi rồi mới lên tiếng: “Á Sơ, người thật sự muốn cùng Uông cô nương rời đi sao?” cha nhất định sẽ không đồng ý!

Dương Á Sơ ngẩng đầu lên, thấy trong mắt đại ca lo lắng khẽ mỉm cười: “Đại ca, trong nhà không phải còn người nữa hay sao?”

“Nhưng mà...”

“Đại ca, tiếp nhận Dương gia vốn là chuyện ta không mong muốn, hơn nữa để đại ca quản lý so với ta còn tốt hơn, mà ta, chỉ muốn cùng nàng hưởng thụ một cuộc sống đơn giản” rời xa những thứ thị phi này.

“Cha...” Dương Viễn Chi muốn nói gì nhưng bị cắt đứt.

“Cha sẽ suy nghĩ cẩn thận” lần này hẳn sẽ không làm tổn thương nàng nữa, cha thì càng không thể!

“Á Sơ...” Dương Viễn Chi khiếp sợ nhìn sắc mặt ngưng trọng của đệ đệ, hẳn thật nghĩ sẽ bỏ lại Dương gia sao?

“Ca, nếu một ngày Dương gia trở thành lưỡi dao sắc bén làm nàng thương tổn, thì ta sẽ đích thân bẻ gãy lưỡi dao đó” thanh âm nhàn nhạt lại càng làm Dương Viễn Chi trợn trừng mắt lớn hơn. Lúc này hẳn không nghi ngờ chút nào lời Á Sơ nữa, bởi vì trong ánh mắt Á Sơ hẳn thấy được lãnh khốc.

Dương Á Sơ biết tâm tình đại ca lúc này, hẳn hy vọng đại ca biết hẳn không nói dối, cũng mong hẳn chuyển lời tới cha.

“Đại thiếu gia, chủ tử, Hiên vương yêu cầu gặp chủ tử” quản gia đi vào đạo sảnh cung kính nói với hai người.

Dương Á Sơ nghe xong mày kiếm khép lại, Vũ Mặc Hiên muốn gặp hẳn?

Vũ Mặc Hiên bước nhanh tiến vào đạo sảnh.

“Hiên vương gia, có chuyện gì mà vội vã như vậy a?” nhìn bộ dạng Vũ Mặc Hiên, ánh mắt Dương Á Sơ nheo lại, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

“Á Sơ huynh, ngày mai thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng sẽ đến”

“Tứ hôn?”

“Thánh chỉ?”

Dương Viễn Chi, Dương Á Sơ cùng khiếp sợ lên tiếng!

Dương Á Sơ trầm tư, sắc mặt khó coi hỏi Vũ Mặc Hiên: “Hoàng thượng sao lại nghĩ đến chuyện tứ hôn?” đây không phải chuyện Vũ Mặc Phong nghĩ ra, bất quá bây giờ hãn cũng đang tìm cơ hội chinh đốn Dương gia, như vậy cũng là cơ hội tốt, hơn nữa còn có thể thực hiện tâm tư bấy lâu. Nghĩ như vậy, khuôn mặt Dương Á Sơ hiện lên một tia không rõ.

Vũ Mặc Hiên nhìn sâu vào Dương Á Sơ, khóe miệng vẽ ra cười khổ: “Ai bảo Á Sơ huynh xuất sắc như vậy? làm cho Thiên kim Hà học sĩ ngưỡng mộ trong lòng, hôm nay lâm triều Hà học sĩ đã tự mình cầu xin Hoàng thượng tứ hôn” bất quá trong lòng Hoàng thượng cùng Tam hoàng huynh chỉ sợ cầu còn không được như vậy, Ai!

Thiên kim Hà học sĩ? Dương Á Sơ cười tàn khốc, hãn không nghĩ tới sẽ ra tình huống như thế này, còn có nữ nhân gốc gác như vậy. Nếu nàng ta muốn gả vào Dương gia như vậy, thì hãn sẽ thực hiện mong muốn của nàng.

“Á Sơ huynh? Người...” Vũ Mặc Hiên có chút nghi ngờ nhìn bộ dạng Dương Á Sơ, trong lòng lại càng thở dài, vì sao lại là Hà học sĩ, Hà tiểu thư... cũng cảm thấy vui mừng thay cho Tùy Tâm, Dương Á Sơ có cách bảo vệ nàng!

“Nếu Á Sơ đã có đối sách, vậy Vũ Mặc Hiên cũng xin cáo từ” như vậy cũng tốt, nàng xứng đáng để một nam nhân toàn tâm toàn ý giao ra, nếu là hãn, hãn cũng sẽ vì nàng mà từ bỏ tất cả, đáng tiếc hãn vô phúc! Nhưng có thể nhìn thấy nàng hạnh phúc thì hãn cũng sẽ hạnh phúc!

“Tâm ý Hiên vương Á Sơ vô cùng cảm kích” sao hãn lại không biết tình cảm của Hiên vương, nhưng hãn cảm tạ khi người này hy vọng Tùy Tâm vui vẻ là từ tận đáy lòng.

Vũ Mặc Hiên khoe miệng lộ ra cười nhạt “Á Sơ huynh khách khí, cáo từ” chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi!

“Quản gia, tiến Hiên vương gia”

“Vâng, chủ tử”

Vũ Mặc Hiên đột nhiên xoay người lại: “Đúng rồi, vừa rồi ta đi Du Nhiên cư không có Tùy Tâm cô nương ở đó, ta nghĩ chuyện này Á Sơ huynh vẫn nên cùng Tùy Tâm thương lượng một chút”

“Lời của Hiên vương Á Sơ sẽ nhớ kỹ” gật đầu, Dương Á Sơ có thể hiểu được tâm tư của hãn, nghĩ đến người để cho hãn nhớ thương kia, Dương Á Sơ cười nhạt! Tùy Tâm, không lâu nữa ta sẽ cùng nàng đi bất cứ nơi nào mà nàng muốn!

Vũ Mặc Hiên xoay người, ánh mắt không thể che hết buồn bã!

“Á Sơ...”

“Đại ca, Á Sơ có chuyện muốn cầu xin đại ca hỗ trợ” Dương Á Sơ quay đầu lại nhìn Dương Viễn Chi, vung vạt áo lên quỳ xuống.

Sau này, gánh nặng Dương gia cũng phải trông cậy vào đại ca!

“Á Sơ...người mau đứng dậy đi, chỉ cần đại ca có thể làm được thì nhất định sẽ làm” Dương Viễn Chi vội vàng đỡ đệ đệ mà từ nhỏ mình đã thương yêu lên, xem ra tâm ý Á Sơ đã quyết, hẳn cũng chỉ có thể giúp đỡ hoàn thành tâm nguyện đó mà thôi! Ai bảo hẳn là đại ca làm gì?

“Đại ca, mau giúp ta chuẩn bị, tối nay ta muốn thành thân”

“Á Sơ, còn tứ hôn...” Dương Viễn Chi cũng biết thánh chỉ thì không thể kháng lại, nhưng vì sao không thấy Á Sơ khẩn trương như vậy?

“Đại ca, đây không phải ý mà cha mong muốn nhất sao?” bất quả nàng cũng chỉ có thể là con dâu Dương gia, không phải thê tử của Dương Á Sơ hẳn, kiếp này thê tử của hẳn chỉ là nàng.

“Á Sơ...”Trong lòng Dương Viễn Chi khiếp sợ vẫn không hồi phục, từ khi nào Á Sơ lại lãnh khốc như vậy? ý Á Sơ là để cho Hà tiểu thư cả đời cô độc như vậy sao?

“Dù sao Hoàng thượng tứ hôn không thể cự tuyệt, mà chính nàng ta muốn đụng vào, đừng trách ta vô tình, con đường này tự nàng chọn lấy!” biết rõ tình cảm của hẳn mà còn muốn chen vào, không biết nàng quá tự tin hay là ngu xuẩn nữa? bất quá những việc này không đáng để hẳn suy nghĩ!

“Người đi đâu vậy?” Dương Viễn Chi nhìn Dương Á Sơ bước ra ngoài.

“Ta đi cầu hôn, đúng rồi nói với cha một tiếng, hiện tại ta muốn thành thân” thê tử mà hẳn chân chính lấy về.

“Cái gì...” Dương Viễn Chi giật mình.

“Tiểu thư, người xem căn nhà này thế nào a?” Lý Thuận quần bách bất an xắn tay vào làm, khuôn mặt đỏ bừng.

Lộ Tuy Tâm xoay đầu lại nhìn Lý Thuận có vẻ không được tự nhiên, trong lòng cười thầm, Lý đại ca của Tử Vân thật đúng là thật thà ngay thẳng.

“Ai nha, căn nhà này người cũng có thể ở được sao?” Nhiễm Linh Nhi tức giận trách móc nói, nhà gì vừa nhỏ vừa tồi tàn, còn không bằng cả nhà vệ sinh ở nhà nàng!

“Sư phụ, người thật sự muốn mua lại nơi này sao?” nàng mở to mắt không dám tin.

“Có gì là không thể? Căn nhà này rất tốt a!” So với phòng ở trúc viện mà nàng cùng Tử Vân từng ở còn lớn và rộng hơn.

“Tử Vân? Ý người thì sao?” Hôm nay Tử Vân đặc biệt yên lặng.

“A...tiểu thư, Tử Vân đều theo ý của tiểu thư” Tử Vân trong lòng một mực đang nghĩ tới lời của Lý đại ca nói với nàng, hẳn nói Nhị phu nhân bị giết là do Vương gia ra lệnh, chuyện này...nàng có nên nói cho tiểu thư hay không?

“Được rồi, Lý Thuận, người giúp ta mua nơi này” nhìn thoáng qua Lý Thuận, rồi lại nhìn Tử Vân, không biết hai người này có duyên hay không còn phải chờ xem phát triển được đến mức nào a.

“Không thể nào, sư phụ?” Nhiễm Linh Nhi càng trợn to con mắt, sư thúc nàng rất nhiều bạc, hẳn sao có thể để sư phụ nàng sống ở đây a?

“Này...căn nhà này đã bị hư hại nhiều...bất quá ta có thể sửa sang lại một chút” Lý Thuận nhìn lên Tử Vân.

“Không sao, cứ mua đi, Tử Vân, đưa bạc cho Lý Thuận” nàng chỉ muốn có một nơi dừng chân, cũng sẽ không ở lâu, nói không chừng chỉ một thời gian nữa thôi là nàng sẽ phải rời khỏi kinh thành này rồi.

“Tử Vân, hai ngày nữa người đợi Lý Thuận có thời gian rảnh rồi nhờ hẳn giúp chúng ta sửa lại nơi này một chút” Lý Thuận là một người đàn ông hoàng, có lẽ hẳn có thể đem tới hạnh phúc cho Tử Vân.

“Nha...được...” nàng rớt cuộc có nên nói cho tiểu thư không đây?

Du Nhiên cư

“Chủ tử”

Vừa nhìn thấy người là chủ quỹ đã bước lên phía trước bậm báo.

“Tùy Tâm chưa trở lại sao?”

“Vẫn chưa, chủ tử, vừa này Hiên vương hình như có chuyện gấp muốn gặp Ông cô nương”

“ta biết rồi” nghĩ đến lời hẳn nói trong mắt Dương Á Sơ lại khẽ ba động.

“Sư thúc! Vừa rồi sư phụ ta lại đi mua một căn nhà vừa nhỏ vừa hoang tàn” Nhiệm Linh Nhi vừa nhìn thấy Á Sơ đã nhảy lên trước nói.

“Tùy Tâm” ánh mắt Dương Á Sơ cũng không nhìn vào Nhiệm Linh Nhi mà rơi trực tiếp trên người Lộ Tùy Tâm.

“Người giải quyết công việc xong chưa?” hôm nay sao sớm vậy đã tới đây rồi?

“Ân, mọi việc đã xong rồi, có muốn nghỉ ngơi hay không? Hay ta cùng nàng ra ngoài đi dạo một chút được không?”

Nhiệm Linh Nhi nhi bây giờ đã quen việc sư thúc cho nàng ra rìa rồi! Aii! Nàng cũng phải đi ăn chút gì thôi! Đói bụng quá!

“Không mệt” Lộ Tỳ Tâm nhẹ nhàng mà, hẳn đã giải quyết ổn chuyện cha hẳn chưa?

“Được rồi, vậy hai ta đi tản bộ”

Lộ Tỳ Tâm nhìn Dương Á Sơ một chút rồi gật đầu, hẳn có lời gì muốn nói với nàng sao?

Hồ nước thanh thanh, những cơn gió nhẹ thổi tới đây, mang theo hương thơm làm cho người ta cảm giác thật sảng khoái.

Lộ Tỳ Tâm thích nhất là nơi này, sau này nếu nàng ổn định ở một chỗ thì nhất định ở đó phải có hồ nước, tốt nhất là hồ nước thanh thanh, mấy gian nhà, Oa, thật là thiên đường a!

Dương Á Sơ nhìn vẻ mặt nàng, khẽ mỉm cười, ta biết rồi, Tỳ Tâm, ta sẽ hoàn thành ước nguyện của nàng! Bất quá bây giờ hẳn phải thương lượng cùng nàng một chuyện!

“Tỳ Tâm...” không biết Tỳ Tâm có để ý hay không?

“Ân?” nhìn dáng vẻ của hẳn nhất định là có chuyện xấu, trong lòng nàng khẽ trầm xuống.

“Nàng có nguyện ý gả cho ta hay không? Gả cho Dương Á Sơ?” chỉ là Dương Á Sơ, không phải thủ phủ Dương gia, sau này hẳn cũng sẽ không phải người Dương gia.

Lộ Tỳ Tâm quay đầu lại nhìn thần sắc trên mặt Dương Á Sơ, hẳn làm sao vậy?

“Tỳ Tâm, chúng ta rời đi thôi”

Lẳng lẳng theo dõi hẳn một lúc lâu, Lộ Tỳ Tâm mới khẽ mỉm cười, nàng cũng muốn ra ngoài chu du một chút, chờ đến khi mệt mỏi sẽ tìm một

nơi an tĩnh nghỉ ngơi, sau đó muốn đến nơi nào thì lại đi nơi đó.

“Đã xảy ra chuyện gì rồi?” hấn cần giải thích vì sao lại quyết định rời đi cho nàng biết.

Dương Á Sơ ôn nhu thở dài, nhẹ nhàng đem nàng ôm vào trong ngực: “Hoàng thượng sắp tứ hôn cho Dương gia”

“Vậy người tính làm thế nào bây giờ?” Lộ Tuy Tâm trong lòng hơi khổ sở, tình yêu của nàng với hấn cuối cùng sao vẫn khó khăn như vậy a!

“Ta sẽ không có bất kì khốn nhiễu nào” Hoàng thượng tứ hôn là cho thủ phủ Dương gia!

Lộ Tuy Tâm nhíu chặt mày: “nhưng người vẫn nhất định phải lấy a”

“Thì sao chứ? Thê tử của ta chỉ là nàng, đã biết rõ tâm ý của ta vậy mà còn cố tình chen vào giữa hai chúng ta, con đường này là do nàng ta tự chọn lấy, hậu quả đương nhiên sẽ phải chịu”

“Bọn họ sẽ để người làm như vậy sao?” Lộ Tuy Tâm tự nói với mình là sẽ bỏ qua nhưng cảm giác ê ẩm trong lòng nói cho nàng biết nàng vẫn lưu ý.

“Thời điểm Dương gia không còn là thủ phủ, nàng còn cho rằng bọn họ còn muốn giám sát ta nữa sao?” khóe miệng khẽ mỉm cười.

Lộ Tuy Tâm hạ tròng mắt xuống: “Là ai?”

“Tùy Tâm, ta biết nàng quan tâm chuyện này, nhưng bất luận thế nào ta cũng sẽ đi bất kì nơi nào nàng muốn đến, chỉ cần nàng không muốn ở lại kinh thành thì cả đời ta cũng sẽ không bước vào nửa bước”

“Nàng ta là ai?” trong lòng Lộ Tuy Tâm thật ra đã có đáp án nhưng nàng muốn nghe từ chính miệng hấn nói ra.

“Hà Tĩnh Nhi”

Thật là nàng! Tròng mắt Lộ Tuy Tâm lóe lên, khó trách như vậy! Chỉ là...Hà tiểu thư, sao người lại tự làm khổ bản thân mình dẫn thân vào con đường này?

“Cho nên..?”

“Lấy ta đi, Tuy Tâm, làm thê tử của Á Sơ, được không?” nếu như trên danh nghĩa hẳn nhất định phải lấy Hà Tĩnh Nhi, vậy thì hẳn sẽ cho tất cả mọi người trên thế gian này biết người trong lòng hẳn là ai, ai mới chân chính là thê tử của hẳn.

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn Dương Á Sơ, nàng hiểu ý tứ của hẳn, cũng biết hẳn muốn đem hết toàn lực ra bảo vệ nàng, nhưng làm như vậy có được không?

“Dương Á Sơ, tìm Hà tiểu thư nói chuyện một chút”

Hơi nhú mày lại, Dương Á Sơ thở dài một tiếng: “Tuy Tâm, đừng trách ta lòng dạ vô tình, là nàng ta ngang ngạnh xông vào, hẳn đã từng nói nếu không phải nàng thì không lập gia thất nhưng lại vẫn có người nghe không thông, như vậy không cần hẳn phải đối xử lưu tình gì hết, hẳn sẽ không để Tuy Tâm bước vào Dương gia làm thiếp. Nếu từng người từng người muốn làm khó hẳn, thì sao hẳn phải cam chịu nghe theo như vậy?”

“Dương Á Sơ, người thật có thể từ bỏ sao?” từ bỏ trách nhiệm với Dương gia được sao?

Dương Á Sơ cúi đầu, nhìn chăm chú vào Lộ Tuy Tâm trên mặt có chút do dự, chân thành nhìn vào mắt nàng.

Trong lòng Lộ Tuy Tâm khẽ đau nhói, thực tế chính là tàn khốc như thế, nam nhân này đã vì nàng mà cố gắng hết sức, thậm chí từ bỏ cả nguyên tắc

tới che chở cho nàng! Chỉ là...

“Lấy ta, Tùy Tâm” Dương Á Sơ cúi đầu nói, hẳn muốn thành hôn với nàng, hẳn muốn nàng trở thành thê tử của hắn, mà thê tử của hắn cũng chỉ có một mình nàng, Hà Tĩnh Nhi sẽ phải hối hận vì quyết định này!

Lộ Tùy Tâm nhón chân, nhẹ nhàng lướt qua môi của Dương Á Sơ rồi nhanh chóng dời đi : “Ta không cần những lễ nghi thế tục kia”

Động tác của nàng làm cho con ngươi của hắn càng sâu, trong mắt hiện lên tia khát vọng, nàng đã quên mất hắn là nam nhân yêu nàng đến si tình rồi sao, hành động này của nàng đối với hắn không ngờ là một loại mê hoặc, trong đầu hắn bây giờ chỉ muốn thưởng thức lại cảm giác tim đập nhanh như vừa nãy.

Lúc Lộ Tùy Tâm đang muốn lui xuống thì nàng cảm giác bên hông bị nắm lại, là hai tay hắn ôm sát lấy nàng.

“Dương...” đột nhiên dừng lại, câu nói kế tiếp đã bị hắn nuốt vào trong miệng.

Lộ Tùy Tâm trợn trừng hai mắt, nàng bây giờ mới ý thức được ảnh hưởng của hành động vừa rồi đối với hắn là như thế nào!

Đôi môi ôn nhuận của hắn dán sát vào cánh môi đỏ tươi mềm mại của nàng, để cho Lộ Tùy Tâm kinh ngạc vô cùng, chỉ có thể mở to hai mắt nhìn, nhìn thấy tuấn nhan của hắn kề sát vào khuôn mặt mình làm cho nàng thấy choáng váng, tình cảm, tâm tư đều bị hắn hung hăng đung tới một chút!

Lộ Tùy Tâm trợn to mắt đẹp, cảm nhận được đôi môi đang tê dại, trong đầu đột nhiên nhảy ra một hàng chữ *hắn đang hôn nàng*, sau đó mới từ từ khép mắt lại.

Dương Á Sơ vừa tiếp xúc với mềm mại của nàng liền nghĩ đến muốn thưởng thức vẻ đẹp của nàng, trong nháy mắt đã mất đi lý trí, hẳn chỉ muốn nhiều hơn mà không tự chủ được hôn càng sâu, tay cũng vươn ta ôm chặt lấy nàng, một cánh tay cũng bắt tri bất giác đặt sau đầu nàng, tay khác ôm chặt hông của nàng, để cho nàng hoàn toàn dán chặt ở trước ngực hẳn.

Thời điểm Lộ Tùy Tâm sắp hít thở không nổi thì môi hẳn mới nhẹ nhàng rời đi, chống đỡ trên gương mặt nàng mới thở ra hỗn hển!

“Tùy Tâm, tối nay chúng ta thành thân có được không?”

“Được” Lộ Tùy Tâm bị hẳn hôn mà tâm rối loạn, nhất thời chưa có hoàn hồn, chỉ nghe thấy mình nói một tiếng *được*.

“Đi thôi, tối nay chúng ta thành thân” Dương Á Sơ sung sướng chỉ còn mức là nhảy lên reo mừng, Tùy Tâm đã nhận lời lấy hẳn.

(E hèm, khu...phát biểu của em một tí: Haizzz, anh Sơ chị Tâm à, có biết em chờ lâu lắm rồi không hả, 64,5 chương.....64,5 chương mới có một nụ hôn là sao???? Anh chị để độc giả chờ đợi thế này đây, sốt hết cả ruột mất thôi)

“Cái gì?”

Dương lão gia kinh ngạc nhìn đại nhi tử của mình, hẳn nói cái gì? Tối nay Dương Á Sơ muốn thành thân? Trong lòng nhất thời xông lên một cỗ tức giận, hẳn đang làm cái gì vậy? hẳn cho là muốn thành thân thì sẽ thành sao? Dù sao cũng phải chọn ngày hoàng đạo a! Này...này thật là hồ nháo! Hẳn đem chuyện hôn nhân đại sự là gì chứ?

“Người cũng đồng ý với hẳn mà tới đây sao?” Dương lão gia tức giận nhìn vào nhi tử vẫn luôn tinh táo biết kiềm chế này, không hiểu vì sao hẳn đột nhiên lại không có đầu óc như vậy.

“Cha, Viễn Chi có vài lời muốn nói với cha” nếu cha vẫn không rõ lời hăn, cuối cùng Dương gia sẽ mất đi Á Sơ.

“Người muốn nói cái gì?” Dương lão gia hơi hạ khí huyết xuống, các này là bất hiếu tử.

“Cha, từ bỏ đi, đừng nhúng tay vào chuyện của Á Sơ nữa, Á Sơ tự biết rõ chừng mực”

Dương lão gia cúi đầu trầm tư, sao hăn lại không muốn từ bỏ, nhưng hăn không thể nào trơ mắt nhìn Á Sơ tuyệt tự tuyệt tông a!

Mà hăn muốn Á Sơ lấy mấy thiệp về thì có gì sai? Sao bọn chúng lại không hiểu?

“Cha, người không thể áp chế nổi Á Sơ thì sao không từ bỏ đi, để cho Á Sơ tự mình hiểu, có lẽ sau này Á Sơ sẽ gặp người nào đó khiến cho hăn động tâm, đến lúc đó không cần cha thúc dục thì hăn cũng lấy thêm thiệp a?”

Đúng vậy, Dương lão gia nghe đến đó thì hai mắt tỏa sáng, đúng vậy a, sao hăn không tạm thời chấp nhận hôn sự này, sau đó chi cần chọn mấy nữ nhân để ở bên cạnh Á Sơ, đến lúc đó dăng vào tận phòng tất nhiên sẽ có chuyện xảy ra rồi.

Dương lão gia vuốt vuốt chòm râu, ân, hăn cũng không mong muốn Á Sơ từ bỏ mọi thứ ra đi.

“Viễn Chi, người đi báo cho Á Sơ, nói ta không phản đối hôn sự này nữa, đúng rồi, ta sẽ giúp hăn chọn ngày hoàng đạo thành thân” như vậy vừa có thể làm dịu Á Sơ còn có thể để cho cô gái kia cảm kích hăn, đến lúc đó hăn nhắc tới việc nạp thiệp không phải cũng là chuyện hợp lý hợp tình hay sao?

“Cha, Á Sơ nói tối nay sẽ thành thân” mà là nhất định phải thành thân, nếu không ngày mai thánh chỉ sẽ truyền tới.

“Tối nay?” hần coi là cái gì vậy? trò đùa sao?

“Đúng vậy a, đến lúc đó cha nhất định phải đến” Dương Viễn Chi thờ dài một cái thật sâu, xem ra Á Sơ đã có chủ ý muốn rời đi. Lấy nàng trước khi thánh chỉ đến coi như cũng là thể tử danh chính ngôn thuận hần lấy về.. Tối lúc đó Hoàng thượng tứ hôn thì Dương gia chẳng qua chi nhiều thêm 1 người mà thôi.

“Cái gì? Người nói rõ ra một chút, không ở Dương gia thành thân sao? Vậy hần đi đâu mà thành thân a?” Dương lão gia cảm thấy hỏa khí bốc ra, thật là quá mức làm càn, muốn làm hần tức chết sao?

“Ở biệt viện, đúng rồi, Á Sơ còn nói sau này sẽ ở tại phủ đệ”

“Cái gì? Hần...hần...người cứ để yên cho hần làm loạn vậy sao? Người cũng quá kỳ cục, người thế này mà xứng làm đại ca sao?”

Bị người trước mặt chỉ trích làm cho Dương Viễn Chi khẽ cười khở! Hần biết thế nào cha cũng đem tức giận trút lên đầu hần! Aizzzz, ai bảo hần là đại ca Á Sơ làm gì?

Du Nhiên cư

“Cái gì? Thành thân?” Nhiễm Linh Nhi kêu lên thành tiếng.

“Tiểu thư, thật sao?” Tử Vân cũng sung sướng nhảy lên, thật tốt quá, tiểu thư muốn thành thân, ô...ô...tiểu thư tốt cuộc cũng có thể nhận được hạnh phúc.

“Đúng a” Lộ Tùy Tâm khẽ mím cười.

“Vây...vây...trời ạ, ta muốn giúp tiểu thư làm hỉ phục, còn có một đồng đồ muốn chuẩn bị, ô...tiểu thư, sao người không nói sớm cho ta biết a” không được, nàng phải nhanh tay chuẩn bị mới được.

Bởi vì ta cũng vừa mới biết được, hơn nữa còn là tối nay, trông mắt Lộ Tuy Tâm lóe ra tinh quang, nàng biết tâm tư của Dương Á Sơ, cũng vì thế mà cảm động, thành thân? Ha ha, có gì không thể? Hạnh phúc là thứ mình phải nắm chặt mới có thể đạt được.

“Tử Vân, người không cần chuẩn bị gì cả” chuẩn bị cũng không kịp nữa rồi.!

“tại sao a? tiểu thư thành thân dĩ nhiên còn phải chuẩn bị nhiều đồ rồi” Tử Vân âm thầm lắc đầu, tiểu thư nhà nàng cái gì cũng lười chuẩn bị thì sao đến lúc thành thân trở thành tân nương xinh đẹp mỹ miều được?

“Sư phụ, người thật sự muốn gả cho sư thúc ta a?”Nhiễm Linh Nhi khôi phục như cũ, sau đó hưng phấn dán chặt mắt nhìn vào Lộ Tuy Tâm.

Lộ Tuy Tâm nhìn bộ dạng hai người này trong lòng thấy buồn cười, xem ra các nàng bỏ qua phần quan trọng, chính là tối nay thành thân, chỉ vì bị hai chữ thành thân kia hấp dẫn toàn bộ chú ý.

“Tử Vân, người nói muốn chuẩn bị cái kia thì mất thời gian bao lâu?” Tử Vân có vẻ rất uất ức.

“Ân...hỉ phục có lẽ mất một tháng.....ta tính nửa năm cũng không sai biệt lắm”

Đúng vậy a, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, nhìn Nhiễm Linh Nhi đang gật đầu như chú chim nhỏ, rồi lại thấy tay nàng bưng lấy chén trà trên bàn, khuôn mặt lộ ra tia nghịch ngợm! chậm rãi đứng dậy đến bên cạnh, nhìn Nhiễm Linh Nhi uống một ngụm trà.

“Phụt...khụ...khụ...khụ...” Nhiễm Linh Nhi thiếu chút nữa bị một ngụm trà làm cho sặc chết, mắt mở thật to,

Kinh hãi nhìn người trước mắt, tay giơ lên thật lâu vẫn không nói được lời nào.

“Người...người...”

Mà Tử Vân ngốc ở nơi đó vẫn không thấy động tĩnh.

“Người...sư phụ, ta không nghe rõ lắm, người vừa mới nói cái gì?” Nhiễm Linh Nhi hoài nghi không biết nàng có nghe lầm hay không, làm sao có thể, nàng tuy chưa thành thân nhưng cũng biết thành thân phức tạp như thế nào, phải chuẩn bị thứ này thứ kia, sư phụ lấy chiêu này ra lừa nàng cũng thật quá coi thường rồi.

Tử Vân bị giọng nói Nhiễm Linh Nhi làm cho thức tỉnh, khuôn mặt lộ ra vẻ thất vọng, ai, tiểu thư cũng thiệt là, tại sao làm cho nàng sung sướng vô ích như vậy a?

“Ta nói, tối nay ta sẽ thành thân” Lộ Tuy Tâm thở dài một hơi, lời nàng nói làm cho người ta khó tin như vậy sao? Thành thân là chuyện của hai người a, rồi nói bây giờ nàng lại không có nhà mẹ đẻ, thành thân cũng chỉ cho có hình thức mà thôi, thật ra nàng cũng lười chẳng muốn tổ chức.

“...”

“...”

Không để ý tới hai người đang hóa đá, Lộ Tuy Tâm đứng dậy đẩy cửa sổ ra nhìn dòng người bên dưới, lẳng lặng nhận thức cảm giác trong lòng. Quyết định như vậy có làm cho nàng hạnh phúc không? Niềm vui sướng kia là vì được gả cho hãn sao? Còn một chút lo âu là bởi vì biết ngày mai sẽ có thánh chỉ tứ hôn?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 66: Đón Dâu

Biệt viện nhã trí Dương gia đổi thành “Tùy Tâm cư”, đây là theo yêu cầu của Dương Á Sơ, hạ nhân dọn dẹp mọi nơi, dán chữ hỷ, treo đèn lồng đỏ... tất cả đều đã chuẩn bị đâu vào đấy chỉ đợi lệnh bắt đầu, hai canh giờ đã qua, chờ lễ thành hôn cử hành.

Dưới mái hiên bên ngoài các gian đều được treo đèn lồng đỏ, đôi chữ hỷ, cả biệt viện giăng đèn kết hoa, chỗ nào cũng vui mừng cung hỷ.

Dương Viễn Chi hài lòng gật đầu, đây cũng coi như đã trang trí ổn thỏa, trù phòng cũng đã chuẩn bị xong tiệc rượu, tân phòng đã bố trí kỹ càng, mặc dù hơi vội nhưng Dương gia không thiếu nhất chính là... bạc cùng hạ nhân, chưa tới hai canh giờ đã chuẩn bị hoàn hảo vô khuyết, chỉ đợi tân nương tiến vào mà thôi!

“Đại thiếu gia, trong phòng đã trang trí lại rồi, mời ngài xem lại xem đã hài lòng hay chưa” một phụ nữ trung niên tiến lên bẩm báo.

“Ân, rất tốt, các người quét dọn lại cả trong lẫn ngoài một lần nữa đi”

“Dạ”

Dương Viễn Chi nhìn lại một chút, tất cả không có gì sai sót, như vậy cũng đã tới lúc đi đưa thiệp mời. Nghĩ như vậy, khước miệng hãnh hời lộ ra cười, có lẽ rất nhiều người sẽ không tưởng tượng được ra chuyện này a?

“Đại thiếu gia, lão gia nói ta đem cái này đưa đến tân phòng” Dương quản gia nói lại đám nô tài cẩn thận một chút.

Dương Viễn Chi nhìn thấy pho tượng quan âm bằng ngọc không khỏi kinh ngạc! Cha cũng không phải không biết...thôi, đây là tâm ý của cha, tốt nhất là nên làm theo, ít nhất việc cha sai Dương quản gia đến đem thứ như vậy tới đây cũng coi như là đã chấp nhận hôn sự này. Mặc dù sáng nay cha tức giận nhưng mà hẳn biết cha nhất định sẽ đến! Bởi vì cha hiểu Á Sơ rõ nhất, sẽ không để cho Á Sơ bị người khác dị nghị bàn tán.

“Hoa thắm, người dẫn bọn họ đem ngọc tượng này vào trong phòng”

“Dạ, đại thiếu gia”

“quản gia, người ở đây lo liệu mọi thứ, xem chỗ nào chuẩn bị chưa tốt thì an bài người dưới làm lại, ta đi phát thiệp mời”

Á Sơ nói chỉ cần một vài người quan trọng, như vậy sao hẳn không tự đi mời, dù sao mấy người này lai lịch cũng không nhỏ.

“Được, Đại thiếu gia, người cứ đi đi, nơi này giao cho ta là được”
Dương quản gia cũng rất vui cho tiểu thiếu gia, nhớ đến vẻ mặt lão gia lúc sai hẳn đem ngọc tượng này đến, Dương quản gia khẽ thở dài, thật ra thì lão gia vẫn không từ bỏ được thể diện, dù tức giận, thậm chí còn quát mắng Đại thiếu gia nhưng thật ra hẳn biết lão gia cũng rất vui mừng, nếu không lão gia cũng không vội vàng sai người chuẩn bị bộ y phục mới, chắc chắn tối nay lão gia sẽ đến.

Sương phòng Du Nhiên cư

Lộ Tùy Tâm nhìn mũ phượng khăn trùm Dương Á Sơ mang đến không khỏi kinh ngạc, đúng là nhanh quá đi! Quả thật có tiền thì chuyện gì cũng làm được a! lại còn cả một đồng kim ngân ngọc khí, muốn cài hết trên đầu nàng sao? Quá kinh khủng a, cái này tối thiểu cũng phải mười cân.

“Tiểu thư, để nô tỳ giúp người búi tóc thay y phục” hai phu nhân đáng tuổi mẹ nàng cũng là do Dương Á Sơ mang đến, chuyên đi búi tóc cho tân nương. Trong lòng Lộ Tuy Tâm âm thầm oán, Dương Á Sơ này dám nói chỉ chuẩn bị có một chút thôi sao? Còn nói hôn lễ đơn giản? nếu để bọn họ từ từ chuẩn bị thì không biết sẽ hoành tráng tới cỡ nào a?

“Tiểu thư, người không nghe thấy ma ma nói gì sao, những thứ này nhất định phải cài” Tử Vân gắng sức khuyên nhủ, Dương công tử thật đúng là hao tâm tổn sức. Cái gì cũng chuẩn bị xong xuôi, nếu để nàng làm thì không biết bao giờ mới xong. Xem ra Dương công tử đã có ý định lấy tiểu thư từ lâu rồi.

“Sư phụ, người cứ từ từ a, ha ha~” Linh nhi cũng ở một bên mà ồn ào, trong lòng quả thực kính nể vị sư thúc này, thành hôn cũng không nói cho một người, đến lúc lại dùng một phát tuyên bố hãn muốn thành hôn! Ha ha, đợi đến lúc nàng thành hôn nhất định phải dùng chiêu này mới được.

Lộ Tuy Tâm nhìn một chút, rồi lại nhìn vẻ mặt kiên trì của hai vị phu nhân, khẽ thở dài, xem ra không cách nào chối được.

“VẬY....vẬY ĐẾN ĐÂY ĐI...”

...

“Người nói gì?” Vũ Mặc Nhiên khiếp sợ nhìn nam tử trước mắt, tới mức muốn túm lên nắm lấy y phục của hắn.

“Lộ vương gia, xin người bình tĩnh một chút có được không? Tại hạ biết chuyện này quả thật hơi đường đột nhưng Vương gia cũng không cần khiếp sợ như vậy! Đây là khát vọng từ trước của Á Sơ. Giao tình của Á Sơ và Vương gia không nhỏ, vì vậy ta thay mặt hắn tới đưa thiệp mời cho Vương gia, dĩ nhiên chuyện này xảy ra quá bất ngờ, Vương gia nếu không tiện đi thì cũng không cần tự trách mình” thần sắc Dương Viễn Chi vẫn bình thản nói.

“Người...”

“Đây là thiệp mời, Viễn Chi xin cáo từ”

Nhìn người vẫn đứng ngậy ra ở đó, Dương Viễn Chi đứng dậy hành lễ.

“Tiễn khách”

“Đa tạ Lộ vương gia”

“Dương công tử, mời” Lộ Nguyên lo lắng nhìn Vương gia rồi lại chuyển hướng nam nhân bình tĩnh này nói.

“Đa tạ, xin dừng bước, Viễn Chi tự đi là được rồi” Dương Viễn Chi coi là không thấy sắc mặt Lộ vương gia, trong lòng than nhỏ: xem ra Lộ vương gia rất lâu sau mới có thể hoàn hồn lại.

Hiên vương phủ

Vũ Mặc Hiên nhìn tấm thiệp màu đỏ trên tay không khỏi giật mình, tiện đà bật cười, Dương Á Sơ đúng là không coi Hoàng thượng ra gì! Bất quá, như vậy cũng tốt, chỉ là tại sao trong lòng hẫng lại trống rỗng như vậy? cảm giác trống không để cho tay hẫng phát run lên! Qua tối nay, nàng sẽ là nương tử của Á Sơ, vĩnh viễn sẽ không là của hẫng!

Khóe môi than nhỏ, Tùy Tâm.....

(em Vote cho Hiên ca một phiếu,hu hu *lau nước mắt* T_____T)

“Nếu Vương gia đã nhận thiệp mời, vậy tại hạ xin cáo từ” Dương Viễn Chi lại thầm than,hai người này đều như vậy, bất quá Hiên vương vẫn khá hơn so với Lộ vương!

“Được, Bản vương nhất định sẽ đến” hẫng nghĩ nàng mặc hi phục nhất định sẽ rất đẹp, chỉ là...người đứng bên cạnh nàng không phải là hẫng.

...

Thân gia tại kinh thành

“Này, Nhị công tử Dương gia xem ra rất quyết tâm..” cầm thiệp mời trong tay, vẻ mặt Thân lão gia đầy phức tạp! Thân gia cũng là một đại gia tộc, tuy nhiên vẫn kém hơn một đoạn so với Dương gia! Lần này Dương gia lại lấy về một nữ nhân từng bị vứt bỏ, như vậy...

“Lão gia, ngài muốn đi sao?” Thân phu nhân mày liễu khẽ nhíu, Dương công tử này chính là một nhân tài, vì sao nhất định phải lấy một nữ nhân như vậy?

“Như Ca, ý người như thế nào?”

Cô gái trong treo cao ngạo lạnh lùng trong đầu nhớ lại nữ tử hôm đó, một thân khí chất lạnh nhạt, rồi còn không sợ hãi cái gì! Nàng quả thật rất đặc biệt, khó trách Dương Á Sơ lại vì nàng mà từ bỏ tất cả.

“Như Ca?” Thân phu nhân khẽ gọi nữ nhi như đang đi vào cõi thần tiên.

“Nga, cha, người tự quyết định đi” Dương gia đã phát thiệp mời, dĩ nhiên phải đi.

“Người có muốn đi hay không?” Thân lão gia nhìn nữ nhi mình yêu thương nhất, vẻ mặt tràn đầy sủng nịch.

Trầm tư một hồi lâu mới ngẩng đầu lên: “Có a” nàng muốn nhìn xem cô gái vô cùng dũng khí kia sẽ hạnh phúc như thế nào, như vậy có lẽ nàng sẽ có thêm dũng khí tự mình theo đuổi hạnh phúc. Nghĩ đến thân ảnh kia, trong lòng nàng khẽ rung động! Vì sao hắn không dứt được ngăn cách thân phận?

...

Vũ Mặc Phong nắm chặt tay thành quyền để cho Âm vệ trong lòng run sợ, vội vã cúi đầu. Từ lúc hấn bẩm báo chuyện này cũng không dám nhìn về mặt của Hoàng thượng.

“Đi xuống”

“Dạ”

Dương Á Sơ, người...người hành động cũng thật nhanh a! Vũ Mặc Phong nghĩ lại tin tức vừa này không khỏi khí huyết sôi trào! “phanh” một tiếng lớn đập trên mặt bàn.

Tối nay nàng sẽ thành thân cùng hấn! nghĩ như vậy Vũ Mặc Phong ngay cả chính mình cũng không hiểu nổi tâm trạng bây giờ, hấn lại bại bởi tay Dương Á Sơ sao?

Tùy Tâm...

Tâm hấn rất đau! Hấn cũng không rõ mình đau lòng là vì Tùy Tâm không chọn hấn? hay là vì bại bởi Dương Á Sơ?

...

“Người nói gì?” không...không thể nào, hấn không thể đối xử với nàng như vậy được! không...thân thể Hà Tĩnh Nhi chậm rãi ngồi dưới đất! nàng không tin!

Ngày mai, chỉ ngày mai thôi thánh chỉ sẽ đến, hấn thành hôn tối nay là muốn thị uy nàng sao? Nàng chỉ là đã yêu hấn mà thôi a? điều này cũng là sai sao? Nàng chỉ muốn gả cho hấn, vậy cũng sai lầm sao? Vì sao? Vì sao nhất định phải như vậy đối với nàng?

“Lão gia, người đi xin Hoàng thượng hủy bỏ chuyện tứ hôn này đi” Hà phu nhân cũng khiếp sợ như vậy nhưng còn đau lòng hơn a! Nam nhân

trong lòng đã có người khác, vì sao Tĩnh nhi còn cố gắng nhảy vào hố lửa này bằng được như vậy?

Còn lão gia cũng thật là, đã không khuyên nhủ lại còn hỗ trợ Tĩnh nhi?

“Phu nhân, người cho rằng thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng muốn hủy là hủy được sao, không biết thì đừng ở đây nhiều lời” Hà học sĩ tức giận như trước, buổi thành thân tối nay ở Dương gia rõ ràng là muốn làm xấu mặt Tĩnh nhi. Bây giờ bá quan văn võ đều biết chuyện Hoàng thượng tứ hôn, vậy mà Dương gia còn làm cái chuyện này, rõ ràng là không để Hà học sĩ hẫ vào trong mắt.

“Cha, thánh chỉ kia có thể tới Dương gia bây giờ không?” Hà Tĩnh Nhi ngẩng đầu lên hỏi một câu mà chính nàng cũng cảm thấy buồn cười.

“Tĩnh nhi...” Hà học sĩ nhìn Tĩnh nhi thương tâm cũng không biết nói gì! Chính Hoàng thượng đã nói sớm mai lên triều mới sai Lộ Vương đi truyền chỉ, tất nhiên không thể truyền trước được.

“Không, ta phải tìm Lộ vương, ta muốn hẫ lập tức đi truyền chỉ” Trong đầu Hà Tĩnh Nhi chỉ có duy nhất một ý nghĩ là muốn ngăn cản bọn họ thành thân.

“Tĩnh nhi...”

Nhìn bộ dạng của nữ nhi mình thế này, Hà phu nhân đau lòng nhìn không được khóc thành tiếng!

“lão gia, Dương đại thiếu gia đang ở bên ngoài cầu kiến”

“Cái gì...”

Tất cả mọi người đều kinh ngạc, ngay cả Hà Tĩnh Nhi cũng bình tĩnh lại, trong lòng nổi lên nghi vấn, Dương đại thiếu gia tới đây là muốn làm gì?

“Hà đại nhân, Dương Viễn Chi mạo muội tới quấy rầy, kính xin Hà đại nhân tha lỗi” Dương Viễn Chi nhìn thấy Hà đại nhân còn có cả phu nhân và tiểu thư, khóe miệng cười như không cười, e rằng những người này đều đã biết hết chuyện.

“Dương công tử khách khí, chỉ là...không biết Dương công tử tới đây là có việc gì a?”

“là thế này, bảo đệ Á Sơ của tại hạ tối nay sẽ thành thân, đây là thiệp mời, mong Hà đại nhân có thể bớt chút thời gian đến chúc mừng” lúc Á Sơ nói hẳn đến cả Hà phủ, hẳn còn rất kinh ngạc nhưng cũng liền hiểu rõ, đây là Á Sơ muốn cho Hà tiểu thư một cơ hội cuối cùng, hy vọng nàng tỉnh ngộ!

“Dương công tử vì sao lại vội vã thành hôn như vậy?” mày nhíu chặt lại, Hà học sĩ tò mò hỏi.

“ha ha, chuyện này a, tính tình Á Sơ vốn cố chấp, tại hạ cũng không biết vì sao hẳn lại đột nhiên muốn thành thân như vậy! Huống chi Á Sơ lại thành hôn với cô gái mà hẳn yêu tha thiết, cho nên mới mừng rỡ vạn phần, nhờ Viễn Chi tới đưa thiệp mời tới những vị đức cao vọng trọng trong kinh thành đến chung vui cùng hẳn a!” mắt khẽ liếc Hà tiểu thư tay đang trắng bệch lại, Viễn Chi làm như không thấy lại nói: “Đúng rồi, Viễn Chi còn phải thay Á Sơ đi quý phủ đón khách, xin cáo từ”

“Khoan đã, không biết Dương công tử nói quý phủ là nơi nào?” Hà học sĩ ra vẻ tò mò hỏi.

“Nga, là thế này, đệ đệ của tại hạ thật đúng là si tình cho nên đã chuyển ra khỏi Dương gia, lấy biệt viện Dương gia thành phủ đệ của phu thê bọn họ! Á Sơ còn đổi tên thành Tùy Tâm cư, chính là khuê danh của đệ muội!”

Dương Viễn Chi vừa nói cũng không để ý đến sắc mặt bọn họ, trên mặt lễ phép nói: “Tại hạ đã nói xong”

“Không tiền”

Đợi người đã đi xa, sắc mặt Hà học sĩ âm trầm đáng sợ: “Dương gia này thật quá đáng”

“Lão gia, nghĩ cách nào cầu xin Hoàng thượng xem sao, hủy bỏ hôn sự này có được không, Tĩnh nhi vào Dương gia chắc chắn sẽ không hạnh phúc” Hà phu nhân khóc lóc van xin.

“Này...” Hà học sĩ nhất thời cũng bị làm khó.

“Không, uất hận này ta nuốt không nổi, nương, ta nhất định phải gả vào Dương gia” móng tay Hà Tĩnh Nhi đâm sâu vào lòng bàn tay, nàng không cam lòng, tại sao lại đối với nàng như vậy? hãn cũng chưa từng cho nàng cơ hội, sao biết nàng không phải người hãn muốn?

“Tĩnh nhi...” Hà phu nhân mở to mắt, nàng không cách nào hiểu được Tĩnh nhi lại lại nói như vậy, sao nàng hết lần này tới lần khác vẫn không hiểu, bước vào đó là không có hạnh phúc a! Một nam nhân trong lòng đã có một nữ nhân khác thì sao có thể có hạnh phúc được!

“Các người sẽ phải hối hận” Hà phu nhân nhìn hai người, một cố chấp không thể nói lại, một sĩ diện cho tới lúc chết! đây chính là nữ nhi và phu quân của nàng!

“Không, nương, ta sẽ không hối hận, người hối hận phải là hãn, ta sẽ khiến cho hãn phải yêu ta, ta phải làm cho nàng ta biết ai mới là người xứng đáng nhận được tình yêu của hãn” nghĩ đến bọn họ tối nay thành thân, trong lòng Hà Tĩnh Nhi nóng như có lửa đốt! Đôi mắt lộ ra vẻ kiên quyết!

“Ta muốn đi Du Nhiên cư” nàng muốn gặp Uông Tùy Tâm, nàng muốn cho nàng ta thấy được quyết tâm của nàng.

“Tình nhi...” Hà phu nhân hô lớn nhưng không thể gọi người đang khuất dần trở lại.

Du Nhiên cư

“Tiểu thư...” nhìn tiểu thư như vậy, đột nhiên Tử Vân lại khóc nức nở, tiểu thư thật là đẹp!

“Làm sao vậy? ta nhìn rất dọa người đúng không?” Nhìn nước mắt của Tử Vân, mũi Lộ Tuy Tâm cũng thấy hơi ê ê. Nàng nhớ đến lúc nàng mới đến nơi này, người đầu tiên nhìn thấy chính là tử vân, nhờ Tử Vân chăm sóc giúp đỡ nàng mới có thể sống sót ở trúc viện tới tận bây giờ! cũng chính Tử Vân làm cho nàng cảm thấy ấm áp! Hôm nay nàng xuất giá, Lộ Tuy Tâm không biết trong lòng mình đang là cảm giác gì nữa, thật giống như một giấc mộng! Ngay cả chính nàng cũng không tin mình đang tái giá!Kiếp trước nàng đối với tình cảm nam nữ đã không còn tin tưởng. Nhưng bây giờ nàng vẫn là dẫn thân vào tình ái thế này.

Nghĩ đến việc nàng sẽ gả cho nam nhân ôn nhu kia, trong lòng khê vui sướng! nàng biết nàng thích hẳn, cũng có thể cho là yêu!

Trải qua một cuộc hôn nhân thất bại, Lộ Tuy Tâm từng nghĩ hôn nhân có lẽ sẽ không có tình yêu! Có lẽ Dương Á Sơ sau này sẽ lấy rất nhiều nữ nhân, nhưng giờ phút này hẳn chỉ muốn lấy nàng, cho nên những chuyện chưa xảy ra nàng sẽ không nghĩ quá nhiều, nàng chỉ biết đến một ngày tình yêu kia chấm dứt thì nàng sẽ bình tâm bỏ đi! Đến một nơi vĩnh viễn không ai biết!

“Không, tiểu thư, rất đẹp rất đẹp” Tử Vân lau lau nước mắt, cười nói.

“Tiểu thư, bây giờ người chỉ cần ngồi ở chỗ này, đợi lát nữa kiệu hoa sẽ đến” Tử Vân sung sướng nói.

Nhiệm Linh Nhi từ ngoài một cước đạp cửa đi vào rồi lại đem cửa đóng kín lại. Linh nhi cô nương này lúc nào cũng hấp tấp, một chút cũng không giống một tiểu cô nương nhu mì.

“Sư phụ, người có đẹp không a~?” nàng nghe nói là nương tử thì sẽ xinh đẹp nhất thế gian a! nàng nhìn sư phụ bị người ta đeo cái này cài cái kia thấy cũng hơi mệt nên ra ngoài đi dạo một chút, đi vào mới thấy sư phụ như thay đổi thành một người khác.

“Linh nhi, người ở ngoài đó làm gì vậy?” Lộ Tuy Tâm nghe thấy bên ngoài có động tĩnh.

“Ai nha, người không biết sư thúc của ta nói, hôm nay là đại hi nên hôm nay khách nhân tới Du Nhiên cư đều được ăn uống miễn phí” không nghĩ tới lời này nói ra lại dọa người như vậy! nàng hoài nghi chắc toàn bộ dân chúng kinh thành đều kéo tới đây. Phòng bếp cũng loay hoay bận rộn không dứt.

“Dương Á Sơ đang làm gì vậy?” Lộ Tuy Tâm cũng không biết tại sao đột nhiên thấy nhớ hần.

“trời ạ, sư phụ, sao người khẩn trương muốn gặp sư thúc ta như vậy a?” Linh nhi cười nghịch ngợm trêu đùa nói.

“Linh nhi tiểu thư, sao này nên gọi tiểu thư là sư mẫu” Tử Vân nhìn Linh nhi đứng đắn nói.

“Tại sao? Ta cứ gọi là sư phụ a”

“Nha... nha, hừ, ta không thèm nói với người nữa” mỗi lần nói chuyện với nàng, Tử Vân biết điều cũng im miệng một chút! Dù sao Linh nhi tiểu thư cũng không có nói lời nào không tốt, còn nếu như nàng ta nói, thì thật đúng là da mặt dày muốn chết.

Bên ngoài có người nhẹ gõ cửa.

“Phu nhân, Hà tiểu thư muốn gặp ngài” chưởng quỹ bên ngoài cung kính nói, ngay cả cách gọi cũng đã sửa lại.

Hà Tĩnh Nhi? Lộ Tuy Tâm híp hai mắt lại, nàng ta tới đây làm gì?

Nhiễm Linh Nhi chuyển động đôi mắt to tròn, nữ nhân kia tới làm gì? Sư thúc đã đặc biệt giao nhiệm vụ bảo vệ sư phụ cho nàng, dĩ nhiên không thể để cho người ngoài gặp sư phụ rồi. Cho nên mới bật thốt: “Không gặp, phải rồi, mời nàng tới Tuy Tâm cư, đến lúc đó sẽ được gặp tân nương”

“Dạ” chưởng quỹ ở ngoài cửa nghe thấy tiếng của Nhiễm cô nương thì vội vàng trả lời, chủ tử cũng đã phân phó trước, Nhiễm cô nương nói gì cũng phải tuân theo như trời a.

Lộ Tuy Tâm đưa mày lên, nha đầu này hôm nay thái độ thật khác thường nha!

Nhìn ánh mắt quái lạ của Lộ Tuy Tâm, Linh nhi cười hì hì nói: “sư thúc ta đã nhờ cậy ta là phải bảo vệ thật tốt cho người” nàng còn đặc biệt cường điệu hai chữ “nhờ cậy”.

Tử Vân liếc mắt, Linh nhi cô nương này thật giống như tiểu hài tử, lại còn nói bảo vệ tiểu thư? Dương công tử không biết nhìn người sao? Không biết chừng chỉ đánh được kiếm gỗ a?

Nếu để Linh nhi biết được Tử Vân đang nghĩ gì thì chắc chắn sẽ lập tức nhảy dựng lên thể hiện chứng minh cho Tử Vân thấy. Nên nhớ rằng nàng hết lần này tới lần khác là nguồn gốc gây ra phiền phức, hơn nữa còn thích trêu đùa người khác, cho nên với độc dược y dược lại càng tinh thông! Là ma nữ khiến người trên giang hồ nghe thấy tên đã liên biến sắc. Cho nên có nàng ở bên cạnh Lộ Tuy Tâm, Dương Á Sơ mới có thể yên tâm như vậy.

Bên ngoài lại truyền tới tiếng gõ cửa.

“Không phải nói để nàng đi Tùy Tâm cư sao?” Nhiễm Linh Nhi vô cùng thiếu kiên nhẫn.

“Không phải a, là phụ thân của phu nhân nói muốn gặp người”

Uông Chấn? trông mắt Lộ Tùy Tâm lóe lên, không đợi Linh Nhi lên tiếng: “Hắn có nói có chuyện gì hay không?”

“Bẩm phu nhân, không có”

“Mời hắn đến Tùy Tâm cư, nếu như hắn có thời gian hoặc là đồng ý tới đó” nàng không thừa nhận Uông Chấn là phụ thân nàng, nói như vậy cũng chỉ là theo lễ nghĩa mà thôi, dù sao thân thể này cũng có một chút dính dấp đến hắn, nhưng nàng là Lộ Tùy Tâm, có thiếu cũng là thiếu tình của Uông Tùy Tâm, cho nên đối với Uông Chấn ham mộ hư vinh, lúc nào cũng vì tư lợi bản thân, Lộ Tùy Tâm căn bản không cần phải để ý.

“Vâng, phu nhân”

Đại sảnh Du Nhiên cư

“Tiểu thư, chúng ta vẫn nên trở về thôi” nghe thấy lời cự tuyệt, Thanh Liên tiến lên khuyên nhủ tiểu thư.

Khuôn mặt dịu dàng của Hà Tĩnh Nhi lộ ra vẻ lo lắng! Nhìn những người bên trong Du Nhiên cư, nhiều đến kỳ quái!

“Đi” muốn nàng đi Tùy Tâm cư, được, cho rằng nàng không dám đi sao?

“Tiểu thư, trở về phủ sao?” Thanh Liên thấy vẻ mặt tiểu thư như vậy bèn thử dò hỏi. Mặc dù tiểu thư luôn cười nhưng nàng biết tính tình của tiểu thư

rất lãnh, cũng biết tình cảm của tiểu thư dành cho Dương công tử, nhưng người ta sẽ thành thân tối nay, tiểu thư...

“Đi...Tùy...Tâm...cư...” từng chữ từng chữ nói rõ ra.

“A...vâng” Thanh Liên bước lên phía trước mở đường cho tiểu thư, hôm nay Du Nhiên cư không lấy bạc của khách, khó trách lại nhiều người như vậy.

Giờ lành đã đến, một đoàn rước dâu cũng đến, tiếng kèn trống vang động cả trời đất, những người đang ở bên trong Du Nhiên cư liền chạy ra cửa như ong vỡ tổ nhìn đoàn rước dâu long trọng đến dọa người kia, tất cả đều há miệng ra thật to.

Thiên a, không hổ là Dương gia đón dâu, trận thế này quả thực là dọa người a! mọi người đều có cảm giác như vậy!

Phía trước là một tân lang một thân hỉ bào tuyệt mỹ làm cho người ta nhìn không dời được ánh mắt, mái tóc đen búi lên, phía trước buộc một dải lụa màu đỏ, trên mặt vui sướng như hoa như ngọc! mày kiếm khê nhếch lên, tinh mâu lưu chuyển khê cười như một cỗ trầm mê hoặc chết người, hai má lúm đồng tiền làm cho người ta thấy choáng váng! Khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân, vóc dáng cân đối ngời trên lưng ngựa, này.....này.....nam nhân này quả là một đả kích không nhỏ tới nữ nhân a. Có hẳn ở đâu thì mỹ nữ thiên hạ cũng phải buồn bã thất sắc.

Mọi người đều tò mò không dứt về tân nương, có thể làm cho một nam nhân tuyệt sắc động lòng người yêu thương như vậy rốt cuộc có hình dáng ra sao? Chẳng lẽ là tiên tử hạ phàm sao? Nếu không sao có thể lọt vào mắt vị công tử này?

Nhìn bên trong Du Nhiên cư chẳng đèn kết hoa, ngoài cửa dán câu đối đám cưới cùng dải lụa đỏ trên bức tranh, trong mắt Dương Á Sơ lóe ra ôn nhu như nguyệt, tối nay nàng chính là tân nương của hắn. Nghĩ như vậy,

Dương Á Sơ sung sướng như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực! Tối nay người nào cũng không thể ngăn cản chuyện chung thân đại sự của hắn, người nào cũng không được!

“Tiểu thư, Dương công tử tới rồi, à không, là cô gia tới đón dâu” Tử Vân cao hứng không biết làm gì, nàng muốn làm cái gì a? đúng rồi, trùm khăn voan, khăn voan ở đâu? Tử Vân tìm càng lâu càng đổ đầy mồ hôi trên trán.

“Người đang tìm cái gì?” Linh nhi kì quái hỏi Tử Vân đang loay hoay ở đó.

“Tìm khăn voan a”

Linh nhi liếc mắt, “không phải là đang trên tay người sao?”

“A..tiểu thư, trùm lên”

Lộ Tuy Tâm nghe thấy tiếng kèn trống bên ngoài cũng không thể tin được. Nàng, Lộ Tuy Tâm, ở nơi cổ đại này lập gia đình! Hình như cảm giác đang nằm mơ thì phải! Tuy nhiên nó lại rất chân thực làm cho nàng rõ ràng cảm nhận trong lòng ngọt ngào.

Một vị phu nhân tiến lên hạ mình nói: “Phu nhân, chủ tử lập tức lên ngay, xin phu nhân chuẩn bị sẵn sàng”

Lộ Tuy Tâm nghe vậy không biết tại sao lòng bàn tay đổ đầy mồ hôi! Này, cũng thật hồi hộp a! Nàng sao lại khẩn trương như vậy? người nàng lấy chính là Dương Á Sơ, không phải người xa lạ nào khác.

Hít sâu một hơi, nhận lấy khăn voan từ tay Tử Vân trùm lên đầu, nhất thời trước mắt một màu đỏ làm cho nàng thấy hơi choáng ngợp.

Tử Vân vẫn khẩn trương hít vội một hơi, chỉnh lại y phục trên người, mở cửa ra, cũng không dám nhìn thẳng người trước mắt mà khom lưng

cung kính nói: “Cô gia mạnh khỏe”

“Tử Vân mời đứng lên” đưa cho Tử Vân một phong bao lì xì thật to, mặc dù nói với Tử Vân nhưng mắt vẫn hướng vào người đang ngồi bên trong, trên mặt tràn ngập hạnh phúc, thỏa mãn, vui sướng cùng cảm động!

Nhận lấy phong bao đỏ thắm, Tử Vân đứng thẳng lại hướng Dương Á Sơ nói: “Mời cô gia dẫn tiểu thư lên kiệu”

Dương Á Sơ chậm rãi đi tới, Lộ Tuy Tâm thấy một đôi chân xuất hiện ở trước mắt, bên trên còn theo đôi uyên ương làm cho nàng cảm giác càng hồi hộp.

“Tùy Tâm...” Dương Á Sơ nhẹ nhàng nói.

“Ân”

Chậm rãi quỳ một chân xuống, Dương Á Sơ mở đôi bàn tay nàng ra đưa lên cổ hăn, ánh mắt ôn nhu như nước chờ nàng tiến vào trong ngực.

Lộ Tuy Tâm nhìn hai cánh tay thon dài, trên mặt cười một tiếng ngọt ngào, thân thể nhẹ nhàng dựa vào trong ngực hăn.

Dương Á Sơ ôm nàng thật chặt, nhẹ nhàng nói vào bên tai nàng “Tùy Tâm, thê tử của ta”

Trong nháy mắt Lộ Tuy Tâm cảm giác mình sắp khóc, nam nhân ôn nhu này sắp trở thành phu quân của nàng!

“chúc mừng tiểu thư, cô gia hỷ kết liên ý, vĩnh kết đồng tâm” Tử Vân đem lời ma ma vừa dạy nàng hô to lên.

Dương lão gia cùng Dương phu nhân vẻ mặt phức tạp ngồi trên ghế thượng! Bọn họ giờ phút này như ngồi trên đống lửa, vậy mà vẫn phải tươi cười chào hỏi khách khứa một cách chu toàn.

Các vị khách tới đây đều là vì uy tín danh dự, nhìn biểu hiện trên mặt Dương lão gia ,liên tưởng tới thân phận tân nương, trên mặt đều bưng tỉnh đại ngộ. Xem ra Dương lão gia vẫn là không địch lại được Dương công tử a! bất quá nhìn vị Lộ vương gia ngồi kia vẫn có vẻ mặt bình tĩnh, có chút không hiểu sao Dương công tử lại mời Lộ vương gia đến đây? Phải biết rằng tân nương đã từng là thiếp của Lộ vương gia.

Lại nhìn Hiên vương trên mặt chỉ cười nhạt, các vị khách trong lòng đều có cảm giác quý dị! Dương công tử thật đúng là làm cho người ta không hiểu nổi.

Đã từng uống qua vô số rượu mừng nhưng lần này rượu mừng thật đúng là đặc biệt! trong lòng tất cả mọi người đều xuất hiện một tia mong đợi! không biết hỉ đường này có bái thành hay không?

Thân Như Ca nhìn vẻ mặt âm trầm của Lộ vương gia cùng vẻ cười nhạt u buồn của Hiên vương gia,cũng cảm thấy tò mò với Ưông Tùy Tâm!

Bất quá, sắc mặt Lộ vương vô cùng không tốt, hẳn là đang rất kiềm chế mới được như vậy. Thân Như Ca không khỏi nghi ngờ hẳn có thể kiềm chế không lật tung bàn lên hay không?

Vũ Mặc Phong đi tới nhìn không khí quý dị như thế, thấy Lộ vương cùng Hiên vương, trong con người xẹt qua một tia tinh quang.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 67: Động Phòng

Dương Viễn Chi nhìn vị khách vừa tiến vào, con người chột lóe lên nhưng khuôn mặt vẫn tươi cười như trước! trong lòng thầm bội phục Á Sơ liệu việc như thần.

Dương lão gia thấy người sắc mặt liền biến đổi phức tạp! bất quá cũng không tiến lên chào hỏi bởi vì có quá nhiều khách, hơn nữa Hoàng thượng còn đích thân ngự giá! Cho nên hẳn chỉ có thể toát hết mồ hôi ngồi một chỗ, coi như không thấy.

Dương Viễn Chi âm thầm liếc mắt về phía đằng xa, chỉ chốc lát đã có mười mấy nha hoàn nâng khay lên bắt đầu mở tiệc, cho nên cũng không có ai chú ý tới nam tử vừa tiến vào! Cũng không ai chú ý tới phía trên bàn tiệc có hai nam nhân đang chấn động vô cùng, điểm tâm bày trên bàn cũng dọa người ta phải khiếp sợ.

Đó là...

Trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên bén nhọn, ngay cả Vũ Mặc Nhiên trên mặt bình tĩnh cũng lóe ra tinh quang, còn trong mắt Vũ Mặc Hiên chỉ là suy nghĩ sâu xa.

Cả ba người đều cùng có một câu đang nghĩ trong đầu: Dương Á Sơ thật là điên rồi! Dám uy hiếp Hoàng thượng!

Thật ra thì cũng rất đơn giản, bây giờ một bàn điểm tâm đang bày ra, hai khối chuyên công cam điểm, một đạo khác vẫn đồng quan điểm, cho nên

chung quanh đều vỡ nát tan tành. Dương Viễn Chi thấy sắc mặt ba người như vậy liền đưa mắt ý bảo nha hoàn đi thu hồi điểm tâm.

(đoạn này ta chẳng hiểu, hình như 3 anh này tâm trạng bức xúc gì gì đó thế là trút hết vào mấy khối điểm tâm trên bàn, có thể hiểu như thế nha)

Bên ngoài Tuy Tâm cư

“Tiểu thư, người không vào sao?” Thanh Liên nhìn phủ đệ phía trước.

Trong lòng Hà Tĩnh Nhi cảm thấy rất đau, nhìn tấm biển đề Tuy Tâm cư làm cho nàng hận không đem được chúng xuống đập vỡ ngay lập tức.

Tận mắt thấy nàng mới biết trong lòng lại khó chịu đến như vậy!

Cách đó không xa truyền đến tiếng kèn trống ồn ào, là đoàn rước dâu của hần!

Hà Tĩnh Nhi liền kéo Thanh Liên lui ra sau một cái cây lớn.

Đoàn rước dâu từ từ dừng lại, nam nhân một thân hỉ khí tuyệt sắc ngồi trên lưng ngựa, Hà Tĩnh Nhi nhìn nam tử tao nhã mặc hỉ phục trên người trong lòng không khỏi nổi lên ghen tỵ! Đây vốn là cảnh nàng vẫn thấy trong giấc mơ, vì sao người trong kiệu lại là người khác? Nàng không cam lòng.

Dương quản gia nhìn thiếu gia vội vàng hô to: “Tân nương tới!”

Một tiếng “tân nương tới” cũng làm cho ánh mắt của những vị khách có tâm tư ác ý sáng lên! Có trò hay để xem rồi! Càng làm cho Hà Tĩnh Nhi bên ngoài tay hung hăng nắm lấy khăn lụa! Vũ Mặc Nhiên nghe xong hai bàn tay bất giác nắm chặt lại!

Bên trong đại đường, Lộ Tuy Tâm hướng phía trước đi vào, dưới khăn lụa đỏ nàng có thể cảm giác được có rất nhiều ánh mắt đang chăm chú nhìn vào nàng. Dương Á Sơ không phải nói mời một số người thôi sao? Sao lại

có nhiều khách như vậy, hơn nữa ánh mắt không giống như là đang chúc mừng?

Dương lão gia nhìn thấy một đồng người như thế trong lòng rất không vui, hôn lễ của nhi tử hẳn không phải như thế? Vừa đơn giản lại có không khí này, thật khó chịu.

Nhưng trong lòng hẳn hiểu, Á Sơ lần này là thực lòng, vì thế hẳn mới chấp nhận chuyện này, nếu không Á Sơ rời đi là chuyện hẳn không mong muốn nhất! nên chỉ có thể chịu thua, dễ dàng chấp nhận nữ tử này bước chân vào Dương gia.

Thân Như Ca chú ý tới vẻ mặt căng thẳng của Lộ vương gia, khẽ híp híp mắt, nam nhân này đang rất khống chế cảm xúc, nhưng năng lực của hẳn còn có thể kiềm chế được bao lâu nữa, nhìn hẳn nắm chặt quyền như vậy, trên mặt căng thẳng không khéo sẽ lật tung tất cả. Thân Như Ca kinh ngạc, Lộ vương vẫn còn có tâm với Uông Tùy Tâm, tại sao lại dẫn đến tình cảnh như hiện nay? Bất quá đây không phải điều nàng tò mò, nàng tò mò chính là Lộ vương gia rốt cuộc có khống chế được mình hay không?

Thời điểm nàng đang định đứng dậy thì nhìn thấy một nam tử ngồi bên cạnh Lộ vương gia, tuấn mỹ nam tử một thân phong thái tôn quý làm cho ánh mắt nàng lộ ra một đạo tinh quang.

Trong lúc nam tử lạnh nhạt nhìn qua Lộ vương, sau đó nói một câu! Chỉ thấy Lộ vương trở nên âm lãnh! Hiên vương gia thì lại vui vẻ cười! Đây..? vì Uông Tùy Tâm này càng làm cho lòng hiếu kì của nàng dâng cao.

Dương Viễn Chi thấy người tiến vào vội bảo Dương quản gia chuẩn bị cử hành lễ bái đường thành thân.

Người cử hành vốn thấy không khí bên trong mà không biết làm gì, nhận được chỉ thị vội vàng hăng giọng một cái, nói lớn:

“Nhất bách thiên địa” thanh âm vang cả phủ đệ không chỉ làm cho các vị khách chấn động mà còn làm cho người bên ngoài toàn thân phát run! Không...không thể nào...Lộ vương gia không truyền chỉ?. Hà Tĩnh Nhi cắn chặt đôi môi đỏ mọng không muốn tin! Lộ vương gia không truyền chỉ?

“Nhị bách cao đường” hai người hướng Dương lão gia, lão phu nhân quỳ lạy! Dương Á Sơ đứng dậy nhẹ nhàng đỡ lấy Tân nương đứng dậy.

“Phu thê giao bách” đôi mắt Lộ Tỳ Tâm có chút ươn ướt, theo phong tục thời đại này, nàng gả cho Dương Á Sơ, gả cho nam nhân ôn nhu che chở nàng.

Dương Á Sơ giờ phút này hoàn toàn không quan tâm tới bất kì kẻ nào, chỉ nhìn thật sâu vào Tỳ Tâm đang trùm khăn trước mặt hắn, thê tử của hắn.

“Đưa vào động phòng” thanh âm kết thúc buổi lễ vang lên, các vị khách quái lạ nhìn tân lang tân nương đã thuận lợi bách đường, cứ nghĩ là được xem kịch vui, trong lòng đang rất mong đợi được thỏa mãn nhưng bây giờ lại thấy hơi thất vọng.

Không biết tại sao Thân Như Ca lại thở phào nhẹ nhõm trong lòng, bọn họ rốt cuộc cũng bách đường thuận lợi, bất quá...một lần nữa nhìn thân ảnh tôn quý kia, lễ thành thân này sở dĩ hoàn thành là nhờ hắn đã chế trụ Lộ vương! Mặc dù không biết từ ý nghĩ nào nhưng nam nhân này đang giúp Dương Á Sơ, bất quá...như vậy cũng tốt! ít nhất cũng không xuất hiện chuyện gì ngoài ý muốn.

Dương Á Sơ quét mắt về phía một bóng người, trong mắt hiện lên tinh quang, hắn biết Vũ Mặc Phong sẽ đến, hắn cũng muốn nhìn xem thánh chỉ kia, Vũ Mặc Phong làm thế nào ban xuống? Bất quá, Hoàng thượng tới uống rượu mừng của hắn, hắn không đáp lễ thì thật là sẽ bị người đời chê cười a?

Nghĩ như vậy, trên mặt Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, nhẹ đỡ tân nương bên cạnh hướng một vị khách quỳ xuống: “Thảo dân Dương Á Sơ đưa thê tử Ôn Tỳ Tâm tới tham kiến, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Lời vừa nói ra trong nháy mắt mọi người đều kinh sợ, đợi đến khi phản ứng lại liền quỳ xuống mặt đất: “Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Trong lòng đều giật mình, Dương công tử thành thân mà ngay cả Hoàng thượng cũng tới tham gia sao? Cái này...là biểu đạt ý gì a?

Trông mắt Lộ Tỳ Tâm lóe lên, Vũ Mặc Phong cũng tới? mà giờ phút này Dương Á Sơ cùng mọi người đều hướng hân quỳ lạy...khóe miệng chậm rãi cười một tiếng, nam nhân này suy nghĩ thật chu toàn.

Vũ Mặc Phong nhìn mọi người, rồi nhìn thân ảnh đang trùm hi khăn bỗng ngạc nhiên, tiện đà nói; ‘Trẫm đang cải trang vi hành, Á Sơ không cần phải tiếp đón long trọng như thế, hôm nay là ngày thành thân của Á Sơ, trẫm cũng vui thay cho Á Sơ, mọi người hãy bình thân đi’

Das, người ngay cả trẫm đến cũng đã tính toán trước, hôn sự này thật đúng là hoàn toàn chuẩn bị chu đáo a? Thánh chỉ kia của trẫm không những không ngăn cản được mà còn giúp người lấy được nàng...

“Tạ Hoàng thượng...”

Dương Á Sơ ôn nhu đỡ tân nương dậy, lấy chén rượu trên tay Dương Viễn Chi hướng Vũ Mặc Phong cung kính nói: “lễ thành hôn của thảo dân chỉ có chén rượu nhạt, kính mời Hoàng thượng nâng ly”

Vũ Mặc Phong lấy chén rượu trên bàn giơ lên: “Trẫm chúc mừng Á Sơ”

“Hôm nay có thể được Hoàng thượng đích thân tới đây quả thực là phúc phận kiếp trước phu thê Á Sơ tu luyện được, Á Sơ xin một lần nữa kính Hoàng thượng một chén”

“Ha ha, Á Sơ không cần khách khí” nhìn Vũ Mặc Phong uống hết chén rượu trong tay, ánh mắt Dương Á Sơ cũng lộ ra nụ cười. Trong lòng Hoàng thượng chỉ sợ đang tức muốn hộc máu a?

Xoay người, hướng mọi người giơ chén rượu lên: “Hôm nay Á Sơ thành thân, xin kính các vị một chén”

“Dương công tử nhân tài hiếm có, phu nhân lại càng là một tài nữ, có thể nói là xứng đôi trời ban a”

“đúng nha, lễ thành hôn của Dương công tử còn được Hoàng thượng đích thân tới chúc mừng, Dương gia phúc khí thật lớn nha”

...

Tiếng bàn luận của mọi người làm cho nụ cười trên mặt Vũ Mặc Phong sắp duy trì không nổi nữa.

“Lộ vương gia, bãi giá hồi cung” Dương Á Sơ này...!

Vũ Mặc Nhiên nhìn thoáng qua Dương Á Sơ, rồi lại nhìn tân nương bên cạnh, trong lòng lửa giận hừng hực. Dương Á Sơ lại dám lấy dân chúng ra uy hiếp Hoàng thượng, uy hiếp hẳn! thật đúng là to gan!

“cũng tiễn Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Mọi người cũng quỳ trên mặt đất hô lên.

Vũ Mặc Hiên nhướng cao mày nhìn Dương Á Sơ, trong lòng than thở không dứt, thật đúng là Dương Á Sơ!

“Á Sơ huynh, bản vương cáo từ, xin chúc mừng Á Sơ huynh, Dương phu nhân, cáo từ” một tiếng Dương phu nhân làm đau nhói tâm mấy người, bao gồm cả hẳn!

“Tạ Hiên vương gia!” đối với Hiên vương, Dương Á Sơ thật tâm cảm tạ, còn Lộ Tùy Tâm gật đầu!

Trong tân phòng trang hoàng đỏ rực, Lộ Tùy Tâm ngồi trên mép giường, khăn trùm đầu cũng chưa được bỏ ra nên nàng cũng không biết căn phòng này hình dáng ra sao, bất quá chiếc giường này cũng thật hoa lệ, ba tầng trướng幔 che kín bên trong, chăn bông mới tinh chỉnh tề bên trên, cái giường này mang lại cho nàng lực hấp dẫn cực lớn, nàng muốn ngủ ngay lập tức trên này a!

Nhưng mà khăn này khi nào mở được bỏ ra a? nhất định phải đợi Dương Á Sơ vén lên sao? Nghĩ đến chuyện này Lộ Tùy Tâm nhú mày, đại sảnh nhiều tân khách như vậy, Dương Á Sơ mà mời rượu thì đến khi nào mới xong? Nàng không thể như thế này được, nàng muốn bỏ hết mấy thứ đồ linh kinh bát nháo trên đầu nặng nề chết người này, còn cả đồng trang sức đeo tay nữa a.

“Tử Vân?” nàng khát sắp chết rồi, có người nào ở đây mang trà cho nàng uống không?

“tiểu thư, có chuyện gì vậy?” Tử Vân đứng ở bên ngoài nghe thấy thanh âm của tiểu thư, vội vàng chạy vào, nhìn bên trong căn phòng xa hoa lộng lẫy mà hoa hết cả mắt, Oa, cô gia thật là quá tốt với tiểu thư a, gian phòng này thật quá là đẹp! so với căn phòng trúc viện thô sơ thì hơn gấp ngàn lần ý chứ, ha ha, thật là đẹp ,quá tốt rồi a!

“Lấy chút nước cho ta uống” nghe thấy giọng nói vui vẻ của Tử Vân, Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười, nhưng bây giờ nàng đang tò mò Dương Á Sơ làm thế nào có thể báỉ đường thuận lợi như vậy, được rồi, lát nữa sẽ hỏi.

“không được a, tiểu thư, người phải đợi cô gia đi vào nữa. Còn có a, tiểu thư, người không được nói chuyện” như thế sao, đã có dặn trước, cô gia chưa vào phòng thì bảo tiểu thư tốt nhất không được nói gì, lại càng không thể ăn, ai!

Lộ Tuy Tâm cảm giác những thứ trên đầu ngày càng nặng hơn, miệng khát muốn chết, những thứ phong tục cổ đại này thật là phiền phức quá đi!

“Chúc mừng thiếu gia” tiếng nha hoàn bên ngoài làm cho mắt Lộ Tuy Tâm sáng lên, Dương Á Sơ trở lại thật là nhanh a! nàng muốn giải thoát! Nước, nàng bây giờ chỉ muốn uống nước!

“Ân, các người đi chuẩn bị đồ rửa mặt cho Thiếu phu nhân đi” Dương Á Sơ mang nụ cười trên mặt, trong lòng vẫn đang suy nghĩ, Tuy Tâm có lẽ đang khổ sở trầm trọng với mấy thứ mang trên người a!

“oa, tiểu thư, cô gia thật chu đáo” Tử Vân vui sướng nói.

Lộ Tuy Tâm khước miệng cười lên, hẳn sau này là lão công của nàng, từ yêu thương đến thành thân, bọn họ thật nhanh như tia chớp vậy!

Dương Á Sơ đẩy cửa ra, nhìn người trên giường không khỏi kích động! nàng rốt cuộc cũng là thê tử của hắn, là thê tử duy nhất của hắn!

“Chúc mừng cô gia” Tử Vân vui vẻ hành lễ.

“Tử Vân, không cần đa lễ” Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, nha đầu này là người rất quan trọng với Tuy Tâm.

“Dương Á Sơ, người nhanh nhanh đến bỏ mớ trên đầu của ta được không a, ta muốn uống nước” tiếng Lộ Tuy Tâm làm cho Dương Á Sơ ngạc nhiên rồi lại bật cười, cũng làm cho mặt Tử Vân đen lại, tiểu thư cũng thiệt là...

“Cô gia, mời người đến lật khăn trùm đầu cho tiểu thư” Tử Vân nhắc nhở, tiểu thư khát đến như vậy sao?

Dương Á Sơ tiến lên trước, ngồi bên cạnh Lộ Tỳ Tâm, nhẹ nhàng xoay người nàng hướng sang phía hẳn.

Hai tay lật khăn trùm lên, đôi môi đỏ tươi, mũi trắng ngần, rồi hai má hồng hồng, còn lại là ánh mắt lộ ra thẹn thùng! Dương Á Sơ thấy xuất thần, ánh mắt ôn hòa lộ ra ám quang thâm trầm, nàng thật là đẹp, mà nàng lại là của hẳn!

“Trên mặt ta có cái gì sao? Sao lại nhìn ta như vậy?”

Lộ Tỳ Tâm nhìn nam nhân trước mắt tự nhiên cảm thấy không được tự nhiên.

“Nương tử của ta thật là đẹp” Dương Á Sơ nhận lấy chén trà trong tay Tử Vân, đưa cho Lộ Tỳ Tâm.

“chúng nô tỳ tham kiến Thiếu phu nhân” bốn nha hoàn tiến vào mang theo đồ rửa mặt, thoạt nhìn cũng rất cơ trí khả ái.

Phía sau lại có thêm hai nha hoàn đi vào mang theo y phục: “nô tỳ tham kiến Thiếu phu nhân”.

Lộ Tỳ Tâm nhú mày nhìn về phía Dương Á Sơ, hẳn muốn nhiều người hầu hạ nàng như vậy sao?

“Trước tiên đem những thứ trên người này bỏ xuống, nương tử” Dương Á Sơ ôn nhu nói.

Được sự giúp đỡ của mọi người, Lộ Tỳ Tâm khôi phục lại trạng thái thoải mái, từ bức bình phong đi ra, vắn vẹo cái cổ đau nhức, nàng hoàn hồn nhìn vào trong phòng, chỉ còn có ánh mắt mỉm cười của Dương Á Sơ đang

nhìn nàng, mà những người vừa nãy cùng tử vân không biết đã rời đi từ lúc nào.

Nhìn lại gian phòng này, Lộ Tuy Tâm mới thầm ngưỡng mộ, có bạc đúng là chuyện tốt a~! rộng rãi có thừa a,lại còn bố trí tinh xảo tươi đẹp!

Bất quá nàng vẫn thích nhất cái giường êm ái này.

“Nương tử...” Dương Á Sơ kéo nhẹ, đem Lộ Tuy Tâm ngã vào trong ngực, để nàng ngồi trên đùi hắn, ôm thật chặt lấy nàng: “Nương tử...”

“Tướng công”

Cảm thấy thân thể phía sau đang chấn động, Lộ Tuy Tâm cảm giác mình rất hạnh phúc, nam nhân này thật sự yêu nàng!

“Tướng công” sau này người chính là tướng công của ta.

“Có thể ôm nàng như vậy, thật tốt quá”

“Người không phải cần đi ra mời rượu sao?” phía ngoài còn nhiều khách như vậy, mặc dù mấy người kia đã đi rồi.

“Nương tử mong vi phu ra ngoài sao?” dù sao nên đi phải là bọn họ, lưu lại cũng không cần thiết.

Lộ Tuy Tâm thấy thân mật như thế trong lòng thấy thắt chặt, Dương Á Sơ vẫn luôn ôn nhu che chở nàng như thế! Nhưng thanh âm ôn nhu hàm chứa nụ cười này lại mang theo vẻ cuồng nhiệt. Không cần quay đầu lại nhìn nàng cũng biết hắn như đang phát lửa, bởi vì cánh tay của hắn đang ôm nàng quả thực rất nóng.

Nhiệt khí bên tai làm cho Lộ Tuy Tâm cảm giác trên mặt nóng dần lên. Rũ xuống đôi mi dài, che lại rung động ở trong lòng. Thân thể buông lỏng hoàn toàn dựa vào trong ngực của hắn, hắn là lão công của nàng!

“Nương tử...”

“Ân?” mùi rượu hơi nồng để cho Lộ Tuy Tâm có chút choáng váng! Hắn chỉ cần dựa vào nàng gần một chút cũng để tim nàng đập nhanh hơn. Thì ra động tâm với một nam nhân tư vị lại giống như vậy! Đó là bên trong Tuy Tâm phát ra nhu tình.

Di chuyển thân thể của nàng, để nàng ngồi hẳn trên người hắn, nhìn khuôn mặt đỏ bừng mang chút thẹn thùng. Có thể tử như thế này, ta còn có gì đòi hỏi nữa?

“Nương tử...” hắn thích gọi nàng như vậy để thỏa mãn cảm giác hạnh phúc.

Lộ Tuy Tâm cảm thấy buồn cười, hai tiếng nương tử này thật tình cảm! Nến đỏ trên bàn đang dần thiêu đốt.

Duỗi hai tay ôm lấy cổ hắn, đầu nhẹ nhàng vùi vào cổ hắn,

ghé lỗ tai nói nhỏ nhẹ: “Tướng công”

Dương Á Sơ đưa tay với lấy trướng幔 trên giường, đem người trong ngực đặt nằm xuống, trướng幔 đỏ rực che lại ánh nến, chỉ còn khung cảnh mờ lung rực rỡ! Lộ Tuy Tâm nhìn đôi mắt phát sáng, trên người cảm nhận được sức nặng của hắn.

Trên mặt lộ ra nhàn nhạt đỏ ửng.

Đôi môi ôn nhuận đặt xuống làm cho nàng nhắm hai mắt lại, toàn tâm toàn ý cảm thụ nụ hôn yêu thương của hắn.

Dương Á Sơ muốn ôn nhu với nàng nhưng lúc vừa chạm đến nàng, hắn cảm giác mình gần như mất kiểm soát muốn thưởng thức vị ngọt của nàng, chỉ muốn nhiều hơn nữa!

Lộ Tuy Tâm cảm giác mình hít thở không nổi mà nam nhân này vẫn kịch liệt như vậy, càng hôn càng sâu, nhẹ mút lấy, nhẹ gặm cắn, liền lấy tay đập nhẹ vào lưng hắn. Nàng sắp không thở được rồi a!

Dương Á Sơ đem mặt vùi sâu vào cổ nàng, để nàng hô hấp trở lại, đem thân thể nàng lên trên để không phải khó chịu vì thể trọng của hắn nữa, cười khẽ một tiếng: “Nương tử...”

Lộ Tuy Tâm vội vàng hít thở không khí, một vài lần rồi lấy tay đập thêm hắn một cái. Quả thực là muốn mưu sát nàng mà.

Cảm nhận lực đạo nhẹ ở trên ngực, Lộ Tuy Tâm không thấy được nam nhân đang ôm mình con người ngày càng sâu, cánh tay thon dài hữu lực không chịu ở yên một chỗ, di chuyển trên thân nàng, dừng tại bên hông nơi thắt lưng, nhẹ nhàng cởi ra, Lộ Tuy Tâm cảm thấy y phục trên người đang lỏng dần.

“Nương tử, có phải nên giúp ta bỏ y phục ra không a?” nắm lấy tay nàng để trên người mình.

Bị hắn bỏ thắt lưng bên hông, y phục trên người nàng đang từ từ đi xuống, lộ ra cả vai như ngọc...

“Nương tử...” nghe tiếng kêu rử rử ẩn tình kia, Lộ Tuy Tâm cảm thấy căng thẳng! Đưa tay lên phía trên y phục của hắn...

Cảm nhận được tay nàng, Dương Á Sơ không khống chế được nữa, lại cúi đầu hôn ...triền miên bên trong đó! Mà giờ khắc này, những người bên ngoài cũng đang mang tâm trạng bất đồng!

“Tĩnh nhi, nghe lời nương, hủy bỏ hôn sự này đi” Hà phu nhân nhìn nữ nhi vẫn ngu ngơ từ sau khi trở về mà khuyên nhủ.

Đến Hoàng thượng còn tới uống rượu mừng của Dương công tử, Dương công tử đã thành thân, việc gì Tĩnh nhi lại tự mình gánh chịu khổ sở như vậy chứ? Thiên hạ thiếu gì nam nhân, còn sợ không tìm được người nào tốt hơn Dương công tử hay sao?

“không, nương, ta muốn lấy hãn, ta nhất định phải làm cho hãn yêu ta, cho dù...cho dù có làm thiếp....”

“Ba” là cái tát của Hà phu nhân. Hà phu nhân nhìn tay mình, không dám tin mình đã tát Tĩnh nhi, nước mắt lưng tròng.

“Gả cho hãn người biết mình sẽ không hạnh phúc, người...người lại cam chịu làm tiểu thiếp của hãn.....người làm vì nương tức chết...”

“Nương, ta yêu hãn, nam nhân không phải vẫn tam thê tứ thiếp sao? Ngay cả cha cũng có mấy di nương! Ta sẽ khiến hãn yêu ta, nương, hãy tin tưởng ta” Hà Tĩnh Nhi gần như đang cầu khẩn, hình dáng hãn tối hôm nay đã khắc sâu vào trong lòng của nàng, không bao giờ...có thể biết mất được nữa! cho nên nàng nhất định phải gả cho hãn, hãn sẽ phát hiện ra nàng rất tốt, sẽ phát hiện ra nàng ta không thể so sánh với nàng!

“Người...” Hà phu nhân như sắp ngã lui về phía sau một bước.

“Nương, cầu xin nương chấp nhận” Hà Tĩnh Nhi quỳ trên mặt đất nói.

“Tĩnh nhi...cho dù bị tổn thương nương người vẫn muốn gả làm tiểu thiếp của hãn sao?” Tĩnh nhi không biết nữ nhân chung chồng cuộc sống sẽ rất nhiều thống khổ, nhưng nàng hiểu, đúng, nàng không thể để cho Tĩnh nhi đi trên con đường này!

“Nương...”

“Không được, ta có chết cũng không đồng ý, ta sẽ tiến cung cầu xin Hoàng thượng...”

“Nương, người đi ta sẽ chết ngay lập tức” lấy cây kéo trên bàn kê vào cổ.

Huyết sắc trên mặt Hà phu nhân biến mất, thân thể mềm nhũn trên mặt đất, kinh ngạc nhìn nữ nhi ngoan lệ.

“Vương gia...” Cao dung Y trên mặt diễm lệ có chút kiều mỹ, tối nay Vương gia đến phòng của nàng!

Vũ Mặc Nhiên đẩy nữ nhân trong ngực ra đứng dậy mặc y phục vào! Nàng ta không phải Tỳ Tâm.

“Vương...gia...” Vương gia không hài lòng với nàng sao? Khuôn mặt kiều diễm có chút khẩn trương.

“Buông tay” thanh âm lạnh lùng có lãnh khốc! Cao Dung Y bị dọa liền rút tay trở về!

Nghĩ đến giờ phút này, nàng đã là thê tử của Dương Á Sơ, con người Vũ Mặc Nhiên lại càng trở nên sắc nhọn! Hắn sẽ không từ bỏ nàng, tại sao nàng lại có thể gả cho Dương Á Sơ? Tại sao có thể?

...

Trong bóng đêm, một thân ảnh nhanh chóng hiện lên trên không trung, mũi chân nhẹ nhàng đặt trên nhánh cây trên cái cây lớn.

Lưu Tinh nhìn phủ đệ phía trước không khỏi cười khổ! Hắn từ Lạc thành thúc ngựa ngày đêm tới đây, không nghĩ tới nàng đã thành thân, hơn nữa lại là tối nay! Dù sao Thái tử đã dặn phải bảo vệ không cho nam nhân nào nhích gần tới nàng, nhưng lễ thành hôn cũng đã xong, hắn phải bảo vệ nàng như thế nào đây a?

Hay là trước hết cứ xin chỉ thị của Thái tử. Nghĩ như vậy liền vận khí rời đi, trừ nhánh cây khê phiêu động, còn đâu không hề có cảm giác có người đã tới!

Tùy Tâm cư một mảnh hỉ khí, khách khứa đã sớm tan hết, đêm đã xuống, trừ hạ nhân rước dâu, còn lại mọi người đều đã nghỉ ngơi.

“Nương tử...”

“Ân” trời ạ, tối nay hăn không gọi nghìn lần thì cũng là trăm lần rồi! ta mệt mỏi, còn phải ngủ a! có chuyện gì mai nói không phải tốt hơn sao?

Dương Á Sơ trìu mến nhìn người trong ngực, mềm nhẹ đẩy mái tóc vương trên trán nàng, bàn tay to lớn di chuyển trên lưng ngọc của nàng, híp mắt lại hưởng thụ làn da mềm mịn như gấm lụa. Hăn làm nàng mệt chết!

“Nga, đúng rồi, người làm sao mà để những người đó không quấy rối vậy?” Lộ Tùy Tâm thấy người tuyệt không muốn ngủ kia, liền mở mắt ra hỏi lão công của nàng.

Dương Á Sơ mỉm cười không nói, hăn có thể nói cho nương tử là thật ra hăn uy hiếp Hoàng thượng sao? Không chỉ uy hiếp mà còn hoàn toàn lợi dụng, cho nên hiện tại chỉ sợ Vũ Mặc Phong đang hận hăn đến nghiến răng!

“Người không nói ta cũng biết” Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu nhìn Dương Á Sơ, thấp giọng nỉ non nói. Không được, nàng muốn ngủ!

Dương Á Sơ nhìn người trong ngực muốn mở mắt cũng không được, nhẹ nhàng ôm nàng, làm cho nàng ngủ thật ngon!

Trong đầu đang nghĩ không biết ngày mai sẽ phát sinh ra chuyện gì? Hạ tròng mắt xuống, hăn sẽ không để ai xúc phạm tới nàng, nàng là nương tử của hăn, là thê tử của hăn.

Mà ngày mai...khóe môi cong lên đẹp mắt! trong con người lộ ra cười
trào phúng! Đừng trách hấn vô tình!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 68: Lấy Tiểu Thiếp

“Hà ái khanh, hôm qua Dương công tử đã thành thân, vậy tứ hôn...” Vũ Mặc Phong rũ tròn mắt xuống làm cho người ta nhìn không ra tâm tư của hắn, hắn đang suy nghĩ đến lời của Dương Á Sơ, nếu hôm qua hắn ngăn cản lễ thành hôn này thì Dương Á Sơ có thật sự không đáp ứng nhu cầu dân chúng Thiên Vũ nữa hay không, thân là đế vương, hắn không thể làm như vậy, cho nên đã ngăn Tam hoàng huynh lại, bởi hắn biết nếu tạm dừng hoạt động Dương gia 7 ngày thôi chắc chắn dân chúng bình thường sẽ cạn kiệt lương thực! Trong mắt hiện lên lệ quang, Dương Á Sơ, bất kể người có làm gì hay không nhưng ít nhất tâm tư người đã động, Trẫm sẽ không để người kẻ dao vào cổ đầu. Xem ra tranh chấp Dương gia đã bùng lên rồi.

“Hoàng thượng lời vàng ý ngọc, những lời nói ra đương nhiên không thể thu lại, thánh chỉ tứ hôn này Dương gia nhất định phải nhận” Không đợi Hà học sĩ lên tiếng, Vũ Mặc Nhiên đã lạnh lùng cắt lời.

“Hôm qua quả thật Dương Á Sơ đã thành thân, cho nên sẽ không phải chính thất mà là tiểu thiếp! Hà học sĩ có ý kiến gì không?” Vũ Mặc Hiên không nhìn Vũ Mặc Nhiên mà bước lên trước nói.

Đây...

Đại thần trong điện cũng có nghe thấy chuyện tối qua, lúc này đang chụm đầu bàn tán.

Hà học sĩ nhìn mọi người, rồi chuyển sang Lộ Vương gia, thật sự hắn cực kỳ không muốn, nếu như gả vào hoàng thất làm thiếp thì còn đỡ, nhưng

lại là thủ phủ Dương gia không có chức tước! Đường đường là nữ nhi Đại học sĩ lại phải đi làm thiếp, việc này...truyền ra ngoài sẽ làm cho người ta xem thường!

Nhưng trong lòng hẳn hiểu rõ, thánh chỉ không thể nào hủy bỏ. Xem ra cũng chỉ có thể chấp nhận như vậy!

“Khởi bẩm Hoàng thượng, dù sao đây cũng là ý định của tiểu nữ! Thần không có lời nào để nói.”

“Được rồi, tiểu Thân tử, đem thánh chỉ sửa thành tiêu thiếp đưa cho Lộ vương đi truyền chỉ! Bãi triều”, hôm qua hẳn đã nhận một lạy của Dương Á Sơ, nếu như ban thưởng chính thê thì là trái với luân thường đạo lý! Mà hẳn cũng chính miệng thừa nhận hôn sự này, tất nhiên không thể thay đổi.

“Hoàng thượng, thần còn có chuyện muốn cầu xin” Vũ Mặc Hiên lên tiếng.

“Nga? Hiên vương còn có lời gì muốn nói?”

“Hoàng thượng, thần chỉ muốn nhắc nhở Lộ vương gia, Tùy Tâm là do Dương Á Sơ vội lấy về làm thê tử, không phải là Dương gia, mà Hoàng thượng ban cho con thứ Dương Á Sơ Dương gia, tất nhiên là phải đi Dương gia tuyên chỉ”

“Lộ vương, Hiên vương nói có lý, người đi Dương gia tuyên chỉ đi” Vũ Mặc Phong nhìn thoáng qua Vũ Mặc Hiên! Có thể làm cho Hiên đệ một lòng vì nàng hao tâm suy nghĩ, bản lĩnh của nàng thật đúng là lớn.

“Dạ, Hoàng thượng”

“Bãi triều”

“Cung tiền Hoàng thượng” chúng đại thần đồng thời nhìn Hà đại nhân, đường đường là nữ nhi của Hà học sĩ giả cho thương gia đã không nói làm gì, lại còn làm một tiểu thiếp! này... thiên hạ đúng là vô kỷ bất hữu a!

Sáng sớm, Lộ Tuy Tâm đã từ trong ngực Dương Á Sơ lo lắng tỉnh lại, tối hôm qua ngủ thật là thích, đệm êm mềm mại, chiếc giường rộng rãi, còn có đêm hôm qua...khóe miệng lộ ra cười, lão công của nàng cả đêm gọi nương tử, sau nàng cũng không biết ngủ thiếp đi từ lúc nào, nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm mở mắt nhìn đã thấy có một ánh mắt ôn nhu!

“Dậy sớm vậy, tướng công” nhớ đến tối hôm qua nam nhân này cuồng nhiệt triền miên, trên mặt khẽ ửng đỏ.

Dương Á Sơ đã tỉnh dậy từ rất sớm, nha hoàn cũng đã ở bên ngoài chờ sẵn, nhưng hắn không muốn đánh thức nàng! Nhìn vẻ mặt trầm tĩnh ngủ của nàng trong ngực hắn, tâm hắn lại vui sướng khôn cùng! Hắn hy vọng sau này ngày nào cũng nhìn thấy nàng tỉnh lại trong ngực của hắn.

“Nương tử...”

Không thể nào, lại nói, hắn không biết mệt sao? Kêu nương tử cả một buổi tối rồi vẫn không mệt a? Lộ Tuy Tâm tuy nghĩ vậy nhưng trong lòng lại thấy ngọt ngào.

“Có muốn ngủ tiếp hay không? Ta ngủ cùng nàng” Dương Á Sơ nói tiếp.

“Không cần, nên dời giường đi thôi” mặc dù không cần đi dâng trà nhưng hôm nay chắc hắn sẽ có nhiều chuyện xảy ra.

Lộ Tuy Tâm ngồi dậy, chân bông trượt xuống để lộ thân thể ra trước mặt nam nhân, để cho đôi mắt khe suối có một tia ám trầm! Quên mất y phục của nàng đã bị Dương Á Sơ cởi hết, vôi vàng kéo chăn chui vào chỉ lộ ra khuôn mặt, một mảnh đỏ ửng hiện lên! Mặc dù hắn là lão công của nàng,

nhìn thì cũng nhìn rồi, sờ thì cũng sờ rồi, nhưng đó là buổi tối a, hiện tại là sáng sớm, mặt trời sáng như thế, nàng vẫn rất ngượng ngùng!

Lộ Tỳ Tâm thật nhanh liếc qua nam nhân nằm bên cạnh, đang nhìn đến đôi mắt tự nhiên cảm thấy không được tự nhiên, cứ như hẩn nhìn xuyên thấu cả người nàng vậy!

Nhìn vẻ mặt thẹn thùng của nàng, Dương Á Sơ không nhịn được cũng chui vào chăn ôm nàng!

“Ai nha, dậy đi” bắt được cái tay làm chuyện xấu, Lộ Tỳ Tâm thấp giọng nói.

“Nhưng mà nương tử, ta chỉ muốn một lát thôi” ai bảo nàng đáng yêu như vậy.

“không được, dậy đi” Lộ Tỳ Tâm nhẹ đẩy đẩy.

“Vậy nàng làm thế nào bồi thường cho ta a?” nam nhân lúc này không còn ôn nhu nữa mà trông giống như một tiểu nam hài tham lam.

Nhìn khuôn mặt sát với mũi, mày kiếm khê nhếch, ngay cả đuôi mày cũng mang theo vui sướng, trong con ngươi hàm chứa tham lam cùng lửa nóng, lúm đồng tiền bên má cũng nhộn nhạo! nam nhân này tuyệt mỹ khiến nàng phải thở dài, đẹp trai như vậy a, sau này đi trêu hoa gẹo nguyệt quá dễ dàng.

“Sao vậy? nương tử” nghe thấy tiếng thở dài nhẹ, Dương Á Sơ vội vàng quan tâm.

“Không có, ta đang lo lắng khuôn mặt này của ngươi không biết sau này có nhiều điệp không a” ví dụ như Tĩnh nhi chẳng hạn! Nghĩ như vậy, Lộ Tỳ Tâm mày khê nhú, nàng ta vẫn nhất quyết muốn gả cho Dương Á Sơ sao? Hôm qua không biết nàng ta có đến Tỳ Tâm cư không?

Dương Á Sơ mừng thầm, đây có phải Tùy Tâm cũng lo lắng hẳn bị người khác đoạt đi không? Trong lòng nàng cũng có ham muốn giữ lấy hẳn phải không?

Nghĩ như vậy, Dương Á Sơ nhìn vào mắt nàng chân thành nói: “Nương tử, kiếp này nương tử của ta chỉ là một mình nàng” có nhiều hơn, có đẹp hơn cũng không để vào được trong mắt hẳn!

Lộ tùy tâm nhìn ánh mắt thật tình kia khẽ mỉm cười: “Tướng công, đáp ứng ta, nếu có một ngày người không còn yêu ta, vậy nhất định phải nói cho ta biết, sau đó mới đón nhận nữ nhân khác, có được không?”

“Sẽ không có ngày đó” thanh âm kiên quyết từ chính lời nam nhân hứa hẹn.

Lộ Tùy Tâm nhếch miệng mỉm cười, cũng không tiếp tục nói tới cái đề tài này.

Nàng tin tưởng trên đời có nam nhân cả đời chỉ yêu một nữ nhân! Nhưng loại người này đã ít lại càng ít, nàng cũng không biết tương lai sẽ ra sao, nhưng hiện tại nam nhân này yêu nàng, mà nàng cũng yêu hẳn. Nhưng sinh mệnh con người có dài có ngắn, đi đến điểm cuối nàng mới biết tình yêu được bao lâu.

Nhìn nàng nhàn nhạt cười, Dương Á Sơ cũng khẽ mỉm cười, nàng không tin cũng không sao! Hẳn có thể dùng cả đời này để chứng minh cho nàng biết, hẳn cả đời này chỉ yêu một nữ nhân là nàng!

(Thiên a, em ngắt đây, anh chị không phải ngọt ngào thái quá như vậy a, ghen tỵ quá đi)

“Nương tử, ăn thêm chút cháo đi a” động tác nam nhân ôn nhu đối với nữ nhân làm cho bọn nha hoàn phía sau cũng thấy ngưỡng mộ. Số mệnh nữ nhân này thật tốt, có thể có tướng công tốt như vậy!

“các người đừng có hành động buồn nôn như vậy không? Ta không nhịn được nữa...Sư thúc, người có thể gọi hai tiếng nương tử ít đi một chút được không a?” Nhiễm Linh Nhi đen mặt lại! Sư thúc nàng qua một đêm bị đánh tráo rồi sao? Sao lại biến thành nam nhân chỉ biết gọi nương tử thế này?

Lộ Tuy Tâm lắc đầu, nàng no quá rồi! nhìn vẻ mặt đầy ngưỡng mộ của nha hoàn đằng sau, rồi lại nhìn nam nhân vẫn muốn nàng ăn kia, cười một tiếng! giờ phút này lão công nàng thật giống một bạch mã hoàng tử, là mơ ước của tất cả nữ nhân a!

Có tiền lại còn đẹp trai đến mức thái quá, hơn nữa còn ôn nhu! Loại nam nhân này thật là đốt đèn lồng cũng không tìm được a! vậy mà hết lần này đến lần khác nàng lại nhặt được, nàng có phải nên cảm tạ ân điển trời cao không?

Tử Vân che miệng cười, cô gia bây giờ nói cái gì cũng cộng thêm nương tử à, nương tử muốn!

“Nàng là nương tử của ta, ta không thể gọi sao?” Dương Á Sơ liếc mắt một cái Tử Vân cùng Linh nhi đang cười ở đó, khẽ nhướn nhướn mày.

“Tướng công, ta thật sự không phải đi báỉ kiến cha mẹ chồng sao?” có làm Dương lão gia tức giận không a, mặc dù nàng nghĩ chắc không để ý, chỉ cần hẩn không sinh bệnh là tốt!

“Nương tử, nàng không cần phải để ý tới bất kì kẻ nào, bất cứ chuyện gì, tất cả đều giao cho ta! Còn có...tin tưởng ta” hẩn sẽ vì nàng ngăn cản mưa to bão lớn.

Nhìn sâu vào Dương Á Sơ, Lộ Tuy Tâm cười nhạt một tiếng: “Được” nàng sẽ tuyệt đối tín nhiệm hẩn.

“Thiếu gia, bên ngoài có một vị tự xưng là sư diệt người...” người ở cửa chưa nói hết đã bị Nhiễm Linh Nhi chặn họng.

“là Đại sư huynh tới...” người đang ngồi chạy vọt thật nhanh, sau đó nhớ ra cái gì đó lại lui trở về.

“Ha ha, không phải ta sung sướng khi nhìn thấy hăn, hăn tới hay không không quan trọng” thiếu chút nữa nàng đã quên đại hoàng huynh coi trọng cô gái lãnh như băng kia, tên gì nhỉ? Thân Như Ca? Hứ, nàng thề sau này sẽ không thềm để ý tới đại sư huynh.

Ngồi trở lại bàn, cầm lấy một chén cháo húp.

Nhìn động tác của nàng, trong đại sảnh mọi người nhin không được cười cái hành động giấu đầu lòi đuôi này.

“Cười...cười cái gì? Ta nói là sự thật”

Lộ Tuy Tâm nhìn Nhiễm Linh Nhi, trong con người hiện lên một nụ cười, nha đầu này thích đại sư huynh của nàng.

“Mời hăn vào” sư huynh quả thật để Phương Mạc Ngôn tới! Bất quá cũng tốt, hăn rất yên tâm, Tuy Tâm cũng cần có người bảo vệ! nha đầu Linh nhi mặc dù võ công rất tốt, cũng cơ trí nhưng nghịch ngợm trẻ con, sợ sẽ sơ xuất! bây giờ có thêm Phương Mạc Ngôn, hăn cũng yên tâm phần nào!

“Dạ, thiếu gia” người ở cửa cung kính đáp.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn vào nam tử đang đi tới, một thân trường sam màu xám tro, đầu tóc dùng một vải đen buộc lại, cầm trong tay một thanh đoản kiếm có vẻ rất nặng! đeo một cái túi, xem ra cũng là một nam tử rất có mị lực, chưa thể nói là đẹp mắt nhưng cũng không khó coi, quan trọng nhất là vẻ mặt trầm ổn, làm cho người khác thấy yên tâm, trong ánh mắt trầm mặc kiên định để cho Lộ Tuy Tâm hiểu ra tại sao Linh nhi lại thích hăn như vậy!

“Sư thúc” Phương Mạc Ngôn ôm quyền hành lễ với Dương Á Sơ.

“Mạc Ngôn, ăn sáng đi” hạ nhân bên cạnh cũng thật nhanh mang thêm bát đĩa.

“Không cần đâu sư thúc, ta đã ăn ở trên đường rồi” giống như người hẳn, thanh âm Phương Mạc Ngôn cũng mang theo một cảm giác trầm ổn.

“Vị này nói vậy chính là sư mẫu sao?” thanh âm trầm thấp mang ý hỏi thăm, đánh giá một chút Lộ Tuy Tâm ngồi cạnh, đây chính là cô gái làm cho sư thúc động tâm?

Lộ Tuy Tâm gật đầu, trên mặt lộ ra cười nhạt “ người mạnh khỏe” nam tử này so với Dương Á Sơ còn lớn tuổi hơn, cộng thêm khí chất thâm trầm lại phải gọi Dương Á Sơ là sư thúc, gọi nàng là sư mẫu! lễ nghi cổ đại thật là rõ ràng!

Phương Mạc Ngôn khẽ gật đầu, sau đó chuyển hướng sang Linh nhi.

“Linh nhi, sư phụ đã nghe được lời của sư thúc rồi, không được quấy rối”

“Hừ” Linh nhi khẽ hừ một tiếng, không nói lời nào, nàng cũng không cần đại sư huynh phí công nói chuyện đâu.

“Mạc Ngôn, người cứ coi nơi này là nhà mình mà ở đây đi”

“Dạ, sư thúc”

“cái gì? Đại sư huynh, người...người ở chỗ này sao?” Linh nhi vừa rồi còn hừ liền lên tiếng.

“Sao? Người không phải muốn nói chuyện cùng đại sư huynh người sao?” Dương Á Sơ hỏi ngược lại.

“Ta...Ai nha... ta nói lúc nào a? đại sư huynh, tại sao người muốn ở đây a?”

“Là ta xin sư huynh để Mạc Ngôn ở đây bảo vệ sư phụ người” Dương Á Sơ nhàn nhạt trả lời, cũng làm cho Linh nhi mở to hai mắt nhìn.

“Tại sao lại bảo vệ sư phụ? Có người muốn hại sư phụ sao? Không phải còn có ta ở đây hay sao?” Linh nhi nhảy dựng lên chạy đến bên cạnh Dương Á Sơ hỏi.

“Sư thúc đây là có tính đề phòng cao, võ công của Linh nhi dĩ nhiên ta tin, nhưng mà Linh nhi, người ngày nào cũng chạy ra ngoài chơi, không phải là đang trốn việc sao?” nha đầu này như tiểu hài tử cứ thích đi chơi khắp nơi.

“...Kia...ta đây không bảo vệ tốt sư phụ sao?” Linh nhi cũng nhớ quá thật mình cũng thường xuyên chạy ra ngoài chơi.

Một tiếng sư phụ của Linh nhi cũng làm cho Phương Mạc Ngôn nhíu mày, trong lòng âm thầm nghĩ, người có thể để cho Linh nhi bá sư có cái gì tuyệt hoạt sao?

“Vậy lỡ như có người thừa dịp người chạy đi chơi đối phó với sư phụ người thì làm sao bây giờ?” Dương Á Sơ nhìn qua Lộ Tuy Tâm, bắt gặp khuôn mặt bình thản của nàng cũng không thay đổi ý kiến.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu thấy ánh mắt Dương Á Sơ, khẽ mỉm cười. Nàng tin hẳn tự nhiên sẽ không nghi vấn cử động của nàng.

Dương gia chủ viện

Dương Viễn Chi nhìn bộ dạng Dương lão gia trong lòng cười thầm, cha rõ ràng là rất mong Á Sơ thành thân, lại còn giả bộ làm ngăn cách với đệ muội, bây giờ chẳng phải tốt lắm sao, Á Sơ dọn ra bên ngoài, để cho cha dứt khoát không còn nhìn thấy bọn họ, còn cái mỹ danh bất hiếu kia sợ sẽ làm cho đệ muội không dám đứng trước mặt lão gia tử, điều này làm cho trong lòng lão gia hơi có ủy khuất, nhưng lại không thể nói ra lời! Dương

Viễn Chi phải bội phục tâm tư Á Sơ, hẳn không chỉ bảo vệ được đệ muội còn có thể tránh được việc cha có cơ hội làm khó cho đệ muội. Hai người có thể trải qua cuộc sống tiêu điều tự tại.

“Người ở đây mà cười cái gì?” Dương lão gia sao không biết nhi tử hẳn đang cười cái gì chứ, nhi tử của hẳn tất nhiên phải hiểu rõ rồi. Cái tên bất hiếu vì nữ nhi kia lại dám tính toán cả với hẳn, bất quá... chuyện thì cũng đã rồi, bất mãn với con dâu cũng có ích gì! Có thể đoạt nữ nhi kia từ trong tay Hoàng thượng cùng Lộ vương cũng coi như sẽ ném Dương gia vào chỗ chết! Hẳn cố hủ là cố hủ, nhưng Dương gia có thể đạt tới vị trí hiện nay cũng là do hẳn cố công cố sức dùng hết vận may mà thành! Nhìn người nhìn chuyện cũng có chút năng lực, nữ nhân kia là một cô gái kì lạ, bất luận nàng ta như thế nào, nhưng có thể làm cho mấy nam nhân khom lưng vì nàng cũng quá đủ để chứng minh bản lĩnh rồi! Chẳng qua là...Ai!Đành vậy, từ xưa tới nay hồng nhan vẫn là họa thủy a! hẳn chỉ có thể hy vọng Dương gia không phải vì nàng mà hủy hoại trong chốc lát là được.

“Thánh chỉ tới” thời điểm Dương lão gia đang suy nghĩ xuất thần, một tiếng “thánh chỉ tới” làm cho hẳn nheo mắt lại.

Vũ Mặc Nhiên mang một đạo thánh chỉ tới, phía sau là cấm vệ quân.

“Dương Á Sơ tiếp chỉ”

“hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế” phụ tử Dương Viễn Chi mang theo gia quyến cùng tất cả hạ nhân trong Dương gia quỳ gối trong đại sảnh.

Nhìn qua không thấy bóng dáng Dương Á Sơ, Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng lên tiếng: “Dương lão gia. Nhị công tử đâu?” hẳn muốn đích thân truyền thánh chỉ này cho hẳn ta, muốn nhìn thấy vẻ mặt của hẳn như thế nào, càng muốn thấy vẻ mặt thống khổ khó chịu của nàng!

“Bẩm Vương gia, Á Sơ hiện nay không có ở Dương gia chủ viện, hẳn cũng không biết có thánh chỉ tới, cho nên...”

Khóe miệng Vũ Mặc Nhiên cười lạnh, Dương Á Sơ, người cho là làm như vậy là thoát được sao? Người nghĩ quá đơn giản rồi!

“Dương gia tiếp chỉ...” vậy bản vương sẽ xem người giải quyết Hà Tĩnh Nhi này như thế nào.

“Tạ chủ long ân” trên mặt Dương lão gia chưa nhìn ra đang nghĩ gì, chỉ cung kính quỳ trên mặt đất tiếp lấy thánh chỉ tứ hôn.

“Bản vương còn có chuyện gấp, cáo từ” Vũ Mặc Nhiên bước ra ngoài.

Nhìn Lộ vương gia rời đi, Dương lão gia mới bảo hạ nhân đi làm việc! Dương phu nhân kinh ngạc nhìn lão gia tử: “Lão gia, không phải Hoàng thượng biết rõ ràng Dương Á Sơ đã thành thân sao? Vì sao hôm nay còn muốn ban tiểu thiếp cho Á Sơ?”

“Các người lui xuống hết đi” Dương lão gia phất tay một cái, để cho gia quyến tất cả cùng đi xuống.

“Viễn Chi, người đi theo ta” đứng dậy đi về phía thư phòng.

“vâng, cha”

Tiểu thiếp, Dương Viễn Chi nhớ đến vị Hà tiểu thư kia không khỏi nhú mày, chính thất đổi thành tiểu thiếp, muốn vào Dương gia như vậy sao?

Nữ nhân này thật đúng là có thể nhẫn nhịn, bất quá biểu đạt nữ nhân này rất khó đối phó.

“Các người đã sớm biết thánh chỉ tứ hôn của Hoàng thượng nên mới thành thân sớm một bước” Dương lão gia giờ phút này đã khôi phục sự khôn khéo ban đầu, trong đầu đang nghĩ đến cái tiền căn hậu quả này!

“Vâng, thưa cha”

Dương lão gia nghe xong chỉ khẽ híp mắt, cũng không lên tiếng! Xem ra Hoàng thượng quyết tâm xuất thủ với Dương gia mới ban đạo thánh chỉ này xuống. Thân gia bây giờ đã ở thế như hổ rình mồi.

“Cha, người biết Hà học sĩ là người thế nào không?” Dương Viễn Chi nhàn nhạt lên tiếng!

“hắn là người như thế nào chúng ta không cần biết, quan trọng là không biết vị tiểu thiếp này có gây nên sóng gió gì hay không, Viễn Chi, hôn sự này người liệu mà làm” bởi vì...điểm này, Dương lão gia đã đối với Hà tiểu thư không có mấy thiện cảm, Hoàng thượng ban cho nữ nhân này là tiểu thiếp chắc hẳn trong lòng sẽ có điểm khó chịu! Dương gia cần gì nữ nhân Hoàng thượng kiên quyết nhét vào? Bất quá, Á Sơ lấy nhiều nữ nhân cũng là tốt!

“Vâng, cha” Dương Viễn Chi đáp.

“Đúng rồi, mặc dù là Hoàng thượng tứ hôn nhưng vẫn là tiểu thiếp, sẽ phải tuân theo quy tắc, dạy cho nàng biết quy định Dương gia” đối với điểm này, Dương lão gia vẫn nghiêm khắc, không có quy tắc, không thể đưa vào khuôn khổ! Hắn không muốn có một tiểu thiếp cậy được Hoàng thượng tứ hôn mà ra uy tác quái ở Dương gia.

“Dạ”

Dương Viễn Chi có chút đồng cảm với vị Hà tiểu thư kia, nếu không phải do Hoàng thượng tứ hôn thì có lẽ cha sẽ vui sướng tới mức nhảy dựng lên, nhưng lại là Hoàng thượng ép, còn là một tiểu thiếp, trong lòng cha cũng không có hảo cảm. Tâm tư Hoàng thượng là quá rõ ràng, mặc dù trong thiên hạ này, chẳng lẽ là hoàng thổ, nhưng mà trong lòng cha vẫn không thoải mái. Cho nên tất nhiên sẽ không có hảo cảm với vị Hà tiểu thư này!

Điểm này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu Á Sơ vội vã thành thân trước một bước! Dương Viễn Chi không che nổi vui mừng cùng thuyết phục, so với đệ đệ của hắn, hắn quả thật đầu óc kém hơn hắn.

Hoàng thượng tứ hôn lập tức truyền đi khắp kinh thành! Trong khoảng thời gian ngắn, trà lâu, tửu lâu lại càng hỗn loạn đông đúc, các nam nhân thì ngưỡng mộ điểm phúc của Dương công tử, Hà tiểu thư cũng là một mỹ nhân a!

Mà các nữ nhân đều đồng tình với Uông Tùy Tâm! Vừa thành thân đã phải chia sẻ tướng công cho tiểu thiếp! này...

“Tiểu thư, chuyện này...” Tử Vân khiếp sợ nhìn tiểu thư, Dương công tử không thể nào? Hôm qua mới lấy tiểu thư, thời gian chưa bao lâu đã lấy Hà tiểu thư gì gì kia, này...Dương công tử cũng thật là quá đáng.

“Người không phải nói đi tìm Lý đại ca sao?” Nhìn sách trong tay, Lộ Tùy Tâm nhàn nhạt nói, trong lòng hơi hơi thở dài một tiếng, Hà Tĩnh Nhi cuối cùng vẫn không hiểu rõ!

“Không đi” tức giận ngồi xuống, Tử Vân nhìn qua tiểu thư, tiểu thư không tức giận sao?

“Tiểu thư...người không tức giận sao?”

Tức giận? không, nàng chỉ thấy có chút bất đắc dĩ, ở thời đại này nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường, nàng gả cho Dương Á Sơ, cho nên sẽ tin tưởng Dương Á Sơ sẽ xử lý tốt chuyện này. Dương Á Sơ cũng hiểu rõ nàng, cho nên trước mắt chuyện này không có gì ảnh hưởng, mà nàng cũng không cho phép ảnh hưởng tới nàng! Mặc dù trong lòng đúng là có chút tư vị khác lạ!

“Sư phụ...” Linh nhi cũng tức giận chạy vọt vào.

“sư phụ, bên ngoài nói...”

“Ừ”

Nhiễm Linh Nhi quái dị nhìn Lộ Tuy Tâm, sư phụ không tức sao?

“Ta biết rồi”

“A...” thế này mà cũng coi là không có chuyện gì sao? Sư phụ thật là lợi hại, không hổ danh là sư phụ của nàng.

“Phu nhân, bên ngoài có Lộ vương gia nói muốn gặp phu nhân”

Vũ Mặc Nhiên? Lộ Tuy Tâm hơi ngẩng đầu lên, hắn tới đây làm gì? Muốn thấy nàng thống khổ?

Tử Vân thất kinh thiếu chút nữa nhảy dựng lên, này...này... Vương gia....tới làm gì a?

“Nói cho Lộ vương gia, thiếu gia không có ở nhà, ta không tiện ra gặp khách” nàng không muốn có bất cứ giao tình gì với hắn. mặc dù nàng cùng hắn vốn không có giao tình gì.

“ạ, Phu nhân”

“Tiểu thư, vương...vương gia tới làm gì a?” Tử Vân giọng lắp bắp hỏi Lộ Tuy Tâm.

“Không biết” cũng không muốn biết.

Vũ Mặc Nhiên ngồi ở khách đường, nghe được hạ nhân truyền lại lời từ chối của nàng không khỏi trầm xuống, nàng bây giờ ngay cả nhìn thấy mặt hắn cũng không muốn sao?

“Thiếu gia”

Dương Á Sơ mới từ ngân hàng trở lại, nghe được chuyện đang đồn đại liền vội trở về với Tùy Tâm, hẳn không muốn nàng vì chuyện này mà khổ sở, không nghĩ tới vừa vào nhà đã nhìn thấy Vũ Mặc Nhiên.

“Lộ vương gia đại giá quang lâm không biết là có chuyện gì?” tinh mâu lóe lên nhưng khóe miệng vẫn cười.

Vũ Mặc Nhiên nhìn người tiến vào sắc mặt vui cười, khóe miệng nhếch lên nhưng phát ra hàn băng khiến người ta cảm giác lạnh lẽo

“Á Sơ thật là diễm phúc không cạn. Ngày hôm qua thành thân, hôm nay có thêm tiểu thiếp, thật khiến cho Bản vương ngưỡng mộ”

“Là sao? Ha ha, Á Sơ cũng cảm thấy mình thật là có diễm phúc a, có thể thấy được nương tử nhà ta, đúng là tam sinh hữu hạnh a! Bất quá về phần trách phu nhân đúng là có chút ngoài ý muốn” Hà Tĩnh Nhi, ta đã cho người một cơ hội rồi, sẽ không có lần thứ hai.

Ánh mắt hẳn lộ ra quang mang hận không thể tự tay giết chết Dương Á Sơ, nương tử? hẳn gọi nàng là nương tử, nàng là của hẳn.

Không nhìn thấy sát khí của Vũ Mặc Nhiên, Dương Á Sơ lạnh nhạt nói: “Không biết Lộ vương gia tới đây là có điều gì muốn nói?”

“Bản vương...”

“Đúng rồi, thánh chỉ cũng đã truyền, Vương gia xin cứ tự nhiên! Á Sơ đi xem nương tử của ta có nghỉ ngơi tốt hay không” nói xong khẽ gật đầu đi vào bên trong.

Vũ Mặc Nhiên đột nhiên đứng dậy, ngăn cản Dương Á Sơ!

Nhìn người phía trước mặt, mày Dương Á Sơ giương lên, bình tĩnh nói: “Mặc Nhiên, nàng bây giờ đã là thê tử của ta”

“Vậy thì sao?” nàng còn từng là của hắn! Mà Dương Á Sơ nhú chặt, trong mắt hiện lên hàn quang.

“Kiếp này nàng sẽ không thể nào thuộc về người, trong lòng người hiểu rõ hơn bất cứ kẻ nào, nàng là thê tử của Dương Á Sơ” hắn vì sao không giác ngộ? đây là Vũ Mặc Nhiên mà ban đầu hắn biết sao?

“Người...” Vũ Mặc Nhiên cảm giác tâm vốn đau lại bị thêm một vết thương Dương Á Sơ vô tình thêm vào.

“Mặc Nhiên, thân là nam nhân, người không cảm thấy người không có phong độ sao?” nàng không hề thương hắn, sao hắn lại không nhìn ra?

“Đó là bởi vì người đã đoạt lấy nàng” lời nói bật thốt lên làm cho cả hai người cùng chấn động.

“Nếu như người không làm tổn thương nàng, không cho nàng hy vọng, không để nàng rời khỏi người, Dương Á Sơ ta sao có thể đả động đến lòng của nàng?”

“Người...”

“Còn có, người khiến ta rất thất vọng, ta quen người, còn đem người trở thành bằng hữu, thật không đánh giá”

“Bản vương cũng cho rằng người mới không xứng làm bằng hữu của bản vương, thê tử của bằng hữu thì không thể đoạt, đạo lý này người không hiểu sao?” nữ nhân trong thiên hạ nhiều như vậy, vì sao nhất định phải là nàng?

“Nàng không còn là thê tử của người! Nàng là thê tử của ta, bây giờ ta xin nói rõ, Vương gia, phủ đệ của ta quá nhỏ, không dám tiếp Vương gia quyền quý đến thăm, không tiễn” Vũ Mặc Nhiên đã không thấy rõ, nói nhiều với hắn cũng uổng phí công sức! Hắn vốn nghĩ Á Sơ này đoạt lấy thê

tử của hần, vậy sao hần không tự hỏi vì sao mình không nhìn rõ nàng, nàng cũng đã sớm rời hần đi rồi, không còn là của hần nữa! nàng có cuộc sống tự do của riêng mình, cũng có quyền tự do gả cho hần.

Mà bây giờ, tình nghĩa giữa hai người bọn họ cũng đã tan vỡ.

“Người thật to gan” Vũ Mặc Nhiên vẫn chắn ngang Dương Á Sơ! Vì sao bọn họ lại tới mức như thế này.

“Tiễn khách” phải, vì sao bọn họ phải làm đến trình độ này?

Giận giữ phản cười, nhưng lãnh mâu hàn khí vẫn tản ra: “Bản vương sẽ xem người như thế nào mà xứng với nàng?” nói xong phất tay áo bỏ đi.

Nhìn thân ảnh khuất dần của Vũ Mặc Nhiên, Dương Á Sơ rũ mắt xuống, Mặc Nhiên, vì sao người lại thành ra như vậy! xem ra hần phải gia tăng động tác trong tay!

“Sư thúc” thanh âm trầm ổn truyền đến, là Phương Mạc Ngôn.

“Mạc Ngôn, gần đây đã làm phiền người rồi” có Phương Mạc Ngôn cùng Linh nhi ở đây, hần cũng tương đối yên tâm.

“Sư thúc, không cần phải khách khí, đây là Mạc Ngôn muốn làm” bất quá, võ công Lộ vương gia không thua gì hần, nếu ra tay không chắc hần sẽ thắng được! Sư thúc có lẽ là hơn một chút, nhưng nam nhân kia sát khí trên người rất nặng, là một đối thủ khó lường.

Cung điện Ngân thái tử

“Khởi bẩm thái tử, đây là tin tức từ Thiên Vũ truyền đến” Âm Dạ đem một ống trúc đưa cho Ngân Lưu Nhân.

Vừa mở ra nhìn, trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên tinh quang.

“Ám Dạ, Lưu Tinh có tin gì hay không?” nhớ đến cô gái phá được thế kị binh chiến lược của hãn kia, tròn mắt Ngân Lưu Nhân lóe lên, nàng có khỏe hay không?

“Bẩm thái tử, vẫn không có” xem ra thái tử thật sự để ý nữ tử kia nên mới phái Lưu Tinh đi theo nàng.

“Có tin tức nào lập tức truyền lên” Vũ Mặc Phong đã tăng thêm binh lực biên cảnh, hơn nữa còn nâng đỡ mấy vị thế gia, có vẻ là muốn đối phó với Dương gia, xem ra đang muốn chinh đốn lại Thiên Vũ, nếu như lúc này hãn đem kị binh tiến đánh thì sẽ là thời cơ tốt nhất, chỉ là...kị binh của hãn vẫn chưa nghĩ ra phương thức tác chiến tốt hơn, Vũ Mặc Phong tựa hồ cũng liệu đến khả năng này nên mới tăng thêm binh lực biên cảnh như vậy.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 69: Kinh Hoa Tự

Thời gian cũng sẽ không vì những chuyện này mà dừng lại! Lộ Tù Tâm ngồi ở bên giường nhìn phong cảnh bên ngoài, lá cây vì gió thổi mà phát ra thanh âm xào xạc! trời cũng dần dần nóng, không biết có phải vì tâm không yên lặng mới cảm giác nóng hay không?

Cách buổi nàng cùng Dương Á Sơ thành thân cũng đã một tháng, sau đó chính là việc Hà Tĩnh Nhi sắp sửa vào Dương gia! Những ngày sau này, lão công của nàng đối với nàng rất tốt, tốt đến mức nàng đã quên mất việc này! Ngày ngày sáng thức dậy trong ngực hẫng, cảm thụ triền miên nhiệt tình buổi tối, buổi sáng lại ôn nhu chờ đợi, đợi nàng tỉnh lại mới đi làm việc của hẫng! làm cho nàng đi qua hết tháng trăng mật này. Nàng cũng không hỏi hẫng chuyện bên ngoài xử lý như thế nào, cũng không thắc mắc Dương gia bây giờ ra sao? Nàng tin hẫng có thể làm tốt! đôi khi hẫng cũng có vấn đề khó giải quyết, lúc ấy sẽ hỏi ý kiến của nàng.

Một tháng qua cùng chung hoạn nạn, Lộ Tù Tâm đối với lão công nàng cũng đã hiểu rõ.

Bề ngoài thì ôn nhu như nước nhưng trong xương cốt lại là một thương nhân ánh mắt khôn khéo sắc bén cùng phán đoán chuẩn xác, đoán tâm ý người khác không hề sai lệch.

Dương gia dưới sự chỉ đạo của hẫng ngày càng bày ra cục diện xuống dốc, mà Thân gia cùng mấy gia tộc khác bắt đầu lộ diện ra.

Thương trường vĩnh viễn đặt lợi ích lên trên hết, không ai giống hần đem bạc tiền bù không cho dân chúng, cũng không có ai ngu ngốc đem giao cho triều đình. Người người đều hoài nghi vào năng lực Dương Á Sơ.

Nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười!Đúng là Lão công của nàng a!

“Nương tử, đang nghĩ gì vậy?” liền bị kéo vào một vòm ngực ấm áp.

“Đang nghĩ tới người a” buông lỏng mình nhích dần vào ngực hần, mặt cho hai tay hần ôm lấy hông nàng! Mấy ngày qua hần hơi bận rộn, có phải là đang xử lý chuyện của Dương gia, còn phải giải quyết chuyện nhập môn của Hà Tĩnh Nhi?

“Ha ha, nương tử, cảm ơn nàng” nàng tín nhiệm, hoàn toàn ủng hộ hần để cho hần về sau tránh lo âu phiền muộn.

Mày liễu khẽ nhếch, khoe miệng lộ ra cười, từ sau khi thành thân nàng nghe được nhiều nhất chính là xương hô “Nương tử” này!

“Nương tử, ta cùng nàng đi ra ngoài một chút được không?” sau ngày đó hần cũng không theo nàng nhiều, bất quá, sự tình Dương gia đến quá nhiều, cục diện bây giờ cũng đang theo con đường hần dự trù sẵn.

“Được” đi ra ngoài một chút cũng tốt, ngắm nhìn phong cảnh thiên nhiên, hần cũng rất mệt mỏi rồi!

Ngồi trong xe ngựa, Lộ Tuy Tâm vén rèm lên tò mò nhìn phong cảnh phía ngoài! Đây hình như là đang ra ngoại thành! Người trên đường cũng rất nhiều, có vẻ là đang đi cùng một phương hướng.

“Đi đâu vậy a?”

“Hôm nay là ngày cao tăng đắc đạo Huyền pháp trưởng lão ra ngoài, bây giờ đang ở ngoại thành tại chùa kinh hoa tự, nam nữ già trẻ trong kinh

thành đều tham gia náo nhiệt” cho nên hẳn mới đưa nàng đi ra ngoài một chút.

Ra là vậy a, nhiều người lại đi về hướng núi như vậy. Đến chân núi, Lộ Tuy Tâm nhìn ngọn núi cao vút đến tầng mây, nhú nhú mây, lão công muốn nàng leo lên sao?

“Đi thôi” kéo tay Lộ Tuy Tâm, Dương Á Sơ nhẹ khuyên nhủ: “Nương tử, thử một chút, nếu như nàng mệt thì ta sẽ công nàng”

Lộ Tuy Tâm âm thầm liếc mắt, nhiều người như vậy, hẳn công nàng không phải muốn sấm dộng cả kinh thành sao?

Bất quá, nàng cũng lâu rồi chưa hoạt động thân thể, thử một chút cũng tốt.

Hai người theo dòng người đi lên! Thật đúng là đông, bây giờ trong lòng Lộ Tuy Tâm chỉ có duy nhất ý nghĩ như vậy!

Vất vả leo lên đến đỉnh, Lộ Tuy Tâm mệt thở không ra hơi, mồ hôi cũng rơi đầy trên trán! Vốn đang mệt nhưng nhìn phong cảnh phía sau liền tan biến, Oa! Nơi này thật đẹp, tán cây cao vút, không khí thanh tân, nhìn xuống dưới cũng chỉ thấy mây trắng lơ lửng quanh ngọn núi! Ngôi chùa to lớn ở ngay trước mắt, kinh hoa tự này cũng không lớn lắm, hôm nay có rất nhiều người, xem ra Huyền pháp trưởng lão danh tiếng cũng vang xa a!

Dương Á Sơ nhìn mồ hôi trên trán nàng, cầm lấy khăn lụa trong tay, không để ý đến ánh mắt của những người lên núi, nhẹ nhàng lau mồ hôi trên mặt nàng, vì hẳn biết nàng sẽ thích phong cảnh nơi này.

“Người cũng không mệt sao, ta một thân mồ hôi đây a” thể lực hẳn thật là tốt, khó trách tối nào cũng...trời ạ? Nàng đang suy nghĩ cái gì vậy a? Vỗ vỗ hai má, Lộ Tuy Tâm xấu hổ xoay người nhìn lại dòng người còn đang leo lên.

“Nương tử, nàng vừa rồi nghĩ gì thế? Sao lại đỏ mặt?” Dương Á Sơ trêu chọc kéo người lại đối diện với hắn! quả thật hắn đã nhìn thấy nàng xấu hổ, ha ha, nàng nghĩ đến cái gì vậy a? Dương Á Sơ cười khẽ một tiếng.

“Ta đâu có nghĩ cái gì? Thật sự là không nghĩ a, ách...đây không phải Hiên vương sao?” thật ly kỳ, bên cạnh Hiên vương không phải là vị Lưu Thanh An tiểu thư đó sao?

Dương Á Sơ xoay người nhìn thấy người phía trước, khẽ mỉm cười, Hiên vương gia cũng đi lên, thật đúng là trùng hợp.

“Đi thôi, chúng ta đi chào hỏi” Vũ Mặc Hiên đã không ít lần giúp hắn! Đối với Hiên vương hắn đúng là cảm kích thật lòng.

“Được” phù, may mà có Hiên vương xuất hiện.

“Huyền pháp trưởng lão phật hiệu tinh thông, Hiên vương cũng có hứng thú với phật hiệu sao?” giai nhân vẫn che mặt như cũ lên tiếng.

“Thần chung mộ cổ tinh ngữ thế gian nghe tiếng lợi khách, kinh thanh phật hiệu hoán quay về khổ hải lạc đường nhân.” Vũ Mặc Hiên cũng không trả lời người bên cạnh mà chỉ đọc câu đối đề trên cột trụ ngôi chùa.

Lưu Thanh An nhìn về phía câu đối trên cột trụ, thanh mâu khó khăn mới giấu được nét buồn bã, nàng vĩnh viễn cũng không làm cho hắn chú ý!

Nàng vừa leo lên đã thấy hắn đứng ở chỗ này xuất thần nhìn phía dưới, hắn mãi mãi chỉ coi nàng là cô bé đến học đàn.

Đúng vậy, không ai biết âm luật là chính hắn dạy nàng! Nhưng mà... trong lòng cười khổ, nàng có gảy đàn hay nữa hắn cũng chỉ mỉm cười, không thể đi vào tim hắn! Điểm này trước kia nàng đã sớm biết, nhưng vẫn tò mò nữ nhân có thể đi vào trong lòng hắn sẽ là ai!

Nhưng người làm hấn động tâm lại...từng là thiếp của người khác, bây giờ lại là thê tử của người khác, vậy mà hấn vẫn vui vẻ chịu đựng!

“Hiên vương gia...” một tiếng lạnh nhạt Hiên vương gia lại làm cho Lưu Thanh An rõ ràng cảm thấy trong mắt nam nhân bên cạnh đang vui mừng.

Người đứng trong đám người hướng bên này gật đầu, bên cạnh còn có nam nhân ôn nhu ôm nàng, là Dương Á Sơ tinh xảo tuyệt luân.

“Hiên vương cũng có hứng thú với phật hiệu sao?” Dương Á Sơ hướng Vũ Mặc Hiên cười nói, ánh mắt nhìn thoáng qua Lưu Thanh An.

“Thì ra Lưu tiểu thư là hồng nhan tri kỉ của Hiên vương”

“Huyền pháp trưởng lão phật hiệu tinh thâm, Mặc Hiên là muốn thỉnh giáo trưởng lão, Á Sơ huynh đặc biệt cùng phu nhân lên đây” Nhìn hai người thân mật, Vũ Mặc Hiên nhẹ hỏi mình, vì sao không hiểu ra?

“Đúng vậy a, nương tử nhà ta ngày ngày ở nhà cũng ít hàn huyên cùng nhau, hôm nay vừa lúc có thời gian nên đưa nàng ra ngoài một chút, vậy chúng ta vào thôi” nhìn bên ngoài dòng người chen chúc tranh nhau, xem ra là Huyền pháp trưởng lão đã đi ra.

“Được”

Vũ Mặc Hiên nhìn bộ dáng thản nhiên bình tĩnh của Tùy Tâm trong lòng có chút an ủi. Nàng hạnh phúc là tốt rồi! Chỉ qua là sau thánh chỉ đó...

Lưu Thanh An biết mình hoàn toàn bị coi thường, trong lòng khẽ cười khổ.

“Lưu tiểu thư, cũng thích phật hiệu sao?” tiếng nói nhẹ vang làm cho Lưu Thanh An trong mắt kinh ngạc, nàng sao lại chủ động nói chuyện?

“Thanh An cũng không hiểu phật hiệu, chỉ là tò mò một chút nên mới đến” không nghĩ lại gặp hẳn và bọn họ.

“Nương tử...” nhìn nơi này quá nhiều người, Dương Á Sơ vươn tay muốn nắm lấy Lộ Tùy Tâm.

“Hiên vương gia, vậy phiền ngài chiếu cố Lưu tiểu thư” vươn tay thon dài đặt vào lòng bàn tay to lớn kia, nhìn qua Lưu Thanh An cùng Vũ Mặc Hiên, rõ ràng là ái mộ Hiên vương, chẳng qua Hiên vương không để nàng ở trong lòng.

“Thiện nam tín nữ thành tâm thành ý thính, thính niệm tam thế nhân quả kinh...” một lão nhân đang ngồi trước chùa giảng kinh! Mà bên dưới đã ngồi chật người, Lộ Tùy Tâm cùng mấy người đành phải đứng phía sau nghe.

Tuổi cũng không biết bao nhiêu, nhưng hẳn là rất cao, râu tóc bạc trắng, thân mặc một bộ áo vải màu xám, đang nhắm mắt lại ngồi giảng, đúng là bộ dạng của một cao tăng đắc đạo.

Nhiều người bên dưới đang nhập tâm nghe, cho dù một khu đất lớn thế cũng đều chật ních người, nhưng không người nào phát ra nửa điểm thanh âm.

“Tam thế nhân quả phi không vừa, phật ngôn chân ngữ thực phi khinh...” thanh âm nhẹ nhàng chậm chạp truyền tới tận sâu góc ngách sân chùa.

“Thí chủ, mời đi theo tiểu tăng” một tiểu hòa thượng không biết từ khi nào đã đến bên cạnh đám người Lộ Tùy Tâm.

Ngồi trong ngôi miếu an tĩnh, bên ngoài là tiếng Huyền pháp trưởng lão đang giảng kinh..

“Hiên thí chủ, pháp lão nói ngài chờ một lát” tiểu hòa thượng lễ phép nói xong cũng xoay người rời đi.

Thì ra Huyền pháp trưởng lão có quen biết với Vũ Mặc Hiên a! khó trách mấy người bọn họ lại được mời đến đây! Lộ Tuy Tâm nhìn liếc qua Vũ Mặc Hiên, nghe nói thái hậu cũng đang ở thiên chùa tu tâm dưỡng tính, mà Huyền pháp trưởng lão lại là trưởng lão thiên chùa, quen biết hẳn là chuyện rất bình thường.

“A di đà phật...” trưởng lão sau khi đi vào triều liền làm phật lễ.

“Trưởng lão, lần này xuống núi là để làm gì?”

“A di đà phật, lão nạp lần này đến đây là vì thí chủ” Huyền pháp trưởng lão lấy ra chuỗi tràng hạt ngời ở trên giường, nhìn đến những người trong đây, tinh quang bắn ra tứ phía.

Vũ Mặc Hiên kinh ngạc nhìn trưởng lão, vì hẳn?

“Hiên thí chủ gần đây có cố kết tình hay không?” nhắm mắt lại, nhàn nhạt hỏi. Hết thái đều là kiếp trước định sẵn! Ai!

Vũ Mặc Hiên tâm tư khẽ rũ xuống rồi ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào trưởng lão: “Vũ Mặc Hiên đúng là đang có khúc mắc” bất quá hẳn cũng hiểu, không phải của hẳn thì dù hẳn có van cầu cũng không được, chỉ cần nàng hạnh phúc là tốt rồi.

“Hiên thí chủ, nên đi theo lão nạp thôi” biết rõ thiên ý đã định nhưng vẫn muốn vì hẳn hóa giải số kiếp mệnh trung này! Ai, xem ra hẳn cũng chỉ là người trong hồng trần, âu cũng là dựa vào số kiếp của hẳn.

Nghe đến đó, mấy người cũng nghe hiểu được, xem ra trưởng lão rất coi trọng Vũ Mặc Hiên, còn muốn Vũ Mặc Hiên theo hẳn xuất gia, này...đều đem ánh mắt quăng về phía Vũ Mặc Hiên.

Vũ Mặc Hiên khẽ mỉm cười: “Trưởng lão, Vũ Mặc Hiên là phàm phu tục tử, cũng chưa có nhìn ra, cho nên ý tốt của trưởng lão, Vũ Mặc Hiên xin cảm tạ”

Trong mắt khẩn trương của Lưu Thanh An nghe thấy thế hơi lộ ra vui sướng.

Ai! Một tiếng thở dài dằng dặc tựa hồ quanh quẩn trong gian phòng, rồi lại không người nào phát ra âm thanh! Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn vị trưởng lão này! Thế gian này thật sự có tam thế luân hồi sao?

“Tam thế nhân quả nói không hết, ông trời không thiếu người có thiện tâm”

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn người đang nhắm mắt, hẳn đang trả lời câu hỏi của nàng sao? Nhưng nàng vẫn chưa nói ra vấn đề đó, hay là hẳn có thể nhìn thấu lòng người? hay có lẽ hẳn thật sự đã thành phật?

“Nữ thí chủ, duyên tại nơi nào? Gần trong gang tấc mà lại ở khắp nơi” thanh âm pháp lão làm cho Lộ Tuy Tâm có cảm giác khác thường, trưởng lão này thật sự có thể nhìn thấu trời đất?

Dương Á Sơ nhìn vị huyền pháp trưởng lão này, rồi lại nhìn qua Lộ Tuy Tâm, trong lòng cũng thấy khác thường, pháp lão này thật làm cho người ta nhìn không thấu.

“Nương tử, nếu Pháp lão là vì Hiên vương, nói vậy tìm Hiên vương cũng là có chuyện, chúng ra đi ra phía ngoài trước thôi”

Lộ Tuy Tâm lại liếc nhìn lão nhân đang ngồi thẳng, khẽ gật đầu: “Ân”

“Đại sư, cáo từ” hai người hướng pháp lão cúi mình.

“Thân tự cây bồ đề, tâm như gương sáng thai, lúc nào cũng cần phát thí, vật sử nhạ bụi bậm! Nữ thí chủ, đi đi!”

Tròng mắt Lộ Tỳ Tâm lóe lên, pháp lão này nói toàn những lời trong phật pháp, nàng không phải người tu hành, hẳn nói những lời này với nàng có phải không thích hợp lắm hay không?

“Nương tử, chúng ta đi thôi” Dương Á Sơ thúc giục.

Lưu Thanh An nhìn hai người bước ra ngoài cũng hơi nghiêng mình: “Tín nữ Lưu Thanh An xin trưởng lão chỉ điểm một hai”

“Mệnh lý có lúc chung tu hữu, mệnh lý vô thì chớ cưỡng cầu, nữ thí chủ, hãy ghi nhớ kỹ!” Tất cả đều là kiếp trước đã định!

Nghe nói thế, Lưu Thanh An cười khổ, mạng bên trong cuối cùng cũng có tu, nhưng vô lúc thì chớ cưỡng cầu, là chỉ nàng cùng hẳn không có duyên sao?

“tạ ơn pháp lão đã chỉ giáo” đứng dậy nhìn thoáng qua Vũ Mặc Hiên, trong con người ám quan chợt lóe.

Chờ lúc trong phòng chỉ còn lại hai người, Vũ Mặc Hiên mới cúi đầu lạy ba lạy: “Tạ ơn ý tốt của đại sư, Vũ Mặc Hiên vẫn không thể rũ bỏ hồng trần”

“Hiên thí chủ, người còn nhớ rõ lão nạp đã nói với người những gì không?”, mở mắt, lão nhân thở dài lên tiếng.

“Đại sư đã nói, con đường hồng trần của Vũ Mặc Hiên chỉ vì báo đáp ân tình” là tình của nàng sao? Kiếp trước hẳn nợ nàng sao? Cho nên muốn cả đời này trả lại cho nàng. Nếu quả thật có kiếp sau, hẳn có thể cầu trời xanh, đổi lấy tơ hồng của hẳn và nàng hay không?

“Hiên thí chủ, sao không bỏ xuống” hấn thiên tư hơn người, nếu như thành tâm cầu phật có lẽ còn có thể khám phá hồng trần, hiểu rõ cuộc đời huyền ảo.

“Bỏ xuống, đại sư, không bỏ xuống được” Vũ Mặc Hiên cười nhạt, đã đi sâu và xương cốt thì sao có thể bỏ xuống?

“Lão nạp chỉ muốn nói như vậy, thí chủ hãy tự mình lĩnh ngộ, lão nạp sẽ ở đây chờ thí chủ ba ngày, nếu như nghĩ thông suốt thì hãy đi tìm lão nạp”

“Cảm tạ ý tốt của đại sư, nhưng Vũ Mặc Hiên đã lún quá sâu vào trần thế, sợ rằng sẽ không thể rũ bỏ như lời đại sư nói, không dám trì hoãn đại sư”

“Đi đi” mở mắt nhìn qua người bên dưới, tròng mắt nhìn thấu vạn vật thế gian khẽ chảy qua một tia tiếc hận liền nhắm lại! Là thiên ý a!

“Tạ đại sư” Vũ Mặc Hiên lẳng lặng đứng dậy, hướng người đang nhắm mắt nhẹ hành lễ rồi bước ra cửa.

Vũ Mặc Hiên đi ra khỏi gian phòng, người cũng đã tản đi gần hết, nhìn ba người phía trước cười nhạt một tiếng.

Đợi đến lúc bốn người đã xuống núi thì đã gần giữa trưa! Dương Á Sơ muốn mọi người cùng đi Du Nhiên cư dùng bữa, nhìn Vũ Mặc Hiên mỉm cười ý bảo, lời nói cự tuyệt của Lưu Thanh An cũng nuốt trở về, cũng gật đầu.

Du Nhiên cư

“Tiểu thư, người muốn ở đại sảnh đường hay trên nhã gian?” chưởng quỹ nhìn người đến vội vàng tự mình ra nghênh đón! Bây giờ cả kinh thành đều biết Hà tiểu thư là trắc phu nhân Hoàng thượng ban cho chủ tử, về tình về lý hấn phải đích thân ra chào hỏi.

“Như Ca, người cứ nói đi?” Hà Tĩnh Nhi dụi dàng nhìn về phía chưởng quỹ, tiện thể đem tầm mắt ở trên người gia nhân bên cạnh.

Nhìn chung quanh đại sảnh rồi lại nhìn người đang ngồi bên cửa sổ, Thân Như Ca ánh mắt hiện lên không rõ: “Đại sảnh”, hẳn tới kinh thành từ khi nào? Sao không đi gặp nàng?

Đại sảnh? Hà Tĩnh Nhi kinh ngạc, nhìn chung quanh mọi người đang nhìn hai nàng, khẽ mỉm cười, cũng tốt.

“Chưởng quỹ, chúng ta ngồi trong đại sảnh”

“Dạ, hai vị tiểu thư mời ngồi”

Hai người ngồi xuống, không để ý tới ánh mắt đánh giá của những người bên cạnh! Hà Tĩnh Nhi ý bảo chưởng quỹ để cho Thân Như Ca chọn món! Nàng bây giờ hoàn toàn đem mình trở thành nữ chủ nhân của nơi này, hai ngày nữa, nàng sẽ bước vào cửa Dương gia, chính là phu nhân Dương Á Sơ, mặc dù chỉ là tiểu thiếp. Nhưng nàng tin mình có thể nhận được tất cả sự chú ý của hẳn.

“Thân tiểu thư, xin hỏi muốn dùng món gì?”

“Tùy đi, người xem món nào ngon nhất thì mang lên” ánh mắt vẫn ngó chừng người nọ, hẳn thậm chí cũng không thèm quay đầu nhìn nàng một cái, khuôn mặt trong trẻo lạnh lùng có chút tức giận.

Nhìn theo ánh mắt Thân Như Ca, có chỗ nào không đặc biệt sao? Chẳng qua chỉ là nam tử bình thường ngồi bên cạnh cửa sổ.

“Như Ca, người đang nghĩ gì vậy?” hai người từ nhỏ đã quen biết nhau, tuy không nói là hảo tử muội nhưng từ xưa cũng có chút giao tình! Nàng nghe nói Thân gia chuyên buôn bán trang sức đeo tay thượng hạng nên mới

nhờ Thân Như Ca giúp nàng chọn lựa, để cảm ơn nàng nên mới mời đến dùng một bữa.

Thu hồi ánh mắt nhìn về phía người trước mặt, tròn mắt Thân Như Ca lóe lên, chuyện tứ hôn này trong kinh thành không ai không biết, nàng có biết mình đang làm cái gì không? Trong đầu lại nhớ đến Uông Tùy Tâm làm cho nàng nghi ngờ không giải thích được, nàng sẽ đối đãi chuyện này ra sao?

Hà Tĩnh Nhi khẽ mỉm cười, nàng biết Thân Như Ca đang đánh giá nàng, cũng chỉ mỉm cười không nói gì.

“Thức ăn đã mang lên đây, mời hai vị tiểu thư từ từ thưởng thức” tiểu nhị mang thức ăn lên cũng hơi chú ý vào Hà Tĩnh Nhi, nàng chính là Nhị phu nhân mà Hoàng thượng ban? Quả là xinh đẹp, hơn nữa còn là thiên kim tiểu thư.

“Ăn đi” Hà Tĩnh Nhi mời Như Ca động đũa.

Xem ra nàng đã hoàn toàn coi Du Nhiên cư là của mình! Đây là ý nghĩ trong đầu Thân Như Ca! trên mặt trong trẻo khẽ gật đầu, nàng từ trước đến giờ không nói nhiều lắm, con đường này là do nàng ta chọn, người khác không có quyền lên tiếng.

“Đại sư huynh, ta tìm...” Nhiễm Linh Nhi từ ngoài cửa tiến vào giọng nói tràn đầy hưng phấn nhưng nhìn thấy Phương Mạc Ngôn ngồi đấy vẻ mặt liền chìm xuống. Hôm nay sư thúc đưa sư phụ ra ngoài, đại sư huynh lại không có trong phủ, nghe tử vân nói đại sư huynh đi Du Nhiên cư! Nàng đang vui vẻ chạy tới thì đã nhìn thấy nữ nhân kia đang ở đây, khó trách đại sư huynh lại đến nơi này. Hừ.

“Linh nhi, sao ngươi lại tới đây? Sư thúc đã trở về chưa?” Phương Mạc Ngôn nghe thấy giọng nói của Linh nhi liền ngẩng đầu lên, ánh mắt bây giờ

mới nhìn thấy, nàng ở đây sao? Thân gia đại tiểu thư! Nàng hướng hẳn gật đầu, hẳn cũng đáp trả lại.

Một màn chào hỏi cũng rơi vào trong mắt Linh nhi, trong đôi mắt to tròn lóe lên tức giận, đang muốn rời đi thì liền dừng lại, hừ...nàng sẽ không để hẳn thỏa nguyện đâu! Nghĩ như vậy, ánh mắt lạnh lợi di chuyển có chủ ý! Đi tới bên cạnh Phương Mạc Ngôn ngồi xuống.

“Oa, đại sư huynh, người gọi nhiều món ngon như vậy a, ha, ta muốn ăn thịt bò, người gấp cho ta ăn”

Phương Mạc Ngôn nghe lời gấp lấy một miếng thịt bò nhét vào trong miệng nàng, cũng làm cho người thanh ngọc dờ đi tầm mắt!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 70: Lộ Tù Tâm Giác Ngộ

Đám người Lộ Tù Tâm tiến vào đúng lúc nhìn thấy cảnh Phương Mạc Ngôn đang đút miếng thịt bò cho Linh nhi, bởi vì cả đại sảnh cũng đều nhìn hành động thân mật như ở chỗ không người của hai bọn họ.

“Chủ tử, phu nhân, Hiên vương gia, nhã gian a?” chưởng quỹ nhìn người tiến vào có chút vui mừng, chủ tử cuối cùng cũng tới, từ sau khi thành thân chủ tử đã rất ít khi tới đây rồi.

Đám người Dương Á Sơ xuất hiện cũng làm cho các thực khách ngẩng đầu lên nhìn, sau đó chuyển hướng sang Hà Tĩnh Nhi, rồi lại sang Lộ Tù Tâm! Thích náo nhiệt là bản tính của con người a, cho nên mọi người giờ phút này đều không lên tiếng, chỉ nhìn hai nữ nhân này một cách quý bí.

Song phương đều chú ý lẫn nhau, Dương Á Sơ cũng không thèm nhìn tới Hà Tĩnh Nhi một cái, quay đầu lại ôm nhẹ eo Lộ Tù Tâm: “Nương tử, chúng ta đi ăn một chút đi thôi, nàng cũng đói bụng rồi”

Lộ Tù Tâm gật đầu, nhìn thần sắc của mọi người dường như là đang mong đợi một trận tỷ thí giữa nàng và bị Hà tiểu thư này.

Vũ Mặc Hiên khẽ chau mày, nhìn qua Hà Tĩnh Nhi. Rồi lại nhìn Lộ Tù Tâm, gập vẻ mặt không có vẻ gì là thay đổi của nàng mới khẽ mỉm cười!

“Bản vương cũng có chút đói bụng, Dương phu nhân, chúng ta lên thôi”

Lưu Thanh An hướng hai người là Hà Tĩnh Nhi cùng Thân Như Ca gật đầu chào hỏi! nàng không phải không nhìn ra không khí kì quái này, chỉ là trong mắt nàng duy chỉ có Vũ Mặc Hiên, những thứ này không quan hệ với nàng.

Hà Tĩnh Nhi khẽ cắn đôi môi hồng, nhìn hẩn chưa từng để ý tới cử động của nàng, trong lòng có chút ảo não! Mà hẩn chỉ ôn nhu với nàng ta, nhìn hai người bọn họ đang đi tới, Hà Tĩnh Nhi đứng dậy đến bên cạnh Lộ Tùy Tâm dịu dàng nói: “Tĩnh nhi vẫn chưa có dịp được vấn an tử tử, mong tử tử lượng thứ, hôm nay khó khăn lắm mới gặp được, nếu tử tử không chê, muội xin được dâng trà rót nước” nàng không nghĩ tới sau này gặp lại lại ở trong tình cảnh như thế này! Nàng ta đã là chính thất của hẩn, mà nàng chỉ là tiểu thiếp chưa nhập môn! Mặc dù là được Hoàng thượng tứ hôn nhưng từ xưa tới nay địa vị thê thiếp đã mang một sự khác biệt rồi! ngay cả nàng nhìn thấy hai người họ cũng phải lễ nhượng ba phần, khiêm nhượng ba phần! cho nên nhiều người tại đây như vậy, lễ nghĩa này nàng nhất định phải làm được, mặc dù trong lòng nàng không phục.

“Sư phụ, các người đã trở về a, có được vui chơi nhiều thứ không a?” lúc này Linh nhi lao đến, làm như vô tình chen vào giữa hai người, tách Lộ Tùy Tâm ra khỏi Hà Tĩnh Nhi! Nữ nhân này thật không biết xấu hổ, còn chưa có vào cửa đã một câu tử tử~, hai câu tử tử~! nhìn vào thật ngứa mắt.

Dương Á Sơ cười khẽ vuốt vuốt đầu Linh nhi: “Làm sao? Vừa đuổi theo Mạc Ngôn tới đây phải không?”

“Hừ, ta thềm vào mà đi theo hẩn, là tình cờ đi ngang qua a, có phải không? Đại sư huynh?”

“Sư thúc, sư mẫu, hai người đã trở lại” Phương Mạc Ngôn đi tới hướng Dương Á Sơ cùng Lộ Tùy Tâm chào hỏi.

“Được rồi, đi dùng bữa thôi, sư mẫu người cũng mệt rồi, Hiên vương gia, mời” Dương Á Sơ cùng hướng mọi người mời.

Tất cả mọi người đều không nhìn Hà Tĩnh Nhi, giống như chưa từng nhìn thấy người này xuất hiện!

Lộ Tuy Tâm hơi suy tư một chút, quay đầu lại nhàn nhạt nói với Hà Tĩnh Nhi: “Mời nhau không bằng vô tình gặp mặt, khó có cơ hội được gặp Hà tiểu thư, vốn nên cùng dùng một bữa nhưng Hà tiểu thư cũng đang có khách, nói vậy cũng có chỗ không tiện, không dám quấy rầy hai vị dùng bữa” nàng gọi là Hà tiểu thư chứ không phải muội muội cũng là bao hàm ý tứ sâu xa! Cũng làm cho mọi người đưa ánh mắt lại hướng đến trên người Hà Tĩnh Nhi.

Thân Như Ca khoé miệng lộ ra vẻ cười nhạt, Ưông Tuy Tâm đúng là làm cho nàng thật tò mò, thật sự!

Sắc mặt Hà Tĩnh Nhi hơi cứng lại nhưng ngay sau đó đã khôi phục thần thái, lần nữa hạ mình: “Tỷ tỷ nói rất đúng, là muội thấy tỷ tỷ nên quên mất mình còn đang có khách ở đây! Đa tạ tỷ tỷ đã nhắc nhở”

Lộ Tuy Tâm trong lòng khẽ thở dài một hơi, một tiếng tỷ tỷ này đơn giản là muốn nhắc nhở nàng việc nàng ta sắp sửa nhập môn, nhưng chuyện này cũng không liên quan tới nàng! Vì sao nàng ta lại ra vẻ hiền lương ôn đức như vậy? hai người họ sẽ không có bất cứ quan hệ nào!

“Nương tử! đi thôi, nàng không đói bụng sao?” Dương Á Sơ ôm nhẹ Lộ Tuy Tâm lên lầu. Nhớ tới cái gì rồi hướng Hà Tĩnh Nhi nói: “Hà tiểu thư, xin cứ tự nhiên”

Trong sảnh mọi người nhất thời ồ lên! Đây...đây cũng là quá vô tình! thì ra Dương công tử căn bản không muốn có vị tiểu thiếp này a, sắp sửa nhập môn vậy mà vẫn gọi người ta là Hà tiểu thư.

Người ta chính thất phu nhân gọi Hà tiểu thư còn có thể lý giải là do hai bọn họ trong lòng có ngăn cách, nhưng ngay cả Dương công tử còn có thể gọi như vậy, này... trong lòng tất cả đều cảm giác thấy quái dị! nhìn về phía Hà Tĩnh Nhi cũng mang theo ánh mắt đồng tình chút ít! Thì ra Hà tiểu thư là không được chào đón a!

Hà Tĩnh Nhi hạ mắt xuống, che giấu tức giận loé lên trong mắt, hướng hai người thi lễ dịu dàng nói: “Tĩnh nhi thất lễ”

Thân Như Ca trên mặt kiêu ngạo nhìn thoáng qua Hà Tĩnh Nhi, đây là nàng muốn sao? còn mình? Có phải cũng vì một nam nhân mà mất đi lòng tự ái? Nàng không biết, chỉ là cái hình ảnh hắc không chút nào do dự dứt cho tiểu sư muội ăn vẫn mãi ở trong đầu mà thôi, hắc đã quên mất nàng rồi sao?

“Tiểu thư, cô gia, hai người đã trở lại, ta đi kêu phòng bếp hâm lại thức ăn” Tử Vân nhìn Lộ Tuy Tâm tiến vào vội vàng nói.

“không cần, Tử Vân, chúng ta ăn rồi”

“vậy tiểu thư, có muốn nghỉ ngơi hay không?” nhìn tiểu thư hình như hơi mệt.

“Ân, được, các người cũng đi nghỉ một chút đi” nàng đúng là đang cần được ngủ một giấc.

“ạ, phu nhân”

“Nương tử...” nàng để ý tới Hà Tĩnh Nhi sao? nghĩ như vậy, trong lòng Dương Á Sơ có chút ngọt, điều này hẳn có nghĩa hẳn rất quan trọng với nàng!

“Ân?” sau này có phải tình cảnh như hôm nay thường xuyên xuất hiện hay không? Tỷ tỷ? nhớ đến cách xưng hô của Hà Tĩnh Nhi, trong lòng Lộ

Tùy Tâm phức tạp không dứt.

“Nương tử, tin tưởng ta” Dương Á Sơ lật thân thể của nàng, nhìn thẳng vào nàng nói.

Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ, lý trí nàng biết mình tin tưởng nam nhân này, nhưng tại sao trong lòng vẫn có chút không thoải mái?

“Tướng công, người cứ đi làm việc đi, ta đi ngủ một giấc đã” bây giờ cái nàng cần là yên tĩnh một chút.

Dương Á Sơ vốn định nói gì đó nhưng nghe thấy giọng nói mệt mỏi của nàng liền thôi, hôm nay chắc nàng đã mệt rồi.

Đặt nàng xuống giường, đắp chăn cẩn thận, nghiêng đầu khẽ hôn lên môi nàng một cái.

“Ngủ đi”

Lộ Tùy Tâm nhắm mắt lại, tiến vào trong mộng đẹp.....

“Đi thôi” nam tử anh tuấn nhẹ đỡ lấy một cô gái vóc người cân xứng thấp giọng nói.

“Ân” cô gái lưu luyến nhìn tại nơi mới vừa rồi dừng lại, rồi đi theo nam tử.

Trong lòng Lộ Tùy Tâm rất kinh ngạc, đây không phải ba ba cùng mẹ mẹ sao? sao bọn họ lại tình tự như vậy? trong trí nhớ của nàng, mẹ mẹ chưa bao giờ như vậy với ba, vô luận lúc nào cũng rất ngay thẳng bình tĩnh, vậy bây giờ thì sao? tò mò nhìn nơi hai người vừa mới dừng chân, là một khối bia mộ: ái nữ Lộ Tùy Tâm chi mộ! đây...là bia mộ của nàng! Thì ra nàng thật sự đã chết rồi, mẹ mẹ không phải nói nàng là kết quả tùy tâm mà có sao? vậy sao lại thương tâm khi nàng rời đi?

Lộ Tuy Tâm không giải thích được, nàng quyết đi lên phía trước xem một chút, nhìn vào bên trong chiếc xe limo.

“Đừng thương tâm nữa” nam tử mặc dù an ủi nhưng ánh mắt bên trong cũng đau đớn vạn phần! hắn cho tới bây giờ vẫn chưa nói với nữ nhi của hắn, thật ra hắn rất yêu nàng.

“Thương tâm thì có ích gì? Tuy Tâm cũng sẽ không trở về nữa” khuôn mặt thanh tú có nhàn nhạt đau thương, lời nói ra phảng phất cũng lạnh nhạt.

“Ai...” nam tử đem cô gái ôm vào trong ngực! Lộ Tuy Tâm cảm thấy rõ ràng nước mắt của người kia liền chấn động! thì ra hai người họ cũng vì cái chết của nàng mà thương tâm sao? bây giờ nàng mới biết.

Nhưng mà...Lộ Tuy Tâm cảm giác trên mặt mình đang cười lên đầy trào phúng, lúc nàng bên cạnh thì bọn họ chẳng biểu lộ một chút quan tâm nào, đến khi nàng chết mới thấy thương tâm, đây không phải là một sự châm chọc lớn nhất hay sao?

Nàng tin những gì nàng nhìn thấy bây giờ là thật, mẹ nàng cũng có chút sầu bi nhàn nhạt, mà ba ba cách nàng ngàn dặm xa xôi cũng cực kỳ thương cảm! nhưng tại sao bọn họ lúc nàng không còn mới biểu hiện ra? Tại sao?

Lộ Tuy Tâm quay đầu lại đi tới bia mộ vừa rồi, lại thấy Triệu Trung Nghiệp đi tới.

Cúi đầu như đang nói gì đó, nàng tò mò nhích tới gần, thanh âm của hắn cũng dần dần truyền vào tai nàng.

“thời điểm lần đầu tiên nhìn thấy người ta đã yêu người, khi đó người mỉm cười thản nhiên, đối với những người theo đuổi cũng chỉ cười một tiếng cho qua, không ai có thể biết lòng người đang suy nghĩ gì, mặc dù trên mặt người cười nhưng ta vẫn cảm giác trong lòng người cách ta rất xa rất

xa”, nam nhân đem hoa bày lên, ngón tay nhẹ nhàng xoa khuôn mặt tươi cười trên bia mộ.

“Đúng, chính là nụ cười này, mờ ảo làm cho người ta không thể nắm bắt, ta cũng không rõ tại sao người lại nhận lời theo đuổi của ta, nhận lời cầu hôn của ta! Cho đến lúc người trở thành vợ ta, ta cũng cảm thấy không thành thật! bởi vì người hoàn mỹ như vậy, bất luận thiếu thốn cái gì ta vẫn thấy người hoàn mỹ, nhưng Tùy Tâm, cuộc sống không đẹp như vậy, bên ngoài người hoàn mỹ, nhưng trong lòng người chưa bao giờ có ta, cho nên ta mới không cảm giác được người thật lòng...”

“cho đến khi ta gặp cô ấy, cô ấy cái gì cũng kém người, nhưng cô ấy là thật lòng, thật lòng cười, thật lòng khóc, thật lòng ghen tỵ với... cho nên ta đã yêu, mà người đã biết rõ nên mới cho ta cơ hội để lựa chọn, ta chưa từng nghĩ sẽ nắm bắt được người! Ta biết người không yêu ta, thậm chí tình cảnh cuối cùng giữa hai ta, người cũng hoàn mỹ vô khuyết, phảng phất lạnh nhạt, ta bên ngoài đối với người mà nói cũng không liên quan tới đau khổ” nam nhân than nhẹ một tiếng.

“Tùy Tâm, ta không biết lần đó lại là lần gặp cuối cùng của chúng ta, nếu không ta sẽ nói cho người biết, trong lòng ta đã từng có suy nghĩ thực lòng, nói cho người biết, người đã sai rồi, người vẫn không để lòng mình có bất kì ai. Cho nên hôn nhân của chúng ta chỉ của một người chứ không phải hai người!

Hôn nhân của một người thì yêu có nhiều hơn nữa cũng không bằng tâm một người”

Hôn nhân của một người thì yêu có nhiều hơn nữa cũng không bằng tâm của một người? Lộ Tùy Tâm lẩm bẩm nói lại.

Là nàng sai sao? thật là vậy phải không?

“người nếu gặp phải chuyện tình đụng chạm tới tự tôn thì sẽ cố ý làm bất hoà, người sợ sẽ làm cho người khác nhìn thấu nội tâm của người” nam nhân cười khố.

“cho nên đã vô số lần ta muốn đi vào trong lòng của người nhưng đều bị ngăn cản! ta biết người khát vọng có một cuộc sống bình thường, biết người cố gắng vun đắp hôn nhân của chúng ta, nhưng mà Tuỳ Tâm, hôn nhân không chỉ vun đắp mà được, mà còn phải mở rộng tâm mình!”

Phải không? Là thế này phải không? Lộ Tuỳ Tâm nhú chặt mày, nghe Triệu Trung Nghiệp nói ngày càng nhỏ dần.

“Ta thật sự đã yêu người, nhưng lại không thể vào trong lòng người, không thể an ủi những bi thương của người! Nếu có kiếp sau, ta hy vọng người sẽ tìm được một nam nhân có thể đi vào lòng của người, càng hy vọng người yêu bằng cả trái tim mình, nhận được những thứ mình thật sự mong muốn”

Nam nhân đứng dậy, lưu luyến lại lần nữa vuốt tấm ảnh trên bia mộ

“Ta quên nói cho người biết, là đã làm cha rồi, là một tiểu công chúa khá ái, đợi đến khi nó trưởng thành, ta sẽ dẫn nó tới thăm người”

Nhìn bóng lưng khuất xa, Lộ Tuỳ Tâm quay đầu lại nhìn nụ cười trên tấm bia đá, hoàn mỹ nhưng trong mắt không có cảm xúc, nàng đột nhiên cảm thấy lòng chua xót.

Có phải ba ba mẹ mẹ nàng thật sự quan tâm tới nàng, nhưng lại bị nàng cự tuyệt? nàng nhớ lại hôm đầu tiên nàng phải tham dự cuộc họp gia đình, mẹ mẹ nàng nói phải tham gia nhưng nàng lại trốn đi, bởi vì nàng không muốn người ta biết mẹ mẹ là tình nhân của ba.

Năm tám tuổi ba nói muốn tổ chức một buổi sinh nhật cho nàng, muốn mời tất cả các bạn tới chơi, nhưng khi đó nàng cũng hiểu thân phận khác

biệt của mình nên lãnh đạm từ chối đề nghị của ba.

Còn có một lần...nhiều lắm, đột nhiên những thứ tưởng chừng như đã quên lại lần nữa xuất hiện trong đầu nàng, ngày càng nhiều.

Lúc nàng kết hôn, mù mù mang vẻ mặt phức tạp, nàng lại làm như không thấy.

Nàng cự tuyệt ba ba sửa giúp mái nhà, ba ba trên mặt buồn bã nàng cũng làm như không biết.

“Nương tử, tỉnh...” bên tai có người đang lo lắng gọi nàng.

Dương Á Sơ nhìn người trên giường, bất an nhẹ lay động, nàng ngủ cũng đã lâu, trên mặt thậm chí còn có nước mắt, gọi cũng không thấy tỉnh lại! hăn đột nhiên cảm thấy trong lòng bất an dâng lên!

Lộ Tỳ Tâm nghe được giọng nói bên tai, mở mắt ra đã nhìn thấy một khuôn mặt bất an, hăn sao vậy?

“Làm sao vậy?”

Dương Á Sơ dùng sức ôm chặt lấy nàng: “Nương tử...” nàng làm hăn thấy sợ.

Khi hăn ôm nàng, nhớ đến những gì vừa chiêm bao, Lộ Tỳ Tâm cười.

“Dương Á Sơ, ta không cho phép người lấy Hà Tĩnh Nhi” đúng vậy, nàng không cho phép! Nếu trong lòng đã khó chịu, vì sao nàng lại phải chấp nhận?

Dương Á Sơ buông người trong ngực ra, nhìn chăm chú vào nàng: “Nàng vừa nói cái gì?” hăn có nghe lầm không?

“Ta..nói..ta..không..cho..phép..ngươi..lấy..thiếp” từng chữ nói rõ ràng, con người Lộ Tỳ Tâm cực kì bình tĩnh nhìn hẳn.

“Lặp lại lần nữa” sắc mặt Dương Á Sơ không rõ nhìn Lộ Tỳ Tâm.

“ta nói ta không cho phép ngươi lấy thiếp” nhướng lông mày lên, nam nhân này phản ứng có chút kì quái! Giống như đang đè nén gì đó a, rồi lại có chút tức giận!

“Cho dù trên danh nghĩa cũng không được sao? ta bảo đảm sẽ không đụng tới nàng ta” Dương Á Sơ vẫn biểu đạt không rõ như trước.

“Không được” bảo đảm thì sao? đến lúc đó say rượu rồi loạn tính a, nếu không lỡ nàng ta lại dùng đòn hạ xuân được thì sao?

Đến lúc đó vừa có danh phận, lại vừa lên giường, thế thì sẽ dây dưa đến bao giờ? Nếu như nàng truy cứu lúc chưa thành thân thì có nghĩa nàng không hiểu chuyện, nhưng bây giờ nàng đã gả cho hẳn, hẳn là lão công của nàng, nàng có quyền lợi nói không!

Dương Á Sơ chậm rãi cười một tiếng, khuôn mặt tuấn mỹ như hoa đang nở, mỹ mạo tươi đẹp, trong phút chốc Lộ Tỳ Tâm thấy như có một đoá hoa đẹp đẽ đang nở ngay trước mắt! trong con người mang chút mê muội mê hoặc! nam nhân này thật đẹp! mị lực vô hạn a!

“Nương tử, ta có một khát vọng” hẳn khát vọng nàng nói những lời như vậy với hẳn, khát vọng nàng có tham muốn chiếm giữ hẳn.

Khát vọng? khát vọng cái gì? Lộ Tỳ Tâm mở hai mắt trừng lớn, nàng không nghĩ Dương Á Sơ lại phản ứng thế này, nhưng đây là phản ứng kiểu gì vậy a?

“Dương Á Sơ, ngươi đầu óc u mê rồi sao?”

“Nương tử...” Dương Á Sơ lấy tay giữ chặt lấy khuôn mặt nàng.

“nói cho ta, vì sao không cho phép ta lấy nàng?”

Lộ Tuy Tâm liếc mắt, cái này còn có lý do gì chứ? Không cho phép chính là không cho phép, còn lý do gì nữa a? chẳng lẽ phải nói cho người biết, người lấy nàng, ngày mai trời sẽ sập xuống, cho nên vì bách tính trăm họ mà người không thể lấy nàng sao?

“Ha ha...”

“nàng cười cái gì? Câu trả lời của nàng đâu?” nếu như nàng nói hẳn vì Dương gia nhất định phải lấy thiếp thì hẳn sẽ trả lời “Nương tử không cho phép ta lấy, thì ta sẽ không lấy” trên mặt tuyệt mỹ của Dương Á Sơ ngu ngốc cười hề hề.

Lộ Tuy Tâm không nghĩ ra Dương Á Sơ lại phản ứng như thế, không khỏi lần nữa đánh giá lại hẳn thật cẩn thận.

Nhìn ánh mắt thoả mãn của hẳn nàng mới hiểu ra tại sao nam nhân này lại như vậy, trong mắt hẳn làm cho nàng hiểu được tình cảm của hẳn! tình yêu là chuyện của hai người, không có người thứ ba. Cho nên hẳn không muốn trong tình yêu với nàng có người thứ ba chen ngang.

Dương Á Sơ dùng sức ôm lấy Lộ Tuy Tâm: “Nương tử, cảm ơn nàng cũng yêu ta” hẳn rốt cuộc cũng đi vào được trong lòng của nàng, hoàn toàn chiếm lấy lòng nàng.

Hẳn cũng từng không hiểu, yêu một người là như thế nào? đêm hôm đó, tâm thần hẳn đều hoà vào ban đêm, hẳn mới biết cái gì là yêu. Yêu là gì? Yêu là ích kỉ, yêu là độc chiếm! hẳn không thể nào quên chuyện phát sinh tối hôm đó, hẳn đã trải qua thứ gọi là bi thương! Cho nên bắt đầu từ giây phút đó, hẳn đã biết hẳn yêu nàng, cũng thẳng thắn hô to hẳn yêu nàng!

Hắn cuối cùng cũng có thể độc chiếm tâm tư nàng, đây là điều hắn luôn muốn đạt được! nếu yêu, vì sao còn muốn làm cho mình đau lòng? Thăng thấn với bản thân, thăng thấn với tình cảm, mới là điều quan trọng nhất! chỉ sợ...chỉ sợ đối phương không chấp nhận, không hiểu, vậy thì sao chứ, ít nhất hắn cũng không để cho mình phải uỷ khuất, cũng sẽ không hối hận.

Ở trong ngực hắn, Lộ Tuy Tâm cười một tiếng, nam nhân này, may mà nàng yêu hắn.

“Dương gia thì sao? người từ bỏ được?”

“Cha ta cũng đã đánh liều với Dương gia, chỉ cần ta muốn, ta vẫn có thể gây dựng Dương gia lại từ đầu” lời nói cuồng vọng biểu hiện ra không hề tương xứng với bề ngoài của hắn, nhưng Lộ Tuy Tâm biết, nam nhân này nhất thật một mặt, nàng cũng có chút hiểu rõ hắn.

“không, ta chỉ muốn nói, nếu như người đồng ý, ta cũng sẽ cùng người gây dựng lại Dương gia”

Nếu như nàng thật sự muốn chống đỡ cùng nam nhân này như lời vừa nói thì có nghĩa giờ phút này nàng đã thật sự yêu nam nhân lòng dạ vô cùng này rồi.

“Ha ha...” Dương Á Sơ biết nàng tuyệt đối có năng lực này, bất quá, hắn chỉ hy vọng có một cuộc sống vui vẻ là tốt rồi.

“Người lại cười cái gì vậy?” Lộ Tuy Tâm bây giờ càng cảm thấy mình thay đổi, trở nên dễ dàng như vậy, thì ra con người thật của nàng là vậy sao?

“Vi phu cười một chút cũng không được sao?”

Lộ Tuy Tâm than nhẹ một tiếng, kháng chỉ rất là nghiêm trọng a, vậy mà nam nhân này lại chỉ cười không nói, trong nội tâm nàng cũng đã quyết

định rồi.

“tướng công, buổi thành hôn đó hoàng thượng sẽ xuất hiện sao?”

“có” hẳn tứ hôn tất nhiên sẽ tới làm chủ hôn.

“Tướng công, người phái người đi mời Pháp huyền trưởng lão tới đây” nếu muốn giải quyết chuyện phiền phức này thì Huyền pháp trưởng lão là nhân tố quyết định.

“hắn? vì sao?”

“Tướng công, người cứ yên tâm, chuyện này cứ giao cho ta xử lý, người đừng làm bất kì động tác gì là được” nàng sẽ vì Dương lão gia mà cố hết sức giữ lại Dương gia, nếu không chỉ sợ lão gia sẽ thổ huyết mất, dù sao hẳn cũng không thể vì nhi tử của mình mà huỷ hoại tâm huyết cả đời trong chốc lát! Chỉ là nàng cũng chỉ có thể làm hết sức mà thôi, Vũ Mặc Phong có thể bỏ qua cơ hội chèn ép Dương gia này hay không!

Dương Á Sơ nhìn người đang suy tư, trong mắt hiện lên thâm tình.

“Được” hẳn tin tưởng nàng, bất luận nàng làm cái gì hẳn cũng tin tưởng nàng.

“chỉ là, nương tử, nếu ta phái người đi mời Huyền pháp trưởng lão thì hôm đó hẳn sẽ xuất hiện sao?”

Điểm này hẳn vẫn phải nhắc nhở nương tử nhà hẳn!

Lộ Tùy Tâm suy nghĩ chốc lát, đi tới bên cạnh bàn ngồi xuống, lấy giấy viết ra mấy chữ.

“Người nói người đem phong thư này giao cho vị trưởng lão đó, chắc hẳn sẽ xuống núi”

“Được”, hẳn cũng muốn nhìn xem nường tử của hẳn sẽ làm gì khiến mọi người kinh sợ, giúp hẳn huỷ bỏ hôn sự này, vạn nhất nường tử thất bại, vậy còn hẳn ở đây, nhìn thoáng qua Lộ Tuy Tâm, Dương Á Sơ không biết tại sao đột nhiên lại có cảm giác nường tử lại sắp một lần nữa danh chấn kinh thành nha. Bất quá, chỉ cần nàng vui vẻ là tốt rồi.

Trong mắt Lộ Tuy Tâm loé ra tinh quang, lão công của nàng đặc biệt như vậy, nàng sẽ không giao cho bất cứ kẻ nào.

Điểm này, Hà Tĩnh Nhi người vĩnh viễn không thể làm được, bất quá cùng là nữ nhân với nhau, nàng cũng muốn cho Hà Tĩnh Nhi một cơ hội lần nữa!

“Tướng công, chúng ta hẹn Hà tiểu thư tới bên hồ nói chuyện a”

“tại sao?” Dương Á Sơ không hiểu.

“cho nàng thêm một cơ hội nữa, để tự nàng từ hôn, như vậy tương lai sau này của nàng mới khá lên được một chút, dĩ nhiên cơ hội này là cho nàng, chỉ là không biết nàng có nắm chắc được hay không thôi, vậy phải chờ xem năng lực giác ngộ của nàng đến mức nào”

“...” Dương Á Sơ chỉ có thể nói thật ra nường tử nhà hẳn rất thiện lương, hy vọng Hà tiểu thư có thể cảm nhận được tâm ý của nàng.

Phủ học sĩ

“Tĩnh nhi, ngươi muốn đi sao?” Hà phu nhân lo lắng nói, nàng cuối cùng cũng không cản được, Tĩnh nhi quá cố chấp.

Bất quá, bọn họ hẹn Tĩnh nhi ra để làm gì? Nàng nghe nói tình cảm của Dương công tử và thê tử rất sâu sắc, hai người họ muốn Tĩnh nhi ra ngoài có phải là muốn khuyên Tĩnh nhi buông tha hay không? Có thể là vậy.

“Tĩnh nhi, người đi đi” nàng cũng hy vọng Tĩnh nhi buông tha! Thân là phụ mẫu, nàng chỉ mong muốn nữ nhi mình có một cuộc sống hạnh phúc.

Hà Tĩnh Nhi không nhúc nhích nhìn lá thư trên bàn, chỉ là mấy dòng chữ, là bút tích của nam nhân:

Hà tiểu thư, Dương mỗ cùng thê tử muốn hẹn tiểu thư đến khu đình phía đông hồ sen gặp nhau, mong tiểu thư chấp nhận, đừng từ chối, Dương mỗ cùng thê tử sẽ đợi.

Những dòng chữ này quá rõ ràng, nàng ta là thê tử, mà nàng chẳng là cái gì hết, nàng không cần đi cũng biết bọn họ muốn nói tới cái gì, không, nàng không cần nghe lời khuyên của bọn họ! nghĩ tới đây, cô gái dịu dàng trên mặt lộ ra kiên quyết, nàng không đi!

“Thanh Liên, người đi nói lại với bọn họ, thân thể ta đang có bệnh nhẹ, không tiện ra ngoài” nàng sẽ không để bọn họ đắc ý đâu! Sẽ không!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 71: Lộ Tù Tâm Xuất Hiện

Lộ Tù Tâm nhìn đám người xông xáo trước chủ viện Dương gia khẽ thờ dãi một cái, những người này bây giờ cũng đang chờ được nhìn thấy Hoàng thượng, chờ thấy tân nương Hà Tĩnh Nhi, hơn cả là chờ xem kịch vui! Bởi vì thông thường, tiểu thiếp nhập môn chỉ có thể đi cửa phụ, nhưng nàng là do Hoàng thượng tứ hôn, mà Hoàng thượng lại đích thân làm chủ hôn, để nàng ta đi cửa phụ thì thể diện của Hoàng thượng sẽ để ở đâu? Cho nên Dương lão gia cũng không biết làm thế nào để vừa hợp với luân thường đạo lý lại vừa không làm phật lòng Hoàng thượng, nên mới nghĩ ra cách trên đường phố rộng rãi ngoài chủ viện Dương gia làm lễ! Dĩ nhiên, khung cảnh hoành tráng như thế, dân chúng kinh thành há có thể bỏ qua cơ hội được nhìn thấy tận mắt? cho nên giờ phút này con phố vốn thanh tịnh rộng rãi đã đứng đầy người, còn có cả trên cây nữa, các nhà xung quanh cũng nhiều người ra xem. Đang lúc mọi người đang chen chúc xô đẩy thì nghe thấy một người hô lên: “Tới”

Tới cái gì? Là cấm vệ quân nghiêm túc chỉnh tề, lần này Hoàng thượng xuất cung là chuyện đại sự bậc nào chứ, tất nhiên không thể làm qua loa được! Chỉ thấy Lộ vương gia ra lệnh một tiếng, đội cấm vệ quân nhanh chóng dàn ra hai bên ngăn cản dân chúng lùi xuống, để lối đi rộng hơn cho đoàn người.

“Đi qua, đi qua...”

“Ai nha...là ai chen ta vậy...”

...

Hành động của cấm vệ quân rất nhanh chóng, không tới một khắc sau, đường phố vốn chật chội đã thoáng hơn được chút ít! Đầu người bắt đầu khởi động.

“Sư mẫu, cẩn thận một chút” Phương Mạc Ngôn cùng Nhiễm Linh Nhi cẩn thận che chở cho Lộ Tỳ Tâm chen lên đám người! hai người thấy nhiều người như vậy cũng ngoài ý muốn, nhiều người như vậy lỡ như xảy ra chuyện gì thì sao nói lại được với sư thúc đây?

“Tiểu thư, sao người lại tới nơi này a?” Tử Vân thấy khung cảnh tràn điện này nói.

“Đúng vậy a, sư phụ, sao người lại muốn tới nơi này a?” nhiều người quá, Nhiễm Linh Nhi vừa đẩy đám người chen chúc vừa ảo não nói.

“Các người kê sát lỗ tai lại đây ta nói cho mà biết” nhìn đám người như sắp phát hoả, Linh nhi nổi giận cùng Tử Vân vẻ mặt khó hiểu, Lộ Tỳ Tâm thần bí nói.

Hiếu kỳ là thiên tính của nữ nhân, hai người vội vàng nghe lời tiến lên.

“Bởi vì ta muốn ngăn cản bọn họ thành thân” Lộ Tỳ Tâm khoé miệng lộ ra cười, nhẹ nhàng nói.

“Cái gì?”

“A?”

Hai bóng người quái dị đang hoá đá, này...này...vừa rồi tiểu thư nói cái gì? Tử Vân đưa tay ngoáy ngoáy lỗ tai, nàng không có nghe sai đi, tiểu thư nói gì vậy?

“Thật?” cũng khiếp sợ không kém gì Tử Vân, hai mắt Nhiễm Linh Nhi sáng lên nhìn Lộ Tỳ Tâm, Oa, thật là quá táo bạo a, không hổ là sư phụ

của nàng!

“Đúng vậy, cho nên các người cũng đừng oán trách, ta sẽ cho các người xem thế nào là nữ chiến sĩ, cướp lại tướng công của ta” Lộ Tỳ Tâm nhìn thấy bóng người đang đứng phía trước khẽ mỉm cười, Huyền Pháp trưởng lão quả thật là tới!

Phương Mạc Ngôn lần nữa cẩn thận đánh giá Lộ Tỳ Tâm, trong mắt hàm chứa nghi ngờ. Nàng sao lại có dũng khí như vậy? mấy ngày nay Lộ Tỳ Tâm cho hắn cảm giác thấy một tính tình yên lặng, bình tĩnh, nhưng hành động hôm nay lại làm cho hắn có một loại ảo giác, hắn không hề hiểu rõ nàng. Mới lạ như thế, đặc biệt như thế! Giờ phút này hắn mới hiểu vì sao sư thúc cố chấp của hắn lại vì nàng là từ bỏ cuộc sống phiêu bạt, tại sao lại để cho một nam nhân cả đời phong hoa tuyết nguyệt chỉ ôn nhu sâu tình với nàng, thậm chí còn để cho sư muội quấy phá chỉ muốn chơi lại ở một chỗ lâu như vậy còn chưa ấm ã đòi rời đi, quả thật làm cho hắn tò mò!

“Oa, sư phụ ,người thật là lợi hại...” Hai mắt Linh nhi sáng quắc mang theo tia sùng bái.

“Tiểu...tiểu thư...người định làm gì a?” Tử Vân khẩn trương nói.

“các người cứ chờ rồi sẽ biết” Lộ Tỳ Tâm nhìn thấy một người trong đám người này liền sững sốt, sau đó gật đầu, là Thân Như Ca, gần đây thường xuyên gặp được nàng. Phía sau còn có người hộ vệ, cũng đang nhìn về hướng nàng trong đám người này.

Thân Như Ca nhìn thấy người phía trước, khuôn mặt lãnh ngạo hiện lên bất khả tư nghị, nàng ta sao lại cũng tới? nhưng là này... Thân Như Ca cố ý không nhìn nam nhân phía sau nàng mà chỉ đưa ánh mắt đặt trên người Lộ Tỳ Tâm. Bên cạnh còn có vị tiểu bảo bối sư muội của hắn, còn có một tiểu cô nương, nhìn trang phục chắc là nha hoàn. Nàng nghe thấy Lộ Tỳ Tâm nói gì đó với hai người, mặc dù không nghe được nhưng nhìn vẫn nhìn thấy

vẻ mặt khiếp sợ của hai cô nương kia. Nàng nói cái gì? Mà ngay cả hấn cũng mang theo ánh mắt suy xét kĩ càng nhìn nàng? Thân Như Ca cảm giác mình càng ngày càng hiểu kì. Suy nghĩ một chút, nàng quyết định đi lên phía trước. Đúng lúc ngẩng đầu lên, Thân Như Ca phát hiện Lộ Tuy Tâm nhìn thấy nàng, hơn nữa còn hướng nàng gật đầu chào hỏi, vốn định đi lên liền dừng lại. Nàng mạo muội đi ra đó có phải không thoả đáng không? Hấn sẽ cho là nàng vì hấn mà mới đến đó, còn có vị tiểu sư muội lúc nào cũng có địch ý với nàng sẽ tức giận hay không?

Thời điểm đang do dự thì phía sau có người chen chúc làm cho nàng bị đẩy lên trước. Hộ vệ phía sau vội vàng đỡ lấy. Chật vật ngẩng đầu lên lại phát hiện ánh mắt hấn đang nhìn nàng, nhất thời nàng cảm giác muốn độn thổ chui xuống.

“Thân cô nương” là hấn đang gọi nàng, vì sao lại gọi như vậy?

Lời nói của Phương Mạc Ngôn làm cho Nhiễm Linh Nhi mân mê miệng, còn hừ nhẹ một tiếng.

Lộ Tuy Tâm theo ánh mắt Phương Mạc Ngôn nhìn sang, hấn đang nhìn chăm chú vào Thân Như Ca, mà sao nàng thấy hình như trên mặt Thân Như Ca không được tự nhiên, rồi lại nhìn qua Linh nhi, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, thì ra là như vậy. Khó trách Linh nhi lại có ác cảm với nàng, thì ra người Phương Mạc Ngôn yêu mến chính là Thân tiểu thư. Vậy Phương Mạc Ngôn thì sao? hấn là yêu thương che chở cho Linh nhi, vậy hấn đối với Thân Như Ca là gì?

“Thân cô nương, nếu như không chê vậy đứng cùng ở đây đi” Lộ Tuy Tâm không cần nhìn cũng biết Linh nhi đang mất hứng quay đi, trong lòng âm thầm cười một tiếng, Linh nhi này chẳng khác nào một tiểu hài tử, rất khả ái a~!

Thân Như Ca không nhìn tới nam nhân kia, hướng Lộ Tuy Tâm gật đầu.

Bốn người có thêm sự gia nhập của Thân Như Ca làm cho không khí có chút kì quái. Nhiễm Linh Nhi bày ra một bộ mặt không khác người bị thiếu tiền là bao. Mà trên mặt Thân Như Ca cũng không có gì biến hoá, nhưng có thể nhìn ra được, nàng rất không tự nhiên! Phương Mạc Ngôn cũng vậy, chỉ chăm chăm làm hết phận sự che chở cho mấy người không bị đám người xung quanh xô đẩy.

Dương gia

“Thiếu gia, ngài nên mặc vào đi” Dương quản gia khổ sở nhìn hỉ phục trong tay, hẳn biết thiếu gia không cam lòng nhưng đây là đồ Hoàng thượng ban cho, nếu thiếu gian không mặc vào Hoàng thượng nhìn thấy lại trách tội...

“Quản gia, ông cứ để ở đó đi” thanh âm nhàn nhạt của Dương Á Sơ từ bàn đọc sách bên kia truyền tới. Nương tử không biết ở ngoài ra sao rồi, có Phương Mạc Ngôn cùng Linh nhi ở đó, có xảy ra vấn đề gì hay không. Bất quá tiếng động ồn ào bên ngoài thật đúng là lớn.

Cầm lấy bút trên bàn, suy tư một chút, biết xuống mấy hàng chữ, đem cho vào phong thư. Đại ca cũng chưa trở lại, nên để lại mấy chữ cho đại ca.

“Quản gia, đại ca ta chưa trở về sao?”

“Bẩm nhị thiếu gia, đại thiếu gia đã trở về, đang ở trong lòng lão gia”

Trở về, vậy vấn đề đó không gặp trở ngại gì rồi. Nghĩ như vậy, Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, hẳn rất mong đợi, mong đợi nương tử của hẳn thể hiện như thế nào.

“Á Sơ ~” Dương Viễn Chi từ ngoài cửa bước vào, nhìn hỉ phục trong tay quản gia khẽ nhíu mày. Lần nữa nhìn qua gương mặt mong đợi của Dương Á Sơ không khỏi nướng cao lông mày, trên mặt tinh táo có chút kinh ngạc. Á Sơ hình như rất vui vẻ?

“Đại ca, đã trở lại” Dương Á Sơ nhìn thấy người, trong mắt nụ cười càng sâu, chuyển hướng tới quản gia: “Quản gia, người đi xuống trước đi”

“Dạ...vâng”

“Như thế nào rồi?”

“Người nói cho ta biết trước, sao người lại nhờ ta làm vậy?” Dương Viễn Chi ngồi xuống, nâng một chung trà lên nhấp một ngụm, trà nguội?

“Trong lòng đại ca không phải rất rõ ràng rồi sao? vì sao còn hỏi lại?” Dương Á Sơ đứng dậy đi tới bàn trà ngồi xuống, nhướn mày nhìn về phía Dương Viễn Chi. Đại ca hẳn luôn luôn khôn khéo, hẳn làm gì sao đại ca lại không biết chứ?

Dương Viễn Chi nhìn thật sâu vào Dương Á Sơ, trên mặt mang nhè nhẹ nụ cười, hẳn là có một vị đệ đệ như vậy mà cảm thấy hãnh diện.

“Hi phục này người không có ý định mặc vào sao?”

“Ta đã mặc rồi, không cần phải mặc lại lần thứ hai”

“Vậy ta đây đi chuẩn bị”

“Đại ca, cảm ơn” đại ca đã giúp hẳn rất nhiều.

“Chúng ta là huynh đệ, đại ca đã từng nói rồi, bất luận người làm cái gì đại ca cũng vẫn ủng hộ người. Người có đâm thủng trời đại ca cũng sẽ chống đỡ bằng cả năng lực giúp người” thanh âm nhàn nhạt của Dương Viễn Chi làm cho người nhiệt huyết sôi trào, tình nghĩa huynh đệ không cần nhiều lời.

“Đúng rồi, nói cho ta biết vừa rồi người đang mong đợi cái gì sao?” hẳn lúc tiến vào cũng nhìn thấy thần sắc vui vẻ của Á Sơ.

Trên mặt Dương Á Sơ lộ ra tia bí hiểm có chút đắc ý: “Đại ca rồi sẽ biết” nương tử của hắn chỉ sợ sẽ làm cho người khác thất kinh a!

Thấy vẻ mặt của hắn, Dương Viễn Chi cười.

“Hoàng thượng, bên ngoài long kiệu đã chuẩn bị sẵn sàng, người có muốn lên đường hay không?” Tiểu Thân tử nhìn Hoàng thượng đang suy nghĩ sâu xa ở nơi đó. Tiến lên nhắc nhở.

Đôi mày của Vũ Mặc Phong mang theo không giải thích được, nghe được tin tức của ám vệ truyền đến, Dương Viễn Chi lấy giá cao hơn gấp đôi giá thu mua muối và lương thực, hơn nữa điều tra tất cả các ngân hàng tư nhân đều đang phát tán bạc ra các nơi. Tất cả các nơi? Dương Á Sơ muốn làm gì?hắn âm thầm thao túng những thứ này là có mục đích gì? Nên nhớ rằng làm như vậy sẽ làm tổn thất hàng ngàn lượng vàng tới Dương gia. Hiện nay bạc đã chảy về phía cả Thiên Vũ, nhưng trong tay hắn lại nắm cả lương thực và muối, vậy mà hắn lại lấy cả hai vật phẩm này từ dân chúng Thiên Vũ, cả kinh tế Thiên Vũ cũng hơi rung chuyển, bởi vì lương thực cùng muối chỉ có thể tự cấp tự túc, mà hắn thoág cái đã thu mua gần nửa số lương thực của Thiên Vũ, có nghĩa là muốn khống chế nhu cầu của một nửa số dân. Không tới nửa tháng, dân sẽ thiếu muối cùng lương thực... Nếu như hắn không bán thì dân sẽ thảm, mà hắn bán thì dân chúng còn thảm hơn. Bởi vì họ không thể mua được với cái giá cao ngất ngưỡng được, may ra chỉ có thương nhân là mua được, như vậy thương nhân lợi càng thêm lợi... như vậy sẽ thành ra thế nào? Không, Dương gia là trụ cột của kinh tế Thiên Vũ, nếu không xử lý vấn đề này một cách ổn thoả thì ai sẽ nhận được lợi? đương nhiên là thương nhân, làm cho vô số gia tộc quật khởi, quốc khố không còn đắc lợi. Đến lúc đó quốc khố là không cần thiết, triều đình chấn động! Dân chúng khổ sở khôn cùng... hậu quả này để cho Vũ Mặc Phong phải khiếp sợ. Hắn không nghĩ Dương Á Sơ lại có mục đích như vậy, quả thực hắn đang đùa giỡn với tài phú Dương gia, đùa giỡn với nhân mạng Dương gia sao?.

Híp mắt lại, Dương Á Sơ có biết hẳn làm như vậy thì triều đình không thể bỏ qua cho Dương gia không, vì sao hẳn lại làm vậy?

“Hoàng thượng...” tiểu Thân tử bồn chồn kêu lên. Trữ phi nương nương cùng Hà học sĩ đang ở ngoài điện chờ gặp.

Trên đường phố, cấm về quan vẫn duy trì dân chúng đang cảm xúc dâng trào. Đội danh dự chậm rãi đi tới, trên long kiệu là đương kim thánh thượng cùng Trữ phi, phía sau là một hỉ kiệu hoa lệ, chính là kiệu hoa của cô dâu. Hai người xuất hiện làm cho dân chúng đang xem náo nhiệt vội quỳ xuống hô to: “Vạn tuế”

“Hoàng thượng, người làm sao vậy?” Trữ phi ngồi trong lòng kiệu không khỏi mặt mày hớn hở, nàng được ngồi trong lòng kiệu, có phải chính là hoàng hậu được Hoàng thượng chọn trong lòng hay không? Bất quá bây giờ sắc mặt Hoàng thượng có chút kì quái, giống như người đang không suy nghĩ ra được vấn đề nào đó.

Hà Tĩnh Nhi ngồi trong kiệu khuôn mặt cũng nở ra nụ cười như hoa, cho dù có là tiểu thiếp, nàng bây giờ đang nghĩ đến cảnh tượng của Uông Tỳ Tâm, có phải đang khổ sở rơi lệ hay không? Nghĩ như vậy, trong lòng Hà Tĩnh Nhi có cảm giác tốt lên một chút. Đây vẫn chỉ là bắt đầu, nàng sẽ cho tất cả mọi người biết, nàng mới là người xứng với hẳn nhất, là người đáng để hẳn ở bên cạnh che chở nhất, chứ không phải nàng ta, một tiểu thiếp từng bị vứt bỏ! Hai tay đan vào nhau nắm thật chặt, nàng sẽ không thua đâu!

Vũ Mặc Hiên một thân cấm phục ngồi trên lưng ngựa kinh ngạc nhìn Huyền pháp trưởng lão, đại sư vì sao lại xuống núi? Chẳng lẽ đại sư vẫn muốn hẳn đi theo xuất gia sao? nhưng nhìn thấy ánh mắt đại sư đang hướng về một chỗ, nhìn theo, hẳn thấy người không thể nào xuất hiện nhất—Tuỳ Tâm! Sao nàng lại tới nơi này? Đây...còn chưa kịp ngẫm nghĩ đã đến con phố vào Dương phủ.

“Hoàng thượng giá lâm” thanh âm bén nhọn của thái giám ở ngoài chủ viện Dương gia hướng tới mọi người hô to.

“Hoàng thượng vạn tuế, vạn tuế vạn vạn tuế” dòng người chật ních tiếp nối quỳ xuống.

Vũ Mặc Phong đi xuống, nhìn chung quanh một vòng, thấy Dương Á Sơ mắt híp lại một chút: “Các vị bình thân”

“tạ Hoàng thượng” tất cả lỵc đực đứng dậy, lúc này không ai dám nói nửa câu. Hoàng thượng đang ở đây, làm sai là mất đầu như chơi!

Dương lão gia tiến lên một bước nói: “Hoàng thượng, giờ lành đã đến, mời Hoàng thượng lên ghế thượng”

Vũ Mặc Phong ngồi ngay ngắn trên chiếc ghế êm do Dương gia chuẩn bị sẵn, bên cạnh hẳn là Trữ phi xinh đẹp mỹ lệ, đứng hai bên là Lộ vương cùng Hiên vương, còn lại là các quan đại thần trong triều.

Dương lão gia cùng Hà học sĩ ngồi trên ghế trung.

“Bắt đầu đi” Vũ Mặc Phong còn đang vì hành động của Dương Á Sơ mà nghĩ không ra, đối với những chuyện này cũng không có mấy tâm tình.

“Tân nương tiến lên làm lễ” thanh âm thái giám vang lên cũng làm cho mọi người quăng ánh mắt tới tân nương đang chậm rãi bước ra từ trong kiệu. Một thân hi phục trùm khăn voan đực hai ma ma dẫn vào trong sảnh.

Ánh mắt Vũ Mặc Nhiên gắt gao nhìn bóng người phía trước—Uông Tùy Tâm, nàng làm sao lại đến? rồi lại nhìn qua Dương Á Sơ, hẳn cũng không làm đực như người mong muốn, người sai rồi, Uông Tùy Tâm, bản vương sẽ cho người biết lựa chọn của người là sai lầm.

“Tân lang tiến lên làm lễ” thái giám kì quái nhìn tân nương, tân lang đâu?

“Tân lang tiến lên làm lễ” không thể làm gì khác hơn là gọi lại một lần nữa.

“Hắn sẽ không tiến lên làm lễ, bởi vì ta không đồng ý” thanh âm thanh thúy từ một đám người truyền ra. Nhất thời toàn thể dân chúng cũng ngây ngốc, không có ai kịp phản ứng.

Nghe thấy giọng nói quen thuộc ,khoé miệng Dương Á Sơ lộ ra vẻ cười, nương tử của hắn rốt cuộc cũng lên tiếng. Trong lòng hắn thầm nói: Nương tử, dù nàng có làm trời sập xuống, ta cũng sẽ làm hết sức mình để trở thành người che chở cho nàng!

Ánh mắt Vũ Mặc Hiên lộ ra lo lắng: nàng muốn ngăn cản sao? nhưng thánh chỉ của Hoàng thượng làm sao có thể vì mấy lời ba xạo của nàng mà huỷ bỏ? quân vô hí ngôn!

Vũ Mặc Nhiên thì khiếp sợ nhìn Uông Tuy Tâm: nàng điên rồi sao? nàng không biết đây là thánh chỉ sao? nàng không muốn sống nữa? vì Dương Á Sơ mà đáng giá làm vậy sao?

Trong mắt Vũ Mặc Phong hiện lên tinh quang, nhìn thoáng qua Dương Á Sơ mỉm cười, rồi đem tầm mắt hướng đến cô gái đang từ đám người đi tới. Chiếc váy yên la màu tím nhạt ở trên người nàng mờ ảo như tiên tử, khuôn mặt bình tĩnh, đôi mắt thanh ba như nước lộ ra kiên quyết.

Dương lão gia phức tạp nhìn người đi tới, nàng có biết nàng đang phá huỷ Dương gia hay không? Đây có phải là nhất định muốn Dương gia sụp đổ trước mặt thì mới yên?

Hà học sĩ nhìn nữ tử này, hừ, thật là nữ không biết biết tự lượng sức.

Hà Tĩnh Nhi nghe giọng nói không nhịn được vén khăn voan lên, khuôn mặt thanh lệ có phần tức giận. Ông Tùy Tâm là đang có ý gì?

Lộ Tùy Tâm nhìn chung quanh một cái, hướng Vũ Mặc Phong quỳ xuống: “Dân phụ Dương thị tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Vũ Mặc Phong hạ mắt xuống, cũng không để nàng bình thân mà chỉ lạnh nhạt nói: “Dương phu nhân, nơi này hình như không phải là chỗ người nên tới”

“Vậy dân phụ xin hỏi Hoàng thượng, phu quân dân phụ thành thân, dân phụ phải đến nơi nào? Âm thầm rơi lệ? hay là cười chào đón tân nương tới?”

Lời vừa nói ra, dân chúng ngây dại mới kịp phản ứng, trong lòng cũng dâng lên một chút đồng tình với cô gái. Chính thất là ghen tị bị bỏ quên, đáng tiếc a đáng tiếc, xem ra nàng nhất định là bị vứt bỏ rồi.

“Dân phụ to gan, dám vô lễ với Hoàng thượng, không muốn sống nữa phải...không...a?” mọi người ở nơi này không ít thì nhiều cũng biết lai lịch của cô gái này nhưng không mở miệng, hết lần này đến lần khác tên thái giám chủ trì nghi lễ không hiểu rõ tình huống lại lên tiếng quát lớn, còn chưa nói xong đã cảm giác được vài ánh mắt sắc bén đang nhắm thẳng trên người hắn. Trong lòng thầm than mình thật ngu ngốc, mình có mắt đui mù, tổng quản bên cạnh Hoàng thượng còn chưa có lên tiếng, nhất định là có nguyên nhân, Đây...đây...hắn chán sống rồi sao? cướp lời làm gì a~

Lộ Tùy Tâm coi như không nghe thấy lời vừa nói, ngẩng đầu nhìn Vũ Mặc Phong: “Hôm nay dân phụ cả gan xin hỏi Hoàng thượng, nữ tử cùng nam tử có thể đánh đồng được không?”

Nếu như câu nói trước đủ để nàng tỏ vẻ lòng can đảm của mình thì giờ phút này nàng chính là không muốn sống! quan lại tại đây cũng đồng thời

tiếc hận không dứt.

“Vậy mời Dương phu nhân nói cho trăm nghe xem sao”

sắc mặt làm cho người ta nhìn không rõ tâm tình, thanh âm vẫn nhàn nhạt như cũ nhưng mang chút không vui làm cho mọi người hơi run lên, quả quyết cô gái này khó giữ được tính mạng!

“Như vậy dân phu xin nói cho Hoàng thượng, dĩ nhiên có thể đánh đồng” lời kinh hãi thế tục vừa nói xong, tất cả mọi người đều bàn luận ríu rít. Nam tử thì xem thường, trong con ngươi lộ ra khinh bỉ; nữ nhân thì mờ mịt nhìn cô gái trong sảnh! Trăm ngàn năm qua vẫn chưa có người nào dám lên tiếng kháng nghị về địa vị nữ nhân, mà nàng chính là người đầu tiên đứng mũi chịu sào!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 72: Thiên Hạ Đệ Nhất Ghen Phụ

Tròng mắt Vũ Mặc Phong loé lên, hẳn muốn biết tiếp theo nàng sẽ nói cái gì.

“Tại sao lại nói như vậy?”

Tròng lòng Lộ Tùy Tâm âm thầm liếc mắt về hướng Vũ Mặc Phong, coi như là đang khiêu chiến quyền uy của người thì có nhất thiết bắt nàng tiếp tục quỳ hay không? Hay là muốn biểu hiện hẳn chí cao vô thượng?

“Những thứ khác ta cũng không nói, ta chỉ nói một việc mà nữ nhân làm được, mà nam nhân không thể làm được, chỉ bằng điểm này thôi nữ nhân cũng đủ tư cách để đánh đồng với nam nhân rồi! Đó chính là công lao lớn nhất của người phụ nữ, chính là làm mẹ” lời Lộ Tùy Tâm vừa nói ra, dân chúng bên ngoài mỗi người đều có ý kiến. Nữ nhân đại đa số là kinh ngạc với nữ tử có suy nghĩ sâu xa kia: nữ nhân có thật là công lao lớn như nàng nói hay không? Mà nam nhân thì ngạc nhiên không dứt: nói gì vậy? đây là thiên chức của nữ nhân, tại sao lại nói tới công lao ở đây?

Vũ Mặc Phong nhìn dân chúng xôn xao, thần sắc các vị trong sảnh khác nhau, hai đạo lông mày tự động nhướng lên: “Dương phu nhân, điểm này trẫm không phủ nhận, nhưng điều đó với việc xuất hiện của người thì có quan hệ gì?”

Đương nhiên là có quan hệ! Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười: “Xin hỏi Huyền pháp trưởng lão, chúng sinh ngang hàng, có phải như vậy không?”

Huyền pháp trưởng lão? Huyền pháp đại sư nổi danh nhất Thiên vũ cũng tới, cơ hồ tất cả mọi người đều kinh hãi.

“A di đà phật ~” một tiếng hô già nua vang lên bên tai, vừa như rất xa truyền đến, để cho đám người ngày càng sục sôi! Huyền pháp trưởng lão là cao tăng đặc đạo của thiên chùa, việc hấn đến làm cho trong lòng nhiều người cũng biến hoá.

Trên mặt Hà Tĩnh Nhi kinh ngạc, không dám tin, việc xuất hiện của vị trưởng lão này khiến cho nàng cảm thấy bất an. Uông Tùy Tâm xem ra đều đã chuẩn bị.

Vũ Mặc Hiên khẽ thở dài hướng trưởng lão hành lễ: “Đại sư..”

Vũ Mặc Phong cũng đứng lên, tỏ thái độ tôn trọng. Những người khác thấy vậy cũng vội vàng đứng theo thi lễ với người đang ở trong đám đông.

“A di đà phật, nữ thí chủ nói rất đúng, phật pháp có nói, chúng sinh ngang hàng” Huyền pháp trưởng lão mặc một bộ y phục vải xám cũng không di chuyển, chỉ hướng Lộ Tùy Tâm đang quỳ trên mặt đất khẽ gật đầu.

“Cảm tạ đại sư” Lộ Tùy Tâm hành lễ, rồi lại chuyển về hướng Vũ Mặc Phong.

“Hoàng thượng, trong thiên hạ này, hoàng thổ, nhân dân đều là của quân vương, đối với dân có quyền sinh sát tuyệt đối, bách tính thiên hạ đều làm chủ, là khí chất vương giả trời ban. Cho nên, quân vương muốn dân chết, dân phải chết, muốn dân quỳ, dân không dám đứng, bởi vì Hoàng thượng chính là trời của bách tính” hơi ngừng một chút, không để ý tới những người xung quanh đang chết lặng.

“Hôm nay cho dù có mạo phạm tới long diện, ta cũng phải nói ra những lời này. Trời cao khi ban cho Hoàng thượng long uy cũng là giao cho Hoàng

thượng một nhiệm vụ, đó chính là nghe được tiếng lòng của bách tính. Hôm nay thánh chỉ tứ hôn này là đế vương chi lệnh, là thiên đại phúc phận, là nhân duyên đã tu luyện ba kiếp, vốn là nên cảm kích tạ ơn. Nhưng mà lại không phải phúc phận của dân phụ, lại càng không phải kỳ vọng của dân phụ. Phật nói chúng sinh ngang hàng bình đẳng, trời cao cho Hoàng thượng có tấm lòng thương dân như con, như vậy dân phụ sinh ra cũng là một thành viên ở trong đó, cũng là con dân của Hoàng thượng. Thân là bách tính, giờ phút này tiếng lòng của dân phụ là không muốn, không đồng ý trượng phu của ta lấy tiểu thiếp. Xin Hoàng thượng minh xét, cảm thông cho tiếng lòng của dân phụ”

Hà học sĩ nhíu chặt mày lại: “Từ xưa tới nay nữ nhân phải có tam tông tứ đức, tứ đức là chỉ * công, dung, ngôn, hạnh*. Làm một nữ nhân chuẩn mực, đầu tiên: là phẩm hạnh, con người phải ngay thẳng chính trực, sau đó là dung mạo, phải biết lấy lễ nghĩa phong thái đàng hoàng làm trọng, không nên lỗ mãng tùy tiện; ngôn, là chỉ cách nói chuyện đúng mực đúng vai vế tôn ti trật tự, và hiểu được người khác nói gì, cũng biết mình nên nói những lời như thế nào cho phù hợp; còn có trị gia, bao gồm nuôi dạy con cái, kính lão yêu trẻ, cần kiệm tiết kiệm trong cuộc sống...”

“Hà đại nhân có nguyện cùng người khác chung vợ không?” một câu trêu ghẹo không liên quan như một đao phong cắt đứt Hà học sĩ đang thao thao bất tuyệt.

Phốc...cái gì? Mọi người nghe lời phản bác của cô gái liền trợn mắt há hốc mồm nhìn nàng đang nói chuyện.

“Người...người... vô liêm sỉ...dám nói ra những lời kinh hãi thế tục như thế”

“Đúng rồi, nam nhân tất nhiên không muốn cùng người khác chung vợ, nếu như vậy cũng là phạm vào tội không thể tha thứ, như vậy...”

Lộ Tuy Tâm không đợi Vũ Mặc Phong cho phép mà tự mình đứng lên, nàng nhận ra việc nói mấy thứ bình đẳng ngang hàng, thương dân như con với mấy cổ nhân này đúng là nhảm nhí! Lãng phí miệng lưỡi của nàng mà vẫn không đạt được mục đích.

“Như vậy sao bắt nữ nhân phải chung chồng với người khác?”

“Người...”

“Tu thân, dưỡng tính, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ. Nam nhân quan trọng nhất là thứ gì? Đó chính là trách nhiệm, chung thủy với thê tử mới là điều cơ bản nhất của nam nhân nhưng cũng là việc tất cả bọn họ đều không thể làm được! ngược lại còn đặc ý, tự nhận mình là một thân chính nghĩa, đứng ngạo nghễ trong đất trời. Như vậy sao lại không thể có nam nhân không thành gia lập thất? nếu như một nam nhân không lập gia thất mà đem một lời nhiệt huyết nói ra thiên hạ thì có gì đáng trách, như vậy nếu lấy thê, vì sao ngay cả điều cơ bản nhất là chung thủy cũng không làm được? vậy thì nói gì đến trách nhiệm?”

Lộ Tuy Tâm hạ mắt xuống, lời nói như sấm chớp oanh tạc trên đỉnh đầu của mọi người.

“Tu thân, dưỡng tính, tề gia, trị quốc, bình thiên hạ, Dương phu nhân có thể giải thích nét đặc biệt trong đó được hay không” vũ mặc hiên bật thốt lên làm cho mọi người cũng phục hồi tinh thần.

“Lấy thê phải lấy hiền thê, nếu vậy lấy phu thì lấy cái gì? Nam nhân không chung thủy thì có ích lợi gì?” Lộ Tuy Tâm nhìn Dương Á Sơ nói.

Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, nhìn thật sâu vào nường tử của hắn. Nường tử của hắn, những lời nói ra làm cho người ta vĩnh viễn cũng không theo kịp.

Hà học sĩ tròn mắt híp lại: “Thứ cho bản quan nói thẳng, Dương phu nhân nếu yêu cầu nam nhân chung thủy, như vậy Dương phu nhân thì sao? vì sao lại không chung thủy?” tất cả lại một lần nữa ngu ngơ. Đúng vậy a, thân phận Dương phu nhân đúng là rất đặc biệt.

Trong con người Vũ Mặc Nhiên bắn ra lệ quang, cũng muốn nghe xem nàng sẽ trả lời vấn đề này như thế nào.

Vũ Mặc Hiên thì khẽ kinh ngạc, Hà đại nhân đúng là không lưu tình.

Vũ Mặc Phong ngồi lại trên ghế, không nói lời nào. Cúi thấp đầu tựa hồ như đang suy nghĩ vấn đề nào đó.

Thần khí Dương Á Sơ vẫn nhàn nhã, hãnh tin nương tử của hãnh tuyệt đối biết cách ứng phó.

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Uông Tuy Tâm gặp người không phù hợp, chẳng lẽ lại phải tuân theo thiên mệnh? Nếu ta có gặp được một người mà toàn tâm muốn chung thủy, như vậy sao lại không thể rời đi? Thân thể tự do thì sao lại không thể tái giá lấy một nam nhân toàn tâm yêu ta?”

Vũ Mặc Nhiên gắt gao nhìn nàng, nàng nói gặp người không phù hợp? là hãnh không cho nàng được tình cảm giống như Dương Á Sơ sao? lãnh mâu mang thần thái phức tạp, hiện tại hãnh mới biết nàng cần tình cảm như thế nào, kiên quyết như thế, thật sự mong muốn cả đời này chỉ một phu một thê sao?

“Người đây là đang nguy biến”

“Nguy biến? ha ha, ta chỉ cầu xin phu quân ta chỉ lấy mình ta, mà phu quân ta còn không có ý kiến, mắc mớ gì nhiều người nói ra nói vào như vậy? hay là các người sợ? bởi vì các người không làm được nên mới không muốn người khác mở tiền lệ?”

Lộ Tuy Tâm đi tới trước mặt Hà Tĩnh Nhi, nhìn sâu một cái giai nhân đang ngây người ở đó.

“Hà tiểu thư, người biết rõ phu thê ta tình cảm sâu nặng, vì sao nhất định phải chen vào? Đây không phải người đang giúp người khác đạt được nguyện vọng rồi hay sao?”

“Tỷ tỷ...” trên mặt Hà Tĩnh Nhi tràn đầy uỷ khuất.

“Hà tiểu thư, người có thể uỷ khuất mình cùng người khác chia sẻ tướng công, nhưng thứ lỗi, ta không làm được, không cách nào chấp nhận được! thể nhân nói ta là ghen phụ ta cũng vui vẻ chịu đựng, bởi vì ta muốn cả đời một phu một thê, thà thiếu chứ không thừa! cho nên ta cự tuyệt việc người chen vào”

“Đồ yêu nữ này...người là yêu nữ, chỗ này là nơi để người nói những lời tà đạo sao” Hà đại nhân tức giận hô to.

“Dương phu nhân, có thể giải thích cho trẫm tu thân, dưỡng tính, tề gia, trị quốc bình thiên hạ này một chút hay không?”

Vũ Mặc Phong ngẩng đầu lên đánh giá nàng cẩn thận. Hắn biết nàng rất đặc biệt, nhưng giờ phút này tư tưởng của nàng làm hắn thật sự rung động. Lần đầu tiên hắn nghe thấy nữ nhân yêu cầu nam nhân chung thủy, nàng có biết nàng đang nói gì hay không? Hắn bây giờ mới hiểu vì sao nàng lại chọn Dương Á Sơ, bởi vì trừ Dương Á Sơ, không ai có thể đáp ứng được yêu cầu của nàng.

Lời nàng nói mặc dù kinh hãi thế tục, nhưng bên trong lại hàm chứa trị quốc chi đạo vô hạn. Tâm tư khiếp sợ, cho nên hắn mới không lên tiếng ngăn cản

Mày liễu Lộ Tuy Tâm khẽ nhếch, Vũ Mặc Phong giờ phút này còn có thời gian nhàn rỗi hỏi nàng vấn đề này sao?

“Hoàng thượng, ta nghĩ cần đề này trong lòng ngài cũng đã có đáp án, bây giờ ta chỉ hy vọng được nghe câu trả lời của ngài”

“Người cũng biết những lời này là phạm vào nữ đức?” thần sắc Vũ Mặc Phong làm cho người khác không biết hẳn đang nghĩ cái gì, nhưng lời nói ra làm cho có người vui có người buồn.

Dương Á Sơ tiến lên phía trước, nhẹ nhàng ôm cô gái đang khiêu chiến quyền uy tại chỗ này, tư tưởng của nàng căn bản không được chấp nhận trên đời, nhưng vẫn còn có hẳn a. Mặc dù biết sẽ không ai chấp nhận được, nhưng hẳn vẫn nguyện ý làm cho nàng nói ra.

“Hoàng thượng, thảo dân Dương Á Sơ tạ ân điển của Hoàng thượng đối với Dương gia, nhưng thảo dân không muốn phụ lòng kỳ vọng của thê tử. Mặc dù lời này không ai chấp nhận nhưng có thảo dân đồng ý với thê tử, đó là cả đời chung thủy. Thảo dân không có chí lớn, không có hoài bão lớn lao, chỉ muốn làm tốt trách nhiệm cơ bản của một nam nhân mà thôi. Yêu thương thê tử, giáo dục hài tử, đây chính là trách nhiệm của thảo dân. Mong Hoàng thượng thành toàn”

Khuôn mặt Hà Tĩnh Nhi nước mắt trút xuống thành dòng, đi tới bên cạnh hai người chậm rãi quỳ xuống nói: “Tướng công, Tĩnh nhi sẽ không tranh thủ tình cảm với tỷ tỷ, Tĩnh nhi chỉ cần đứng ở một nơi xa nhìn tướng công là được rồi...”

“Hà tiểu thư, chúng ta chưa kết thúc nghi lễ, cho nên ta cũng không phải tướng công của ngươi” Dương Á Sơ nhàn nhạt nói, cũng không để ý tới gương mặt mềm mại như hoa lê đài vũ.

“Tĩnh nhi...” Hà đại nhân nhíu chặt lông mày, nhìn bốn phía, nếu như hôm nay không vào cửa Dương gia thì sau này Tĩnh nhi làm gì còn mặt mũi gặp người khác nữa? triều thần văn võ bá quan sẽ bàn luận gì sau lưng của hẳn? không được... “Hoàng thượng, quân vô hí ngôn, thánh chỉ cũng đã

ban, Dương gia bây giờ đổi ý quả thực không đem uy nghiêm của Hoàng thượng để vào trong mắt a, mong Hoàng thượng minh xét”

“Hoàng thượng, muội muội đúng là có tình với Dương công tử, nếu không với điều kiện của muội muội sao lại cam chịu làm thiếp cho người ta như vậy? cho nên muội muội sẽ chung sống hoà hảo với Dương phu nhân” Trữ phi cũng từ sững sờ hồi phục lại tinh thần chậm rãi nói.

“Hoàng thượng, người xưa đã nói, quân tử giúp người thành đạt. Dương công tử cùng Dương phu nhân tình cảm sâu nặng, khó có được lòng chung thuỷ như thế, Hoàng thượng sao lại làm khó không thành toàn cho họ?” Vũ Mặc Hiên cũng quỳ trên mặt đất lo lắng nói, Tuỳ Tâm vì Dương Á Sơ mà làm như vậy? tự mình lấy thân thử nghiệm?

Lúc này người dân xung quanh cũng bàn luận to nhỏ, có đồng ý Dương phu nhân, cũng có ủng hộ Hà Tĩnh Nhi.

“Hoàng thượng, đệ đệ của thảo dân cùng đệ muội phu thê giao hoà, kính xin Hoàng thượng thành toàn, huỷ bỏ việc tứ hôn này” Dương Viễn Chi cũng tiến lên nói. Hẳn rồi cuộc cũng hiểu thần sắc vừa rồi của Dương Á Sơ. Trong lòng có rung động, tư tưởng của đệ muội đúng là không cách nào tưởng tượng ra a. Nàng có biết hay không chỉ chốc lát thôi, danh xưng ghen phụ sẽ truyền đi khắp thiên hạ!

“Dương lão gia, người nói sao?” Vũ Mặc Phong hỏi Dương lão gia vẫn chưa hề lên tiếng.

“Bẩm Hoàng thượng, này...thảo dân cầu xin Hoàng thượng mở một mặt lưới” Dương lão gia cung kính nói. Đây là số kiếp của Dương gia a, mà Á Sơ cũng nhất quyết theo đuổi, mà còn...ai...chuyện cho tới mức này hẳn còn có thể nói cái gì? Nàng đã là dâu của Dương gia, là nữ nhân Á Sơ dùng hết tâm lực để che chở.

Vũ Mặc Phong chuyển ánh mắt hướng tới Lộ Tuy Tâm: “Dương phu nhân có biết tội?”

Tội? Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, ngẩng đầu lên: “Biết tội” nơi này là cõi đại không tồn tại nhân quyền, lời nàng nói có thể làm cho nàng chết ngàn lần. Bất quá nàng dám đứng ra nói tất nhiên không phải hành động theo cảm tính, miệng lưỡi phải linh hoạt. Nàng cũng đã dự tính cẩn thận về mối quan hệ lợi hại này nên mới nói. Chẳng qua chỉ nói nhiều điểm mấu chốt mà thôi, bất quá cũng coi như xứng đáng.

“Biết tội? Tốt, biết tội thì vương pháp khó có thể khai ân. Người đâu, đem ghen phụ Dương phu nhân giam vào Thiên lao, chờ hỏi tội” lời vừa nói ra, toàn trường đều sợ hãi. Dân chúng bên ngoài cũng câm như hến, không ai dám phát ra bất kì âm thanh nào. Dù sao mạo phạm thiên uy chính là tội lớn, Dương phu nhân đánh ghen đúng là to gan lớn mật a!

Tử Vân cùng Linh nhi không dám lên tiếng nghe Hoàng thượng muốn bắt giam tiểu thư không khỏi nóng ruột cùng xông lên, lại bị Phương Mạc Ngôn điểm huyết ngăn lại, đây là ý của sư thúc. Nhìn cô gái trong sảnh, khoé miệng Phương Mạc Ngôn lộ ra cười, nàng quả thật rất đặc biệt, thân nhiên không đứng cùng thế nhân.

Dương Á Sơ nhẹ nhàng cầm lấy tay Lộ Tuy Tâm, dùng sức một chút, ý bảo nàng đừng lo.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu cười với hắn, nàng một chút cũng không lo lắng, Dương Á Sơ sẽ cứu nàng ra ngoài, chỉ là ngồi tù thôi mà. Bất quá cái danh ghen phụ nha, thật đúng là nàng không thích ứng được. Nàng thành ra ghen phụ rồi sao?

“Hoàng thượng, tiểu nữ...”

“Hà ái khanh, phu thê cần phải đồng tâm. Nếu Dương Á Sơ không yêu lệnh ái, lệnh ái gả cho hắn cũng sẽ không có hạnh phúc. Trẫm sẽ chọn một

hiền tế khác vừa ý Hà ái khanh”

“Không...Hoàng thượng, thần nữ mặc dù chưa vào cửa Dương gia, nhưng chuyện thần nữ gả vào Dương gia mọi người đều biết...thần nữ sau này sao có thể nhìn mặt người khác?” Hà Tĩnh Nhi bước lên quỳ trên mặt đất vừa khóc vừa nói. Nàng nhất định phải gả vào Dương gia, nếu không nàng còn mặt mũi nào để sống nữa? nàng sẽ khiến bọn họ phải hối hận chuyện hôm nay.

“Hà tiểu thư, người muốn vào cửa Dương phải chỉ có một điều kiện tiên quyết, chính là Dương Á Sơ phải bỏ ta, nếu không ta sẽ không chấp nhận người. Ta dám mạo hiểm nhận cái danh ghen phụ này thì sẽ dám nói những lời như vậy” Lộ Tuy Tâm nghiêm nghị nhìn Hà Tĩnh Nhi cố chấp không từ bỏ ý định, nàng đã cho quá nhiều cơ hội rồi.

“Nếu như hôm nay Dương Á Sơ bỏ ta, như vậy ta chấp nhận, còn nếu không, danh ghen phụ này ta đã định làm rồi” Lộ Tuy Tâm nhìn Dương Á Sơ ý bảo hắn nói tiếp.

“Bẩm Hoàng thượng, thảo dân không thể nào hưu thê, nương tử là trời cao ban cho thảo dân, thảo dân cũng chỉ có một lòng, đã trao toàn bộ cho nương tử rồi, không thể phụ cả đời Hà tiểu thư được” Dương Á Sơ thành tâm nói. Trong lòng đang tính toán không biết trong ba ngày có thể cứu nương tử hắn ra không, hắn sẽ không để nàng ở quá lâu trong đó, xem ra Vũ Mặc Phong cũng suy đoán đến mục đích của hắn.

“Người...” Hà Tĩnh Nhi chỉ cảm thấy trong lòng dâng lên một cỗ hận ý nồng đậm, bọn họ sao có thể đối với nàng như vậy?

“A di đà phật, kiếp trước người làm việc gì, kiếp này nhận được quả ấy, tất cả đều là thiên ý, nữ thí chủ sao vẫn cưỡng cầu?” thiên đạo đã định, ai cũng không thể tránh được.

Vũ Mặc Phong đưa mắt tới chỗ Trữ phi, ý bảo nàng tiến lên trấn an.

Trữ phi mặc dù không biết nói gì nhưng nhìn ánh mắt cũng biết quyết định của Hoàng thượng, bước lên phía Hà Tĩnh Nhi: “Tĩnh nhi, muội cũng đừng chấp nhặt cùng ghen phụ này” nữ nhân như thế vì sao lại có nam nhân toàn tâm toàn ý như vậy? Trữ phi không phủ nhận ghen tỵ trong lòng nhưng vì an ủi muội muội mà vẫn phải nói lời làm tổn hại người.

“tỷ...” Hà Tĩnh Nhi cũng biết tất cả đã chấm dứt, đành phải ngã vào trong ngực Trữ phi khóc nức lên. Nàng không cam lòng.

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng thở dài, rốt cuộc cũng giải quyết xong! Bất quá bây giờ cái chính là nàng phải ngồi nhà lao, không biết phòng giam cổ đại như thế nào đây?

“Nương tử...” Dương Á Sơ không nỡ nhìn Lộ Tuy Tâm, mặc dù rất nhanh sẽ đón được nàng ra nhưng hắn vẫn không muốn nàng chịu khổ sở này. Hắn biết nàng sẽ không xảy ra chuyện gì, Vũ Mặc Phong cùng Vũ Mặc Nhiên sẽ không làm gì tổn hại tới nàng. Thứ Vũ Mặc Phong muốn là ở trong tay hắn, tự nhiên sẽ đối tốt với nàng.

“Được rồi, ta đi nhà lao ở mấy ngày, người cũng đừng nghĩ quá nhiều, ta sẽ nhanh chóng ra thôi” tướng công nhà nàng đang nắm thóp gì mạch sống của Thiên vũ a, sao lại muốn nàng đi làm con tin? Bất quá cũng tốt, vừa có thể giải quyết Hà Tĩnh Nhi, lại còn có thể xử lý xong chuyện Dương gia, làm con tin của hắn cũng không có gì thiệt.

Vũ Mặc Nhiên ý bảo cấm vệ quân lên áp tải người, vẫn còn vì câu nói gặp người không phù hợp của nàng mà canh cánh trong lòng. Hắn là thật lòng xin lỗi nàng, nhưng sao nàng không cho hắn thêm một cơ hội nữa, hắn sẽ chứng minh cho nàng thấy, so với Dương Á Sơ hắn không hề thua kém!

Nhìn nàng bị áp giải đi, Dương Á Sơ híp mắt lại. Ba ngày, chỉ cần ba ngày hắn sẽ khiến Vũ Mặc Phong phải thả nàng.

Đợi đến lúc nàng đi ra, hắn sẽ mang nàng rời đi, nàng muốn đi đâu cũng được, chỉ cần được ở bên cạnh nàng hắn cũng mãn nguyện.

Người vây bên ngoài cũng thần sắc không đồng nhất.

Lưu Tinh thoát khỏi đám người chen chúc, nhanh chóng rời đi. Cô gái này không biết lá gan to đến đâu, lại dám coi ghen tuông là điều đương nhiên. Xem ra hắn phải nhanh báo tin này cho thái tử!

Thân Như Ca khó có thể tin vào những gì nàng nhìn thấy, nghe thấy. Đây tất cả dường như chỉ là một giấc mộng, không dám tin như vậy. Nàng không biết nàng ta tại sao cam tâm làm một ghen phụ chứ không chấp nhận Hà Tĩnh Nhi vào cửa. Nàng không biết nàng ta sao lại có dũng khí không sợ miệng lưỡi thế nhân như vậy, từ đâu mà có tư tưởng đó, yêu cầu phu quân chung thủy?. Những lời phản bác này chỉ sợ trên đời duy nhất mình nàng dám nói ra mà thôi. Nàng giống như một điều bí ẩn, làm cho người khác không nhìn được muốn tới gần.

Đám người cũng lần lượt rời đi, dân chúng phục hồi lại tinh thần.

“sách sách, Dương phu nhân thật đúng là đang ghen tị a, dám ngăn cản tiểu thiếp vào cửa”

“Đúng vậy a, lại còn muốn nam nhân chung thủy sao?”

“Cũng thật là, nàng quả thực không đem nam nhân để vào trong mắt”

“Ghen phụ... ghen phụ...”

Các nam nhân mang giọng giễu cợt bàn luận. Quyền lợi bị uy hiếp đương nhiên là phải phản kích... những người này cơ hồ vì Hoàng thượng áp giải nữ nhân không biết sống chết này mà cảm thấy khuây khoả. Trên đời mà nhiều nữ nhân như vậy thiên chẳng phải phản rồi sao? Dương công tử cũng quá vô năng, lấy một thê tử thất đức như thế.

Mà nữ nhân còn lại sắc mặt khác nhau. Có hâm mộ, có sợ hãi, còn có cả xem thường.

Lễ thành thân vì một chính thất ghen tuông mà đổ vỡ. Dân chúng kinh thành hiện tại đều thấy đồng tình với Hà tiểu thư này.

Ai bảo nàng đừng phải thiên hạ đệ nhất ghen phụ này a? hơn nữa người ta Dương công tử còn vui vẻ chịu đựng, đem ghen phụ như trân châu bảo vật, còn đem Hà tiểu thư dịu dàng như hoa thành tiểu thiếp ngoài ý muốn.

Ai, không giải thích được, không giả thích được a...

Lộ Tuy Tâm nhìn nơi này một chút, đây là nhà lao sao? nhà lao mà cũng có chỗ tốt như vậy sao? nói nhà lao không bằng nói một gian phòng mười mấy thước, có giường, có chăn đầy đủ. Nhà lao cổ đại tốt như vậy a?

Nàng không biết đây là nhà lao đặc biệt chỉ nhất những người trong hoàng thất làm những chuyện sai lầm, điều kiện tất nhiên không hề kém nơi nào.

Đội trưởng nhà lao cung kính nói với Lộ Tuy Tâm: “Phu nhân, ngài ở đây nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì có thể gọi ta”

Quan nhân chỗ này căn bản cũng có địa vị, tất nhiên là phải khách khí. Huấn chi vừa rồi Hiên vương cùng Lộ vương đã đặc biệt dặn phải chiếu cố tới nàng tốt nhất, không phải là canh chừng, là chiếu cố a! Hắn cũng cảm thấy tò mò với thân phận cô gái này, có thể làm cho Lộ vương cùng Hiên vương đồng thời quan tâm như vậy tất có chỗ phi thường.

Hơn nữa thần sắc cô gái này không những không sợ còn rất bình tĩnh, Từ đội trưởng nhà lao tin chắc cô gái này vô cùng đặc biệt.

Hy vọng Tử Vân không quá lo lắng, còn Dương Á Sơ đừng quá gấp gáp, điều kiện tốt như vậy, hẳn toàn toàn có thể từ từ triển khai kế hoạch.

Nàng ở chỗ này cũng đang suy nghĩ kỹ càng, bước kế tiếp tương công nàng sẽ làm thế nào.

Còn Hà Tĩnh Nhi kia không thể không đề phòng...nữ nhân khi hận rất đáng sợ, sau này nàng mới biết người muốn nàng chết chính là Nhị phu nhân Lộ vương phủ. Bởi vì Tử Vân nói Vũ Mặc Nhiên giết Nhị phu nhân cùng nha hoàn thiếp thân của nàng ta nên trong lòng nàng cũng đã hiểu rõ.

Nàng công khai ngăn cản Hà Tĩnh Nhi vào cửa, phá vỡ mộng đẹp của nàng. Theo tâm tư của nàng ta nhất định là hận muốn xông lên bóp chết nàng a!

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 73: Lực Lượng Vô Hình

Thói quen của con người đúng là không tốt. Từ khi gả cho Dương Á Sơ, nàng ngày nào cũng tỉnh lại trong ngực hắn, cũng đã quen với sự hiện hữu của hắn. Bây giờ không thấy hắn nàng lại có một loại cảm giác không thể giải thích nổi.

Nhìn bên ngoài đã đốt đèn, xem ra trời đã tối, nhưng nàng lại không ngủ được. Ngồi dậy, nhìn ánh đèn phía ngoài, ánh mắt lần nữa nhìn chung quanh nơi này một chút. Bốn bề là tường, bên phải có nơi rửa mặt ngăn cách bằng tấm gỗ, trong có một chiếc giường tuy đơn giản nhưng cũng khá dễ chịu. Nói chung phòng giam này vẫn có đồ dùng người sử dụng được.

“Phu nhân, dùng cơm” đúng lúc Lộ Tù Tâm nghĩ tới điều này, tên tự xưng là Từ đội trưởng nhà lao mang theo một cái hộp gấm lớn đi tới. Nụ cười rạng rỡ trên mặt làm cho người không khỏi có chút ngạc nhiên, hắn nhất định được kim nguyên bảo sao?

“Dương phu nhân, ngài ăn mau cho nóng, đây là do Lộ thị vệ đích thân đưa tới” Lộ thị vệ còn nói phải ăn ngay lúc còn nóng. Từ đội trưởng cẩn thận đánh giá lại người trong lao.

Nàng chính là Ưng Tù Tâm? Bởi vì không chịu để trượng phu lấy thiếp mà không tiếc mạng mạo phạm hoàng uy, còn lấy thêm cái danh ghen phụ Ưng Tù Tâm? Bây giờ cả kinh thành không người nào không biết đến đại danh của nàng.

Nàng từng là tiểu thiếp của Lộ vương gia, trải qua một đoạn tình sâu đậm a. Sau đó bị người ta phát hiện gian thông nên mới bị vứt bỏ. Rồi sau đó còn xé hoàng băng xuống, trả lời đúng ba đạo đề của Ngân thái tử mà được trở thành tự do, ở quốc yến còn cự tuyệt lời cầu thân của Thái tử Thập Ngân Quốc.

Người để cho dương kim thủ phủ Dương gia Dương công tử nói không phải nàng thì không lập gia thất Uông Tùy Tâm, cuối cùng một tháng trước đã bước vào Dương gia trở thành chính thất.

Nghĩ tới đây, Từ đội trưởng cuối cùng cũng biết nữ nhân này lai lịch ra sao, trong lòng kinh ngạc vạn phần.

Trước mắt bất luận cô gái này có gúc mắc gì với Lộ vương gia, hiện tại nàng chính là phu nhân của thủ phủ Dương gia Dương công tử, chỉ bằng địa vị này cũng làm cho người ta không dám đắc tội rồi. Mới vừa rồi Dương gia còn sai người tặng tiền thưởng cho hã, nói là để hã mua rượu uống, nhưng mà một ngàn lượng à nha, hã coi như là đi mua rượu đi chắc một năm cũng không uống hết mất.

Còn...huống chi Lộ vương gia còn sai cả thị vệ thân cận đem thức ăn đến. Đây là có ý gì? Từ đội trưởng nghĩ đến người lại càng tặc lưỡi hít hà, nữ nhân này rốt cuộc có mị lực gì a?

Vũ Mặc Nhiên sai người mang tới? mày liêu Lộ Tùy Tâm khê nhú lại, hã tại sao muốn đưa cơm đến cho nàng?

“Dương phu nhân, ngài ăn lúc còn nóng đi ha”

Hã cũng không có đưa từ song cửa mà mở hã của ra, tự mình mang thức ăn vào. Nhìn nơi này chỉ có một cái giường, đội trưởng nhà lao liền phân phó người bên ngoài đem một cái bàn vào. Nói giỡn chứ, đây là người nào a, Lộ vương gia đã dặn riêng là phải chiếu cố nàng thật tốt, không để

cho nàng cảm thấy sinh hoạt bất tiện, còn kém chưa nói làm cho nàng tự do hoạt động.

Huống chi Dương công tử còn đưa đến một ngàn lượng! nghĩ được như vậy, đội trưởng nhà lao trong lòng cũng vui sướng a, đây đúng là thần tài gõ cửa mà. Dương công tử này thật hào phóng, quan lại quyền quý cùng lắm chỉ nhét cho ít bạc vụn, thế mà người này rút tay ra đến một ngàn lượng.

Binh sĩ phía ngoài động tác mau lẹ đem một cái bàn vào, còn mang cả ghế nữa.

“...Dương phu nhân, ngài chịu khó một chút” ân cần dùng tay xoa xoa bàn và ghế, Từ đội trưởng mở hộp gấm ra, nhìn đến đồ bên trong không khỏi rớt nước miếng. Ngon...thật nhiều đồ ngon a!

Tổ yến trong chén ngọc? cá đuối phượng cánh hồng mai châu hương cung bảo thổ rừng, còn có một đĩa mứt hoa quả, một chén trà thơm. Đây.....thức ăn trong hộp gấm này vừa nhìn cũng biết mất rất nhiều tâm tư.

“Kia...kia...cái kia...Dương...Dương phu nhân, ngài từ từ dùng...ha ha...tiểu nhân ra bên ngoài có chút việc” trời ạ, đây là Lộ vương gia đưa tới sao? Dương phu nhân chẳng phải là tiểu thiếp bị Lộ vương gia vứt bỏ ư, vì sao còn đối với nàng tốt như vậy? chẳng lẽ Lộ vương vẫn còn tình với Dương phu nhân? Trời ạ, sắc mặt đội trưởng có chút khẩn trương, vội vàng nhìn chung quanh một chút, không có ai chú ý đến hắn a, thật là tốt quá! Bất quá...hắn có nên nhận những thứ không nên nhận? đoán tâm tư không nên đoán không a?

Hắn không nhìn thấy, hắn thật sự không nhìn thấy...Đúng, đúng là như vậy!

Lộ Tùy Tâm cũng không chú ý tới sắc mặt của Từ đội trưởng, nhìn thức ăn trong hộp vẻ mặt cũng không thay đổi gì cả. Chẳng qua thở dài trong lòng, đưa tay đóng lại hộp gấm, Vũ Mặc Nhiên này đang nghĩ cái gì vậy a?

“Vương gia...” Lộ Nguyên nhìn Vũ Mặc Nhiên. Muốn nói cái gì rồi lại thôi.

“Chuyện gì?” Vũ Mặc Nhiên mặc dù đang nhìn lấy bản tấu trong tay nhưng trong đầu vẫn suy nghĩ tới lời nàng nói. Nàng không cho phép Dương Á Sơ lấy thiếp, nàng nói nam nhân quan trọng nhất là chung thủy với thê tử. Sao nàng lại cho là như vậy? nữ nhân không phải coi trọng tam tòng tứ đức, coi phu là trời sao? vì sao nàng hết lần này tới lần khác cứ rần nói ra những lời người khác thấy khó hiểu?

Nàng còn nói với Hà Tĩnh Nhi: Hà tiểu thư, người có thể uỷ khuất mình chia sẻ tướng công cùng người khác, nhưng thật xin lỗi, ta không làm được, không cách nào làm được! thế nhân nói ta ghen phụ ta cũng vui vẻ chịu đựng, bởi vì ta muốn cả đời một phu một thê, thà thiếu chứ không thừa! Cho nên ta cự tuyệt người gả vào!

Lời này cứ quanh quẩn trong đầu hắn. Ý của nàng là nàng không thể cùng nữ nhân khác chia sẻ tình cảm cho nên mới cự tuyệt hắn sao? Như vậy sao một năm trước lúc hắn vứt bỏ nàng, nàng sao lại chưa từng có tâm tư như vậy? là hắn không hiểu hết con người nàng, hay là bây giờ nàng đã thay đổi? Vì sao hắn liều mạng nghĩ, mà nghĩ không ra Uông Tuy Tâm từng chung sống một năm với hắn đặc biệt như vậy? trừ bên ngoài có chút lãnh đạm, có chút thanh cao, hắn cũng không có ấn tượng đặc biệt với nàng, vì sao Uông Tuy Tâm ngày trước và bây giờ lại khác biệt đến như thế? còn có những ý nghĩ không dung hoà cùng thế tục vậy sao?

Nàng để cho hắn bị mê hoặc, cũng càng không giải thích được.

Thậm chí hắn có một loại ảo giác, Uông Tuy Tâm bây giờ và trước kia căn bản không phải là cùng một người. Nếu như không phải hắn biết nàng là từ Lộ vương phủ ra, hắn cũng sẽ cho nàng không phải là Uông Tuy Tâm!

“Vương gia.....đồ ăn kia Ông cô nương vẫn chưa dùng tới” Lộ Nguyên suy nghĩ một chút rồi vẫn nói cho vương gia. Vương gia còn tự mình phân phó phòng bếp làm thức ăn đưa qua cho nàng, nhưng Từ đội trưởng lại trở lại nói đưa hăn mang về.

Vũ Mặc Nhiên lãnh mâu hiện lên một tia tức giận, nàng chán ghét hăn như vậy, là hận hăn sao?

“Biết rồi” nàng không phải từng thương hăn sao? vì sao ban đầu nàng nói thương hăn, bây giờ đã có thể nói không thương là không thương sao?

Ông Tùy Tâm, tại sao? cho dù hăn có thật lòng xin lỗi nàng, bù đắp cho nàng, hăn biết hăn sai rồi, có cả hối hận, vì sao ngay cả một cơ hội nàng cũng chưa từng cho hăn?

Ngự thư phòng hoàng cung.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, bây giờ tất cả dân chúng Thiên Vũ làm muối đều bị Dương gia thu mua với giá cao. Vừa rồi Dương gia cũng hạ lệnh thu mua cả lương thực, chỉ là...” Hộ bộ thượng thư vừa nhận được tin tức này khiếp sợ vội vàng tiến cung bẩm báo cho Hoàng thượng.

“Chỉ là cái gì?” Vũ Mặc Phong trầm mặt hỏi. Dương Á Sơ, người thật là to gan!

“Dương gia vừa mới thông báo, dừng lại tất cả hoạt động của sản nghiệp, nói là muốn kiểm tra lại” hộ bộ thượng thư trên trán toát đầy mồ hôi. Nên nhớ sản nghiệp Dương gia vô cùng lớn, trước không từ mà biết, đột nhiên lại dừng vận hành buôn bán lương thực và muối, đây cũng là chấn động không nhỏ tới Thiên Vũ. Huống chi...huống chi Dương gia còn ra giá cao thu mua lương thực cùng muối tồn trữ của dân chúng, này...này không phải muốn chặt đứt sinh tồn của dân chúng sao?

Rất được, Dương Á Sơ, người quả nhiên làm thế! “Bộp” Vũ Mặc Phong vỗ một tiếng vào bàn, để cho người vốn đồ môi lại càng ứa ra nhiều hơn. Đây...Hoàng thượng tức giận...hắn cũng không có cách nào a, có nên nói hay không đây.

“Hoàng...Hoàng thượng, một khi Dương gia dừng mọi hoạt động cũng là chỉ danh nghĩa sản nghiệp Dương gia đóng cửa tu sửa. Như vậy, điều tiết buôn bán sẽ không chế rất khó. Những thương gia khác sẽ cố tình nâng giá, nhưng mà có nâng giá cũng không thoả mãn được nhu cầu dân chúng a. Nguồn cung cấp đã rơi vào trong tay Dương gia, không tới ba ngày sau dân chúng sẽ cạn kiệt lương thực...”

“Đủ rồi, lui xuống” bị Vũ Mặc Phong tức giận cắt đứt lời nói, hộ bộ thượng thư bước lên phía trước một bước nói.

“Hoàng thượng...Xin nghĩ lại” nếu như không giải quyết tình huống này, vấn đề phát sinh trong dân chúng sẽ trở thành khó khăn lớn nhất của Thiên Vũ. Cho dù mở quốc khố cũng không làm nên chuyện gì a, bởi vì thứ cũng bị Dương gia cầm ở trong tay...

“Lui ra, lui ra cho trẫm” Dương Á Sơ, đây là kế sách của người sao, thật dám công khai uy hiếp ta! Người lại ra tay khống chế hai vật phẩm tối trọng yếu của dân chúng Thiên Vũ, người...người vì nàng mà ngay cả Dương gia cũng không thềm để ý!

Được...Rất được, Dương Á Sơ, trẫm sẽ làm như người mong muốn, trẫm cũng muốn nhìn xem người thu xếp như thế nào! Người lấy bạc từ ngân hàng để thu mua lương thực cùng muối, trẫm sẽ chờ xem người trả lại trẫm như thế nào!

“Dạ...Vâng...Hoàng thượng...Thần cáo lui” Hộ bộ thượng thư nhanh chóng đi ra ngoài. Cũng khó trách Hoàng thượng tức giận, mạch sống của

hoàng triều lại nằm trong tay của người khác, Hoàng thượng sao có thể cam tâm chứ? Sợ rằng Dương gia sau này chỉ nhận được kết cục thảm hại.

“Người đâu” Một hồi lâu, Vũ Mặc Phong trầm tĩnh lại gọi người trước cửa.

“Dạ, Hoàng thượng” hai cấm vệ quân đi vào lĩnh mệnh.

“Truyền khẩu dụ của trẫm tới thống lĩnh cấm vệ quân, cho một trăm quân vây giữ thiên lao nhất Dương phu nhân, không cho phép bất luận kẻ nào tiến vào, vi phạm, chém! Đồ dùng nước uống kiểm tra rõ ràng, có bất kì sơ suất nào, trẫm sẽ chu di cửu tộc” nàng không thể xảy ra bất kì chuyện gì, một chút cũng không thể, nếu không hãn trả giá không nổi.

“Dạ”

Tuỳ Tâm, có phải người biết không ai si tình bằng hãn, vì người, hãn thật sự có thể từ bỏ tất cả, cho nên người mới chọn hãn sao? nếu là như vậy, trẫm thua tâm phục khẩu phục, trẫm có thể chấp nhận những gì người đã trải qua nhưng không thể chỉ có một nữ nhân, càng không có khả năng vì người không quan tâm đến dân chúng Thiên Vũ, tới Thiên vũ hoàng triều! Tam hoàng huynh cũng không làm được, bởi vì tâm hãn cũng có trách nhiệm với Thiên Vũ không thua gì trẫm. Người đã sớm nhìn thấu, có phải không? Cho nên người mới chọn Dương Á Sơ cuồng si vì người. Bởi vì tình yêu của hãn là toàn tâm, toàn ý, dùng hết những gì có thể.

“Ám”

“Dạ, Hoàng thượng”

“Người âm thầm phái người an bài, trẫm không cho phép nàng có bất kì sơ xuất gì, hiểu chưa?”

“Dạ, thuộc hạ hiểu”

Ba ngày, dân chúng chỉ có thể chống đỡ trong ba ngày, như vậy nhất định phải thả người ba ngày sau. Dương Á Sơ, để xem sau khi thả người người sẽ dùng giá nào bán những thứ người mua giá cao này cho dân chúng, trăm mắt trông chờ. Nếu người cam chịu lỗ như vậy trăm cũng là nhận, còn không...là người can đảm một mình thao túng lương thực cùng muối, đủ để người khiến Dương gia diệt môn.

Từ đội trưởng vẫn thỉnh thoảng nghiên cứu cô gái ngồi yên lặng đằng kia. Nàng không chỉ cự tuyệt đồ ăn của Lộ vương gia, hơn nữa còn một mực xuất thần, nàng đang suy nghĩ cái gì?

Lộ Tùy Tâm đang nghĩ, nếu như ba ba mẹ mẹ thực sự thương tâm khi nàng rời đi, như vậy bọn họ đang làm cái gì? Mẹ mẹ thì sao? mẹ mẹ vẫn đều cho rằng mình vui vẻ là tốt rồi có thỉnh thoảng nhớ tới nữ nhi này hay không? Tình cảnh trong giấc mộng có thật không? Hay chỉ là ảo tưởng trong lòng nàng?

Còn ba ba mà nàng chưa từng hiểu rõ. Hẳn có nhiều hài tử như vậy, thật sự yêu nàng sao?

Nàng không biết, có lẽ là không dám nghĩ đến. Như Triệu Trung Nghiệp nói, trong tiềm thức nàng vẫn luôn bài xích người khác tiến vào thế giới nội tâm của nàng, như vậy là do đâu? Thật ra trong lòng nàng rất rõ ràng, quan hệ giữa cha mẹ chính là khúc mắc lớn nhất chưa được gỡ bỏ. Cho nên nàng khát vọng có một cuộc sống trong gia đình bình thường, nhưng vì nàng không mở lòng nên cuối cùng không được toại nguyện. Tất cả có hay không chính là nhân quả?

Trời cao vì sao lại đưa nàng đến nơi đây, đi tới cái thế giới này? Chẳng lẽ thương hại là thương hại cho nên mới để nàng gặp Dương Á Sơ, cho hẳn khai tâm kết của nàng, làm cho nàng có thể chạm vào cuộc sống bấy lâu hằng ao ước? gặp người có thể bao dung tư tưởng cực đoan trong lòng nàng, chấp nhận nàng với khát vọng bài xích tình cảm, thậm chí dung túng

nàng khỏi cái thế giới yêu cầu hà khắc này, cả đời chỉ có nàng. Này...Nàng thử nghĩ cũng cảm thấy như một giấc mộng.

Đang suy nghĩ thì một đạo bước chân chinh tề cắt đứt.

Cấm vệ quân của Hoàng thượng uy nghiêm đi đến. Từ đội trưởng thấy vậy liền vội đứng dậy hành lễ. Đây chính là trưởng và phó thống lĩnh cấm vệ quân được tín nhiệm nhất.

“Cao đại nhân, ngài đây là...” cấm vệ quân của Hoàng thượng sao lại đến nơi này?

“Truyền khẩu dụ của thánh thượng, thiên lao này do cấm vệ quân tiếp nhận, người là đội trưởng?”

A? “Nga, phải...phải...” đây...đây rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra a? nơi này chẳng qua chỉ giam giữ một nữ nhân thân phận phức tạp, nhưng vì sao lại đem đến toàn chuyện khiến hãn khiếp sợ thế này?

“Rất tốt, người đâu”

“Dạ” hai tên lính tiến lên.

“Đội trưởng, người mang theo mấy tên bộ hạ lập tức đem phạm nhân trong này chuyển đến Bắc thiên lao”

“A? này...xin hỏi Cao đại nhân vì sao lại làm vậy a?”

“Ít nói nhảm đi, bảo người làm thì người làm nhanh lên” nam tử trên mặt có chút tức giận. Phạm nhân này liên quan đến tính mạng cả nhà hãn, tất nhiên không thể qua loa.Lúc hãn nhận được lệnh này cũng thấy run sợ, không biết tại sao Hoàng thượng đột nhiên hạ lệnh như thế, chẳng lẽ có người muốn tới ám sát phạm nhân sao? đây là Thiên lao a, không ai có thể

tiến vào, vì sao lại khẩn trương như vậy? bất quá, lệnh cấp trên là như thế, cũng chỉ còn cách bày trận địa sẵn sàng chờ quân địch đến.

“Dạ, những người khác, đi theo ta” đội trưởng nhanh chóng phân phó mấy tên gác ở đây đi với hắn.

Nam nhân mặc nhung trang đi tới song sắt ôm quyền nói với cô gái bên trong: “Dương phu nhân, tại hạ họ Cao, phó thị vệ cấm vệ quân, nếu phu nhân có điều gì cần yêu cầu cứ việc phân phó cho tại hạ” Hoàng thượng thậm chí còn yêu cầu kiểm tra liên tục thức ăn nước uống mang đến, xem ra nữ tử này rất quan trọng đối với Hoàng thượng.

Lộ Tuy Tâm rũ tròng mắt xuống, xem ra lão công nương đã bắt đầu hành động. Vậy Vũ Mặc Phong sẽ để yên hắn khiêu khích như thế sao?

Nếu không, sẽ không để cho Vũ Mặc Phong phái nhiều người như vậy tới giám sát nàng.

“Hoàng thượng phái cấm vệ quân tiếp nhân tất cả sự vụ của Đông thiên lao, còn đem phạm nhân ở đây chuyển sang Bắc thiên lao?” Vũ Mặc Hiên nghe Vô Thị bẩm báo sau đó nhanh chóng nhìn qua Dương Á Sơ, trên mặt hắn cũng không có chút biến hoá. Tròng mắt loé lên sau đó cẩn thận trầm tư hạ xuống, xem ra Dương Á Sơ đã sớm có chuẩn bị.

“Không chỉ như vậy, Hoàng thượng còn hạ lệnh mỗi thức ăn mang vào đều phải kiểm tra rõ ràng”

“Người lưu ý một chút chuyện trong Đông thiên lao, có chuyện gì bẩm báo ngay cho ta”

“Dạ”

Sau khi Vô Thị đi ra ngoài, Vũ Mặc Hiên ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ vẫn khí nhàn rồi thần định nói: “Nói đi, người tính làm cái gì?”

Tuỳ Tâm bị áp giải đi không lâu Dương Á Sơ đã hỏi thăm tình huống trong thiên lao, hẳn còn tưởng Á Sơ không yên lòng với Tuỳ Tâm, nói cho hẳn biết những gì nghe được từ đội trưởng nhà lao. Bất quá, bây giờ nhìn lại giống như hẳn chính là mong đợi tin tức này.

“Ha ha, Á Sơ cũng không biết làm cái gì” Dương Á Sơ nghiêng người dựa vào nhuyển tháp, ngón tay thon dài vuốt vuốt ngọc tiêu trên tay. Đây vốn là hẳn đưa cho nường tử, lông mi thật dài khẽ rũ xuống, che thần thái trong mắt hẳn.

“Á Sơ, tính tình tứ hoàng huynh chắc là người không biết, hẳn sẽ không cho phép ai làm như vậy với hẳn, người...” Vũ Mặc Hiên muốn nói cái gì rồi lại không biết nói thế nào cho phải. Dương Á Sơ cũng coi như quen biết Hoàng thượng lâu rồi, tính tình như thế nào cũng hiểu rõ. Vậy mà hẳn còn làm như vậy, hẳn còn có thể nói cái gì?

Cũng không nâng mâu, Dương Á Sơ nhìn chăm chú vào ngọc tiêu trong tay, khoé miệng lại dấy lên cười. Tính tình Vũ Mặc Phong đương nhiên hẳn hiểu, nhưng hẳn đưa đại lễ Hoàng thượng, mà không nhận lại cái gì không phải quá thiệt rồi sao? mà việc giam giữ nường tử cũng làm hẳn có điểm bất mãn. Từ hành động mà hẳn thấy, hẳn hoàn toàn có thể khẳng định tâm tư của Vũ Mặc Phong, ba ngày sau hẳn nhất định phải đón nường tử ra ngoài. Không biết nàng ở trong đây có cảm thấy không quen hay không? Nhưng hẳn lại không thể biết.

Nhìn thần sắc của Á Sơ, Vũ Mặc Hiên cũng rũ tròng mắt xuống.

“Có thể nói cho ta biết vì sao người lại biết tư tưởng đặc biệt lần này của nàng?” hẳn đến bây giờ vẫn còn khiếp sợ suy nghĩ của nàng, như vậy hẳn lại càng cảm thấy khó hiểu.

Nghe nói như thế, Dương Á Sơ ngẩng đầu nhìn vào Vũ Mặc Hiên, nhẹ nhàng cười một tiếng, cũng không nói gì.

“Trên người nàng có những thứ vĩnh viễn ta cũng không nhìn thấu, bình thường không biết làm sao có thể làm cho ta ngạc nhiên, rất lâu sau mới có thể hiểu những lời của nàng”

“càng đến gần nàng, ta lại cảm giác mình thật nhỏ bé, sống trong một thế giới nhỏ hẹp” càng làm cho tâm đau hơn.

“Nàng thật là một cô gái kỳ lạ” Vũ Mặc Hiên trầm tư hồi lâu, chỉ có thể hình dung như thế.

Dương Á Sơ nhìn thấy chỗ sâu trong tròng mắt Vũ Mặc Hiên, mày kiếm khẽ nhếch lên. Mặc dù hẳn biết Vũ Mặc Hiên chỉ đơn thuần ái mộ nương tử hẳn, nhưng hiện tại trong ánh mắt không chỉ có như vậy. Nương tử hẳn đặc biệt càng tới càng trầm mê, hẳn cũng không muốn Hiên vương mất khả năng kiềm chế cảm xúc. Xem ra rời khỏi kinh thành là tốt hơn hết, chỉ là hào quang chung quanh nương tử hẳn vô luận như thế nào đều không thể che dấu. Nam nhân tinh mắt trên đời này vẫn có rất nhiều, sau này sao có thể chắc không xuất hiện nam nhân ngưỡng mộ nương tử hẳn? nương tử thật dễ trêu hoa gheo nguyệt a, xem ra hẳn nên đem những lời này nói cho nàng mới được.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 74: Làm Chuyên Gia Tâm Lý Một Hồi

“Tham kiến Lộ vương gia” mười mấy cấm vệ quân canh gác ở Đông thiên lao nhìn thấy người đến vội vàng nửa quỳ thỉnh an!

Trong mắt lạnh lùng của Vũ Mặc Nhiên có ẩn chứa phức tạp, Hoàng thượng thậm chí còn phái cả cấm vệ quân tới, xem ra Dương Á Sơ đã bắt đầu hành động.

“Lộ vương gia, ngài không thể vào” Thống lĩnh cấm vệ quân nhìn người muốn cất bước vội vàng ý bảo những người bên cạnh tiến lên ngăn cản. Vũ Mặc Nhiên quay đầu lại nhìn người vừa nói, một thân hàn khí làm cho người ta không dám nhìn thẳng, nhưng tên cấm vệ quân kia vẫn hơi ngẩng đầu: “Vương gia, thứ cho ty chức làm vậy, Hoàng thượng có chỉ, bất luận kẻ nào cũng không được đi vào. Vương gia, ngài nên đi xin chỉ thị của Hoàng thượng trước! Dù sao bọn thuộc hạ cũng không muốn làm khó a!”

Vũ Mặc Nhiên gật đầu, đi ra ngoài. Hắn muốn đi hỏi Hoàng thượng một chút, vì sao phải bố trí quan binh dày đặc như thế.

Nhìn Lộ vương gia rời đi, cấm vệ quân thở phào nhẹ nhõm, chỉ sợ Lộ vương gia vừa này xông vào.

“Khởi bẩm Hoàng thượng, có Lộ vương xin cầu kiến” tiểu thái giám đi vào quỳ trên mặt đất nói.

“Truyền”

...

“Tiểu Thân tử, ban cho Lộ vương gia ngồi” tam hoàng huynh có lẽ là đi từ thiên lao tới.

“Tạ Hoàng thượng”

Vũ Mặc Nhiên ngồi trên ghế do tiểu Thân tử đưa tới, trầm tư trong chốc lát rồi ngẩng đầu về phía Hoàng thượng đang phê duyệt tấu chương.

“Hoàng thượng, đông thiên lao cấm vệ quân...?”

“Đây là để giám sát con tin”

“Con tin?” nàng bây giờ không phải là phạm nhân, lại biến thành con tin.

“Tiểu Thân tử, đem tấu chương này đưa cho Lộ vương xem” Vũ Mặc Phong từ trên bàn lấy ra một bản tấu chương.

Hộ bộ thượng tấu? Vũ Mặc Nhiên mở ra nhìn, đọc nội dung bên trong, tròn mắt loé lên tinh quang, Dương Á Sơ này thật quá to gan!

“Hoàng thượng chuẩn bị ra sao?” hẳn đúng là dám làm! Trán Vũ Mặc Nhiên nhíu chặt, nếu cứ tiếp tục như vậy, e...

Vũ Mặc Phong thả tấu chương trong tay ra, rũ tròn mắt xuống, bây giờ quyền chủ động nằm trong tay Dương Á Sơ, hẳn chỉ có thể nghe theo! Dương Á Sơ, chưa có người nào dám làm như vậy với trẫm, người sẽ phải trả giá đắt!

Vũ Mặc Nhiên nhìn thần sắc Vũ Mặc Phong, quang mang trong mắt chợt loé.

“Hoàng thượng, Thập Ngàn quốc gần đây có vấn đề gì hay không?” chiến tranh là hết sức căng thẳng, hai bên biên cảnh binh lính ngày càng nhiều, đây là điềm báo của chiến tranh.

Ánh mắt Vũ Mặc Phong tinh quang bắn ra bốn phía: “Đám binh khí kia đã đúc xong chưa?” xem ra hẳn phải nhanh chóng đốn Dương gia, sau đó tập trung đối chiến với Thập Ngàn Quốc, Ngàn Lưu Nhân vọng tưởng nuốt gọn Thiên Vũ, nắm mơ đi!

Vũ Mặc Nhiên nhíu nhíu mày: “Binh khí căn bản đã chuẩn bị, sách lược đối phó với kỵ binh cũng đã bàn qua, chỉ là...”

“Chỉ là Ngàn Lưu Nhân sẽ không ngốc tới mức biết chúng ta có cách phá giải kỵ binh còn đi dùng kế sách đó” cho nên hẳn vẫn đang suy đoán động tác của Ngàn Lưu Nhân.

Vũ Mặc Phong trầm mặc, Tam hoàng huynh nói rất đúng, Ngàn Lưu Nhân sẽ không ngồi chờ chết! Như vậy hẳn có thể nghĩ ra chiến lược gì bây giờ?

Nghĩ tới đây, ánh mắt cơ trí có chút ngưng trọng.

“Như vậy Lộ vương có chủ ý gì hay không?” nhìn thẳng Vũ Mặc Nhiên trong mắt không rõ ý tứ hàm xúc.

Vũ Mặc Nhiên đứng dậy, đi tới hướng Vũ Mặc Phong: “Hoàng thượng, có thể dễ dàng phá giả thể kỵ binh tự nhiên sẽ có những diệu kế khác, mà vừa lúc này người lại đang trong khống chế của chúng ta, sao không để cho thần đi thỉnh giáo một chút?”

Vũ Mặc Phong yên lặng một hồi lâu, khoé miệng chậm rãi lộ ra vẻ cười, trong mắt sáng tỏ để cho Vũ Mặc Nhiên chuyển tầm mắt.

Vũ Mặc Phong đứng dậy: “Tam hoàng huynh, có lẽ bỏ qua nàng là ân hận lớn nhất cả đời người”

Vũ Mặc Nhiên trong lòng cười khố: “Như nàng đã nói bát nước đổ đi không thể thu lại, có lẽ đây cũng là trời cao an bài, dù sao thần cũng không cho được thứ mà nàng muốn”

“Như vậy, Tam hoàng huynh, nếu đã biết sao vẫn còn canh cánh trong lòng?”

“Đây cũng là nguyên nhân khác tại sao thần muốn gặp nàng, thần muốn biết vì sao nàng lại có thể nói không thương là không thương” nếu như nàng từng thật sự yêu hắn, vậy tại sao bây giờ không còn chút tình cảm nào? Có lẽ hắn vẫn canh cánh trong lòng chuyện nàng không có tình cảm với hắn?

“Tam hoàng huynh, trăm không thể để xảy ra bất cứ sơ xuất gì, người hiểu không?” Dương Á Sơ sờ dĩ để hắn đưa nàng đi là đã đoán ra hắn sẽ không giam cầm nàng được lâu, mà hắn đúng là để cho Dương Á Sơ đoán trúng điểm này, giang sơn là quan trọng nhất đối với hắn.

“Thần hiểu” hắn tất nhiên là hiểu, hắn từng đáp ứng phụ hoàng, cả đời này bảo vệ cho Thiên vũ, cho nên tính mạng của con dân Thiên Vũ cũng là tối trọng yếu với hắn.

“Tốt, trăm biết Lộ vương là người hiểu chuyện, Tiểu Thân tử, người theo Lộ vương đi một chuyến”

“Dạ, Hoàng thượng”

“Tạ Hoàng thượng”

Cao thống lĩnh đối với người trong lao có điểm kỳ quái, nếu hắn nhớ không nhầm, lần trước Hoàng thượng triệu tập ba nghìn cấm vệ quân chính

là vì nàng.

Nàng rốt cuộc có bao nhiêu bản lĩnh?

Giờ phút này Lộ Tuy Tâm thấy rất nhớ Dương Á Sơ, mới rời đi không lâu nhưng nàng đã thấy rất nhàm chán, cho nên mới nhớ hẳn! có lẽ nàng không thể làm gì nên mới nhớ hẳn, chỉ là, nàng đúng là đang suy nghĩ về hẳn, nghĩ đến cảm giác lúc hẳn gọi nàng là nương tử!

“Lộ vương tới” thanh âm tiểu Thân tử vang lên phía ngoài phòng giam yên tĩnh, Cao thị vệ vội vàng đi ra.

Mà Lộ Tuy Tâm chỉ thở dài, rũ mi mắt xuống, nhìn tay mình chăm chăm

Vũ Mặc Nhiên nhìn vào thấy nàng đang ngồi đó an tĩnh.

Cấm vệ quân mở cửa nhà lao ra, vũ mặc nhiên khom lưng đi vào, bên ngoài còn đem một cái ghế đến đối diện cái bàn.

“Vương gia, mời”

“Các người cũng đi xuống đi” lời nói trên khuôn mặt không chút thay đổi của Vũ Mặc Nhiên làm cho cấm vệ quân ngậy ra trong chốc lát, tiện đà nhìn Thân công công ở bên ngoài, thấy công công khẽ gật đầu mới dám đáp: “Dạ”

Cấm vệ quân tất cả cũng đi ra phía bên ngoài, nơi này chỉ còn Vũ Mặc Nhiên cùng Lộ Tuy Tâm.

“Cứ như vậy không muốn thấy bản vương sao?” thanh âm Vũ Mặc Nhiên khẽ ba động, nhưng trầm thấp ôn hoà, không có vẻ lạnh lùng vô tình như ngày thường.

“vương gia nếu đã tới thì mời ngồi” Lộ Tuy Tâm rốt cuộc cũng ngẩng đầu lên nhìn nam tử phía trước! vẻ mặt bình tĩnh để cho ánh mắt Vũ Mặc

Nhiên buồn bã

Nhìn hẳn, Lộ Tỳ Tâm không biết nên nói cái gì cho phải? nàng đã nói rõ cho hẳn mà hẳn vẫn cứ canh cánh trong lòng, nàng không biết làm thế nào mới có thể làm hẳn hoàn toàn quên đi nữa.

Vũ Mặc Nhiên ngồi xuống, trong con người nhìn thật sâu vào người trước mặt, hẳn phát hiện ra Uông Tỳ Tâm bây giờ không thể tìm ra điểm nào tương đồng trong trí nhớ của hẳn.

“Vương gia muốn tìm Uông Tỳ Tâm trước kia ở trên người ta sao?” Lộ Tỳ Tâm nhớ lại người vì tình mà giao ra tất cả kia, bây giờ nàng mới có chút hiểu được tâm tình của nàng ta lúc đó! Yêu một nam nhân không thương mình, nhưng vẫn nguyện ý vì người này mà trao hết tất cả! nàng, cuối cùng có không oán không hối hận hay không? Điểm này có lẽ chỉ có Uông Tỳ Tâm mới biết.

“Nếu vậy trên người người có sao? có những gì nàng từng trải qua sao? ta thậm chí không thể cảm giác được những thứ đó” Vũ Mặc Nhiên nhìn thẳng vào nàng nói.

Lộ Tỳ Tâm khẽ mỉm cười, hẳn rốt cuộc cũng phát hiện ra nàng khác Uông Tỳ Tâm.

“Thật ra vương gia không thể từ bỏ được là bởi vì vương gia không thể tiếp nhận việc Uông Tỳ Tâm thay lòng đổi dạ phải không? Uông Tỳ Tâm từng là tiểu thiếp của người, thậm chí còn yêu người, mặc dù bắt người chờ đợi như vậy là bất công, người vẫn cho rằng chỉ cần một ánh mắt ôn nhu, hoặc vài câu xin lỗi áy náy là Uông Tỳ Tâm sẽ tha thứ cho người, có phải không? Mà không phải ta bây giờ, đối với Vương gia không hận không oán, coi Vương gia như người xa lạ, còn yêu nam nhân khác, gả cho hẳn, đây là điểm Vương gia không cách nào tiếp nhận được”

“Không...” Vũ Mặc Nhiên muốn giải thích nhưng lại bị nàng cắt đứt.

“Đây chính là cái gọi là tự ái của nam nhân, cho dù mình không thương nữ nhân, chỉ cần là đã qua tay mình thì không thể tái giá với người khác, phải không?”

Vũ Mặc Nhiên muốn nói ra nhưng không thể nói được, bởi vì nàng nói rất đúng, hẳn quả thật không cách nào tiếp nhận việc nàng tái giá cho người khác, nhưng mà...

“Cũng có thể coi là bây giờ bản vương yêu người cho nên mới không tiếp nhận việc người tái giá” nhìn thật sâu vào vẻ mặt của nàng, Vũ Mặc Nhiên cảm giác tim mình đập càng nhanh, hẳn muốn biết nàng phản ứng thế nào với những lời này.

Lộ Tùy Tâm nhường mày

“Cho dù người vì yêu ta mà không tiếp nhận được sự tình, như vậy ra chỉ hỏi Vương gia một vấn đề, nếu ta nói Vương gia bỏ hết trách nhiệm với triều đình, giải tán tất cả thế thiếp trong phủ, sau này ngao du bốn bể cùng ta, hơn nữa không được lấy người khác. Về điểm này Vương gia vĩnh viễn không làm được”

“Cho nên người gả cho Dương Á Sơ, đơn giản là vì hẳn có thể làm được?” Vũ Mặc Nhiên cắt đứt lời của nàng.

“Không, vương gia nhầm rồi, ta gả cho Dương Á Sơ vì ta không tìm được bất cứ lý do gì để cự tuyệt hẳn, hơn nữa điều quan trọng nhất là hẳn khiến ta động tâm. Một nữ nhân khi động tâm thì sẽ dễ dàng yêu nam nhân kia, sự thật chứng minh lựa chọn lúc đầu của ta là rất sáng suốt! Trên đời này chỉ có hẳn là phu quân của ta! Không phải vương gia không tốt, mà là người thật sự không thích hợp với ta! Uống qua Mạnh bà thang, ta cũng đã quên hoàn toàn tình cảm với Vương gia trước kia, sau khi tỉnh lại cũng chưa từng động tâm với người”

“Tại sao?” Vũ Mặc Nhiên vẫn có chút không cách nào tiếp nhận.

“Lộ vương gia, không có tại sao, yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu, ta cũng không thể giải thích được! Đó là cảm giác ở trong lòng, Vương gia có hiểu không?” Lộ Tuy Tâm nhẫn nại nói với hắn. Khúc mắc của Vũ Mặc Nhiên đúng là cần phải cởi bỏ, nếu không thỉnh thoảng hắn lại đem tới phiền toái cho nàng, đây không phải điều nàng mong muốn. Cho nên bây giờ nàng vô cùng kiên nhẫn giải thích cho hắn.

Yêu chính là yêu, không yêu chính là không yêu? Trong lòng Vũ Mặc Nhiên mơ hồ đau nhói, nàng thật không còn tình với hắn, hắn không phải không thừa nhận điểm này.

“Nếu ta có thể làm được lời người nói, người có cho ta một cơ hội hay không?” trong lòng hắn mong đợi hỏi.

“Cái gì?” Lộ Tuy Tâm hơi kinh ngạc, nhưng rất nhanh phục hồi lại tinh thần.

“Lộ vương gia, ta đã nói rồi, ta không có tình cảm với người, cho nên dù người có làm được ta cũng không lựa chọn người”

Vũ Mặc Nhiên nhíu mày: “Người không phải nói vì ta không làm được những thứ này mới động tâm với Dương Á Sơ hay sao?”

Lộ Tuy Tâm nhin không thét lên một tiếng chói tai, Vũ Mặc Nhiên này quả thực đã yêu đến ngu ngốc rồi, nàng nói rõ ràng như vậy, sao hắn vẫn không chịu hiểu?

(PN: cái này gọi là mặt dày đó chị =.,+, đẹp trai không bằng chai mặt có khác)

“Lộ... Vương... Gia...”

“Ta gả cho Dương Á Sơ bởi vì hắn khiến tâm ta động, là bởi vì ta yêu hắn, người hiểu không” Lộ Tuy Tâm đang trả lời nghiến răng nghiến lợi!

“Cho nên ta mới không cho phép hấn lấy thiếp, bởi vì ta muốn độc chiếm hấn, đây chính là yêu, yêu là ích kỉ, là có thêm dục vọng, muốn độc chiếm, đây cũng là đạo lý nam nhân các người vĩnh viễn không hiểu được, giống như Lộ vương phủ nhiều thị thiếp như vậy nhưng trong lòng các nàng đang nghĩ cái gì? Vương gia người có biết không? Bởi vì Vương gia người không hiểu, cũng vì người không cần, cho nên bọn họ mới ngầm tranh đấu, cuối cùng mất luôn cả nhân tính, tính mạng trong mắt các nàng chẳng là gì, chỉ còn lại có sự sùng ái của Vương gia mới là quan trọng nhất. Đây là do nam nhân không hiểu cái gọi là yêu nên mới tạo thành tội khôi hoạ thủ”

Là như thế phải không? Vũ Mặc Nhiên nhớ lại Vụ nhi muốn nàng chết vô cùng tàn độc, nhớ tới lục đục trong hậu viện.

“Vậy nếu Dương Á Sơ muốn lấy thiếp thì sao?” nàng sẽ làm gì?

“Ta sẽ rời hấn đi, bởi nếu như hấn lấy thiếp, ta yêu hấn nên không cách nào chấp nhận sự tồn tại của nữ nhân khác, cho nên cuộc sống sau này sẽ vì ghen tỵ mà sinh ra hận, cuối cùng sẽ đánh mất bản thân, sẽ nghĩ cả đến việc giết người cho thoả hận” Bất quá nàng sẽ không cho phép mình biến thành như vậy, nếu có một ngày Dương Á Sơ không còn yêu nàng, chỉ sợ nàng vẫn còn yêu hấn, vậy nàng sẽ mỉm cười từ bỏ. Tình yêu là trải nghiệm quan trọng nhất của con người, cũng là toàn bộ nhân sinh! Tình yêu đến, làm cho nàng nhận ra trái tim của mình, nắm lấy thật chắc, nếu có ngày duyên phận chấm dứt, như vậy cũng nên quyết đoán buông tay!

Wũ Mặc Nhiên rung động trong lòng cực mạnh, là vì như vậy sao? cho nên nàng mới yêu cầu nam nhân chung thủy? Không phải vì nữ nhân quá tham lam mà bởi vì nam nhân không làm tốt? không chung thủy cho nên nữ nhân mới ghen tị? mới tranh thủ tình cảm? cuối cùng là sinh ra hận?

Là bởi vì như vậy phải không?

“Lộ vương gia, nếu như người không đưa nhiều nữ nhân vào vương phủ như vậy, hơn nữa chỉ lấy một nữ nhân thì làm gì có chuyện hậu viện lại biến thành chiến trường? làm gì có người chết đâu?” nếu như hấn là nam nhân có trách nhiệm thì sẽ không có bi kịch của Uông Tùy Tâm, và có lẽ cũng không có sự xuất hiện của nàng rồi. cho nên con người sau này mới quy định nam chỉ có một vợ. Mặc dù không phải tất cả nam nhân đều làm được nhưng lúc đầu cũng có tiến bộ.

“Người...” Vũ Mặc Nhiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn thẳng vào nàng.

Lộ Tùy Tâm lại chậm rãi nói: “Vương gia cho là nữ nhân không đáng để người phải dụng tâm, cho nên mới nối tiếp đưa về phủ, sau đó hô chi tắc lai, tiếp xúc một hai lần, hậu viện như vậy có để Vương gia bớt lo không? Không có, nếu như Vương gia chỉ có một phu nhân thì làm sao có tình cảnh như vậy? điểm này Vương gia có tưởng tượng ra được không?” nam nhân trong gia tộc phong kiến lấy nhiều nữ nhân cũng chỉ vì khai chi tán diệt, nối dõi tông đường, nhưng lại không biết rằng, đó chính là nhân tố trực tiếp bóp chết đời sau. Bởi vì có quá nhiều nữ nhân tranh đấu sẽ có nhiều thai nhi phải chết. Cuối cùng còn lại được mấy người?

Nghĩ được như vậy, Lộ Tùy Tâm nhẹ thở dài, đạo lý đơn giản như thế mà lại không có người nào nguyện ý hiểu.

Đây cũng là bi ai của đại đa số nam nhân! Bởi vì bọn họ không quản được tâm tư thay đổi thất thường, cho dù trong lòng biết nhưng lại không muốn đi thừa nhận.

“Lộ vương gia, những gì nên nói ta cũng đã nói rồi, đây cũng là lần cuối cùng ta giải thích với người chuyện này, sau này ta hy vọng Vương gia có thể lấy lại phong độ của nam nhân, cười một tiếng xoá bỏ ngàn oán hận, được không?” nàng cũng coi như tha thứ cho nam nhân này, mặc dù chỉ bằng việc nhị phu nhân của hấn hại nàng thương thế như vậy cũng đủ lý do để nàng hận rồi.

Cười một tiếng xoá bỏ ngàn oán hận “vậy...bản vương...cũng có thể trở thành bằng hữu của người có phải không?” Vũ Mặc Nhiên kinh ngạc nói, trong lòng còn đang chấn động vì lời của nàng! Là chính hắn đã tạo nên cừu hận của nữ nhân?

Bằng hữu? Lộ Tuy Tâm ngạc nhiên: “Vương gia nói bằng hữu là bằng hữu như thế nào? Là vô tình gặp được lúc gặt đầu chào hỏi bằng hữu? điều đó đương nhiên có thể” về phần những thứ khác, nàng thật sự không muốn dính líu cùng hắn, quá nhiều phiền toái! Không chừng sau này hắn lại đưa tới nữ nhân muốn hãm hại nàng cũng nên!

Nhìn thần sắc của nàng, trong mắt Vũ Mặc Nhiên hiện lên khổ sở! Thì ra tất cả đều liên quan trực tiếp đến hắn a. Như vậy trong lòng nàng nhất định là xem thường hắn, cho nên ngay cả bằng hữu cũng không muốn.

“Nói vậy Vương gia trong lòng trả lời như thế nào thì ta cũng có ý như vậy, bây giờ đã muộn, ta cần nghỉ ngơi” hắn mà đi nhất định nàng phải nhờ người mang nước tới cho nàng, nói nhiều như thế đến nàng cũng phải giật mình! Bất quá Vũ Mặc Nhiên cũng cần phải giải quyết cho nhanh, nhưng....không biết những lời nàng nói có nghe lọt vào tai hắn không? Nếu như vẫn không thể mở khúc mắc trong lòng hắn chắc nàng học máu mất, hy vọng là hắn không làm...phí công nàng tối nay một phen dụng tâm khổ sở khai đạo! sau này nàng không muốn nhìn thấy vẻ mặt thương tổn của hắn bày ra ngoài, cũng không muốn hắn nghĩ Dương Á Sơ chiếm lấy tất cả đồ vật của hắn.

“Tuỳ Tâm, lần trước người phá giải thế kị binh là học được từ đâu?” Vũ Mặc Nhiên nhìn sâu vào nữ tử trước mắt, lời giả thích của nàng là nhất tâm kiến huyết, đặc biệt như vậy, đem thế nhân không coi là gì, cứ như thế thân nhiên nói ra.

Có lẽ Dương Á Sơ nói rất đúng, hắn không xứng với nàng!

Cái gì? Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn chăm chăm vào hấn, phá giải thế kỵ binh là nàng đọc được trong sách giáo khoa a, nhưng nàng sao có thể nói cho hấn biết?

“Ta chỉ tình cờ đọc được trong một quyển binh pháp mà thôi, nếu người hỏi chúng ở đâu thì ra cũng không biết, còn nữa, ta cũng không hiểu rõ bố trí phòng binh, lần trước ta nói là do nhớ được lý luận kiến thức trên lý thuyết mà thôi, thực chiến kết quả như thế nào ta cũng không biết”

“Cái gì?” nàng nói gì? Trong sách binh pháp? Lý luận kiến thức?

“ta nói đều là sự thực a, ta thật sự không hiểu bày binh bố phòng, lần trước là do tình cờ nhớ được một đoạn mà thôi...” nhìn Vũ Mặc Nhiên kinh ngạc trước bộ dáng của nàng, Lộ Tuy Tâm không biết giải thích như thế nào!

“Ý người là, đây là do ngẫu nhiên đáp được, chỉ là nhìn qua trong sách?” không thể tin nổi nói lại một lần nữa, Vũ Mặc Nhiên hỏi.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu, nhìn thẳng vào hấn, để cho hấn nhìn thấy vẻ mặt như đưa đám của nàng: “Là thật, nói ta các người có lẽ không tin, ta chỉ là ngẫu nhiên đáp trúng thôi”, nếu nàng bảo là Mao Trạch Đông nói thì biết đi đâu mà tìm cho bọn hấn? Đừng nói đến nơi này, chính nàng cũng chưa từng gặp ông ấy, chỉ là xem được bức ảnh trong sách thôi, bất quá công lao vĩ đại cũng biết không ít! Dù sao Trung Quốc làm gì có ai không biết đến Mao Trạch Đông, nếu có cũng là đứa trẻ mới sinh thôi a.

“này...” trực giác Vũ Mặc Nhiên mách bảo không tin được chuyện kì dị như vậy, nhưng nàng nói thế hấn còn biết làm gì được nữa.

“Đã muộn rồi, ta cũng buồn ngủ, Lộ vương gia, mời” nàng bây giờ ước gì hấn mau mau rời đi, nói chung sau này tốt nhất đừng gặp mặt lại.

“Bản vương cáo từ” Nhìn nàng đồn dập, Vũ Mặc Nhiên mặc dù cảm thấy mất mát nhưng hẳn biết, hôm nay nàng nói với hẳn nhiều như vậy cũng là hy vọng hẳn quên được! nàng gỡ bỏ hiểu lầm, hơn nữa giả thích kỹ càng, cho hẳn biết không phải nàng hận hẳn nên mới bỏ đi, mà là nàng thật sự không yêu hẳn, hơn nữa nàng đã tìm được nam nhân mang lại hạnh phúc cho mình! Một nam nhân chỉ lấy mình nàng! Dương Á Sơ có phải từ lần gặp đầu tiên đã hiểu được mong muốn của nàng cho nên mới biết nàng sẽ không yêu hẳn.

Tất cả những gì trải qua đều theo gió tiêu tán! Cô gái đặc biệt như thế không thích hợp ở trong Vương phủ của hẳn, như vậy là phá huỷ nàng, mà hẳn đúng là không làm được như nàng muốn. Cho nên cứ như vậy đi...nàng hạnh phúc là tốt rồi!

Bất quá nàng phá giải kỵ binh là do tình cờ sao? sách binh pháp kia có thể nói thật là thiên thư.

...

“Vương gia, Lộ vương gia mời từ Đông thiên lao ra ngoài” Vô Thị bậm báo.

Tam hoàng huynh? Vũ Mặc Hiên nhìn thoáng qua Dương Á Sơ, hẳn không có phản ứng!

“Người đi xuống đi, chú ý hơn xem có động tĩnh gì”

“Dạ” Vô Thị len lén đánh giá một cái nam tử tuyệt mỹ kia, vì sao hẳn không có phản ứng gì? Nghe thấy thê tử của mình cùng một chỗ với Lộ vương gia mà hẳn cũng không phản ứng sao?

Vũ Mặc Hiên nhìn vẻ mặt Vô Thị cũng không phải không hiểu, tròng mắt loé lên, hẳn cũng tò mò Dương Á Sơ vì sao lại hiểu rõ nàng như vậy?

“Hiên vương muốn hỏi ta vì sao không phản ứng phải không?” Dương Á Sơ nhướng mày cao nhìn Vũ Mặc Hiên hỏi.

“Á Sơ huynh nguyện ý thoả mãn tính tò mò của Vũ Mặc Hiên sao?”

Dương Á Sơ ngồi thẳng người, lấy chén trà trên bàn nhấp một chút rồi lên tiếng: “Bởi vì ta hiểu rõ tâm tư nương tử nhà ta, nàng là muốn gỡ bỏ tâm kết trong lòng Lộ vương gia”

“Chỉ đơn giản như vậy?” Vũ Mặc Hiên nhướng mày lên.

“Chỉ đơn giản như vậy”

“Á Sơ huynh thật có tự tin lớn như vậy? hay là huynh hiểu rõ Dương phu nhân lần này?” bọn họ biết nhau cũng không lâu a, vì sao lại hiểu rõ... cùng tín nhiệm như vậy?

Dương Á Sơ phảng phất như thấy được cảnh tượng lần đầu tiên nhìn thấy nàng: Một thân y phục thô sơ đứng ở trong gió, uy phong khê trêu đùa trên tay áo nàng, trong con người như nhìn thấy cả đất trời rộng lớn, nụ cười động lòng người, lời nàng nói ra làm cho hãn rung động, bởi vì khi đó chính là điều duy nhất hãn muốn hướng tới, lại được nói ra bởi một nữ tử, so với hãn còn rộng lớn hơn, phi thường hơn, nhìn xa hơn hãn, một khắc kia hãn cảm nhận được nhịp đập của trái tim. Hãn biết nữ tử này chính là người quan trọng hơn cả tính mạng hãn.

Sau đó càng đến gần nàng, hãn càng không thể khống chế được, cũng càng hiểu rõ nàng! Hãn cho rằng mình hào hiệp, nàng còn hào hiệp hơn hãn. Hãn cho là mình cố chấp, nàng so với hãn còn cố chấp hơn. Hãn cho là hãn nhìn thấu, nhưng nàng còn nhìn thấu mọi chuyện hơn nhiều. Hãn dùng tâm để nhìn nàng, cũng ngày càng hiểu trái tim mình, cho nên mới khát vọng được đứng bên cạnh nàng.

Vũ Mặc Hiên thấy vẻ mặt của Dương Á Sơ, đem mắt mát bỏ vào chỗ sâu kín nhất trong lòng, hãnh hiều nàng so ra còn kém xa Á Sơ.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 75: Cơ Hội Tan Biến

Cung điện Thái tử Thập Ngân quốc.

“Thái tử điện hạ, cơ hội tới rồi”, một nam tử tầm ba mươi hừng phấn xông vào nghị sự điện! Tóc đen xoã tung, tán ở trên khuôn mặt nhất thời làm cho người ta không nhìn ra bộ dạng hẳn, nhưng quang mang cùng hừng phấn mãnh liệt trong mắt thì không thể bỏ qua.

Người này vô danh, không ai biết hẳn tên là gì, người người gọi hẳn là Vô danh, hẳn cũng vui tươi hơn hờ đáp lời! Có thiên phú cực kì kinh người, thiên tú, tính cách có chút cuồng nhiệt. Hẳn là người Ngân Lưu Nhân phát hiện ra đem về làm trợ thủ.

Ngân Lưu Nhân đứng lên hướng người đưa tay ý bảo ngồi xuống từ từ nói. Cũng không lên tiếng vì lời nói tiếp theo mới là trọng điểm.

“Thái tử, theo suy tính của thuộc hạ, cơ hội lần này có thể nói là trời cao ban cho, nếu có thể thành công thì Thiên Vũ hoàng triều sẽ tổn thất nặng”

“Thái tử...” Âm Dạ đi đến người có hơi kinh ngạc, Vô Danh sao tự nhiên lại xuất hiện?

“Chuyện gì?” Ngân Lưu Nhân nhìn Âm Dạ một cái, ý bảo hẳn nói.

“Có tin tức mới truyền đến” âm dạ đi tới bàn, đem từ trong ngực trải ra bàn một tấm vải, rồi lại lấy một lọ thuốc đổ vào chén trà, trải ra tấm vải.

Yên lặng chờ trong giây lát, bên trên hiện lên mấy chữ. Rồi cầm lên cho Ngân Lưu Nhân.

Thấy chữ bên trên, sắc mặt Ngân Lưu Nhân biến thành khiếp sợ, sau đó lại nhìn về phía Vô Danh.

“Vô danh, nói những gì người biết, có cơ hội như vậy sao?”

“Dạ, Thái tử, thuộc hạ đã nghiên cứu kỹ các vì tinh tú của Thiên Vũ, phát hiện bên cạnh thiên mệnh tinh của Thiên Vũ có một tinh tú tầm thường đang loé lên, lần này tinh vị có thể nhất khiên mà động bách phát, nếu diệt trừ tinh vị nhân này, mệnh tinh bảo vệ Thiên vũ cũng sẽ biến mất một vì tinh tú, thiếu một tinh tú sẽ khiến Thiên Vũ lâm vào khốn cảnh, mà nếu Thập Ngân quốc ta xuất binh, không chỉ lập công lớn, còn có thể theo ý thiên mệnh. Chỉ là...”

“Chỉ là cái gì?”

“Chỉ là thuộc hạ nghĩ ngôi tinh tú loé lên có thể tùy thời biến mất, nói cách khác nếu như không phải diệt trừ, mà là tinh tú này tự biến mất, như vậy không thể động thủ lần nữa, bởi vì...vì tinh tú này có năng lực siêu phàm. Đến lúc đó ngược lại sẽ khiến Thập Ngân quốc lâm vào tình cảnh khốn cùng.”

Ánh mắt dưới mái tóc đen của Vô danh cũng thấy khốn hoặc, hần lần đầu tiên phát hiện chuyện kì lạ như thế.

“Bản cung đã chuẩn bị tâm lý, Vô danh, người lui xuống đi” Ngân Lưu Nhân rũ tròng mắt xuống. Trong lòng nghĩ đến lời Vô danh vừa nói và những gì Lưu Tinh chuyển đến! Vì tinh tú Vô danh nói hẳn là nàng, bây giờ nàng đang ở trong tay Vũ Mặc Phong, mà Dương Á Sơ vì nàng nắm giữ mạch sống của Thiên vũ, nếu Vũ Mặc Phong trừ khử nàng, Dương Á Sơ nhất định sẽ giận chó đánh mèo, đây đúng là cơ hội ngàn năm có một.

“Dạ, thuộc hạ cáo lui” Vô danh xoay người đi ra ngoài, xem ra Thái tử cũng đã có kế sách.

Ngân Lưu Nhân lại nhìn tin tức một lần nữa, trong lòng rất phức tạp, hẳn muốn khởi binh sao? tử sĩ ẩn nấp ở Thiên Vũ chính là vũ khí bí mật của Thập Ngân quốc. hai quân tử thí chỉ có cách giết chết tướng lĩnh đối phương.

“Ám dạ, người cứ nói đi?”

Ám dạ hạ mắt xuống, hẳn biết chủ tử đang suy nghĩ cái gì, cơ hội như thế bỏ qua thật đáng tiếc. Thái tử không phải là muốn nhất thống thiên hạ, trở thành đế vương thiên địa sao? cơ hội lần này không thể bỏ qua, bất kể có thành công hay không vẫn phải thử.

“Thái tử, thuộc hạ cho là thái tử phải làm loạn tặc nhu đoạn” (ý nói ra tay thì không được mềm yếu, phải quyết đoán)

Nàng, nàng quả thật không đáng giá để hẳn bỏ qua cơ hội lần này, chỉ là ra tay giết nàng, nhưng hẳn đúng là không đành lòng.

“Thái tử, người đừng quên, nàng ta đã là thê tử của người khác” trong lòng Ám dạ cũng vì nữ tử kia thở dài, nàng đúng là cô gái kì lạ! Nếu không có xuất thân như vậy thì có lẽ nàng là nữ nhân xứng đôi với Thái tử nhất trên thế gian này, nhưng trời cao đúng là đang bỡn cợt a! nàng bây giờ không chỉ ở trong thiên lao, còn là thê tử của người khác, đã không xứng để thái tử làm tất cả vì nàng rồi.

Thê tử người khác? Đúng vậy a, nàng đã gả cho Dương Á Sơ, hơn nữa cơ hội lại tốt như vậy, có thể làm cho Thiên Vũ tổn thất nặng, nhưng mà...

“Thái tử, xin hãy hạ lệnh” ám dạ quỳ trên mặt đất ngưng trọng nói.

Khuôn mặt tuấn lãng của Ngân Lưu Nhân lần đầu tiên xuất hiện do dự! Hẳn sao lại như vậy? Tuỳ Tâm...nghĩ đến cô gái kia, trong lòng Ngân Lưu Nhân rất không muốn bỏ. Có lẽ đây là kiếp số trời cao ban cho hẳn. Nghĩ như vậy, Ngân Lưu Nhân nhắm mắt lại chậm rãi, lát sau mở mắt ra.

Tuỳ Tâm, thật xin lỗi, bản cung phải làm như vậy! Nếu như giết chết người, Dương Á Sơ tất sẽ không bỏ qua, cho dù hẳn không trả thù thì tinh thần cũng sẽ lung lạc, bởi vì người là nhược điểm lớn nhất của hẳn! Mà là thiên tài quan trọng của Thiên Vũ, diệt trừ người, chẳng khác nào loại đi được Dương Á Sơ, tinh tú của Thiên Vũ mất đi một. Cho dù đế vương tinh của Vũ Mặc Phong mạnh bao nhiêu, hộ vệ tinh của Vũ Mặc Nhiên lợi hại bao nhiêu, Bản cung công phá Thiên Vũ sẽ dễ dàng hơn, sự xuất hiện của người có lẽ là trời cao phái tới để hoàn thành mong muốn thống nhất thiên hạ của Bản vương! Như vậy người phải biến mất!

(vâng, ta xin có một nhận xét ở đây. 1: Ngân ca à, anh quá là đều đi, thế mà lúc nào cũng nói mình yêu, mình động tâm, đối mặt với tham vọng bản thân thì chẳng là cái quái gì hết, đúng là *đế vương vô tình* như chị Tâm đã nói, cho dù anh có do dự vẫn ko thể đồng tình được. 2: bây giờ mọi người đã hiểu tại sao chị Tâm lại chọn anh Sơ chưa hả, đừng cần nhả nha, chỉ có anh Sơ là xứng đáng nhất thôi, từ đầu đến cuối truyện chỉ duy nhất nghĩ cho chị Tâm, yêu ko đòi hỏi, ko suy nghĩ, ko hiểu nhầm, ko trách cứ, và ko suy tính như 3 anh còn lại*trừ Hiên ca đáng thương của ta ra*, anh Sơ dùng hết tính mạng để bảo vệ, còn mấy anh này làm gì???? Tính toán đến như thế, thật là.....Ai.....dám cho chị Tâm chết, hự hự)

“Điện hạ” ám dạ ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân, hẳn biết Thái tử có thể làm như vậy.

“Ám dạ, người cho là mười tên tử sĩ này sẽ nắm chắc bao nhiêu?”

“Này...” mười tên tử sĩ cũng là đệ nhất cao thủ, nhưng nếu đối phương chuẩn bị kĩ càng quá cũng thật khó khăn! Bất quá tử sĩ lợi hại nhất chính là

liều mạng.

Ngân Lưu Nhân suy nghĩ sâu xa, nếu bỏ qua cơ hội lần này, vậy thì phải tiếp tục chờ, nhưng nếu nắm chắc kết quả sẽ gặp bội, nếu thành công chính là cơ hội tốt nhất để hãn khởi binh. Mà nếu không thành công cũng chỉ hy sinh mười tử sĩ. Nên nhớ người được việc tất sẽ phải hy sinh.

“Truyền khẩu dụ của ta, mười tử sĩ có thể xuất binh, ám sát mục tiêu, chú ý chỉ có một cơ hội, thất bại thì tự biết giải quyết thế nào rồi đấy” cũng chỉ có cơ hội ám sát một lần, không có lần thứ hai, Vũ Mặc Phong cũng không phải ngu ngốc, đến lúc đó không chừng nhân cơ hội này vô đến trả hãn, đến lúc đó ngược lại tặng thêm mục tiêu cùng Vũ Mặc Phong hợp tác, nếu như vậy không thể bù nổi tổn thất.

“Dạ” ám dạ biết ý của Thái tử, bất kể có thành công hay không, mười tên tử sĩ nhất định phải chết, thân là tử sĩ không phải chuyên đi ám sát sao? nếu như thành còn có thể chết một số người, còn nếu như không, vậy lần này tổn thất rất lớn, mười tử sĩ a!

Nghĩ như vậy, khí phách trên mặt Ngân Lưu Nhân nhìn không sót một cái gì, hãn sẽ không vì một nữ nhân mà bỏ qua cơ hội tốt như vậy, chỉ sợ... là nàng!

“Truyền lệnh”

“Dạ, điện hạ”

Trên bầu trời xuất hiện một ánh sáng hiếm thấy, tất cả đều đã bắt đầu!

Thiên lao Thiên Vũ

Lộ Tùy Tâm giật mình thức dậy, nàng bị một cơn ác mộng tỉnh lại, không biết tại sao trong lòng nàng cảm thấy sợ hãi, có một cỗ bất an cứ dâng lên không biến mất, là có chuyện gì xấu sắp xảy ra sao?

“Kia...”

“Phu nhân có gì cần phân phó?” Cao thị vệ bị thanh âm của Lộ Tỳ Tâm làm cho tỉnh lại.

“Cho ta chút nước” nàng rất khát, trong lòng cũng cảm thấy nao nao.

“Dạ, xin chờ một chút” bưng tới một chén nước, từ trong ngực móc ta một cây ngân châm thử qua, nhìn thấy ngân châm không đổi gì khác mới bảo binh sĩ bên ngoài mở cửa ra để hẵn tự mình đưa vào, đặt ở trên bàn: “Phu nhân, mời”

“Bây giờ mới qua canh ba, phu nhân uống nước xong rồi nghỉ ngơi thật tốt đi” từ khi tiếp nhận nơi này hôm qua, Cao thị vệ quả thật kinh ngạc, nàng không nói gì, trừ ngủ còn lại đều ngồi đó an tĩnh, tối hôm qua Lộ vương gia đến nói chuyện cùng nàng thì mới thấy mở miệng, hôm nay ban ngày lại trở về an tĩnh.

Lộ Tỳ Tâm nhìn nước ở trên bàn, bắt đầu từ hôm qua, thức ăn của nàng cũng được kiểm tra kỹ càng! Từ điểm nhỏ này cũng thấy Vũ Mặc Phong rất cẩn thận. Không biết phải ở trong này mấy ngày đây? Tối nay đã là tối thứ hai rồi, lão công nhà nàng không biết đang làm cái gì? Trong lòng sinh ra cảm giác không phải an mà cũng không biết là gì nữa? hy vọng sẽ không xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

Suy nghĩ một chút, lấy cốc nước trên bàn, Lộ Tỳ Tâm đang định uống thì thanh âm bên ngoài làm cho nàng ngừng lại, hình như bên ngoài có tiếng người đánh nhau? Nơi này là Thiên lao, tại sao lại có tiếng đánh nhau? Trừ phi có người tới cướp ngục. Không...không đúng, nghĩ tới đây, Lộ Tỳ Tâm cũng thấy căng thẳng.

“Phu nhân không cần lo lắng, phía ngoài không có chuyện gì” mặc dù nói lời an ủi nhưng trên mặt Cao thị vệ vẫn là có chút ngưng trọng! Có

người thậm chí can đảm xông vào Thiên lao, hơn nữa còn là Đông thiên lao bố trí dày đặc cấm vệ quân.

Bất quá vô luận bên ngoài phát sinh chuyện gì, hẳn cũng không thể đi ra ngoài, hẳn nhất định phải bảo vệ Dương phu nhân.

“Cao thống lĩnh, bên ngoài có mười hắc y nhân, võ công cao cường, hơn nữa còn đang cố ý muốn xông vào” một cấm vệ quân bị thương báo cáo.

Cái gì? “Truyền tin tức, cầu thêm viện binh, nhất định phải ngăn lại, không để bất cứ ai đi vào” Là kẻ nào ăn gan hùm mật gấu? biết rõ có cấm vệ quân bảo vệ mà còn dám ngang nhiên xông vào!

“Dạ”

Tình trạng bên ngoài rất thảm, cấm vệ quân đã bị thương một nửa nhưng vẫn còn đang cố gắng chặn trụ! Trong đó có một gã hắc y nhân nhìn thấy có người đang định phát tín hiệu cầu cứu, liền đem kiếm trong tay vung một nhát trí mạng ngăn cản tín hiệu phát ra.

Huýt một tiếng sáo, một tên gấn ít thuốc bột trên không trung, vốn trong lúc mọi người đang chống cự đột nhiên toàn thân không có khí lực, ngã xuống đất. Nhìn cấm vệ quân ngã dưới đất, một hắc y nhân huýt sáo, mấy người liền tụ lại trước cửa nhà lao, bất quá bên trong rất an tĩnh nên bọn họ cũng không dám mạo muội tiến vào.

Nhìn sắc trời một chút, người canh bên ngoài vừa huýt sáo ý bảo hai gã hắc y nhân tiến lên! Tối nay sở dĩ bọn họ toàn thể xuất động vì nhận được lệnh là chỉ ám sát một lần duy nhất, nếu thất bại tất cả đều phải chết, mặc dù chết đã là điều sớm định với bọn họ nhưng nếu chưa hoàn thành nhiệm vụ, như vậy là mất thể diện của tử sĩ, cho nên mục tiêu nhất định phải chết.

Đang định huýt sáo ra lệnh, một cỗ sát khí vọt tới để cho tên cầm đầu chấn động toàn thân. Võ công người này cao hơn bọn họ rất nhiều, nhìn

phòng bị trong này cũng không chỉ có một trăm tên cấm vệ quân. Có thể để toàn bộ tử sĩ ra mặt thì mục tiêu là hạng người phi phạm cỡ nào?

Huýt sáo một tiếng, người còn lại nhanh chóng vào trong, tên ra lệnh cùng hai gã khác tới đối mặt với hàn kiếm của nam nhân một thân cấm bào, là Lộ vương Vũ Mặc Nhiên!

Tên phát tín hiệu con người khế nhếch, bọn họ chôn chân ở Thiên vũ không phải ngày một ngày hai, tất nhiên hiểu rõ Vũ Mặc Nhiên, bây giờ nhìn hãn một thân sát khí xem ra muốn thoát thân khỏi tối nay là chuyện không thể, bất quá, tử sĩ không hoàn thành mục tiêu là phụ lòng kỳ vọng của chủ tử! Nghĩ như vậy, nam nhân lại thổi lên huýt sáo lần nữa, ý bảo hai hắc y nhân cùng mình cũng tiến vào bên trong, chắc chắn phải tiêu diệt được mục tiêu, nơi này để lại cho hãn.

“Chức trách của các hạ quả đúng làm cho Bản vương phải thương thức, đáng tiếc, chủ tử các người đã quên nói cho các người biết, Thiên lao Thiên Vũ là nơi dễ dàng xông vào như vậy sao? vậy hôm nay Bản vương sẽ cho người chút kiến thức” Khoé miệng Vũ Mặc Nhiên hiện lên nụ cười lãnh khốc cùng con người loé ra sát khí để cho người đối diện bỏ thứ để huýt sáo trong tay ra, rút nhuyễn kiếm ở bên hông. Đờ khí bay vọt tiến lên phía trước, nhuyễn kiếm trong tay múa ra kiếm khí như cầu vồng, khí thế trong mắt cũng làm cho Vũ Mặc Nhiên khoé miệng vi xé, nhưng vẫn đứng yên bất động, chờ đến khi kiếm khí chạm gần mặt mới hơi nghiêng mình, hàn kiếm trong tay đụng vào nhau, hai cây kiếm phát ra tia lửa làm cho người ta biết cuộc đấu kịch liệt như thế nào.

Hắc y nhân khế thở dốc, hãn đem hết toàn lực mà chỉ đỡ được mười mấy chiêu của nam nhân này! Mà cơn giận của hãn cũng không hề suy giảm, xem ra đấu với hãn không thể chạy trốn, chết, hãn không sợ, thân là tử sĩ, chết, ngược lại là chuyện vinh quang nhất, chỉ là hãn muốn biết có hoàn thành việc ám sát mục tiêu hay không, bên trong có bao nhiêu người, sao không thấy động tĩnh? Hãn biết thế nào cũng có mai phục nhưng trong

9 người có một người đắc thủ thì bọn họ chết cũng không tiếc (tóm lại một chữ: NGU, thế cho xong, hừ = =)

“Ta nghĩ, người nhất định là đang đợi đồng bọn người ra ngoài phải không? Đáng tiếc bọn chúng cũng không thể thoát” từ bên trong truyền ra thanh âm thâm ách nhưng sát khí mườì phần.

Nghe được thanh âm này, thân thể hắc y nhân rõ ràng chấn động, trong lòng bi ai, chín người cũng thất bại! Như vậy...khẽ cắn răng, cố gắng trấn định, nhắc kiếm lên nghênh chiến lần nữa!

Trong mắt Vũ Mặc Nhiên loé lên, hàn kiếm trong tay đã kề tới cổ họng hắc y nhân, lúc này, một bóng đen xé gió phi đến đánh trật kiếm khí của Vũ Mặc Nhiên, đâm xuống bả vai hắc y nhân!

“Lộ vương gia, xem ra còn có viện binh” thanh âm bên trong lần nữa truyền đến.

Vũ Mặc Nhiên nhướng mày, võ công người này không hề kém hần! Sát khí trong lãnh mâu càng đậm. Rút kiếm trong tay nhìn hắc y nhân không hề quen dưới đất, chỉ là quan sát thật kỹ ánh mắt quang mang của người kia.

“Các hạ muốn mạng người thì phải hỏi kiếm trong tay ta có đồng ý hay không” nói xong thân ảnh đã phi tới cùng người so chiêu.

Hai người đọ kiếm trên không trung nhất thời bên dưới không nhìn thấy gì. Người này võ công rất cao, trong mắt Vũ Mặc Nhiên nổi lên một tia hứng thú.

Một hồi lâu sau, người kia phát hiện khó có thể thắng được liền lấy thuốc bột móc từ trong ngực phẩy ra ngoài, Vũ Mặc Nhiên nhanh chóng dùng tay áo che mũi lại, trong lúc hần không để ý đã hướng hắc y nhân đâm một kiếm thẳng vào tim, sau đó nhanh chóng biến mất.

“Đấu với người còn có thể chạy, người này có thể nói là đệ nhất cao thủ”
bên trong thầm nói.

“Bản vương đã biết hãn là ai! Hãn không phải tử sĩ, chỉ là người đi dọn
đẹp tử sĩ” chính là thị vệ thân cận của Ngân Lưu Nhân. Võ công rất cao
cường, nếu như hôm nay toàn cao thủ như thế e rằng sẽ thật phiền toái.
Ngân Lưu Nhân lại đem người này ở Thiên Vũ?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 76: Tiểu Tân Hôn Sau Đoàn Tụ

Vũ Mặc Nhiên nhìn về mặt gương trọng của Vũ Mặc Phong, biết Hoàng thượng cũng đang suy nghĩ nguyên nhân Ngân Lưu Nhân lưu lại thị vệ thân cận.

“Dán bức họa, truy bắt toàn kinh thành, chuyện này giao cho người làm, báo cho Dương Á Sơ, ngày mai trăm sẽ thả người” Ngân Lưu Nhân để lại thị vệ ở đây có phải là vì nàng?

“Dạ, thần tuân chỉ”

Vũ Mặc Nhiên nghĩ đến việc Ngân Lưu Nhân lại ra tay muốn ám sát nàng, không khỏi nheo mắt lại, lòng dạ hẳn thật quá hiểm độc. Vì đạt được mục đích mà không chừa thủ đoạn nào!

Kim Loan đại diện

“Hoàng thượng, xin hãy minh xét, Uông Tùy Tâm ghen tuông cuồng ngạo như thế, sao có thể giam hai ngày đã thả ra?” Hà học sĩ nghĩ đến Tĩnh nhi hai ngày nay không nói một lời, bị mọi người đàm tiếu, trong lòng lại thấy tức giận.

“Hà đại nhân nói sai rồi, Dương phu nhân mặc dù nói ra những lời kinh hãi thế tục, nhưng đây là chuyện nhà của Dương gia, sao có thể so với tội danh triều đình?” một viên quan tiến lên nói.

“Nàng nguy biện tà thuyết, mạo phạm hoàng uy, thế không phải là tội thì cái gì mới là tội đây?” Hà đại nhân phản bác.

“Hoàng thượng, thần cho là, Dương phu nhân mạo phạm hoàng uy đúng là đã mang tội thân” Lãnh mâu Vũ Mặc Nhiên quét lại chỗ mọi người tiến lên nói.

“Bất quá, Dương công tử yêu thế tử sâu nặng, quyết tâm không lấy thiếp cũng làm cho bản vương rất cảm động, hơn nữa Dương phu nhân cũng đã bị giam cầm hai ngày, thần cho là nên thả”

Vũ Mặc Nhiên vừa nói xong, mọi người trên điện cũng sững sốt, hồi lâu sau mới phục hồi lại tinh thần, này.....sao Lộ vương lại thay đổi sắc mặt thần tốc như vậy?

“Lộ vương gia....Ngài...” Hà đại nhân vốn chỉ cần Lộ vương gia không đồng ý thì vấn đề sẽ không lớn, không nghĩ tới hẳn lại đồng ý? Đã xảy ra chuyện gì?

“Hoàng thượng, Lộ vương nói rất đúng a! Dương phu nhân nên được thả ra” một ít quan viên lập tức hòa theo.

Vũ Mặc Nhiên tiến lên một bước “Hoàng thượng nhân từ, trong lòng Dương Á Sơ sẽ rất cảm kích, Dương phu nhân nói vậy cũng sẽ cảm tạ”

“Bây giờ biên cảnh Thập Ngân Quốc đang ở thế như hổ rình mồi, trăm cũng không còn tâm tư để nghĩ tới những chuyện này, tất cả sẽ giao cho Lộ vương xử lý, bái triều”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

...

Vũ Mặc Nhiên đi vào thiên lao, nhìn người đang ngồi yên lặng chỗ đó, tối hôm qua không biết có làm cho nàng sợ không?

“Mở cửa”

“Dạ, vương gia”

“Dương phu nhân, ngài có thể rời đi” thống lĩnh cấm vệ quân hướng người bên trong hô.

Lộ Tuy Tâm khẽ ngẩng đầu lên, nhìn vào Vũ Mặc Nhiên, nàng có thể rời đi? ở chỗ này hai đêm là có thể đi?

“Dương...phu nhân, mời” Vũ Mặc Nhiên hơi dừng một chút, gật đầu với nàng.

Lộ Tuy Tâm đi theo phía sau Vũ Mặc Nhiên, thấy Vũ Mặc Nhiên đang mỉm cười với nàng cách đó không xa trong lòng có chút cảm kích! Vũ Mặc Nhiên đối với nàng và Dương Á Sơ rất tốt, cũng là người thật lòng chúc phúc cho bọn họ, bất quá...nhìn bóng lưng Vũ Mặc Nhiên, nam nhân này sẽ không còn khúc mắc cùng nàng nữa hay không? Cũng không uống hai buổi tối trong nhà lao của nàng.

“Dương phu nhân, Á Sơ huynh đang ở bên ngoài chờ lo lắng vạn phần!” đặc biệt sau khi nghe chuyện thích khách tới ám sát, sắc mặt Dương Á Sơ liền xanh mét, hăn nhìn vào cũng cảm nhận được trong lòng Á Sơ rất lo lắng! Nếu tối qua không phải hăn cứng rắn thuyết phục thì có lẽ Á Sơ đã đi cướp người rồi, là vì hăn nói sau khi lâm triều sẽ đưa nàng ra ngoài.

“Hai buổi tối có lẽ tướng công ta đã làm phiền tới Hiên vương gia nhiều, thật là xin lỗi” Lộ Tuy Tâm thầm nghĩ chắc chắn Dương Á Sơ sẽ ở chỗ Hiên vương chờ tin tức của nàng, nam nhân này đúng là như thế!

Nhìn thân ảnh Dương Á Sơ đứng ở nơi đó, mặc dù mới hai ngày không gặp nhưng Lộ Tuy Tâm phát hiện hoá ra chính mình lại nghĩ đến hẳn nhiều như vậy.

“Tướng công...” Trong ánh mắt hiện lên nụ cười, cúi đầu hô to lên một tiếng.

Dương Á Sơ một thân bạch y, đứng ở đó, mở rộng hai tay hướng về phía nàng! Hẳn biết Vũ Mặc Phong sẽ bảo vệ tốt cho nàng, nhưng tối qua hẳn vẫn hoảng sợ, hẳn sợ nếu nàng vạn nhất xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hẳn phải làm sao bây giờ?

Khoé miệng Lộ Tuy Tâm hiện lên cười, đột nhiên phát hiện mình rất nhớ được hẳn ôm vào lòng, bất quá...có gì là không thể? Hai tay nhắc tà váy, chạy chậm, vọt vào trong ngực của hẳn!

Nghe thấy nàng gọi Dương Á Sơ là tướng công tự nhiên như thế, nhìn nàng liêu lĩnh nhào vào trong ngực của hẳn, trong lòng Vũ Mặc Nhiên cảm thấy nhàn nhạt thương cảm! hẳn đối với nữ tử này có không thể nói tới tình cảm.

Vũ Mặc Hiên rũ mắt xuống, hẳn vẫn biết, không phải sao? Vì sao trong lòng lại thấy mất mát?

Dương Á Sơ ôm người trong ngực thật chặt: “Nương tử, ta rất nhớ nàng”

“Ha ha, ta cũng rất nhớ người, đi thôi, chúng ta về nhà”

Về nhà.....Ôn nhu trong mắt Dương Á Sơ bắt đầu khởi động, nắm tay nàng đi tới hướng Vũ Mặc Nhiên. Bất kể như thế nào hẳn vẫn muốn cảm ơn.

“Lộ vương gia, cảm ơn” nhìn bộ dạng Vũ Mặc Nhiên, mặc dù có nhàn nhạt thương cảm nhưng so với trước kia đã khá hơn, xem ra nường tử của hãn thật là lợi hại.

Vũ Mặc Nhiên nhìn Dương Á Sơ, trong lòng nghĩ đến giao tình từng có của hai người bọn họ, tuy nhiên bởi vì cô gái trong ngực hãn mà trở nên không giống lúc trước.

“Không cần phải cảm ơn ta, cáo từ” cất bước hướng ngựa hãn đi tới. Sau đó nhớ tới một việc liền xoay người nói với Dương Á Sơ: “Tên thị vệ từng giao thủ cùng người đang ở kinh thành, tối qua cũng chính bản vương đấu với hãn, võ công của hãn không hề kém tra, bản vương sẽ dùng toàn lực bắt hãn, còn người....nên chú ý tới nàng nhiều hơn”

Ánh mắt Dương Á Sơ lướt qua một tia bén nhọn, hãn vẫn ở trong kinh thành? Tối hôm qua hãn cũng muốn ám sát nường tử?

“Đa tạ”

“Á Sơ huynh, Dương phu nhân, Vũ Mặc Hiên cáo từ” Trong lòng Vũ Mặc Hiên khẽ mỉm cười, nhìn bộ dạng hai người bọn họ, hãn sẽ lại càng đau. Nhưng cuối cùng cả đời hãn chỉ có thể dõi theo hình ảnh ôm nhau của bọn họ sao? đây chính là nhân quả kiếp trước theo lời huyền pháp đại sư?

“Dương phu nhân, Vũ Mặc Hiên có chuyện không giải thích được, mong phu nhân hoá giải nghi hoặc trong lòng” nàng sao có thể mời Huyền pháp đại sư đến?

Lộ Tùy Tâm quay đầu lại nhìn Vũ Mặc Hiên “Hiên vương gia không cần khách khí, có chuyện gì xin cứ hỏi”

“Dương phu nhân làm thế nào mời được Huyền pháp đại sư đến?” hãn biết đại sư sẽ không dễ dàng nhúng tay vào chuyện hồng trần.

Lộ Tuy Tâm cười một tiếng: “Ta chỉ nói cho Huyền pháp trưởng lão, nếu như ông ấy không xuất hiện thì câu nói của phật chúng sinh bình đẳng chỉ là lời nói suông” lời này có nghĩa chỉ xuất thân mỗi người là giống nhau, cũng là sinh ra từ mẫu thân hoài thai mười tháng, đây là chuyện tất cả mọi người đều giống nhau, không phân biệt giàu nghèo, nhưng lại sinh ra cũng không có cái gọi là ngang hàng! Hoàn cảnh mỗi người lại khác nhau, thậm chí cả cha mẹ cũng khác, cho nên nhân sinh mới khác biệt.

Vũ Mặc Hiên sáng tỏ gật gật đầu!

Ngồi trong xe ngựa, Dương Á Sơ ôm thật chặt người trong ngực, lương tư thành cảm nhận được tiếng tim đập của hần, “Cùng...”

Tiếng nói nhỏ toàn bộ bị hần ngăn lại, lửa nóng trên môi làm cho nàng biết nam nhân này rất nhớ nàng, chỉ bằng nụ hôn cuồng nhiệt này cũng đủ nói cho nàng biết tâm tình hai ngày nay của hần.

Ôm lưng đáp lại hần, nàng cũng muốn nói cho hần biết tâm tình của nàng. Chia ly ngăn ngui, lại làm cho hai người họ cảm nhận được một ngày không gặp như cách ba thu tư niệm.

“Nương tử, chúng ta về nhà rồi” ôn nhu đỡ lấy Lộ Tuy Tâm từ trên xe ngựa xuống, Dương Á Sơ ôm lấy nàng nhìn lên tấm biển trước phủ.

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn tấm biển đề “Tuỳ Tâm cư”, trong lòng nổi lên cảm xúc lạ, nơi đây chính là nhà của nàng với nam nhân này.

“Ô....Ô....Tiểu thư....người tốt cục đã trở lại.....Oa.....Tử Vân.....Rất nhớ người” Tử Vân từ bên trong lao ra ôm lấy Lộ Tuy Tâm khóc rống lên.

Nhìn tiểu thư bị hạ lệnh mang đi, Tử Vân vốn muốn xông tới đi theo tiểu thư nhưng lại đột nhiên không nói được, thân thể cũng không thể nhúc nhích, chỉ đứng đằng sau nhìn tiểu thư bị đưa đi, trong lòng nóng như lửa đốt, sau nàng mới biết là bị Phương công tử điểm huyết, cho nên hai ngày

nay nhìn thấy Phương công tử là nàng lại trừng mắt xem thường, nàng thật sự lo lắng cho tiểu thư.

Lộ Tuy Tâm cảm giác trước ngực đã bị nước mắt nước mũi thấm ướt, trong lòng lại có ấm áp, nha đầu này khóc y hết tiêu hài tử, cũng vì lo cho nàng.

“Được rồi, Tử Vân, không phải ra đã trở lại sao? Đừng khóc nữa, người nhìn xem y phục của ta cũng ướt cả rồi, còn có, nhanh giúp ta chuẩn bị nước tắm có được hay không, tiểu thư nhà người hai ngày chưa có được tắm rửa đâu” nếu không nhanh phái nha tiểu nha đầu này đi sợ rằng lại ôm nàng khóc tiếp.

“A...nha..ta liền đi ngay.....” ngẩng đầu lên nhìn y phục của tiểu thư thật là toàn nước mắt của nàng, Tử Vân đỏ mặt vội vàng đi chuẩn bị nước nóng.

“Nha đầu này, tướng công.....cám ơn đã nghĩ chu đáo, không để nha đầu ồn ào này theo ta đi” Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng hướng Dương Á Sơ nói.

“Nương tử nhà ta không nghĩ tới, đương nhiên vi phu phải nghĩ đến....” Dương Á Sơ nhìn thấy y phục trước ngực bị nha đầu kia khóc ướt dính cả trên người, tròn mắt chuyển sâu! Quên mất đang nói cái gì.

“Sư phụ, bây giờ đến phiên ta, Oa, sư phụ, ta cũng rất nhớ người..” Tử Vân vừa mới rời đi, một thân ảnh khác đã vọt vào trong ngực, Lộ Tuy Tâm mặc cho Linh nhi ôm chặt, trong lòng rất cảm động, thì ra có người nhà cảm giác lại hạnh phúc như vậy, cảm giác nhớ thương vô cùng hạnh phúc.

Tắm rửa thật là thoải mái, Lộ Tuy Tâm ngồi trong thùng gỗ to, xoa xoa đầu tóc, rồi lại đưa cánh tay phất phất cánh hoa trên mặt nước, ha ha cười một tiếng.

“Tiểu thư...Ồ...người ở đó có phải rất không thoải mái không?” Tử Vân bên cạnh giúp tiểu thư dội nước thỉnh thoảng nước nở, chỉ cần nhớ đến việc tiểu thư ngồi phòng giam là nước mắt cứ chực trào ra, hai hôm nàng không gặp cô gia nên cũng không biết khi nào tiểu thư mới được thả, không có cách nào khác đành ở đây khóc nhè.

Mũi Lộ Tuy Tâm có chút ê ẩm, nàng biết hai ngày nay Tử Vân nhất định rất khổ sở.

“Được rồi, tiểu thư, mặc dù ban ngày trời nóng nhưng cũng không nên tắm quá lâu” Tử Vân cầm y phục giúp tiểu thư mặc vào, một nha hoàn khác thì lấy miếng vải lau khô tóc cho Lộ Tuy Tâm.

“Tiểu thư, để ta chải tóc a” giúp Lộ Tuy Tâm mặc y phục tử tế xong, Tử Vân bước lên phía trước.

“Phu nhân, người vẫn là ăn một chút trước” một nha hoàn thanh tú mang đồ ăn đến nói, thiếu gia đã sớm phân phó.

“Ân, biết rồi, ta sẽ ăn, người cứ đặt ở đó đi” Lộ Tuy Tâm đáp, lão công nàng nói phải đi xử lý một chút chuyện, nói vậy là chuyện có thể uy hiếp Vũ Mặc Phong sao, không biết lần này Dương Á Sơ lấy bạc của Dương gia không biết có làm cho Dương lão gia hận chết nàng không a? chẳng những để cho Dương gia mất đi con dâu mà còn tổn thất không ít bạc.

Hừ, nàng mặc kệ, để những việc này cho lão công đi xử lý đi, nàng bây giờ chỉ muốn nhanh nhanh lên chiếc giường mềm mại ngủ một giấc...

Phía ngoài Tuy Tâm Cư

Phương Mặc Ngôn yên lặng ngăn lại hai người bên ngoài cửa: “Hà tiểu thư, mời về cho, sư thúc ta không có ở đây, hôm khác hãy đến”

“Tránh ra, ta muốn gặp Ông Tỳ Tâm” cha nàng nói Ông Tỳ Tâm đã được thả ra, nhớ tới những khuất nhục mình phải chịu, nàng không nhịn được đi tới đây, lại không nghĩ đến việc không được vào, bình sinh Hà Tĩnh Nhi nàng không oán hận ai quá mức, nhưng giờ phút này nàng đúng là hận Ông Tỳ Tâm tới xương tủy.

“Hà tiểu thư, thứ lỗi, sự mẫu đang nghỉ ngơi, không tiện tiếp khách, mời ngài mau trở về” Phương Mạc Ngôn lễ phép trả lời.

“Tiểu...tiểu thư, chúng ta nên trở về thôi...” Thanh Liên nhẹ khuyên nhủ. Người ta căn bản không muốn để cho tiểu thư vào, tiểu thư cũng không thể cứng rắn xông vào a.

“Hà tiểu thư, ta nghĩ Dương phu nhân hôm nay vừa trở về, đúng thật là rất mệt mỏi, hôm khác tới gặp đi” một thanh âm trong trẻo lạnh lùng từ sau lưng Hà Tĩnh Nhi truyền đến, là Thân Như Ca.

Thân Như Ca nhìn Hà Tĩnh Nhi chật vật, nàng vốn không muốn xen vào chuyện của người khác nhưng lúc nhìn thấy hấn làm khó như thế, nàng không nhịn được lên tiếng, nàng cũng mới nghe được việc nàng ta đã trở lại nên muốn tới xem một chút, không ngờ lại đụng phải Hà Tĩnh Nhi.

Hà Tĩnh Nhi nhìn Thân Như Ca một cái rồi lại nhìn nam nhân ngăn cản nàng, khoé miệng hiện lên tia giễu cợt “Đường đường là Thân gia đại tiểu thư lại coi trọng một tên giang hồ lỗ mãng” ai kêu hấn ngăn cản nàng?

Thân Như Ca chột ngẩng đầu, nhanh chóng nhìn qua phản ứng của Phương Mạc Ngôn, trong lòng thầm bực mình, vì sao hấn không có chút phản ứng? hấn đối với nàng một chút cảm giác cũng không có phải không?

“Hà tiểu thư, mời về, nơi này không phải là chỗ người nên tới” Phương Mạc Ngôn hướng Thân Như Ca gật đầu, sau đó sắc mặt không vui nói với Hà Tĩnh Nhi.

“Thân tiểu thư, loại nam nhân này mà người cũng để ý?” Hà Tĩnh Nhi nhin không được cơn tức giận trong đầu, lại không được phát tiết, không làm gì khác hơn là tận tình tổn hại Phương Mạc Ngôn. Nhưng nàng quên là đã đem cả Thân Như Ca cùng đi vào.

“Hà tiểu thư, người để cho ta rất xem thường, sau này đừng có nói với ai là người biết ta, phải, là ta trơ trẽn” Thân Như Ca khống chế đã lâm vào Hà Tĩnh Nhi điên cuồng, trong lòng thở dài thật sâu, Hà Tĩnh Nhi cả đời trải qua cuộc sống vinh hoa phú quý, chưa có ai dám đối nghịch với nàng, mà bây giờ trên dưới kinh thành đều đồng tình với nữ nhân này, cho nên nàng mới không chịu được.

“Ha ha, Thân Như Ca, người cũng xem thường ta?” Ưông Tùy Tâm, cũng là người hại ra, là người, là người để cho tất cả mọi người xem thường ta.

“Hà tiểu thư, dưa xanh hái không ngọt, người sao cứ tiến vào ngõ cụt không còn đường lui?” Thân Như Ca hướng Phương Mạc Ngôn gạt đầu, xoay người rời đi.

Phương Mạc Ngôn nhìn thân ảnh thanh lệ kia, nhớ tới cô bé quật cường bây giờ đã trưởng thành. Hắn biết nàng có tình với hắn, nhưng hắn muốn nói cho nàng biết, đó chẳng qua chỉ là lòng cảm kích, cảm kích hắn đã từng cứu mạng nàng. Nhưng hắn lại không biết nói thế nào để không tổn thương lòng tự ái của nàng.

Nhìn thân ảnh biến mất, rồi lại quay đầu nhìn nữ nhân trước mặt, hai đầu lông mày nhanh chóng cau lại.

“Hà tiểu thư, mời trở về” nói xong cũng đóng cửa lại, đối mặt với cánh cửa, Phương Mạc Ngôn thầm than, Hà tiểu thư tư sắc không tồi, vì sao tính tình lại cực đoan như vậy?

“Tiểu...tiểu...tiểu thư, cửa cũng đóng rồi, chúng ra trở về phủ thôi” Thanh Liên nhìn tiểu thư một cái, sợ hãi cúi đầu, hai ngày nay tiểu thư thật khủng khiếp, động một chút là đánh người.

Mặc dù trước kia tiểu thư cũng có nổi giận nhưng ngoài mặt vẫn rất dịu dàng, trên mặt luôn nhàn nhạt cười, nhưng bây giờ ngay cả cười cũng không. Ai, tiểu thư đã nhận đả kích quá lớn! Bị công khai huỷ hôn, tiểu thư cũng thật đáng thương.

“Ba” “Vứt cái vẻ mặt đồng tình của người đi, nếu không ta móc mắt người” Hà Tĩnh Nhi không thể chịu được những tiện nhân ở sau lưng nàng lộ ra vẻ mặt thương hại (con nhỏ đáng ghét, cho chết, hứ)

Trên mặt Thanh Liên nổi lên năm vết ngón tay, đủ để nhìn ra lực đạo mới vừa rồi của Hà Tĩnh Nhi.

“Tiểu...tiểu thư, nô tỳ không dám!” Thanh Liên không dám lấy tay sờ lại hai má.

...Lộ Tuy Tâm cảm nhận thấy một cỗ ấm áp truyền đến mặt, mở mắt ra thì thấy lão công đang nhìn chăm chú vào nàng, trong mắt còn có chút tươi đẹp.

Dương Á Sơ vào phòng đã nhìn thấy nương tử đang nằm nghiêng thân thể để ngủ, mái tóc đen xoã ra, một thân bạch y đơn giản xinh đẹp để hẳn nhìn thấy như tiên tử hạ phàm.

Ngồi trên giường, nhẹ nhàng hôn lên má nàng, cảm nhận mềm mại ấm áp.

“Tướng công, trở lại rồi a” vươn tay muốn hẳn ôm nàng ngồi dậy! Lộ Tuy Tâm hưởng thụ uốn mình trong ngực hẳn. Ngón tay thon dài của Dương Á Sơ luồn vào tóc nàng, đỡ lấy đầu, đưa đôi môi ôn nhuận cuồng nhiệt hôn nàng thoả thích, cho đến khi người trong ngực kháng nghị thì mới

buông ra! Hai cánh tay thu lại, đem nàng khoá vào trong ngực, thì thầm bên tai nàng: “Nương tử...”

Lộ Tuy Tâm hít thở cho đến khi bình phục lại mới cười khẽ một tiếng, nàng lúc nào cũng bị hấn hôn đến không thở nổi.

“Nương tử, nàng cười cái gì?” nhích tới gần hơn, phả hơi thở bên tai của nàng để cho thân thể Lộ Tuy Tâm khẽ run rẩy.

“Tướng công, lần này người tổn thất bao nhiêu bạc vậy?” ngẩng đầu tò mò hỏi.

Dương Á Sơ kinh ngạc, tiện đà bật cười: “Làm sao, nương tử tiếc cho bạc vi phu à?” là tổn thất không ít, những thứ kia mua với giá cao rồi bán ra ngoài, căn bản là đưa bạc cho dân chúng Thiên Vũ, điểm này Vũ Mặc Phong coi như hài lòng, nhưng hấn đã đưa cho dân chúng mấy năm thu nhập rồi! Lỗ lãi cũng là bạc của Dương gia, hiện tại không thể xuất bạc nữa, điểm này Vũ Mặc Phong tương đối không còn ý kiến, giảm bớt tức giận trong lòng hấn.

Hấn vẫn muốn chèn ép Dương gia, không phải là vì sản nghiệp Dương gia quá lớn hay sao? bây giờ thì tốt rồi, Dương gia đã bị hấn làm cho lỗ nặng rồi a, bây giờ ốc còn không lo nổi mình ốc.

Lộ Tuy Tâm nhướn mày: “Còn bạc, Dương gia không....thiếu nhất chính là bạc, bất quá bây giờ tốt quá rồi, người có thể vừa mang một phần cho dân chúng, lại tặng một chút cho Vũ Mặc Phong, không sợ tài phú bị người vét cạn sạch sao?”

“Ha ha, dù sao vẫn đủ bạc để nuôi nương tử a” Dương Á Sơ khẽ cười, đôi môi cũng không dừng nhẹ nhàng hôn, tay cũng di động.

“Lão gia có tức giận không?” nheo mắt lại, vẫn không quên hỏi.

“Trong lòng cha rất hiểu, nếu Dương gia không cống hiến ít bạc ra ngoài thì không cách nào tiếp tục sinh tồn, dĩ nhiên bạc này không thể trực tiếp đưa cho Vũ Mặc Phong, cho nên ta mới làm như vậy, hãn cũng chỉ có thể nhận” ngón tay thon dài với tới bên trong y phục.

Vươn tay ôm hãn, ghé vào lỗ tai hãn khẽ cười: “Tướng công, người xác định là muốn cùng ta hàn huyên bên dưới sao?”

Nghe nói vậy, lông mi thật dài giương nhẹ trên khuôn mặt tuần tú, tình mâu híp lại, con ngươi xoáy như ẩn như hiện, môi mỏng còn dấy lên một tia cười tà.

“Như vậy không được sao? nương tử...”

Phải không a? ta thấy người nhịn không nhịn được kia kìa, nghĩ như vậy, ngón tay trắng muốt kéo nhẹ đai lưng ra, với tới bên trong y phục, hai tay đặt lên bộ ngực chắc chắn, làn da thật đẹp a, Lộ Tuy Tâm thầm khen.

(Thật không ngờ, hai con người tưởng ngoan ngoan nhất cái tr này, thế mà lại là.....sắc nam sắc nữ a =.,=, chết ngất với anh chị)

“Nương tử, đừng đùa với lửa” Dương Á Sơ cười tà, tròng mắt sâu thẳm, tản ra tia lửa.

“Thỉnh thoảng chơi với lửa cũng có chút thú vị” hai cánh tay Lộ Tuy Tâm tiếp tục thám hiểm! làm như lơ đãng nhẹ đụng một cái lướt qua, thân thể nam nhân khẽ chấn động.

Ha ha, người muốn đùa giỡn ta, bây giờ ai mới đùa giỡn ai? Lộ Tuy Tâm trong lòng cười xấu xa.

“Nương tử...” đôi tay dao động chợt xé, y phục vốn đơn giản bị lực kéo một chút đã trượt hai bên ra, để lộ cái yếm màu hồng, Lộ Tuy Tâm bắt được

cái tay muốn cởi yếm của nàng, nướng mày: “Tướng công, chúng ta tiếp tục nói chuyện phiếm đi” nói xong đem y phục bị kéo ra hai bên mặc vào.

Dương Á Sơ trên trán còn thiếu mỗi toát mồ hôi lạnh, bây giờ mới biết thì ra nướng tử nhà hấn thật là tà ác (muộn rồi :D)

“Nướng tử...”

“Àn, đúng rồi, ban đầu rõ ràng không có ý định lấy Hà Tĩnh Nhi sao? vậy sao không nói trước? hại ta đi làm ghen phụ a!”

Lộ Tùy Tâm đứng lên, đi hai bước, mái tóc đen sau lưng nhẹ nhàng lắc lư.

Dương Á Sơ bây giờ mới biết được thì ra nữ nhân quá thông minh cũng không phải là chuyện tốt (lại quá muộn rồi :D)! Bất quá....nướng tử nhà hấn hình như không rõ tình huống cho lắm, hấn mới là tướng công của nàng a =))

Nghĩ như vậy, ngón tay thon dài mò lên ôm ngang người nữ nhân, tóc đen lay động, ngã xuống giường.

“Nướng tử, vấn đề này để sau hãy nói đi” giật xuống trướng mạn che hai bên.

“Không được a, bây giờ là ban ngày, lỡ Tử Vân vào thì sao”

“Nướng tử, vi phu vào phòng, các nàng sẽ không vào đâu, nàng không cần suy nghĩ nhiều”

“Uy...Người..người làm gì thế...Dừng tay....Nơi này không được a....Dương Á Sơ...”

“Ngô...” thanh âm kháng nghị hoàn toàn bị ngăn lại, bên trong trướng mạn cảnh xuân vô hạn, tiếng nữ nhân kêu rên, tiếng nam nhân thở gấp, hai

người tiến thẳng vào tân hôn sau chia ly lãng mạn triền miên, mà lúc này, trên bầu trời phảng phất truyền đến một tiếng đứa trẻ khóc.

“Người có nghe thấy gì không?” Lộ Tỳ Tâm cẩn thận nghe lại, nàng sao lại nghe được tiếng khóc của tiểu hài tử.

“Cái gì?” Mồ hôi trên trán Dương Á Sơ chảy xuống, nghiêng thân thể để cho nàng thấy bớt nặng.

“Mới vừa rồi đúng là ta nghe thấy tiếng khóc của tiểu hài tử” đúng là nàng đã nghe được, hơn nữa còn rất lớn tiếng.

“Nương tử, vi phu có thể đảm bảo, nàng tuyệt đối nghe lầm rồi” hãn đầu có nghe thấy tiếng gì đâu, trừ tiếng yêu kiều của nàng, mà coi như đang hoan ái thì với võ công của hãn cũng nghe được âm thanh nhỏ nhất, huống chi nàng còn nói là tiếng khóc lớn.

Phải vậy không? Nàng bị ảo giác sao? Lộ Tỳ Tâm lắc đầu, giống như đang cố nhớ tới cái gì.

“Dương Á Sơ, người có thích tiểu hài tử hay không?” Lộ Tỳ Tâm tò mò hỏi.

Dương Á Sơ khẽ mỉm cười, đem nàng ôm vào trong ngực “Hài tử có hay không là do duyên phận, không bắt buộc, đúng không?” hãn nhớ nàng đã từng nói thân thể của nàng có thể không mang thai được nữa. Hãn sẽ không để ý, hy vọng nàng bỏ qua cho.

Lộ Tỳ Tâm nhún nhún vai, nàng nói có thể không có con nhưng chưa có nói nhất định là không thể a, thân thể Uông Tỳ Tâm quả thật là không tốt, bụng ản đau, trong người mang hàn khí, nhưng kinh nguyệt rất bình thường, tháng nào cũng đúng lúc, cũng chính là mười ngày trước, như vậy hôm nay chính là thời kì rụng trứng, là giai đoạn nguy hiểm, mà vừa rồi nàng nghe thấy tiếng khóc trẻ con. Nàng có một dự cảm, trong bụng nàng

đang gieo mầm sự sống. Trực giác của nàng từ trước tới giờ vẫn rất đúng. Nghĩ như vậy, nàng nhìn nam nhân bên cạnh, đột nhiên nghĩ không biết lớn lên có giống như bộ dáng của hấn hay không?

Nhìn vẻ mặt của nàng, Dương Á Sơ xoay người đối diện, để nàng thẳng vào hấn: “Nương tử, ta mong nàng đừng cố nghĩ đến chuyện này, được không?” nếu nàng thật sự không thể mang thai, cứ nghĩ nhiều sẽ không phải chuyện tốt, hấn không muốn nàng buồn.

Tròng lòng Lộ Tuy Tâm lướt qua một tia ấm áp, nam nhân này không để ý tới việc nàng có thể mang thai hay không, hấn thực sự yêu nàng.

Như vậy nàng ngược lại càng muốn có hài tử, bởi vì ba ba mẹ mẹ yêu nhau mới xuất hiện tiểu hài tử!

“Chớ có suy nghĩ quá nhiều, một tháng nữa là tới thọ 90 tuổi của sư phụ ta, ta đưa nàng tới gặp lão nhân gia được không?”

Nhiều năm rồi hấn cũng chưa gặp mặt sư phụ, lần này sư huynh vất vả lắm mới mời được sư phụ xuống núi, mà hấn cũng muốn đem nàng đi giải toả ưu sầu.

Lộ Tuy Tâm vui mừng ngẩng đầu lên: “Được” giang hồ không biết có giống trong tivi không nha? rời khỏi kinh thành, thật tốt quá!

“Lúc nào thì đi?” cổ đại này phương tiện giao thông vẫn không có, muốn đi nơi nào thì phải dùng xe ngựa, không biết chỗ sư huynh hấn có xa không?

“Nhanh thôi, ngày mai chuẩn bị một chút, ta sẽ đem nàng đi giải toả ưu sầu, dù sao cũng có nhiều thời gian, chúng ta có thể vừa du ngoạn trong lúc lên đường”

“Linh nhi cùng Phương Mạc Ngôn cũng đi cùng sao?”

“Ân, dĩ nhiên, tiểu nha đầu rắc rối cũng mang theo” nếu để nha đầu này ở nhà thì nàng cũng không có tâm tình đi giải sầu.

****

Tử Vân kinh ngạc nhìn Lộ Tuy Tâm, vui mừng hỏi: “Tiểu thư, người mang theo ta đi cùng a?”

“Thiệt là, không mang theo người thì ta làm sao mà yên tâm được?” Lộ Tuy Tâm giật giật cái mũi thon của Tử Vân.

Tử Vân ngây ngô cười, nhưng sau đó nhớ tới lời của Lý đại ca.

“Tiểu thư, Lý đại ca nói đã sửa nhà xong rồi, hỏi chúng ta còn cần hay không?” tiểu thư đã lấy cô gia rồi, căn nhà kia chắc chắn sẽ không cần nữa, Lý đại ca mới đầu cũng nói là mua cho người nhà.

Nhìn vẻ mặt bị làm khó của Tử Vân, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười, có lẽ nha đầu này cũng hơi thích Lý Thuận, nói không chừng căn phòng kia mua lại sẽ có hữu dụng.

“Ân, người đem bạc đưa cho Lý Thuận, căn nhà đó cứ để cho hắn trong coi một thời gian”

“Được, tiểu thư, ta biết rồi”

Tử Vân nhìn tiểu thư hạnh phúc như vậy, nhớ tới bên ngoài dán rất nhiều bức hoạ người đã từng cứu nàng cùng tiểu thư từ thanh lâu, hình như là muốn bắt hắn, nàng có nên nói cho tiểu thư hay không? Lỡ như làm cho tiểu thư nhớ lại chuyện cùng Thái tử kia chẳng phải sẽ càng khổ sở hơn sao? đúng, nàng không thể nói cho tiểu thư! Bây giờ người hạnh phúc như vậy, không thể nói! Nghĩ như vậy, Tử Vân vội vàng gật đầu.

“Làm sao vậy, Tử Vân?” nhìn nàng bộ dạng thật kỳ quái.

“Không có, là ta nghĩ xem nên mang thứ gì” Tử Vân le lưỡi.

Lưu Tinh ôm chặt bên ngực bị kiếm đâm, nhanh chóng đi vào con đường nhỏ, vận khí điều hoà hơi thở, Vũ Mặc Nhiên so với tưởng tượng của hắn còn lợi hại hơn, hôm qua chạy trốn được cũng là nhờ vận khí, bây giờ khắp phố xá lớn nhỏ đều dán tranh vẽ hắn nên không thể đi ra, xem ra Hoàng đế Thiên Vũ quyết tâm bắt bằng được hắn.

Mới vừa cùng Vũ Mặc Nhiên đánh một trận, hai người cũng bị thụ thương, bất quá so với Vũ Mặc Nhiên thì thương thế của hắn nặng hơn, nhìn Vũ Mặc Nhiên còn có sức đuổi theo là đủ biết.

Nhớ tới Âm Dạ đã từng nói qua, một ngày nào đó hắn sẽ bị cái tính tình nóng vội hại chết. Lưu Tinh khẽ cười khổ, quả thật là như thế, tối qua Thái tử hạ lệnh cho tử sĩ đi ám sát mục tiêu, hắn không biết tại sao cuối cùng lại ra tay chặn kiếm Vũ Mặc Nhiên, nên mới biến thành cái tình trạng như thế này.

Cho dù không có sự xuất hiện của hắn, tử sĩ chết là điều không thể nghi ngờ, Vũ Mặc Nhiên cũng sẽ không tra ra cái gì, cũng sẽ không có căn cứ để lục soát, hết lần này tới lần khác là hắn ngu xuẩn tự chui đầu vào lưới, lạy ông tôi ở bụi này! Là vì tự muốn xem mình có thể ngăn lại kiếm của Vũ Mặc Nhiên? Nếu để thái tử biết e là sẽ phạt hắn.

Nhìn một đoàn cấm quân đi qua, Lưu Tinh nghiêng mình tránh.

“Báo cáo Vương gia, đây là nơi đông dân chúng, lục soát từng nhà sao?”

“Dĩ nhiên, Bản vương nhìn thấy hắn đi vào trong ngõ này, nhất định núp ở cách đây không xa, người đâu, lục soát từng nhà cho ta” hắn dừng hòng mà sống sót ra khỏi Thiên Vũ.

“Dạ”

Mắt thấy cấm vệ quân sắp lục tới đây, Lưu Tinh trong đầu hiện lên linh quang. Thời điểm cấm vệ quân tiến vào căn nhà này, thân thể hắn sẽ dán chặt vào cánh cửa, may mà căn nhà này không có ai ở, bất quá vô cùng sạch sẽ, vừa nhìn là thấy ngay, mấy người tiến vào thấy bên trong không có ai, cẩn thận suy xét rồi đi ra ngoài.

“báo cáo Vương gia, không có ai”

“Báo cáo Vương gia, không thấy người nào xuất hiện”

“Báo cáo Vương gia, không có người nào bị thương”

Vũ Mặc Nhiên nhíu mày, hắn bị đâm một kiếm, mặc dù không trúng tim nhưng cũng tổn thương không nhẹ, chắc là trốn không xa...

“Vương gia, ngài nên về phủ băng bó vết thương, tên thích khách này trốn không thoát khỏi lòng bàn tay chúng ra” phó thị vệ cấm quân nói

Vũ Mặc Nhiên nhìn qua cánh tay bị thương, băng lãnh trong mắt càng đậm, hắn vẫn bị thương, đủ thấy võ công người này rất cao, những người này căn bản không phải đối thủ của hắn. Suy nghĩ một chút, người này cũng bị thương, mười ngày nửa tháng cũng chưa chắc lành được. Bây giờ cần nhất chính là bốc thuốc, nghĩ như vậy, khoé miệng Vũ Mặc Nhiên khẽ cười.

“Đem lệnh truy nã tới mỗi dược quán trong kinh thành”

“Dạ, vương gia”

“Rút lui”

...

“Lý đại ca, đây là bạc mua nhà, tiểu thư dặn ta đưa cho người, căn nhà này nhờ người tạm thời coi chừng giúp”

“Nga, được” Lý Thuận nhìn người bên cạnh, trên tai hơi hồng hồng.

“Đúng rồi, vài hôm nữa tiểu thư nhà ta sẽ cùng cô gia đi chúc thọ sư phụ cô gia, cho nên tạm thời sẽ không ở trong kinh thành”

“Nga, ta biết rồi” bây giờ Tử Vân càng ngày càng vui vẻ, Thất phu.....à không, là Dương phu nhân quan tâm tới Tử Vân rất tốt!

“Lý đại ca, người thích gì a? đến lúc trở lại ta sẽ mua cho người”

“Không....không cần, ta cũng không thích thứ gì”

Lý Thuận nhìn căn nhà phía trước, hẳn nhớ đã đóng cửa rồi a, sao lại mở thế này?

“Tử Vân, người nhìn ta...” lời vừa định nói nhưng nhìn thấy vết máu phía sau cánh cửa thì sợ ngây người, nơi này sao lại có máu?

“Làm sao vậy? Lý đại ca....A...” theo Lý Thuận nhìn sang, Tử Vân sợ hãi hét lên một tiếng.

Lý Thuận nhanh chóng đem Tử Vân ra phía sau lưng, rút bội kiếm bên hông ra, từ từ xoay qua chỗ khác.

“Ai?” khẩn trương nuốt nuốt nước miếng.

Một hồi lâu sau vẫn không có thanh âm, Lý Thuận dùng sức mở cửa rộng ra, thấy tựa vào bên tường là một nam tử, hẳn mở cửa ra, người này liền ngã xuống đất.

Tử Vân sợ quá che mặt không dám nhìn, sau đó không thấy tiếng động gì, từ kẽ tay len lén nhìn người trên mặt đất, mở trừng hai mắt.

Là hẳn?

“Là hãn?” Tử Vân bước lên đỡ người trên mặt đất dậy.

“sao vậy? Tử Vân? Người biết hãn, mà hãn cũng có chút quen mắt...
A...hãn là người Vương gia đang truy bắt”

“Suyt, Lý đại ca, người nói nhỏ thôi” Tử Vân vội vàng che kín miệng Lý Thuận.

“Tử Vân, người làm gì thế?” lúc nhìn thấy Tử Vân cố hết sức đỡ hãn dậy, Lý Thuận không giải thích được hỏi.

“Bởi vì hãn đã từng cứu mạng ta” nếu như không có hãn, nói không chừng nàng cùng tiểu thư cũng đã chết.

“A?” nghe vậy, có ngu ngơ chốc lát, sau đó kịp phản ứng, hãn đã cứu Tử Vân, cũng tương đương là cứu hãn a!

“Tử Vân, hãn bị thương rất nặng, một kiếm suýt đâm trúng tim”

“Kia...vậy làm sao bây giờ..hãn có chết không a?” Tử Vân bối rối hỏi.

“Ta cũng không biết, để ta đi mời đại phu” đang định đứng lên thì bị người vốn đang bất tỉnh bắt lấy cánh tay.

“Lý đại ca, hãn chưa chết, hãn bắt được cánh tay của người” “Không... Không...không được mời đại phu” Lưu Tinh cố hết sức để nói, sau đó mở mắt, nhìn thấy một ánh mắt giống của Tiểu Bảo “...Tiểu Bảo?”

“Tiểu Bảo? Ai là tiểu Bảo?” Tử Vân kì quái hỏi.

“Vị ân nhân này, người muốn chúng ta cứu người như thế nào?” Lý Thuận ngồi xổm xuống hướng người trên mặt đất nói.

“Ta...trong ngực ta có thuốc, trong bình trắng đổ ra hai viên” trước tiên phải cầm máu.

“Nha...đây...tới đây” lấy hai viên cho hãn nuốt vào.

“Lý đại ca, làm sao bây giờ?”

Lý Thuận suy nghĩ một chút “Tử Vân, chúng ta trước tiên đỡ hãn qua nhà ta, sau đó quét dọn sạch sẽ nơi này, người đun chút nước để rửa vết thương cho hãn”

“Được”

Đến khi tất cả an bài thoả đáng, Tử Vân nhìn người đang mê man, vẻ mặt làm khó.

“Tử Vân, người nên trở về đi, nếu không Dương phu nhân sẽ lo lắng đó”

“Nhưng mà...”

“Không có chuyện gì, ta sẽ chăm sóc cho hãn, ngày mai người đến thăm cũng được” Lý Thuận nói một cách bảo đảm.

“Vâng...Cám ơn người, Lý đại ca”

“Nếu hãn đã cứu người, như vậy ta cũng coi hãn là ân nhân của mình” nếu hãn không cứu Tử Vân thì.....cho nên hãn cũng rất cảm kích người này.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 77: Rời Khỏi Kinh Thành

“Lý đại ca, hẳn thế nào rồi, tối hôm qua có sốt hay không?” nhìn người trên giường, Tử Vân lo lắng hỏi, tối qua nàng trở về mà tâm trạng không yên, chỉ sợ hẳn lên cơn sốt, xuất hiện bất trắc nên sáng sớm hôm nay đã chạy tới.

“Tử Vân, người không cần phải hầu hạ Dương phu nhân sao?” Lý Thuận thấy nàng sáng sớm đã chạy tới lo lắng hỏi.

“Không có chuyện gì, ta chỉ đến xem một chút rồi sẽ trở về, như thế nào? Hẳn...” nàng cũng không biết tại sao mình lại lo cho người trên giường như vậy.

“Tối hôm qua người hẳn hơi nóng, nhưng không sao, vẫn ngủ mê man, ta nghĩ thuốc hôm qua là để trị thương, người nhìn đi, hẳn cũng sắp tỉnh rồi” nhìn người trên giường nhú chặt lông mày, Lý Thuận vui mừng nói.

“Lý đại ca, cảm ơn người” nếu như không phải có Lý đại ca giúp đỡ, một mình nàng thật không biết làm như thế nào.

Lý Thuận thật thà cười: “Hẳn cứu người cũng coi như là đã cứu ta, cũng là ân nhân của ta...” thấy thần sắc Tử Vân liền vội vàng giải thích “Ta đã nói coi người là muội muội a, hẳn cứu muội muội của ta thì đương nhiên là ân nhân của ta” Lý Thuận lúng túng tự bào chữa, cũng không biết nói vậy Tử Vân có tin không?

“Lý đại ca, cảm ơn, ta cũng xem người như ca ca của ta. Có ca ca thật tốt” hít hít lỗ mũi, Tử Vân cảm kích nhìn Lý Thuận cười cười.

Lý Thuận nghe nàng nói rõ ràng trong mắt có chút mất mát, bất quá như vậy cũng tốt, ít nhất còn có thể được gặp Tử Vân.

Lưu Tinh mở mắt ra đã nhìn thấy ánh mắt giống hệt như tiểu Bảo, ở trong đó có lo lắng cùng vui mừng.

“Công tử, người tỉnh rồi” thấy hãn muốn rời giường, Tử Vân bước lên trước hỗ trợ vịn hãn. Vui mừng quay đầu lại phía Lý Thuận nói: “Lý đại ca, hãn tỉnh”

“Đây là đâu?” không phải là chỗ hôm qua hãn vào, tại sao hãn lại ở chỗ này?

“Đây là nhà của Lý đại ca, ngày hôm qua người ngất ở ngôi nhà cách vách” Tử Vân trả lời, hãn mới tỉnh, có phải nên ăn một chút gì không?

“Lý đại ca, người chú ý vị công tử này đi, ta đi nấu chút cháo, hãn vừa mới tỉnh, chắc chắn rất đói bụng rồi”

“Được”

“Tử Vân, cô nương, có thể nói cho ta biết tại sao lại cứu ta không?” bây giờ cả kinh thành không ai không biết hãn là phạm nhân bị triều đình truy nã, tại sao nàng còn cứu hãn?

Tử Vân chăm chú nhìn hãn: “Bởi vì công tử đã từng cứu ta cùng tiểu thư”

Lưu Tinh nhìn đôi mắt giống hệt tiểu Bảo, trong con người khẽ buồn bã, nếu tiểu Bảo không chết, có phải cũng mang bộ dáng như nàng hay không?

“Công tử? Có phải vết thương rất đau a?” Tử Vân có chút kì quái với ánh mắt của vị công tử này khi nhìn nàng, thật có chút khổ sở. Bất quá vết thương trên người hẳn nặng như vậy nhất định là rất đau.

“Nha....không sao” phục hồi lại tinh thần, hẳn tự nói với mình, nàng không phải là tiểu Bảo của hẳn, tiểu Bảo đã chết rồi, là do đích thân hẳn chôn.

“Vậy ta đi nấu cháo thật nhanh cho người ăn, nếu cần gì thì để Lý đại ca giúp người là được” nàng vội vàng đi chuẩn bị, hẳn khẳng định là rất đói, mà Lý đại ca có thể cũng chưa ăn cái gì.

Y phục hôm qua nàng đã giúp hẳn giặt sạch, có rất nhiều máu, hẳn là ai? Tại sao vương gia phải truy bắt hẳn? hẳn phạm vào chuyện lớn gì sao?

“Người là bộ khoái?” Lưu Tinh nhìn nam nhân trước mắt, hẳn là bộ khoái, vậy nhất định là biết hẳn chính là người đang bị truy bắt, vậy sao còn cứu hẳn? bất quá, nam nhân này có chút quen mặt, đã gặp nhau ở đâu a?

“Không, ta không phải bộ khoái, chỉ là hạ nhân canh gác ở Lộ vương phủ” trên mặt Lý Thuận ửng đỏ, có thể có một chức vị nho nhỏ ở vương phủ cũng không phải chuyện dễ dàng, nói gì tới bộ khoái. Hẳn cũng chưa từng nghĩ qua.

Lộ vương phủ? Lưu Tinh hí mắt lại, Vũ Mặc Nhiên xem ra không lấy mạng của hẳn thì không từ bỏ a. Nếu như không phải là võ công không phân cao thấp thì sớm đã bị hẳn giải quyết tại chỗ rồi. Nam nhân này là hạ nhân trong Lộ vương phủ, vì sao còn cứu hẳn?

“Công tử đã cứu Tử Vân, cho nên cũng chính là ân nhân của Lý Thuận” thấy hẳn nghi ngờ, Lý Thuận lên tiếng giải thích.

“Tử Vân? Người cùng với nàng sao?” đúng rồi, hẳn nhớ bởi vì nhìn thấy nàng cùng tên này ở chung một chỗ nên mới để ý tới đôi mắt giống tiểu

bảo. Sau đó trước khi rời đi muốn nhìn nàng một cái, không nghĩ tới các nàng bị người khác hãm hại nên hăn mới kịp thời xuất thủ.

“Ân... ta coi nàng như muội muội của mình” mặt hơi hồng hồng, Lý Thuận không tự nhiên dời tầm mắt đi hướng khác, nam nhân này mắt rất sáng, hăn sợ sẽ bị nhìn thấu việc mình thích Tử Vân.

“Nàng...không có người thân sao?” Lưu Tinh thử hỏi.

“Ân, không có, cha mẹ Tử Vân đã qua đời nên mới bị đại nương đem bán làm nha hoàn trong Lộ vương phủ” Tử Vân mạng tốt nên gặp được Thất phu nhân, Thất phu nhân còn giúp nàng chuộc thân, bây giờ ở Dương phủ làm người hầu cũng tốt hơn là ở Lộ vương phủ.

Rũ mắt xuống, nàng cũng không có cha mẹ sao?

“À, công tử, người có muốn uống chút nước hay không?” Lý Thuận cúi đầu hỏi người không nói gì, quan tâm hỏi, hôm qua hăn mất rất nhiều máu.

Lưu Tinh ngẩng đầu, nhìn vẻ mặt thành thật của Lý Thuận, nhìn kỹ một phen, quả thật hăn không có tâm tư nào khác mới gật đầu.

Lý Thuận cao hứng bước tới bàn rót một chén nước rồi cẩn thận mang đến.

“Cám ơn người đã cứu ta” hăn nên nhanh chóng gửi tín hiệu cho Thái tử, Thái tử đã quyết định ám sát nàng không phải nhiệm vụ của hăn lại thay đổi rồi sao? xem ra hăn phải xin chỉ thị của Thái tử xem bước kế tiếp làm như thế nào, vẫn phải lưu lại nơi này sao?

“Không.....không cần khách khí” công tử này vẻ ngoài cũng thật là xuất sắc.

“Cháo tới đây” Tử Vân bưng một bát cháo đi vào, hướng Lý Thuận nói “Lý đại ca, trong nồi còn đó, người lấy ăn đi, để chỗ này cho ta là được rồi”

“Người đi ăn đi”

“Người mau đi đi, ta cho công tử ăn một chút” Tử Vân lấy cái muỗng nhẹ nhàng phẩy phẩy.

Nhìn cô gái trước mắt, Lưu Tinh cảm thấy như đang nhìn thấy tiểu Bảo của hắn, nàng vốn rất thích kề cận hắn, đòi hắn mang nàng đi chơi.

“Công tử? người lại làm sao vậy?” Tử Vân nhìn thấy người đang thất thần, lấy tay quơ quơ trước mặt hắn, thấy hắn không có chuyện gì là tốt rồi. Hắn không phải là người Thiên Vũ, còn là thị vệ của Thái tử, vậy sao không trở về a?

Tùy Tâm cư

“A, tử vân đâu?” trên bàn cơm, Lộ Tùy Tâm hỏi. Nha đầu này từ sáng sớm đã không nhìn thấy thân ảnh đâu.

“Bẩm phu nhân, Tử Vân nói sáng nay ra ngoài một lát, còn nói nếu phu nhân có hỏi nàng thì nói nàng sẽ nhanh chóng trở về” một nha hoàn trả lời.

Xem ra là đi tìm Lý Thuận. Nghĩ như vậy, Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười, cũng không nói thêm gì.

“Sư phụ, ta nói cho người biết, Vô Vân Sơn rất đẹp nha” Nhiễm Linh Nhi vừa nghe nói ngày mai được đi du ngoạn, sau đó sẽ về Vô Vân Sơn để chúc thọ, trong lòng vui sướng cực kì.

Lộ Tùy Tâm nhìn bộ dạng hưng phấn của Linh Nhi, trong lòng cười thầm, Linh Nhi này vừa nói tới đi chơi là sẽ không thể ngừng lại được, tâm tình lúc nào cũng treo lên cao.

“Nương tử, ăn nhiều một chút, đừng để ý tới nha đầu này làm gì, nó là bị sư huynh của ta nuông chiều thành hư, trừ chơi ra thì chẳng làm gì hết”
Dương Á Sơ gấp lấy một miếng thịt bỏ vào bát Lộ Tuy Tâm, khẽ cười nói.

“Hứ, không phải chứ? Cha ta đâu có làm hư ta, hẳn lúc nào cũng lắc đầu nhìn ta, nói ta sau này không ai thèm lấy nên ta mới không muốn bị gả đi a” lúc nói lời này còn đặc biệt liếc qua Phương Mạc Ngôn. Cha còn tiếc hận nói đáng tiếc đại sư huynh lại vô tình với nam nữ, nếu không dứt khoát sẽ đem nàng hứa gả cho hẳn. Hừ! nàng mà biết tại sao đại sư huynh lại thích cái vị Thân tiểu thư mắt nhìn trên trời kia thì mới là kì lạ a. Nàng ta thì có cái gì đặc biệt hơn người?

...

Bên cửa lớn Tuy Tâm cứ dừng lại một cỗ xe ngựa nhìn rất đẹp mắt, bố trí trang nhã, hai bên cửa sổ là tấm sa trắng che kín, cửa không phải dùng rèm vải mà là cửa gỗ đóng kín.

“Oa, sư thúc, xem ra người đã sớm chuẩn bị sẵn sàng nha, xe ngựa này thật là đẹp, ta không muốn cưỡi ngựa, ta muốn ngồi xe ngựa” Vốn Linh Nhi là người làm loạn đòi cưỡi ngựa nhìn thấy xe ngựa trước mắt này lập tức đổi ý. Xe dài như vậy cũng có thể ngủ.

Phương Mạc Ngôn sùng nịch nhìn Nhiễm Linh Nhi nhảy lên xe ngựa, nghe thanh âm Oa bên trong, bất đắc dĩ nhìn về hướng sư thúc, xin lỗi cười cười.

Vén lụa mỏng ở cửa sổ lên, Linh Nhi thò đầu ra ngoài hô to với Lộ Tuy Tâm: “Sư phụ, mau tới đây a! trong này rất thoải mái nha”

Lộ Tuy Tâm hướng Dương Á Sơ hiểu ý cười một tiếng, lão công của nàng thật là tỉ mỉ, còn bố trí cả xe ngựa xa hoa thế này cho nàng.

Dương Á Sơ đỡ lấy Lộ Tỳ Tâm đi tới: “Đi đi nương tử, nhìn xem ta chuẩn bị gì cho nàng”

Thấy bên trong, Lộ Tỳ Tâm mới hiểu sao Linh nhi lại vui mừng như vậy. Trong này rất rộng, phía sau có giường êm vừa để nằm vừa để ngồi, thậm chí còn trải gấm ở bên trên, hai bên chỗ ngồi cũng là đệm êm. Ở giữa là bàn trà nho nhỏ hình vuông, trên còn đặt điểm tâm mút hoa quả. Không gian này có thể chứa sáu bảy người, một nơi thật tuyệt!

“Nương tử, nàng ngồi đây, nếu mệt có thể nằm xuống nghỉ ngơi!”
Dương Á Sơ ôm lấy Lộ Tỳ Tâm chỉ vào chiếc giường êm nói.

(= =, em cũng muốn vào, á á á. Băng tỷ: *đá* không gian hạnh phúc của hai vợ chồng người ta, mục vào làm cái gì, làm nha hoàn à. Phong tỷ: = =, *cốc đầu*ta lớn hơn, để ta vào trước chứ a~~. Như muội: *kéo hai người phụ trợ cho Băng tỷ* *lon ton ra nhìn cửa sổ* em ko cần vào a, em chỉ cần nhìn a, ha ha ha. Kết cục chắc mọi người tự hiểu =.,=)

Linh nhi thấy sự thúc quan tâm chăm sóc cho sự phụ như thế, đột nhiên trong lòng cũng muốn lập gia đình, không biết nàng có tìm được một tướng công tốt như vậy hay không? Trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh đại sư huynh cũng ôn nhu với nàng như vậy, trên mặt hơi ửng đỏ.

“Linh nhi, sao ngươi đỏ mặt vậy? nóng sao?” Dương Á Sơ nhìn Linh nhi có chút nghi ngờ.

“A? không....không phải a!” cố che giấu đem mặt hướng ra phía bên ngoài, thấy Phương Mạc Ngôn đang cất hành lý, ánh mắt lộ ra như của thiếu nữ đang yêu.

“Tiểu...tiểu thư...” Tử Vân đứng bên cạnh xe ngựa ập a ập úng.

Lộ Tỳ Tâm nhô đầu ra từ cửa sổ: “Tử Vân, lên xe a!”

Trong lòng Tử Vân như đang giao chiến kịch liệt, nàng muốn theo tiểu thư, nhưng mà....nàng không từ bỏ được vị công tử bị thương kia! Mặc dù Lý đại ca nói sẽ chiếu cố tới hãn, nhưng Lý đại ca vẫn có nhiệm vụ của mình, mà công tử kia lại không thể ra ngoài, quan binh đang tra khảo vô cùng nghiêm ngặt, hãn lại bị thương...

“Tử Vân?” Lộ Tuy Tâm có chút kì quái nhìn vẻ mặt khó khăn của Tử Vân, không khỏi nhíu mày lại, Tử Vân làm sao vậy?

“Tiểu thư, ta có thể không đi được không a?” tiểu thư có tức giận không? Nàng là nha hoàn của tiểu thư, đương nhiên phải ở bên cạnh hầu hạ tiểu thư, nhưng mà...nàng thật không yên lòng vị công tử kia!

“Tại sao? có chuyện gì không?” là Lý đại ca kia có chuyện gì sao? Hay là Tử Vân gặp phải chuyện? Lộ Tuy Tâm từ trong xe ngựa đi ra, Dương Á Sơ tới đỡ nàng xuống xe.

Đi tới trước mặt Tử Vân, nhìn vẻ mặt có chút làm khó, Lộ Tuy Tâm suy nghĩ sâu xa một chút rồi mở miệng nói: “Tử Vân, là Lý Thuận...”

“Tiểu thư, là Lý đại ca hãn...thân thể của hãn không khoẻ a, ta...ta muốn ở lại chăm sóc cho hãn!” Tử Vân không dám nhìn thẳng vào Lộ Tuy Tâm, chỉ có thể cúi đầu.

Lộ Tuy Tâm khẽ thở phào nhẹ nhõm, Tử Vân không yên lòng với Lý Thuận có phải là đã từ từ phát giác ra tâm ý của mình hay không? Nếu đã như vậy, để Tử Vân ở lại cũng không phải chuyện xấu. Dù sao Lý Thuận đối nhân xử thế cũng không đến nỗi tệ, thật thà đàng hoàng, chắc sẽ không để cho tử vân chịu uỷ khuất!

“Vậy cũng được, người cứ ở lại đi!” nếu như vậy, có khi nàng trở về sẽ phải đi chuẩn bị đồ cưới đó a?

“Tiểu...tiểu thư...người đồng ý?” Tử Vân đang bất an lo sợ vội ngẩng đầu, hai mắt sáng lên nhìn Lộ Tỳ Tâm.

Thấy thần sắc mừng rỡ của Tử Vân, Lộ Tỳ Tâm lại càng khẳng định suy đoán của mình, có lẽ Tử Vân đã thật động tâm. Trong lòng có chút phức tạp, nha đầu này đã trưởng thành rồi!

“Ân, vậy người tự chăm sóc mình cho tốt, chờ ta trở lại sẽ nghĩ cách giúp người” Lý Thuận mà bị đuổi khỏi Lộ vương phủ, nếu cho hẳn ở Tuy Tâm cư không biết hẳn có đồng ý hay không?

Nghĩ cách gì? Tử Vân đang định hỏi thì thấy thần sắc trên mặt của tiểu thư, ngây ngốc tiếp nối mà đỏ mặt, tiểu thư nhất định hiểu nhầm là nàng thích Lý đại ca. “Tiểu thư, không phải là...” đang muốn giải thích đột nhiên nghĩ nếu giải thích rõ cho tiểu thư, lại bị phát hiện ra có vấn đề thì biết làm sao bây giờ?

“Không phải là cái gì?” nhìn Tử Vân đỏ mặt, Lộ Tỳ Tâm khẽ mỉm cười, như vậy cũng tốt.

“Kia...tiểu thư...không ai chăm sóc cho người thì sao a?” nghĩ như vậy, Tử Vân lại cảm thấy khó xử, nàng có phải là nên đi chăm sóc cho tiểu thư không? Dù sao tiểu thư mới là quan trọng nhất.

Nhẹ vuốt đầu Tử Vân, “Yên tâm đi, ta sẽ tự mình làm tốt, còn có Linh nhi cùng mọi người nữa kia mà” lão công nàng sẽ quan tâm tới nàng tốt nhất.

“Yên tâm đi, Tử Vân, ta sẽ chăm sóc thật tốt cho tiểu thư nhà người” Dương Á Sơ đứng ở phía sau Lộ Tỳ Tâm nhàn nhạt nói. Mặc dù hẳn không biết tại sao Tử Vân đột nhiên không đi, bất quá nương tử nhà hẳn không có ý kiến thì hẳn cũng không có ý kiến.

“Cô gia, vậy thì nhờ cậy người” Tử Vân hướng Dương Á Sơ hành lễ.

“Được rồi, vậy người đi đi, có chuyện gì thì tìm quản gia” Dương Á Sơ nói với Tử Vân, sau đó ôm lấy Lộ Tỳ Tâm đỡ lên xe ngựa.

“Tiểu thư...” Tử Vân có chút luyến tiếc.

“Không cần phải lo cho ta, cứ chăm sóc thật tốt cho Lý Thuận đi a” Lộ Tỳ Tâm vén rèm lên nói, phất tay về phía Tử Vân một cái.

“Sư thúc, sư mẫu, lên đường thôi” Phương Mạc Ngôn an vị ngồi trên lưng ngựa bên cạnh xe, chậm rãi đi về phía trước.

Tử Vân nhìn xe ngựa lên đường, nước mắt thổn thức chảy xuống, nàng cũng không muốn xa tiểu thư a! Nhưng vị công tử kia cũng rất cần người bên cạnh.

Tử Vân tâm trạng đê mê cầm một giỏ đồ ăn đi vào nhà Lý Thuận.

“Người đã đến rồi.....làm sao vậy?” Lưu Tinh nhìn thấy Tử Vân đi vào, có chút vui mừng nhưng nhìn thấy đôi mắt rõ ràng đã khóc kia, sắc mặt trầm xuống, là ai khi dễ nàng.

Tử Vân cố nén lại, lắc đầu, đang muốn nói gì thì bị thanh âm Lý Thuận cắt đứt.

“Tử Vân? Hôm nay không phải người đi theo Dương phu nhân sao? Còn tới đây làm gì?”

“Chuyện gì xảy ra?” Lưu Tinh có chút lo lắng hỏi.

“Nga, Dương thiếu gia cùng Dương phu nhân hôm nay ra ngoài, nói là đi Vô Vân Sơn thăm người thân, vốn Tử Vân đi theo Dương phu nhân nhưng ta nghĩ là tử vân không yên lòng để ân nhân người ở đây nên mới không đi” nhìn tử vân khóc đến đỏ cả mắt, Lý Thuận tự mình đoán ra.

Lưu Tinh nghe vậy trong lòng thấy cảm động, cô bé này rất thiện lương, giống như tiểu Bảo vậy.

Bất quá, trông mắt híp lại, nàng đã rời khỏi kinh thành?

“Dương phu nhân đi trong bao lâu?” Thái tử vẫn chưa trả lời cho hẳn, cũng không biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

“Có lẽ là một tháng” Tử Vân trả lời không chút nghi ngờ.

Một tháng, khoảng thời gian rất dài, Lưu Tinh nghĩ thầm, trước tiên chữa trị vết thương trên người cho tốt hẳn rồi nói, cho dù bây giờ Thái tử ra nhiệm vụ hẳn cũng không có cách nào đi thực hiện, hẳn vẫn không quên võ công Dương Á Sơ rất cao.

Ánh mắt nhìn thoáng qua Tử Vân ở đó vẫn chưa nói lời nào, tựa hồ rất quan tâm tới Uông cô nương

Đang định nghĩ tới, hẳn nghe thấy không trung có cảm giác khác thường, xem ra là hồi âm của thái tử...

“Ân nhân, nếu Tử Vân đã tới thì ra cũng phải đi làm nhiệm vụ đây” Lý Thuận lễ phép gật gật đầu, hướng Tử Vân nói: “Tử Vân, ta đi làm việc đây” hẳn là về để chuẩn bị đồ ăn cho ân nhân.

“Chờ một chút, Lý đại ca, người mang cái này ăn trên đường đi a!” Tử Vân vội vàng lấy ra mấy cái bánh bao đưa cho Lý Thuận.

“Hắc...hắc hắc, Tử Vân, người thật tốt, lúc nào cũng cho ta bánh bao nhân thịt” nam nhân thật thà gãi đầu cười khúc khích nói.

Lưu Tinh nhìn hẳn, cảm giác có chút không thoải mái, ho nhẹ một tiếng.

“Ân nhân, người không thoải mái sao?” nhìn Tử Vân ngăn người, nam nhân bước lên phía trước quan tâm hỏi.

“A?” ngạc đứng ở đó mà, Tử Vân không biết nên nói gì.

“Người và muội muội ta Tiểu Bảo rất giống nhau, nhìn thấy người ta nhớ tới tiểu Bảo” Lưu Tinh trong lòng khẽ qua nỗi khổ riêng, tiểu Bảo là người quan trọng nhất trong lòng hắn, hắn trơ mắt nhìn muội muội chết trước mặt mình mà không thể cứu, cho nên hắn mới luyện võ công thật tốt. Nhưng khi thấy võ công của hắn công của hắn cuối cùng cũng chưa đủ, ngay cả Vũ Mặc Nhiên cũng chỉ miễn cưỡng ngang tay. Nghĩ được như vậy, trong con người Lưu Tinh lộ ra kiên quyết.

“Thì ra ta nhìn giống muội muội tiểu bảo của công tử a? khó trách lúc thấy ta lại gọi là tiểu Bảo” Tử Vân thoải mái cười một tiếng.

“Muội muội công tử giống ta lắm sao?” Tử Vân tò mò hỏi.

“Ân, nếu như nàng còn sống thì bây giờ sẽ rất giống người” thanh âm trầm thấp nhàn nhạt nói, nhưng trong lòng vẫn mơ hồ đau.

Tử Vân kinh ngạc nhìn nam tử trước mắt, mặc dù vẻ mặt hắn không biểu lộ cái gì nhưng nàng cảm giác được trong lòng hắn đang rất đau khổ.

“Việc này...thật xin lỗi a...ta không biết..” nàng đột nhiên hy vọng hắn đừng đau khổ như vậy, nàng muốn nhìn thấy ánh mắt sáng như sao của hắn.

Lưu Tinh chấn động, hồi lâu sau mới ngẩng đầu lên đứng ở bên cạnh người hắn, lẩm bẫm nói: “Tiểu Bảo...”

Không, nàng không phải là tiểu bảo, nàng chẳng qua chỉ là người có ánh mắt giống tiểu bảo mà thôi, nàng không phải là tiểu bảo của hắn, tiểu bảo sớm đã chết rồi.

“Tử Vân, người mang cái gì đến cho ta vậy a?” đúng, tiểu bảo đã chết trong ngực của hắn, cho nên nàng không phải là tiểu bảo, tiểu bảo đã không còn ở trên đời này.

Tử Vân có chút kinh ngạc với chuyển biến của hắn, bất quá chỉ đơn thuần cười: “Trong người người có thương tích, nên ăn cháo, đây là cháo ta đặc biệt chuẩn bị, bên trong còn có thịt gà nha, để ta đi hâm nóng đã”

Nhìn nụ cười đơn thuần của nàng, Lưu Tinh gật đầu, đưa mắt nhìn nàng tiến vào phòng bếp, nhưng trong lòng lại nhớ lại những việc trước kia hắn đã từng quên mất: Hắn xuất thân trong gia đình nghèo khổ, cuộc sống mặc dù khó khăn nhưng cha mẹ rất hoà thuận, hắn hay mang tiểu bảo đi chơi, sau đó, trong thôn xuất hiện ôn dịch, người chết rất nhiều, cha mẹ hắn cũng lần lượt mắc bệnh rồi chết, cuối cùng hắn mang tiểu bảo ra khỏi thôn. Trên đường tiểu bảo ngã bệnh, hắn vì muốn có tiền cho tiểu bảo chữa bệnh mà quỳ xuống van xin người khác, nghĩ mọi cách có tiền, nhưng lòng người dễ thay đổi, ai cũng không muốn vươn tay ra cứu người, cuối cùng tiểu bảo ngủ thiếp đi trong ngực của hắn, không bao giờ tỉnh lại!

Hắn còn nhớ rõ tiểu bảo lúc cuối cùng còn cười nói với hắn: “Ca ca, cố gắng sống sót cho tốt” đó là thanh âm cuối cùng của tiểu bảo..

Sau đó vì sinh tồn mà cái gì hắn cũng làm, đi trộm cướp cũng chỉ vì đầy cái bụng. Có một lần bị bắt được, lúc sắp bị đánh tới chết thì xuất hiện một thiếu niên cười vô cùng ôn hoà, một thân cảm y thể hiện thân phận tuyệt đối không tầm thường, ngồi xổm người xuống, nhìn ánh mắt của hắn, hỏi hắn có nguyện ý từ nay về sau đi theo bên người hay không! Hắn nhìn nụ cười ôn hoà đó, ánh mắt thấu hiểu nhân tình thế thái lại có chút lạnh như băng, một khắc kia hắn biết nếu hắn không gật đầu, thiếu niên đó sẽ không cứu hắn, vì sinh tồn, vì sống sót, hắn gật đầu, bất kể thiếu niên này muốn hắn làm gì hắn cũng sẽ làm..

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 78: Vô Vân Sơn Trang (1)

Trong nháy mắt, thời gian nhanh như nước chảy, mới đó đã 1 tuần trôi qua. Phiến lụa mỏng nhẹ lay động, Lộ Tùy Tâm ngồi trong lương đình hóng gió.

Trời nóng như thiêu đốt khiến cho người ta không muốn làm gì, chứ đừng nói tới việc đi du ngoạn. Lộ Tùy Tâm cười khẽ một tiếng, thời tiết nóng bức làm cho Dương Á Sơ cũng không muốn ra ngoài.

Cho nên miễn cưỡng nhịn nửa tháng, người nào cũng không muốn đi chơi, không thể làm gì khác hơn là thẳng tiến tới Vô vân sơn trang.

Vô vân sơn trang là do sư phụ Dương Á Sơ lập nên, nổi danh Vô vân chưởng môn Nhiễm Thế Hùng, dọc đường đi nghe Dương Á Sơ giới thiệu mới biết được hẳn và Nhiễm trang chủ là huynh đệ đồng môn, mặc dù tuổi cách xa nhau, lấy tuổi Nhiễm trang chủ hoàn toàn ngang với phụ thân Dương Á Sơ, khó trách đại đệ tử của Nhiễm trang chủ lại cung kính với Dương Á Sơ như vậy.

Nhiễm Thế Hùng có hai nữ nhân, một thê một thiếp, chính thất đến từ Đông Phương thế gia nổi danh giang hồ, là nữ tử duy nhất. Tiểu thiếp là thứ nữ nhi của tri huyện phía tây sơn trang, sinh ra một người con.

Con trai lớn Nhiễm Lực là của chính thất, cũng là huynh trưởng ruột của Nhiễm Linh Nhi, lớn tuổi hơn Dương Á Sơ, cũng tầm tầm Dương Viễn Chi, tính tại ít lời, có phong thái của một trang chủ. Con thứ Nhiễm Lượng thì có cá tính gần giống Linh nhi, nhỏ hơn Linh nhi một tuổi, muốn nói cái gì thì

liền nói cái ấy. Ngay cả vẻ bên ngoài cũng không sai biệt, người khác nhìn vào lại tưởng hai đứa sinh đôi a.

Nàng vẫn còn nhớ tình cảnh mà bọn họ lần đầu tiên nhìn thấy nàng. Bất thốt lên: “Không thể nào, chính bộ dáng này của người làm cho sư thúc điên đảo sao?” trong miệng rõ ràng là chất vấn, cũng làm cho Nhiễm gia thấy khó xử.

Nghĩ như vậy, Lộ Tuy Tâm cười một tiếng. Thật ra nàng cũng không để ý cách nhìn của người khác, mà vị nhị thiếu gia kia cũng không dám xuất hiện trước mặt nàng nữa, sau lưng khẳng định đã bị Dương Á Sơ cùng phụ huynh nghiêm túc dạy bảo a.

“Sư phụ, người ở đây cười cái gì vậy?” Linh nhi nhảy ra từ bụi hoa, cười tò mò hỏi, cầm lấy nước trà hoa quả trên bàn lên cạn sạch.

“Không thể cười sao?” ngạc nhiên nhìn nàng...thêm một chén nữa, lại còn mãnh liệt rót, nàng đi từ đâu vậy a?

Nhiễm Linh Nhi uống đến không còn khát nữa mới để chén xuống, thở dài một hơi thật sâu.

“Sao, vẫn đấu khẩu với Nhiễm trang chủ sao?” đoàn người bọn họ tới Vô vân sơn trang đã là ngày thứ 2, nhưng ngày hôm qua, Nhiễm Linh Nhi đã bị Nhiễm trang chủ nói cho sợ đến mặt mày biến sắc.

Bởi vì, Nhiễm trang chủ đã chuẩn bị cho Linh nhi chọn phu quân, cho nên mới hai cha con mới đấu khẩu, nghe nói Linh nhi dứt khoát không nghe, còn đập phá đồ đạc trong phòng.

Lộ Tuy Tâm hạ chân mày xuống, trong lòng thầm than, tâm tư Linh nhi nàng sớm đã hiểu, nhưng chuyện tình cảm người bên cạnh sao có thể nhúng tay vào được?

Chung sống lâu như vậy, nàng cũng không nhìn ra Phương Mạc Ngôn có tình cảm nam nữ với Linh nhi, có chăng qua cũng chỉ là tình huynh muội mà thôi! Bất quá trong lòng thế nào chỉ có Phương Mạc Ngôn mới biết được!

“sư phụ, vì sao người lại có dũng khí thổ lộ tâm ý cho sư thúc?” nàng mặc dù tính tình nghịch ngợm ưa quậy phá, nhưng cũng không dám nghĩ sẽ làm những chuyện như vậy.

Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu nhìn thấy Linh nhi trong mắt ảo não, lẳng lẳng nhìn nàng, nàng vẫn gọi là sư phụ, nàng cũng không biết đã từng dạy Linh nhi cái gì, cũng không dạy nàng cái gì cả, có lẽ là thói quen cho nên vẫn gọi là sư phụ. Nhiệm gia vì xưng hô này mà sắc mặt đều khó hiểu! nàng không biết trong đó đại biểu là đồng ý hay không đồng ý, nhưng vẫn nhếch miệng mỉm cười.

“Linh nhi, người có từng nghĩ tới hay không, trong lòng người ý nghĩ thật nhất là gì?”

“Ý nghĩ cái gì?” không hiểu bèn hỏi, nàng nghĩ gì trong lòng tự biết a!

“Người đối với Phương Mạc Ngôn là tình huynh muội từ nhỏ chung sống? hay là tình yêu nam nữ?” tình có khi lẫn lộn. Lâu sẽ thành thói quen, ngay cả bản thân cũng cho là như vậy.

“Ta...” mặt Linh nhi chợt đỏ bừng. Tại sao sư phụ lại hỏi nàng vấn đề này?

“ta nghĩ bây giờ người nên làm rõ vấn đề này để tự mình định đoạt, nhìn rõ trái tim của mình, có được không?”

“Ta không có...”

“Có hay không, trong lòng Linh nhi là hiểu nhất, nếu là tình yêu nam nữ vậy hãy dũng cảm nói cho Phương Mạc Ngôn biết, cho dù hẳn không thích người thì người cũng rất rõ ràng rồi. Nếu không phải là vậy, thì sao không mở rộng lòng mình, cho mình thêm một cơ hội, có lẽ người sẽ gặp một nam tử chân chính làm người động tâm a” tình, là thứ làm cho con người ta khổ sở nhất.

“ta...” trên mặt Linh nhi có chút do dự.

“Linh nhi, ta chỉ muốn nói 1 điều duy nhất thôi, nên thành thực đối diện với tình cảm của mình, yêu hay không yêu đều phải thẳng thắn, ngàn vạn lần đừng qua loa khinh thường. Bởi vì tình đã thương người nặng nhất, ta không muốn người vì tình mà đau khổ” theo trực giác của nàng, Phương Mạc Ngôn không yêu Linh nhi, cho nên nàng lo lắng nếu Linh nhi quả thật tâm động với Phương Mạc Ngôn, như vậy là hoa rơi cố ý, nước chảy vô tình, Linh nhi có thể tiếp nhận được chuyện này không?

“Đúng như vậy không?” Linh nhi thành thật nói với Lộ Tỳ Tâm đang kinh ngạc.

“dĩ nhiên, tốt nhất người nên hiểu rõ, nhìn thẳng vào tình cảm của mình”

Trong khoảng thời gian ngắn Nhiễm Linh Nhi cũng không biết nói gì cho phải, chỉ cảm thấy trong lòng rối loạn.

“Ta...ta về phòng trước” sư phụ nói đúng, nàng tốt nhất nên suy nghĩ lại. Đại sư huynh thật sự không có chút cảm giác gì với nàng sao?

Nhìn bóng người Linh nhi, thả la phiến trong tay ra, đôi môi đỏ mọng của Lộ Tỳ Tâm bật ra tiếng than nhẹ.

“Sao? sư mẫu bảo Linh nhi biểu lộ tình cảm với Phương Mạc Ngôn có phải không?” thanh âm không rõ hàm ý truyền vào.

Là Nhiễm Lượng! là nam hài lúc đầu có vẻ không hài lòng về nàng nhất.

Lộ Tuy Tâm cũng không nói gì, đứng dậy đi ra phía ngoài, Nhiễm Lượng này có vẻ có thành kiến với nàng.

Nhiễm Lượng tức giận ngăn Lộ Tuy Tâm lại: “Sao? sư mẫu nhìn thấy ta đã vội đi sao?” hắn không biết tại sao mình lại ghét nàng, ghét vẻ bình tĩnh của nàng! Hắn nhìn ra nàng là cô gái có tâm cơ thâm trầm, mới vừa rồi hắn còn nghe thấy nàng dùng những lời kinh hãi thế tục đi xúi giục Linh nhi.

Lộ Tuy Tâm lui về phía sau một bước, đôi mắt bình tĩnh nhìn hắn, nàng cũng muốn xem hắn rốt cuộc muốn làm gì?

“Người...ánh mắt người là có ý gì a?” Nhiễm Lượng bị nàng nhìn thẳng cảm thấy không tự nhiên, hắn chỉ xem nàng có xứng đôi mới sư thúc mà hắn ngưỡng mộ thôi, nàng sao phải nhìn hắn như vậy?

Vẻ ngoài của cô gái này chưa tính là tuyệt sắc, hơn nữa còn từng là thiếp của người khác, này...một cô gái như vậy sao có thể xứng với sư thúc hắn?

“Phiền người tránh ra được không?” từ trong mắt hắn nàng có thể nhìn ra được tâm tư hắn bây giờ.

Nghe thanh âm bình tĩnh như vậy, thân thể Nhiễm Lượng không tự chủ được tránh sang bên cạnh! Ngay sau đó không thể tin được ngẩng đầu, hắn trúng tà a? tại sao nàng bảo hắn tránh ra là hắn liền nghe theo a?

Lộ Tuy Tâm đi ra khỏi đình hóng mát, xuống một bậc thang rồi xoay người nhìn lại nói với Nhiễm Lượng: “Nhiễm nhị thiếu gia, lần sau đừng đi theo ta” cảm giác bị giám sát thật khó chịu.

“Cái...cái gì?” trên mặt Nhiễm Lượng không còn tự nhiên, đúng là gặp quý, hắn cũng không phải cố ý đi theo nàng, chỉ là muốn nhìn một chút xem nàng đang làm cái gì mà thôi.

Lộ Tuy Tâm không để ý đến, xoay người đi ra phía ngoài!

Nhìn thân ảnh của nàng, trên mặt Nhiễm Lượng lộ ra vẻ hứng thú, tính tình sư mẫu thật là đặc biệt nga! Ngay cả ma nữ Linh nhi mà còn gọi nàng là sư phụ. Hẳn đã phát hiện ra chuyện hay a.

Lộ Tuy Tâm cùng với hai vị lão phu nhân cộng thêm hai vị phu nhân của Nhiễm Lực ngày ngày không phải nghe hí cũng là đàn hát khúc ca, còn có tên Nhiễm Lượng thỉnh thoảng vẫn dùng một đôi mắt phát sáng như sao ngó ngó nàng... nàng tới Vô Vân sơn trang được mười ngày, khí trời ngày càng nóng, hoạt động một chút là toàn thân đều ướt ướt dính dính, cũng không biết chuyện gì xảy ra mà mấy ngày nay tâm tình nàng trở nên phiền não, cái gì cũng không muốn ăn, thân thể cũng không muốn động gì, cho nên mới trở về cái ổ của nàng, từ chối lời mời xem trò vui của Nhị phu nhân. Sao trời lại nóng như vậy a? nàng tin bây giờ hẳn đã lên tới ba mấy độ rồi!

Ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ làm cho Lộ Tuy Tâm một lần nữa bất đắc dĩ đứng lên “Đối...” hẳn là Phương Mạc Ngôn.

“Sư mẫu, sư thúc nói mời người tới đại sảnh” Phương Mạc Ngôn lễ phép nói.

Lại đi nữa a? Nhiễm gia này đúng là tiếp đón khách thiết tốt a, ngày nào cũng mời gánh hát về ca diễn, trời nóng thế này, mỗi lần về đều mồ hôi nhễ nhại, nàng nói với Dương Á Sơ không thích nghe cũng không được, ngày ngày mấy vị phu nhân thay nhau tới mời, không mời được thì đứng bất động ở đó, nàng cũng không chịu nổi, mới vừa rồi còn tỏ vẻ thân thể không thoải mái từ chối nhị phu nhân, giờ lại đến Phương Mạc Ngôn này!

“Người yên tâm đi, không phải mời đi xem diễn a, sư thúc đang ở hậu hoa viên tiếp khách, là mấy vị bằng hữu của sư thúc, không tiện tránh mặt nên mới để ta tới đây mời sư mẫu” Phương Mạc Ngôn nhìn Lộ Tuy Tâm

mà cảm thấy đồng tình, mấy ngày nay sư mẫu nghe xướng cũng tới phát sợ rồi, hai vị sư nương rất thích nghe xướng, chỉ cần có khách tới là đều nghe xướng khúc ngày ngày như thế, bọn họ tập mãi cũng thành quen, khó trách sư mẫu tránh cũng không kịp.

Bằng hữu? đúng rồi, lão công nương từng nhắc tới hai vị bằng hữu tốt trên giang hồ, là ngày hôm nay sao? mấy ngày nay nương rất đau đầu, thời tiết nóng nực chịu không nổi.

Nghĩ được như vậy, Lộ Tùy Tâm ý không tốt nhìn Phương Mạc Ngôn gật gật đầu.

Trong nhà đình ở hậu hoa viên có ba nam tử, đều xuất sắc, trong đó thân mặc y phục màu tím nhạt là lão công nương, ngồi ở chính giữa, bên trái là nam nhân bạch y, tóc đen tùy ý xoắn ra, có cảm giác phóng đảng không kiềm chế được, bên phải là nam nhân một thân cẩm y xanh đậm, tóc búi lên, có vẻ rất nghiêm trang. Hai người này ngồi hai bên nên nương nhất thời không nhìn rõ được bề ngoài ra sao. Ba người đang trò chuyện rất vui vẻ.

“Nương tử...” Dương Á Sơ ngồi chính diện hướng nương nhìn thấy thân ảnh đi tới, tròn mắt sáng ngời, đứng lên ôm nhẹ lấy nương, hẳn biết mấy ngày qua nương tử chịu không ít khổ cực, ngày ngày nghe xướng không phải ai cũng chịu được, phương thức đãi khách của hai vị sư tẩu trong lòng hẳn cũng thấy ý kiến, nương tử hẳn thật có sức kiên nhẫn, nghe đến mười ngày mới nói từ chối a.

Hai người trong nhà đình cũng không đứng dậy, chỉ đánh giá nương một cái.

“Nương tử, bạch y là Nam Cung Tuyệt, còn vị kia là Hoàng Thạch Ngạo, đây là nương tử của ta” Dương Á Sơ giới thiệu đơn giản cho ba người.

“Chào hai vị” Lộ Tuy Tâm phúc phúc lễ. Rốt cuộc cũng nhìn rõ dáng vẻ của hai người. Nam Cung Tuyệt một thân bạch y, khuôn mặt anh tuấn, cả người tản mát ra mị lực khêu gợi, đôi mắt lười nhác giờ phút này đang đánh giá nàng. Vị khác Hoàng Thạch Ngạo ngũ quan cũng xuất sắc như vậy, mang một phong thái ôn hoà cùng nụ cười bình tĩnh làm cho người khác không thể kháng cự!

“Chào phu nhân” hai người đánh giá xong thì đồng thời trả lời.

“Nương tử” lấy khăn lụa ra lau nhẹ mồ hôi trên khuôn mặt nàng, bây giờ thời tiết mùa hè nóng nực, rất khổ sở, mà nàng lại không có võ công, tất nhiên càng không chịu nổi khí trời như vậy.

Nhìn động tác Dương Á Sơ, hai người khẽ nhíu mày. Nếu như không phải tận mắt thấy thì bọn họ không thể nào tin được người đang ôn nhu với nữ nhân kia lại là Dương Á Sơ.

Nam Cung Tuyệt nhìn thần sắc trên mặt nàng không khỏi hé mắt, nhanh chóng cầm lấy tay nàng bắt mạch.

Lộ Tuy Tâm bị hành động nhất thời của hắn mà giật mình, quên mất cả phản ứng. Đợi nàng phục hồi lại tinh thần thì người nọ đã đặt trên tay nàng.

“Này...”

“Sao vậy?” Dương Á Sơ cũng giật mình, Nam Cung Tuyệt nếu không nhìn ra cái gì sẽ không bắt mạch. Nương tử hắn có vấn đề gì sao?

“Không có, xem ra tin đồn này không thể tin là thật” Nam Cung Tuyệt thu tay lại, vẻ mặt quái lạ nói. Từ trong ngực lấy ra một khối ngọc đưa tới. “Đây là đông hàn ngọc có thể kháng nóng công hiệu, phu nhân mang trong người ắt có chỗ dùng”

Lộ Tuy Tâm nhìn qua Dương Á Sơ, thấy hắn ý bảo nàng nói tiếp.

“cảm ơn”

“Tuyệt, nương tử ta thân thể có vấn đề gì sao?” nếu không người này sao lại đột nhiên có ý nghĩ đi bắt mạch?

“dưới mùa hè nóng bức này, khí trời khốc nhiệt, phu nhân chưa từng học võ tất nhiên sẽ cảm thấy khó chịu, không muốn ăn” vừa nãy hẳn thấy sắc mặt nàng không tốt nên mới bắt mạch, nhưng lại phát hiện nàng có hỉ mạch, không rõ lắm, bình thường không thể nhận ra, tối thiểu mười ngày nửa tháng nữa mới biết được.

“Ta biết” nói đến những việc này, Lộ Tùy Tâm rất hâm mộ những người luyện võ, hoạt động thoải mái, thân thể lại tự điều tiết nhiệt độ, lão công nương trên người có hàn băng lành lạnh, buổi tối nàng không ôm hẳn thì không chịu được (anh sơ lợi dụng a = =).

“Nhưng mà vừa rồi ta phát hiện thân thể phu nhân có hỉ mạch”

“cái gì?” Dương Á Sơ khiếp sợ lên tiếng. Nhìn Lộ Tùy Tâm rồi lại nhìn Nam Cung Tuyệt, đầu nhất thời loạn lên.

“Ta biết” thân thể của mình dĩ nhiên nàng biết rồi, mấy ngày trước kinh nguyệt cũng chưa tới, hơn nữa trực giác cho biết nàng đang mang thai. Nghe Nam Cung Tuyệt vừa nói, nàng mới chứng thật. Bất quá nàng cho rằng thời cổ đại này không thể bắt mạch thấy sớm như vậy, tối thiểu phải qua một thời gian mới nhận thấy, hẳn chỉ có bắt mạch không thôi cũng được sao? y thuật cổ đại đúng là bác học tinh thâm.

“Cái gì, nương tử, nàng biết, nàng sao lại biết?” Dương Á Sơ vội vàng lên tiếng.

“Người biết? phu nhân biết y thuật?” lần này đến phiên Nam Cung Tuyệt kinh ngạc.

“Ta không biết a, ta chỉ là hiểu rõ thân thể của mình” cũng là biết chút kiến thức khi mang thai hơn các người mà thôi.

“Nương tử...” Dương Á Sơ định nói cái gì lại bị Nam Cung Tuyệt cắt đứt.

“Hi mạch của phu nhân mới có hai mươi ngày, đại phu cũng không bắt được a” Nam Cung Tuyệt nhướng mày nói.

“Không đúng, chính xác phải là hai mươi lăm ngày” Hãn là cái ngày nàng ra khỏi nhà lao mới mang thai. Lộ Tùy Tâm vẫn không để ý tới nam nhân trước mắt đang lo lắng vụn phần, hướng Nam Cung Tuyệt lạnh nhạt nói.

Nam Cung Tuyệt trừng mắt nhìn nàng, nhất thời không hiểu được nàng đang nghĩ cái gì! Nàng không biết y thuật, sao lại hiểu rõ như vậy?

“Kia...”

“Tuyệt, người im đi” Dương Á Sơ rốt cuộc cũng lên tiếng cắt đứt lời Nam Cung Tuyệt, chuyển hướng Lộ Tùy Tâm.

“Nương tử, sao nàng không nói cho ta?” hãn biết mấy ngày qua khẩu vị của nàng không tốt nhưng hãn cũng chưa từng nghĩ tới việc nàng mang thai. Hai mươi lăm ngày, đó không phải là một lần nàng nói muốn sinh hài tử sao? sao lại vậy? không phải nàng nói không thể mang thai hay sao?

“Thêm một thời gian người chẳng phải sẽ biết” Lộ Tùy Tâm không hiểu ngẩng đầu lên kích động nhìn Dương Á Sơ, có hài tử thì có gì kì quái đâu?

“Này...” Trên mặt Dương Á Sơ xác thật chảy xuống một giọt mồ hôi lạnh.

“Ha ha, nếu như không phải hôm nay được tận mắt nhìn thấy, ta tuyệt đối không tin người cũng có ngày hôm nay, Á Sơ” Nam Cung Tuyệt cười lớn.

Hoàng Thạch Ngạo cũng gật đầu nói: “Chúc mừng Á Sơ, không lâu nữa là được làm cha rồi” nói xong cũng lấy từ trong ngực một khối kim bảng đưa cho hắn “ vốn đây là quà mừng lễ thành thân nhưng hai người thành thân quá vội vàng, ta không tới kịp, bây giờ coi như có chút quà tặng cháu tương lai”

Lộ Tuy Tâm vẫn nhìn qua Dương Á Sơ, nhận lấy “Cảm tạ”

Mà biểu lộ của Tuy Tâm khác hẳn với người thường khiến cho hai người cũng nhú mày. Nữ tử này rất tinh táo, chính nàng đã khiến Dương Á Sơ liều lĩnh như vậy?

“Tuyệt, ta cần phải làm cái gì? Có gì cần chú ý? Còn có nàng gần đây ăn không ngon, ta lại nghĩ là trời nóng nực, vậy làm sao bây giờ? Nương tử ta sinh hài tử có bị nguy hiểm hay không?” Dương Á Sơ vì chuyện nàng mang thai mà kích động rồi phục hồi tinh thần lại, khẩn trương hỏi Nam Cung Tuyệt.

“...” Nam Cung Tuyệt cảm giác đầu mình bây giờ toàn mồ hôi lạnh.

“Ha ha, Á Sơ như vậy đúng là kì quan a, hôm nay đi một chuyến đúng là không uổng công” Hoàng Thạch Ngạo cười to.

“Tướng công, chuyện này chúng ta nói sau có được không, bây giờ việc cần làm không phải là tiếp đãi thật tốt hai vị khách hay sao?” Lộ Tuy Tâm buồn cười, biểu hiện của lão công nàng có phải đang vui mừng quá độ?

“Nương tử...” Dương Á Sơ hơi chút lấy lại tinh thần. đúng vậy, bây giờ còn sớm, bất quá cảm giác trong lòng hắn quả thật không kiềm chế lại được. Hắn sẽ làm cha? Hắn chưa từng nghĩ tới việc sẽ làm cha, bởi vì hắn

nghe nàng từng nói không thể mang thai cho nên mới chưa từng nghĩ tới điểm này, nhưng mà bây giờ... hẳn thấy tâm tình như đang treo ngược trên cao. Nghĩ tới mấy tháng nữa bụng nàng to ra, trên mặt Dương Á Sơ cười khúc khích.

“Phu nhân, ta xin cáo từ trước” sớm biết vậy hẳn đã không nói, Nam Cung Tuyết nhìn bộ dạng Dương Á Sơ cũng biết hôm nay hẳn sẽ không có tâm tình đi uống rượu với bọn họ.

Hoàng Thạch Ngạo cũng đứng dậy hướng Lộ Tuy Tâm gật đầu.

“Tướng công...” Lộ Tuy Tâm gọi 1 tiếng người đang ở đó ngu ngơ, không có phản ứng a?

“A, làm sao vậy? nương tử, nàng có phải không thoải mái không a?” bị nàng hung hăng bấm một cái, nam nhân cười khúc khích lấy lại tinh thần, nhìn Lộ Tuy Tâm có chút khấn trương.

“Nam Cung công tử cùng Hoàng công tử nói muốn cáo từ”

Nam Cung Tuyết cùng Hoàng Thạch Ngạo lần nữa nhìn nhau một cái, không hẹn mà cùng đánh giá lại một chút Lộ Tuy Tâm, nữ tử này mang đến cảm giác không thể nói thành lời, một cô gái trấn định khác thường. Bất quá chỉ có như thế sao? Vậy mà có thể làm cho Dương Á Sơ khuynh tâm nhân thế?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 79: Vô Vân Sơn Trang (2)

“Nương tử...”

“Nương tử...nàng có thấy không thoải mái hay không?”

“Nương tử, ta nghe nói nữ nhân mang thai đều rất hay buồn nôn”

“Nương tử, nàng có thấy đặc biệt muốn ăn đồ gì không a? hay là buồn nôn?”

“Nương tử...”

“Nương tử, nàng nói cho ta biết, ta sẽ nhớ kỹ...”

“Dương Á Sơ” nữ nhân vốn đang bị thời tiết nóng làm khó chịu liền không thể nhịn được nữa kêu lên, mà cái người bên cạnh này sau khi biết nàng có tin vui thỉnh thoảng vây lấy nàng hỏi cái này hỏi cái kia, không thể dừng lại được một lúc nào cả.

“Ta đây, ta đây” Dương Á Sơ bước lên phía trước sát gần vào nàng.

“Ta bây giờ cho ngươi 2 lựa chọn: cầm miệng hoặc là đi ra ngoài” bây giờ mới chỉ là bắt đầu, bộ dạng hăn như vậy thì mười tháng tiếp theo nàng làm sao mà qua được?

“A?” nhìn nương tử hăn có vẻ phiền muộn, vậy phải làm như thế nào? Dương Á Sơ nhíu chặt mày suy nghĩ một chút, ân, hăn nên đi hỏi hai vị sư tẩu mới được. Nghĩ như vậy, hai mắt Dương Á Sơ sáng rực.

“Ta đi ra ngoài, ta đi ra ngoài, nương tử, nàng nghỉ ngơi một chút, ta trở lại ngay” còn chưa có nói xong, bóng người đã xa mất khuất mấy trượng.

Khoé miệng Lộ Tuy Tâm co quắp lại. Nàng có chút đồng tình với hai vị sư tẩu kinh nghiệm kia, vừa nghe nàng có tin vui, được Dương Á Sơ thỉnh giáo thì vui mừng vạn phần! Cũng hùng hồn tranh nhau truyền đạt kinh nghiệm, nhưng mà...không ai biết nghị lực của Dương Á Sơ phát huy ra làm cho không người nào có thể tưởng tượng được, chỉ cần có vấn đề không hiểu liền chạy đi tìm các nàng. Ngày mai là thọ yến, mà ngày hôm qua đã có khách bắt đầu tới Vô Vân sơn trang, hôm nay lại càng có đông khách, mấy người Nhiễm gia loay hoay không thể tách rời công việc, vốn là trông cậy Dương Á Sơ sẽ giúp đỡ hết lòng, bây giờ hăn lại còn tới chiếm dụng thời gian của hai vị sư tẩu, hơn nữa còn hỏi vấn đề nghìn bài một điệu, hai phu nhân hiện tại tránh còn không kịp a. Các nàng rất cuộc khổ sở biết không còn cách nào cự tuyệt.

Lộ Tuy Tâm lấy một viên mút hoa quả trên mặt bàn nhét vào trong miệng! Hương vị ngọt ngào này thật thích, quan trọng nhất bây giờ là nàng không bị lão công cắn rết bên tai, rất thanh tịnh a, để hăn đi làm phiền người khác còn hơn là cứ suốt ngày bám lấy nàng.

“phanh” một tiếng, còn chưa để cho Lộ Tuy Tâm kịp ngẩng đầu lên xem là ai đã bị một người ôm chặt lấy, sau đó khóc rống lên.

“Ô...Ô...”

Lộ Tuy Tâm phun hạt trong miệng ra mới dám lên tiếng, vừa rồi thiếu chút nữa nàng bị dọa đến nuốt cả vào trong bụng.

“Linh nhi? Sao vậy? Tại sao lại khóc?” người Vô Vân sơn trang sau khi biết nàng mang thai cũng không có ai dám tới quấy rầy. Cũng vài ngày chưa gặp Linh nhi, hôm nay nha đầu này làm sao vậy?

“Ô...sư phụ...tại sao hãn không thích ta?” Linh nhi ôm Lộ Tuy Tâm nức nở nói, nàng đã suy nghĩ rất kỹ mới đi nói thích đại sư huynh, cho nên vừa rồi đúng lúc nàng biểu đạt lòng ái mộ của mình với đại sư huynh...Ô... ô...

Lộ Tuy Tâm kéo Linh nhi ra, bị ôm như vậy quả thật không quen, xem ra là bị Phương Mạc Ngôn cự tuyệt. Như vậy cũng tốt, nếu hãn thật sự không thích Linh nhi, từ chối không chùng đối với Linh nhi cũng là chuyện tốt.

“Được rồi, ngồi xuống, đây, uống chút trà đi” đem Linh nhi ngồi lên ghế, rót chén trà đặt trước mặt nàng.

Nhìn Linh nhi lau lau nước mắt trên mặt, Lộ Tuy Tâm mới nhàn nhạt lên tiếng.

“Phương Mạc Ngôn cự tuyệt người?”

“Ân...” ánh mắt trong suốt trong sáng của Nhiễm Linh Nhi ửng đỏ. Nước mắt vẫn còn vương trên mi, quả là xinh đẹp.

“Vậy bây giờ cảm giác trong lòng người như thế nào?” khóc đến thương tâm, nhưng có đến mức không thể chịu được không?

“Ta cũng không biết, thật là khổ sở, thật là khổ sở” Linh nhi vừa nói vừa chảy nước mắt, ô, nàng thích đại sư huynh! Nhưng đại sư huynh lại chỉ coi nàng như muội muội, ô...muội muội...nàng không phải là muội muội của hãn...

Lộ Tuy Tâm nhìn Linh nhi đau khổ trước mắt, trong đầu hiện lên Hoàng Thạch Ngạo vài ngày trước, hãn cũng là nam nhân trí óc tinh táo, so với Phương Mạc Ngôn không khác nhau là mấy, không biết hãn đã có thể từ chưa? Giật mình...

“Linh nhi, người biết Hoàng Thạch Ngạo không?” nhìn Phương Mạc Ngôn thật sự chỉ đối với Linh nhi như muội muội, vậy sao không để Linh nhi chuyên hướng chú ý đặt ở nam nhân khác?

Người đang nức nở kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Lộ Tùy Tâm: “không biết, nhưng có nghe nói qua” nàng chỉ biết Hoàng Thạch Ngạo là Thiếu bảo chủ Hoàng gia bảo, chuyên mua bán ngựa, bảo hộ. Nghe nói là bạn tốt của sư thúc, sư phụ hỏi hẳn làm gì?

“Hắn đã thành thân chưa?” không biết? vậy nếu chưa thành thân thì để Dương Á Sơ ra mặt giới thiệu, Hoàng Thạch Ngạo có thể làm thay đổi tình cảm của Linh nhi không?

“Không biết, ta cũng không quen hẳn” Linh nhi tức giận nói, nàng là đi tìm sư phụ tố khổ, tại sao sư phụ lại nhắc tới Hoàng Thạch Ngạo?

“Linh nhi, người chạy đến đây làm gì? Sư huynh đang tìm người a” Dương Á Sơ vừa vào cửa đã nhìn thấy Linh nhi nắm tay nương tử hẳn.

“Sư thúc...” Linh nhi hậm hực bị Dương Á Sơ lờm mà buông tay áo sư phụ ra. Sư thúc đúng là nhỏ mọn, không cho nàng tới gần sư phụ. Bất quá nàng cũng vui mừng thay cho sư phụ, nghĩ được như vậy, Linh nhi tạm thời quên mất thương tổn, tò mò vươn tay sờ một chút cái bụng vẫn bình thường kia có chút gì không..

Dương Á Sơ cười nhẹ nhàng, bắt được cái tay tò mò của Linh nhi, ngăn cản lại kịp lúc.

“sư thúc thật nhỏ mọn a, bụng cũng chưa có to, ta sờ một chút thì có sao đâu?” vẫy vẫy cái tay bị nắm đau, Linh nhi tức giận nói.

“Người nói gì?” thanh âm lớn của Dương Á Sơ để cho Nhiễm Linh Nhi muốn khóc lên, vừa nhìn thấy đã không lên tiếng, không dám nói gì, sắc mặt sư thúc nàng thật là khó dò, nàng tuyệt đối không nghi ngờ sư thúc sẽ

đánh nát mộng nàng. Nghĩ được như vậy, nàng ha ha cười một tiếng “Sư thúc...người ở bên sư phụ, ta...ta còn có việc...ta đi trước...” vừa nói chân cũng hướng ra phía ngoài.

“Nương tử, sao nàng lại dễ dàng để cho nha đầu này làm loạn vậy a?” Dương Á Sơ hơi trách cứ nhìn nương tử nhà hẳn.

“Nàng chẳng qua là một hài tử thiên tính trọng ta mà thôi, nặng nhẹ chính là biết đến” Lộ Tuy Tâm nhàn nhạt mỉm cười nói.

“Khó trách sư huynh muốn gả nàng ra ngoài?” Dương Á Sơ nghĩ đến việc Linh nhi dám sờ lên bụng nương tử, trong lòng vẫn có chút sợ hãi.

“Cái đó...nương tử, ta nghe sư tẩu nói, mang thai thì không thể cho người khác tùy tiện động vào. Lần sau nàng đừng cho Linh nhi sờ a” cho nên ngay cả hẳn cũng không dám nữa.

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc ngẩng đầu, có cái tập tục này sao? “Tại sao?”

“Sư tẩu nói làm vậy hài tử sẽ tức giận, sau đó là...” sẽ mất.

Ngất, Lộ Tuy Tâm nhìn vẻ mặt của Dương Á Sơ, trong đầu chỉ loé ra một ý nghĩ.

Thở dài, tóm lấy hai cái tay của lão công đặt lên bụng nàng.

“A, nương tử, không được” Dương Á Sơ không kịp phản ứng, tay cũng đã bị đặt lên phía trên.

“Có cảm giác sao?” Lộ Tuy Tâm tức giận nhướn mày hỏi.

“A...ta không có cảm...”

“Mới có một tháng, vẫn chỉ là một hạt giống nhỏ mới này mà, tất nhiên không có cảm giác” tối thiểu ba tháng sau mới có động tĩnh.

“Người cũng đừng hỏi nữa, những điều này là do cảm nhận a, mỗi nữ nhân đều biết”

Sớm có mang chỉ là phổ biến a.

“Nhưng mà...”

“Không có nhưng mà, người có thể coi như ta không có mang, thả lỏng chút ít, muốn lo lắng thì qua mấy tháng đầu đã, được không?” Lộ Tùy Tâm thành thực nói với nam nhân trước mắt.

“Có thật không? Thật không có chuyện gì?” Dương Á Sơ hoài nghi hỏi lại.

“Dĩ nhiên...oẹ...” giống như phản bác lại lời của nàng, lời nói còn chưa dứt, một cảm giác buồn nôn đã xông thẳng lên cổ họng.

“Nương tử...nàng...nàng làm sao nữa vậy? là chỗ nào không thoải mái a?” Dương Á Sơ vốn đang hoài nghi thấy bộ dáng của nàng liền nhảy dựng lên, không biết làm thế nào nữa. Tay cũng không dám đụng vào nàng, sư tẩu nói thực đúng, hẳn chỉ sờ một chút bụng nàng đã làm cho nàng không thoải mái, vậy...vậy hẳn...chẳng phải nên cách xa nương tử một chút?

“Người...” Lộ Tùy Tâm nhìn nam nhân chỉ dám đứng đó trơ mắt nhìn, cùng với thần sắc trên mặt hẳn, nàng cũng không nhìn được lờm hẳn một cái, nam nhân đối với chuyện này cái gì cũng không hiểu, còn hết sức phiền toái. Cái bụng này, khi nào bắt đầu ói không được sao? sao cứ nhằm đúng lúc này a? làm hại nàng đang tận tâm truyền thụ kiến thức cho lão công thì bị cắt đứt.

“Nương tử...” sư tẩu còn nói, người mới mang thai tính tình không tốt, vừa rồi trên mặt nương tử xuất hiện không vui, vậy hẳn phải làm sao bây giờ a? đúng rồi, sư tẩu nói, nên để nương tử nghỉ ngơi nhiều một chút.

“VẬY...nương tử, nàng có muốn đi nghỉ ngơi một chút không a?”

“KHÔNG...oẹ... Dương Á Sơ...ta...ta sẽ bị người tức chết mất” Lộ Tuy Tâm rốt cuộc cũng biết thế nào gọi là tú tài gặp phải binh, ý nói cảm thấy vô lực.

“Nương...nương tử...ta đâu có làm gì a? là nàng cho ta sờ bụng a!” nam nhân kinh sợ vội vàng giải thích.

“Câm miệng” hần mà còn nói chuyện lấp bắp nữa là nàng sẽ đá hần cút ngay.

= =

“Dạ” nhìn nàng tức giận, Dương Á Sơ cũng không dám nói tiếp nữa, trong lòng thì đối với lời sư tẩu nói tin tưởng không nghi ngờ! tính tình người mang thai thật không tốt, nương tử hần chưa bao giờ nổi giận vậy mà còn rống lên với hần.

“Đem chút nước ấm cho ta rửa mặt”

“Nha...được” vội vàng làm theo.

“Rót chén nước cho ta uống, không phải trà, lấy nước sôi a, ta không uống lạnh” hiện tại nàng cũng không nên uống trà, mang thai uống trà không tốt, đổi sang uống nước sôi.

“Nga, nương tử” cẩn thận bưng cái chén đến.

Lộ Tuy Tâm uống một hớp nước, bình phục một chút cảm giác khó chịu trong lòng, xem ra lại sắp nôn oẹ. Cầm lấy một hạt ô mai bỏ vào trong miệng ngậm.

“Khá hơn không, nương tử” nam nhân tiểu tâm dục dục đứng ở đằng kia hỏi.

Nhìn qua phía ngoài, ân, mặt trời sắp xuống núi, vậy đi ra ngoài một chút cũng tốt, ở trong phòng tránh nóng cũng không phải là cách tốt.

“Chúng ta đi ra ngoài một chút đi! Tương công” Lộ Tuy Tâm nghĩ được như vậy, đứng dậy mỉm cười nói với Dương Á Sơ. Tư tưởng của lão công nàng cứ từ từ mà sửa, đột nhiên thay đổi cũng không được.

Dương Á Sơ nhìn nương tử vừa mới không thoải mái gằm nhẹ với hẳn nay đã mỉm cười, nhất thời trong lòng nổi lên suy nghĩ- quả thật như thế.

“Được, nương tử, nàng muốn đi đâu? Ta cùng nàng đi” sư tẩu nói phải chiều theo ý nương tử. Đúng, nương tử nói cái gì thì là phải làm cái đó.

= =

“Bây giờ mặt trời đã xuống núi rồi, vậy chúng ta ra bên ngoài vô vân sơn trang xem một chút a” tới lâu như vậy rồi, ngày ngày đều nghe xướng nên bọn ta không có thời gian ra ngoài thưởng thức phong cảnh đặc sắc.

“được” nương tử nói cái gì thì phải làm cái đó. Dương Á Sơ trong lòng đem những lời này đi học thuộc lòng.

Vị trí tây xa huyện nằm ở phương bắc Thiên vũ, là một thành trấn không nhỏ, mặc dù không có danh thắng sản vật đặc biệt nhưng lại có con đường thông thương chủ đạo, hưởng chi nơi này còn nổi danh trấn võ học. Không chỉ có Vô vân chưởng môn nổi tiếng giang hồ mà còn có Đông phương thế gia kiếm thuật độc bộ, có hai gia môn hiển hách như vậy chuẩn bị mời các vị bằng hữu trên giang hồ tới mừng đại thọ 90 tuổi sư phụ Nhiễm trang chủ.

Cho nên mới thu hút đông đảo khách thương nhân, bên trong tiệm cơm, khách sạn cùng tiêu cực, ngân hàng tư nhân cũng nóng lên dị thường. làm cho chủ quán cũng cười vui mừng, trong lòng mong đợi mấy ngày này có yến hội, mời giang hồ đồng đạo đến chung vui, hoặc là bằng hữu thân thiết tới đem bạc cho bọn hắn.

Trong đó thu hút ánh nhìn của người ta nhất là con sông rộng đến ba mươi thước thông ra ngoài thành chảy hai bên thanh lâu. Đêm xuống, trên mặt sông thuyền hoa lớn nhỏ phiêu đảng. Mà hai bên bờ sông thanh lâu chẳng đèn đón khách tới.

Mặc dù sông nước nơi này không tránh khỏi khô kiệt bởi thời tiết nóng bức, nhưng vì thanh lâu đặt ở đây nên có người cố ý xử lý nước sông, làm cho mặt nước màu xanh biếc, đặc biệt mỹ lệ, hai bên bờ giăng đèn kết hoa rất thu hút, đông du khách đều đến nơi này.

Lộ Tuy Tâm đang ngồi trên lầu hoa lâu bên trái. Từ cửa sổ nhìn ra thuyền hoa bố trí tinh xảo trên sông. Đã gần hoàng hôn, rặng mây đỏ nơi chân trời chiếu rọi lên mặt sông lặn tẩn, hai bên bờ còn có người đang giặt quần áo. Phía trước là cây cầu hình vòm để cho người ta đi lại hai bên bờ.

“Sư mẫu, trên thuyền hoa có rất nhiều người nga! Chờ đêm xuống còn nhộn nhịp hơn” người vừa nói là Nhiễm Lượng, nhất quyết đòi đi theo đám người nàng.

“Không phải chứ? Cũng bởi vì có những người thích trêu đùa nữ nhân như các ngươi mà phía dưới thuyền mới có cái để làm ăn a” Nhiễm Linh Nhi gõ đầu Nhiễm Lượng, không vui nói.

“Uy, nữ nhân, ngươi làm gì mà đánh ta? Ta cũng chưa từng tới nha” ai mà không biết cha hắn là một người tuân thủ gia quy nghiêm ngặt, hắn dám đến sao? không sợ bị cha đánh gãy chân thì cứ việc.

“Hừ, ngươi mà dám làm ta liền nói cho cha hay, để xem cha xử lý ngươi ra sao” Linh nhi uy nghiêm nói.

“Được rồi, hai người các ngươi a, nói không cho theo thì càng muốn theo, nơi này các ngươi không muốn tới còn nhất quyết bám theo ta và sư mẫu ngươi”

Dương Á Sơ không vui mở miệng, bọn họ ra cửa đã gặp hai tỷ đệ Linh nhi này, vừa nghe bọn họ muốn ra ngoài giải sầu đã hưng phấn nằng nặc đòi đi theo. Thấy nương tử gật đầu đồng ý nên cũng thôi.

“Chương quỹ, Lão tử ta gọi đồ ăn sao còn chưa đem lên?” tiếng nói thô to cắt đứt ánh mắt thương thức của Lộ Tuy Tâm, hơi liếc qua thấy mấy tên đang ngồi phía trước, thoạt nhìn như là nam nhân chốn giang hồ. Tây xa huyện là chỗ dọc bên kinh thành, nếu nói núi cao hoàng đế ở xa, quan phủ đối với những người trong giang hồ đa phần là thị tĩn nhất chích tĩn, nhằm một con mắt, chỉ cần không làm quá mức, không tàn sát dân chúng thì sẽ không nhúng tay vào.

“Dạ...dạ...khách quan xin chờ một lát, sẽ tới...sẽ tới ngay” chương quỹ bước lên phía trước cười lấy lòng.

“Hừ, nhanh lên một chút, nếu không Lão tử phá trà lâu này của ngươi”

“dạ...vâng” chương quỹ vội vàng nháy mắt cho tiểu nhị mang thức ăn lên.

“Nương tử, nếu không chúng ta vào gian riêng?” Dương Á Sơ nói, mới đến đây hẳn định nói chương quỹ cho phòng riêng nhưng nương tử hẳn lại nói muốn ngồi trong tiền sảnh, ở đây nhiều người miệng tạp, khó tránh khỏi bị những dòng người quấy rầy.

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười với Dương Á Sơ, ý nói không có chuyện gì.

“Ăn chút cá đi” Dương Á Sơ đem xương cá bỏ ra, gắp vào bát Lộ Tuy Tâm.

Lộ Tuy Tâm ngửi thấy mùi cá, trong bụng lại sôi trào, vội vàng dùng tay che miệng.

Dương Á Sơ đặt đĩa xuống, lấy trong ngực túi mút hoa quả phòng trừ lúc nàng khó chịu.

Lộ Tuy Tâm dứt một viên vào, khoát tay ý bảo đem cá này mang đi. Nhiệm Lượng thấy thế vội vàng đem cá chuyển sang trước mặt mình.

“A, sư thúc thật tốt...” Linh nhi vô cùng hâm mộ nhìn sư thúc nàng tỉ mỉ chu đáo với sư phụ.

“Ha ha, chừng hai năm nữa cũng sẽ có nam nhân như thế đối với Linh nhi” Dương Á Sơ cúi đầu cười nói. Thanh âm dễ nghe, hơn nữa tướng mạo tuyệt mỹ làm cho những người trong trà lâu đều quăng ánh mắt chăm chú nhìn vào hắn. Người người đều đang suy đoán xem mỹ nam tử ngồi cạnh là ai?

“Hừ...” Nhiệm Lượng khẽ hừ một tiếng, hắn vẫn nghĩ sư phụ quả là không có mắt. Bất quá, nhìn nữ nhân này còn có chút đặc biệt, hắn tự thừa nhận gọi nàng bằng sư mẫu, vừa nghĩ vừa lấy một miếng cá cho lên ăn, ân, mùi vị thật ngon.

Linh nhi lại gõ đầu Nhiệm Lượng lần nữa, không vui reo lên “Ăn cái đầu người, hừ cái gì mà hừ, cẩn thận ra đánh nát đầu người ra”

Lộ Tuy Tâm nhìn động tác của Nhiệm Linh Nhi thấy buồn cười, Linh nhi này chỉ là 1 tiểu hài tử, nhưng ý mình là tỷ tỷ, chỉ cần là ở chung một chỗ với Nhiệm Lượng là đều thể hiện uy quyền tỷ tỷ ra, Nhiệm Lượng giận nhưng không dám nói gì.

“Oa, bang chủ, trên thuyền hoa này có một cô nương thật đúng là xinh đẹp” một gã nam tử mắt lộ sắc ý nói.

“Đó là đương nhiên, nơi này nổi danh đệ nhất hoa lâu, nghe nói trong đó không thiếu tuyệt thế giai nhân” người được gọi là bang chủ cố tình thâm trầm trả lời.

“Bang chủ, chúng ta ăn mau còn đi nghe hát a” một gã nam tử số sàng cười.

“Ha ha...đương nhiên” thanh âm tráng kiện vang lên làm cho thực khách trong này đều ngẩng đầu nhìn khinh bỉ.

“Nhìn cái gì, cẩn thận ta cho một đao bổ người ra”

Cảm nhận được người bên cạnh nhìn chăm chú, nam tử tráng kiện lên tiếng đe dọa.

“Linh nhi...” Dương Á Sơ nhìn ánh mắt Linh nhi đang cố nén giận, thấp giọng quát. Hắn không thể làm phiền tới nương tử.

“Sư thúc...” Linh nhi hờn dỗi liếc mắt, hừ, thật là tiện nghi cho mấy người này, nếu không nàng nhất định xử đẹp bọn chúng. Nơi này chính là địa bàn Vô vân sơn trang, đâu đến phiên mấy người hạ lưu tam cấp như chúng tới tác oai tác quái!

“Đúng vậy, tử, đừng gây chuyện, nếu không đến lúc đó người không đánh lại những người này thì ta cũng không có cách nào giúp được a” Nhiễm Lượng mặc dù lên tiếng khuyên bảo nhưng chẳng khác nào đổ dầu vào lửa. Hắn cũng không vừa mắt bọn chúng.

Lộ Tuy Tâm ho nhẹ một tiếng, Nhiễm Lượng này đúng là làm thiên hạ đại loạn a! Thở dài trong lòng, quả thật...

“Người nói gì? Ta đánh không lại những người này?” Linh nhi đột nhiên lớn giọng, cũng truyền đến khắp cả trà lâu.

“Bang chủ, có phải tiêu cô nương này mắng ta?” nam nhân mặt gầy gò mắt hình tam giác nhìn Linh nhi, rồi lại chuyển hướng tới nam nhân gọi là bang chủ kia.

Ba một tiếng “Ngu xuân” nam nhân tráng kiện đánh nam nhân mắt tam giác một cái, đứng lên hét lớn với Linh nhi: “Uy, người nói cái gì? Có phải đang mắt bản đại gia hay không?”

“Ta đúng là mắng người đấy, thế nào, muốn đánh phải không?” Linh nhi cũng đứng phốc lên nói với hắn.

“Người...được, bản đại gia phải giáo huấn người một chút, để cho người biết thế nào là trời cao đất rộng” nam nhân tráng kiện loé lên ánh nhìn hung ác, vung đao chém tới đây.

Lộ Tuy Tâm thở nhẹ một tiếng. Mặc dù biết Linh nhi có võ công nhưng nhìn cây đại đao phóng đến cũng thấy lo lắng.

“Không có chuyện gì, nương tử, đừng lo lắng, uống nước đi” Dương Á Sơ ôm nhẹ nàng trấn an, loại người này võ công kém cỏi, căn bản không phải là đối thủ của Linh nhi.

Lộ Tuy Tâm trợn to mắt, nàng biết người cổ đại có võ công, nhưng lúc nhìn thấy tận mắt vẫn có chút khiếp sợ, không tới năm phút sau đã thấy Linh nhi đem nam nhân kia đánh bay ra ngoài, đây...

“Hừ, thật đúng là bản tay của ta” vỗ nhẹ tay, Linh nhi hừ nói.

“Người...người dám đánh bang chủ của chúng ta, các huynh đệ, lên...” còn lại mấy người cũng dũng mãnh tiến lên.

“Hừ, các người cứ lên đi a, đánh không được ta bắt các người gọi là cô nãi nãi” Linh nhi rút ra một cái đai lưng màu đen bên hông giơ lên.

“Là...”

“Là...Nhiệm Linh Nhi ma nữ Vô vân sơn trang”

Mấy người nhìn thấy đai đen của Linh nhi, bị dọa sợ tới lấp bắp, chân cũng nhũn ra, ở cái Tây xa huyện này ai mà không biết danh hiệu của Nhiễm Linh Nhi a? sát tinh a!!

“Sao? còn muốn đánh?” đai lưng trong tay Linh nhi tựa như một cỗ sóng bạc cuộn cuộn bổ nhào về phía mấy người kia, trong nháy mắt cái bàn vỡ thành hai mảnh. Thanh âm bén nhọn xé gió để cho tai Lộ Tỳ Tâm bên cạnh ong lên.

“Linh nhi, lúc ở ngoài cửa ta đã nói với người như thế nào?”

mày kiếm Dương Á Sơ nhíu chặt. Bàn tay thon dài nâng lên lưng Lộ Tỳ Tâm, vận chân khí để nàng thoải mái được một chút.

“Sư thúc, là này...” Linh nhi thấy bộ dạng của sư phụ cũng biết mới vừa rồi sư phụ bị lực đạo của nàng làm cho chấn trụ, khuôn mặt xinh đẹp có chút đau lòng.

“Người này thế nào?” hẳn biết Linh nhi cố ý gây chuyện sinh sự.

“Ta...” nàng quả thật không nên động thủ.

“Nhiễm Lượng, là người kích ta phải không?” một quyền đánh vào người đang dùng cơm, Nhiễm Lượng này đúng là không đến nơi đến chốn.

“Ta...”

“Ách, đây không phải là Dương huynh sao?” một đạo thanh âm trầm thấp để nghe từ sau lưng truyền tới, cắt đứt lời của Nhiễm Lượng, cũng làm cho mấy người quay đầu lại nhìn.

Một thân vân sắc áo bảo, vóc người cao to tiêu sái, khuôn mặt tuần dật, đôi mắt như ánh sao dưới mày rậm thanh đậm, nụ cười khê phiếm nhu hoà,

sống mũi cương trực mà đoan trang diễm lệ, đôi môi hồng nhuận mê người, lộ ra khí chất cao nhã như vô tình mà lại như cố ý.

(thôi ta chuyển sang anh này, há há :P ...Phong tử: *Đá* sao mũi ba phải thế hả, hôm qua nói anh này, hôm nay nói anh kia là sao??? . Linh nhi: anh nào đẹp thì thích a, nghe có vẻ anh này khá được aaaaa~::~)

Nam nhân này về ngoài đúng là xuất sắc làm cho người ta không dời được tầm mắt. Phía sau là một thiếu niên, nhìn trang phục hẳn là người hầu.

Mày kiếm Dương Á Sơ khẽ nhếch, khẽ mỉm cười “Đông Phương công tử, biệt lai vô dạng a”

“Ha ha, vẫn khoẻ vẫn khoẻ, đa tạ Dương công tử”

“Biểu ca? sao người lại xuất hiện ở đây?” Linh nhi vui mừng chạy ra khoác lấy tay người nọ.

“Ha ha, vốn định để ngày mai đi chúc thọ, không nghĩ lại vô tình gặp các người chỗ này” nam nhân vừa động thân thể rất nhỏ.

Lộ Tỳ Tâm chú ý thấy, người nọ có vẻ tránh né tiếp xúc của Linh nhi, khẽ híp híp mắt!

Biểu ca? họ Đông Phương? Là người trong gia tộc họ ngoại của Linh nhi! Nhưng mà, vì sao hẳn lại phải tránh tiếp xúc với Linh nhi?

“Nói vậy đây chính là Dương phu nhân rồi?” nam nhân khẽ mỉm cười với Lộ Tỳ Tâm.

“Nương tử, đây là Đông Phương công tử, biểu ca của Linh nhi” Dương Á Sơ ôn nhu giới thiệu với Lộ Tỳ Tâm. Đông Phương Trị lần nữa đánh giá một chút Lộ Tỳ Tâm! Nàng chính là ghen phụ vang danh khắp thiên hạ Lộ Tỳ Tâm? Chuyện nàng cùng Dương Á Sơ khiến cho người Thiên Vũ

không ai không biết, không người nào không hay, hôm nay vừa thấy, thành thật mà nói, hẳn có chút thất vọng.

Cũng không có bề ngoài xuất sắc, mặc dù có thể xưng tụng là thanh tú thoát tục, nhưng tuyệt đối không thể nói là tuyệt sắc.

Bàn về diện mạo, nữ nhân xuất sắc hơn nàng tùy tiện cũng tìm được một đám người, vì sao Dương Á Sơ lại chọn nàng?

“Xin chào” Lộ Tùy Tâm hướng Đông Phương Trị phúc lễ. Trong lòng còn đang nghĩ, vì sao nam nhân này lại muốn tránh Linh nhi? Có lẽ hẳn vô tình, hừ, mặc kệ. Lộ Tùy Tâm hướng Dương Á Sơ ôn nhu cười một tiếng.

“Đi thôi” nàng muốn lên thuyền hoa xem một chút.

“được” Dương Á Sơ hướng Đông Phương Trị chào tay cáo biệt.

Trong chỗ sâu nhất tròng mắt Đông Phương Trị hiện lên một

Tia kinh ngạc, nữ tử này lần đầu nhìn hẳn mà không phản ứng chút nào. Tuy nói bề ngoài của hẳn không bằng Dương Á Sơ nhưng nàng lại hoàn toàn xem hẳn như người đi đường, này...làm cho hẳn có chút suy nghĩ... lại!

(Cái truyện này anh nào cũng tự tin quá mức về vẻ ngoài của mình =.,=)

“Không biết Dương huynh muốn đưa phu nhân du ngoạn ở đâu? Nếu không chê thì để Đông Phương Trị tiếp đãi” lời của hẳn cũng làm cho mấy người tại chỗ phản ứng khác nhau.

Trong mắt Dương Á Sơ khẽ kinh ngạc, hẳn cùng Đông Phương Trị bất quá chỉ là vài lần gặp mặt, tại sai lại thịnh tình như vậy?

Linh nhi thì cảm thấy khó hiểu, biểu ca nàng không thích cùng người khác thân cận, nhưng hành động của biểu ca làm cho nàng thấy ngoài ý

muốn.

Tên đứng đằng sau Đông Phương Trị khẽ nhếch miệng co lại, mới vừa rồi là thiếu gia nhà hãn nói?

Lộ Tùy Tâm cũng không có phản ứng, người này không liên quan tới nàng, lão công nàng chỉ giới thiệu là “Đông Phương công tử” chứ không nói tục danh ra, có nghĩa là người này đối với hãn chỉ là râu ria, chào hỏi cho có lệ.

“Này...” Dương Á Sơ không biết từ chối như thế nào. Đông Phương Trị từ trước tới nay vẫn cao ngạo, hôm nay lại chủ động cùng hãn đi du ngoạn.

“Dương huynh đừng từ chối, Đông Phương Trị cũng ở Vô Vân sơn trang, vô tình gặp được ở chỗ này cũng là có duyên”

“Vậy được a, biểu ca, chúng ta cùng đi chứ, sư phụ ta nói muốn đi ngắm nhìn thuyền hoa trên sông a” Linh nhi nghe được Đông Phương Trị nói thế cũng dứt bỏ khó hiểu trong lòng.

Sư phụ? Thanh mâu loé lên, Đông Phương Trị rũ mi mắt xuống, Linh nhi gọi nàng là sư phụ?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 80: Tiếng Đàn Trên Thuyền

Màn đêm mờ lung, mặt sóng lăn tăn dưới ánh trăng sáng như bạc, mái hiên treo đầy đèn lồng màu sắc hai bên sông, càng tôn thêm quang cảnh mỹ lệ mê người, trên thuyền phảng phất truyền lại tiếng ồn ào, bên này thì tiếng chúc rượu, bên kia là tiếng hát như yến như oanh... Vô cùng náo nhiệt, trong lúc đó nhất thời trên mặt sông hiện ra một mảnh hoan ca cười nói.

Trên một chiếc thuyền thoạt nhìn cực kỳ lịch sự tao nhã.

Lộ Tùy Tâm nghĩ vừa lên thuyền đã cảm giác như sắp ngất, thuyền này rất lớn, rộng rãi, bố trí trang nhã, còn thoang thoảng hương thơm. Ở giữa để đàn tranh, phía trước thì đặt bàn trà, trên đó có bộ trà cùng điểm tâm.

“Nương tử, ăn chút mứt hoa quả đi” Dương Á Sơ vẫn chú ý tới nương tử, nhìn nàng lúc lên thuyền sắc mặt tái nhợt, biết nàng bị say sóng.

“Dương phu nhân chưa từng đi thuyền sao?” Đông Phương Trị nhìn Dương Á Sơ, xoay người qua Lộ Tùy Tâm hỏi.

Lộ Tùy Tâm lắc đầu, không muốn trả lời, nàng đúng là đang say sóng. Nàng chưa từng ngồi loại thuyền như vậy, lúc nàng ngồi qua thuyền máy cũng đâu có say như thế này?

“Nương tử, nếu không chúng ta trở về?” nhìn nàng không thoải mái như vậy, Dương Á Sơ ôn nhu hỏi. Nàng mới có mang, mấy ngày qua cũng không muốn ăn gì, ngày càng gầy gò làm cho hẳn nhìn thấy đau lòng. Nhưng lại không biết phải làm sao bây giờ.

Còn chưa chờ Lộ Tỳ Tâm trả lời thì một hương thơm theo gió thổi tới “Xin chào các vị khách nhân, Kiều Hà hữu lễ” thanh âm trong trẻo mát ngọt từ một mỹ nhân đi từ ngoài thuyền vào, theo sau còn có hai tỳ nữ.

“Nương tử? nàng không khoẻ sao? ta về trước thôi, lần sau sẽ quay lại” Dương Á Sơ không để ý tới mỹ nhân, nhẹ giọng nói.

“Không sao, chờ ta thích ứng một chút là được” Lộ Tỳ Tâm đem tầm mắt hướng tới trên người mỹ nữ, thoạt nhìn mười tám, mười chín tuổi, đôi lông mày cong cong kẻ đen, bên dưới là đôi mắt to long lanh như nước, mũi thon nhỏ đỉnh trực, môi anh đào ướm át, da thịt trắng nõn nà trơn mượt, hai má khẽ ửng đỏ, mang theo một lực hấp dẫn kì lạ! Tròng mắt xấu hổ có thêm tia kiều mỹ, nhìn người bên trong có chút kinh ngạc! nhưng ngay sau đó tự nhiên cười, phút chốc trở nên phong tình, giống như nụ hoa mới nở.

“Kiều cô nương, không cần đa lễ, mời ngồi” nói chuyện chính là Nhiễm Lượng.

Kiều Hà nhìn qua Nhiễm Lượng, phúc lễ: “Đa tạ công tử”

Công tử trước mặt mặc dù cầm hoa y phục, khuôn mặt cũng rất ấn tượng nhưng so với hai vị kia vẫn không thể bằng, len lén liếc nhìn hai nam tử khác. Hai má Kiều Hà càng đỏ ửng rõ.

“Không biết công tử muốn nghe thơ phú hay đàn khúc?” Kiều Hà nhẹ giọng hỏi.

“Gảy một khúc nghe đi” Đông Phương Trị bình thản nói, một mình ngồi ở một bên, bên cạnh là người hầu. Một bên khác là Lộ Tỳ Tâm cùng Dương Á Sơ, Linh nhi cũng không ngồi chung một chỗ với hẳn, ngược lại là cùng Nhiễm Lượng ngồi ở bên Dương Á Sơ.

Trong lòng Lộ Tỳ Tâm có chút kì quái, tinh thần Linh nhi vốn rất sáng khoái, lại còn có hứng thú du ngoạn, theo lẽ thường mà nói, nàng giờ phút

này hẳn là cùng Đông Phương Tri nói không ít chuyện. Vậy mà lại ngồi vào một bên thuyền, Đông Phương Tri ngồi một bên có phải cảm giác là lạ hay không? Nhưng vì sao nàng lại tình nguyện ngồi cạnh Nhiễm Lượng?

“Dạ, công tử” Kiều Hà hai tay đặt ở bên hông phúc lễ một chút, ngồi xuống đàn tranh trước mặt, tay khẽ đặt trên dây đàn.

Dương Á Sơ cầm chén trà trên bàn lên, khẽ nhú mày nhưng ngay sau đó lên tiếng: “Kiều Hà cô nương, mời tỳ nữ đun nước thay trà”

Thuỷ mâu Kiều Hà loé lên quái lạ, hai vị công tử này mặc dù bề ngoài thu hút chú ý của người khác nhưng nàng cũng rất tự tin, vậy mà hai vị công tử này không hề có bất kì cảm giác gì với nàng, trong đó lại còn có một người chỉ lo cho một vị ngồi bên cạnh mình, ánh mắt cũng không đặt trên người nàng, một vị khác ngồi một mình một bên cũng không nhìn nàng. Cũng chỉ có công tử trẻ tuổi ban đầu lên tiếng là một mực chăm chú, ngồi bên cạnh là một vị cô nương có đôi mắt to tròn vô cùng khả ái.

“Dạ, thì ra công tử không thích uống trà, là Kiều Hà chậm hiểu” nói xong hướng người đứng trước khoang thuyền ý bảo mang nước lại.

Dương Á Sơ thấy có người đi lấy nước, không lên tiếng nữa. Đông Phương Tri hữu ý vô ý nhìn thoáng qua người bên cạnh hẳn, khoé miệng khẽ mở: “Bắt đầu đi”

“Dạ, công tử”

Kiều Hà lên tiếng, ngón tay dài di động.

Thanh âm leng keng như tiếng nước chảy truyền đến, tiếng đàn dễ nghe để cho khoang thuyền đột nhiên yên tĩnh, đầu lông mày Đông Phương Tri khẽ nhếch, tựa hồ tiếng đàn này làm cho hẳn bất ngờ!

Giai điệu du dương thanh lệ âm sắc đặc thù để cho Dương Á Sơ cũng nường mày nhìn về phía Lộ Tuy Tâm, trong con người nở nụ cười, đây... đây không phải là khúc đàn nương tử hẳn đã từng gây sao? *Hoa sen nổi trên mặt nước*, đúng không?

Trên mặt cười lúm đồng tiền mơ hồ hiện lên, khoé miệng lại hơi điểm làm cho người ta nhìn không rõ độ cong.

Nghe thấy tiếng đàn, Lộ Tuy Tâm vốn do say sóng mà nhắm mắt lại liền phút chốc mở ra, nhìn về phía Kiều Hà cô nương, trong lòng rất khiếp sợ... Đây là khúc *hoa sen nổi trên mặt nước*, mặc dù đoạn giữa có sai mấy âm tiết khiến cho thủ khúc hơi mất vị, nhưng tổng thể mà nói, Kiều Hà cô nương gây vô cùng hay. Nhưng cái này không phải điều quan trọng nhất, quan trọng là...Kiều Hà tại sao lại gây thủ khúc này?

Chẳng lẽ nàng cũng...

Nghĩ tới đây, Lộ Tuy Tâm ngồi thẳng lại, cẩn thận đánh giá người đang đánh đàn, vẻ ngoài rất đẹp, đây là ấn tượng đầu tiên. Nhưng trong ánh mắt lại mang bộ dạng xấu hổ, thoạt nhìn không hề giống là đến cùng một chỗ với nàng a.

Linh nhi không thích đánh đàn, nhưng nghe thủ khúc này, trong lòng cảm giác rất trong lành. Có lẽ là bởi vì Đông Phương Trị tại đây, nên Linh nhi trên thuyền không có hoạt bát nghịch ngợm như ngày thường.

Còn lại Nhiễm Lượng vẫn đem ánh mắt nhìn về phía Kiều Hà, nhìn hẳn có vẻ rất hứng thú.

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc cũng rơi vào trong mắt Đông Phương Trị. Hẳn cho là nàng đối với chuyện gì cũng thờ ơ, xem ra không phải như thế, vậy sao trong mắt nàng không nhìn tới hẳn?

Dương Á Sơ nhận lấy nước từ tỳ nữ, cẩn thận thổi, sau đó mới đưa vào tay nương tử hần.

Lộ Tùy Tâm đưa lên uống một hớp, ánh mắt vẫn không rời khỏi Kiều hà cô nương.

“Hay, đàn thật hay” một khúc kết thúc, Nhiễm Lượng phục hồi lại tinh thần, vỗ tay thật lớn.

Linh nhi nhẹ gõ Nhiễm Lượng “Người làm sao vậy, có cần phải kích động như thế không?” mặc dù Kiều Hà cô nương đánh đàn đúng là dễ nghe, nhưng có biểu ca ở đây, hần không biết khiêm tốn một chút sao? làm hại nàng nhin không được gõ hần.

Không biết tại sao, Linh nhi không sợ trời không sợ đất lại chỉ sợ có biểu ca của nàng, có lẽ ngày bé sợ hần, trong lòng có bóng ma cho nên tới lúc trưởng thành, nàng cũng không tránh xa như trước nhưng trong tiềm thức vẫn không muốn nhích lại gần Trị biểu ca.

Nhìn Linh nhi, trong mắt Đông Phương Trị cũng không lộ ra cái gì, nhưng Linh nhi không dám nhìn thẳng vào mắt hần, nàng cảm thấy Trị biểu ca vô cùng không thích nàng lên tiếng, rời tầm mắt đi chỗ khác, nàng quyết định tối nay không mở miệng.

Hài lòng biểu hiện của Linh nhi, Đông Phương Trị dừng tầm mắt trên người Kiều Hà “Đúng là không tệ” mà người hầu bên cạnh hần nghe thấy thiếu gia nói vậy, vội vàng móc ra chút bạc đưa cho hai tỳ nữ, “Đây là công tử nhà ta thưởng”

“Tạ công tử” Kiều hà đứng dậy thi lễ với Đông Phương Trị.

“Thủ khúc này tên là gì?” giữa mày Đông Phương Trị có chút ngạo nghễ.

“Thủ khúc này tên là *hoa sen nổi trên mặt nước*” Kiều hà vừa dứt lời, cái chén trong tay Lộ Tỳ Tâm nhẹ nhàng dao động một chút, sao nàng biết khúc này? Còn có thể gảy? đây...

“Nương tử, rất kinh ngạc đúng không. Ta cũng rất kinh ngạc! ha ha, bất quá cô nương này không đàn ra được ý cảnh như nàng” Dương Á Sơ kê vào lỗ tai Lộ Tỳ Tâm nhẹ nói, thổi ra hơi ấm làm cho tay nàng càng run lên, véo nhẹ nam nhân bên cạnh, ý bảo hẳn không nên làm như vậy.

Dương Á Sơ cúi đầu cười thầm, vươn tay ôm nhẹ nàng.

Hai động tác rơi vào trong mắt Đông Phương Trị, hạ lông mày xuống, làm cho người ta nhìn không ra trong lòng hẳn đang suy nghĩ cái gì.

“Thủ khúc này là...” Lộ Tỳ Tâm hỏi thăm.

“Là một khách nhân truyền dạy cho Kiều Hà, đến từ kinh thành, nghe nói là do tiểu thiếp bị vứt bỏ của Lộ vương gia đàn ra, cụ thể cũng là nghe khách nhân đó nói vậy”

“Cái gì?”

“Cái gì?”

Nhiễm Lượng cùng Nhiễm Linh Nhi đồng thời la hoảng lên! Không thể nào, thủ khúc này là nàng làm? Hai người cùng đem ánh mắt đổ vào trên người Lộ Tỳ Tâm.

Lộ Tỳ Tâm có hơi mất mát, nàng còn tưởng cô nương này đến từ cùng thời đại với nàng a.

Đông Phương Trị giương nhẹ mi mắt, trong mắt thanh đầm cũng rơi vào Lộ Tỳ Tâm. Chậm rãi hướng nàng cười nhạt. Cười không rõ ý tứ.

Dương Á Sơ quét nhẹ Nhiễm Lượng cùng Nhiễm Linh Nhi một cái, hai người lại cúi đầu, ánh mắt sử thúc đúng là đáng sợ nha.

Dương Á Sơ ngênh hướng ánh mắt Đông Phương Trị, khoé miệng lộ ra cười. “Đông Phương công tử, thấy thủ khúc này như thế nào?” ánh mắt của Đông Phương Trị nhìn Tùy Tâm làm cho hẳn thấy không vui, có vẻ là đang hiểu kì với nương tử hẳn.

“Nghe danh không bằng gặp mặt” Đông Phương Trị trả lời kiểu ông nói gà bà nói vịt. Nhưng cũng chỉ ra hẳn đối với nàng rất hiểu kì.

Kiều Hà nhìn tình hình bên trong khoang thuyền, trong mắt khẽ suy nghĩ sâu xa, lời nàng nói làm bọn họ kinh ngạc như thế sao? “Không biết khúc tử này có gì không thoả đáng sao?” thủ khúc này nàng luyện tập đã lâu, hoàn toàn là dựa vào khúc phổ mà luyện.

“Không, cô nương đàn vô cùng hay” Lộ Tùy Tâm cười nhạt một tiếng, nàng không nghĩ rằng khúc đàn này lại truyền lưu Thiên Vũ như vậy. Trong lòng thầm nghĩ, đây có phải là đang truyền bá văn hoá hay không?

“Cô nương quá khen, thật ra khúc tử này còn có một câu đề từ” Kiều Hà ngượng ngùng mím cười nói. “Nga, nói nghe một chút” Đông Phương Trị hỏi giống như đang rất hứng thú.

“Hoa sen, gầy bòn mà không nhuộm mùi bòn”, trong lòng có nhàn nhạt buồn bã, nàng vốn không phải tên Kiều Hà, cũng bởi vì thủ khúc này đàn ra mới đổi tên. Nguyên danh của nàng là Johanne Nhi.

“Hoa sen, gầy bòn mà không nhuộm mùi bòn?” Đông Phương Trị cúi đầu lập lại một lần, khẩu vị tinh tế, trên mặt bất động thanh sắc.

Lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên, chỗ sâu nhất trong tròng mắt chăm chú mang theo tia trào phúng nhìn Lộ Tùy Tâm. Hoa sen, gầy bòn mà không nhuộm? đây có phải nàng đang quá đề cao bản thân.

Dương Á Sơ thấy Đông Phương Trĩ biểu hiện đặc ý như thế, trong mắt thanh hà đột nhiên bén nhọn, thanh âm cũng mang theo căng thẳng, đủ cho người khác nhìn ra hẳn không vui, không ai được phép khinh thị nương tử của hắn. “Đông Phương công tử, có cần phải vậy không?”

Đông Phương Trĩ cũng không vì Dương Á Sơ tức giận mà thu liễm, ngạo nghễ trên người lại càng rõ ràng “Đông Phương Trĩ rất biết thưởng thức hoa sen thanh nhã thoát tục” ngụ ý là nàng không xứng.

“tướng công...” Lộ Tuy Tâm cắt đứt lời nói Dương Á Sơ.

Đông Phương Trĩ này phong thái thần vận, thanh nhược thu thủy nhưng ánh mắt thâm trầm như biển nhìn nàng có chứa đặc ý cùng khinh thường, còn có chút hiếu kì. Nam nhân này thanh cao kiêu ngạo, ngạo nghễ từ trong xương cốt, đuôi mày nhếch lên mang vẻ mè khen mè dài đuôi. Hẳn tình nguyện sống trong thế giới của mình chứ không chung sống với người khác, bởi vì hắn tự nhận là không người nào hiểu rõ suy nghĩ của hắn, hắn xem người tới gần hắn chỉ vì tư lợi, mà nữ nhân thì khỏi nói, không vì thân phận cũng là vẻ ngoài xuất sắc của hắn. Cho nên mới vài xích mọi người đến gần hắn, đến với thế giới của hắn, vì chỉ làm bẩn hắn mà thôi. Ánh mắt hắn nhìn nàng hoàn toàn là khinh thường.

Với loại người này cần gì so đo, cho nên nàng mới cắt đứt bất mãn của Dương Á Sơ.

Dương Á Sơ nhìn vẻ mặt nương tử sau đó cũng cười nhạt một tiếng.

Đuôi mày Đông Phương Trĩ giương nhẹ, nhưng ánh mắt nhìn đúng là khinh thị, một nam nhân như thế lấy thể tử sẽ làm cho người ngoài ý kiến, huống chi còn đối với nàng nói gì nghe nấy. Hẳn không xứng với danh xưng giang hồ đệ nhất công tử.

Lộ Tuy Tâm thấy Đông Phương Trĩ này quá kiêu ngạo, lão công nàng không có e ngại hắn chút nào, vì sao hắn lại khinh thị?

Nhìn Dương Á Sơ đã khôi phục lại thần thái ban đầu, trong lòng có chút tức giận!

Dương Á Sơ dĩ nhiên biết vì sao Đông Phương Trị lại nhìn như thế, bất quá ảnh hưởng gì tới hắn?

Võ nhẹ vai Tùy Tâm, ý bảo nàng không cần để ý, bởi vì hắn không cần.

(khiếp, vợ chồng bảo vệ nhau thế :P)

Lộ Tùy Tâm cũng không thèm nhìn tới Đông Phương Trị, thản nhiên cười với Kiều Hà. “Kiều cô nương, khúc tử vừa rồi, ta cũng có thể đàn như vậy, không bằng để ta đàn một lần, cô nương chỉ giáo?”

Kiều Hà kinh ngạc nhìn thẳng Lộ Tùy Tâm, nhất thời quên đáp lại thế nào.

“Nương tử...” Dương Á Sơ ngăn lại Lộ Tùy Tâm đứng dậy, trên mặt có chút lo lắng, nàng không phải đang mệt sao? còn có thể đánh đàn? Dĩ nhiên hắn biết nương tử vì sao lại muốn đánh đàn, là bởi vì ánh mắt của Đông Phương Trị quá mức vô lễ để cho nàng thấy không vui.

“Không có chuyện gì, ta bây giờ ổn rồi” coi như là ngắt đi, nàng cũng không thể để người khác xem thường lão công của nàng. Mới vừa rồi Kiều Hà cũng không thể đàn ra đặc ý cảnh trong khúc tử, khó trách sẽ làm cho Đông Phương Trị xem thường, như vậy bất kể là vì đặc ý cảnh hoa sen nổi trên mặt nước cũng được, là vì nàng bất mãn cũng được, tối nay nàng nhất định phải cho tên Đông Phương Trị này nghe chân chính khúc thủ hoa sen nổi trên mặt nước”

Đông Phương Trị có chút ngoài ý muốn nhìn Lộ Tùy Tâm.

Không để ý tới phản ứng của người trong thuyền, Lộ Tùy Tâm ngồi trước đàn tranh, đợi một chốc điều chỉnh âm sắc, đợi đến lúc trong lòng

hoàn toàn thanh tĩnh như nước mới đưa đầu ngón tay lên dây đàn.

Thanh âm thứ nhất xuất hiện, tiếng đàn du dương dễ nghe, cũng tương tự như Kiều Hà ban nãy, nhưng người hiểu biết âm luật nghe cũng biết hoàn toàn khác nhau, nếu như nói tiếng đàn trước khiến người ta rung động, thì lần này làm cho người không nhận được trong lòng toàn tâm toàn ý lắng nghe, chỉ sợ nghe không lọt bất cứ âm tiết nào trong đó.

Thanh lệ giai điệu đặc biệt ý nhị cũng không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là đặc ý cảnh bên trong thủ khúc, mát lành trong sáng, xa xôi vô cùng rồi lại như gần bên tai, trên mặt sông lăn tăn phát sáng phảng phất cũng hoá thành những đoá hoa sen tươi đẹp. Làm cho người ta ngừng thở chỉ đợi nhìn khung cảnh tuyệt mỹ kia trong nháy mắt.

Trong mắt Đông Phương Trĩ khiếp sợ dị thường, thủ khúc này ngay cả hẳn cũng chấn động. Giống như sét đánh trong lòng, thật lâu sau vẫn chưa lấy lại bình tĩnh.

Có lẽ là bởi vì mọi người đều chìm trong cảnh sắc tuyệt đẹp này, mấy chiếc thuyền lớn đang xôn xao bên cạnh cũng không phát ra bất kì âm thanh nào, chỉ sợ phá vỡ mất cảnh đẹp, giờ khắc này chỉ có tiếng đàn cùng ánh trăng hoà trên mặt sông nhộn nhạo...

Âm thanh cuối cùng trên tay Lộ Tuy Tâm vừa dứt, ngẩng đầu lên đón nhận ánh mắt vẫn ôn nhu chăm chú của Dương Á Sơ. Trong đó có khen ngợi cùng kính phục, còn có ôn nhu như nước.

Hương Dương Á Sơ cười một tiếng “Tướng công, ta hát một khúc cho người nghe nha” xem ra quả thật đời lực hấp dẫn đi khá hơn một chút, nàng quả thật không còn cảm giác say sóng, chỉ cảm nhận được nhu tình trong mắt Dương Á Sơ làm cho nàng say mê. Cho nên mới nghĩ tới hát, hát cho lão công nàng nghe.

Mọi người còn chưa phục hồi tinh thần từ tiếng đàn du dương, tiếp theo đã bị giọng nữ thanh thúy trong trẻo cùng tiếng đàn tranh trong lành đoạt đi tâm trí.

“Có hát ca, cũng là vì người hát một lần.

Dem người tới ôn nhu cùng ẩn sâu trong lòng ta,

Chuyện nhân gian, không cần phải gấp gáp giải thích,

Thời gian như con thuyền nhỏ chờ chúng ta đi tới phương xa. Bọn họ nói ước mơ như vậy quá đơn giản không thực tế, nhưng mà lời thề tay trao tay của chúng ta vẫn không từ bỏ. Bọn họ nói yêu như vậy quá ngây thơ, nhiều trở ngại nhưng chỉ có người là bù đắp được đau đớn vĩnh viễn trong lòng ta. Không cần quan tâm bọn họ có nói gì làm gì, ta cũng chỉ muốn người yêu ta như ánh mặt trời chiếu sáng cả vùng đất. Bằng hữu nhiều như vậy... thống khổ vui vẻ cùng thương tâm, chúng ta cùng nhau vượt qua”

Mặt sông cơ hồ trở nên tĩnh mịch, ai cũng không dám phát ra âm thanh, chỉ sợ cuốn đi mất tiếng ca thâm tình của nữ nhân. Du dương dễ nghe, cũng làm cho những người trong thuyền lục tục đi ra ngoài, ánh mắt chăm chú nhìn vào một chiếc thuyền, muốn xem ai mà lại có thể hát ra những lời sâu nặng đến như vậy, làm cho người ta rung động trái tim.

Rất nhiều nữ nhân cảm động đến rơi lệ, bởi vì đây chính là khát vọng của nữ nhân, khát vọng tình cảm.

Nam nhân thì lộ ra hâm mộ, hy vọng sẽ có nữ nhân như vậy hát khúc ca cho mình.

...

Đông Phương Trĩ giờ phút này có thể nói là kinh ngạc nhìn nữ tử kia, trong đầu không có gì cả, trống rỗng, hẳn không biết nên nói gì? Cứ ngây

ngốc nhìn nàng hát khúc ca rung động hướng tới nam nhân kia, đây là lần đầu tiên Đông Phương Trĩ hấn thất thố như thế! Rối loạn tâm trí như thế...

Hấn chỉ biết nàng cùng với những gì hấn nghe được hoàn toàn khác. Vốn hiếu kì với nàng là tới từ Dương Á Sơ, bởi vì tự cho mình cao ngạo, hấn tự đem Dương Á Sơ trở thành đối thủ, gia thế của hấn không thua gì Dương Á Sơ, bề ngoài, võ công còn có tài văn chương, nhưng giang hồ đệ nhất công tử lại là Dương Á Sơ, mà không phải Đông Phương Trĩ hấn! hấn vẫn không hiểu, tại sao, tại sao hấn lại thua Dương Á Sơ. Cho nên lúc nghe nói Dương Á Sơ vì một tiểu thiếp bị vứt bỏ mà nói không phải nàng thì không lập gia thất, hấn hoàn toàn đã quên đi, vì Dương Á Sơ căn bản không đáng để hấn coi làm đối thủ.

Thọ yến ngày mai vốn hấn không muốn tham gia, tuy nhiên nghe nói Dương Á Sơ mang theo thê tử thì hấn có chút hiếu kì. Cho nên mới xuất hiện ở đây, cho nên mới gặp được bọn họ. Đối với vẻ ngoài Ôn Tỳ Tâm, hấn rất thất vọng. Mặc dù biểu hiện của nàng bình tĩnh, để cho hấn thấy ngoài ý muốn...Nhưng giờ phút này vì sao hấn không tìm được mình?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 81: Thọ Yến (1)

Sương phòng Vô vân sơn trang, bên trong trướng phù dung

“Nương tử...có thể không?” thanh âm trầm thấp của nam nhân đang bị đè nén, lâm vào tình triều mà vẫn duy trì lý trí. Nương tử mang thai, hẳn không thể dùng quá sức...nhưng mà...hậu quả của áp chế là mồ hôi nhỏ từ khuôn mặt tinh xảo xuống thân người phía dưới.

“Ân...” thanh âm nữ nhân mơ hồ ngậm khế. Y phục trên người đã không che hết thân thể ngọc ngà, mồ hôi chảy trên khuôn mặt yêu kiều... cánh tay mảnh khảnh nhu nhược vươn ra đặt trên lưng nam nhân..

Nghe âm thanh hấp dẫn mơn trớn như thế, lý trí yếu ớt của nam nhân rốt cuộc cũng biến mất đối phiên vùi lấp. Gầm nhẹ một tiếng, cùng người bên dưới tiến vào thiên đường tình ái.

Nhìn người trong ngực nửa bất tỉnh nửa ngủ, Dương Á Sơ kéo chăn trên giường che kín hai người, nhẹ nhàng yêu thương hôn lên môi nàng “Nương tử, ta yêu nàng”

Ngón tay thon dài hữu lực vỗ về ngũ quan tuyệt thế như trân bảo của người trong ngực. Tình trong lòng đã tràn đầy, lan dần.

Nhưng trong lòng rất không an, hẳn chỉ muốn nàng cứ như vậy bình bình đạm đạm trải qua cuộc sống trong ngực hẳn. Nhưng mà...hẳn sợ hạnh phúc quá có làm cho ông trời ghen ghét?

Hắn chỉ cần nghĩ đến khả năng này là tâm trống rỗng, không thể hô hấp. Nương tử...nương tử của hắn...

Tối nay nhìn nàng ca trên thuyền, tình yêu sâu nặng trong lòng không thể dùng từ ngữ nào để diễn tả, cho nên hắn chỉ mỉm cười nhìn nàng, bởi vì trong mắt hắn, nhân gian này chỉ có mình nàng, chỉ muốn ôm thật chặt nàng, cứ như vậy suốt cuộc đời! Hắn chưa bao giờ tin vào thần linh, nhưng giờ phút này hắn hy vọng là có, có thể để trời xanh nghe thấy lời khẩn cầu từ tận tâm của hắn...để hắn và nương tử mãi mãi gần bên nhau.

Trời vẫn còn sương trắng, mặt trời nóng bức vẫn chưa lên. Trong hậu hoa viên Vô vân sơn trang, Lộ Tỳ Tâm khoác áo mỏng trên người đi tản bộ, ôm nhẹ nàng là một thân bạch y nam tử.

“Nương tử” Dương Á Sơ ngắt lấy một đoá hoa lài còn mang theo giọt sương, nhẹ nhàng cài lên tóc mây như vân của Lộ Tỳ Tâm.

“Thật là đẹp”

“Ta biết hoa đẹp” Lộ Tỳ Tâm ngời xồm người xuống nhẹ người mùi úc hương nhàn nhạt! Tinh thần sáng khoái.

“Nhưng mà ta nói nương tử so với hoa còn đẹp hơn” nhìn nàng ở trong bụi hoa, Dương Á Sơ cười khê một tiếng. Lúc tỉnh lại, nàng thấy mặt trời vẫn chưa lên, hăng hái kéo hắn ra ngoài tản bộ. Nói là phụ nữ có thai muốn hít thở không khí trong lành, sinh đứa nhỏ ra mới xinh đẹp để cho hắn thấy buồn cười! Hài tử của hắn và nàng sinh ra có thể xấu sao? Bất quá thấy tâm tư của nàng tốt như vậy hắn cũng rất vui mừng, xem ra nàng không thích trời nóng. Bây giờ mới là tiết trời tháng sáu, nơi Tây xa này lại càng nóng bức, huống chi nàng lại đang mang thai, khó tránh tâm tính thất thường, muốn ăn cũng không được, hắn đang tính có nên trở về kinh thành sớm hay không? Khí trời kinh thành cũng mát mẻ hơn một chút. Sau buổi thọ yến hôm nay hắn sẽ bắt tay vào an bài chút chuyện trở về.

Lộ Tuy Tâm ý bảo hẳn nhẹ đỡ nàng dậy “Tướng công, vì sao hoa lài không có ở kinh thành?” nàng cũng nhớ chưa từng nhìn thấy hoa lài ở đó.

“Nương tử, đây không gọi là hoa lài, là hương bạch” Dương Á Sơ sửa lại.

Lộ Tuy Tâm trừng mắt nhìn, rồi lại nhìn hoa lài, nữa nhìn sang Dương Á Sơ, xem ra hoa lài ở chỗ này đã bị đổi tên, hơn nữa có vẻ rất coi trọng.

“Tướng công, hoa này tên là hoa lài” tên cũng chỉ là một cách gọi, nhưng quan niệm bên trong của Lộ Tuy Tâm vẫn không thể tiếp nhận hoa lài lại đổi thành cái tên phỉ phạm như vậy được. Nhìn qua hậu hoa viên một mảnh an tĩnh. Bây giờ còn rất sớm, có lẽ mới hơn 5 giờ, chỉ có vài người hầu đi qua, mà ở đây cũng cách đại sảnh rất ca...A!

“Tướng công, người chờ một chút” nhẹ bẻ ngắt một đoá hoa, xem ra nàng cũng là người diệt hoa mất rồi.

“Sao, nàng muốn ta cài đoá hoa cho nàng?”

Nhìn bộ dạng vui vẻ của nàng, Dương Á Sơ cười khẽ một tiếng. Đứng lại nơi đó mỉm cười.

“Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, mạc đãi vô hoa vô chiết chi.”*
Hương Dương Á Sơ cười một tiếng, người so với hoa mỹ, Lộ Tuy Tâm lần nữa dùng thủ đoạn ác độc hái một đoá đặt dưới mũi, ân, mùi thơm này làm cho phiền não mấy ngày qua của nàng đều tiêu tán.

*Hoa nở sao không ngắt xuống, còn hơn là đợi hoa rụng xuống vô ích

Nụ cười trên mặt Dương Á Sơ liền ngưng lại: Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, mạc đãi vô hoa vô chiết chi. Hẳn trước kia vì không hiểu đạo lý này cho nên mới phạm phải một lần sai sót với nàng. Bất quá... tình ngộ cũng không quá trễ...

“Hay cho câu hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, mạc đãi vô hoa vô chiết chi, lời nào phu...nhân thốt ra cũng là thi” một nam tử tiến vào lối hậu hoa viên. Nhìn kỹ, thì ra hẳn chính là người tối qua cùng bọn họ trở về- Đông Phương Trị.

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng mà nhìn về phía Dương Á Sơ, ý nói chúng ta tiếp tục ở đây hay là rời đi?

Tròng mắt Dương Á Sơ loé lên, tâm tư Đông Phương Trị hẳn biết, bất quá hẳn sẽ không để cho hẳn ta có cơ hội tiếp xúc với nương tử!

“Đông Phương công tử, sớm như vậy” sau đó quay đầu về phía Lộ Tuy Tâm nói.

“Nương tử, ta cùng nàng về phòng dùng chút gì, nàng cũng đói rồi, khi nào lão nhân gia xuất hiện thì chúng ta sẽ tới đại sảnh chờ”

“Được” nàng không có ý kiến

“Dương huynh có phải vì Đông Phương Trị quấy rầy nên mới rời đi a?” khẩu khí mặc dù rất ôn hoà, nhưng đuôi lông mày ngạo khí không thể nghi ngờ.

“Không, Đông Phương công tử sao có thể nói như vậy, là Dương Á Sơ cùng thê tử ra ngoài đã lâu, nên trở về phòng. Đông Phương công tử đừng suy nghĩ nhiều” mỉm cười lễ phép hướng Đông Phương Trị, Dương Á Sơ nhẹ đỡ lấy nương tử đi qua hẳn.

Đông Phương Trị ngắt một đoá hoa đặt ở dưới mũi nhẹ nhàng, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Hoa khai kham chiết thẳng tu chiết, mạc đãi vô hoa vô chiết chi” môi hồng nhuần cười vẻ không rõ! Lộ Tuy Tâm, người là nữ nhân đầu tiên làm cho bản công tử hiếu kì, người nên cảm thấy vinh hạnh.

(buồn nôn, thôi ta không thích anh này nữa, người đẹp thế mà... tự kiêu thấy gớm haizzz)

Đại sảnh Vô vân sơn trang rộng lớn, bày biện mười mấy chiếc bàn, cũng đã ngồi đầy người, chủ yếu là đại diện các môn phái tới đây. Địa vị của Vô vân chưởng trong giang hồ coi như là cao, mặc dù Nhiễm trang chủ không mang danh tiếng đi xa được khỏi tây xa huyện, nhưng uy danh của sư phụ hẳn- Vô Thường lão nhân tại giang hồ không người nào không biết. Bảy mươi năm trước hẳn là cao thủ một thân tuyệt đỉnh thần công tuyệt bước giang hồ, sau đó không biết tại sao nghiên cứu hồng trần, hiểu rõ ảo huyền cuộc đời, sống một mình trên ngọn núi cao. Cả đời chỉ thu nhận hai đồ đệ, Nhiễm Thế Hùng xuất sư môn lập nên Vô Vân sơn trang, chiếm một chỗ đứng trong giang hồ, còn một người khác được vinh dự nhận lấy danh giang hồ đệ nhất công tử! Cho nên địa vị của Vô Thường lão nhân là không thể nghi ngờ.

Trước đại sảnh là một sân khấu, đó là thán trước chuẩn bị khánh thọ, mời gánh hát tới diễn mà dựng nên.

Lúc này trên đài đang diễn một vở hí kịch không biết tên...

“Hay...” người trong sảnh lên tiếng khen ngợi.

Lộ Tùy Tâm mới vào nhìn thấy tình cảnh này, đây...đây là cái tình cảnh nàng không xa lạ gì, trước đó nàng liên tục bị mời đi xem cuộc vui trong mười ngày liền.

Dương Á Sơ không cần nhìn cũng biết trong lòng nương tử bây giờ đang nghĩ gì rồi, ha ha! Hai vị sư tẩu của hẳn, chiêu đãi khách nhân cũng có mỗi một chiêu này.

“Nương tử , ngồi đi” hai người ngồi vào bàn ở chính đường.

Mà nội đường khách nhân vốn đang xem diễn không hện mà cùng đem tầm mắt hướng trên người Lộ Tỳ Tâm. Cũng âm thầm đánh giá, người trong giang hồ không câu nệ tiểu tiết, cho nên cũng không ghét bỏ gì thân phận Lộ Tỳ Tâm, chẳng qua là...trong lòng mọi người hiện lên suy nghĩ... đệ nhất công tử rốt cuộc coi trọng nữ nhân này đến mức nào?

Bàn về diện mạo, mặc dù chưa nói là rung động lòng người nhưng cũng coi là duyên dáng yêu kiều, mặt mũi thanh tú động lòng người, nhưng tuyệt đối không thể nói là mỹ nhân tuyệt sắc. Bất quá nàng yên lặng ngồi ở đằng kia làm cho những người đánh giá không cảm thấy tự nhiên, cũng có chút ngoài dự tính...

“Á Sơ” hai nam tử ngoài cửa đời đi lực chú ý của mọi người. Được cốc thiếu chủ Nam Cung Tuyệt cùng với Hoàng gia bảo đương gia Hoàng Thạch Ngạo, hai nhân vật này chính là bằng hữu vô cùng thân thiết của Đệ nhất công tử. Nghe nói ba người không đánh thì không quen biết, sau này mới trở thành bằng hữu chi giao.

“Tuyệt, Ngạo..” Dương Á Sơ đứng lên vươn tay ý bảo hai người ngồi xuống.

“Phu nhân, chúng ta lại gặp mặt, không biết hai ngày nay tâm tình của phu nhân có tốt lên hay không?” Nam Cung Tuyệt quan tâm hỏi Lộ Tỳ Tâm.

“cảm ơn đã quan tâm, tốt lên nhiều rồi, hàn ngọc của công tử quả thật công hiệu phi phàm” hàn ngọc băng băng lạnh lạnh, quả thật làm cho nàng tâm tình có chút nhẹ nhàng khoan khoái.

Trong đại sảnh đa số là người trong võ lâm, tự nhiên thính lực cũng hơn người. Nghe vậy trong lòng cảm thấy kinh hãi, ánh mắt nhìn về phía Lộ Tỳ Tâm càng ngày càng hiếu kì. Mặc dù đệ nhất công tử cùng hai người này là bằng hữu chi giao, nhưng tính tình của thiếu chủ Dương cốc này rất kì

quái, rất ít người để vào trong mắt của hắn, huống chi còn là nữ nhân. Vậy mà nàng còn có thể để cho Nam Cung Tuyệt đưa ra hàn ngọc, đây...đây chính là thứ đưa đến được quán nào cũng có thể cầm thuốc về không mất bạc. Người trong thiên hạ ai lại không biết thuốc tám chín phần là xuất từ dược cốc. Bất kì dược quán nào đều nghe theo dược cốc, hàn ngọc này đại biểu xuất từ đó.

“ha ha, vậy thì tốt” Nam Cung Tuyệt vẫn một thân bạch y, nửa dựa không đứng hẳn trên ghế, chiến phiến trong tay nhẹ gõ mặt bàn

Mà Hoàng Thạch Ngạo nghiêm túc ngồi bên cạnh hắn. Áo khoác màu xanh để cho dáng vẻ hắn có chút thư sinh, nhưng một thân trầm ổn cùng khí chất không sợ hãi để cho Lộ Tuy Tâm nhớ tới Linh nhi, chỉ là...

“Hoàng công tử đã thành thân hay chưa?” vấn đề này phải rõ ràng sớm, thành thân không tất yếu.

Lời nói của Lộ Tuy Tâm để cho ba người cùng nhướng mày, không hiểu được nhìn nàng.

Lộ Tuy Tâm âm thầm cười một tiếng, kì quái lắm sao? hay đây là vấn đề nàng không thể hỏi?

Hoàng Thạch Ngạo nhìn nàng một cái rồi đáp: “Hoàng Thạch Ngạo vẫn chưa thành thân”

“Ta giới thiệu một cô nương cho người không biết có được không?” chuyện này dĩ nhiên phải hỏi qua ý kiến của hắn, nha đầu Linh nhi cần có một nam nhân xuất hiện làm phân rõ tình cảm trong lòng nàng. Nàng đối với Phương Mạc Ngôn có lẽ cũng là tình cảm huynh muội hay chăng?

Dương Á Sơ vừa nhìn vẻ mặt nương tử là biết ngay nàng đang suy nghĩ cái gì rồi. Nhìn qua Hoàng Thạch Ngạo, nếu như hắn và Linh nhi...

Nam Cung Tuyệt nhìn phu thê Dương Á Sơ, rồi lại quay sang nhìn Hoàng Thạch Ngạo, cười lớn thành tiếng.

“Ha ha...phu nhân, nếu như hãn cự tuyệt thì sao?” đánh giá một cái Lộ Tỳ Tâm đang rất chân thành. Hãn tò mò vì sao nàng lại không giới thiệu cho hãn? chẳng lẽ hãn so với Hoàng Thạch Ngạo lại xê xích nhiều đến thế sao?

“Hoàng công tử, câu trả lời của người là gì?” nàng dĩ nhiên biết chuyện này không thể miễn cưỡng, nếu như Hoàng Thạch Ngạo vô tình, nàng cũng sẽ không nói nhiều nữa.

“Xin thứ lỗi, phu nhân, Hoàng Thạch Ngạo chưa có ý định lấy thê tử” trong miệng tuy nói vậy nhưng trên mặt lại không nhìn ra bất cứ vẻ xin lỗi nào.

Đáng tiếc, trực giác từ trước đến giờ của nàng rất chuẩn, “Ta hiểu” Lộ Tỳ Tâm cười nhạt một tiếng.

Mà phản ứng của nàng làm cho Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo đều có chút ngoài ý muốn. Nhìn bộ dáng chân thành còn tưởng nàng sẽ thuyết phục thêm cơ chứ? Nhưng mà...

Dương Á Sơ nhẹ a lên tiếng, đang định nói gì thì một giọng nam cắt đứt.

“Dương huynh, ta có thể ngồi chỗ này được không?” Là Đông Phương Trị (cái đồ oan hồn bất tán)

Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo trao đổi ánh mắt với nhau, nhìn lại hướng Dương Á Sơ, hai người ít nhiều cũng biết hai người họ chỉ quen biết một hai lần, nhưng mà lúc nào Đông Phương Trị lại cùng hãn giao tình tốt như vậy?

Dương Á Sơ trong lòng cười khở, hăn sao lại không biết kia chứ. Nhưng ngay cả hăn cũng không biết rốt cuộc hăn và Đông Phương Trĩ có giao tình gì? Trừ tối qua du ngoạn bên ngoài, thì chưa từng có giao tế a!

“Có nghe không? Hôm qua trên sông nghe nói có Kiều Hà cô nương hát trên Bích Hoa các”

“Kiều Hà cô nương?”

“Đúng vậy a, nghe nói cầm cũng là do Kiều Hà cô nương đàn”

“Tiếng đàn tối hôm qua trên thuyền chính là thuyền của Kiều Hà cô nương”

“Vậy nhất định tối nay phải đi nghe một chút tiếng đàn làm cho người ta say đắm a”

...

Mọi người không biết do ai khởi xướng chủ đề tiếng đàn trên thuyền hôm qua, nhất thời màn diễn trên dân khấu không còn lực hấp dẫn, cũng rồi rít bàn luận, người biết nói cho người không biết.

“A, thật đáng tiếc, tối qua không ai nhìn thấy người ngồi trong thuyền là người nào cả”

“Đúng a, ngày hôm qua ta ra hăn ngoài thuyền, nhưng cũng không nhìn thấy cái gì, ngay cả thuyền kia ai ngồi cũng không biết”

“Kiều Hà cô nương này, trong một đêm danh tiếng vang khắp Tây xa nha”

...

Ánh mắt Đông Phương Trị vẫn chăm chú nhìn vào Lộ Tỳ Tâm đang uống nước, chỉ thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, phảng phất những lời đàm luận của mấy người này không liên quan tới mình, nữ nhân này...

Dương Á Sơ dĩ nhiên biết vì sao sắc mặt Đông Phương Trị lại như thế, rũ xuống mắt liêm: “Đông Phương công tử, mời ngồi” nếu hắn đã mở miệng nói muốn ngồi ở chỗ này, hắn không đồng ý là không nể mặt sư tâu. Bất quá...hắn chắc là người thông minh.

Nam Cung Tuyệt nghe mọi người bàn luận như thế, trong mắt nổi lên tò mò: “Tối hôm qua đã xảy ra chuyện gì sao?” hắn cũng không ở tại huyện tây xa, sáng nay mới từ được cốc tới đây.

Hoàng Thạch Ngạo nhìn qua Đông Phương Trị cùng Dương Á Sơ, rồi lại nhìn người vẫn đang uống nước, tròng mắt loé lên, tối hôm qua mặc dù hắn không ở tại đó nhưng vẫn ở trên sông trong tiêu cục xử lý sự nghi, tất nhiên cũng nghe được tiếng đàn.

Lúc đấy hắn cũng hiếu kì muốn đi xem rốt cuộc là người phương nào đàn ra khúc này, lại bị chuyện trong tiêu cục bận rộn không có thời gian, nhớ tới tiếng đàn cùng giọng hát hôm qua, hắn đến bây giờ vẫn cảm nhận được rung động trong lòng! Tiếng đàn có thể nói là xuất thần nhập hoá, chấn động lòng người, tiếng ca khúc điệu kì lạ lại làm cho người ta mê say trong đó...

“Oa, cũng đang đàm luận chuyện tối qua sao? ha ha, sư mẫu, Kiều Hà cô nương xem ra có phải nên cảm ơn người không a?” Nhiễm Lượng không biết từ đâu tới đã nói bên người Lộ Tỳ Tâm.

Trừ Đông Phương Trị và Dương Á Sơ biết hắn đang nói gì rồi vẻ mặt cũng vẫn không lộ ra. Nam Cung Tuyệt nhướn hai mày, nhìn về Lộ Tỳ Tâm. Người mà mọi người nghị luận sôi nổi chính là nàng?

Thân thể Hoàng Thạch Ngạo khẽ giật mình, trên mặt cũng không lộ ra gì dị thường. Lấy chén trà lên nhấp một ngụm, trong lòng rung động chỉ có hần tự mình biết...

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 82: Thọ Yến (2)

Lộ Tù Tâm cảm thấy vài tầm mắt đang đánh giá nàng, trong lòng thầm cười trộm, không biết lão công nàng nghĩ thế nào? Dù sao nàng cũng không biết sẽ xảy ra chuyện này!

Ngẩng đầu lên đang định nhìn Dương Á Sơ, ánh mắt nàng sáng lên vì Linh nhi đang từ bên trong đi ra.

Linh nhi nghe mọi người trong sảnh bàn luận về chuyện tối ngày hôm qua, trong mắt lộ ra vẻ kiêu ngạo. Những người này không biết người đánh ra thủ khúc đó chính là sư phụ của nàng!

“Linh nhi...” là sư phụ gọi nàng.

Linh nhi ngẩng đầu nhìn thấy sư phụ đang ngồi ở phía trên, trên mặt cười nghịch ngợm.

“Sư phụ, người thật lợi hại nga!” Linh nhi sùng kính nhìn Lộ Tù Tâm, tiếng đàn của sư phụ quá hay, còn cả tiếng ca nữa! không biết nàng có thể học được như thế không? Quyết định rồi, nàng sẽ năn nỉ sư phụ dạy nàng hát.

“Linh nhi, ta giới thiệu cho người” mặc dù Hoàng Thạch Ngạo không muốn lấy thê, nhưng giới thiệu hai người chắc cũng không có vấn đề gì đâu.

“Linh nhi, đây là Hoàng Thạch Ngạo Hoàng công tử, còn đây là Nam Cung Tuyết Nam Cung công tử” Lộ Tù Tâm đem hai người giới thiệu với

Linh nhi.

Linh nhi gật đầu với hai người “Ta là Nhiễm Linh Nhi” nàng bây giờ không có tâm tình để ý tới bọn họ, mà chỉ muốn sư phụ dạy nàng học khúc hát!

“sư phụ, ta muốn học hát khúc đó, người có thể dạy ta được hay không?” ngày hôm qua sư phụ quả thật hát rất rất hay.

“Linh nhi...” Lộ Tuy Tâm nhìn Linh nhi, trong lòng than thở , ưỡng công nàng hăng say như vậy mà nha đầu này một chút cũng không để ở trong lòng.

“Không biết Linh nhi cô nương nói hát khúc đó là khúc gì?” Bọn họ dĩ nhiên biết Nhiễm Linh Nhi là ai! Bất quá hẳn cũng muốn biết hôm qua mình đã bỏ lỡ cái gì?

“Oa, người không biết tối qua sư phụ ta hát một khúc nghe rất hay, người nhìn xem, trong sảnh hiện tại cũng đang bàn luận về tiếng đàn và khúc hát của sư phụ ta a” vẻ mặt Linh nhi cực kiêu ngạo.

“Nga? Là đàn bài gì? Hát khúc gì?” thanh âm Nam Cung Tuyệt mặc dù phát ra hướng Linh nhi, nhưng tầm mắt lại hướng thẳng Lộ Tuy Tâm.

Lộ Tuy Tâm nhìn qua những người xung quanh, may mà những khách nhân này đều đang bàn chuyện, bây giờ không ai chú ý tới các nàng đang nói cái gì.

“Linh nhi, chuyện đó nói sau, bây giờ là thọ yến” chuyển hướng Dương Á Sơ này giờ chưa nói gì “Tướng công, sư phụ khi nào thì đến a?”

“Hành tung sư phụ khó đoán, ta cũng không biết khi nào người mới đến, bất quá người đã nhận lời sư huynh rồi, nhất định sẽ tới” Dương Á Sơ gấp một khối điểm tâm để vào đĩa ý bảo nàng ăn. Nàng gầy quá, đến lúc sinh

con sẽ cực khổ, xem ra hẳn phải sớm nghĩ cách làm thế nào để nàng ăn nhiều hơn một chút.

Nhìn nàng thành công chuyển hướng sang việc khác, Nam Cung Tuyệt cũng không lên tiếng, nhếch miệng mỉm cười.

“Dương phu nhân, sao vậy? người sợ người ta biết người đánh đàn hát khúc trên thuyền tối hôm qua chính là người sao?” Đông Phương Trị đột nhiên nói lời hàm ý tức giận, để cho tân khách cũng kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào Lộ Tỳ Tâm.

Không thể nào, tối hôm qua đánh đàn chính là nàng?

Nhưng...không phải nói đó là Kiều Hà cô nương sao?

Đây...

Cảm nhận được lão công nàng sắp giận đến nổi điên, Lộ Tỳ Tâm liền đưa tay chế trụ hẳn, sau đó chậm rãi liếc nhìn mọi người trong đại sảnh an tĩnh, rồi lại chuyển hướng Đông Phương Trị.

“Đông Phương công tử tại sao lại cho rằng như thế?” đối với nam nhân này quả thật không thể nói lý. Bất quá nàng cũng không muốn làm cho Dương Á Sơ đánh nhau với hẳn, nếu không buổi thọ yến sẽ hỏng mất.

“Không phải là như vậy sao? vì sao lại không dám thừa nhận?” Đông Phương Trị không hiểu tại sao mình lại làm loạn, nhìn thấy ánh mắt bình tĩnh của nàng là hẳn lại thấy tức giận, cho nên hẳn muốn nàng đem ánh mắt đặt ở trên người hẳn, giống như hiện tại... (biến thái, biến thái bà con ơi >0<)

Lộ Tỳ Tâm cảm giác có chút yên lặng, hít một hơi thật sâu, áp chế xung động trong ngực: “Xin hỏi, Đông Phương công tử, vừa rồi có ai hỏi ta sao? mà ta có phủ nhận sao?”

Này...Đông Phương Trị không biết trả lời như thế nào!

“Nhưng người cũng không có thừa nhận?”

“Đông Phương công tử, người không cảm thấy mình làm vậy rất thất lễ sao?” Dương Á Sơ vẫn hít sâu một hơi, hẳn biết nương tử không mong muốn hai người bọn hắn xảy ra xung đột, nhưng hẳn chưa bao giờ nghĩ Đông Phương Trị này lại không coi ai ra gì như thế.

Đông Phương Trị không quan tâm tới Dương Á Sơ đang tức giận, chỉ chăm chăm nhìn nàng: “vậy tại sao người không thừa nhận?”

“Người...” Dương Á Sơ đứng lên, Nam Cung Tuyết cùng Hoàng Thạch Ngạo cũng nhíu mày.

Linh nhi nhăn mày nhìn không khí trên bàn, quăng ánh mắt về phía Nhiễm Lượng ý bảo hắn chạy nhanh tìm mẹ nàng tới đây, Trị biểu ca từ trước tới giờ vẫn âm tình bất định, nhưng sư phụ đâu có đắc tội với hắn a? vì sao hắn phải làm khó cho sư phụ?”

“Trị biểu...”

Một ánh mắt của Đông Phương Trị làm cho Linh nhi ngừng lên tiếng... Nàng sợ Trị biểu ca, từ nhỏ đã sợ rồi! Bởi vì không ai lại đem cô bé 5 tuổi ném vào trong nước....nhưng Trị biểu ca lại có! Cho nên từ sau lần đó, nàng đối với Trị ca có một cảm giác sợ hãi không thể giải thích được, bởi vì nàng biết trong mắt hắn nàng không là cái gì hết, thậm chí nếu chọc giận hắn, hắn sẽ giết không tha!

Cả đại sảnh giờ phút này không ai dám nói gì, không ai nhận ra đó là Đông Phương thế gia Đông Phương Trị?

Đông Phương Trị, tính tình cổ quái, hi nộ vô thường! hắn từng đem cô gái thổ lộ với mình chém tại chỗ, đơn giản là cô gái kia không tự biết rõ bản

thân mình là ai, còn dám ái mộ hần... cũng có một vị công tử thế gia tự phụ tìm hần khiêu chiến, hần một câu cũng không nói phế võ công của người ta đi, để cho hần lại phải đi luyện lại từ đầu... còn... dù sao vị này là Đông Phương công tử, trên giang hồ không người nào đồng ý giao lưu với hần, nên hần cũng rất ít khi bước vào giang hồ.

“Tướng công, ngồi xuống” Lộ Tuy Tâm kéo tay Dương Á Sơ ép hần ngồi xuống. “tướng công, để ta trả lời vấn đề này của Đông Phương công tử, được không?” nhẹ giọng hỏi, nàng biết tướng công bị tên này làm cho tức giận không nhỏ, nhưng giờ phút này cũng không phải chỗ để động võ. Huống chi đối phó với một người như thế tạm thời không cần tướng công phải ra mặt...

“Đông Phương công tử, vấn đề này chưa có ai hỏi ta, mà ta đã phủ nhận chưa? Nếu đã chưa từng hỏi, ta biết thừa nhận cái gì? Rồi hãy nói, chuyện hôm qua chẳng phải rất mất mặt sao? vì sao ta phải tận lực đi phủ nhận?” Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng hỏi lại Đông Phương Trị sắc mặt không rõ ràng.

Mà lời của nàng cũng làm cho mọi người bưng tỉnh đại ngộ, thì ra tối hôm qua đúng là Dương phu nhân đánh đàn hát khúc a?

Nhìn về phía Lộ Tuy Tâm trong ánh mắt vô cùng tận...

Đông Phương Trị nhàn nhạt nhìn nàng một cái: “Đã như vậy, sao phu nhân không đàn thêm một khúc nữa?”

Nghe thế ai cũng thấy tò mò, Dương phu nhân không thể đàn hát một lần nữa sao? bất quá tối hôm qua cũng chưa từng nghe qua, sinh ra lòng hiếu kì.

“Đông Phương công tử, xin hỏi ta là tỳ nữ của người sao?” Lộ Tuy Tâm cảm giác hoả khí trong ngực đã bốc lên hừng hực. Hần có thể cao ngạo, có thể không đem bất luận kẻ nào để vào trong mắt, nhưng mà...hần là chó

điên sao? Vì sao phải cắn vào nàng? Từ trước tới giờ nàng cũng chưa từng đắc tội với hắn! (chị Tâm chửi quá đúng, quá chuẩn =,,=)

Nghĩ được như vậy, Lộ Tuy Tâm thấy phiền não trong lòng càng ngày càng dâng cao, nàng cũng không cố ý đi áp chế, không đợi Đông Phương Trị trả lời.

“Nếu ra không phải nô tỳ của người, vì sao người nói muốn cái gì là ta phải làm theo cái ấy? xin nhớ kĩ điểm này, người không có quyền chất vấn ta bất cứ vấn đề gì, cũng không có quyền sai ta làm bất cứ chuyện gì” Lộ Tuy Tâm không để ý tới phản ứng của những người trong sảnh. Ngồi xuống, vươn tay vỗ về bụng, bên trong người khó chịu, Lộ Tuy Tâm âm thầm lắc đầu, nàng thật là càng ngày càng mất đi lý trí, mang thai mới có một tháng mà đã như ngựa phi rồi, tại sao lại có tư tưởng như vậy? xem ra định lực của nàng kém, trong tiềm thức đem định lực dưới cả việc mang thai.

Ánh mắt Đông Phương Trị đen lại, không có nữ nhân nào dám nói như thế với hắn: “Người thật to gan”

Dương Á Sơ cũng không nhịn được nữa, Đông Phương Trị này, là ta đã đánh giá người quá cao rồi!

“Đông Phương Trị, ra ngoài, ta hôm nay sẽ lãnh giáo một chút bản lĩnh Đông Phương thế gia” không thể ở đây đập phá khách đường của sư huynh, Dương Á Sơ đưa tay ý bảo hắn đi ra ngoài.

Đông Phương Trị cười lạnh, cũng tốt, hắn cũng muốn thử xem võ công Dương Á Sơ rốt cuộc đến đâu.

Thấy động tác của hai người, trong mắt Nam Cung Tuyệt loé ra hàn quang, khoé miệng Hoàng Thạch Ngạo cũng cười lạnh, Đông Phương Trị này quá cuồng vọng.

“Tướng công...” lúc này có thể đánh sao? Lộ Tỳ Tâm nhìn khách trong nội đường. Trước đừng nói đợi sư phụ lão công tới, sau là nói bọn họ đều là người làm khách, nghĩ như vậy...đáy mắt hiện lên một đạo quang, có khi nàng chính là biện pháp làm tức chết Đông Phương Trị.

“Nương tử, nàng làm sao vậy? có phải không thoải mái nơi nào hay không?” Dương Á Sơ nghe được thanh âm Lộ Tỳ Tâm như thế, có chút lo lắng hỏi.

“Tướng công, tâm tình người hôm nay thật không tốt, ta biết, nhưng ta là nghĩ cho tướng công, tướng công, người bị chó cắn, đồng quan hệ, chó điên chỗ nào đều có, nhưng người không thể đi cắn lại chó một cái, hiểu không?” Vô cùng đứng đắn khuyên nhủ làm cho tất cả mọi người ngạc nhiên.

Đây...

Đây...

“Ha ha, phu nhân, Nam Cung Tuyệt cam bái hạ phong” Nam Cung Tuyệt cất tiếng cười to, còn kém chưa đem mái ngói nóc nhà Vô vân sơn trang rơi xuống thôi.

Đông Phương Trị vô cùng phấn nộ, tâm tùy ý động, trường kiếm trong tay loé ra tia lửa hướng thẳng vào mặt Lộ Tỳ Tâm.

Dương Á Sơ ôm nhẹ Lộ Tỳ Tâm lắc mình tránh qua, vẫn giận dữ như trước, Đông Phương Trị lại dám xuất thủ với nương tử hãnh. Thân thể vừa chuyển, đem Lộ Tỳ Tâm đặt nhẹ nhàng trên ghế, gạt đầu với Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo, ý bảo đem nương tử giao cho bọn họ.

“Á Sơ, người cũng lâu rồi chưa có động thủ, để ta xem người có thật lùi không a, đúng rồi, ta thích kim quan trên đỉnh đầu Phương công tử, người

mượn cho ta vui đùa một chút” Nam Cung Tuyệt thân nhiên nói xong, thân ảnh vừa động, người đã đứng ở bên trái Lộ Tùy Tâm.

Hoàng Thạch Ngạo cũng khẽ gật đầu, hẩn rút kiếm ra chĩa về phía tay nàng.

“Sư thúc...Trị biểu ca...” Linh nhi gấp đến độ giơ chân, sao mẹ còn chưa có tới a? cha thì đi đón sư phụ, nhưng mà mẹ nghe được lời Nhiệm Lượng không biết có liền trở về không?

Thời điểm không khí ngưng trọng khấn trương

“A di đà phật” thanh âm dài làm cho tất cả mọi người hơi chấn động, khí trong lúc này thật cường đại!

“A di đà phật...”

Là Huyền pháp trưởng lão Thiên chùa! Bên cạnh còn có một vị lão nhân tiên phong đạo cốt, thân thể gầy gò nhưng lại có một cỗ khí chất phiêu du như tiên nhân.

“Ha ha, sư đệ, tiểu đồ đệ trẻ tuổi hấp tấp, để cho sư đệ chê cười” lão nhân hướng huyền pháp đại sư khẽ cười nói.

Cái gì? Cao tăng đắc đạo của Thiên chùa lại là sư đệ của Vô thường lão nhân? Đây...

Trong sảnh mọi người đều khiếp sợ không nói thành lời..

“A di đà phật...”

“Trị nhi, còn không mau buông kiếm ra, vì sao ngươi lại xung đột với sư đệ như vậy?” Nhiệm đại phu nhân đứng ở sau hai vị lão nhân nhíu chặt mày lại nhìn về phía Đông Phương Trị, cháu nàng từ trước đến giờ tâm cao khí ngạo, trong mắt không có ai khác, khó trách sư đệ lại tức giận!

Đông Phương Trĩ thu hồi kiếm trong tay, ngồi xuống uống trà giống như không hề phát sinh ra chuyện gì.

Dương Á Sơ nhìn ánh mắt xin lỗi của sư tẩu, gật gật đầu, ý bảo nàng không cần áy náy! Đi đến bên cạnh Lộ Tuy Tâm nhẹ đỡ lấy nàng.

“Sư phụ, đồ nhi đã lâu chưa được nhìn thấy lão nhân gia ngài, đây là nương tử của đồ nhi”

“Nương tử, đây là sư phụ ta”

Lộ Tuy Tâm chậm rãi quỳ xuống hành đại lễ, lại bị một đạo khí ép ngăn lại động tác của nàng! Ngẩng đầu, nhìn về phía Vô thường lão nhân. Đầu tóc trắng như tuyết, chải ngược lại chỉnh tề, trên mặt còn có nụ cười khẽ, bề ngoài trông như mới 70 tuổi vậy, một thân lam trường bào màu xám, phong tư trông giống với thần tiên trong Ti vi vậy!

“không cần đa lễ” nhìn thoáng qua Huyền pháp, hai người nhìn nhau, thiên đạo đã định.

“Đa tạ sư phụ” Lộ Tuy Tâm vừa rồi cũng nhìn thấy ánh mắt giao nhau của Vô thường lão nhân và Huyền pháp trưởng lão, trực giác của nàng cảm thấy có gì đó là lạ.

Vô thường lão nhân cúi đầu nhìn người đang quỳ, trong lòng có chút vui mừng “Đồ nhi, mau đứng dậy”

Dù sao hẳn đem...

“Tạ sư phụ”

...

Các tân khách nhìn Vô thường lão nhân cùng đắc đạo cao tăng xuất hiện thế này, cũng dùng tâm tư sùng kính hướng bọn họ hành lễ.

“Các vị, hôm nay nể mặt Nhiễm mỡ tới đây, Nhiễm mỡ cảm kích vạn phần, mời!” Nhiễm Thế Hùng hướng Vô thường lão nhân cạn một hơi, rồi đứng dậy mời rượu tân khách.

“Nhiễm trang chủ quá khách khí, mời”

“Là chúng ta có phúc phận mới được tới đây”

“Mời...”

...

Lộ Tuy Tâm nhìn về phía Vô thường lão nhân, thấy ánh mắt ông ta nhìn về phía mình có chút quái dị. Có một cảm giác không thể hiểu nổi.

Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo cũng lần lượt đứng lên khom lưng hành lễ với Vô thường lão nhân. Duy chỉ có Đông Phương Trị nâng chén rượu trong tay không nhìn... “Sư phụ, đồ nhi chúc lão nhân gia phúc thọ tề thiên” Dương Á Sơ đứng lên quỳ lễ với Vô thường lão nhân.

“Đứng lên đi! Đồ nhi không cần đa lễ” Vô thường trên mặt khẽ lộ ra vui mừng!

“Đa tạ sư phụ”

Đông Phương Trị cũng không đem hai lão nhân ấy để vào trong mắt, vẻ mặt làm cho người ta vừa nhìn cũng biết hắn vẫn còn đang vì lời nói của Lộ Tuy Tâm mà tức giận! Trong mắt băng lãnh để cho Lộ Tuy Tâm nheo mắt lại. Hắn muốn giết nàng, nàng biết! Rũ tròng mắt xuống, trong lòng tự khẳng định, hắn đối với lão công nàng nhất định là có âm thù từ trước, cho nên sẽ bám chặt nàng không tha. Bất quá hôm nay hắn cũng thật quá đáng! Nghĩ được như vậy, trong mắt nhìn hắn lộ ra khinh bỉ. Đông Phương Trị này làm cho nàng thấy phiền toái. Nàng không tin hắn lại có thể nhịn không

động thủ, nhiều cao thủ tại đây như thế, hẳn không thể gây thương tổn được nàng, có thể hẳn sẽ tức đến hộc máu mắt!

Quả nhiên, sau khi bắt gặp ánh mắt khinh bỉ của nàng, gương mặt tuấn tú vạm vẹo nhanh chóng. Nàng lại dám khinh thị hẳn? Dám? Thật to gan... cái chén trong tay ngay sau đó bị một lực đạo nhanh chóng phi đến

Linh nhi lên tiếng kinh hô “Cẩn thận...” nhưng võ công của nàng so với Đông Phương Trị còn kém hơn một chút, cho nên nàng không đón được cái chén kia, chỉ kinh hãi nhìn cái chén bay về hướng sư phụ.

Một đạo vô hình mang theo sát khí đánh về cái chén, vững càng rơi vào trong tay Đông Phương Trị. Nhưng tiếp theo cái chén rõ ràng khẽ lay động.

“Đông Phương công tử, chén này xin cầm chắc! Chớ đả thương người” nếu như không phải là nhìn thấy tay áo Vô thường khẽ phật động, người ở chỗ này thậm chí không kịp phản ứng.

“Đa tạ sư phụ” mặc dù biết nương tử không bị thương, nhưng trong mắt Dương Á Sơ vẫn phát ra hàn khí sát người!

“Đông Phương Trị, đây là ngày thọ yến của lão gia sư, Dương mỗ vốn không nên động thủ, nhưng người làm cho Dương mỗ không thể nhịn được nữa, mời!” từ trong ngực rút ra ngọc tiêu xé gió nhắm thẳng vào Đông Phương Trị.

Lộ Tuy Tâm nhìn ngọc tiêu kia, thì ra đây chính là vũ khí của Dương Á Sơ. Giờ phút này nàng cũng có chút tò mò về võ công của lão công, chẳng phải là cũng ngang tầm với Đông Phương Trị sao? nhìn qua Vô thường lão nhân khí định thần nhàn, nàng khẽ thả lỏng tâm mình. Cũng tốt, đánh một trận với Đông Phương Trị có lẽ cũng không phải là chuyện xấu. Đối phó với người kiêu ngạo, vậy phải đem niềm kiêu ngạo của hẳn đánh ngã, để cho hẳn không dám xuất hiện trước mắt bọn họ lần nữa!

Vốn chỉ cần hấn không chọc vào nàng và lão công, thì hấn có dùng lỗ mũi nhìn nàng, nàng cũng sẽ không để ý, nhưng mà hấn lại nhiều lần lặp đi lặp lại trên chọc, vậy thì đừng trách nàng tức giận. Nàng là phụ nữ có thai, nàng có quyền tức giận (ở đâu ra cái này vậy trời, chắc là có quyền tức giận với anh Sơ, vì anh ý *thê tử nói gì thì phải nghe theo cái đấy mà* =,,=)

“Tướng công, tha cho hấn đi, không nên chơi quá lâu” ý tứ chân chính là như vậy, đừng hạ thủ lưu tình, cứ hung hăng đánh tới, tốt nhất đem hấn đánh tới chùa thì thôi (hai vợ chồng ác như nhau =)))

Dương Á Sơ mắt hàm sùng nịch “Được” thời điểm chuyển hướng Đông Phương Trị, khoé miệng dấy lên vẻ cười. Phảng phất lễ phép giống như đang uống rượu cùng nhau, nhưng khí thế trên người hấn lại làm cho Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo phải nhìn nhau, tình cảnh này rất quen thuộc. Đây là biểu hiện lúc Dương Á Sơ động sát khí.

Đông Phương Trị vẫn cảm thấy khí thế chân chính của Dương Á Sơ, trong mắt cũng xuất hiện cuồng nhiệt, trận chiến này hấn chờ đợi quá lâu. Không có cơ hội, vì Dương Á Sơ luôn cự tuyệt!

Tay vừa động, kiếm cầm chắc, dẫn đầu phi ra ngoài! Đứng ở phía ngoài mặt sân khấu. Thân ảnh Dương Á Sơ chớp động, Lộ Tùy Tâm chỉ thấy mắt hoa lên, lão công nàng đã đứng ở trên sân khấu.

Trong chốc lát, mọi người trong đại sảnh đều chăm chú nhìn vào hai thân ảnh tung bay trên đài! Hai người cũng coi là cao thủ tuyệt đỉnh, đối chiến tất nhiên không thể so với người bình thường. Lộ Tùy Tâm xem cái gì cũng không hiểu, chỉ nhìn thấy tựa như một khối không khí mờ mờ bao quanh hai bóng người, cũng không biết ai thắng ai thua.

“Không cần lo lắng, phu nhân, ngồi đi” người nói chuyện là Hoàng Thạch Ngạo. Hấn rút ánh mắt nhìn trên đài về, nhìn nàng lo lắng an ủi. Nam

Cung Tuyết cũng hi hi cười ra tiếng “sẽ mau kết thúc thôi, phu nhân” đưa tay ý bảo Lộ Tỳ Tâm trở lại chỗ ngồi.

Lộ Tỳ Tâm nhìn Vô thường lão nhân và Huyền pháp đại sư vẫn ngồi trong sảnh đường, cùng với Nhiễm trang chủ, thân thể bọn họ cũng không động! hơn nữa vẻ mặt thản nhiên của Nam Cung Tuyết cùng Hoàng Thạch Ngạo làm cho nàng thu hồi tầm mắt, lại ngồi vào bàn.

Mà mọi người còn đứng vây quanh giờ phút này thấy màn khói trắng tản đi, hai bóng người rớt cuộc cũng hiện ra, Dương Á Sơ thì đứng ngạo nghễ, ngọc tiêu trong tay sớm đã thu hồi trên người, vẻ mặt mỉm cười làm cho người ta không cần nhìn cũng biết ai thua ai thắng.

Đông Phương Trị cũng đứng ngạo nghễ trên đài, nhưng kiếm trong tay đã gãy thành hai khúc. Một đoạn nằm trên đài, một...đoạn khác nằm trong tay hắn.

Trên mặt Đông Phương Trị cao ngạo vẫn như cũ, trong con người như tro nguội làm cho người ta thốn thức, biết rõ mình không phải là đối thủ, vì sao còn cố gắng đi trêu chọc người ta a?

Dương Á Sơ từ trên đài bước xuống, lúc đi bên cạnh Đại phu nhân, bỗng dừng một chút, sau đó trở về bên trong nội đường.

Đại phu nhân nhìn đứa cháu trên đài, trong lòng thầm thở dài một hơi, mặc dù sư đệ không nói, nhưng nàng biết vì phân tình của nàng nên mới hạ thủ lưu tình. Cá tính Trị nhi nàng vô cùng rõ ràng...Ai!

Ngoắc tay ý bảo người hầu tới dìu Đông Phương Trị vào phòng khách nghỉ ngơi, nàng cũng xoay người.

“Thiếu gia...” người hầu khiếp đảm nhìn người trên mặt đất ngập ngừng nói.

“Cút đi” trong lòng Đông Phương Trị giờ phút này đang cười giễu cợt, thì ra khoảng cách xa như thế! Thời điểm kiếm của hãn bị ngọc tiêu cắt đứt, hãn rõ ràng là có thể ra một chiêu giết chết mình, nhưng hãn lại không làm vậy... việc này đối với Đông Phương Trị mà nói, so với chết trong tay hãn còn thống khổ hơn...

Chỉ một chiêu dứt điểm, chỉ một chiêu, chỉ một chiêu, cho nên hãn là giang hồ đệ nhất công tử, mà mình chẳng qua chỉ là Đông Phương thế gia Đông Phương Trị.

Lộ Tuy Tâm cùng đi với Dương Á Sơ tới đài. Nhìn Đông Phương Trị hiển nhiên là bị đả kích nặng nề, trong lòng Lộ Tuy Tâm mặc dù rất muốn người này biến mất trước mặt mình, nhưng nàng cũng không muốn kết thù cùng người khác. Để người ta hận, không bằng để cho người ta làm bạn mình.

“Tự phụ kiêu ngạo là thói xấu nhất của con người, thế nhưng người lại tình nguyện mang nó, kết quả là biến người trở thành không thể gặp gỡ người bình thường khác, không thể kết bằng hữu được với họ, ta biết người có lẽ cũng không cần bằng hữu, nhưng chỉ cần là người thì nhất định có giao tế, giữa người với người, không mở lòng thì sẽ không thể được như người mong muốn! Đông Phương công tử, ta đã nói hết sức như thế, người nghe lọt hay không ta cũng không quan tâm”

Đông Phương Trị nhìn cô gái dưới đài.

“Vô luận là ai, nam nhân, nữ nhân, người có võ công tuyệt đỉnh, thậm chí người quyền cao chức trọng, cái quan trọng nhất chính là dám đối mặt với chính bản thân mình. Thua cũng không phải là đáng xấu hổ, đáng xấu hổ chính là người không hiểu tại sao mình thua, không biết sửa chữa, ngược lại còn mắc thêm lỗi lầm”

Đông Phương Trĩ kinh ngạc nhìn ánh mắt bình tĩnh cùng thần nhiên của nàng! Hắn đột nhiên cảm giác, thì ra trước mắt nàng, hắn không là cái gì cả, hắn đã bại hoàn toàn như thế!

“Tướng công, chúng ta đi vào thôi” nói hết sức như thế, hắn mà không quên được thì nàng cũng không cần!

Dương Á Sơ chưa từng mở miệng, chỉ mỉm cười nhìn nương tử của hắn, có thể tử như thế, tướng công còn đòi hỏi cái gì? ...

Trời chiều ngả về tây, mặt trời đã không còn lửa nóng như ban ngày, tân khách cũng lục đục ra về, lúc này trong lương đình Vô vân sơn trang, ba người đang ngồi, có Nam Cung Tuyết và Hoàng Thạch Ngạo vẫn chưa đạt được mong ước uống say một bữa.

Bất quá lần này...

“Á Sơ, người đang suy nghĩ gì vậy?” Nam Cung Tuyết cầm lấy chén rượu giơ giơ trước mặt Dương Á Sơ. Dương Á Sơ vẫn không yên lòng, hắn rời nương tử của hắn một lát mà cũng không được sao?

Hoàng Thạch Ngạo chỉ lẳng lặng nhìn chén rượu trong tay, không biết là đang suy nghĩ gì. Sau đó uống một hơi cạn sạch.

“Thạch Ngạo, người có ý kiến gì về Huyền pháp đại sư không?” Dương Á Sơ quay đầu lên tiếng hỏi, hắn cho tới bây giờ vẫn chưa từng nghe sư phụ nói Huyền pháp đại sư lại là sư đệ của người.

“Ta không phải là không rõ, bất quá...” Hoàng Thạch Ngạo khẽ nheo mắt lại, “Võ công của đại sư cùng với sư phụ người cũng tương đương nhau”. Chỉ bằng một tiếng khí thể trầm thấp “A di đà phật” cũng biết ba người bọn họ không thể đạt được.

“Võ công của ông ta rất cao”

“Người nói chẳng khác nào không nói” Nam Cung Tuyệt tức giận nhìn hẳn một cái “sư phụ Á Sơ võ công cao như vậy, thân là sư đệ của người, tất nhiên không thể thua kém” thời điểm Vô thường lão nhân đón cái chén của Đông Phương Tri, bọn họ thậm chí còn không nhìn rõ ông ấy xuất thủ như thế nào.

“Hoặc là hôm nay đại sư muốn theo sư phụ ta thượng tuyết sơn” Á Sơ đề lại bất an trong lòng, hướng hai người nói.

“Cái gì?”

“Tại sao?”

Hai tiếng nghi vấn đồng thời vang lên.

“Á Sơ, tình thầy trò giữa ta và người cũng là do thiên định, vì sư lần này thượng tuyết sơn cũng là thuận theo thiên đạo” Vô thường lão nhân mỉm cười cười nhạt với hẳn.

“sư phụ, vì sao người phải thượng tuyết sơn?” Tuyệt sơn ở Thiên Vũ quanh năm mùa đông, bốn mùa hàng năm đều có băng tuyết trên ngọn núi, là vùng đất cực kì âm lãnh.

Vô thường lão nhân cũng không trả lời hẳn, chỉ vươn tay nhẹ nhàng vuốt ve mặt hẳn, điều này làm cho Dương Á Sơ rất bất an, trong đầu dâng lên một ý niệm hôm nay chính là lần cuối cùng hẳn nhìn thấy sư phụ, nhưng ngay sau đó liền gạt ra, võ công sư phụ hẳn đã là đẳng phong tạo cực, trên cõi đời này còn chuyện gì có thể đả động tới sư phụ?

“Á Sơ, nhớ kĩ, vĩnh viễn không nên hữu hận, dùng thiện tâm để nhìn nhân gian này” nói xong liền cùng Huyền pháp trưởng lão biến mất.

Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo tái diễn lại lời vừa rồi: “Vĩnh viễn không nên hữu hận”

“Lời nói của Vô thường lão nhân quả là huyền cơ” Hoàng Thạch Ngạo hoàn toàn nhíu mày lại, cũng khốn hoặc không dứt.

Dương Á Sơ gật đầu, “Ta cũng cho là như vậy, nhưng ta không biết rốt cuộc sư phụ đang nói cái gì?” sư phụ vẫn chưa nói cho hắn biết, vì sao phải thượng tuyệt sơn.

Nghĩ tới đây, trong lòng Dương Á Sơ lại nổi lên bất an, sẽ phát sinh chuyện gì sao? nhưng là gì cơ chứ?

“Á Sơ, người cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, có lẽ Vô thường lão nhân chỉ là lên tuyệt sơn có việc a” Nam Cung Tuyệt an ủi.

“Đúng vậy a, Vô thường lão nhân cộng thêm Huyền pháp đại sư, người còn lo lắng gì nữa” Hoàng Thạch Ngạo cũng lên tiếng.

Nhìn hai vị bằng hữu khuyên nhủ, lúm đồng tiền trên mặt Dương Á Sơ cũng lộ ra, tạm thời vứt bỏ lo lắng trong lòng!

“Á Sơ kính hai vị”

“Có phải hôm nay không say không về?” Nam Cung Tuyệt trêu đùa.

“Không được, nương tử của ta đang mang thai, ta muốn chăm sóc nàng” còn chưa chờ Hoàng Thạch Ngạo lên tiếng, Dương Á Sơ đã đoạt trước một bước.

Hoàng Thạch Ngạo khẽ mỉm cười: “Tối hôm qua ta cũng may mắn nghe được tiếng đàn xuất thần nhập hoá của phu nhân, thấy Á Sơ có thể tử như thế, cuộc sống lại hạnh phúc, làm cho Thạch ngạo cũng muốn lấy một thể tử hợp ý” chỉ là hắn có phúc khí có được một giai nhân tình đầu ý hợp như thế hay không? Tỷ như...cô gái đặc biệt giống như nàng?

“A...” Nam Cung Tuyệt há miệng ra thật to, đây là Thạch Ngạo nói?

“Ha ha, Thạch Ngạo, chỉ cần người muốn, nữ nhân đã xếp thành đống ở trong Hoàng gia bảo rồi. Đúng a, nương tử ta không phải muốn đem Linh nhi giới thiệu cho người sao? có muốn suy nghĩ lại một chút không?” Á Sơ trêu chọc nói.

“Việc kia, phu nhân đàn quả thực hay đến thế sao?” Nam Cung Tuyệt tò mò hỏi, có thể làm cho Thạch Ngạo khen ‘xuất thần nhập hoá’ làm cho hãnh vô cùng hiếu kì.

Dương Á Sơ mỉm cười không nói! Nương tử hãnh đàn đúng là không ai sánh bằng, đến Vũ Mặc Hiên còn phải tâm phục nữa kia mà!

Ba người bọn họ uống rượu nói chuyện phiếm, thanh âm truyền đến tai Nhiễm Linh Nhi ở cách vách hậu hoa viên, làm cho ba người chú ý lắng nghe.

“Sư phụ, người dạy ta đi. Ta muốn học hát ca”

Trong hậu hoa viên, Lộ Tuy Tâm ngồi trong đình quan sát cảnh trời chiều xinh đẹp, không để ý tới Linh nhi cùng Nhiễm Lượng ở một bên.

“Đúng vậy a, sư mẫu, nếu không người hát một lần cho chúng ta nghe a” Nhiễm Lượng cũng thích thú tiếp cận nàng.

Nhìn hai đứa háo hức, còn kẻ cận nàng không buông tha, Lộ Tuy Tâm lại thấy nhớ đến Tử Vân, một tháng rồi, nha đầu Tử Vân kia không biết trải qua như thế nào? Tính cảm với Lý Thuận tiến triển đến mức nào rồi?

“Sư phụ...đây là cầm ta tới mượn ở chỗ đại tẩu, người dạy ta đi” Linh nhi thấy vẻ mặt bình tĩnh của Lộ Tuy Tâm, cái miệng nhỏ nhắn mân mê.

“Sư mẫu, người hát lại khúc ngày hôm qua cho ta nghe có được không?” trên mặt Nhiễm Lượng có hơi đỏ ửng, cũng chạy đến một bên khác Lộ Tuy Tâm.

“Các người rất nhàn rồi có phải không?” Lộ Tỳ Tâm nhìn hai tỷ đệ bọn họ, không khỏi cảm thấy buồn cười, hai người này quả thực giống như tiểu hài tử chưa trưởng thành vậy. Bất quá theo suy nghĩ của nàng, mười mấy tuổi quả thực chỉ là tiểu hài tử.

“Còn người, Nhiệm nhị thiếu gia, người muốn khúc phổ làm cái gì?”

Nhìn vẻ mặt không được tự nhiên của bọn họ, khoé miệng Lộ Tỳ Tâm ẩn cười, lông mày cao cao vung lên.

“Sư phụ, nhất định phải nói sao?” Linh nhi nhăn nhó day day y phục. Mà Nhiệm Lượng cũng xấu hổ đem chén nước trên bàn đá đưa vào trong miệng...

“Nhiệm Lượng, đó là nước sôi, người lấy nhầm rồi” Lộ Tỳ Tâm thản nhiên nói.

“A...ha ha...sư mẫu, ta thật vô ý a” Nhiệm Lượng vội vàng để cái chén trong tay xuống, ngập ngừng nói.

Nhìn một chút vẻ mặt của Lộ Tỳ Tâm, Linh nhi đột nhiên nghĩ ra cái gì rồi bật thốt lên: “ta muốn học để sau này đàn cho tướng công nghe”

“Phụt” Nhiệm Lượng phun nước trà bắn hết lên mặt Nhiệm Linh Nhi.

“Khụ...ta xin lỗi...tỷ...người...ha ha...” Ngón tay Nhiệm Lượng càn rỡ chỉ vào Nhiệm Linh Nhi cười to, Linh nhi đang hồn nhiên bất giác đỉnh đầu đã bốc khói.

Lộ Tỳ Tâm nhìn bộ dạng Linh nhi cùng Nhiệm Lượng không biết sống chết kia, cũng phì cười một tiếng, đúng là hai kẻ dở hơi!!

Vì không muốn hai tỷ đệ chúng chém giết lẫn nhau, Lộ Tỳ Tâm vội vàng thay đổi chủ đề, “Câu trả lời của Linh nhi được thông qua, bây giờ tới

lượt người, Nhiễm Lượng, vì sao người muốn khúc phố, nếu ta cảm thấy hợp lý thì sẽ dạy cho người”

“Thật, sư phụ?” Linh nhi vui mừng lên tiếng.

“Thật, sư mẫu?” đây là giọng nói chần chừ của Nhiễm Lượng.

“Nếu người không nói thì coi như ta chưa từng nói qua” cầm lấy chén nước của nàng uống một hớp, Lộ Tuy Tâm âm thầm cười trộm.

“Được, ta nói...” Nhiễm Lượng nhìn qua Linh nhi, vẻ mặt cũng trở nên nhăn nhó.

“Nói mau” Linh nhi gõ đầu Nhiễm Lượng nặng một cái, tức giận nói. Tự thấy xui xẻo cầm khăn lên lau mặt.

“Ta muốn đem khúc phố đưa...đưa cho Kiều Hà cô nương” Nhiễm Lượng nói thật nhanh, sau đó ánh mắt cũng không dám nhìn Lộ Tuy Tâm.

“Ha ha...cáp...Thật buồn cười. Tiểu quý” Linh nhi đã quên rằng nàng chỉ hơn Nhiễm Lượng có một tuổi mà thôi.

“Người...” trên mặt Nhiễm Lượng đỏ lên rõ ràng”

“sư mẫu, ta nói rồi, người có đôi ý không?” Nhiễm Lượng không thèm để ý tới Linh nhi, khẩn trương hỏi.

Lộ Tuy Tâm trong mắt mỉm cười, mối tình đầu của hai người này như hoa chóng nở, tất nhiên sẽ có người thầm thương trộm nhớ trong lòng. Làm cho nàng cũng cảm thán, tuổi trẻ thật là tốt.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 83: Đột Ngột Biến Đổi

“Sư phụ, Linh nhi đã chuẩn bị xong cầm rồi”

“Sư mẫu, ta dọn ghế giúp người rồi”

Động tác của hai người có mục đích này đều nóng vội, chỉ sợ Lộ Tùy Tâm đổi ý. Chờ tất cả sắp xếp xong, hai người ngồi trở lại mặt ghế đá, cặp mắt mở to tràn ngập mong đợi chăm chăm nhìn nàng, trực chờ hai tay nàng đánh đàn.

Lộ Tùy Tâm nhìn hai đứa một cái, chậm rãi cười, vẻ tươi cười làm cho nàng thoạt nhìn rất mê người.

Nhiễm Lượng lắc đầu, hẳn đang nghĩ cái gì vậy? Tại sao lại nghĩ về sư mẫu như vậy a? Còn lại Linh nhi si mê nhìn Lộ Tùy Tâm, cảm thấy sư phụ cười thật là đẹp, đặc biệt lúc sư phụ cười nhẹ nhàng như thế, nàng phảng phất như nhìn thấy hoa nở. Thảo nào mà sư thúc lại yêu sư phụ đến như thế.

Nhìn hai tỷ đệ bọn họ, rồi lại ngửi thấy hương hoa tràn ngập trong hoa viên lúc ban đêm, hưởng thụ làn gió mềm mại mang theo hương hoa lài, thanh đậm phiêu đãng, thấm vào ruột gan, thoải mái không còn nóng nực phiền muộn nữa, khiến người ta mát mẻ thư thích.

Hít sâu một hơi, Lộ Tùy Tâm lại muốn làm người ra thủ đoạn độc ác, đứng dậy, nâng làn váy.

“Sư phụ, người muốn đi đâu?” Người phục hồi lại tinh thần đầu tiên là Linh nhi, nhìn thấy động tác của Lộ Tuy Tâm, nàng đứng lên hỏi.

“Ta muốn đi hái hoa lài”

“Hoa lài là cái gì?” Linh nhi không hiểu hỏi lại.

Đúng rồi, nơi này không gọi là hoa lài, mà là bạch hương, lão công nàng nói vậy.

“Là bạch hương, nếu không người đi hái cho ta một đoá”

“Ta đi, sư mẫu, người chờ một chút a!” Nhiễm Lượng không đợi Linh nhi trả lời, trong phút chốc đã phi thân ra ngoài...

“Dạ, sư mẫu, sao người lại thích loại hoa bạch hương này a?”

Nhìn Nhiễm Lượng ngắt hoa, trên mặt Lộ Tuy Tâm cảm thấy hơi co quắp, nàng nhớ hình như mình có nói lấy một đoá thì phải? vậy hẳn... vì sao hẳn lại ngắt cả cụm thế kia? Là nàng không nói rõ ràng hay là hẳn không nghe rõ?

“Sao vậy...sư...mẫu...sao người lại nhìn ta như vậy?” Nhiễm Lượng có chút xấu hổ giơ giơ hoa trong tay lên.

“Hừ, đưa ta đi” quả thật là thủ đoạn độc ác mà, không biết hoa lài này có biết khóc không.

“Sư phụ, người thích bạch hương này a?” Linh nhi tò mò hỏi.

Lộ Tuy Tâm nhìn hoa trong tay, rũ mắt xuống, nàng thích hoa lài sao? nàng không biết, nhưng ở hiện đại vẫn hay nhìn thấy, nên ở chỗ này thấy thứ trước kia đó, thì ra nàng vẫn hoài niệm.

“Ta đàn một khúc cho các người nghe” ngẩng đầu nhìn hai người, trái tim bên trong nàng chột rung lên, nàng đã không còn là Lộ Tùy Tâm trước kia.

...

Thanh âm thanh dương vang lên, đầu ngón tay Lộ Tùy Tâm kích thích lên dây đàn, tay múa trên đàn tranh, một khúc hoa tươi điệu chi hoa lài bay ra từ tay nàng.

Khúc ‘hoa lài thơm’ này là khúc đầu tiên mà nàng đàn trôi chảy lúc học đàn tranh năm lớp 9, nàng tham gia một cuộc thi, quan sát hoa lài một thời gian ngắn. Khi đó nàng chưa thích hoa lài, nhưng cũng tương đối quen thuộc. Giờ phút này nàng phảng phất như được quay lại thời học sinh ở hiện đại...

Cả hậu hoa viên rộng lớn chỉ có tiếng cầm thanh lệ, thanh nhã, cao vút, âm sắc mượt mà, giai điệu lưu loát của khúc tử từ tay nàng bước ra.

Nhiễm Lượng, Nhiễm Linh Nhi si mê nghe tiếng đàn của Lộ Tùy Tâm, thủ khúc này quá hay để cho bọn họ ngừng thở...

Giờ phút này đâu chỉ có tỷ đệ Nhiễm Linh Nhi là ngừng thở, ngay cả ba người Dương Á Sơ cũng si mê.

Si ngốc quên đi tất cả, tinh thần cũng đắm chìm ở trong khúc điệu duyên dáng uyển chuyển này rồi! Ba người họ đều có năng lực thưởng thức âm luật tuyệt hảo, thủ khúc này họ chưa từng nghe qua, trên đời sao lại có tiếng đàn xúc động tâm hồn đến thế.

Hoàng Thạch Ngạo xoay người, đưa lưng về phía Dương Á Sơ cùng Nam Cung Tuyệt. Buông mi mắt xuống, hẳn sẽ không cho phép bất cứ kẻ nào nhìn thấy tâm tư của hắn.

Không muốn bọn họ nhìn thấy bàn tay cầm chén rượu của hắn đang run rẩy.

Nam Cung Tuyệt không biết khi nào đã ngồi ngay ngắn lại, thân thể không nhúc nhích, toàn tâm thả lỏng lắng nghe...trên mặt phóng đảng không kiềm chế được xuất thần, không biết là do thủ khúc này, hay là người đàn ra chúng...

(chậc, thêm 2 anh, kho tàng mỹ nam của chị Tâm thiệt lớn a~)

Dương Á Sơ khép hờ mắt cẩn thận nghe một lần, cẩn thận nhớ kỹ tiết tấu phập phồng mà nàng đàn ra, từ từ mở mắt, lấy ngọc tiêu từ trong ngực kê lên khoé miệng hợp tấu. Âm điệu đồng dạng từ tiếng tiêu truyền ra. Giờ phút này hai người hoàn toàn miêu tả vẻ xinh đẹp của hoa lài cùng hương thơm mỹ lệ thấm vào tâm can... Mê loạn mọi người, thậm chí hoa chưa nở hết những đã nở ngay trong khúc điệu này rồi!

Lộ Tuy Tâm như nhìn thấy chính mình, một cô bé khổ học đàn tranh với dương cầm. Thời điểm lần đầu tiên nàng học đàn tranh thì mới có 5 tuổi, mặc dù cô giáo có giúp nàng đeo móng tay gỗ, nhưng vẫn bị dây đàn cửa bị thương, mẹ nhìn tay nàng cũng chưa từng lộ ra hơn phân nửa điểm đau thương, có lẽ khi đó nàng đã oán mẹ lạnh lùng...

Nghe được tiếng tiêu truyền tới, Lộ Tuy Tâm đang nhớ lại ngày trước liền phục hồi tinh thần. Dùng toàn tâm đánh đàn, để cho tiếng tiêu hoà vào...

...

“Tiếng đàn này thế gian không ai sánh bằng”

Thật lâu sau, Nam Cung Tuyệt phục hồi tinh thần lại cất tiếng đầu tiên, sau đó không bao giờ.....lên tiếng nữa! Chỉ ngửa đầu uống cạn chén rượu trong tay...

Bên ngoài Hoàng Thạch Ngạo có vẻ bình tĩnh, cầm chén rượu giơ giơ lên trước mặt Dương Á Sơ, cũng ngửa đầu uống xong..

“Lần đầu tiên nhìn thấy nương tử, ta đã biết, nữ nhân này sẽ làm chủ cả cuộc đời ta” Dương Á Sơ như không nhìn thấy động tác của hai người, vẫn nhàn nhạt nói.

“Người người đều cho rằng nàng không xứng với ta, thật ra chỉ có mình ta là tự biết lòng mình ra sao thôi. Bởi vì nàng là trân bảo chói mắt trên đời này, tại chỗ nào cũng phát ra vầng sáng thu hút, làm cho người ta hoa tâm loạn mắt. Nhưng ta thật may mắn, vì có một thê tử như thế” Xoay người nhìn về phía hậu hoa viên, trong lòng Dương Á Sơ than nhẹ. Không nhìn thấy vẻ mặt cố gắng áp chế của hai người bọn họ.

...

“Sư phụ...” Linh nhi chỉ biết sợ hãi nhìn sư phụ nàng, mi mắt Nhiễm Lượng khẽ nhón nhạo, nhìn người trước mắt như bức hoạ.

Dưới bóng chiều tà nàng nhìn giống như tiên tử, vẻ mặt chuyên tâm, khoé miệng cười nhạt, hai tay đặt trên dây cầm...tâm hung hăng của Nhiễm Lượng ngừng lại một chút, hình ảnh thanh đạm này sẽ vĩnh viễn không phai mờ trong tâm trí hẳn.

“Hay” tiếng ủng hộ kích động từ phía trước truyền đến, làm thức tỉnh Nhiễm Lượng, quay đầu nhìn về người bên phía đó, là mẹ ruột của hẳn, không biết đã vào trong đình từ lúc nào.

“Ta chưa bao giờ tin có người đàn ra lại làm si mê người khác, nhưng hôm nay nghe được, mới biết mình nhỏ bé nông cạn đến mức nào, sư đệ muội, người khiến ta thấy thật xấu hổ” tài đánh đàn của Nhiễm nhị phu nhân có thể nói là cao siêu hơn người, là tài nữ nổi danh tây xa huyện, hôm nay nghe được tiếng đàn như thế, trong con người nàng khó có thể không kích động, nghe được tiếng đàn này, cuộc đời coi như đã mãn nguyện!

Lộ Tuy Tâm đứng dậy hướng người khề phúc lễ, được nhị phu nhân vội đỡ lên.

“Khúc đàn này quả thật là hiếm thấy, nhân gian khó có vài lần được nghe, lời này cũng là đệ muội từng tán dương tài múa của Trữ phi, hôm nay ta mượn hoa hiến phật, nói lời này tới đệ muội” trên mặt Nhị phu nhân khó khăn vì không tìm được từ nào thích hợp để diễn tả.

“Sư tâu khách khí” Lộ Tuy Tâm thành thật nói.

“Không...đệ muội....trên đời này bàn về tài đánh đàn, muội đã xưng đệ nhị thì không ai dám nhận là đệ nhất” Nhị phu nhân từng được xưng tụng là đệ nhất tài nữ, đàn hát tất nhiên là có phần hơn người. Địa vị cùng thân phận nàng hôm nay nói ra những lời này đều hoàn toàn thật tâm mà nói.

“Nương tử, có thể làm cho Nhị tẩu mở miệng khen ngợi thật đúng là không có mấy nga!” Dương Á Sơ cười khề một tiếng, phía sau còn có Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo.

“Sư đệ, khó trách đây lại là trân bảo của người, đệ muội đâu chỉ là một khối trân bảo a” Nhiệm nhị phu nhân cười nói với Dương Á Sơ.

Dương Á Sơ tiến lên ôm nhẹ lấy eo Lộ Tuy Tâm, đưa tay đem một lọn tóc đẩy ra sau tai nàng, hơi phớt phớt mũi Lộ Tuy Tâm: “Nương tử, sao nàng lại khiến sư tẩu ta khen ngợi không dứt như vậy?”

“Lời của sư tẩu làm cho Tuy Tâm rất xấu hổ” Lộ Tuy Tâm khiêm tốn nói.

“Đệ muội có thể nhận ta làm đồ đệ không?” vẻ mặt thật tình của Nhị phu nhân làm cho Lộ Tuy Tâm ngạc nhiên.

“Sư tâu...”

“Quyết định như vậy đi, ngày mai ta sẽ làm lễ bái sư, ta còn có việc nên đi trước chuẩn bị” có vẻ như sợ nghe thấy lời cự tuyệt, Nhiễm nhi phu nhân lôi Nhiễm Lượng vội vã đi ra khỏi đình.

“Nương...ngươi kéo ta đi đâu vậy a?” Nhiễm Lượng không muốn đi theo nhi phu nhân, chân đứng lại bất động.

“Cha ngươi nói ngươi đi tới chỗ ông ngoại một chuyến, nhanh lên một chút”

“Để hạ nhân đi là được rồi”

“Không được”

Nhìn thân ảnh hai mẹ con rời đi, Lộ Tuy Tâm có chút luống cuống nhìn về phía Dương Á Sơ, này...không phải chứ? Nhi phu nhân thật muốn bái nàng làm vi sư?

“Nương tử, chuyện ày cứ giao cho ta, ta đi từ chối sư tâu. Dù sao hai ngày nữa chúng ta trở về kinh thành” ba người Dương Á Sơ đứng lại.

“Về kinh thành?” Lộ Tuy Tâm hỏi.

“Đúng vậy a, khí trời nóng nực mới bắt đầu, rồi hãy nói nơi đây so với kinh thành còn nóng hơn, nàng lại không thích thời tiết như vậy, cho nên chúng ta về kinh thành sớm một chút. Đợi đến khi hài tử ra đời rồi mới quyết định sau” cha nếu nghe được tin này chắc chắn sẽ là người vui mừng nhất.

Lộ Tuy Tâm suy nghĩ một chút, kinh thành...tuy nói nơi này rất nóng nhưng so với chốn kinh thành thị phi, nàng cũng không muốn trở về. Nhưng Tử Vân vẫn còn đang ở đó.

“Nương tử, không có chuyện gì, yên tâm đi” Dương Á Sơ biết nàng đang lo lắng cái gì, an ủi nàng.

“Á Sơ, sao không đưa phu nhân tới dược cốc thăm thú một chút? Kinh thành mặc dù mát mẻ hơn so với tây xa, nhưng khí trời trong dược cốc rất thích hợp để phu nhân dưỡng thai, sao không tới dược cốc mấy ngày?” Nam Cung Tuyết đột nhiên nói.

Trông mắt Hoàng Thạch Ngạo loé lên, tên Nam Cung Tuyết này lại muốn mời bọn họ đi dược cốc...

“Dược cốc? bên trong rất nhiều thuốc sao?” là nơi đặc biệt chế dược sao? Lộ Tỳ Tâm tò mò hỏi.

“Cũng có thể nói như vậy” Nam Cung Tuyết giải thích lại.

“Nương tử muốn đi xem sao?” Dương Á Sơ nhẹ giọng hỏi.

“Người không phải nói trở về kinh thành sao?” nàng cũng muốn gặp Tử Vân.

Dương Á Sơ suy nghĩ một chút, Nam Cung Tuyết y thuật tuyệt đỉnh, dược liệu trên dược cốc cũng đầy đủ hết, nếu như ở đó dưỡng thai thì đúng là trăm lợi không bằng một hại.

Khó thấy Nam Cung Tuyết thịnh tình như thế, cũng nên suy nghĩ lại a.

Có lẽ nhìn thấy ý nghĩ của Dương Á Sơ, Nam Cung Tuyết lên tiếng lần nữa: “Thân thể phu nhân vẫn còn yếu, trong vòng trăm ngày phải cẩn thận chú ý, mà y thuật của ta Dương Á Sơ cũng đã hiểu rõ”

“Việc này...” Lộ Tỳ Tâm cũng không phải là muốn trở về kinh thành, nếu ở đó không có Tử Vân, nàng căn bản là không muốn về.

“Được rồi, nương tử, chúng ta đi được cốc thăm một thời gian cũng được a” Dương Á Sơ cẩn thận tự đánh giá, kinh thành quả thực rất phức tạp, ở bên ngoài dưỡng thai cũng tốt.

Trong lòng Nam Cung Tuyệt vui sướng nhưng trên mặt không có lộ ra.

“Nhưng còn Tử Vân?” nàng không yên lòng.

“Không sao, hai tháng nữa thôi, đầy một trăm ngày là chúng ta sẽ trở về, đến lúc đó có khi còn làm cho Tử Vân bất ngờ a?”

“Tử Vân là...?” Nam Cung Tuyệt tò mò hỏi.

“Là nha hoàn mà nương tử ta coi như muội muội ruột” Dương Á Sơ giải thích.

Nhìn trên mặt Lộ Tuy Tâm chần chờ, Hoàng Thạch Ngạo tỉnh táo nói: “Phu nhân quả thật cần mấy nha hoàn chăm sóc, nếu như không chê thì ta đưa vài người tới được không?”

“Ý tốt của Hoàng công tử ta xin dùng tâm để nhận” Lộ Tuy Tâm nhã nhặn từ chối.

“Ta...ta chăm sóc sư phụ, ta cũng muốn tới được cốc” Linh nhi ở một bên vội vàng giơ tay.

Dương Á Sơ thầm mắng mình ngu dốt, bên cạnh nương tử hẳn một nha đầu cũng không có, này...

“Sư đệ, Dương gia đưa tới văn kiện khẩn cấp, người mau nhìn xem” Nhiễm trang chủ bước nhanh tới, phía sau còn có một người hầu.

“Đại ca của ta?” Dương Á Sơ cùng Lộ Tuy Tâm nhìn nhau, “Chuyện gì?” hẳn nhìn ra đó là người hầu bên cạnh đại ca.

“Khởi bẩm nhị thiếu gia, đại thiếu gia nói đưa cho người cái này” người quỳ trên mặt đất trình lên một phong thư.

Dương Á Sơ vội vàng mở ra đọc, sau khi xem xong thì đưa cho Nam Cung Tuyệt. “Tuyệt, người đọc đi, việc này...”

Nam Cung Tuyệt thấy vẻ mặt của Dương Á Sơ cũng là xảy ra chuyện gì khẩn cấp, sau khi đọc lướt qua, mày nhíu chặt lại trầm tư chốc lát: “Á Sơ, tình huống này không lạc quan, sao lại không cẩn thận như thế?”

“Sao vậy? tướng công?” Lộ Tuy Tâm cũng biết nhất định là có đại sự phát sinh.

“Đại tẩu không cẩn thận bị ngã, thai nhi trong bụng sắp không giữ được” sắc mặt Dương Á Sơ ngưng trọng, nếu hài tử của đại tẩu không giữ được, vậy cha và đại ca...

“Tuyệt, người có cách gì hay không?” nếu không phải không còn cách nào khác, đại ca sẽ không phái người tới báo cho hắn, nói vậy cũng là muốn hắn mời Nam Cung Tuyệt ra mặt cứu đại tẩu. May mà Nam Cung Tuyệt đang ở đây.

Nam Cung Tuyệt không nói lời nào, vẻ mặt cũng ngưng trọng, thai nhi chưa tới sáu tháng, quả thật rất khó giữ, bất quá...

“Như vậy đi! Ta bây giờ sẽ lập tức đi kinh thành, hy vọng có thể tới kịp” bất kể như thế nào vẫn phải thử.

“Được, Tuyệt, đại ân này ta không biết dùng lời nào cảm tạ hết được”

“Sư huynh, giúp ta chuẩn bị một con ngựa tốt..”

“Sư đệ, ta lập tức đi dắt, cưỡi ngựa của ta đi” Nhiệm Thế Hùng gật đầu.

“Cảm tạ sư huynh, sáng sớm ngày mai ta cũng lập tức quay về kinh thành” Dương Á Sơ gật đầu với sư huynh, quay đầu nhìn một chút nương tử.

Lộ Tuy Tâm đưa tay an ủi: “Không cần lo lắng, Nam Cung công tử y thuật tinh thông, đại tẩu sẽ mấu tử bình an thôi” đưa tay vuốt ve cái bụng vẫn còn bằng phẳng.

Dương Á Sơ nhìn động tác của Lộ Tuy Tâm, trong lòng cũng cảm động lây, hẳn nhất định phải bảo vệ nương tử thật tốt.

Nam Cung Tuyệt ôm quyền hướng Dương Á Sơ. “Ta đi đây”

“Khoan đã, Tuyệt, ta còn có một yêu cầu hơi quá đáng” Dương Á Sơ vội vàng lên tiếng.

“Á Sơ, ta với người không cần khách sáo như thế, có cái gì ta có thể làm được cứ việc nói”

“Có thể đem hai vị cô nương tinh thông y thuật từ được cốc tới chiếu cố nương tử ta không, ngày mai chúng ta sẽ về kinh thành, ngồi xe ngựa nhanh nhất cũng mất ba ngày, mà ta lại không muốn cho người khác biết nương tử ta mang thai” chốn kinh thành thị phi rất nguy hiểm. Hẳn không muốn nàng xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn.

“Được, không thành vấn đề, ta sẽ nhắn về phái hai người xuất cốc cùng đi với các người, như vậy ta cũng thấy yên tâm” Nam Cung Tuyệt gật đầu với mọi người rồi vội vàng cất bước đi.

“Tướng công, Nam Cung công tử nhanh nhất lúc nào có thể về tới kinh thành?” cỗ đại này chỉ có thể phi ngựa, sợ sẽ làm trễ thời gian mất.

“Phu nhân không cần lo lắng, Tuyệt hiện tại xuất phát, tới trưa mai là có thể đến” Hoàng Thạch Ngạo an ủi.

“Nương tử, không sao, Tuyệt đi hẳn sẽ không có chuyện gì” Dương Á Sơ không biết là đang an ủi Lộ Tỳ Tâm hay là an ủi chính mình?

“Á Sơ, ngày mai xuất phát, như vậy ta cũng xin cáo từ, trên đường gặp bất cứ chuyện gì cũng có thể nói cho ta biết” Hoàng Thạch Ngạo đứng dậy ôm quyền nói.

“Thạch Ngạo, cảm ơn, người tặng cho nương tử ta Hoàng gia lệnh đã là ân tình lớn rồi...”

“Á Sơ, đó là điều đương nhiên, phu nhân, cáo từ” Hoàng Thạch Ngạo cắt đứt lời nói của Dương Á Sơ, hướng Lộ Tỳ Tâm gật đầu.

“Được, Thạch Ngạo, sau này gặp lại” Dương Á Sơ cũng đứng dậy ôm quyền.

“Sư thúc, ngày mai ta cùng mọi người trở về” Linh nhi cũng đứng dậy nói.

“Không cần, Linh nhi, người nha, sư huynh không muốn người lại chạy nhảy bên ngoài, dọc đường đi lại xảy ra chuyện” Dương Á Sơ nhã nhặn từ chối Linh nhi.

“Sư thúc...” Linh nhi bất mãn kêu.

“Nương tử, nàng về phòng thu dọn đồ đạc đơn giản đi, ta đi chuẩn bị một chút, sáng mai chúng ta sẽ lên đường sớm” trong lòng Dương Á Sơ bây giờ như lửa đốt.

“Được, đi đi” Lộ Tỳ Tâm gật đầu, nàng hoàn toàn có thể hiểu Dương Á Sơ gấp gáp thế nào, trong lòng cũng hy vọng Nam Cung Tuyệt tới kịp cứu đại tẩu.

...

“Sư đệ muội, ta còn nghĩ người sẽ ở lâu hơn một chút, không nghĩ tới....Ai.....mong đại tẩu mẫu của sư đệ mẫu tử bình an a!” Nhị phu nhân cũng ngưng trọng nói.

“Đúng vậy a, sư đệ muội, người vừa mang thai, trên đường phải nhất định cẩn thận. Ta thấy nên chuẩn bị mấy cái chăn đem theo, như vậy sẽ không quá xóc a” Đại phu nhân cũng nói.

“Nương, trời nóng thế, sư mẫu lại sợ nóng, trải nhiều chăn như vậy chẳng phải nóng chết hay sao” dâu cả Nhiễm gia phát biểu ý kiến.

“Đúng vậy a, tỷ tỷ nói rất đúng, khí trời nóng bức đã vội lên đường, không biết thân thể sư mẫu có chịu được không a?” tiểu thiếp Nhiễm Lực nói.

...

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trong sảnh cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn, vừa tránh được xe ngựa xóc lại không quá nóng, quả là vấn đề khó khăn a!

“Sư tẩu, yên tâm đi, Nam Cung công tử đã gần tới nơi, trên đường chúng ta sẽ không quá lo lắng nữa, ta sẽ chú ý thân thể mình, rồi hãy nói chẳng phải Nam Cung công tử sáng mai có đưa đến hai vị tinh thông y thuật cùng theo chúng ta sao?” Lộ Tùy Tâm chân thành nói, Vô vân sơn trang làm cho nàng cảm giác rất tốt, Nhiễm trang chủ mặc dù có hai vị phu nhân, nhưng hai vị này lại có thể bình an chung sống, cũng là một loại duyên phận. Gia hoà vạn sự hưng a!

“Đúng vậy, còn có hai đại phu, chúng ta cũng yên tâm một chút, đúng là sư đệ suy nghĩ chu toàn” Đại phu nhân đột nhiên hiểu ra.

“Ta đi chuẩn bị cho các người chút gì ăn, còn có trà giải nhiệt nữa”

“Đa tạ sư tẩu”

“Đây là điều đương nhiên, đệ muội à, thật là đáng tiếc a, ta còn đang muốn chỉ giáo ngươi một chút” vẻ mặt Nhị phu nhân tiếc hận.

Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Sư tẩu, sau này có thời gian nhất định ta sẽ cùng sư tẩu đàm luận” sợ rằng sau chuyến đi này phải mất một hai năm mới có thể quay lại được.

“Đúng rồi, sư tẩu có thể đến kinh thành một thời gian a!” Lộ Tuy Tâm mời hỏi.

...

Thế sự vô thường, không ai biết sau từ biệt sẽ gặp lại là lúc nào...

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 84: Trở Lại Kinh Thành

Kinh thành Thiên Vũ

“Tử Vân...” Lý Thuận muốn nói gì đó nhưng lại không biết đưa ra khỏi miệng như thế nào.

Tử Vân cắn môi, nàng biết Lý đại ca muốn nói cái gì, nhưng nàng bây giờ không muốn nói chuyện, chỉ muốn yên tĩnh một lát.

“Ai...” Lý Thuận chỉ có thể than lên một tiếng, hắn đã sớm nhận ra Tử Vân có tình cảm với ân nhân, hắn muốn khuyên Tử Vân, người đó không phải là người dễ dàng bị bắt, hắn không hy vọng Tử Vân thống khổ, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng vui vẻ của nàng, hắn lại không biết nói ra khỏi miệng thế nào.

Tử Vân kinh ngạc xuất thần, bây giờ hắn ở đâu? Có phải đã trở về Thập Ngâm quốc rồi?

“Tử Vân, tỉnh lại đi! Người kia đã đi rồi, không nói một tiếng đã đi, người đừng vì hắn mà ngăn người ra như vậy...Tử Vân” Lý Thuận không nhìn được tiến lên lay động Tử Vân, nhìn thấy nước mắt trên mặt nàng lập tức buông tay ra.

“Lý đại ca...” Tử Vân mặc cho nước mắt tuôn ra, nàng biết nàng không xứng với hắn, nhưng nàng cũng đâu có cách gì, thích là thích thôi! Thích cách hắn nhìn nàng, thích nhìn ánh sáng phát ra từ trong mắt hắn, thích hắn

lúc cười nghịch ngợm...Ô...nhưng mà...Tại sao hãn không nói một tiếng đã rời đi?

“Tử Vân, ta...ta...” ta cũng thích người như vậy, nhưng sao không nói nên lời. Lý Thuận nghẹn lại, trên mặt đỏ bừng, vẫn không có dũng khí.

“Thôi bỏ đi, có lẽ hãn đã sớm trở về Thập Ngân quốc, ta về thôi, Lý đại ca. Ngày mai tiểu như nhà ta trở về rồi, sau này cũng không thường xuyên tới nơi này được nữa” Tử Vân lau lau nước mắt trên mặt.

“Nga, được” trên mặt Lý Thuận khó nén mất mát.

Tử Vân đi ra khỏi phòng thật nhanh, ra bên ngoài, nàng còn phải về gọi người tới lau dọn gian phòng tiểu thư một chút. Nghĩ đến tiểu thư, cảm xúc trong lòng Tử Vân hơi hơi đè xuống, hơn một tháng không gặp, không biết tiểu thư có khoẻ không? Không có nàng ở bên phụng bồi, có cảm thấy không quen không?

Quay đầu lại nhìn căn phòng phía sau, Tử Vân tự giễu cười, có lẽ là do hãn đã nhìn thấu tình cảm của nàng sao? cho nên mới âm thầm rời đi. Như vậy cũng tốt. Dù sao...dù sao cũng là nàng tình nguyện từ một phía, sau này tốt hơn là hầu hạ tốt tiểu thư. Nghĩ được như vậy, Tử Vân xoay người...

Nhìn thân ảnh Tử Vân, từ góc khuất chỗ rẽ, vẻ mặt Lưu Tinh phức tạp! thương thế của hãn sớm đã khỏi, nhưng vì ánh mắt như tiểu Bảo của nàng mà hãn không để ý tới Vũ Mặc Nhiên đuổi giết, ở đây nửa tháng. Bây giờ Vũ Mặc Nhiên cũng không đuổi bắt hãn nữa, dù sao hãn chưa từng lộ mặt, Mặc Nhiên đã cho hãn trở về Thập Ngân quốc...nàng cũng cho rằng như thế?

Hãn đúng là phát hiện ra nàng có tình với hãn. Nhưng mà hãn cũng có tình yêu nam nữ với nàng, cho nên mới dứt khoát rời đi. Hãn không hy vọng nàng càng lún sâu vào.

Tiếng động khác thường trên bầu trời làm cho mắt hấn sáng lên, là tin tức của Thái tử...lần nữa nhìn qua chỗ Tử Vân rời đi, Lưu Tinh cũng biến mất nơi khúc quanh...

Dương gia chủ viện.

“Tốt rồi, bây giờ Dương phu nhân chỉ cần nghỉ ngơi trên giường hai tháng thật tốt, sẽ không có vấn đề gì lớn” Nam Cung Tuyệt căng thẳng hai ngày nay bây giờ mới có dịp thả lỏng. Ra khỏi cửa phòng nói với Dương Viễn Chi. Tình trạng Dương phu nhân quá nguy hiểm, hấn thúc ngựa ngày đêm chạy tới, thấy tình trạng lúc đó cũng phải hít một ngụm khí lạnh. Người mang bầu sao có thể sơ suất như vậy? cũng may trong nạn có phúc, thời điểm Dương Viễn Chi truyền tin cho Dương Á Sơ hấn cũng ở tại Vô vân sơn trang, nếu không...trì hoãn một canh giờ nữa thôi hấn cũng không thể làm gì được.

“Đại ân đại đức của thiếu cốc chủ Dương Viễn Chi không biết lấy gì để báo đáp, sau này Dương mỗ có chỗ nào hữu dụng, có chết cũng không chối từ” Dương Viễn Chi hướng Nam Cung Tuyệt cảm kích nói.

“Ha ha, Dương công tử, không cần khách khí, đây cũng là tạo hoá ban tặng cho mẫu tử Dương phu nhân, chỉ cần chậm một chút thôi thì ta cũng không còn cách nào khác”

Dương Viễn Chi nghe nói vậy, trên mặt lộ ra vẻ phức tạp..

Nam Cung Tuyệt rũ tròng mắt xuống khẽ suy tư, “Dương công tử, thứ cho ta nói thẳng, Dương phu nhân...”

Dương Viễn Chi cắt lời Nam Cung Tuyệt: “Thiếu cốc chủ, mời tới phòng khách dùng trà”

“Được”

Nha hoàn bưng lên nước trà ngon vừa mới pha, dùng nắp nhẹ phẩy, Nam Cung Tuyệt không nói không rằng, mặc cho người đối diện Dương Viễn Chi mở miệng trước.

Vẻ mặt Dương Viễn Chi tiến thoái lưỡng nan, khẽ thở dài một tiếng “Nói vậy thiếu cốc chủ cũng đã nhìn ra, thương thế của thê tử...”

“Ân”

“Kính xin cốc chủ đừng nói cho Dương Á Sơ” hẳn không muốn Á Sơ biết.

“Tại sao?” ra tay thủ đoạn với người đang có thai như thế, chẳng lẽ liên quan tới Dương Á Sơ?

“Chuyện này nói ra rất dài dòng” Dương Viễn Chi chậm rãi nói.

Nam Cung Tuyệt nghe xong lời của Dương Viễn Chi, loé ra đầu tiên: đúng là nàng có gặp nguy hiểm! sắc mặt cũng ngưng trọng.

“Lấy năng lực của Dương gia muốn thuyết pháp cũng không phải là việc khó?”

Nam Cung Tuyệt lãnh đạm nói.

Dương Viễn Chi cười khổ “Thực không dám dấu diếm, gia phụ vì chuyện này đã lâm bệnh nặng, đây cũng là lí do ta đưa một nguyên nhân khác cho Á Sơ”

“Dương công tử đã biết trước tình huống này?”

“Không biết cũng không được, coi như biết rõ là nàng ta gây nên, lời nói từ một bên ai sẽ tin tưởng?”

“Bệnh Dương lão gia khí huyết công tâm, bây giờ mẫu tử Dương phu nhân đã bình an, nói vậy Dương lão gia sẽ thư thái, hơn nữa có thuốc của ta bệnh tình sẽ chuyển biến tốt nhanh thôi” Nam Cung Tuyệt đặt chén trà trong tay xuống, hai đầu lông mày vẫn nhíu chặt, phiền toái kinh thành đúng là nhiều, Á Sơ trở lại có bảo vệ được nàng không?

“Vậy thì thật cảm ơn thiếu cốc chủ” Dương Viễn Chi đứng dậy lần nữa thi lễ.

“Ngày mai Á Sơ sẽ trở lại kinh thành” Có Phấn Hồng, Hồng Tham đi theo, có lẽ sẽ không xảy ra chuyện gì!

...

Ánh trăng buông xuống, nhìn qua bên ngoài sương trắng không rõ, Lộ Tuy Tâm không biết bất an từ đâu tới. Càng gần tới kinh thành, trong lòng nàng lại càng phiền não bất an. Giống như có chuyện gì không lành đang chờ nàng phía trước.

“Nương tử” Dương Á Sơ ôm lấy ở phía sau lưng nàng, cùng nàng ngắm nhìn ánh trăng bên ngoài.

“Trong lòng ta rất bất an, tương công” nàng cũng không biết tại sao! Nhưng trực giác từ trước tới giờ của nàng rất đúng, kinh thành đã xảy ra chuyện gì sao? hay là Tử Vân xảy ra chuyện gì?

“Không có gì, có ta ở đây” Dương Á Sơ có thể cảm nhận được lo lắng trong lòng nàng, bởi vì gần kinh thành, nụ cười trên mặt nàng càng ít xuất hiện.

“Thật xin lỗi, nương tử” nàng khát vọng một cuộc sống tự do đơn giản, vất vả lắm mới được rời đi, nay lại phải về nơi nàng không thích, nên hẳn biết trong lòng nàng không thoải mái.

Lộ Tuy Tâm xoay người nhìn Dương Á Sơ, khẽ mỉm cười: “Chúng ta là phu thê, chuyện gì cũng phải đối mặt cùng nhau, ta từ trước tới giờ không phải là người hay trốn tránh, nếu không thoát được thì chi bằng cùng nhau đối mặt. Ta tin chỉ cần chúng ta đồng tâm, chuyện gì cũng có thể giải quyết”

Nàng hiểu tâm tình của hắn, chuyện làm cho người ta lo lắng như thế, hẳn tất nhiên cũng không yên lòng, đối lại là người khác cũng vậy thôi!

“Nương tử...” tầm mắt hai người giao nhau, Dương Á Sơ hít một hơi thật sâu “Cám ơn nàng đã hiểu, nương tử”

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng dựa vào trong ngực của hắn, yên lặng lắng nghe nhịp tim đập, “ta cũng cám ơn người, cám ơn người đã yêu ta như thế”

Thâm tình của hắn làm tan chảy băng sương trong lòng nàng! Khiến nàng nguyện ý tin tưởng, yêu thương. Thậm chí tin rằng ba ba mẹ mẹ cũng bởi vì yêu nàng nên mới lạnh lùng như vậy. Để nàng nguyện giao hết tấm lòng mình ra.

“Phu nhân” bên ngoài cửa có tiếng gõ nhẹ.

Dương Á Sơ nhìn qua Lộ Tuy Tâm, buông nàng ra đi mở cửa.

“Thật, vậy là tốt rồi, nương tử, chúng ta không phải lo nữa, đại tẩu không có việc gì” Dương Á Sơ cao hứng hô to với Lộ Tuy Tâm.

“Ân, đúng vậy, y thuật của Nam Cung công tử rất cao, tướng công, người tốt nhất nên cảm tạ đại ân của công tử” nghe lời ấy, trong lòng Lộ Tuy Tâm cũng nhẹ đi được một chút, không có chuyện gì là tốt rồi.

“Đúng vậy a, ha ha, sáng mai có thể tới kinh thành, đến lúc đó nhất định phải mời Tuyệt mấy chén” Dương Á Sơ vui vẻ nói.

“Phấn Hồng cô nương, cảm ơn người cùng Hồng Tham cô nương đã phụng bồi chúng ta” Lộ Tuy Tâm thật lòng cảm tạ hai cô gái xinh đẹp bên ngoài. Hai vị cô nương này rạng sáng hôm đó đã tới Vô Vân sơn trang, chưa kịp nghỉ ngơi một lúc đã cùng bọn họ lên đường, dọc đường đi may nhờ có hai vị cô nương này chiếu cố!

“Công tử, phu nhân, Phấn Hồng không dám, đây là điều hiển nhiên a” Phấn Hồng bất ti bất kháng phúc lễ.

“dọc đường đi chịu nhiều cực khổ, cô nương cũng nghỉ ngơi thật tốt đi, sáng mai chúng ta vào thành”

“Dạ, Phấn Hồng xin lui”

...

Lộ Tuy Tâm nhìn cảnh sắc bên ngoài xe ngựa, khoé miệng lộ ra vẻ cười, Tử Vân không biết có phải bây giờ đang đứng trước cổng Tuy Tâm cư chờ hay không?

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham âm thầm đánh giá nữ tử trước mắt, các nàng là đại thiếp thân tỳ nữ của Nam Cung Tuyệt, lúc nhận được lệnh của chủ tử cũng kinh ngạc vạn phần, yêu cầu mượn người từ được cốc không phải không có, nhưng chủ tử lại phái hai người các nàng đi, khó trách như thế a!

Dọc đường đi hai người cũng tận lực chiếu cố vị Dương phu nhân này, chung sống mấy ngày qua, coi như cũng có chút hiểu rõ vị Dương phu nhân chân thành đơn giản. Bây giờ nhìn thấy nụ cười yếu ớt trên mặt nàng cũng làm cho hai người nhếch mày lên! Nàng cười lúc thức dậy rất đẹp.

Tuy Tâm cư

Đây là kể từ sau lần Lộ Tùỳ Tâm ngồi nhà lao, Tử Vân lần thứ hai đứng đây chờ nàng.

Tử Vân nhìn xe ngựa chậm rãi nhích tới gần, hưng phấn trên mặt càng lộ rõ.

Thấy hai người Phấn Hồng cùng Hồng Tham đỡ Lộ Tùỳ Tâm từ trên xe xuống, Tử Vân liền giật mình chốc lát, kích động xông về phía Lộ Tùỳ Tâm.

“Tiểu thư, ô...ta rất nhớ người a!” thời điểm sắp tới gần Lộ Tùỳ Tâm lại bị Hồng Tham chặn lại.

“Tiểu thư...” Tử Vân Oa oa khóc lớn, bây giờ tiểu thư cũng không cần nàng.

Lộ Tùỳ Tâm sau khi đứng vững mới tiến tới bên cạnh Tử Vân, lôi kéo nàng “Ha ha, Tử Vân, để ta nhìn xem” Ân, hình như hơi gầy đi, Lý Thuận không chăm sóc nàng sao?

Tử Vân nhào vào trong ngực Lộ Tùỳ Tâm, “Ô Ô...” khóc to, nước mắt uỷ khuất trào ra lại lần nữa ướt trên người Lộ Tùỳ Tâm.

“Tử Vân, đỡ tiểu thư vào nhà, cẩn thận một chút” Dương Á Sơ hướng Phấn Hồng, Hồng Tham gật đầu để các nàng đi vào. “Ta đi chủ viện một chút, còn có, Tử Vân, chuẩn bị phòng khách để hai cô nương ở, rồi chuẩn bị một nhà gian, sẽ có khách tới a”

“Dạ, cô gia” Tử Vân lau khô nước mắt vội vàng đáp lời.

Đi tới bên cạnh Lộ Tùỳ Tâm, “Nương tử, nàng nghỉ ngơi thật tốt đi, ta sẽ trở lại nhanh”

“Được” Lộ Tùỳ Tâm đáp.

...

Bên trong sương phòng khách trọ ở ngoại thành kinh đô

“Thái tử điện hạ?” Lưu Tinh thấy người bên trong gian phòng, làm hấn rất khiếp sợ! Tại sao Thái tử lại ở đây? Quá nguy hiểm.

Nam nhân ngồi trên ghế nhìn thoáng qua Lưu Tinh, trong con người loé ra tà khí “Lưu Tinh, đây là lần thứ mấy người phạm phải sai lầm như vậy rồi?”

Lưu Tinh lập tức quỳ trên mặt đất “Xin Thái tử trách phạt” trong lòng còn đang vì việc Thái tử tới Thiên Vũ mà chấn động vô cùng.

“Trách phạt? Bản cung thấy người đúng là hay quên” thanh âm nhẹ nhàng của Ngân Lưu Nhân làm cho thân thể Lưu Tinh khẽ giật mình.

“Ám Dạ, người nói Lưu Tinh nên xử phạt như thế nào?” hỏi người đang đứng bên cạnh.

Ám Dạ trong mắt vẫn run rẩy như trước, lập tức quỳ trên mặt đất “Thái tử, bây giờ là biên giới Thiên Vũ, lỗi của Lưu Tinh không bằng sau khi trở lại Thập Ngân quốc xử phạt cũng chưa muộn”

“Nga? Là thế này phải không?” ngón tay thon dài nhẹ vuốt trên mặt bàn.

“Xin Thái tử nghĩ lại” Ám Dạ âm thầm trừng mắt liếc Lưu Tinh, hấn biết Lưu Tinh này gốc nghềch, lúc nào cũng phạm sai lầm nhỏ nhất.

Thái tử có bỏ qua cho hấn lần này hay không cũng là cả một vấn đề. Hiện tại chỉ hy vọng Thái tử chấp nhận xử phạt sau khi về nước, nếu không...

“Nói đi, chuyện gần đây nhất” ánh mắt bình tĩnh của Ngân Lưu Nhân để cho hai người không biết hấn đang suy nghĩ gì. Bất quá nghe được hấn hỏi

như vậy, trong lòng Âm Dạ cũng nhẹ thở phào một cái, nhìn dáng dấp của Thái tử gia không muốn xử phạt Lưu Tinh ở Thiên Vũ, bất quá.....nhìn thoáng qua Lưu Tinh, sau khi trở về...Ai...Lưu Tinh này quả thật quá nóng vội, thế nhưng lại bại lộ thân phận!

“Dạ, Thái tử” Lưu Tinh vẫn quỳ trên mặt đất, đem chuyện gần đây nhất nói hết cho Ngân Lưu Nhân!

“Người nói, Hà Tĩnh Nhi hạ thủ với phu nhân Dương Viễn Chi?”

“Dạ”

Ngón tay nhẹ gõ trên mặt bàn ngừng lại, khoé miệng cong lên, Tuỳ Tâm, người yêu Dương Á Sơ như vậy sao? cam tâm mang danh ghen phụ?

“Như vậy, nàng cũng đã trở lại?”

“Bẩm Thái tử, giờ phút này hẳn đã đến Tuỳ Tâm cư”

Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống, “Là nha hoàn bên người nàng cứu người?”

Lưu Tinh trong lòng cả kinh “Bẩm thái tử, đúng vậy”

“Bản cung giao cho người một nhiệm vụ, đến gần nha hoàn thân cận của nàng, không cần dùng biện pháp gì” Ha ha, Tuỳ Tâm, không biết về mặt người khi nhìn thấy bản cung sẽ như thế nào đây?

“Dạ...Vâng” Lưu Tinh cúi đầu xuống.

“Âm dạ, Đào Phong đã dẫn một ngàn kỵ binh cùng hai mươi vạn đại quân tiến đến biên cảnh chưa?” muốn cướp nàng đi, nhất định phải hướng chú ý của Vũ Mặc Phong cùng Vũ Mặc Nhiên sang chỗ khác, ha ha. Tuỳ Tâm, người hẳn nên cảm thấy vinh hạnh việc bản cung thân chinh đi đón người (đồ hâm nặng =,,=)

“Đã đến biên cảnh” Âm dạ trả lời.

“Rất tốt, truyền lệnh xuống, bắt đầu khai chiến”

“Dạ!”

“Thái tử” Lưu Tinh nghe thấy thế vội vàng ngẩng đầu lên, phải khai chiến sao? nhưng sao lại gấp như thế? Hơn nữa quân đã ở biên cảnh?

“Lưu Tinh, võ công Dương Á Sơ như thế nào?” Ngân Lưu Nhân ôn hoà hỏi.

“Bẩm thái tử, việc này...”

“Ân?”

“Thuộc hạ không phải là đối thủ của hãn” giang hồ đệ nhất công tử, võ công tất nhiên phi phàm, hãn ngay cả Vũ Mặc Nhiên cũng đánh không lại, nghĩ như vậy Lưu Tinh lại cúi đầu, hãn vẫn cho là võ công của hãn cao, không nghĩ tới thiên ngoại hữu thiên, nhân ngoại hữu nhân (trên bầu trời này, vẫn còn người giỏi hơn)

“Nếu như đấu cùng Quỷ Tâm, ai sẽ hơn một bậc?”

“Cái gì? Quỷ Tâm?” Lưu Tinh kinh ngạc nhìn chăm chăm Ngân Lưu Nhân, trong lòng hoảng sợ, bản lĩnh của hãn cũng là do Quỷ Tâm truyền thụ, tất nhiên biết võ công của Quỷ Tâm cao bao nhiêu, Thái tử còn đem theo Quỷ Tâm! Đây...giờ phút này Thái tử đến đây cần làm gì?

“Lưu Tinh, người đã ở Thiên vũ một tháng, không chỉ thạo lười võ công, ngay cả phản ứng cũng chậm đi, người nói, người như vậy bản cung giữ lại còn có gì hữu dụng đây?” thanh âm ôn hoà lộ ra lãnh ý làm cho trên mặt Lưu Tinh nhất thời trắng bệch.

“Thuộc hạ biết tội”

“Thái tử, Lưu Tinh...”

“Người muốn chịu phạt cùng hãn?” phất phất tay, hai tỳ nữ ở phía sau tiến lên xoa bóp bả vai hãn.

“Thái tử, thuộc hạ biết tội”

“Quý Tâm, Lưu Tinh là do người dạy dỗ, dạy dỗ người như thế để bản cung dùng, người có biết tội hay không?” Ngân Lưu Nhân nhắm mắt lại, có vẻ như đang rất hưởng thụ.

“Thuộc hạ biết tội” thanh âm bén nhọn làm cho người ta có cảm giác chói tai. Tiếng nói vang lên, trên không trung hiện ra một đạo hắc ảnh, quỳ trên mặt đất.

“Biết tội là tốt rồi, sau này trở về Thập Ngân quốc hai người này phạt như thế nào người xem rồi làm”

“Dạ”

“Dược cốc Nam Cung Tuyệt cũng là người không thể bỏ qua, Ám dạ, người đi dược cốc một chuyến, tìm hiểu kỹ cho ta, xem xem dược cốc độc dược cùng dược có bao nhiêu”

“Thái tử, cho dù có cộng thêm Nam Cung Tuyệt, thuộc hạ có thể đối phó” thanh âm bén nhọn của bóng đen vang lên.

“Quý Tâm, bản cung lâm phải tình thế bắt buộc, không cho phép xảy ra sơ suất gì ngoài ý muốn, hiểu chưa?”

“Dạ, Thái tử”

“Ân, lui xuống đi” bóng đen lập tức biến mất trong không trung.

Bên trong phòng một mảnh yên tĩnh, không người nào dám phát ra âm thanh, phất phất tay, hai tỳ nữ lui xuống. Ngân Lưu Nhân mở mắt ra, trong mắt lưu chuyển một cỗ lãnh lệ, Tuỳ Tân, một khắc bắt đầu lúc người trở thành nữ nhân của ta, thiên của người chỉ có thể là ta. Bản cung không chỉ hy sinh mười tên tử sĩ vì người, mà còn lấy một ngàn kỵ binh cùng hai mươi vạn quân vì người lót đường, người cũng nên bồi thường cho ta chứ? Bồi thường tổn thất cho ta. Thiên hạ này sớm muộn cũng thuộc về bản cung, chẳng qua là bây giờ ta muốn chinh phục người! Nếu có một ngày người yêu bản cung, vậy tình cảnh sẽ như thế nào đây? Thê tử của người khác? Ha ha, thiên hạ này sớm muộn gì cũng là của ta, huống chi là thê tử của người khác?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 85: Làn Nửa Rời Kinh

“Tuyệt, cảm ơn” Dương Á Sơ đi ra từ gian phòng Dương lão gia, chân thành nói với Nam Cung Tuyệt, may mà có Tuyệt ở đây, nếu không mẫu tử đại tẩu đã khó giữ được, cha cũng sẽ không thể dậy nổi vì đả kích này.

“Ha ha, không có gì” Nam Cung Tuyệt bây giờ hoàn toàn trở lại hình tượng lãng tử. Thân thể dựa vào chiếc ghế thái sư. Còn nhếch lên đôi mắt sáng ngời.

“Dương lão gia cũng không có việc gì nữa, khí huyết công tâm, kiên trì uống thuốc là được rồi. Còn có, tốt nhất không nên làm cho lão gia tâm tình kích động, sau này có chuyện gì cũng đừng cho người biết” Nam Cung Tuyệt bổ sung. Người lớn tuổi không nên hao tâm như vậy.

“Điểm này ta sẽ chú ý, bất kể nói thế nào, Dương gia sẽ ghi nhớ đại ân của Thiếu cốc chủ” Dương Viễn Chi cảm tạ nói.

“Đại ca, sao đại tẩu lại nghiêm trọng như vậy? chẳng phải có hạ nhân đi theo sao?” sắc mặt Dương Á Sơ đọng lại, quay đầu hỏi Dương Viễn Chi.

“Hạ nhân đi hết, có thể là do dưới chân bị trơn” Dương Viễn Chi thản nhiên nói.

Nam Cung Tuyệt rũ tròng mắt xuống, Dương Viễn Chi đối với Á Sơ đúng là huynh đệ tình thâm, thiếu chút nữa mất đi nương tử cùng hài tử vậy mà vẫn không muốn làm cho Á Sơ đau lòng. Có người huynh như thế là phúc của Á Sơ.

“Đại ca, sau này nhớ phái nhiều người đi theo đại tẩu” Dương Á Sơ dặn dò, nhìn thấy bộ dạng của đại ca trong lòng hẳn cũng khổ đau nói.

“Ân, ta sẽ, đúng rồi, lão nhân gia sư phụ người có khoẻ không?” lơ đãng chuyển sao đề tài khác.

“Sư phụ ta sau buổi thọ yến đã thượng tuyết sơn”

“Thượng tuyết sơn?”

“Đúng a”

“Tuyết, gần đây có sao không?” Dương Á Sơ nhìn về phía Nam Cung Tuyết.

“Làm sao?” người đều ở đây, sẽ không có chuyện gì hết.

“Chờ hai ngày nữa nương tử ta nghỉ ngơi tốt ta sẽ đưa nàng đi dưỡng thai, kinh thành không thích hợp với nàng”. Ở đây hẳn không thể lúc nào cũng bên cạnh nàng, mà hẳn không muốn đem nàng tới chỗ mạo hiểm. Hẳn không phải người ngốc, tình huống đại tẩu hẳn phát hiện có điểm kì quái. Còn biết đại ca không muốn hẳn đau lòng, cũng đã hỏi hạ nhân, đại tẩu không phải ngã trong nhà, mà là lúc đụng phải Hà Tĩnh Nhi, trên đời này làm gì có chuyện trùng hợp như thế? Nghĩ được như vậy, Dương Á Sơ hạ mi mắt thật dài xuống, Hà Tĩnh Nhi...

“Tốt, không thành vấn đề, kinh thành này cũng lâu chưa ghé, du ngoạn một phen cũng không tồi” nam cung tuyết ngồi thẳng người.

“Cái gì? Á Sơ...” Dương Viễn Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ, hình như vừa rồi hẳn nghe được Á Sơ nói dưỡng thai “Cái gì? Á Sơ...” Dương Viễn Chi kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ, hình như vừa rồi hẳn nghe được Á Sơ nói dưỡng thai?

“Đúng, đại ca, nương tử ta cũng mang thai một tháng rồi” nói đến việc này, Dương Á Sơ cười vui vẻ một tiếng.

Dương Viễn Chi cũng vui mừng lên tiếng: “Thật sự, nếu vậy cha biết nhất định sẽ rất vui”

“Ân, mới vừa rồi đệ cũng đã nói cho cha, cha đúng là rất vui vẻ” Dương Á Sơ cười khẽ một tiếng. Vốn cha đang ốm nhưng nghe hẳn nói xong liền mừng như điên, làm cho hẳn có cảm giác an tâm, ít nhất sau này cha cũng chú trọng thân thể, người còn phải đợi làm gia gia chứ.

“Nhưng đang có thai mà đi đường xóc có không tốt hay không, nếu không trở về ở tại Dương gia chủ viện?” Dương Viễn Chi đề nghị.

“Không sao, đại ca, có Tuyệt ở đây ta cũng yên tâm hơn chút ít” Dương Á Sơ an ủi.

Dương Viễn Chi thấy tâm ý đệ đệ đã quyết cũng không nói gì nữa, hơn nữa kinh thành này cũng không phải là nơi an tĩnh...

....

Hoàng cung

“Hoàng thượng, Thập Ngân quốc đột nhiên đem hai mươi vạn đại quân tới tây cảnh tuyên bố khai chiến, Hoàng thượng, người xem chuyện này có gì mờ ám hay không?” Đương vương bậm báo nói.

“Vương gia, Thập Ngân quốc lòng muông dạ thú, việc đây là rất rõ ràng rồi” một vị đại thần trong đó cũng đứng ra phát biểu ý kiến của mình.

Vũ Mặc Phong nhìn các vị đại thần trên điện, phần lớn đều tỏ vẻ muốn nghênh chiến.

“Hiên vương, người nghĩ thế nào?” Vũ Mặc Phong hỏi tới Vũ Mặc Hiên này giờ chưa lên tiếng.

Trong mắt Vũ Mặc Hiên không giải thích được, mày cũng nhíu chặt lại, nghe được câu hỏi của Vũ Mặc Phong tiến lên một bước. “Hoàng thượng, thần có một cảm giác không thể giải thích nổi, Thập Ngân quốc biết rõ Lạc thành là biên cảnh trấn thủ tối trọng yếu của Thiên Vũ, theo như lẽ thường mà nói, tuyên chiến hẳn nên đánh hạ Lạc thành trước, tuy nhiên hẳn lại đưa quân tới biên cảnh phía tây, thần nghi ngờ có âm mưu gì đó ở đây”

Lời nói của Vũ Mặc Hiên cũng làm cho đại thần trong triều nghị luận không dứt.

“Hoàng thượng, lời của Hiên vương cũng là suy nghĩ trong lòng của thần, chỉ là...” tròng mắt Vũ Mặc Nhiên chuyển sâu, “Bất kể Ngân Lưu Nhân vì sao làm như thế, có âm mưu gì, cũng phải nghênh chiến biên cảnh phía tây” Tây cảnh mặc dù chỉ là râu ria nhưng chỉ cần là lãnh thổ Thiên Vũ thì không có khả năng dâng cho Ngân Lưu Nhân.

Vũ Mặc Phong ngồi trên đại điện, không biết đang suy nghĩ cái gì. Chỉ phất tay ngăn lại các đại thần đang nghị luận.

Một lúc lâu sau mới nói: “Truyền ý chỉ của trẫm, để Lộ vương mang hai mươi vạn binh lực thẳng đánh tây cảnh”

“Thần tuân chỉ”

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

....

Viết xong một chữ cuối cùng, Vũ Mặc Phong đặt bút sang bên cạnh, cầm lấy ngọc tử ấn xuống.

“Ám, đem đạo thánh chỉ này giao cho Đàng vương”

“Dạ, chủ tử” mặc dù không hiểu tại sao Hoàng thượng vừa hạ chỉ cho Lộ vương đem quân nghênh chiến lại soạn thêm một đạo thánh chỉ khác cho Đàng vương, nhưng ám dạ cũng không dám phỏng đoán tâm tử của chủ tử.

“Hoàng thượng...” tiểu Thân tử tiến lên kêu Vũ Mặc Phong đang tựa lưng trên ghế, hai mắt nhắm lại dưỡng thần.

“Lui xuống đi, để trẫm nghỉ ngơi một chút” Vũ Mặc Phong nhắm mắt lại phân phó.

“Hoàng thượng, người nên hồi cung nghỉ ngơi” như vậy không tốt cho long thể.

“Lui xuống”

“...Dạ” tiểu Thân tử cũng không dám nhiều lời, chỉ có thể bảo cung nữ thái giám đi ra ngoài.

Vũ Mặc Phong nhắm mắt lại, trong đầu cũng không nghĩ ngợi gì, Ngân Lưu Nhân nhất định là có mục đích, chỉ là mục đích đó là gì?

Nếu hãn tuyên chiến, tất nhiên là phải nghênh chiến trước, đây là chuyện không phải bàn cãi. Nhưng đây là phòng ngừa vạn nhất có chuyện gì xảy ra, mặc dù hãn truyền chỉ để Tam hoàng huynh đem quân đi, nhưng hãn vẫn âm thầm truyền một thánh chỉ khác, để Đàng vương thay thế Lộ vương. Tây cảnh mặc dù không thể bỏ nhưng Lạc thành mới quan trọng nhất. Nghĩ được như vậy, khoé miệng Vũ Mặc Phong cong lên: Ngân Lưu Nhân, có trẫm ở đây, mộng xưng bá của người đừng hòng được như ý. Trẫm cũng muốn xem xem cuối cùng ai chết trong tay ai...

Dưới màn đêm, ngọn đèn ở Tuy Tâm cứ sáng ngời, bên trong phòng khách có hai người đang uống rượu.

“Nghe nói Thập Ngân quốc đem hai mươi vạn đại quân áp tới Tây cảnh, thề phải công phá Thiên vũ” Nam Cung Tuyệt nhàn nhạt nói.

“Nào, ta mời người, ha ha, đại sự triều đình khắc có người hao tâm, ta cũng không có nhiều thanh thần tới mức như vậy đâu” Dương Á Sơ khẽ mỉm cười nói với Nam Cung Tuyệt. Trong lòng vẫn rất nhanh tự hỏi, Ngân Lưu Nhân vì sao đem binh tới Tây cảnh?

“Cũng đúng, ha ha, người trong giang hồ tất nhiên không hứng thú với mấy cái này” Nam Cung Tuyệt ha ha cười một tiếng.

“Đúng rồi, ngày mai có thể lên đường không? Hay để phu nhân ta nghỉ ngơi mấy ngày?” Nam Cung Tuyệt rót thêm rượu vào cho Dương Á Sơ.

“Thành thật mà nói, ta cứ có loại cảm giác bất an, cho nên trong lòng mới gấp gáp muốn rời khỏi nơi này” Dương Á Sơ thở dài lên tiếng.

“Tại sao?” trên mặt Nam Cung Tuyệt nụ cười cũng thu lại.

“Không có chuyện gì, có lẽ là ta đa tâm” Dương Á Sơ nâng chén.

“Tử Vân, cô gia cùng Nam Cung công tử còn đang uống rượu sao?” Lộ Tuy Tâm mặc y phục tử tế từ sau bức bình phong đi ra.

“Đúng vậy a, tiểu thư” Tử Vân tiến lên hỗ trợ.

“Lần này thật là làm phiền Nam Cung công tử” Lộ Tuy Tâm than nhẹ, may mà đại tẩu không có chuyện gì, nếu không lão công nàng sẽ khổ sở rất lâu, lão công là kính trọng Dương Viễn Chi, nàng cũng rõ ràng việc đó.

“Tiểu thư...” Tử Vân không biết có nên nói hay không.

Ngẩng đầu nhìn về phía Tử Vân đang chần chờ, “Làm sao vậy?”

Tử Vân suy nghĩ một chút, có lẽ là nàng nghĩ nhiều quá. “Tiểu thư, ta nghe nói đại phu nhân ngã lúc đang đi dâng hương”

Lộ Tuy Tâm chợt ngẩng đầu nhìn Tử Vân “Sau đó thì sao?”

“Sau đó.....Sau đó...nghe nói đại phu nhân gặp phải Hà Tĩnh Nhi”

Trong mắt Lộ Tuy Tâm hiện lên sắc bén, tâm tư Hà Tĩnh Nhi này quá ác độc, còn dám đem tức giận trút lên người vô tội?

“Tiểu...tiểu thư?” Tử Vân nhìn tiểu thư rõ ràng đang tức giận, thử hỏi.

“Ân?” nàng đang suy nghĩ xem làm sao để dạy dỗ cô ta.

“Chúng ta đi được cốc cũng sẽ không trở về nữa sao?” nàng nghĩ tiểu thư đã quên nàng, có tỳ nữ thêm rồi sao, bây giờ mới biết được hai vị cô nương kia cũng là người được cốc, là do cô gia mượn từ chỗ Nam Cung công tử để chiếu cố tiểu thư. Nghĩ như vậy, trên mặt Tử Vân có chút đau lòng, cũng là nàng không tốt, nàng không hầu hạ tốt tiểu thư.

“Đúng rồi, mấy ngày nay người chung sống cùng Lý Thuận thế nào?” Lộ Tuy Tâm tùy ý hỏi, nếu như hai người thật có tình cảm thì nàng sẽ đem Tử Vân gả cho Lý Thuận, tránh việc chia cắt bọn họ. Mặc dù trong lòng nàng, tuổi của Tử Vân kết hôn vẫn còn quá sớm, bất quá nơi này chính là như vậy.

Nghe được lời của tiểu thư, Tử Vân dời tầm mắt đi không dám nhìn thẳng vào ánh mắt Lộ Tuy Tâm, “Không có...ta với Lý đại ca không phải như người nghĩ đâu”

“Ân?” Lộ Tuy Tâm nhìn liếc trông mắt tránh né của Tử Vân.

“Thật a, tiểu thư, ta không thích Lý đại ca...không phải là...ta với Lý đại ca chẳng qua chỉ là tình huynh muội” người nàng thích đã sớm rời đi, nghĩ tới việc này Tử Vân trong lòng lại thấy mất mát.

Trông mắt Lộ Tuy Tâm híp lại, Tử Vân có cái gì đó rất lạ! Bất quá nhìn bộ dạng của nàng hình như là không muốn nói?

“Lý Thuận đã hết bệnh chưa?”

“Lý đại ca không có....nha....đã khoẻ rồi” Tử Vân bật thốt ra, vội vàng vòng vo sửa lại.

Làm như không thấy được Tử Vân quái dị “Như vậy những ngày qua người thường xuyên ở chỗ Lý Thuận?”

“Đúng vậy a, tiểu thư, hai ngày nay ta cũng không có tới đó”

Lộ Tuy Tâm nhìn qua Tử Vân không hề nói thêm nữa, Tử Vân tâm sự nặng nề, đúng là quái lạ, nhưng Tử Vân lại không muốn cho nàng biết, mà nàng cũng không cố tình đi tìm hiểu. Chỉ là...ánh mắt cô đơn của Tử Vân thỉnh thoảng nàng vẫn nhìn thấy, không phải là Lý Thuận? vậy là ai?

...

Vầng trăng ở phía chân trời chiếu rọi ánh sáng không rõ qua bóng cây dày đặc, một bóng đen xẹt qua, nhanh như chớp ở dưới ánh trăng này, bóng đen nhanh như thế làm cho tóc gáy người ta dựng đứng lên.

Lộ Tuy Tâm trở mình....ngay sau đó mở mắt ra, nệm nhỏ trên bàn vẫn đang đốt nhưng vốn vị trí lão công nàng nằm đã không còn ai. Nhất thời ngồi dậy cầm lấy y phục trên giường phủ thêm lên người.

Đại khái không tới nửa canh giờ, Dương Á Sơ trở lại. Thấy Lộ Tuy Tâm đang ngồi ở đầu giường, chợt ngậy ngốc rồi lại mỉm cười: “Nương tử, nàng

thức dậy làm gì, nằm xuống đi, trời còn chưa sáng ngủ thêm một chút nữa”
cởi y phục trên người xuống, lên giường ôm nàng vào trong ngực

“Ân, ngủ đi” Lộ Tùy Tâm không hỏi hẵn đi làm gì, tựa vào trong lòng ngực hẵn, nhắm mắt lại...

Nhìn người trong ngực, lòng Dương Á Sơ tràn đầy nhu tình.

Lúc tờ mờ sáng, nghe nói phủ Đại học sĩ xuất hiện một tiếng thét chói tai kinh thiên động địa.

Mọi người trong kinh thành cũng rất lâu sau chưa từng nhìn thấy Hà Tĩnh Nhi, nhiều năm sau mới biết được tiếng thét chói tai lúc đó là bởi vì lông mày và tóc của Hà Tĩnh Nhi đã không cánh mà bay...

(= =Blog.Uhm.vNLàm rất tốt Sơ ca)

Dương Á Sơ nhìn vẻ mặt của Nam Cung Tuyệt quan tâm hỏi: “Tuyệt, được cốc có chuyện sao?”

Khoé miệng Nam Cung Tuyệt cười đến bất cần đời: “Có người muốn xông vào được cốc” hoàn thành phá cửa thứ nhất- độc môn! Ha ha, hẵn thật tò mò về cái tên không biết sống chết kia.

“Vậy người đi xem một chút xem sao” Dương Á Sơ biết Nam Cung Tuyệt lâu như vậy tất nhiên biết hẵn thích khiêu chiến. Để hẵn đi theo bọn họ ngồi xe ngựa chậm rì rì, đúng là xin lỗi cái tính trời sinh không kiềm chế được của hẵn.

“Ha ha, không cần, tên kia cũng chỉ mới phá được cửa thứ nhất, mà là cửa đơn giản nhất, muốn vào được cốc thì chút bản lĩnh ấy chưa đủ” tận cùng bên trong Nam Cung Tuyệt mặc dù nói vân đạm phong kinh, nhưng có thể phá vỡ cửa thứ nhất đủ nhìn ra người này có thể tự chế được.

“Đi đi, nếu người không yên lòng thì để hai vị cô nương lưu lại” Dương Á Sơ mỉm cười nói.

Mắt Nam Cung Tuyệt sáng lên, đúng vậy a, còn có Phấn Hồng, Hồng Tham, trên đường chắc sẽ không có vấn đề gì.

“Phấn Hồng, Hồng Tham”

“Dạ, chủ tử”

“Hai người các người phụ trách hầu hạ Dương phu nhân, nếu xảy ra chuyện gì.....” lời nói tăng phần áp lực làm cho trong lòng hai người cả kinh.

“Dạ, chủ tử” hai người cung kính gật đầu đáp, chủ tử rất để ý tới Dương phu nhân.

“Tốt, ta đây phải đi gặp cái tên không biết sống chết kia đây” Vừa nói xong liền biến mất.

Dương Á Sơ lắc đầu mỉm cười, ôm quyền hướng tới hai vị cô nương: “Dương mỗ lần nữa làm phiền tới hai vị cô nương”

Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau, cung kính nói: “Công tử không cần khách khí” chủ tử ra lệnh, chính là nhiệm vụ của các nàng.

“Thiếu gia, Hiên vương gia đang ở ngoài cửa” người gác cổng tiến lên bẩm báo.

Vũ Mặc Hiên? Hẳn tới làm gì?

“Mau cho mời”

Phấn Hồng cùng Hồng Tham phúc lễ rồi đi xuống.

Vũ Mặc Hiên đi tới, ôm quyền hướng Dương Á Sơ: “Á Sơ huynh, quấy rầy rồi”

Nhìn Vũ Mặc Hiên gầy gò, tròn mắt Dương Á Sơ loé lên, trên mặt lộ ra cười: “Hiên vương gia, mời ngồi”

Vũ Mặc Hiên nhìn Dương Á Sơ hăng hái, trên mặt nở một nụ cười, bọn họ rất hạnh phúc, không phải sao? hơn nữa nàng hạnh phúc, đây mới là quan trọng nhất. Một tháng nay hẳn mới nhận ra nàng đã bám sâu vào trong lòng hẳn, phát ngiên! hẳn chỉ yên lặng thưởng thức cái tư vị đơn phương, lúc nào cũng tự nói với mình, nàng hạnh phúc là tốt rồi.

Đợi sau khi hạ nhân dâng trà Dương Á Sơ mới nói: “Hiên vương lần này tới đây, có chuyện gì sao?”

Vũ Mặc Hiên giương mắt nhìn thẳng Dương Á Sơ: “Lần này tới đây, là tới bái phỏng Dương phu nhân, không biết có tiện hay không?” hẳn biết yêu cầu này Dương Á Sơ có thể cự tuyệt, nhưng hẳn vẫn muốn gặp nàng, muốn nhìn một chút xem nàng có khoẻ không.

Dương Á Sơ rũ mắt xuống, hẳn muốn cự tuyệt, nhưng nhìn thấy bộ dạng của Vũ Mặc Hiên hẳn lại không đành lòng, hẳn có thể hiểu cảm giác của Vũ Mặc Hiên, bởi vì hẳn cũng từng như vậy...

“Đi mời phu nhân lại đây” ngày mai sẽ rời đi, để hẳn gặp cũng được. Trong lòng Dương Á Sơ thở dài, tâm tư của Vũ Mặc Hiên cũng giống hẳn lúc ban đầu, chỉ muốn thấy nàng hạnh phúc là tốt rồi, tâm tư tinh khiết như thế, hẳn không có lý do gì để cự tuyệt.

Tròng mắt Vũ Mặc Hiên sáng ngời, cảm kích Dương Á Sơ vạn phần. Hẳn chỉ muốn trông thấy nàng mà thôi, chỉ như vậy mà thôi.

(em thương anh Hiên nhất truyện a~~Blog.Uhm.vn)

Vùng ngoại ô

“Thái tử, Nam Cung Tuyệt đã trở về được cốc, có báo cho ám dạ trở lại hay không?” Lưu Tinh cẩn thận hỏi.

“Quý Tâm”

“Dạ”

“Không được cho bọn họ tiến vào Dược cốc” thanh âm nhàn nhạt ra lệnh khiến người khác không thể kháng lại.

“Dạ, thuộc hạ biết”

Vũ Mặc Phong không phải người ngu ngốc, sẽ không tùy tiện để Vũ Mặc Nhiên xuất binh, hẳn ta cũng hoài nghi mục đích của hắn, bất quá chờ đến lúc hắn ta biết được mục đích rồi thì hẳn đã trở về Thập Ngân quốc, khi đó mới là thời điểm chân chính hai bên đối mặt, mà bây giờ hắn chỉ cần thời gian một ngày. Dự lực chú ý của Vũ Mặc Phong và Vũ Mặc Nhiên đi chỗ khác, bởi vì không ai nghĩ được rằng hắn lại đích thân đến Thiên Vũ, vì một nữ nhân.

Tùy Tâm, ngày mai...ngày mai bản cung sẽ gặp ngươi, lâu như vậy, ngươi nhìn thấy ta sẽ phản ứng ra sao? bản cung rất mong đợi...

...

Trở về kinh thành mới hai ngày, Lộ Tùy Tâm lại phải ngồi xe ngựa, thanh âm đều đều, hơn nữa lại lắc lư, Lộ Tùy Tâm nhắm mắt lại, có chút buồn ngủ.

Thấy bộ dạng của tiểu thư, Tử Vân vội vàng lấy đệm êm ra “Tiểu thư, người muốn nằm sao” thư thái như vậy, nàng còn không biết là tiểu thư mang thai, chỉ muốn tiểu thư ngồi thoải mái một chút.

Phấn Hồng cũng tiến lên hỗ trợ, trái đệm ra thật tốt “Phu nhân, đúng vậy a, người nằm nghỉ đi, thân thể người bây giờ nằm là thích hợp hơn” hai người để cho Tuy Tâm nằm xuống. Lộ Tuy Tâm đang ngái ngủ, nửa tỉnh nửa ngủ nằm xuống.

Tử Vân thấy Phấn Hồng hỗ trợ, trên mặt lộ ra cảm kích sau đó mới ý thức nói: “Phấn Hồng cô nương, người nói thân thể tiểu thư nhà ta sao vậy?” mặc dù ngồi xe ngựa chuyện này xảy ra là bình thường, nhưng thân thể tiểu thư có yếu như Phấn Hồng cô nương nói không?

Hồng Tham chau mày: “Thân là thị nữ thiếp thân của phu nhân, người không phát hiện ra phu nhân nhà người đang mang thai sao?”

“Nga, khó trách a” Tử Vân gật đầu, cái gì.....

“A...” một tiếng thét chói tai vang tận mây xanh chạy ngay tới chỗ Lộ Tuy Tâm đang buồn ngủ, tiểu...tiểu thư trong bụng có hài tử?

Cũng làm cho Phấn Hồng, Hồng Tham mở to hai mắt, kinh ngạc nhìn người hét chói tai chỗ đó.

“Tử Vân, câm miệng” Dương Á Sơ ngồi bên ngoài quát nhẹ một tiếng, Tử Vân này một đợt cả kinh đã làm âm ỉ tới nương tử.

“Làm sao vậy, Tử Vân?” Lộ Tuy Tâm ngồi dậy nhìn Tử Vân thét chói tai.

“A...tiểu thư...ta...” Tử Vân lắp bắp nói không ra lời, trời ạ, tiểu thư có thai! Này...này...này phải làm sao a?

Nhìn bộ dạng của Tử Vân, Lộ Tuy Tâm khẽ mỉm cười: “Tử Vân, hoàn hồn” nha đầu này còn quá nhỏ.

Tử Vân nuốt nuốt nước miếng, khẩn trương nhìn bụng Lộ Tuy Tâm rồi lại chuyển qua mặt nàng: “Tiểu thư, người...người thật...”

“Ân, mới có, người cũng chớ khẩn trương, đừng hỏi ta, ta đi ngủ một chút” ngồi trong xe ngựa cũng nhàm chán, dù sao nàng cũng buồn ngủ.

“Nga, tốt...tốt...tiểu thư...người ngủ...ngủ, ta ở chỗ này coi chừng dùm a” Tử Vân phục hồi lại tinh thần, vội đem Tuy Tâm đặt nằm xuống, giúp nàng đắp kín chăn, ngồi thẳng bên cạnh canh chừng.

Trong lòng mừng như điên, thật tốt quá! Tiểu thư có hài tử, ông trời đã mở mắt rồi, để cho tiểu thư mang thai hài tử, lúc nghe lời đồn tiểu thư không thể có thai, nàng còn âm thầm len lén khóc nhiều lần, bây giờ, hừ!!xem ai còn dám nói tiểu thư nữa.

Đi một ngày đường tới Du thành tìm một khách trọ thuộc sản nghiệp Dương gia để dừng chân, nhưng lại gặp phải Vũ Mặc Hiên, theo sau còn có hai người hầu.

“Hiên vương gia, sao người lại ở đây?” Dương Á Sơ kinh ngạc tiến lên hỏi.

Vũ Mặc Hiên ngồi trong sảnh nghe giọng nói liền vui mừng quay đầu lại, nhìn người mời vừa tiến vào, hẳn đã chờ ở đây một hồi lâu.

“Vũ Mặc Hiên cố ý chờ Á Sơ huynh”

Dương Á Sơ nhìn về phía Vũ Mặc Hiên, trong mắt lộ tia không rõ, hẳn sao lại đuổi theo bọn họ?

Trong lòng Vũ Mặc Hiên cười khở, xem ta Dương Á Sơ rất bất mãn với hẳn. Từ trong ngực móc ra một đơn thuốc đưa cho Dương Á Sơ.

“Thân thể mẫu hậu ta ngày càng khó chịu, phương thuốc này là do được cốc kê đơn, nhưng trong đó có một vị thuốc bí truyền chỉ có ở dược cốc, cho nên ta mới tới đó xin thuốc cho mẫu hậu, hôm qua nghe nói Dương phu nhân cùng Á Sơ huynh cũng tới dược cốc, nên Vũ Mặc Hiên mạo muội được cùng đi với các vị”

Hồng Tham nhận lấy đơn thuốc “Là đơn thuốc của Lục Đài” vì sao lại có đơn thuốc của Lục Đài truyền ra ngoài?

Phấn Hồng nhìn thoáng qua đơn thuốc, ngẩng đầu lên nhìn Vũ Mặc Hiên “Không biết Hiên Vương gia cùng Lục Đài có quan hệ như thế nào?” nếu không Lục Đài sẽ không kê đơn thuốc.

“Hai vị cô nương là?” Nhìn khẩu khí của các nàng giống như quen biết với người này...

“Hai vị cô nương này xuất thân từ dược cốc” Dương Á Sơ quen nói. Hai người đó nhìn vẻ mặt của hãn cũng biết được Vũ Mặc Hiên không phải vì nương tử hãn mà tới.

“Hai vị cô nương hữu lễ, Vũ Mặc Hiên chẳng qua là tình cờ cứu vị cô nương này một lần.

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau, thì ra ân nhân mà Lục Đài nói tới chính là Hiên vương.

Hai người hướng Vũ Mặc Hiên phúc thi lễ: “Đa tạ Hiên vương gia cứu chi dạ” Lục Đài chỉ biết y, không biết giải độc, tâm tính thiện lương, không hiểu được lòng người hiểm ác, rất ít khi ra khỏi cốc, duy nhất một lần xuất cốc lại bị người theo dõi, cuối cùng là nhờ Hiên vương gia ra tay cứu giúp.

Vũ Mặc Hiên nhàn nhạt đưa tay chống đỡ một chút: “Hai vị không cần đa lễ”

Lộ Tuy Tâm gật đầu với Vũ Mặc Hiên: “Đã như vậy chi bằng Hiên vương gia đi cùng chúng ta” nàng không phải không biết tình cảm đặc biệt của Hiên vương, nhưng nàng không có cách nào đáp lại thâm tình đó. Cũng không thể dùng lời ác ý nói với hắn, chỉ hy vọng sau này hắn gặp được một cô nương có thể giải đáp khúc mắc trong lòng.

“Đa tạ Dương phu nhân” nhìn trong mắt nàng sáng tỏ, Vũ Mặc Hiên khẽ mỉm cười, thản nhiên nhìn người trước mặt. Có chút động tình của nam nhân, chính là cả đời! Mặc dù biết đoạn tình này không thể đơm hoa kết trái nhưng vẫn vui vẻ chịu đựng. Tình tế thương thức chua xót trong lòng, lại như tương tư vui vẻ, như thế mà thôi....

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 86: Mưa Gió Kéo Tới

Lúc này là buổi trưa, bốn phía đều hiu quạnh, một cỗ xe ba ngựa kéo chậm rãi đi đến.

“Nương tử, một canh giờ nữa là tới huyện Nam Thủy, buổi tối sẽ tới địa phận được cốc” Dương Á Sơ nói với Lộ Tỳ Tâm.

“Á Sơ huynh, nếu không dừng lại ăn chút gì đi?” đi qua một đoạn này sẽ tới huyện Nam Thủy, trưa hôm nay sẽ không thể kịp ăn tại khách trọ, Vũ Mặc Hiên nói.

“Cũng được” Dương Á Sơ định xuống xe ngựa, “Nương tử...” không đoán trước được toàn thân lại trở nên căng thẳng, thanh mâu âm trầm tựa biển, tư thế toàn thân làm cho từng tế bào đều ở trạng thái đề phòng.

“Phấn Hồng, Hồng Tham, cho dù phát sinh chuyện gì thì các người cũng không được xuất thủ, chỉ cần đưa nương tử ta rời khỏi đây, Dương Á Sơ vô cùng cảm kích”

Lộ Tỳ Tâm nghe lời này xong tâm liền cả kinh, vội vàng mở cửa xem: “Tướng công, xảy ra chuyện gì vậy?”

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau, cũng biết có chuyện gì xảy ra, tuy rằng võ công của bọn họ không được tốt lắm, không có khí thế như người khác, nhưng mà nghe Dương công tử nói như vậy lại thấy như người có võ công thực sự cao, ít nhất Dương công tử cũng cho là vậy.

Vũ Mặc Hiên cũng yên lặng nghe một chút, tiếp đó liền ngạc nhiên, cảm thấy thật tức giận, đúng là hướng về phía bọn họ sao?

Dương Á Sơ nhìn Lộ Tuy Tâm, chậm rãi cười: “Nương tử, nàng đi cùng Hiên vương gia trước, có được không?”

Lộ Tuy Tâm nhanh chóng tỉnh táo lại, đè lại bất an trong lòng: “Được, chúng ta tới được cốc trước, người hãy cẩn thận” bây giờ nàng không nên làm vướng bận tới hãn. Nhìn Dương Á Sơ thật lâu, lần đầu tiên nàng nhìn thấy hãn như vậy, chắc hãn người đang hướng tới rất nguy hiểm.

“Á Sơ huynh...” Vũ Mặc Hiên đang định nói thì bị Dương Á Sơ ngăn lại.

“Hiên vương gia, nhờ người đánh xe đi trước, nếu tình hình ổn thoả, xe ngựa có khả năng nhanh hơn hành động, phía trước chính là được cốc, nhớ vào đó an toàn. Dương Á Sơ ta van xin người” Không đợi Vũ Mặc Hiên phản ứng, bả vai đã bị ném lên ngòai vị trí đánh xe. Tiện tay vung roi làm con ngựa bị chấn động, vội vàng chạy nhanh về phía trước.

“Vương gia...” Vô Thị, Vô Là thấy xe ngựa chạy nhanh liền khiếp sợ kêu lên.

“Hai vị cũng cùng đi đi, mong hai vị bảo hộ cho nương tử ta” Dương Á Sơ cũng làm cho ngựa của Vô Thị, Vô Là phi về phía trước.

Bởi vì xe ngựa đột nhiên chạy nhanh nên bên trong bị một hồi va đập dữ dội, Lộ Tuy Tâm nắm thật chặt cửa chắn trên xe ngựa, nhô đầu ra, dùng hết toàn lực hô to với Dương Á Sơ: “Tướng công, ta đợi người, hãy cẩn thận”

“Tiểu thư...” Tử Vân vì biến cố đột ngột này mà nói không ra lời.

Phấn Hồng, Hồng Tham kéo Tử Vân lại, cấp tốc đến hai bên Lộ Tuy Tâm đỡ lấy nàng, cố gắng để nàng ngồi xuống bình ổn.

Vũ Mặc Hiên cũng biết sự tình rất nghiêm trọng, tốt nhất những người này đừng đuổi theo bọn họ, nếu không hậu quả thật không thể tưởng tượng được...Nghĩ đến vậy tâm liền rung mình một cái, tay nắm thật chắc yên ngựa, tay trái vung roi điều khiển ngựa.

“Vương gia...” hai người Vô Thị, Vô Là cười ngựa phía sau cũng đi theo sát, Vô Thị thấy động tác của Vương gia cũng biết sự việc nghiêm trọng tới mức nào.

“Vô Là, người đi bên phải, ta sang bên trái, không được để Vương gia bị thương” người này không biết là ai sai tới.

“Được”

Hai người tách xa nhau ra, kẹp mỗi người một bên xe ngựa.

Dương Á Sơ rút ngọc tiêu trong ngực ra, nhắm mắt lại, đặt lên khoe miệng thổi, tiếng tiêu trầm bổng truyền ra, mơ hồ hàm chứa sát khí, trong tâm thầm nhẩm, mười trượng...bảy trượng...bốn trượng...

“Các hạ đúng là Dương Á Sơ” âm thanh chói tai làm cho người nghe dựng đứng tóc gáy, Dương Á Sơ cũng không dừng tiếng tiêu, vẫn thổi như cũ, chỉ là sát khí trong đó càng ngày càng nặng, cho đến khi làm thủng màng nhĩ.

Nhưng người này vẫn không bị ảnh hưởng, người đập vào trước mắt làm cho hắn ngạc nhiên, võ công của người này tuyệt đối cao hơn hắn.

Tròng mắt sâu không thấy đáy, mái tóc đen rối tung để tùy ý, thân thể gầy còm nhìn không ra là nam hay nữ? Nhưng da dẻ non nớt như trẻ con, thoát nhìn giống như một tiểu đồng, nhưng mà thanh âm chói tai hoà vào đúng ở đẳng kia tràn đầy khí thế làm cho hắn biết người này không phải người Thiên Vũ, ít nhất hắn cũng chưa từng nghe qua trong chốn giang hồ lại có nhân vật anh hùng hào kiệt thế này.

Như không muốn nghe thấy tiếng tiêu nữa, trong tay người nọ không biết từ lúc nào xuất hiện một cây đao, dung nhan hắc ám quỷ dị không gì sánh bằng! người như tiểu đồng hơi thở tàn khốc âm trầm khiến người ta sờn gai ốc.

Tiếng tiêu ngừng lại, “Tác mệnh đao?”

Hắn từng nghe sư phụ nói về cây đao này, tác mệnh đao chuyên hạ thủ đúng chỗ hiểm của con người, ra chiêu hung ác không gì sánh được, sư phụ lúc nói tới cây đao này đều không ngừng thở dài, tác mệnh đao cũng mất tích trên giang hồ 50 năm, hôm nay cuối cùng xuất hiện? hắn cũng chưa từng kết thâm cừu đại hận với người này! Việc này...

“Có chút kiến thức, không hổ là đồ đệ của Vô Thường đại sư, ha ha, lẽ nào Vô Thường nói cho người Tác mệnh đao rất lợi hại?” rõ ràng khuôn mặt giống như tiểu đồng nhưng tiếng cười sắc bén lại dọa người. Làm cho người ta hoài nghi đó là người sao?

Tâm Dương Á Sơ trầm xuống, quả thật là Tác mệnh đao. Sư phụ năm đó cũng không tránh khỏi bị thụ thương...xem ra hiện tại hắn cần phải kéo dài thời gian, mong rằng Vũ Mặc Hiên bảo hộ nương tử hắn tới thị trấn phía nam an toàn, như vậy hắn mới an tâm.

“Ha ha, người muốn kéo dài thời gian có đúng không?” trên mặt người nọ hiện lên nụ cười quỷ dị tàn nhẫn.

Trên mặt Dương Á Sơ chấn động, hắn không cần quay đầu lại cũng biết người đến đang cười cái gì, bởi vì xe ngựa dừng lại không còn đi tới phía trước nữa, đây...xem ra đã chuẩn bị mà đến.

“Vậy để Dương mỗ lĩnh giáo một chút lợi hại của Tác mệnh đao” xe ngựa nhất định là đã bị chặn lại, võ công Vũ Mặc Hiên tuy rằng không cao nhưng cũng là người có khả năng ứng phó, vậy người kia cũng là cao thủ?

ngũ vậy toàn thân Dương Á Sơ chấn động, thi triển chiêu thức ác liệt tới đối phương.

Ngay tức khắc, thân ảnh thon gầy của Dương Á Sơ như cơn gió lốc, bay lượn tựa sóng biển, chiêu thức sắc bén kiên quyết như cuồng phong không chút lưu tình hướng về người phía trước.

Thân ảnh hai người đối địch xoay chuyển trên không trung! Tốc độ thanh chóng, chiêu thức lợi hại của hai người làm cho luồng khí nổi lên tầng tầng lớp lớp.

Mà một nơi khác, cỗ xe ngựa vốn đang chạy thật nhanh để trốn đi cũng đột nhiên ngừng lại, Vũ Mặc Hiên cấp tốc nhìn lại mới phát hiện ngựa đã bị chặn lại, phía trước không biết lúc nào xuất hiện hai người, Vũ Mặc Hiên quan sát một cái hai người đó. Phát hiện chính là thị vệ thân cận bên người Ngân Lưu Nhân. Đây...đây mới chính là âm mưu của Ngân Lưu Nhân, lúc đầu sở dĩ hãn đem hai mươi vạn đại quân tiến tới ranh giới phía tây, là vì nàng?

Phát sinh ra chuyện này, còn có thể chạy được sao? không, hãn sẽ không để nàng rơi vào trong tay Ngân Lưu Nhân. Từ trong ngực nhanh chóng lấy ra một thứ, đây là hiệu lệnh ngầm trước kia Hoàng thượng giao cho hãn, nơi này cách kinh thành không xa lắm, nếu như bản hiệu lệnh ngầm, Hoàng thượng sẽ biết. Cho dù không đuổi kịp bọn họ thì cũng có thể đóng cửa thành chặn lại.

Lưu Tinh thấy động tác của Vũ Mặc Hiên, nhanh chóng phi tới định đoạt lấy.

“Vô Thị, Vô Là, ngăn cản hãn”

Kỳ thực không đợi hãn hạ lệnh, hai người bọn họ đã tiến lên đối phó với Lưu Tinh.

Ngăn dây thừng, trong chớp mắt vang lên một tiếng thét chói tai giữa không trung. Vũ Mặc Hiên chậm rãi nở nụ cười, hẳn cho rằng cả đời này không biết lấy gì báo đáp phụ hoàng, không nghĩ tới lại có cơ hội dùng tới nó, chỉ cần là thuộc địa giới Thiên Vũ, Hoàng thượng nhất định sẽ có biện pháp.

Ám Dạ nhìn lên không trung, trong lòng thấy lo lắng, xem ra động tác của hắn không nhanh bằng, nghĩ như vậy thân ảnh liền di động, kiếm trong tay tiến lên hướng Vũ Mặc Hiên mà đâm.

Vũ Mặc Hiên né qua, cũng rút nhuyễn kiếm, trong khoảng thời gian ngắn hai người khó phân được cao thấp..

Bất an trong lòng Lộ Tuy Tâm càng lúc càng nặng, nhưng khuôn mặt lại càng tĩnh lặng. Nếu như đối thủ không quá lợi hại, Dương Á Sơ sẽ không vội vã giao nàng cho Vũ Mặc Hiên. Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện người ngăn cản, có thể thấy rõ đối phương đã sớm nắm rõ hành động của bọn họ. Bây giờ nàng phải làm thế nào?

Toàn thân Tử Vân phát run lên, nhưng mà nàng vẫn vén tấm màn cửa sổ lên, dè dặt nhìn tình huống bên ngoài. Đúng lúc nhìn thấy thân ảnh quen thuộc thì trong lòng chấn động, sao lại là hắn? tại sao?

Lộ Tuy Tâm cũng nhìn thấy người đang giao chiến kịch liệt với Vũ Mặc Hiên, trong đầu liền hiểu ra, thoáng chốc nàng có cảm giác lạnh lẽo như lọt vào một hầm băng vậy.

Ngân Lưu Nhân...là Ngân Lưu Nhân! bất an của Lộ Tuy Tâm rốt cuộc cũng lan ra toàn thân, không, tướng công nàng đang gặp nguy hiểm! Ngân Lưu Nhân lần này đều nắm chắc mọi việc, nhất định là biết thân thủ của tướng công nàng, mang một người võ công ngang bằng Dương Á Sơ...nghĩ được như vậy, Lộ Tuy Tâm cảm giác toàn thân mình lạnh tới thấu xương.

“Phu nhân...” Phấn Hồng lo lắng tiến lên xoa dịu nàng. Trong lòng Tử Vân kinh hãi hoảng sợ, vì sao lại là hắn, vì sao muốn ngăn cản bọn họ a? hiện tại rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? quay đầu nhìn tiểu thư: “Tiểu thư... tiểu thư, người đừng làm ta sợ a!” Tử Vân ôm Lộ Tuy Tâm khóc nức nở.

Hồng Tham cắn răng một cái, rút thanh kiếm lao ra nhưng bị Phấn Hồng ngăn lại: “Hồng Tham, đừng làm loạn, người không phải đối thủ của hắn, nhiệm vụ của chúng ta là bảo vệ phu nhân” nếu không vướng chuyện này, các nàng nhất định sẽ xông ra, nhưng hai người ra cũng chẳng giúp được gì, chỉ hy sinh vô ích thôi.

“Nhưng...chúng ta làm sao bây giờ?” Hồng Tham buồn bực vung tay, nàng biết Phấn Hồng nói rất đúng.

“Tiểu thư...tiểu thư, người đừng như vậy” trong lòng Tử Vân mơ hồ cũng đã biết là ai tới, chính là Ngân thái tử!

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên, ra sức nói với bản thân, bây giờ không phải lúc để phẫn nộ, nàng phải cứu Dương Á Sơ, với thủ đoạn của Ngân Lưu Nhân, lần này hắn nhất định không bỏ qua cho lão công nàng. Tay gắng sức nắm chặt lại, móng tay đâm vào da thịt, đau đớn làm cho lý trí nàng tỉnh táo lại, trong đầu cũng phân tích tình hình hiện tại thêm lần nữa, mục đích của Ngân Lưu Nhân là gì? là nàng sao?

Một kiếm của Lưu Tinh kẻ sát vào Vô Thị, đánh bại Vô Là, quay đầu nhìn thấy Ám Dạ đang giao chiến cùng Vũ Mặc Hiên, đương lúc định phi thân hỗ trợ thì nhìn thấy đôi mắt giống Tiểu Bảo, mang vẻ mặt không dám tin cùng sợ hãi. Thân thể khẽ giật mình, tiếp theo nhanh chóng di chuyển tới giao thủ với Vũ Mặc Hiên.

Tử Vân đau lòng tới mức không thể thở nổi, nàng không biết mình đang nghĩ đến cái gì, trong mắt nàng chỉ có hình ảnh hắn tàn nhẫn giết người.

Võ công của Vũ Mặc Hiên cũng ngang cơ với Âm Dạ, vốn hai người đánh hơn mười một hiệp vẫn hoà nhau, hiện tại có thêm Lưu Tinh tiến vào, hẳn hoàn toàn không phải là đối thủ. Thêm mấy hiệp nữa cũng không trụ được mà ngã xuống.

“Hiên vương gia đã ngã xuống, không thể duy trì thêm được nữa” thanh âm Hồng Tham truyền đến để cho Lộ Tỳ Tâm giật mình tỉnh giấc. Không, nàng không thể liên lụy tới Vũ Mặc Hiên!

“Dừng tay” đột ngột mở cửa xe, hô to ra bên ngoài.

Vũ Mặc Hiên bị một chưởng của Lưu Tinh lui về phía sau mấy bước, thân thể tựa vào xe ngựa. Hồi phục khí huyết trong người.

Âm Dạ khẽ khom lưng hướng Lộ Tỳ Tâm cung kính nói: “Uông cô nương, chủ tử sai chúng ta tới đón cô nương”

Trong nháy mắt Lộ Tỳ Tâm cảm giác có một cỗ phần nộ cực hạn! Nàng nghĩ muốn giết Ngân Lưu Nhân. Gắng sức áp chế phần nộ trong lòng, nàng trầm giọng nói: “Hiên vương gia, người đi đi, việc này là do ta mà ra, không quan hệ tới người, đừng hy sinh vô ích, không đáng”

“Dương phu nhân...”

“Ta đi theo các người, thả Hiên vương gia ra” Âm Dạ nhìn Hiên vương gia, nghĩ tới việc hẳn vừa phóng ám hiệu nên không thể trì hoãn lâu được nữa. Nghĩ tới đây hẳn nhẹ nhàng nhảy lên ngồi trên xe ngựa.

“Chuyện này ta không làm chủ được, mời Hiên vương lên xe, chủ tử ở phía sau, đến lúc đó đi hay ở, chủ tử ta tự có định đoạt” nói xong liếc mắt về phía Lưu Tinh, Lưu Tinh gật đầu, nhắc Vũ Mặc Hiên lên trên xe ngựa, điều khiển xe quay đầu lại.

Vô Thị nhìn cánh tay bị thương của mình, điểm huyết cầm máu quay lại nhìn Vô Là: “Vô Là...người tình lại” Vô Là không có phản ứng, không thể được, là hãn bất tài mới để Vương gia bị bọn người đó mang đi, đứng lên một cách khó khăn, dùng hết khí lực cười ngửa theo hướng bọn họ rời đi.

...

Một tiếng “Phanh” rớt cuộc cũng rơi vào trong không trung, hai bóng người tách khỏi nhau, toàn thân xoay người mấy lần, hai người đều đứng thẳng trên mặt đất.

Thân thể Dương Á Sơ khê động, khoé miệng chảy ra ít máu, hãn bị thương không nhẹ, mà hãn đem hết khí lực tung một chưởng nhưng đối thủ vẫn không có chút phản ứng.

“Quý Tâm, thời gian không còn nhiều, Vũ Mặc Hiên đã phóng ám hiệu rồi, người phải tốc chiến tốc thắng đi” một thanh âm ôn hoà đích xác không gì sánh được truyền đến.

“Vâng, chủ tử” khoé miệng Quý Tâm nhếch lên một cái, võ công của Dương Á Sơ tuy rằng kém hãn nhưng lại có thể đỡ được mấy trăm chiêu, nhưng mà chủ tử đã lên tiếng, hãn cũng chỉ có thể thương tiếc cho hãn ta thôi. Tay khê động, Tác mệnh đao chấn động, phát ra âm thanh kinh người.

Dương Á Sơ nghe âm thanh ấy xong đã biết người đến là ai, trong lòng đau đớn nặng nề! Ngân Lưu Nhân!

“Ngân Lưu Nhân” thanh âm lạnh lùng không áp chế được phần nộ.

Ngân Lưu Nhân đứng sau hai tỳ nữ, nhẹ phe phẩy chiết phiến trong tay, một thân tác phong khiêm tốn, trên mặt tuy rằng ôn hoà ân cần nhưng trong mắt lãnh khốc tà mị không chút che giấu.

“Ta tới đưa nữ nhân của ta đi, người nỗ lực thì có ích gì” khoé miệng cười nhưng không có đến trong mắt.

“Nàng là thê tử của ta” Dương Á Sơ lớn tiếng quát.

“Ha ha, vậy sao? thật đáng tiếc. Quý Tâm, bản cung cho người một khắc” lời nói ra như cơn gió thoảng, tàn khốc mà lại nhẹ nhàng giống như đang bàn luận về tiết trời.

“Vâng” nâng Tác mệnh đao lên, trong mắt Quý Tâm lộ ra vẻ thương tiếc, sau năm mươi năm, tác mệnh đao lại được nhìn thấy ánh mặt trời lần thứ hai, Dương Á Sơ người nên cảm thấy vinh hạnh a! Năm mươi năm qua, hắn là lần đầu tiên giết một người bằng Tác mệnh đao.

Thời điểm Dương Á Sơ đối diện trước đao của Quý Tâm, cảm giác thấy một cỗ sát khí không thể nói bằng lời. Trong lòng nhất thời căng thẳng, hắn biết mình không phải là đối thủ của người trước mặt, huống chi còn có thanh ma đao ở đây. Trong đầu nhớ tới khuôn mặt của nương tử, cảm thấy đau đớn làm hắn nhin không được hô to lên. Hắn không bảo vệ được nàng. Nếu như hắn chết, nàng làm sao bây giờ?

Không...không thể, hắn không thể chết được, hắn mà chết thì nàng sẽ làm sao bây giờ? còn có hài tử, đúng...

Mắt mở trừng trừng, toàn thân sát khí cũng toả ra hết.

Sát khí mãnh liệt trên người hắn làm cho Quý Tâm thấy nao nao, trong mắt không chút thương tiếc, không lưu tình hướng thanh đao thẳng tiến lên phía trước.

Dương Á Sơ phải lùi hơn mười bước mới tránh được chiêu thứ nhất, trong lòng đại chấn! Đao pháp này trông thì bình thường nhưng lại ra toàn chiêu trí mạng, khiến hắn không có chỗ nào để tránh.

Hèn gì như vậy, khó trách lúc sư phụ nói tới Tác mệnh đao đều thờ dài, độc ác không gì sánh được, chỉ trong một chiêu đã vô cùng biến hoá, thẳng toàn thân đối thủ.

“Khá lắm, còn hơn sư phụ của người, vẫn còn hơn một chút” thanh âm sắc nhọn có phần khen ngợi, nhưng đao pháp trong tay lại càng tàn nhẫn bổ xuống.

Phản xạ của Dương Á Sơ vẫn không thay đổi, lại không nghĩ rằng vừa lúc đón nhận ba chiêu đã thấy thanh đao đâm hướng mình đâm thẳng vào, trong đầu hiện ra câu nói của nương tử trước kia: Lưỡng cước đạp biển trần thế lộ, dĩ thiên vi cái địa vi lư! Nương tử...ta bất tài không thể cùng nàng thực hiện nguyện vọng kia, sau khi thân thể ngã xuống, hắn nhìn thấy cỗ xe ngựa đang chạy vội tới, nương tử hắn nhanh chóng bước ra. Khuôn mặt luôn mỉm cười với hắn, đôi mắt tin tưởng toát ra bi thương cùng tuyệt vọng. Hắn muốn đưa tay xoa lên mặt nàng, muốn ôm lấy nàng, muốn gọi nàng một tiếng “Nương tử”, bởi vì hai tiếng đó chỉ có hắn mới được phép gọi. Sở dĩ hắn thích cảm giác được gọi nàng là “nương tử”, bởi vì hắn cảm giác nàng là của hắn...là của hắn.....

“Tướng công...”

Lúc bọn họ thành thân, nàng e thẹn nói khẽ một tiếng “Tướng công” khiến hắn cảm giác như có cả thế gian này. Thế nhưng hạnh phúc vì sao lại ngắn ngủi như vậy, hắn còn không có thời gian chăm sóc nàng đến già, đến lúc đó, hắn mới có thể nói với nàng “Nương tử, ta thực sự yêu nàng, ta thực sự yêu nàng, trọn đời này” Bởi vì hắn biết nếu nói cho nương tử là yêu đến trọn đời, nàng nhất định sẽ không tin, vì nàng chưa từng có cảm giác an toàn, hắn muốn chứng minh cho nàng thấy, hắn thực sự yêu nàng suốt một đời. Nhưng có phải hạnh phúc quá sẽ làm cho ông trời đổ kị? có đúng hay không?

Lộ Tuy Tâm chạy từ trên xe ngựa xuống, nhẹ nhàng đi tới phía trước, con người vẫn tiếp tục mở lớn, nàng không nhìn thấy cái gì cả, trong mắt chỉ có hình ảnh thân thể hẵn bị trúng một đao.

“Dương phu nhân...” Vũ Mặc Hiên hô nàng, nàng cũng không nghe thấy.

“Tiểu thư...” tiếng khóc của Tử Vân, nàng cũng không nghe thấy.

“Phu nhân...” tiếng lo lắng của Phấn Hồng, Hồng Tham, nàng cũng không nghe rõ.

...

“Tướng công...” từ từ bước lên, run rẩy đưa tay đặt lên khuôn mặt hẵn. Từng giọt từng giọt lệ rơi trên khuôn mặt tinh xảo tuyệt luân...

“Nương... tử...” Dương Á Sơ muốn nói gì, khẽ nhúc nhích, máu trong miệng phun ra dính đầy trên bàn tay trắng nõn của Lộ Tuy Tâm.

“Đừng sợ, tướng công, không có việc gì” Lộ Tuy Tâm không biết đang an ủi bản thân hay là an ủi hẵn, nhẹ nhàng ôm đầu hẵn, hôn nhẹ.

“Tiểu thư...” Tử Vân ngã xuống đất, đau đớn khóc thành tiếng, tiếng khóc cực kì bi thương, lệ tuôn không ngừng.

Phấn Hồng, Hồng Tham cũng không chịu nổi....không đành lòng, lệ rơi đầy mặt.

Vũ Mặc Hiên tựa lưng vào xe ngựa trượt xuống, nhìn nàng đau đớn hẵn mới biết được trong lòng hẵn lại đau xót đến như vậy, lúc này hẵn chỉ mong người chết là mình chứ không phải Dương Á Sơ, như vậy nàng cũng sẽ không đau khổ đến như thế.

Ám Dạ quay về bên người Ngân Lưu Nhân, tròng mắt rũ xuống, Ngân Lưu Nhân phất phất tay, hai tỳ nữ phía sau tiến lên nâng Lộ Tuy Tâm dậy, lại bị Phấn Hồng cùng Hồng Tham ngăn lại.

Lộ Tuy Tâm cho tới bây giờ chưa từng đau đớn đến như vậy, khiến nàng không cách nào thở được, đau tới mức nàng hận không thể chết ngay lập tức, cảm giác ruột gan như đứt từng khúc là như vậy sao?

“Tướng công...tĩnh lại đi....đừng làm ta sợ, người như vậy, ta rất sợ.....” nắm lấy tay Dương Á Sơ thật chặt, Lộ Tuy Tâm dùng hết toàn lực để nắm, kề lên má mình “Tướng công...người đã nói yêu ta mà...”

Tay bị nắm hơi động dậy, nhẹ vỗ về khuôn mặt nàng, nàng bị chấn động mạnh, vui mừng như điên nhìn về phía hắn.

Dương Á Sơ nhìn nàng tha thiết, dường như an ủi nàng đừng khổ sở. Định nói cái gì nhưng lại cảm thấy không còn sức lực, máu trong miệng không ngừng phun ra, nhuộm đỏ cả y phục màu trắng thuần của nàng.

“Nương...tử...” ta yêu nàng, nhưng không cách nào nói ra được.

Bàn tay phủ trên mặt nàng nặng nề rơi xuống đất, Lộ Tuy Tâm vội vàng cúi đầu nhìn về phía người trong lòng.

“Ha ha...” tiếng cười khê vang lên làm cho người ta không đành lòng.

Trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên một tia đau xót, nhưng nhanh chóng trở nên băng lãnh, phất tay, hai tỳ nữ tiến lên nâng người ở đằng kia đang ôm Dương Á Sơ cười.

Hồng Tham muốn tiến lên ngăn lại nhưng bị Phấn Hồng cản trở, các nàng hiện tại phải đi theo phu nhân, cho nên không thể gây xung đột với những người này.

Phấn Hồng tiến lên nói: “Phu nhân nhà chúng ta tự có người đỡ, mời buông ra” Hồng Tham thấy vậy tách một tỳ nữ ra đón lấy Lộ Tỳ Tâm.

Hai tỳ nữ nhìn Ngân Lưu Nhân, tâm tư Ngân Lưu Nhân hơi trầm xuống, gật đầu.

Vô Thị chạy tới nhìn thấy tình cảnh hiện tại, thấy vương gia ngồi dưới đất liền bước tới nâng dậy, lo lắng hỏi: “Vương gia, người sao vậy?”

Vũ Mặc Hiên đứng lên, chậm chậm đi tới phía Ngân Lưu Nhân “Đây là thuộc địa phận Thiên Vũ” trong mắt sắc bén thẳng hướng tới Ngân Lưu Nhân.

Ngân Lưu Nhân ha ha cười: “Không lâu sau nữa thiên hạ sẽ là của ta”

“Thả nàng ra, hôm nay nếu người muốn mang nàng đi thì phải giết ta trước” hắn sẽ không mở mắt trừng trừng nhìn nàng bị mang đi đâu, sẽ không..

Ngân Lưu Nhân khinh nhường giơ mắt lên, khoé miệng cười xé ra: “thì ra là người truyền ám hiệu, không kịp rồi Hiên vương gia, nàng, ta nhất định phải mang đi, về phần người, từ trước tới nay ta chưa từng thả hổ về rừng, cho dù là con hổ đơn độc, không thể tấn công người”

Ra hiệu cho Âm Dạ tiến lên

Âm Dạ tiến lên, vung tay hướng Vũ Mặc Hiên, cười một tiếng thoải mái: “Được này ta mới chế ra, có chết hay không cũng không thể chắc chắn, bởi vì chính ta cũng không có giải dược”

Vũ Mặc Hiên cười giống như được giải thoát, lưu luyến nhìn Lộ Tỳ Tâm. Như vậy cũng tốt!

“Vương gia...” Vô Thị hoảng sợ, đưa đao lên định phi tới, lại bị Lưu Tinh dùng một hòn đá nhỏ điểm huyệt.

Lộ Tuy Tâm đột ngột phản ứng gạt hai người Phấn Hồng cùng Hồng Tham ra, dồn sức đứng dậy: “Không, người không được chết... Dương Á Sơ... người không được chết, người tình lại cho ta”

Phấn Hồng, Hồng Tham bước lên phía trước nắm chặt lấy nàng, ngăn động tác kích động của nàng lại.

“Phu nhân, đừng như vậy”

“Tiểu thư... Ô... tiểu thư...” Tử Vân từ trên mặt đất đứng dậy, chạy tới ôm lấy Lộ Tuy Tâm khóc lớn.

Lộ Tuy Tâm đột nhiên đứng im, mặc cho Tử Vân ôm nàng bất động, một lúc lâu, một lúc lâu...

Nhẹ nhàng đẩy Tử Vân ra, chậm chậm đi tới trước mặt Ngân Lưu Nhân, khẽ nói rằng: “Ta hận người”

Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống, che giấu nội tâm lướt qua một tia đau đớn, thản nhiên nói: “Ta biết”

Lộ Tuy Tâm quay đầu lại nhìn người trên mặt đất, cũng rĩ mi mắt xuống: “Như vậy...”

Quay đầu lại phía Ngân Lưu Nhân, nhìn thẳng vào hắn, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Ta sẽ khiến người hối hận suốt đời”

Thân thể Ngân Lưu Nhân khẽ run lên, tiếp theo đó liền cười: “Như vậy, Tuy Tâm, nhớ kỹ người hận ta”

Lưu Tinh, Âm Dạ đã đánh xe ngựa tới.

Ngân Lưu Nhân nhìn thật sâu vào Lộ Tuy Tâm, đưa tay về hướng nàng: “Mời”

Lộ Tuy Tâm quay đầu lại nhìn về phía hai người Phấn Hồng cùng Hồng Tham.

Phấn Hồng tiến lên trước đỡ lấy nàng “Phu nhân, chúng ta đi cùng người” chủ tử đã nói, nhiệm vụ của các nàng là chú ý tới thân thể của phu nhân, lưu lại cũng chết, một mình trở về cũng chết, không bằng đi theo tiếp tục hầu hạ nàng.

“Hồng Tham, đỡ phu nhân lên xe” Hồng Tham khẽ ngậy ra, không nói gì đỡ Lộ Tuy Tâm lên xe ngựa, tiếp theo nâng Tử Vân dậy...

Lộ Tuy Tâm vén tấm rèm lên, nhìn lại Dương Á Sơ lần thứ hai, hấn là lão công của nàng, nhưng lúc này lại cô đơn nằm ở chỗ này...bình tĩnh trong lòng được thay thế bằng những ý nghĩ đáng sợ, cúi đầu nhìn y phục nhuộm đầy máu, rồi lại nhìn người trên mặt đất, trong lòng âm thầm nói: Tướng công, chờ ta, ta sẽ đi cùng ngươi.

Ánh mắt nàng giao nhau với Vũ Mặc Hiên, Lộ Tuy Tâm áy náy không biết nói gì.

Hiên vương gia, xin lỗi! cuối cùng lại liên lụy tới người, tình cảm sâu đậm của người, ta không cách nào báo đáp được!

Vũ Mặc Hiên nhìn người ngồi trong xe ngựa, trong mắt thoáng khổ dử dội: “Tuỳ Tâm...”

Lộ Tuy Tâm thu tầm mắt lại, buông rèm xuống, nhẹ nhàng vuốt ve máu trên tay, đây là máu của hấn. Nhiều máu phun ra như vậy để cho nàng biết hoá ra người có thể chảy nhiều máu đến như vậy.

“Phu nhân, lau đi” Phấn Hồng đưa khăn lụa có phẩy chút nước trà đưa cho người bình tĩnh đến khác thường, trong lòng cả kinh, biểu hiện của Dương phu nhân như vậy làm cho nàng có cảm giác sợ hãi, cũng càng lo lắng hơn.

Lộ Tuy Tâm nhận lấy khăn tay, lau một cách cẩn thận không gì sánh được...

...

Lúc Âm vệ tới nơi, ở đây tất cả đều trở nên tĩnh lặng, chỉ để lại một người bị điểm huyết và thụ thương Vô Thị, và Vô Là đã chết cách đây không xa.

“Cái gì?” Vũ Mặc Phong chưa từng tức giận đến như vậy, nhìn Âm vệ quỳ trên mặt đất, trong ngực hắt lửa giận đang thiêu đốt.

“Điều tra thật rõ ràng cho trẫm, trẫm sống thì gặp người, chết phải thấy xác” tấu chương trên bàn bị một người dùng tay hất xuống mặt đất. Một tay dùng hết sức đập chiếc bàn ra thành hai mảnh.

“Vâng” Âm vệ cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào Hoàng thượng

“Truyền ba thánh chỉ tới cổng thành biên cảnh, điều tra nghiêm ngặt, thấy ai khả nghi lập tức giam giữ lại cho trẫm, người không có giấy thông hành cũng giam lại, đặc biệt là Lạc thành, còn có truyền Lộ vương cấp tốc trở về kinh thành” Ngân Lưu Nhân, trẫm muốn cho người biết Thiên Vũ của trẫm không phải là nơi người muốn tới thì tới, muốn giết người thì giết, trẫm sẽ bắt người phải trả giá!

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 87: Thập Ngân Quốc

“Cái gì?” cái chén trong tay Nam Cung Tuyệt rơi xuống tạo thành tiếng vỡ chói tai trên mặt đất. Thân thể ngã ngổ trên ghế, mặt xám như tro tàn.

Không, không thể như thế được, võ công của Dương Á Sơ cao như vậy, sẽ không thể chết đơn giản được, sẽ không! Ngày hôm qua hẳn chạy về được cốc thấy bọn họ vẫn chưa tới, tâm sinh ra bất an nên mới quay lại đón...

“Tuyệt, đây không phải sự thật đúng không, bọn họ đã tới được cốc rồi...” người đến là Hoàng Thạch Ngạo, hẳn sau khi nghe được tin tức này liền khiếp sợ không thể tin nổi, cố gắng thúc ngựa một cách nhanh nhất tới được cốc, nhưng đến nơi đã nhìn thấy bộ dạng hồn tiêu phách lạc của Nam Cung Tuyệt đang kêu lên tuyệt vọng.

Lùi lại một bước, không? sẽ không? nàng sẽ không bị người ta đem đi? Á Sơ cũng không chết? sẽ không? nghĩ tới đây, Hoàng Thạch Ngạo nhanh chóng xoay người rời đi.

Vũ Mặc Nhiên sau khi biết tin này xong cũng không nói cái gì, cơ thể gắt gao đông cứng lại, môi khê nhếch lên, quang mang trong mắt làm cho người ta thấy sợ hãi. Lộ Nguyên cảm thấy kinh hãi hoảng sợ, Vương gia như vậy mới thật khiến hấn sợ.

“Vương...vương gia...” bây giờ hấn nên làm thế nào? Vương gia đã như vậy rất lâu rồi, hẳn thật sự e rằng vương gia sẽ ngã xuống mất.

Vũ Mặc Nhiên ra sức khống chế lại ham muốn giết người ngay lập tức này.

“Vương gia...Hoàng thượng truyền ngài tiến cung” Lộ Nguyên cần tiến lên bẩm báo, thánh chỉ của Hoàng thượng cũng đã đưa tới rồi.

“...Lộ Nguyên” thanh âm thầm ách để cho Lộ Nguyên thấy khiếp sợ, giọng nói của Vương gia đã thành ra như vậy từ lúc nào.

“Vâng”

“Truyền quân lệnh của bản vương, trừ bỏ cấm vệ quân canh giữ bên ngoài kinh thành, toàn bộ đều tiến ra biên cảnh” hẳn muốn san bằng Thập Ngâm quốc, hẳn muốn Ngâm Lưu Nhân phải hối hận khi bước chân vào Thiên Vũ này...

“Cái gì?” không có thánh chỉ mà Vương gia dám tự ý điều động quân lệnh, đây...đây chính là mắc tội khi quân a?

“Nhanh đi”

“Vâng” bị vẻ tàn khốc trên người Vương gia làm cho chấn động tâm thần, Lộ Nguyên vội vã trả lời.

...

Trong khoảng thời gian ngắn, Thiên Vũ trở nên chấn động mạnh mẽ! được cốc phát lệnh khắp các dực quán trên giang hồ... Hoàng gia bảo cũng ngừng lại toàn bộ hoạt động buôn bán, toàn bộ mạch sống đều thu vào bên trong...Vô vân sơn trang lại càng gấp rút liên hệ với băng hữu giang hồ ở Thiên Vũ...Ngay cả Đông Phương thế gia cũng thay đổi thái độ đối với chuyện giang hồ, phái ra một nửa nhân lực hỗ trợ...

Tất cả chỉ vì truy tìm một nữ nhân...

Hoàng thượng hạ lệnh cho Lộ Vương Vũ Mặc Nhiên mang binh tiến đánh Thập Ngân quốc, chiến tranh hết sức căng thẳng... Dương gia xuất ra toàn bộ khả năng quyên góp cho đất nước để làm quân lương.

Ánh trăng vẫn mơ hồ như trước, có lẽ là vì tâm tình không giống nhau, hoặc có lẽ bởi vì trăng không còn tròn, lúc này tại một khách trọ ở một thị trấn nhỏ hẻo lánh nơi biên cảnh phía tây Thiên Vũ.

Ngân Lưu Nhân đã bao toàn bộ khách trọ, an bài Lộ Tùy Tâm ở trong gian sương phòng tốt nhất, xung quanh đều có người bảo vệ, không, phải nói là canh chừng mới đúng.

“Tiểu...tỷ...Ô...người đừng như vậy...” cổ họng Tử Vân khô khốc nên tiếng nói phát ra hơi khản, dọc đường đi nàng khóc đến sưng cả hai mắt, cả giọng nói cũng khàn lại, nhưng tiểu thư nàng vẫn như cũ không nói lấy một lời nào.

Hai người Phấn Hồng cùng Hồng Tham đứng ở ngoài cửa, nhìn nhau một cái rồi âm thầm thở dài!

Tử Vân tiếp tục khuyên nhủ: “Tiểu thư...người ăn chút...gì đó đi” tiếng nức nở làm cho lời nàng không được rõ ràng, tiếng khóc đứt quãng vang lên trong sương phòng.

Tử Vân nửa người quỳ trên mặt đất, nhìn người vẫn không nói tiếng nào, giọng nói khản lại lần thứ hai oa oa khóc nức lên, nàng rất sợ, rất lo lắng tiểu thư như vậy.

Hồng Tham cúi đầu xuống, không thể nhịn thêm được một chút nào nữa, dọc đường đi Tử Vân khóc cả một ngày đến mức hồ đồ rồi, làm cho tâm tư nàng không thể yên tĩnh được. Đẩy cửa phòng ra đi nhanh đến kéo Tử Vân, trách mắng: “Câm miệng”

Bị tiếng quát của Hồng Tham làm cho Tử Vân kinh sợ tới mức không dám nói gì, nhưng nước mắt trên mặt vẫn chảy xuống

“Đừng có khóc nữa, người càng khóc như vậy đổi lại tâm tình phu nhân càng không dễ chịu, từ giờ trở đi không được khóc, có nghe hay không, sau này nếu ta không cho thì người không được phép khóc” tiếng nói tức giận hung ác vang lên làm cho Tử Vân sửng sốt, nhưng nàng biết Hồng Tham cô nương nói rất đúng, nàng càng thương tâm thì tiểu thư lại càng đau khổ. Quay đầu lại nhìn về phía người vẫn đang ngồi bất động ở kia, hai tay Tử Vân tự vả vào miệng mình, nhưng nước mắt vẫn liên tục rơi xuống.

“Thật là, người cũng đừng oán trách Tử Vân” Phấn Hồng cũng đi đến, giọng nói không nén được khổ sở. Nhìn người ngồi kia, trong lòng nàng thờ dài một cái, dọc đường đi nàng với Hồng Tham cũng nghĩ ra hết cách rồi, nhưng mà phu nhân vẫn chỉ nhìn chăm chăm vào y phục dính đầy máu trên người, còn bắt tay vào lau cùi ki lưỡng, chưa từng nói thêm một câu nào.

Người nối tiếp người, có thể nói là canh giữ nghiêm ngặt, các nàng đều không thể nghĩ ra được cách nào để lại chút dấu tích, bởi vì có người chuyên trách ở trong đây. Ban đầu các nàng còn lưu lại cái gì đó làm dấu hiệu nhưng đều bị tiêu diệt hết không còn một mảnh.

Đóng cửa lại, rót một cốc nước trên mặt bàn, Phấn Hồng nhẹ nhàng đi tới bên người Lộ Tỳ Tâm: “Phu nhân, uống nước đi! người cứ như vậy thân thể sẽ không chịu được đâu” bây giờ nàng lo lắng nhất chính là thân thể của phu nhân, tâm tình quá mức đau khổ sẽ rất dễ bị sảy thai.

Nghe thấy Phấn Hồng nói như vậy, Tử Vân mới đột nhiên nhớ ra là tiểu thư nhà nàng đang có mang, không cầm được tiến lên khuyên nhủ: “Tiểu thư...”

Thấy nàng có phản ứng liền nói tiếp: “Tiểu thư, cho dù người không nghĩ cho bản thân, cũng nên nghĩ cho...” còn chưa nói xong đã bị giọng nói

của Lộ Tuy Tâm cắt đứt “Tử Vân”

Ba người trong phòng đều vui mừng nhìn về phía người đang ngồi, Lộ Tuy Tâm từ từ ngẩng đầu lên nhìn ba người, lại nhìn xung quanh trên dưới một lần.

Phấn Hồng nhìn động tác của nàng rồi nhẹ giọng nói: “Phu nhân, chúng ta bị rất nhiều người canh chừng”

Lộ Tuy Tâm đứng lên đi tới bên bàn ngồi xuống, thấy chén trà đặt bên trên, dùng ngón trỏ điểm nhẹ viết chữ trên mặt bàn rồi nhìn ba người. Phấn Hồng cùng Hồng Tham liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều cảm thấy rất kì quái rồi gật đầu. Tử Vân cũng thấy được, sắc mặt như nhớ tới cái gì đó mà tái nhợt lại, tay gắng sức che kín nước.

Lộ Tuy Tâm thu hồi tầm mắt, nhàn nhạt nói: “Lấy nước tới đây, ta muốn tắm”

Nếu như khóc có tác dụng làm xoá bỏ tất cả những gì đã xảy ra, vậy thì có khóc tới chết nàng cũng cam nguyện! Nhưng mà...khóe miệng nở nụ cười lạnh lùng.

“Dạ” Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau lần thứ hai rồi đáp.

Đứng dậy cời y phục trên người ra, bước vào bên trong thùng gỗ, khẽ nhắm hai mắt lại, nếu như toàn bộ mọi chuyện chưa từng xảy ra thì lúc này có lẽ nàng đang ngủ yên trong ngực lão công rồi...

Lộ Tuy Tâm cố hết sức áp chế lại chấn động trong lòng, nàng phải duy trì lý trí.

“Thái tử, đúng như người dự liệu, Vũ Mặc Phong đã đóng cổng thành”
Ám dạ tiến lên bẩm báo.

“Ừ, cứ theo kế hoạch mà tiến hành” Ngân Lưu Nhân nhàn nhạt nói.

“Dạ” ám dạ suy nghĩ một chút mới quyết định nói: “Thái tử, vậy Uông cô nương...” thái tử đối với nàng như vậy, vậy trong lòng Uông cô nương có hận Thái tử tới chết hay không?

Ngân Lưu Nhân miễn cưỡng nhìn Ám dạ: “Thế nào? nghi ngờ bản cung?”

Ám dạ sợ hãi quỳ trên mặt đất: “Thuộc hạ không dám” trong lòng thầm mắng mình có phải là lâu ngày ở cùng một chỗ với Lưu Tinh nên cũng ngu dốt như hăn hay không.

“Thái tử, còn hai tỳ nữ của Uông cô nương thì sao?” tuy rằng có võ công nhưng cũng không cao lắm. Lưu Tinh nói là Uông cô nương đi một tháng lúc hăn bị thương, cho nên hăn cũng không biết lai lịch của hai vị cô nương này. Nhưng mà Vô vân sơn giang là đại thế gia trên giang hồ, tỳ nữ có chút võ công cũng không phải chuyện kì lạ gì.

“Giữ lại” hăn cũng không hy vọng nàng tới Thập Ngân quốc mà một người để nói chuyện cũng không có. Hai người có võ công cũng không cần hăn phải liếc mắt đến.

“Dạ”

...

Đọc theo đường đi có rất nhiều trạm gác, kiểm tra nghiêm ngặt nhưng vẫn không thể ngăn trở đoàn người tiến vào Thập Ngân quốc. Lộ Tuy Tâm yên lặng tính toán, các nàng đã đi mười ngày chẵn, ban đầu trời nóng rồi trở nên mát mẻ, tới bây giờ thì cảm thấy thật lạnh, trừ buổi tối là ở khách trọ bình dân còn hầu như đều ở trên đường, mà khách trọ này cũng có thể nhìn ra là địa bàn của Ngân Lưu Nhân, khí trời của Thập Ngân quốc lạnh hơn

một chút so với Thiên Vũ, không, phải nói là càng ngày càng lạnh mới chuẩn xác.

“Tất cả đúng là một lũ ngu ngốc” Hồng Tham so với Phấn Hồng không chịu nổi yên lặng mà quát mắng ra.

Lộ Tuy Tâm cúi đầu xuống, mười ngón tay hoàn toàn nắm chặt lại, Ngân Lưu Nhân bước chân vào biên giới Thiên Vũ, như vậy nếu không có đối sách vẹn toàn từ trước thì hẳn đâu có dám kiêu ngạo như thế?

Cho nên...Bất kể Vũ Mặc Phong có hạ lệnh như thế nào, có điều tra kỹ lưỡng ra sao cũng không thể tìm ra bọn họ. Bởi vì cho dù là Hoàng đế Thiên Vũ thì một nước lớn như vậy sao có thể nắm giữ hết được?

Cho nên nàng cũng không bất ngờ việc yên ổn tiến vào lãnh thổ Thập Ngân quốc, Ngân Lưu Nhân mười tuổi đã rạng danh trong thiên hạ, vài chục năm đã tạo nên Thập Ngân quốc đe dọa tới Thiên Vũ, đây...đúng là vận mệnh đặt sai chỗ, là thực lực!

Nàng hiểu rất rõ cho nên mới không hề phản kháng, bởi vì nàng muốn tiến vào Thập Ngân quốc, nhìn xem giang sơn vững chắc được hẳn tận tâm dùng máu để đổi như thế nào.

Còn có...nhẹ nhàng xoa lên bụng, nàng phải cố hết sức bảo vệ cho hài tử này. Hài tử chính là sinh mệnh của nàng và Dương Á Sơ, mặc kệ nó là nam hay nữ thì nó cũng là sinh mệnh của nàng, Ngân Lưu Nhân không có quyền nắm giữ.

Tướng công, nếu như ta dùng hết mọi cách cũng không thể giữ lấy thì sao? như vậy...như vậy ta sẽ tự tay tiễn nó đi cùng người...

Khoé miệng chậm rãi cười, trống rỗng mà lạnh lùng, hài tử: Nếu như sinh mệnh của con mạnh mẽ vậy hãy ở lại trong bụng mẹ mà lớn lên thật tốt.

Mưa gió bên ngoài đã có mẩu thân ngăn cản, trên đời này không ai được phép cướp đi tính mệnh của con từ trong tay mẩu thân. Mẩu thân cam đoan với con, cho nên cứ an tâm mà ngủ.

Tử Vân nhìn động tác của Lộ Tùy Tâm không nhịn được liền hỏi: “Tiểu thư...” nàng cũng nghĩ tới hài tử nhất định sẽ gặp nguy hiểm, tên Thái tử kia sẽ không để cho tiểu thư giữ lại hài tử này đâu.

“Tử Vân, từ giờ trở đi, trừ phi cần thiết còn đâu người không được phép nói năng tùy tiện” Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu lên nhìn Tử Vân, nhìn thấy đáy mắt bi thương không dám tin cũng hơi đau đớn trong lòng, nhưng mà nàng phải làm như vậy. Tử Vân được nàng che chở quá tốt nên không biết lòng người hiểm ác đáng sợ ra sao, cũng không biết cái gọi là họa tử trong miệng mà ra. Bây giờ nàng phải dạy cho Tử Vân hiểu được trên đời này không chỉ có ấm áp mà còn có tàn nhẫn...

Thủ đoạn của Ngân Lưu Nhân, nàng biết, cho nên hẳn mới phái người tới canh chừng cẩn thận như vậy, cuộc sống sau này cũng vậy, tất nhiên sẽ kinh động từng bước một.

Hồng Tham hơi nhăn mi lại, tuy rằng Tử Vân đúng thật là quá mức đơn thuần nhưng đột nhiên lại yêu cầu như vậy, đối với Tử Vân cũng là một đả kích rất lớn!

Nước mắt Tử Vân cố nén vào trong hốc mắt, nhìn tiểu thư như vậy nàng thấy rất đau lòng, nàng biết vì sao tiểu thư lại nói như vậy, bởi vì tiểu thư không muốn hài tử trong bụng gặp nguy hiểm cho nên mới dùng nước viết trên mặt bàn, sau đó cũng không cho nàng nói trong bụng tiểu thư có hài tử.

Tử Vân đưa tay lên lau nước mắt, ánh mắt lộ ra vẻ kiên quyết, mạnh mẽ gật đầu với Lộ Tùy Tâm. Từ nay về sau nàng sẽ làm như người câm điếc, trở về lại bảo vệ tiểu thư.

Lộ Tuy Tâm cũng thu lại tầm mắt nhìn về phía Phấn Hồng, Hồng Tham, từ trong ngực lấy ra một miếng hàn ngọc, để vào trong tay Phấn Hồng.

“Nam Cung công tử tặng miếng ngọc này cho ta, bây giờ ta đổi lại cho các người một lời hứa hẹn”

Phấn Hồng đẩy miếng ngọc về trong tay Lộ Tuy Tâm. “Phu nhân không cần nhiều lời, tất cả đều nghe theo mệnh lệnh của phu nhân” hàn ngọc của dược cốc đổi lại một lời hứa là các nàng sẽ dùng hết sinh mệnh của mình để hoàn thành nhiệm vụ. Bởi vì...đây là nguyên tắc của dược cốc.

Hồng Tham cũng gật đầu “Hồng Tham không dám có bất kì lời oán hận nào” có mệnh lệnh của chủ tử hơn nữa còn có cả hàn ngọc ở đây, tính mạng của hai người bọn họ đều giao hết cho nàng.

Lộ Tuy Tâm không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, Ngân Lưu Nhân, tiếp theo ta sẽ đấu cùng người!

“Cô nương, mời xuống xe, bây giờ đã tới thành trấn Thập Ngân quốc, hôm nay chúng ta sẽ ở tại nơi này qua đêm” tiếng hai tỳ nữ truyền đến từ bên ngoài xe ngựa.

Phấn Hồng cầm lấy y phục mặc vào cho Lộ Tuy Tâm, thời tiết ở đây lạnh hơn Thiên Vũ nhiều, quả thực rất lạnh lẽo, nhiệt độ không khí cảm giác như đã vào cuối thu.

Đi xuống xe ngựa bất chợt nhìn thấy cảnh tượng trên đường, ba người Phấn Hồng đều mở to hai mắt ra, nếu như không phải biết rằng các nàng đã tới Thập Ngân quốc thì vẫn còn nghĩ rằng đây là Thiên Vũ, bởi vì đường phố nơi này thoạt nhìn không khác gì Thiên Vũ cả. Phồn thịnh như nhau a.

Lúc này trời đã gần tối, các cửa hàng giáp nhau cũng tụ tập không ít, dòng người tới lui rất đông đúc, các khu phố ngang dọc hơn nữa còn rất chỉnh tề rộng rãi, mái nhà của các căn nhà lầu cũng ngay ngắn đồng đều sát

cạnh nhau, các cửa hàng ở hai bên đường cũng nằm san sát buôn bán tấp nập, cho dù trời bây giờ đã sẩm tối nhưng người đi đường vẫn như nước chảy, vô cùng náo nhiệt...

Ngân Lưu Nhân từ sớm đã chuẩn bị một cỗ xe ngựa khác tới, cầm lấy y phục từ tay tỳ nữ khoác lên người Lộ Tuy Tâm: “Tuỳ Tâm, khí trời ở đây rất lạnh, mặc thêm nhiều y phục một chút”

Lộ Tuy Tâm né tránh hẳn tới gần, đi đầu tiên từ xe ngựa vào bên trong tửu lâu.

Một căn phòng trang nhã đặt trên lầu hai, Lộ Tuy Tâm ngồi bên cửa sổ. Ba người Phấn Hồng, Hồng Tham cùng Tử Vân cũng vội vã ngồi xuống, bốn người vừa vặn ngồi một bàn. Tròng mắt Ngân Lưu Nhân chột loé, khoé miệng mỉm cười cũng không hề tức giận, ngồi ngay cái bàn sát bên cạnh nàng.

Lộ Tuy Tâm hạ tròng mắt xuống không hề nhìn tới người bên ngoài, chỉ lẳng lặng nghĩ tới chuyện của mình.

Tử Vân yên lặng rót cốc nước cho mọi người, rồi lại cầm áo choàng trong tay khoác lên người tiểu thư, trong mắt có thương tiếc, nhìn tiểu thư mấy ngày qua càng ngày càng gầy, trên mặt tái nhợt không có chút huyết sắc, trong mắt mọi thứ đều không tồn tại, chỉ ngồi yên ở chỗ này cứ như thể không cảm nhận được nàng đang thở, sống mũi cay cay, nước mắt lại chảy ra rơi xuống cả mu bàn tay Lộ Tuy Tâm, nhưng nàng vẫn không phản ứng gì cả.

“quan khách muốn dùng gì?” giọng nói không hề giống người Thiên Vũ để cho mấy người biết nơi này thực sự không phải Thiên Vũ, ở đây là Thập Ngân quốc.

“Đem tất cả món ăn ngon nhất ở đây lên làm hai phần” Âm Dạ phân phó.

“Dạ...Dạ...” tiểu nhị vội vàng chạy xuống phía dưới.

“Lưu Tinh, người đi báo tin cho đánh xe nói hôm nay ở đây nghỉ qua đêm” Ngân Lưu Nhân nhận lấy chén trà từ tay Ám Dạ rồi nhấp một ngụm xong nói.

“Vâng”

Lúc Tử Vân nghe thấy hai tiếng “Lưu Tinh” thì thân thể chợt chấn động, trong mắt loé lên một tia thống khổ, bây giờ nàng mới biết vì sao Vương gia lại muốn giết hẳn, hoá ra hẳn chính là mật thám do Ngân thái tử phái tới để đặc biệt theo dõi tiểu thư. Nhìn tiểu thư vẫn yên lặng ngồi đằng kia trong lòng Tử Vân thấy đau xót, có phải nàng đã hại tiểu thư không? Cho nên cô gia mới chết? nếu tiểu thư biết nàng đã từng cứu hẳn thì có trách nàng không? có hận nàng không? nghĩ tới việc tương tự như vậy Tử Vân lại thấy run sợ.

Ngân Lưu Nhân đặt chén trà trong tay xuống, nhìn về phía người ngồi đằng kia: “Tuỳ Tâm, nơi này chính là Thập Ngân quốc, ngày mai là có thể tới Long thành, người là người thông minh, biết cái gì nên, cái gì không nên chứ?” giọng nói lạnh nhạt cứ quanh quẩn bên tai Lộ Tuy Tâm.

Trong lòng Lộ Tuy Tâm thầm mĩa mai, hiện tại có phải nàng muốn chết cũng không thể chết? nhưng mà nàng hoàn toàn không muốn chết. Không nhìn thấy Ngân Lưu Nhân sống khổ sở suốt đời thì nàng chết cũng không cam lòng, hưởng chi nàng còn có hài tử! Đây là kết tinh tình yêu của nàng và Dương Á Sơ, là bằng chứng cho hạnh phúc mà nàng đã từng có được, hơn nữa...còn là chính lão công nàng dùng toàn bộ tính mạng đánh đổi, bất luận là kẻ nào đi chẳng nữa, chỉ cần động đến hài tử thì nàng sẽ liều chết với người đó. Cho dù tâm can có đau đớn nhưng vẫn còn hơn là trống rỗng.

“Khí trời Thập Ngân quốc rất lạnh, bây giờ đã vào cuối thu, sau nửa tháng nữa là tới mùa đông, bản cung nghĩ người sẽ thích hơn nữa còn yêu

mến nơi này” tràn đầy lòng tin nói những lời cuồng vọng tự cao tự đại.

“Thần tham kiến thái tử, thái tử thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế” một gã béo đầu đầy mồ hôi một thân cảm phục mang theo hơn mười người tới quỳ trên mặt đất yết kiến.

Trong chốc lát, mọi người ở đây đều kinh ngạc, nửa ngày sau mới hoàn hồn lại, tiếng gọi chấn động truyền tới: “Là thái tử điện hạ”

“Thảo dân tham kiến thái tử điện hạ, thái tử điện hạ thiên tuế thiên tuế thiên thiên tuế”

...

Trên phố vốn âm ỉ náo nhiệt trong tức khắc liền không một tiếng động, mọi người đều quỳ trên mặt đất vô cùng cung kính khiêm nhường. Như là đang cúng bái thần linh vậy.

Vẻ mặt ôn hoà thân thiết của Ngân Lưu Nhân làm cho Phấn Hồng, Hồng Tham đột nhiên sinh ra một loại ảo giác, nếu như không phải hai người đã biết chuyện gì xảy ra thì các nàng sẽ cho rằng mình đã mắc sai lầm lớn, nam nhân ôn hoà ân cần trước mắt này chính là người mà các nàng vẫn cho rằng tàn nhẫn vô tình đấy sao?

Tử Vân nhìn tình cảnh phía bên ngoài hơi có chút kinh sợ, nhìn thoáng qua tiểu thư, tiểu thư không hề phản ứng, vẫn tiếp tục gấp thức ăn.

“Các vị mời đứng dậy, không cần phải đa lễ, bản cung lần này tới đây là vì muốn kiểm tra xem ở đây có tham quan sa đoạ không, được tận mắt nhìn xem cuộc sống dân chúng có gì khó khăn hay không” lời nói ra làm cho một đám người lần lượt đứng dậy. Bách tính quỳ trên mặt đất cảm động tới phát khóc, có một vị thái tử như vậy, bọn họ còn gì phải băn khoăn về cuộc sống sau này nữa?

Đôi đũa của Tử Vân cũng đánh rơi xuống mặt đất, Ngâm thái tử này quả thật là đáng sợ.

Lộ Tuy Tâm vẫn yên lặng ngồi ăn, không hề phản ứng một chút nào với chuyện tình phía bên ngoài cả, chỉ ăn gì đó một cách máy móc.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 88: Bảo Trụ Hải Tử

Càng gần tới Long thành thì càng cảm nhận được cái hiu quạnh của cuối thu. Ngày hôm qua được một đám người quỳ gối nghênh đón, Ngân Lưu Nhân lại một lần nữa trở thành niềm ngưỡng mộ trong lòng của dân chúng Thập Ngân quốc.

“Cung nghênh thái tử điện hạ” phủ Long thành tại Thập Ngân quốc vô cùng tráng lệ, hàng trăm người đã quỳ ngay ngắn trước toà phủ đệ, đầu dập hẳn xuống đất mang theo cung kính cùng sợ hãi.

Liếc mắt nhìn qua cũng thấy được những người này thứ bậc đều chia ra một cách rõ ràng, quỳ ở đầu tiên là một nam tử đã trên dưới bốn mươi tuổi, mà cũng chỉ có hăn mới được ngẩng đầu lên, ánh mắt tinh quang nội liễm, có thể thấy là một người đã xông pha nhiều trận chiến.

Sau hăn có hai nữ nhân, một người mặc cẩm y màu hồng, vì cúi đầu xuống mặt đất nên không nhìn thấy rõ dung mạo, quỳ bên cạnh nàng là một tiểu nhi ba tuổi, cũng nằm phục dưới mặt đất. Một vị khác mặc bạch y, tinh tế lộng lẫy, bên cạnh nàng là một nữ tử, ôm một đứa nhỏ trong tay, rồi có thêm bốn nữ nhân y phục hoa lệ, sau cùng là nha hoàn nô bộc...

Nam tử quỳ trên mặt đất thấy mảnh rèm trên xe ngựa được vén lên liền đứng dậy nhanh chóng tiến lên vài bước, quỳ xuống lần nữa: “Cung nghênh thái tử điện hạ” lời hăn vừa dứt thì những người phía sau cũng đồng thanh hô lên một tiếng....

Ngân Lưu Nhân đi xuống xe ngựa, cũng không nhìn tới đám người ở trên mặt đất. Mà đi tới một cỗ xe khác, theo sát sau hẳn là hai tỳ nữ.

Ám Dạ cùng Lưu Tinh mở cửa xe ra, Ngân Lưu Nhân vươn tay hướng tới người bên trong: “Đã tới phủ thái tử, Tuỳ Tâm”

Phấn Hồng nhìn Lộ Tuỳ Tâm vẫn ngồi ở đằng kia không nhúc nhích: “Phu nhân, xuống xe thôi” dùng ánh mắt ra hiệu cho Tử Vân xuống đầu tiên.

Tử Vân cùng Hồng Tham đi ra khỏi xe, lúc nhìn thấy đám người trên mặt đất thì không khỏi bị dọa đến nhảy dựng lên, thiếu chút nữa ngã từ xe ngựa xuống nhưng lại được một cánh tay đỡ lấy, Tử Vân định thần nhìn lại liền gạt tay hẳn ra, nàng không cần hẳn phải giúp. Nhìn cỗ xe có vẻ cao, hít sâu một hơi rồi nhảy xuống, tuy rằng chân hơi tê dại nhưng mà nàng tự nhắc với bản thân, sau này bọn họ sẽ không bao giờ có bất luận dính dáng gì đến hẳn nữa, hẳn cứu nàng một mạng, nàng cũng đã trả lại, về sau cái mạng nàng là của tiểu thư.

Hồng Tham nhẹ nhàng nhảy xuống rồi đứng bên cạnh thân xe.

Phấn Hồng đỡ người khuôn mặt không chút gì thay đổi từ trong xe ra, nhìn thấy tình cảnh bên ngoài cũng hơi giật mình.

“Tuỳ Tâm” Ngân Lưu Nhân bước lên vươn tay hướng Lộ Tuỳ Tâm, ánh mặt trời chiếu lên gương mặt hẳn giống như viên minh châu rực rỡ. Một thân cười ôn hoà không gì có thể sánh bằng, khuôn mặt hoàn mỹ không có chút tỳ vết, như vực sâu không đáy, tay phải đưa ra hướng người trên xe ngựa. Dung mạo trời ban cao nhã đẹp để làm cho người ta sinh ra một loại ảo giác, dường như mặt trời cũng không còn toả sáng khi đứng cạnh hẳn.

Phấn Hồng cũng xuống xe ngựa, đưa tay ra hướng người trên xe nắm lấy, Hồng Tham cũng nhanh chóng cùng đỡ nàng.

Lộ Tuy Tâm như là chưa từng nhìn thấy cánh tay thon dài hướng về phía nàng, nhận lấy hỗ trợ của Hồng Tham và Phấn Hồng để xuống.

Tròng mắt Ngân Lưu Nhân ý cười càng thêm sâu, đi về phía nàng, không một chút nào đem Phấn Hồng cùng Hồng Tham để vào trong mắt, nhẹ ôm lấy vai nàng nói: “Đi thăm phủ thái tử một chút, có được không?”

Tử Vân thấy tiểu thư bị ôm như thế, cắn cắn môi định xông lên nhưng lại bị Lưu Tinh ngăn cản.

“Người cú ngay” tức giận nhìn về phía hắn, trong mắt Tử Vân hiện lên tia thống khổ.

Lưu Tinh hạ tròng mắt xuống “Xin người đừng tiến lên” là chính hắn khiến ánh mắt nàng không còn giống tiểu Bảo lúc trước nữa. Trong lòng hơi đau xót.

Hai người Phấn Hồng cùng Hồng Tham cũng cảm thấy kinh hãi, ban này người này đi cùng các nàng cảm giác được một luồng khí mạnh mẽ, vì có võ nên các nàng biết rõ hai người họ căn bản không phải là đối thủ của hắn, nhưng mà...

Hai người cùng nhìn về phía Lộ Tuy Tâm, nếu nàng cự tuyệt thì các nàng có chết cũng sẽ tiến lên bảo vệ...

Lộ Tuy Tâm đưa mắt lên nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, khoé miệng mỉm cười nhưng ý cười căn bản không có ở trong mắt: “Phủ thái tử thật xinh đẹp” đôi mắt hơi nhìn quét qua đoàn người quỳ trên mặt đất, nhìn thấy hai tiểu hài tử thì khẽ giật mình, tiếp theo nụ cười càng sáng lạn.

“Người thích là tốt rồi” nhẹ ôm lấy vai nàng, mang theo nàng từ từ đi tới phía đoàn người.

“Cung nghênh thái tử điện hạ” đoàn người tự động quỳ xuống thành một hàng dài tới tận bên trong phủ.

Trước cửa phủ là hai con sư tử bằng đá to đến dọa người đang dương nanh múa vuốt, cửa phủ khổng lồ mở ra, vừa vào bên trong có thể nói khiến cho người ta xem thế là đủ rồi, công trình kiến trúc tinh tế cao quý, mái ngói lưu ly, hiên nhà vươn ra thật dài, vách tường còn trạm trổ đôi long phượng, thật là một nơi tráng lệ!

Cây cối bên trái rợp bóng xuống mặt đất, hoa cỏ cùng tôn nhau lên, phía bên phải là một hồ nước to đến dọa người, nước trong vắt, trên mặt còn nổi sóng lăn tăn, bên trên có cây cầu vòm để đi tới lầu gác giữa hồ, đình các hoa lệ ưu mỹ màu đỏ son, mặt trên cầu đá còn khắc hoa văn tinh xảo...

Trong đại sảnh khổng lồ, Ngân Lưu Nhân đặt Lộ Tuy Tâm ngồi vào ghế còn hẳn ngồi trên cái ghế rộng rãi bên trái nàng, phất phất tay.

“Thuộc hạ tham kiến điện hạ” nam nhân trên dưới bốn mươi tuổi chính là quản gia trong phủ Thái tử- Ngân Trạch An, suy nghĩ thật cẩn thận lại, hẳn tuy rằng rất khiếp sợ khi nhìn thấy thái tử mang về một nữ tử nhưng trên mặt lại không hề thay đổi chút nào.

“Điện hạ...” một tiếng nói trong trẻo mềm mại vang lên, là tử nữ tử thoát nhìn hai mươi tuổi mặc cẩm y màu hồng, nụ cười xinh đẹp cùng với đôi mắt uyển chuyển duyên dáng, làn da mềm mịn, một thân cẩm phục đẹp đẽ quý giá trên người nàng cũng có thể thấy được thân phận, đang cầm tay một tiểu hài tử ba tuổi.

“Vũ nhi tham kiến phụ thân” giọng nói trẻ con mềm nhũn.

“Điện hạ, người xem, đây là Hạo nhi, Hạo nhi sắp được một trăm ngày rồi” Một... thanh âm dịu dàng khác vang lên trong đại sảnh, nữ tử một thân tổ y (y phục màu trắng) nhận lấy đứa nhỏ tử trong tay nha hoàn nhẹ nhàng đi tới Ngân Lưu Nhân ngồi ở trên.

Nữ tử trắng thuần xinh đẹp tuyệt trần mà lại điềm tĩnh, khí chất thanh tao động lòng người, cười một cách trù mẫn, hoạt bát thông minh, một loại xinh đẹp uyển chuyển không nói nên lời.

Ngân Lưu Nhân nhận lấy chén trà từ Âm Dạ, nhẹ nhấp một ngụm rồi thản nhiên nói: “Mau tham kiến thái tử phi”

Lời của Ngân Lưu Nhân làm cho Ngân Trạch An ngạc nhiên không dứt. Nhưng cũng đã trải qua nhiều sóng to gió lớn nên vẻ mặt nhanh chóng khôi phục lại, vội vã quỳ trên mặt đất thỉnh an người ngồi trên ghế: “Tham kiến thái tử phi”

Trên mặt hai nữ tử khê ngạc nhiên, nhưng đều cấp tốc quỳ gối trên mặt đất: “Thiếp thân xin ra mắt thái tử phi”

Hài tử ba tuổi cũng nhu thuận dị thường quỳ xuống: “Vũ nhi tham kiến mẫu phi”

Bốn nữ tử đứng ở bên hông cũng hai mặt nhìn nhau, tiếp theo liền quỳ xuống “Tham kiến thái tử phi”

Nha hoàn nô bộc trong sảnh cũng quỳ xuống hướng người ngồi trên ghế cung kính nói: “Tham kiến thái tử phi”

Tử Vân trừng mắt lên, sợ hãi nhìn về phía tiểu thư nhà nàng...

Hồng Tham, Phấn Hồng cũng nhú chặt mày lại, đây.....

Lộ Tuy Tâm vẫn mắt nhìn mũi, mũi nhìn tâm còn mắt thì hạ xuống, giống như những chuyện này không hề liên quan tới nàng, những người quỳ trên mặt đất bất luận là ai cũng không quan hệ tới nàng.

Người dưới đất không nghe thấy lệnh đứng dậy nên cũng đều lo lắng phục trên mặt đất.

Ngân Lưu Nhân cũng không lên tiếng cứ để mặc cho họ quỳ.

Một lúc lâu sau chân của mọi người đã tê cứng, trong lòng thấy bất an, lai lịch của thái tử phi như thế nào mà lại kiêu ngạo như vậy?

Mà cái làm cho người ta hoang mang nhất chính là thái tử lại cứ như vậy để nàng kiêu ngạo. Nghĩ như vậy tâm tư mấy người quỳ trên mặt đất cũng bất đồng.

Khoé miệng Lộ Tuy Tâm cười lạnh, thái tử phi? cả đời này nàng sẽ chỉ là Dương phu nhân, không bao giờ là thái tử phi của hắn.

Ngân Lưu Nhân nhàn nhạt nhìn Lộ Tuy Tâm, khoé mắt lộ ra vẻ khó hiểu: “Tuỳ Tâm, không hài lòng với những người này sao?”

“Ta mệt” giọng nói thản nhiên làm cho người ta nghe không biết là vui hay là giận.

“Trạch An, quét dọn sạch sẽ Phượng viên để thái tử phi ở đó nghỉ ngơi”

Lời nói vừa ra làm cho tất cả đều kinh hãi, xem ra thái tử phi rất được thái tử sủng ái. Người quỳ trên mặt đất càng lo lắng...

Từ sau ngày an bào đó, Ngân Lưu Nhân vẫn chưa từng xuất hiện trước mặt Lộ Tuy Tâm, bởi vì Thiên Vũ tuyên chiến với Thập Ngân quốc, quân đội của Vũ Mặc Nhiên khí thế quá mãnh liệt khiến cho ngay cả kỵ binh của Thập Ngân quốc cũng không phát huy được hiệu quả vốn có...Ngân Lưu Nhân đã tự mình đi biên cảnh trực tiếp chỉ đạo.

Một ngày lại một ngày trôi qua, thời gian vĩnh viễn sẽ không vì con người mà dừng lại, bây giờ đã là cuối thu, tiết trời bắt đầu chuyển lạnh, trên người mặc ngày càng nhiều y phục, Lộ Tuy Tâm ngồi ở bên ngoài phơi nắng, thân thể gầy yếu làm cho người ta xót xa. vẻ mặt tái nhợt không có chút máu càng khiến người ta không đành lòng.

Tử Vân yên lặng đứng ở bên cạnh nàng, nhìn tiểu thư càng ngày càng gầy trong lòng lòng rất khó chịu nhưng lại không biết nên làm cái gì bây giờ.

Tiểu thư một ngày ăn ba bữa, đưa gì cũng ăn cái đấy thế nhưng thân thể càng ngày càng kém....một trận gió thổi tới làm thổi bay tóc của Lộ Tỳ Tâm.

“Phu nhân, trở về phòng thôi, ở đây gió lớn, thân thể người bây giờ đã yếu lắm rồi...” Hồng Tham tiến lên nói với người đang an tĩnh ngồi ở đằng kia không biết đang suy nghĩ cái gì.

Lộ Tỳ Tâm đứng dậy, gạt đầu rồi đi trước về phòng, trong đầu thì lại suy nghĩ xem nên bắt đầu kế hoạch của nàng như thế nào.

Đi tới trước bàn nhìn những tờ giấy trên mặt, trong mắt Lộ Tỳ Tâm hiện lên quang mang kì lạ. Đã nhiều ngày nay nàng nhờ Phấn Hồng vô ý đi hỏi thăm vài người ở đây, đối với Thập Ngàn quốc này cũng coi như biết một...hai...

Bình tĩnh mà xem xét, trời sinh Ngân Lưu Nhân có tố chất lãnh đạo, cứng cỏi cùng mưu lược khác hẳn người thường. Nhờ hãn mà Thập Ngàn quốc từ một nước thiên tai quanh năm không ngừng, bách tính gian nan khổ khổ trở thành đại quốc ngang hàng với Thiên Vũ trong vòng có vài chục năm ngắn ngủi, những thứ này đều là do Ngân Lưu Nhân, mười tuổi đã tiếp nhận xử lý chuyện chính sự, thu nhận dân chúng không có nhà để về, tịch thu giải quyết những gia sản khổng lồ của các quan đại thần trong triều sau đó chia cho dân...Bởi vì hãn hiểu được đạo lý dân chúng là tất cả, cho nên hãn mới chiếm được toàn bộ lòng dân và cũng trở thành tín ngưỡng của cả Thập Ngàn quốc...

Vua Thập Ngàn quốc có ba nam một nữ, Ngân Lưu Nhân đứng hàng thứ hai được lập làm thái tử, còn lại đều phong làm Vương gia. Đại vương gia

thân thể gầy yếu quanh năm chỉ nằm một chỗ, nhưng vẫn phụ trách hộ bộ. Tam vương gia làm kinh thương, Thập Ngân quốc phần vinh như hiện nay cũng có không ít công lao của hẳn. Trưởng công chúa đã gả cho đại tướng quân đương triều.

Còn có nhiều huynh đệ khác mang huyết mạch hoàng tộc nhưng bị Ngân Lưu Nhân trấn an nên tất cả đều nghe lời, nguyện trung thành phục tùng, cam tâm bán mạng cho hẳn. Đồng lòng góp sức mà đưa Thập Ngân quốc trở nên lớn mạnh như hiện nay.

Ngân Lưu Nhân có hai trắc phi, một người là Vinh Mai- nữ nhi độc nhất của thủ phủ Long Thành, bước vào phủ thái tử từ một bốn trước trở thành tả phi, ba năm trước sinh ra tiểu hài tử xong cũng không truyền ra tin tức gì nữa, ở tại Mai viên!

Hữu phi hiện nay là chi nữ của thừa tướng- Tiễn Thuỷ Nhu, vào phủ thái tử đã một năm, ba tháng trước sinh hạ một nhi tử, ở tại Lan viên!

Còn có bốn vị thiếp là Xuân, Hạ, Thu, Đông; bởi vì có hai nàng đã danh chính ngôn thuận trở thành trắc phi nên bốn thị thiếp ở tại trong phủ địa vị cũng chỉ như nô tỳ, ở tại các viện độc lập...

“Phấn Hồng, chuẩn bị cho ta một chậu nước trong” Lộ Tuy Tâm suy nghĩ một chút rồi phân phó, nên năm thật chắc cơ hội này, bằng không nếu Ngân Lưu Nhân hỏi phủ thì sẽ còn không canh chừng dễ dàng như vậy nữa.

“Dạ” Phấn Hồng sai một nha hoàn khác ở ngoài cửa đi lấy nước.

“Tử Vân, giúp ta vắt một cái khăn ướt lại đây, ta muốn lau mặt”

“Dạ” Tử Vân tuy rằng thấy hành động của tiểu thư thật kì quái nhưng cũng không thể hiện ra ngoài.

Ngồi phía trước bàn “Phấn Hồng, giúp ta mài mực, ta muốn vẽ tranh”

Phấn Hồng khẽ hạ mi xuống, tự hỏi một lát rồi ngẩng đầu nói ra phía bên ngoài “Hồng Tham, phu nhân muốn vẽ tranh, người đi trừ phòng pha trà mang tới đây. Đúng rồi, dọn dẹp một chút trong viện đi”

“Được” Hồng Tham vội đáp lại. Kêu người trong phòng hầu hạ cho tốt rồi đứng dậy đi khỏi.

“Tiểu thư, khăn đây” Tử Vân vắt cái khăn thật không rồi đưa tới, Phấn Hồng nhận lấy thì nhăn mày lại lớn tiếng hô: “Ai mang nước này tới?”

Một tỳ nữ đứng ở cửa vội vàng chạy vào quỳ trên mặt đất nói: “Dạ thưa cô nương, là nô tỳ”

“Hôm nay trời lạnh như thế, người lại mang nước lạnh tới thật không muốn sống nữa phải không, mau, đi lấy nước nóng lại đây”

“Dạ” nha hoàn run run đáp lời.

Lộ Tuy Tâm tán thưởng nhìn Phấn Hồng, trong ba người này cũng chỉ có Phấn Hồng suy nghĩ cẩn trọng mà thôi. Luôn suy đoán được ý của nàng.

Đưa bút viết lên giấy một hàng chữ.

Phấn Hồng nhìn xong liền cả kinh, môi nhếch lên. Nàng không hiểu tại sao phu nhân lại hỏi vấn đề này, cái này cũng không phải không thể được, nhưng mà...

Lộ Tuy Tâm nhìn Phấn Hồng đang do dự, khoé miệng lộ rõ vẻ cười, xem ra đúng là có thể...

Mặt trời lên rồi lại lặn, từng ngày từng ngày trôi qua, Thiên Vũ bắt đầu tiến vào chiến đấu gian khổ ở biên cảnh Thập Ngân quốc...trong khoảng thời gian ngắn hai nước đối địch cũng lâm vào cục diện bế tắc, bởi không ai đánh được đến chỗ của đối phương. Kỵ binh Thập Ngân quốc không thể sử

dụng bởi vì Thiên Vũ đã áp dụng cách đối phó kỵ binh hữu hiệu nhất để tấn công, nhưng chủ lực của Thiên Vũ cũng không thể tiến vào Thập Ngân quốc vì họ đã thay đổi chiến lược, tuyên gọi về tất cả kỵ binh nghênh chiến bên ngoài, chỉ phòng thủ chứ không tấn công.

“Vương gia, hiện tại đột nhiên Thập Ngân quốc ngừng không đánh, chỉ phòng thủ kinh thành, chúng ta tấn công thì họ đánh, như vậy ta sẽ không còn ở thế chủ động nữa” Một tướng lĩnh nghiên cứu sách lược bẩm báo với Vũ Mặc Nhiên.

Toàn thân Vũ Mặc Nhiên băng lãnh còn dọa người hơn cả lúc trước, nhìn vào bản đồ hẳn biết Thiên Vũ đang ở tình thế bất lợi, nếu như hai bên đối chiến thì có thể trong vòng mấy tháng, thì sẽ thắng làm vua thua làm giặc, nhưng bây giờ Thập Ngân quốc căn bản không muốn chiến đấu, chỉ giữ chắc bảo vệ biên cảnh, nhưng trong mắt thiên hạ thì Thiên Vũ ý thế hiệp người, vì muốn xưng bá thiên hạ nên mới khơi mào ra cuộc chiến.

Không chỉ có dân chúng Thập Ngân quốc phản nộ, mà mấy ngày liền dân chúng Thiên Vũ cũng không thèm để ý. Thiên hạ phân tranh, người không mong muốn nhất là dân chúng. Bên khơi mào chiến tranh trừ phi có thực lực tuyệt đối một lần tiêu diệt toàn bộ đối phương để tránh lo lắng sau này, trở thành bá chủ thì dân chúng trong thiên hạ cũng không dám nói gì. Thế nhưng hiện tại một bên tham chiến, một bên phòng bị, như vậy đều cho rằng Thập Ngân quốc đang ở thế yếu.

Nếu như hẳn đứng trước mặt Ngân Lưu Nhân thì chắc chắn sẽ tán thưởng thật lòng, nam nhân này đều đã tính toán được tất cả, khó trách hẳn lại có thể tạo nên Thập Ngân quốc như bây giờ.

“Vương gia...” một tên tướng dè dặt quỳ xuống mặt đất.

Vũ Mặc Nhiên nghiêng hai hàm răng lại, không, hẳn sẽ không chịu thua. “Truyền lệnh xuống dưới, ba ngày sau đánh thành lần thứ hai, hẳn Ngân

Lưu Nhân một ngày không nghênh chiến thì ta Vũ Mặc Nhiên một ngày không lui binh”

“Nhưng mà...” ta đánh lên thì lại có người ngăn cản, không chỉ không đánh thẳng được mà còn hy sinh binh lính Thiên Vũ. Vậy vương gia cũng biết.

“Truyền lệnh xuống dưới, ba ngày sau tấn công thành” hắc đương nhiên biết nếu muốn đánh thành thì phải đánh đổi cái gì, nhưng cho dù không được cũng phải đánh.

“Dạ”

...

Đêm khuya, một tiếng sấm rền vang lên phía chân trời, trong phút chốc mây đen đông nghịt tầng tầng lớp lớp đi tới, một tia chớp sáng loá bất chợt nổi lên trong màn đen, cuồn phong nổi lên thổi tán cây trong vườn, thanh âm xào xạc, càng thổi càng lớn, tiếp theo tiếng sấm cũng vang lên giữa không trung.

Lúc này tại Phượng viên, Lộ Tùy Tâm vốn đang ngủ trong phòng liền cuộn mình lại, hai tay nắm chặt chân trên giường, sắc mặt tái nhợt, trong miệng đã cắn miếng vải mà Phấn Hồng đưa, mồ hôi trên trán toát ra, chớp mắt mồ hôi đã thấm đầy y phục.

Tử Vân gắt gao che miệng lại để kìm nén tiếng khóc, nhìn tiểu thư thống khổ như vậy nàng rất khó chịu, rất khó chịu, nhưng cũng không thể làm được gì...

Phấn Hồng cũng không dám làm quá mức....nàng đương nhiên biết người trên giường đang chịu đau đớn đến thế nào, nhưng nàng có thể chịu đựng được đau đớn như vậy quả thật là có tinh thần cứng cỏi, rất đáng kính nể! Nữ nhân như vậy khiến nàng không nỡ...

Hồng Tham không nói lời gì chỉ chấn động nhìn nàng trên giường, thân là người được cốc, nàng đã nhìn thấy nhiều sinh ly tử biệt nhưng lúc này nàng lại bị người trên giường làm cho chấn động, phải có nghị lực với khả năng cỡ nào mới chịu được đau đớn như thế. Nếu có thể nàng tình nguyện chết thay. Đến bây giờ nàng mới hiểu vì sao chủ nhân lại kính trọng nữ tử này, vì sao nhiều nam nhân yêu nàng đến vậy!

Nàng tâm phục khẩu phục...chỉ bằng việc nàng chịu được thống khổ này là nàng đã phục rồi.

Một khắc, hai khắc...người trên giường run lên nhưng lại chưa từng phát ra nửa tiếng.

Tử Vân rốt cuộc không chịu nổi bèn chạy tới trước nhưng lại bị Phấn Hồng điểm huyết, chỉ có thể đứng im ở mép giường nhìn người trên đó đang thống khổ, nước mắt nước mũi trên khuôn mặt xinh đẹp đã không phân biệt được.

Bỗng nhiên bên ngoài nổi lên một trận mưa tầm tã, vừa to vừa mạnh cảm giác như lão thiên gia đang gào khóc vậy, bi thương tới thấu tâm can.

Lộ Tuy Tâm cắn thật chặt miếng vải trong miệng, toàn thân đau tới tận xương cốt, dày vò như sắp chết...

Trong mắt hơi tan ra, nàng phảng phất như nhìn thấy nam nhân vẫn nhẹ nhàng ôm lấy nàng, ôn nhu gọi nàng là nương tử ở bên tai..

Ánh nắng ấm áp từ ngoài cửa sổ tới đầu giường, ánh sáng màu vàng rực rỡ chiếu vào người trên giường, có một cảm giác mềm mại khiến cho người ta quên đi lạnh lẽo u ám trước kia.

Khuôn mặt Tử Vân vẫn ngây ngô qua một đêm không đổi, có lúc đột nhiên trở thành điềm tĩnh, nàng cùng Hồng Tham cắn răng đến gần bên giường, từ từ đỡ người xuống.

Phấn Hồng đem một chậu nước nóng tới lau cho nàng, nhìn người ngủ trên giường nàng nháy mắt ra hiệu với hai người kia, nhẹ nhàng bê nước ra ngoài.

Tử Vân nhẹ nhàng đắp chăn mỏng lên trên người Lộ Tuy Tâm, kinh ngạc nhìn người trên giường, ánh mắt lộ vẻ tươi cười, trong lòng lảng lảng nói khẽ: tiểu thư, yên tâm đi, có Tử Vân bên cạnh người đây, hãy ngủ một giấc thật ngon a!

Hồng Tham đưa mắt nhìn Tử Vân ý bảo đi ra ngoài canh chừng, không để ai tới quấy rối! Tử Vân gật đầu.

Phủ thái tử

“Nhị hoàng huynh, Vũ Mặc Nhiên cứ tiến đánh thành như vậy chúng ta cố thủ cũng không phải cách tốt a?” người nói là một nam tử trẻ tuổi, thân thể thon dài mặc cẩm y hoa lệ toát lên vẻ hào hiệp còn có chút bất cần đời, trong mắt có khôn khéo của một thương nhân. Là tam vương gia Thập Ngân quốc- Ngân Sầm Nhân.

Trên mặt Ngân Lưu Nhân lộ ra vẻ lạnh lùng tà mị làm cho Ngân Sầm Nhân không dám nhìn thẳng, thành thật mà nói hẳn có chút sợ Nhị hoàng huynh, rõ ràng thoạt nhìn thì là một người ôn hoà thân thiết nhưng có lúc lại hung ác tàn nhẫn, thật đúng là mất hết tính người.

“Không sao, ta muốn nhìn xem Vũ Mặc Phong sẽ xử lý chuyện này như thế nào” Nếu như Vũ Mặc Phong không thể làm dịu lòng dân mà phải lui binh thì sẽ không đủ gây hại, còn nếu hẳn vẫn để cho Vũ Mặc Nhiên đánh thành thì chiến tranh là điều không thể tránh, hẳn là muốn nhìn xem Vũ Mặc Phong có đáng giá để cho hẳn phải mạo hiểm cùng liều mạng như vậy hay không thôi.

“Lão tam, ta cho người ba tháng chuẩn bị tốt của cải lương thực phục vụ quân binh trong một năm” chỉ cần hẳn không nghênh chiến thì Vũ Mặc

Nhiên muốn đánh vào thành cũng không phải chuyện dễ. Đợi khi binh sĩ Thiên Vũ thấy nhụt chí thì đó mới là chính là thời điểm hấn phản công Vũ Mặc Nhiên, sẽ không để hấn thất vọng đâu.

“Ba tháng chuẩn bị cho một năm?” Ngân Sầm Nhân kinh ngạc.

“Có chuyện gì sao?” Ngân Lưu Nhân nhướn mày lên.

“Không có” nói giỡn chứ, coi như là có chuyện đi thì hấn cũng phải nghĩ bằng mọi cách cho nó không có.

“Tốt, người lui xuống đi, bản cung muốn nghỉ ngơi một chút” nửa tháng qua không biết nàng có thích nghỉ được ở đây chưa?

“Nhị hoàng huynh... nữ tử mà huynh mang về thật sự muốn lập làm thái tử phi sao?” hiện tại trên dưới Long Thành đều tò mò muốn chết về vị thái tử phi từ trên trời rơi xuống này. Phụ hoàng mẫu hậu cũng tò mò tới mức muốn đi nhìn lên một cái, nhưng Nhị hoàng huynh lại hạ lệnh nếu không được hấn cho phép thì bất luận là ai cũng không được gặp nàng, lí do là, cho dù người người có tò mò thì cũng không ai dám khiêu chiến với tính khí của Nhị hoàng huynh. Chỉ có thể giữ tò mò ở trong lòng thôi.

“Người tò mò?” thanh âm nhàn nhạt nhưng làm cho Ngân Sầm Nhân cảm giác được một cỗ lãnh ý.

“Ha ha, phụ hoàng, mẫu hậu tò mò, ngay cả đại hoàng huynh cũng tò mò...” thấy ánh mắt quăng tới phía mình, Ngân Sầm Nhân lúng túng nói “đệ cũng tò mò” (hắc hắc, thik anh này rồi nha :D)

“Tiện thể người nhắn cho đại hoàng huynh cùng người bắt tay vào chuẩn bị thật tốt, ba ngày sau ta sẽ mở đại lễ lập thái tử phi” Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống nói, Tùy Tâm, nếu như hận mà có thể làm cho người ở bên ta thì ta tình nguyện để người hận ta. Ngân Sầm Nhân kinh ngạc mở to hai

mắt, không thể nào, Nhị hoàng huynh thật sự muốn lập nàng làm thái tử phi?

Lúc này ở Mai viện

“Phu nhân, thái tử đã hồi phủ”

Trên mặt Vinh Mai vui vẻ nhưng ngay lập tức trở nên buồn bã, hiện tại Lan viên đã sinh nhi tử, địa vị của nàng ta càng vững chắc huống chi còn có một vị thái tử phi lai lịch bất minh ở đây, địa vị nàng bây giờ là kém nhất, Hơn nữa điện hạ cũng không yêu thích gì nàng... nhẹ nhàng thở dài một tiếng, có thể nàng chỉ ở Mai viên này mãi thôi. Chỉ là...nhìn nữ nhi ở cách đó không xa, nàng cũng để Vũ nhi ở tại Mai viên này suốt đời hay sao?

Nha hoàn ở phía sau lưng Vinh Mai cẩn thận nhìn bốn phía xung quanh rồi nhẹ nhàng tiến lên nói bên tai Vinh Mai: “Phu nhân, người đừng từ bỏ, Lan phu nhân đã sinh nhi tử, hiện tại chính là cơ hội tốt nhất. Nghe nói ba ngày sau thái tử sẽ mở đại lễ lập phi, có khả năng sẽ lập trắc phi, điện hạ rõ ràng sẽ tùy thời mà đăng cơ. Đến lúc đó nếu không phải hoàng hậu thì người cũng sẽ là một trong tứ phi đứng đầu, dưới một người mà trên vạn người, người hiện tại cứ thừa dịp thái tử ở trong phủ mà sinh thêm một tiểu thái tử. Đến lúc đó...”

Vinh Mai nghe xong mắt híp lại, đúng vậy, nàng còn trẻ, nàng không thể từ bỏ được, nghĩ đến nhi tử mới ba tháng tuổi của Tiễn Thuỷ Nhu, trong lòng của nàng lại dâng lên niềm hy vọng.

“Mẫu thân, chúng ta đi gặp đệ đệ có được không?” Ngân Vũ Nhi chạy tới phía Vinh Mai nũng nịu nói.

Vinh Mai ngồi xồm xuống: “Vũ Nhi rất thích đệ đệ sao?”

Khuôn mặt ngây thơ của hài tử nở nụ cười chân thật: “Thích, nhưng mà mẫu thân, vì sao Lan nương nương không cho phép con chạm vào đệ đệ?”

trên mặt hoang mang nghi ngờ không giải thích được.

“Cái gì? nàg không cho Vũ Nhi chạm vào? Lúc nào?” Vinh Mai cần thận hỏi lại.

“Mỗi lần con đi tìm đệ đệ chơi, Lan nương nương đều bảo con về Mai viên, nói mẩu thân tìm con” lời nói ra của tiểu hài tử làm cho Vinh Mai thấy căng thẳng, không, nàg không thể để cho người ta coi thường Vũ Nhi như vậy được, nàg phải sinh nhi tử, một đệ đệ có khả năng che chở cho Vũ Nhi suốt đời.

Phượng viên

Phấn Hồng nhìn thấy Ngân Lưu Nhân đang từ phía xa đi tới trong lòng thấy ảo não, buổi tối hôm trước thật nguy hiểm, thiếu chút nữa thì mất mạng, thân thể phu nhân cũng suy nhược tới cực hạn.

“Tham kiến thái tử” nô tỳ hạ nhân dọc đường đi đều quỳ xuống đất thi lễ.

Phấn Hồng đưa tay ngang thắt lưng, khễ hạ người xuống: “Thái tử điện hạ, tiểu thư nhà ta vừa mới ngủ, mong ngài đừng quấy rầy”

Ngân Lưu Nhân dừng bước lại, trên khuôn mặt hoàn mỹ ôn hoà cười nhưng ý cười không có tới đáy mắt “Người tên Phấn Hồng?”

“Bẩm điện hạ, đúng vậy” Phấn Hồng cúi đầu trả lời. Lòng chột cả kinh, trong phút chốc nàg nhìn thấy trong mắt hấn có sát khí.

“Về sau chú ý cái gì nên nói, cái gì không nên nói” không tới phiên hạ nhân nói hấn phải làm như thế nào.

“Dạ” Phấn Hồng trầm tư một lát rồi nhanh chóng lui đi. Để hấn tận mắt nhìn thấy tình trạng thân thể của phu nhân cũng tốt. Huống chi hiện tại cũng

không sợ hãi phát hiện ra cái gì.

Hồng Tham thấy Phấn Hồng lui thì cũng lui theo.

“Xuống phía dưới” Ngân Lưu Nhân nhìn Tử Vân rồi phân phó.

Tử Vân vẫn đứng bất động ở đó, Hồng Tham thấy vậy liền tiến lên kéo đi.

Ngân Lưu Nhân đến bên giường nhìn nàng nằm ở phía trên, nhíu chặt mày lại, đây là nàng sao? vì sao bộ dạng lại biến thành như thế này?

Thân thể gầy gò không chút da thịt nào, sắc mặt tái nhợt không có một tí huyết sắc, nàng muốn chết sao? nghĩ như vậy trong lòng Ngân Lưu Nhân như có lửa giận, nếu nàng nhất quyết muốn chết vậy hẳn sẽ thành toàn cho nàng!

Bàn tay thon dài đột nhiên bóp lấy cổ nàng, cố sức mà bóp, người trên giường sắc mặt tái nhợt liền trở nên xanh ngắt, khó nhọc mở mắt ra nhìn về phía hắn, ánh mắt trống rỗng khẽ run lên sợ hãi, tiếp theo chậm rãi cười rồi nhắm mắt lại lần thứ hai.

Trong lòng Lộ Tuy Tâm tự nói, nếu như Ngân Lưu Nhân giết nàng lần này, vậy nàng còn phải cảm tạ hắn đã để nàng cùng hài tử đi theo Dương Á Sơ. Nếu như...nếu như hắn không giết, như vậy nàng sẽ trả lại cho hắn gấp trăm, gấp ngàn lần....

Tử Vân lo lắng nhìn trong phòng, nhìn thấy cảnh như vậy liền trừng lớn mắt hét lên một tiếng, chạy vọt lên căn lấy tay Ngân Lưu Nhân.

Dùng sức một cái Tử Vân đã bị quăng ra ngoài. Hồng Tham nhìn thấy vậy, thân thủ hướng về phía hắn. Ngân Lưu Nhân buông lỏng tay ra, nhìn người trên giường như một con búp bê bị nghiền nát đang co lại, khoe miệng lộ ra cười khê: “Tuỳ Tâm, bản cung biết người không sợ chết” nhẹ

nhàng nâng người trên giường dậy ôm vào trong lòng, nói ở bên tai nàng: “Tuỳ Tâm, người rất quan tâm tới nha đầu này phải không? người có muốn nhìn nàng ta bị ném vào...”

Trên mặt Lộ Tuy Tâm chậm rãi cười, cũng tới gần bên tai hắn mà nói: “Thực là đáng tiếc” tay lại một lần nữa gắng sức.

Chất lỏng ấm áp chảy ở trên tay, trên mặt xanh xao của Lộ Tuy Tâm thản nhiên cười, hoá ra cảm giác bàn tay dính máu của hắn lại vui đến như vậy.

Ngân Lưu Nhân chậm rãi nở nụ cười, vươn tay nhẹ nhàng xoa lên khuôn mặt mềm mại của nàng “Tuỳ Tâm, đáng tiếc, đáng tiếc thông minh của người dùng ở sai chỗ rồi”

“Không, người lầm rồi, ta đang dùng rất đúng chỗ” Lộ Tuy Tâm vươn tay gắt gao ôm hắn, động tác trong tay gắng sức lần thứ hai.

Tử Vân chăm chú nhìn hai người đang ôm, vẻ mặt kinh hãi, bởi vì nàng thấy bạch y của tiểu thư càng ngày càng dính nhiều máu. Tưởng là máu của tiểu thư nên sợ đến mức thét lên, liền bước lên phía trước để nhìn.

Phấn Hồng đem một đoàn nô tỳ chạy tới, nhìn thấy cảnh tượng kỳ dị này đều hai mắt nhìn nhau. Đây....Đây là cảnh tượng gì vậy?

Rốt cuộc là ai bị thương?

Ám Dạ cùng Lưu Tinh vọt tới, nhanh chóng tách hai người ra, Ám Dạ nhìn phía sau liền hít một ngụm khí lạnh, đây...

Điểm huyết cầm máu, hô lên với Lưu Tinh: “Mau, mau đỡ Thái tử”

Lộ Tuy Tâm buông tròn mắt xuống, lãnh đạm nhìn Ám Dạ cầm máu cho Ngân Lưu Nhân, đón nhận ánh mắt nhìn chăm chăm của nàng, nhìn

thăng vào.

Những người bên trong nhìn thấy tình cảnh này đều sợ đến ngây người. Phấn Hồng nhìn qua Lộ Tuyền Tâm khẽ nhíu mày, phu nhân đã bắt đầu rồi sao?

Ngân Lưu Nhân gắt gao nhìn thẳng vào mắt nàng, không hiểu nổi: “Đây là hận của người?”

“Không, đây mới chỉ là bắt đầu, người mà chết thì ta sẽ xả hận cho ai?” cú đầu nhìn máu dính đầy trên y phục, hơi nhíu mày rồi chuyển hướng sang Phấn Hồng: “Giúp ta thay y phục khác, bộ này bẩn rồi”

“Người...” Âm Dạ gầm lên giận dữ với người trên giường.

Ngân Lưu Nhân dùng ánh mắt ngăn lại Âm Dạ. “Thái tử, đây...” tuy rằng vết thương không mất mạng nhưng thái tử bị thương thì đại sự làm sao mà chờ được.

“Câm miệng” chuyển hướng nhìn thật sâu sang phía nàng, trong lòng Ngân Lưu Nhân có một loại đau đớn mơ hồ. Hắn cho rằng mình không để ý tới nàng có hận hay không, nhưng khi chân chính đối mặt thì hắn mới biết được, lúc đôi mắt trống rỗng của nàng nhìn hắn, hắn không nhìn thấy ngay cả cái bóng của mình trong đôi mắt đó.

“Người, đem nha đầu này ném vào quân doanh” không hề nhìn ra hướng khác, hắn chỉ gắt gao nhìn chăm chăm vào mắt nàng.

Vừa dứt lời đã thấy hai người tới bên cạnh Tử Vân. Lưu Tinh ngăn người ra, môi mấp máy nhưng cũng không nói được lời nào, Lộ Tuyền Tâm nhìn thẳng vào Ngân Lưu Nhân, chậm rãi nở nụ cười rồi chuyển hướng tới Tử Vân “Tử Vân, sợ sao?”

Thân thể Tử Vân run lên, môi cũng run rẩy, nàng muốn khóc, muốn hét lên, thế nhưng toàn thân nàng vô lực, ngay cả đứng cũng không vững, chỉ có thể mặc cho hai gã thị vệ nắm lấy, nhìn tiểu thư như vậy nàng rất muốn nói ra rằng nàng không sợ! nhưng môi quá run nên không có cách nào mở miệng ra được, dứt khoát không nói nữa, chỉ lắc đầu với Lộ Tuy Tâm, cho dù có sợ nàng cũng không nói cho tiểu thư.

Ánh mắt lần thứ hai nhìn vào tiểu thư, nàng chậm rãi nở nụ cười, cũng tốt! tiểu thư muốn nàng làm cái gì thì chính là phúc khí của nàng.

Lộ Tuy Tâm bình tĩnh nhìn Tử Vân, lần thứ hai nhìn về phía Ngân Lưu Nhân “Đây là người muốn?” nàng phải giữ được bình tĩnh. Nàng không thể để cho hắn nhìn ra điểm yếu của mình. Vậy sẽ coi như là đánh cuộc, nàng lấy tính mệnh sót lại của mình để đánh cuộc cùng hắn. Chẳng, nàng có thể giữ lấy được hài tử trong bụng, cũng có thể giữ lại những người bên cạnh nàng, còn thua...

Trong lòng Ngân Lưu Nhân thấy đau xót, nàng quả thật ngoài hận không còn cái gì khác nữa sao? đây là do chính tay hắn gây ra. Nhưng mà hiện tại thì sao? trong lòng cảm nhận được cái gì? là hối hận sao? không, hắn không hối hận. Nhưng vì sao hắn lại đau đớn đến như vậy?

Lộ Tuy Tâm hạ mi mắt xuống che giấu tất cả chấn động trong lòng, di chuyển chân xuống dưới giường, thành bại hay không chỉ có lần này mà thôi.

Phấn Hồng tiến lên đỡ lấy lại bị nàng đẩy ra, khó khăn đi tới trước mặt Tử Vân: “Xin lỗi, Tử Vân”

Tử Vân chậm rãi lắc đầu lần thứ hai, nàng biết tiểu thư cũng rất đau khổ. Nhìn những người kia, trong lòng nàng âm thầm thề, nàng sẽ không để cho họ phải đến quân doanh. chỉ là nàng không thể hầu hạ tiểu thư nữa.

Nhìn thân ảnh từ từ ngã xuống, mắt Tử Vân cũng mở to lên: “Tiểu thư” không biết sức lực từ đâu tới gạt hai gã thị vệ ra, định tiến lên đỡ nàng dậy nhưng một thân ảnh khác nhanh hơn đã ôm lấy nàng, dĩ nhiên đó là Ngân Lưu Nhân.

Nhìn vết thương trên người Ngân Lưu Nhân lại chảy máu, Âm Dạ lấy một viên dược cho vào miệng hắn thì bị Ngân Lưu Nhân đẩy ra: “Xem thái tử phi trước”

“Thái tử...” Âm Dạ tức giận giậm chân.

“Còn muốn bản cung lặp lại một lần?” đôi mắt đảo qua, Âm Dạ không dám lên tiếng nữa, tức giận đưa tay đặt lên mạch người trên giường. Khuôn mặt thanh tú nhã nhặn ban đầu không tình nguyện rồi dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó liền khiếp sợ. Buông tay ra, sau đó lại đặt lại.

“Âm Dạ?” thanh âm Ngân Lưu Nhân áp chế không cho phép hắn xem nhẹ.

Âm Dạ thu tay lại, khiếp sợ nhìn Ngân Lưu Nhân. “Khởi bẩm thái tử, việc này...”

“Nói” Trong mắt Ngân Lưu Nhân có chút lo lắng.

“Việc này...”

“Người đâu, đem Âm Dạ xuống đánh năm mươi trượng” tiếng của Ngân Lưu Nhân khiến cho Âm Dạ quỳ một tiếng phịch xuống đất “thuộc hạ biết tội, thái tử phi đã mang thai được ba tháng, nhưng mà mạch đập vẫn chưa rõ lắm, vậy chứng tỏ thai nhi trong bụng cũng chưa , hơn nữa thái tử phi hình như muốn đi vào chỗ chết, thân thể suy yếu đến cực độ, e rằng rất dễ sảy thai”

“Cái gì?” Ngân Lưu Nhân khiếp sợ nhìn thẳng vào người trên giường.

Trong đầu Ngân Lưu Nhân tự hỏi, nàng đã mang thai ba tháng? nhưng nàng mới thành thân với Dương Á Sơ được gần hai tháng rưỡi, đây...đây nghĩa là gì? hài tử trong bụng nàng là của hãn sao?

Lưu Tinh kinh ngạc nhìn chăm chú vào người trên giường, cũng quỳ phịch một tiếng trên mặt đất “Thuộc hạ biết tội”

Ngân Lưu Nhân chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn vào Lưu Tinh “Nàng thành thân cùng Dương Á Sơ cho tới hôm nay được bao nhiêu ngày?”

Lưu Tinh cúi đầu “Vừa vặn hai tháng” hãn biết thái tử hỏi cái này là có ý gì, hài tử trong bụng Uông cô nương đích xác là của thái tử.

Ám Dạ ban đầu khiếp sợ khi nàng mang thai, nghe được lời đối thoại của Ngân Lưu Nhân cùng Lưu Tinh hãn mới phản ứng: “Thiên a, nàng mang thai chính là của thái...” không dám nói ra từ kế tiếp.

Tử Vân lúc này không có tâm tình quản người khác nói gì, chỉ kêu to “Không thể, người gạt người, người là tên đại phiến tử” (tên lừa đảo)

Lãnh mâu Ám Dạ nhìn Tử Vân, rồi lại nhìn sang Ngân Lưu Nhân, không đợi thái tử ra lệnh đã lại bắt mạch người trên giường.

Biểu tình trên mặt hãn thoạt nhìn rất khó đoán “Bẩm thái tử, xác thực là đã mang thai ba tháng”

“Truyền toàn bộ thái y ở trong cung tới đây, người đâu, lôi Lưu Tinh ra đánh một trăm trượng”

“Dạ” Lưu Tinh vốn vẫn nhìn chăm chú vào Tử Vân đã bị lôi ra ngoài.

“Người đâu, mang y phục tới cho bản cung thay, Ám Dạ, cầm máu cho ta, nếu để người khác nhìn thấy một chút sơ hở nào bản cung sẽ chém đầu người”

“Thuộc hạ tuân mệnh” Âm Dạ phức tạp nhìn nữ tử trên giường, Ưông cô nương hận tới mức muốn giết chết thái tử, nếu như nàng biết hài tử trong bụng này là của người, thì.....bất an nhìn thoáng qua Ngân Lưu Nhân.

Trên mặt Phấn Hồng cùng Hồng Tham đều lộ ra nét mặt không dám tin.

Ngân Lưu Nhân nhìn hai người vẫn ngây ngốc ở đằng kia “Còn không mau thay y phục cho chủ tử nhà người, rửa sạch đi?”

“A...”

“Vâng”

Phấn Hồng, Hồng Tham giật mình tỉnh lại, cùng tiến lên phía trước. Còn lại là Tử Vân nhìn người đang bị phạt.

Sau khi tất cả đều đã xử lý ổn thoả, thái y trong cung cũng cấp tốc chạy đến, thay phiên nhau bắt mạch cho người trên giường, khe khẽ nói nhỏ với nhau rồi một thái y già nhất tiến lên trả lời: “Bẩm thái tử, xác thực hỉ mạch đã được ba tháng, chỉ là...” trên mặt có chút chần chờ.

“Chỉ là cái gì?” Ngân Lưu Nhân cũng không biết tại sao mình lại nôn nóng đến như vậy, hẳn đã có một nam một nữ, nhưng khi nghe nói nàng mang thai, hơn nữa còn là hài tử của hẳn, tâm hẳn tự nhiên thấy run rẩy.

“Chỉ là, thân thể thái tử phi vô cùng suy yếu, mà tâm tình lại quá căng thẳng, hơn nữa dường như nàng không hề hoặc có thể nói là nàng cũng không muốn hài tử này, cho nên hài tử sợ rằng rất khó bảo trụ” thái y phân tích tình hình nói.

“Nghe rõ lời bản cung, không cần biết là dùng cách gì, lệnh cho các người phải bảo trụ được mẫu tử bình an, bằng không...” thanh âm lãnh khốc làm cho thân thể mấy thái y ở đây đều run lên, thái tử tuy rằng ôn hoà nho nhã nhưng không biết vì sao người người đều sợ hẳn.

Lão thái y run lên, cái thai của thái tử phi đúng là rất khó giữ lại, nhìn người đứng ở bên cạnh Thái tử, nghĩ ra một kế sách liền tiến lên nói: “Khởi bẩm thái tử, thần tự biết y thuật kém so với Âm Dạ công tử, không bằng để Âm Dạ công tử điều trị cho thái tử phi, chúng thần sẽ nghe theo điều khiển của công tử”

Âm Dạ mặt cắt không còn giọt máu nhìn những vị thái y này, trong lòng cả kinh, mấy cái lão già này, tự dưng kéo hẳn xuống nước, liền bước lên phía trước nói “Thái tử, thuộc hạ...”

“Được, Âm Dạ, nếu có gì sai sót, bản cung sẽ tự tay chặt đầu người cùng Lưu Tinh” âm trầm chuyển hướng sang mấy vị thái y “Còn các người, tốt nhất là nên hết lòng hết sức chữa trị, bất luận có sai sót gì bản cung sẽ chu di cửu tộc các người”

“Dạ...”

“Dạ...”

Mặt thái y quỳ trên mặt đất ai nấy đều xám như tro tàn, thân thể nằm trên mặt đất, đây...vấn đề này đúng là khó khăn không nhỏ a, xem ra cũng chỉ biết cầu trời mà thôi.

Âm Dạ suy nghĩ một chút “Thái tử, nếu như thái tử phi...” nhìn bộ dạng của người trên giường hẳn biết cũng có chừng mực, nếu Uông cô nương cũng không biết mình mang thai, hay nàng căn bản không muốn hài tử này. Cho nên mới không quan tâm tới thân thể mình như vậy, nếu là lý do trước thì không sao, còn là lý do sau thì nhiệm vụ này của hẳn cũng thật là rắc rối nặng nề a!

Ngân Lưu Nhân nhìn thần tình trên mặt Âm Dạ cũng biết hẳn đang suy nghĩ cái gì, ánh mắt nhìn về phía người đang nằm, Tuỳ Tâm, có phải người không biết mình mang thai không? hay....người căn bản không muốn có hài tử này?

Mặc kệ người muốn hay không, hài tử này nếu đã là của ta thì nhất định phải được sinh ra.

Lão thái y trầm tư một hồi rồi nói “Khởi bẩm thái tử, tâm tình của thái tử phi là quan trọng hơn cả, trước hết là phải làm cho tình hình thái tử phi ổn định, sau đó mới quay lại giữ thai, chỉ cần thái tử phi phối hợp thật tốt thì mới có khả năng”

Ngân Lưu Nhân chậm rãi xoay người “Bản cung không muốn nghe từ ‘có khả năng’, bản cung muốn nghe thấy từ ‘tuyệt đối’, tuyệt đối không được sai sót, hiểu chưa?” thanh âm trầm thấp khiến cho mọi người quỳ trên mặt đất đều gật đầu như giã tỏi.

“Vâng, thần nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp, nhất định sẽ nghĩ ra biện pháp”

Ngân Lưu Nhân nhìn về phía trên giường “Vì sao đến bây giờ nàng vẫn hôn mê bất tỉnh?”

“Bẩm thái tử, thân thể thái tử phi quả thật là quá yếu đến không thể chịu nổi, hơn nữa hình như còn chịu đả kích lớn nên mới khí huyết công tâm, hôn mê bất tỉnh, nhưng mà, ý chí muốn sống của thái tử phi cũng không mạnh, cho nên...”

“Lui xuống hết cho bản cung”

“Dạ...” toàn bộ thái y đều nhanh chóng lui ra ngoài.

“Làm thế nào nàng mới tỉnh lại” Ngân Lưu Nhân lớn tiếng hỏi Âm Dạ.

Âm dạ tiến lên một bước “Để tại hạ” cầm lấy ngân châm đâm vào huyệt kỳ đại trên mặt nàng.

Một lát sau, người vốn đang hôn mê bỗng lay động mi, nhưng mắt vẫn nhắm chặt lại.

“Ông Tuy Tâm, mau tỉnh lại cho bản cung” Ngân Lưu Nhân muốn lay nàng dậy, tay vừa đụng đến thì bỗng nhớ ra cái gì đó liền rút trở lại.

“Tiểu thư...tiểu thư, người tỉnh tỉnh...ta là Tử Vân, ta bị đưa đi, người mở mắt ra nhìn a, ô...” Tử Vân tiến lên lay mạnh người trên giường rồi khóc.

Ám Dạ ngăn động tác của Tử Vân lại “Thân thể nàng vốn đã suy yếu, người lay thế sao mà chịu được”

Đôi mắt Ngân Lưu Nhân càng thêm thâm trầm “Nếu như người không mở mắt, bản cung sẽ thật sự ném nha đầu này đi quân doanh”

Lộ Tuy Tâm lẩm bẩm trong miệng “Tử...Tử Vân”

“Ta ở đây...Ô...tiểu thư...người mau tỉnh dậy đi...ô...bọn họ đều nói người mang thai.....ô...” lời nói ra khóc không thành tiếng để cho Lộ Tuy Tâm mở choàng hai mắt, trong chỗ sâu nhất hiện lên một tia mừng rỡ. Tất cả đều rơi vào trong mắt Ngân Lưu Nhân.

“Thực sự?” hai tay theo phản xạ đặt lên bụng, trên mặt lộ ra một tầng sáng.

Tử Vân thấy tiểu thư như vậy rất hài lòng, ha ha cười “Đúng vậy, tiểu thư, người sắp làm mẹ...”

“Làm mẹ?” Lộ Tuy Tâm thì thào nói, trong mắt có không tin tưởng cùng kinh ngạc.

“Đúng vậy, thái y nói có...có...” Tử Vân do dự không biết là có nên nói hay không.

“Đã bao lâu?” thanh âm mỏng manh có chút vội vã.

Ngân Lưu Nhân chăm chú nhìn vào nàng “Đã được ba tháng” không bỏ qua bất kỳ biến hoá nào trên mặt nàng.

Lông mi Lộ Tuy Tâm khẽ run lên một chút, thân thể rõ ràng chấn động, không, không thể nào, bàn tay vỗ vỗ bụng như thể chạm phải thứ gì đó kinh khủng lập tức bỏ ra, thấy cái chén bên cạnh liền bắt lấy, trong mắt thống khổ không cách nào thừa nhận sự thật nhưng khôi phục lại bình tĩnh rất nhanh, giống như những chuyện vừa xảy ra chỉ như ảo giác mà thôi.

Thân thể Ngân Lưu Nhân cũng khẽ run lên, trong mắt chợt loé tia đau đớn, nàng quả thật không muốn có hài tử của hắn.

“Khụ” Ngân Lưu Nhân ho nhẹ, Ám Dạ tiến lên phía trước “Thái tử, vết thương trên người cần được bôi thuốc, thái tử phi cũng đã tỉnh lại rồi, thân thể người lại suy yếu, có gì lần sau tới thăm cũng được”

Ngân Lưu Nhân nhìn chăm chú vào người trên giường “Tuỳ Tâm, nghỉ ngơi thật tốt, ta sẽ lại tới thăm người” vừa ra khỏi gian phòng đã phân phó cho Ám Dạ “Canh chừng thật kĩ nhất cử nhất động ở đây, bất luận nàng làm cái gì cũng đừng quấy rầy”

Ám Dạ khó hiểu nhìn Ngân Lưu Nhân “Vâng”

Người ngoài đi rồi Lộ Tuy Tâm mới khó nhọc ngồi dậy “Không, không có khả năng”

“Tiểu thư...tiểu thư, người sao vậy?”

Phấn Hồng cùng Hồng Tham cũng lo lắng đi tới trước an ủi...

Chạng vạng, mặt trời mùa thu cũng đã xuống núi, trong phượng viên có một bóng người cẩn trọng nhìn xung quanh, xác định không có ai mới lên

lút đi ra đằng sau hòn giả sơn, sau đó lẩn tránh người đang đi tới, chậm rãi đi tới hướng cửa sau, tới bên cạnh bức tường cao chót vót, nhìn lại xung quanh lần thứ hai, vận khí phi thân qua bức tường, chạy ra phía bên ngoài...

Phấn Hồng bưng một chén thuốc đã được sắc kỹ cẩn thận nhìn quanh thân rồi mới tiến vào phòng.

“Phu nhân...” trên mặt rõ ràng mang theo tia chần chờ.

Lộ Tuy Tâm nhanh chóng ngồi dậy, có chút vui mừng nói “Mau...bưng tới cho ta”

“Tiểu thư, đừng...người đừng như vậy có được hay không?” Tử Vân hạ giọng đau khổ cầu xin.

“Phu nhân...thân thể người rất yếu, nếu lại uống thuốc này nữa Phấn Hồng e người sẽ không chịu nổi” tay cầm bát thuốc hơi do dự.

“Không có việc gì, thân thể ta ta biết, uống thuốc này xong sẽ không tổn thương gì lớn đâu” Lộ Tuy Tâm thấy Phấn Hồng có chút do dự cùng bất an liền an ủi.

Thân thể động dậy bước xuống giường “Tiểu thư, người không nên xuống giường a” căn cứ môi, một lúc sau mới quyết tâm “Để Tử Vân mang đến cho người” nhận lấy bát thuốc trong tay Phấn Hồng đi đến phía giường.

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng đặt tay lên bụng mình thấp giọng nói: “Xin lỗi, ta không có cách nào đối mặt được với người” nhanh chóng nhận lấy bát thuốc đưa lên miệng.

“Loảng xoảng” một tiếng vỡ vang lên, bát thuốc đã bị gạt ra xa. Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhở gập ngẩng đầu nhìn người trước mặt.

Ngân Lưu Nhân tức giận, khuôn mặt vắn vẹo nghiêng răng nói từng câu từng chữ một “Người không muốn hài tử này như vậy sao?”

Lộ Tùy Tâm hạ tròng mắt xuống không hề nhìn hẳn,

Ngân Lưu Nhân mãnh liệt lay người nàng “Nói, người không muốn hài tử này như vậy sao?”

“Thái tử, ngài đừng có lay tiểu thư như vậy, tiểu thư...” Tử Vân muốn tiến lên nhưng bị Ngân Lưu Nhân vung tay hất ra xa, Hồng Tham tiến lên nâng nàng dậy.

Ba người đều sợ hãi nhìn nam nhân tức giận này.

“Thái tử, ngài bình tĩnh một chút” Âm dạ phi nhanh tới mặt đất ngăn thái tử lại, trách cứ nhìn người trên giường “Thái tử phi, thân thể của người hiện tại căn bản không thể phá thai, một thân mang hai sinh mệnh đó a” thân thể yếu kém đến vậy sao có thể chịu được thuốc phá thai?

Ngân Lưu Nhân giận dữ cười to: “Tuỳ Tâm, người không muốn sinh sao? vậy bản cung càng muốn người sinh hài tử này, hài tử của ta”

“Người đâu”

“Dạ, thái tử” bốn phụ nữ trung niên tầm ba mươi tuổi tiến đến, hướng Ngân Lưu Nhân cùng người trên giường thỉnh an: “Tham kiến thái tử điện hạ, tham kiến thái tử phi”

“Đứng lên, sau này đồ ăn nước trà ở Phượng viên đều do các người phụ trách, bất luận kẻ nào, ngay cả thái tử phi cũng không được đụng tay vào, nếu xảy ra chuyện gì...” lời nói sắc bén mang ý tứ hàm xúc để cho bốn người vội vã đáp “Dạ, xin tuân lệnh thái tử điện hạ”

“Ám Dạ, người đi thái y viện cùng mấy thái y nghiên cứu thật kỹ làm thế nào an dưỡng thật tốt cho thân thể thái tử phi” nói xong phất tay áo rời khỏi.

Ám dạ vội vã nói: “Dạ, điện hạ”

Lộ Tuy Tâm hạ tròng mắt xuống, xoay người hướng vào bên trong, khoé miệng lộ ra một tia cười lạnh..

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 89: Vũ Mặc Hiên Trúng Độc

Toàn bộ từ trên xuống dưới Long Thành đều sôi trào vì vị thái tử phi tự đứng xuất hiện này, chưa lắng xuống thì tin tức thái tử phi mang thai làm cho từ hoàng đế cho tới dân chúng trong khoảng thời gian ngắn đều cảm thấy vô căn cứ, vô cùng hiếu kì với thái tử phi lai lịch bất minh.

Phượng viên, phủ thái tử.

“Thái tử phi, mời người uống thuốc an thai này a” từ sau khi bốn mama theo lệnh Ngân Lưu Nhân tiếp nhận mọi chuyện ở Phượng viên, ba người Phấn Hồng, Hồng Tham, còn có Tử Vân đều rất rảnh rỗi, mỗi người chỉ cần ở bên cạnh Lộ Tuy Tâm là xong. Từ đồ ăn cho tới nước uống đều có người phụ trách.

Lúc này trong phòng ngủ của Phượng viên, Hoa mama cầm trong tay chén thuốc cung kính hướng tới người đang nằm trên giường.

“Để ta” Phấn Hồng đang định đón lấy thì bị một người khác đứng sau Hoa mama ngăn lại.

“Điện hạ đã dặn dò kĩ, nô tỳ nhất định phải chính tay đưa thuốc cho thái tử phi uống, mong cô nương đừng làm nô tỳ khó xử”

Tử Vân tiến lên nâng người trên giường dậy, nhẹ giọng nói: “Tiểu thư...” thân thể của tiểu thư càng ngày càng yếu, xem ra quả thực thuốc kia đúng như Phấn Hồng nói, tổn hại tinh thần xương cốt! những thuốc bổ này nên uống càng nhiều càng tốt.

Lộ Tuy Tâm lắc đầu, phát phát tay ý bảo không muốn uống, âm thầm chịu đựng đau đớn tới thấu xương. Trong lòng cười khổ, đúng như Phấn Hồng nói, thân thể nàng đang phải trả giá đắt. Nhưng mà...nếu không làm như vậy thì nàng cũng không còn cách nào khác để Ngân Lưu Nhân coi trọng hài tử này.

Ngân Lưu Nhân là người khôn khéo, ngày hôm qua nhiều thái y chẩn đoán bệnh nàng đều nói mang thai ba tháng nhưng trong lòng hẳn vẫn hoài nghi, cho đến lúc nàng muốn uống thuốc phá thai thì hẳn mới tin tưởng hài tử này là của hẳn. Không hổ là Ngân Lưu Nhân.

Hoa mama âm thầm lo lắng nhìn người trên giường, thái tử phi rõ ràng không muốn có hài tử này cho nên mới đối xử với thân thể bản thân như vậy.

Tiến lên khuyên nhủ: “Thái tử phi, thuốc này là do Dạ công tử đích thân sắc, người nên uống đi” khó khăn lắm thái tử điện hạ mới thương yêu nàng như vậy, chỉ là, lai lịch thái tử phi này rốt cuộc như thế nào? nhìn cũng không giống người Thập Ngân quốc.

“Tiểu thư, thân thể người quá yếu, nếu cứ tiếp tục như vậy e sẽ không chịu nổi a...” vậy hài tử trong bụng cũng không khoẻ mạnh được! Huống chi sau đó còn uống đặc ngao, thân thể người qua lần này sợ nhiều năm mới có thể hồi phục như trước. Bây giờ Ngân Lưu Nhân hoàn toàn tin hài tử là con của hẳn, vì sao tiểu thư vẫn còn muốn kháng cự lại?

Phấn Hồng kéo kéo Hồng Tham, trong ba người thì tâm tư nàng là cẩn thận nhất, tất nhiên nàng sẽ biết hiện tại tiểu thư đang suy nghĩ cái gì. Nếu như hiện tại tiểu thư đột ngột thay đổi thái độ thì sẽ khiến Ngân Lưu Nhân hoài nghi. Đối với điểm này, Phấn Hồng phải thừa nhận tâm tư tiểu thư thực sự là thâm tàng bất lộ.

“Tham kiến thái tử” mọi người trong ngoài phòng đều quỳ xuống đất.

Ngân Lưu Nhân lúc đến nhìn thấy Lộ Tuy Tâm phất tay không muốn uống thuốc, tròn mắt đen lại, hăn không cho phép nàng huỷ hoại thân thể như vậy, cho rằng làm thế sẽ phá đi hài tử trong bụng sao? không được, nàng nhất định phải sinh nó ra.

Người bên trong nhìn thấy thái tử đều phúc thân thi lễ, Hoa mama cũng quỳ trên mặt đất thỉnh an.

Ngân Lưu Nhân nhìn chén thuốc, rồi lại nhìn người tái nhợt suy yếu trên giường, khoé miệng khẽ nhếch lên cười nhạt: “Tuỳ Tâm, để bản cung bón cho ngươi”

Mama trong lòng cả kinh, thái tử có thể nói là quá mức sùng ái thái tử phi, muôn vàn thương yêu a! Lúc Mai phu nhân và Lan phu nhân có thai cũng chưa từng nhận được đối đãi như thế cả. Nghĩ như vậy đều nhìn người trên giường một cách cung kính.

Lộ Tuy Tâm cắn răng chịu đựng đau đớn vừa truyền đến trong người, khẽ mở mi mắt yếu ớt nhìn về phía người trước mặt, ý thức trong mắt rõ ràng không còn.

“Đến đây, uống chút” Ngân Lưu Nhân cầm lấy chén thuốc từ trong tay Âm Dạ, tự mình tiến lên phía trước nâng Lộ Tuy Tâm dậy. Đặt gối đằng sau cho nàng dựa vào, sau đó lấy một thìa đưa tới khoé miệng nàng.

Lộ Tuy Tâm thấy bên khoé miệng ấm ấm liền bừng tỉnh, mở to mắt nhìn, xoay đầu sang hướng khác.

Ngân Lưu Nhân cũng không tức giận, vẫn lấy thìa đưa tới khoé miệng nàng, nhàn nhạt nói: “Tuỳ Tâm, hài tử này ngươi không muốn cũng phải sinh ra. Âm Dạ”

“Dạ, điện hạ” trong lòng Âm Dạ thở dài một tiếng, lấy lọ thuốc trong ngực dốc ra ba viên. Đi tới trước mặt Phấn Hồng, Hồng Tham cùng Tử Vân

“Nuốt vào”

Phấn Hồng ngửi thấy mùi thuốc này cũng cả kinh nhưng sắc mặt cũng không lộ ra thay đổi nào, thân thể chỉ hơi hơi run.

Hồng Tham cũng cúi đầu, không dám nhìn thuốc trong tay Âm Dạ, còn lại Tử Vân là khiếp sợ.

Trong mắt Lộ Tuy Tâm hơi chấn động, tuy rằng rất nhanh nhưng Ngân Lưu Nhân vẫn có thể thấy được, nét mặt lại càng thêm dịu dàng, đặt chén thuốc lên mép giường lần thứ hai: “Âm Dạ”

“Dạ” nhanh chóng đem thuốc nhét vào trong miệng của Tử Vân.

“Người....cho nàng nuốt cái gì?” Lộ Tuy Tâm hoảng sợ hô lên.

Ngân Lưu Nhân thản nhiên khuấy thuốc trong chén, điềm nhiên như không nói rằng: “Không có gì, chỉ là ta muốn Tuy Tâm uống thuốc an thai và chăm sóc thân thể thật tốt thôi”

Lộ Tuy Tâm gắt gao nhìn chăm chăm vào Ngân Lưu Nhân.

Chưa đến một phút sau, Tử Vân đau đớn lăn lộn trên mặt đất “Ô... đau....đau quá...A...”

“Tử Vân...”

Thân thể Tử Vân truyền đến một trận đau nhức, chịu không nổi mà quằn quại trên mặt đất “Đau quá...A...”

Âm Dạ đi tới trước mặt hai người khác “Hai vị đều tập võ, như vậy sức chịu đựng có lẽ tốt hơn Tử Vân cô nương, đây, nuốt vào”

“Không được...” Lộ Tuy Tâm cả kinh, lớn tiếng hô lên.

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau rồi lại nhìn người trên giường, do dự một lát mới run run cầm lấy một viên nhét vào trong miệng.

“A...Đừng...tiểu thư, người cứu mạng...” Tử Vân không chịu nổi mà di chuyển trên mặt đất.

“Không...” Lộ Tuy Tâm cả kinh, nhanh chóng nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, “Thuốc giải, mau cho các nàng thuốc giải” gắt gao nắm lấy tay hẳn nói.

Giống như thoả mãn về hành động của nàng, cầm lấy chén đưa tới khoe miệng Lộ Tuy Tâm “Nào, uống thuốc đi! Tuy Tâm, nàng là một người thông minh, biết nên làm như thế nào mới đúng” ngữ khí thản nhiên làm cho Lộ Tuy Tâm nghiêng rằng nghiêng lợi “Ngân Lưu Nhân, người thật tàn nhẫn”

“Ha ha, Tuy Tâm, nào”

“A...” Tử Vân nắm chặt y phục trên người, cố hết sức bật hơi ra, không, nàng muốn nhẫn nhịn không kêu lên nhưng không được...đau quá...

Trên trán Phấn Hồng cùng Hồng Than cũng đổ mồ hôi, từng giọt từng giọt cứ lăn xuống, tay cũng nắm chặt y phục.

Tròng mắt Lộ Tuy Tâm hạ xuống, đoạt lấy chén thuốc từ trong tay Ngân Lưu Nhân nhanh chóng uống liền một hơi, uống quá nhanh nên bị sặc.

Ngân Lưu Nhân nhẹ nhàng giúp nàng vỗ lưng “chậm một chút, không ai tranh của nàng đâu”

“Người thật vô sỉ” Lộ Tuy Tâm nhìn về phía Ngân Lưu Nhân không nén được phẫn nộ.

“Ám Dạ”

“Dạ” Âm Dạ lần thứ hai lấy ra ba viên thuốc cho người đang đau đớn kia “Thuốc này mỗi ngày uống một viên, uống vào buổi tối, thuốc hạ sẽ tự chế được cho ba người, thái tử phi, thuốc hạ cũng không còn cách nào khác, tốt nhất ngài nên có ý hợp tác với thuốc hạ, chú ý thân thể cho tốt” Âm Dạ trở lại bên giường cung kính nói.

“Người...”

“Tuỳ Tâm, tốt nhất nàng nên coi trọng thân thể mình một chút, để ngày một khoẻ lên, nếu không ngày nào ta cũng sẽ cho nàng nhìn thấy hình ảnh ba người bọn họ lăn lộn trên mặt đất”

Môi Lộ Tuy Tâm run run: “Người không phải là người, Ngân Lưu Nhân, người quả thực không phải là người. Cút....người cút ra ngoài cho ta”

Ngân Lưu Nhân ưu nhã đứng dậy, “Lộ Tuy Tâm, đừng để cho ta thất vọng, bằng không...” quay đầu lại nhìn ba người đang đau đớn, khoé miệng tươi cười càng thêm mê người, “ta có rất nhiều cách bắt bọn họ phải khuất phục”

“Cút, Ngân Lưu Nhân, ta không muốn nhìn thấy người nữa, người cút ra ngoài cho ta” Lộ Tuy Tâm cố hết sức ném cái chén trong tay xuống mặt đất, tức giận gào lên.

Ngân Lưu Nhân nhìn thật sâu vào Lộ Tuy Tâm đang tức giận, tròn mắt hạ xuống: Tuy Tâm, ta thà rằng để nàng tức giận mà hận ta cũng không để nàng một lòng muốn chết. Nếu như vậy có thể làm cho nàng sống tốt, thân thể đều khoẻ mạnh, sinh hạ hài tử, vậy nàng cứ tức giận đi.

Thiên hạ phân tranh, chiến loạn mới bắt đầu, Thiên Vũ đã tuyên chiến với Thập Ngân quốc được một tháng, bởi vì Thập Ngân quốc chỉ phòng thủ chứ không tấn công nên làm cho biên cảnh hai nước đều lâm vào cục diện bế tắc. Nếu như hai nước không phải thực lực ngang bằng nhau thì có lẽ đã

phân thắng bại từ lâu rồi, nhưng hai nước đều là đại quốc, tuy rằng Thiên Vũ hơn một ít so với Thập Ngân quốc, nhưng mười mấy năm qua Thập Ngân quốc phát triển như thế nào là chuyện rõ như ban ngày rồi, hai nước giao chiến, trong lòng dân chúng đều lo lắng theo dõi xem ai thắng ai bại.

Có lẽ những người thích đồng tình với kẻ yếu, lần này Thiên Vũ khơi mào chiến tranh, mà ban đầu Thập Ngân quốc cũng có nghênh chiến, sau đó đóng thành không thêm để ý tới. Làm cho người ta cảm giác Thiên Vũ là muốn gây sự hòng xưng bá thiên hạ, cũng đều ngầm đồng tình với Thập Ngân quốc.

Thiên Vũ

“Hoàng thượng, Thập Ngân quốc vẫn trốn tránh không chịu nghênh chiến, đây là điều tối kỵ với người dụng binh a!” các đại thần đều bày tỏ quan điểm lên Hoàng đế Thiên vũ.

“Hoàng thượng, tấn công mạnh mẽ mà cũng không thu được kết quả gì, càng tới gần biên giới với Thập Ngân quốc thì tiết trời mùa đông càng lạnh, việc này... lương thảo cùng y phục cũng là một khoản chi tiêu không nhỏ” Hộ bộ thượng thư cũng tiến lên bẩm tấu.

“Về lương thảo, không phải Dương gia đã nói là toàn lực gánh vác sao?” một vị đại thần khác phản bác lại Hộ bộ thượng thư.

Hộ bộ hơi chần chừ một chút, tiến lên bẩm với Hoàng đế: “Hoàng thượng, đây cũng là một nguyên nhân mà thần bẩm tấu như vậy, Dương gia đem bạc vào quốc khố cũng không ít, nhưng mà Dương gia cũng đã nhiều lần chuyển bạc vào quốc khố Thập Ngân quốc, nếu giờ ngân hàng tư nhân thua lỗ thì dân chúng sẽ hoang mang a”

...

Nói đến vấn đề này, mọi người trên điện đều im lặng.

Vũ Mặc Phong rũ tròng mắt xuống, vẻ mặt không có một chút thay đổi gì. Hẳn đương nhiên là biết Thiên Vũ đang trong tình thế bị động, nhưng...đã tuyên chiến thì há có thể nói dừng là dừng được? Hiên vương sống chết không rõ, Dương Á Sơ sống chết không rõ, Tuy Tâm thì lại bị Ngân Lưu Nhân ngang nhiên trắng trợn đem đi ngay trên lãnh thổ Thiên Vũ, hành động của Ngân Lưu Nhân đối với hắn mà nói là một sự sỉ nhục vô cùng lớn, hắn làm sao có thể nuốt trôi được nỗi căm tức này đây.

“Truyền ý chỉ của trẫm, viện trợ cho biên giới phải được đưa tới đúng giờ, nếu có bất cứ sai sót nào, tru di cửu tộc” Ngân Lưu Nhân cuồng vọng coi thiên hạ như đồ vật trong tay hắn, mà cuộc chiến của hắn với Ngân Lưu Nhân vừa mới bắt đầu, vậy hắn cũng đang ở tình thế bắt buộc.

...

Phượng viên

“Tiểu thư, nào, khoác thêm áo choàng đi, trời càng ngày càng lạnh” Phấn Hồng cầm y phục dày, lấy áo choàng ra khoác lên người Lộ Tuy Tâm.

“Phấn Hồng, người nói ở Thiên Vũ đang là mùa gì?” Lộ Tuy Tâm nhàn nhạt hỏi.

Phấn Hồng cẩn thận nhìn Lộ Tuy Tâm, xác định trên mặt nàng vẫn bình thường mới trả lời: “Đã là cuối thu” rời khỏi Thiên Vũ cũng đã được hai tháng.

“Thiên Vũ vẫn còn chiến tranh với Thập Ngân quốc sao?”

“Dạ, nghe nói Thiên Vũ không lui binh, mà Thập Ngân quốc cũng không chịu nghênh chiến, chỉ cầm cự mà thôi”

“Vậy sao?” nơi này đúng là lạnh tới thấu tâm thấu xương, đứng ở đây cảm giác như sắp đóng băng tới tơi rồi. Chiến tranh trong thời tiết như vậy

là bất lợi nhất, hít sâu một hơi, Thiên Vũ sẽ không rút binh, mà Thập Ngân quốc chí ít vì mùa đông cũng sẽ không nghênh chiến, trận chiến này có thể sẽ kéo dài tới tận mùa xuân sang năm mất.

Lộ Tuy Tâm sờ bụng mình, ở đây hai tháng nay, thân thể nàng tuy rằng có chút khởi sắc nhưng vẫn yếu đuối không chịu nổi, nhưng mà hài tử lớn nhanh làm cho nàng rất vui mừng, ít nhất thì những đau đớn của nàng đều đáng giá.

Phấn Hồng thấy động tác của nàng cũng vui mừng nở nụ cười, lúc đầu nàng rất phản đối tiểu thư làm như vậy, nhưng nàng cũng hiểu nếu không làm như vậy thì hài tử trong bụng tiểu thư căn bản không thể giữ lại được... may mà tất cả đều đáng giá, chỉ là...trong lòng khẽ thở dài một tiếng, thương thế của tiểu thư e rằng đã tới lục phủ ngũ tạng, không bao giờ...khôi phục lại như trước được nữa, cho dù có là dược liệu tốt nhất Thập Ngân quốc, toàn bộ thái y tử mĩ điều trị, thân thể nàng đều chỉ có thể nói là miễn cưỡng hồi phục, nếu có một ngày chủ tử biết các nàng cho tiểu thư uống dịch tâm, tự ý thay đổi kinh mạch toàn thân thì có tức giận hay không? chung quy uống thuốc xem như là phế đi một nửa thân thể, đau đớn bên trong thì không nói làm gì, kích mạch dịch chuyển mới là cực hình mà người bình thường không bao giờ có khả năng chịu đựng được, vậy mà... tiểu thư lại làm được...

Trên mặt tiểu thư không nhìn ra cái gì nhưng thân thể lại thống khổ đau đớn, bình tĩnh thản nhiên như vậy, nếu như không phải chính tay nàng sắc thuốc, chính mắt nàng thảnh thơi nhìn thấy tiểu thư cắn răng gắng gượng trên giường lúc đêm khuya, nàng sẽ không bao giờ tin tiểu thư lại thực sự làm được chuyện đó.

Nhìn Lộ Tuy Tâm một thân áo choàng màu trắng đứng cô quạnh trong gió, gió lạnh làm tung bay y phục của nàng.

Trong mắt Phấn Hồng hơi say mê, nàng kính phục nữ tử này.

“Phấn Hồng, có trách ta không? trách ra bắt các người phải chịu đau đớn dày vò như thế?” Lộ Tuy Tâm kéo áo choàng lại sát vào người, nhìn về phương xa hỏi.

Phấn Hồng mỉm cười, “Không đâu, tiểu thư” sau khi tới nơi đây, nàng với Hồng Tham cũng học Tử Vân đổi cách xưng hô gọi nàng là tiểu thư, không gọi là phu nhân nữa. Bởi vì các nàng thực sự coi tiểu thư như chủ tử của mình.

Có thể cái lúc thái y đều chẩn đoán tiểu thư mang thai ba tháng, rất nhiều người đã yên tâm cho rằng nam nhân này sẽ không nghi ngờ nữa.

Nàng cũng vậy, lúc đó nàng cũng không rõ, vì sao tiểu thư lại muốn nàng dùng mọi cách ra bên ngoài mua thuốc phá thai, lén lút cho tiểu thư uống. Suy nghĩ cẩn thận mới hiểu được, hoá ra nam nhân vô tình này vẫn ở một bên theo dõi mọi động tĩnh của bọn họ.

Tiểu thư càng không muốn hài tử này thì hẳn mới càng tin tưởng hài tử là của mình, cho nên mới uy hiếp như vậy!

Đúng là như vậy vẫn chưa đủ, suy xét kỹ lưỡng sẽ thấy khả nghi, cho nên hẳn mới uy hiếp các nàng nuốt độc hoàn, lúc nàng mất đi sinh mệnh, độc tố trong ba người các nàng sẽ vì không có giải dược mà phát tác, lăn lộn khổ sở trên mặt đất, khiến tiểu thư phải khuất phục, bắt buộc phải uống mấy thứ thuốc bổ, thuốc dưỡng thai này.

Nàng không thể thừa nhận rằng tiểu thư đều nhìn thấu được tất cả, cả nam nhân tàn nhẫn giả dối kia cũng nhìn thấu, vì thế mà tiểu thư đều nắm rõ hành động của hắn trong lòng bàn tay.

Ba người các nàng tuy chịu khổ sở một chút nhưng không tới nỗi mất mạng, chỉ cần tiểu thư nghe lời an dưỡng thân thể thật tốt, hài tử khoẻ mạnh, mà những việc này cũng chính là ý nghĩ trong lòng nàng. Nhưng

thay đổi quan điểm của một người, phải hết sức cẩn thận vì tiểu thư muốn bảo toàn tính mạng cho mọi người.

“Tiểu thư, Mai phu nhân tới” Tử Vân từ bên trong ra ngoài sân viện.

“Để nàng đi”

“Đây...Vâng” Tử Vân cảm thấy khó hiểu nhưng vẫn gật đầu. Bất luận tiểu thư muốn nàng làm cái gì thì bọn họ đều làm cái đó, sẽ không hỏi vì sao.

“Nghe nói thị thiếp thu các mang thai” Phấn Hồng như là nhớ tới cái gì đó, nhìn về phía Lộ Tuy Tâm.

“Tuyệt sắp rơi” Thập Ngân quốc đúng là lạnh hơn nhiều so với Thiên Vũ.

“Đúng vậy, quản gia đã mang rất nhiều y phục mùa đông tới” cái gì cần có đều có cả, Phụng viên trong phủ thái tử tuyệt đối đối xử đặc biệt.

Lộ Tuy Tâm xoay người trở về, “Phấn Hồng, người nói tính tình của Mai phu nhân và Lan phu nhân như thế nào?” hài tử trong bụng cũng đã bình an vô sự, mọi thứ đã đến lúc bắt đầu.

Tử Vân tiến lên đỡ lấy Lộ Tuy Tâm, tâm tư Phấn Hồng hơi trầm xuống một chút rồi mới nói: “Nô tỳ đã nhờ Hồng Tham để ý, Mai phu nhân tính tình dịu dàng nhưng địa vị thấp, cho nên nàng mới trăm phương nghìn kế tìm cách sinh hạ nhi tử, bởi vì Lan phu nhân đã có nhi tử đảm bảo địa vị vững chắc cho dù sau này có xảy ra chuyện gì. Vì lý do đó mà Lan phu nhân mới kiêu ngạo như thế”

“Cho nên mỗi ngày mới tới thăm hỏi tiểu thư là bởi vì nàng muốn sinh nhi tử sao?” Tử Vân nghiêng đầu hỏi.

“Không...” Phấn Hồng cũng nghiêng đầu nhìn về phía Lộ Tuy Tâm
“Bốn năm trước nàng đã là trác phi, nhưng mà ba năm sau khi có nữ nhi thì đã không thể mang thai được nữa, đối với chuyện này ta có cảm giác không hề tầm thường, nói như vậy e rằng vị Mai phu nhân này có nghĩ ra cách gì đi chăng nữa cũng chỉ uổng công”

“Vậy tại sao ngày nào nàng ta cũng tới đây?” Tử Vân không hiểu hỏi, Mai phu nhân này quả thực rất kiên trì, từ sau khi thái y nói thân thể tiểu thư rất yếu thì ngày nào nàng cũng tới đây thăm hỏi.

Phấn Hồng cũng khó hiểu nhìn về phía Lộ Tuy Tâm. Đúng vậy, thân thể tiểu thư yếu như thế, lại còn đang mang thai, tuy rằng Ngân Lưu Nhân ngày nào cũng bắt thái y mang thuốc an thai tới nhưng cũng rất quan tâm tới thân thể tiểu thư, vậy mà tiểu thư vẫn lãnh đạm với hẳn, hơn nữa sau ngày đầu tiên chấp nhận yêu cầu của Ngân Lưu Nhân, người sẽ sinh hài tử này trừ phi hẳn đồng ý một chuyện, đó là không được đụng vào tiểu thư. Mà Ngân Lưu Nhân chỉ nhìn thật lâu vào tiểu thư, cuối cùng cũng đồng ý, với việc này nàng cảm thấy rất kì quái.

Lộ Tuy Tâm nhìn Phấn Hồng cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì, tròn mắt hạ xuống, nàng không thể chấp nhận việc Ngân Lưu Nhân chạm vào nàng. Nàng rất kiên quyết, điểm này Ngân Lưu Nhân cũng hiểu rõ, sở dĩ hẳn gật đầu đáp ứng bởi vì hẳn không thể không đáp ứng. Chỉ cần hẳn cứng rắn thì nàng sẽ ngọc nát đá tan, mà trong bụng nàng chính là hài tử của hẳn, vì vậy mà Ngân Lưu Nhân cũng cho nàng một thời gian sống thoải mái.

Nhẹ vỗ về cái bụng, con yêu, mẫu thân không chỉ bảo vệ con mà còn bảo vệ cả chính mẫu thân nữa. Bởi vì chúng ta đều thuộc về ba của con.

“Tử Vân, nếu ngày mai Mai phu nhân lại tới thì mời nàng tới gặp ta”

“Dạ” Tử Vân đáp.

Phấn Hồng nhìn người vẫn bình thản, bước tiếp theo tiểu thư sẽ làm cái gì?

...

“Thiếp thân tham kiến Thái tử phi” lúc này trong lòng Vinh Mai rất lo lắng, ngày nào nàng cũng tới chỗ này để thỉnh an, nhưng đều bị cự tuyệt, hôm nay tưởng rằng phải quay về thì lại được gặp mặt vị thái tử phi chưa từng lộ diện này.

“Mai phu nhân không cần đa lễ, mời ngồi” giọng nói nhàn nhạt của Lộ Tuy Tâm truyền tới phía trước Vinh Mai.

Vinh Mai ngồi trên ghế, ngẩng đầu quan sát một chút, trong lòng kinh ngạc, thân thể thái tử phi quá gầy gò, sắc mặt tái nhợt, có vẻ như đang mắc bệnh nặng. Trong lòng bây giờ cũng hiểu vì sao nàng ta lại không chịu gặp ai, nhưng mà...thân thể thái tử phi yếu như thế, tới lúc sinh hài tử có thể chịu đựng được sao?

“Thái tử phi nên chú ý giữ gìn thân thể thật tốt, đến lúc sinh mới không bị mất sức” Vinh Mai nói.

“Đa tạ ý tốt của Mai phu nhân, ta sẽ chú ý” Lộ Tuy Tâm mỉm cười với Vinh Mai.

“Đây là ô mai ta mang tới, mời thái tử phi nếm một chút, lúc mang thai Vũ nhi ta cũng rất thèm thứ này” Vinh Mai nhẹ nhàng cầm hộp gấm bên cạnh lên.

Tử Vân nhanh chóng nhận lấy, giao cho bốn mama.

Trên mặt Vinh Mai mỉm cười, dường như không hề để tâm đến.

“Thân thể ta không khoẻ, khó có được Mai phu nhân tới thăm ta”

Vẻ mặt tươi cười của Vinh Mai vẫn như trước, “Là thiếp thân có lỗi mới đúng, thỉnh an thái tử phi là trách nhiệm của thiếp thân”

Tròng mắt Lộ Tỳ Tâm hạ xuống, Vinh Mai này có lẽ có khả năng...

...

Mùa đông bắt đầu tới, tuyết rơi cũng là chuyện rất bình thường, chỉ trong một đêm mà tuyết đã phủ đầy trắng xoá cả Phượng viên.

Khung cảnh trắng lệt lệt ra thê lương, màu trắng tinh không một vết dơ toả ra hàn khí lạnh thấu xương.

Ngày thứ hai ánh sáng mặt trời đỏ rực, chiếu xuống mặt đất màu trắng bạc khúc xạ thành bảy màu khác nhau. Lúc sáng sớm đã có người tới quét dọn sạch sẽ tuyết ở Phượng viên đi, ngoại trừ bên trên nóc nhà và cành cây, còn lại không hề có dấu vết của tuyết.

Lộ Tỳ Tâm mặc áo bông lên người, nheo mắt nhìn ra bên ngoài, cảnh sắc thật là đẹp!

“Phấn Hồng, Tử Vân, chúng ta ra ngoài tản bộ đi” nàng chỉ tay ra phía bên ngoài Phượng viên, bây giờ nàng muốn tiếp xúc với thế giới bên ngoài, bằng không vĩnh viễn nàng cũng chỉ có một cơ hội.

“Được a” tâm tình của tiểu thư ngày hôm nay hình như rất tốt, Tử Vân thầm nghĩ. Hồng Tham cầm lấy áo choàng dày khoác thật cẩn thận lên người Lộ Tỳ Tâm.

Bốn vị mama nhìn nhau, cũng đi theo đằng sau. Thái tử bảo mấy người các nàng bên cạnh thái tử phi, cũng không có nói không cho thái tử phi ra khỏi Phượng viên. Hiếm khi tâm tình thái tử phi lại tốt như vậy, các nàng cũng không dám hé răng nửa lời, đành phải cẩn thận theo sát phía sau.

Đoàn người đi ra Phượng viên, thị vệ bên ngoài thấy người đi tới đều kinh ngạc trở mắt ra nhìn, một hồi lâu cũng quên mất phải làm thế nào. Từ lúc ở chỗ này tới nay họ cũng chưa bao giờ thấy Thái tử phi đi ra khỏi Phượng viên a.

“To gan, nhìn thấy thái tử phi còn không quỳ xuống hành lễ” một mama tiến lên lớn tiếng nói. Bốn người các nàng từ trong cung ra hầu hạ thái tử phi, sau này cũng chính là hoàng hậu, cấp bậc lễ nghĩa hiển nhiên là không thể thiếu.

“A...nô tài đáng chết, tham kiến thái tử phi” vài tên thị vệ quỳ trên mặt đất.

“Oa, mẫu thân, người xem, ha ha, thật là đẹp a!” tiếng nói của tiểu hài tử truyền ra từ trong đình bên cạnh hồ.

“Vũ nhi có lạnh không?” giọng nữ dịu dàng chứa đựng một tia sủng nịch.

“Ha ha, không lạnh” đứa trẻ mặc áo bông màu hồng chỉ vào mặt hồ đóng băng, nơi có mặt trời chiếu rọi xuống đẹp như sắc ngọc lưu ly.

“Tam thúc, Vũ nhi ở đây” bàn tay nhỏ nhắn vươn ra phía đối diện. Vinh Mai vội vã nhìn theo hướng Vũ nhi chỉ.

Lộ Tuy Tâm cũng nheo mắt lại nhìn người đang đi tới, hẳn là Tam vương gia Ngân Sầm Nhân, bề ngoài cũng có chút giống với Ngân Lưu Nhân, nhưng mà....không biết tính tình có như vậy hay không.

Vinh Mai đưa Vũ nhi cho nha hoàn rồi tiến về phía Ngân Sầm Nhân cúi người thỉnh an.

Lộ Tuy Tâm đứng xa xa đối diện bên hồ nhìn, Vinh Mai này quả thật là một nữ nhân thông minh, học được chút bản lĩnh của Ngân Lưu Nhân.

Nhưng khéo léo cũng không thể làm tốt mọi việc dễ dàng như vậy được.

“Thái tử phi, đó là Tam vương gia” một mama giải thích.

Tam vương gia, thương nhân khôn khéo, là một trong những trụ cột đứng phía sau Ngân Lưu Nhân. Trong đầu chợt nhớ tới những tin tức nghe được.

Nàng xoay người rời đi, sợ rằng Ngân Lưu Nhân cũng sẽ nhanh chóng tới đây.

“Mẫu thân...” Vũ nhi nhìn thấy đám người Lộ Tùy Tâm, chỉ sang rồi nói với Vinh Mai.

Vinh Mai thấy vậy, trên mặt rõ ràng cả kinh, ngay cả Ngân Sầm Nhân cũng nhướng mi, nàng có phải là thái tử phi mà mọi người đồn đại? là nữ nhân mà nhị hoàng huynh hao tổn tâm tư mới đem được về?

“Thái tử phi, bên trái là Mai viên, bên phải là Lan viên, trở lại là lâu các, người muốn đi hướng nào?” Hoa mama tiến lên cung kính hỏi.

“Quay về” thanh âm nhàn nhạt không để ý tới.

“Tuỳ Tâm” Ngân Lưu Nhân từ xa đi tới, nhìn ánh mắt trời chiếu trên người nàng, tuy rằng sắc mặt tái nhợt không có tí huyết sắc nhưng thân thể rõ ràng đang chuyển biến tốt, hẳn biết trong tâm nàng hận hận, cho nên thân thể vẫn chưa tốt lên.

Tiến lên ôm lấy vai nàng, thấy nàng mặc y phục dày, bụng nhô to lên, trong lòng hẳn cảm thấy thật thoải mái. Hẳn sẽ làm cho nàng từ từ quên đi, sau này tinh thần cũng sẽ vì hài tử mà thay đổi.

Hẳn tin một ngày nào đó nàng sẽ chấp nhận hẳn, nhìn tay nàng xoa lên bụng, trong mắt Ngân Lưu Nhân hiện lên một tia sung sướng.

Lộ Tuy Tâm tách ra khỏi hắn “sao thái tử lại ở chỗ này?” xem ra lính canh gác ở Phượng viên đúng là không ít. Nàng mới đi có mười phút mà Ngân Lưu Nhân đã xuất hiện rồi.

Ngân Lưu Nhân cũng không để bụng việc nàng tách ra, “Ta đi cùng nàng một chút” khó có được cơ hội thấy nàng ra ngoài.

“Không, ta muốn trở về” khoé mắt nàng nhìn những người ở đây, nhàn nhạt nói.

“Nhị hoàng huynh, đây là hoàng tấu?” Ngân Sầm Nhân đã đi tới, phía sau hắn là Vinh Mai đang nắm lấy tay Vũ nhi.

“Thiếp thân tham kiến điện hạ, tham kiến thái tử phi” Vinh Mai cung kính thỉnh an.

“Phụ thân” Vũ nhi nhìn Lộ Tuy Tâm rồi sợ hãi kêu lên với Ngân Lưu Nhân ở đằng kia. Đây chính là người mà lần trước nàng gọi mẫu phi, bắt nàng quỳ một lúc lâu, quỳ tới đau nhức hai bàn chân.

Lộ Tuy Tâm dời tầm mắt đi hướng khác, nam nhân vĩnh viễn không biết quý trọng những gì mình có, Ngân Lưu Nhân có nhiều nữ nhân như vậy, còn có một nam một nữ, vậy mà hắn vẫn thấy chưa đủ. Nam nhân như vậy, nàng vĩnh viễn không bao giờ coi trọng. Trong lòng nàng chỉ có nam nhân kia vẫn dịu dàng che chở, yêu thương nàng vô hạn, làm cho nàng cứ đắm chìm mãi không thôi, khiến nàng cảm thấy ngọt ngào. Nàng thích cảm giác được nghe hắn gọi nàng là nương tử, lý trí nói cho nàng biết hắn đã tồn tại trong lòng nàng vĩnh viễn không thể tách rời, nhưng trên mặt tình cảm, không biết vì sao nàng vẫn cho rằng hắn còn sống, nhất định còn sống, sống ở trong lòng của nàng. Hắn luôn luôn ở bên cạnh nàng.

“Hừ, trời lạnh thế này mà vẫn chạy loạn khắp nơi” sắc mặt Ngân Lưu Nhân khó hiểu nhìn Vinh Mai.

“Phụ thân, người có thể ôm con không?” Vũ nhi vươn tay ra xin Ngân Lưu Nhân.

Trên mặt Ngân Lưu Nhân ôn hoà cười, “Vũ nhi, vẫn chưa gặp mẫu phi phải không?” cố tình liếc nhìn xem phản ứng của người bên cạnh.

Vũ nhi nhìn Vinh Mai, “nào, Vũ nhi, trong bụng mẫu phi cũng là đệ đệ đó” Vinh Mai đương nhiên biết vì sao Vũ nhi lại sợ thái tử phi như vậy, dù sao ấn tượng lần gặp đầu tiên gặp mặt đã khắc sâu vào lòng Vũ nhi, nhìn thái tử, nàng thoải mái nói.

Khuôn mặt nhỏ nhắn sáng ngời, “đệ đệ?” nàng thích nhất là đệ đệ, nhưng Lan nương nương lại không cho nàng tới gần đệ đệ.

“Vũ nhi tham kiến mẫu phi” ngoan ngoãn nói, “mẫu phi, có thể cho con nhìn đệ đệ không?”

Lời nói của đứa trẻ làm cho Vinh Mai cẩn thận nhìn sắc mặt của thái tử và thái tử phi, ôm lấy Vũ nhi nói “Mẫu thân dẫn Vũ nhi đi gặp người tuyệt có được không a?”

“Không, con muốn đi chơi với đệ đệ” đứa bé kháng cự lại.

“Vũ nhi” sắc mặt Vinh Mai trầm xuống, sau đó mỉm cười xin lỗi với mọi người, “Điện hạ, thái tử phi, Tam vương gia, thiếp thân xin cáo lui”

Lộ Tuy Tâm chưa hề nói một tiếng, những việc này không liên quan tới nàng!

Ngân Sầm Nhân cẩn thận quan sát Lộ Tuy Tâm, nàng...rất lãnh đạm! xét về vẻ đẹp, nàng còn kém Tiễn Thuỷ Nhu và Vinh Mai, nhưng khuôn mặt lãnh đạm của nàng làm cho hẳn cảm giác được nàng cao cao tại thượng, nữ tử như vậy cho dù có là ý trung nhân của nhị hoàng huynh, hẳn cũng không thấy có điểm gì đặc biệt. Trái lại có chút khó chịu, nói thật chứ

hắn hơi thất vọng, còn tưởng sẽ được gặp mỹ nhân, nhưng hoàng huynh đã coi trọng nàng như vậy thì tất có chỗ hơn người.

“Hoàng tẩu, đệ là Ngân Sầm...”

Lộ Tuy Tâm tiếp tục quay về, Ngân Lưu Nhân cũng không thương tiếc gì nữ nhi của hắn, nam nhân như vậy vì cái gì lại cần nàng? còn không tiếc gì tới Thiên Vũ đưa nàng về đây? Chỉ vì nàng đã cùng hắn đêm đó sao? Không, không thể, vậy thì vì sao? chung quy nàng cảm giác mục đích của Ngân Lưu Nhân không hề đơn giản như vậy, hắn hứa sẽ không có ham muốn chiếm giữ lấy nàng, nhưng nàng tuyệt đối không cho phép hắn có tư cách đó. Vậy đầu tiên nàng phải tìm ra mục đích của Ngân Lưu Nhân rồi mới tính được bước tiếp theo như thế nào, nàng không được có bất luận sai lầm gì...

Ngân Sầm Nhân đang nói thì bị người rời khỏi cắt đứt, trừng mắt nhìn nàng, khoé miệng co quắp! Việc này...nhìn về phía Nhị hoàng huynh, “Hoàng huynh, nàng có gì đáng giá mà huynh lại coi trọng như thế? lúc nào cũng lạnh lùng kiêu ngạo như vậy sao?”

Lườm Ngân Sầm Nhân một cái, trong mắt Ngân Lưu Nhân lộ ra lời cảnh cáo, để cho Ngân Sầm Nhân khẽ hừ một tiếng.

Ngân Lưu Nhân nhìn về phía bóng lưng người đã rời đi, rũ tròn mắt xuống, bây giờ nàng đang ở bên người hắn, là thái tử phi của hắn, sau đó chính là hoàng hậu, hắn tin hắn sẽ làm cho nàng cảm động.

Dược cốc Thiên Vũ

Hoàng Thạch Ngạo nhìn Nam Cung Tuyệt, “hai nước đang giao chiến, biên cảnh phòng thủ rất nghiêm ngặt, người của ta cũng không có một chút tin tức nào” từ trước tới nay Thập Ngân quốc đã không cho phép đi vào dễ dàng, hưởng chi hiện tại còn đang cố thủ canh phòng chặt chẽ.

Nam Cung Tuyệt rót rượu cho Hoàng Thạch Ngạo, “cho dù có làm sao đi chăng nữa, ta vẫn phải thử, nếu như không phải là ta mời Dương Á Sơ tới được cốc....nếu như ta đi cùng bọn họ...” Nam Cung Tuyệt hận chính mình tại sao lại bị lừa, bị dụ đi nơi khác.

“Tuyệt, ta muốn tự mình đi một chuyến tới Thập Ngân quốc”

Nam Cung Tuyệt giật mình, nhìn thật sâu vào Hoàng Thạch Ngạo, “Ngạo...”

“Cho dù là vì Á Sơ, ta cũng phải làm như vậy” ngăn lại lời Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo rũ tròng mắt xuống, hắn cũng không thể hiểu cảm giác trong lòng, hắn mới chỉ gặp có hai lần nhưng trong lòng đã không biết từ lúc nào in sâu thân ảnh của nàng, tiếng đàn của nàng lúc nào cũng vang vọng bên tai hắn, có lẽ hắn chỉ tán thưởng nàng thôi.

“Được, chúng ta cùng đi” bất kể là vì nàng hay là vì Á Sơ, bọn họ cũng không thể để nàng rơi vào cảnh khốn cùng được.

“Hắn sao rồi?” Hoàng Thạch Ngạo lấy tay chỉ.

Nam Cung Tuyệt cười khổ, “độc này thật sự rất hiếm gặp, không có giải dược mà chỉ coi như cầm cự mà thôi, ngày nào hắn cũng sống không dễ chịu, ta đang nghiên cứu xem vì sao độc tính lại mạnh đến như vậy, cho nên ta cũng phải tới Thập Ngân quốc, có thể đây là loại độc đặc biệt chỉ có ở một nơi”

Hoàng Thạch Ngạo gật đầu, “Thanh vương vẫn còn ở trong dược cốc sao?” Nam Cung Tuyệt gật đầu.

“Tình huynh đệ của hắn với Hiên vương thật sâu đậm” ở hoàng thất mà cũng tình cảm như vậy.

“Chủ tử, Thanh vương gia đang ở bên ngoài nói muốn gặp người” một nữ tử tiến lên bẩm báo.

Nam Cung Tuyệt gật đầu, ý bảo hẳn đã biết “Đi thôi, cùng nhau gặp”

Trên mặt Vũ Mặc Thanh có chút tiêu tụy, từ lúc Hiên đệ có độc tới nay, trông hẳn như già đi vài tuổi vậy

“Nam Cung công tử, Hiên đệ của ta...”

“Thanh vương gia, câu trả lời của ta vẫn như cũ, trước mắt ta xin nói, độc của Hiên vương ta có thể giải, nhưng sau khi hẳn tình lại thì còn khổ sơn là chết, bởi vì kinh mạch của hẳn đã tổn hại không ít, độc tính đã lan đến lục phủ ngũ tạng, cho nên sau khi tỉnh hẳn sẽ không thể đi lại được nữa, cho nên ta mới không dám giải độc cho hẳn. Việc này ta cũng đã nói rõ cho người lúc ban sáng rồi” Nam Cung Tuyệt than thở, lúc Vũ Mặc Hiên được đưa tới được cốc thì phát hiện trúng loại độc mà hẳn chưa từng gặp qua, hẳn chỉ có thể tạm thời ngăn chặn độc tố, nhưng độc đã tới lục phủ ngũ tạng... thân phận đặc biệt, mà hẳn cũng không có bất cứ quan hệ nào với triều đình, vì thế hẳn mới nhanh chóng sai người báo tin cho triều đình tới đón người, Thanh vương lại thỉnh cầu hẳn giải độc cho Vũ Mặc Hiên, Hoàng thượng cũng đã hạ chỉ rồi, chỉ bằng việc hẳn ta cùng Á Sơ tới đây là hẳn đã tận lực cứu chữa rồi, nhưng mà độc này quả thật rất kì quái, hẳn chỉ ngăn độc tố lại mà không dám giải, ít nhất cũng không ai có dũng khí bắt hẳn giải. Thanh vương này lúc nào cũng thúc giục hẳn, nếu như hẳn thật sự muốn giải thì đã hạ quyết tâm rồi

Vũ Mặc Thanh trầm mặc, những lời của Nam Cung Tuyệt hẳn cũng biết, nhưng mà...

Nhìn Vũ Mặc Thanh, “như vậy đi, vương gia, ta định sẽ tới Thập Ngân quốc, xem có thể tìm được nguồn gốc của loại độc này hay không, nếu như

thực sự không còn cách nào khác, ta sẽ giải độc cho Hiên vương gia, dù sao ta cũng đã ngăn độc tố lại, Hiên vương gia chỉ đang ngủ chứ chưa chết”

Vũ Mặc Thanh ngẩng đầu nhìn Nam Cung Tuyết, “Người muốn tới Thập Ngân quốc?”

“Phải”

“Thập Ngân quốc không phải là nơi người muốn là có thể vào được” Vũ Mặc Thanh nhíu mày, hẳn đã từng qua lại với Ngân Lưu Nhân, biết được nam nhân kia rất hung ác, hơn nữa biên cảnh Thập Ngân quốc canh giữ rất nghiêm ngặt, người ngoài không thể tiến vào, huống hồ bây giờ hai nước lại đang giao chiến.

“Ta biết, nhưng vẫn phải thử một lần mới biết có thể hay không” Nam Cung Tuyết than nhẹ.

Vũ Mặc Thanh trầm tư một chốc rồi ngẩng đầu lên nhìn Nam Cung Tuyết, “người tới Lạc thành gặp một người tên là Hắc Tam, nói hẳn giúp người tiến vào Thập Ngân quốc, coi như trả mối nhân tình cho bản vương” Hắc Tam là người Thập Ngân quốc, bây giờ đã ở tại Lạc thành, cũng coi như một nửa là người Thiên Vũ nhưng vẫn hiểu rõ Thập Ngân quốc, nắm giữ việc buôn bán của hẳn.

Nam Cung Tuyết cùng Hoàng Thạch Ngạo vui mừng nhìn nhau, Nam Cung Tuyết vỗ tay về phía Vũ Mặc Thanh, “Đa tạ Thanh vương gia”

Vũ Mặc Thanh cười khổ, “Có phải ông trời muốn trừng phạt ta, nên mới bắt Hiên đế chịu tội như vậy” nếu như hẳn không đụng chạm tới Ngân Lưu Nhân thì hẳn ta sao có cơ hội tới Thiên Vũ này? nhưng tại sao ông trời lại đổ tất cả lên đầu Hiên đế, bắt đế ấy phải gánh chịu thay hẳn?

Chuyển hướng Nam Cung Tuyết, cũng vỗ tay, “Mong rằng Nam công tử lúc trở lại có thể thu được kết quả, bản vương vô cùng cảm kích”

“Nam Cung Tuyệt nhất định sẽ dốc toàn lực”

“Đa tạ” Vũ Mặc Thanh gật đầu với hai người, xoay người đi ra ngoài, hẳn muốn chăm sóc Hiên đệ, mẫu hậu cũng vì chuyện của Hiên đệ mà ốm không dậy nổi, bây giờ hẳn mới biết mình ngu ngốc tới mức nào, nói vậy Hiên đệ vì hẳn mà bị liên lụy? hiện tại hẳn chỉ mong Hiên đệ có thể sống khoẻ mạnh, thân thể mẫu thân sẽ tốt lên.

“Hẳn là người huynh tốt” Nam Cung Tuyệt nhàn nhạt nói.

“Cho nên người mới nghĩ mọi cách để giải độc cho Hiên vương” Hoàng Thạch Ngạo cũng nhàn nhạt nói.

Hai người nhìn nhau, vẻ mặt đều ngưng trọng, hai người đều rất rõ ràng, lần này tới Thập Ngân quốc đúng là nguy hiểm. Võ công Á Sơ cao như vậy mà cũng không đối phó được, vậy Thập Ngân quốc tất có cao thủ.

“Lục cô nương” Vũ Mặc Thanh đi vào kêu lên cảm kích, Lục cô nương chăm sóc Hiên đệ rất cẩn thận.

“Thanh vương gia, ngài tới rất đúng lúc, giúp ta nâng Hiên vương dậy, ta muốn cho hẳn uống thuốc” nữ tử này hoá ra chính là Lục Đài mà Vũ Mặc Hiên đã từng cứu. Sau khi biết Vũ Mặc Hiên trúng độc nàng đã chủ động đề nghị chăm sóc hẳn.

“Được” Vũ Mặc Thanh đi lên phía trước, nhìn Vũ Mặc Hiên ở trên giường, người vốn mi thanh mục tú giờ đây đang nhắm nghiền hai mắt, môi tím ngắt lại, sắc mặt xám xịt không còn một chút nhân khí...trong mắt Vũ Mặc Thanh hiện lên thống khổ.

Lục Đài cầm chén thuốc lên, cẩn thận dùng thìa nhỏ bón, mỗi thìa đều phải rất kiên trì vì hẳn không tự nuốt được, sau khi uống thuốc xong còn phải cho hẳn uống nước, mỗi ngày Lục Đài và Vũ Mặc Thanh đều làm như vậy.

Sáng sớm, một hồi trống gióng lên cùng với tiếng vó ngựa từ xa xa truyền đến, tốc độ của tuần mã không gì sánh được làm cho người ta kinh ngạc, giống như bay trên đường vậy, dẫm lên đất mà tung bay. Người ngồi trên lưng ngựa rõ ràng là Hoàng Thạch Ngạo và Nam Cung Tuyệt.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 90: Gây Thù Chuốc Oán

Lan viên

“Tiểu thư, Mai phu nhân đi xu nịnh thái tử phi như thế, người có muốn đi thăm hỏi thái tử phi một chút không?” nhìn phu nhân đang vui đùa bên nôi của thế tử, tiểu Nguyệt thân là nha hoàn của Tiễn Thuỷ Nhu thử hỏi. Hiện tại từ trên xuống dưới Long thành đều biết thái tử rất yêu thương thái tử phi. Không những vậy thái tử phi còn mang thai sớm, việc này đe dọa rất lớn tới địa vị của tiểu thư. Nhưng Mai phu nhân ngày nào cũng tới Phượng viên mà tiểu thư lại không hề lo lắng gì cả. Tuy nàng biết địa vị của tiểu thư hiện nay vững như bàn thạch nhưng cẩn thận một chút vẫn hơn.

Động tác của Tiễn Thuỷ Nhu chợt ngừng lại, nhìn đôi mắt nhỏ bé đang mở, vẻ mặt dịu dàng nói “Hạo nhi, có phải con đói bụng không a? ha ha” giọng nói có phần cứng chiều yêu thương.

“Tiểu Nguyệt, nói nhũ mẫu bế Hạo nhi đi” Tiễn Thuỷ Nhu lạnh nhạt phân phó.

“Dạ, tiểu thư”

Nhìn nhũ mẫu bế Hạo nhi đi, Tiễn Thuỷ Nhu mới đi tới nhuyển tháp ngồi xuống “Nghe nói Thu các cũng đang mang thai?” Vinh Mai chắc hẳn đứng ngồi không yên.

“Vâng, tiểu thư” giống như chợt nhớ ra cái gì đó, tiểu Nguyệt định nói nhưng lại không dám.

“Đây là Lan viên, người muốn nói gì thì cứ nói đi” Tiễn Thuỷ Nhu nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của mình.

Tiểu Nguyệt tiến lên một bước “Thu các có thai nhưng cũng không thể thay đổi được gì, còn thái tử phi...” câu nói tiếp theo bị cắt đứt bởi cái liếc mắt của Tiễn Thuỷ Nhu.

“Tiểu Nguyệt, thái tử phi mang thai được bao lâu rồi?”

“Sắp tròn năm tháng a”

“Nghe nói thân thể thái tử phi không được khoẻ, điện hạ đã phái bốn vị ma ma lâu năm ở trong cung tới hầu hạ”

“Dạ, tiểu thư” tiểu Nguyệt cũng không rõ ý trong lời nói của tiểu thư, cho nên không biết đáp lại như thế nào.

“Tiểu thư...”

“Tiểu Nguyệt, chuẩn bị vài thứ đi, ta cũng muốn đi gặp vị thái tử phi này xem thế nào” mấy ngày nay nàng cũng chú ý tới thái độ của thái tử đối với thái tử phi. Mang thai năm tháng, mà nàng ta vào phủ cũng mới được hai tháng, thái tử đi Thiên Vũ cũng được năm tháng, nghĩ tới đây mắt Tiễn Thuỷ Nhu sáng lên, nàng ta đúng là rất đặc biệt. Nàng không phải người Thập Ngân quốc, là người Thiên Vũ! Như vậy...cuộc chiến giữa hai nước cũng là bởi vì nàng sao....

“Khởi bẩm thái tử, thai nhi trong bụng thái tử phi phát triển rất tốt, nhưng vì thân thể thái tử phi quá suy nhược, hơn nữa lại gầy, cho nên bụng nhìn vẫn chưa rõ rệt, thái tử phi nên đi lại nhiều hơn, vận động thân thể vừa phải để chuẩn bị cho ngày sinh nở” lão thái y tiến lên bẩm báo với Ngân Lưu Nhân.

Ngân Lưu Nhân phát tay ra hiệu cho thái y lui xuống, chuyển hướng tới Lộ Tuy Tâm: “Bây giờ trời rất lạnh, bản cung biết nàng không muốn di chuyển, nhưng thái y cũng nói rồi, nàng nên hoạt động nhiều hơn”

Chuyển sang phía bốn ma ma “Mỗi ngày các người đều phải đưa thái tử phi đi dạo”

“Dạ, nô tỳ tuân mệnh” bốn ma ma cung kính trả lời.

Ngân Lưu Nhân vươn tay ra với Lộ Tuy Tâm: “Nào, Tuy Tâm, bây giờ ta đưa nàng ra ngoài ngắm nhìn cảnh sắc bên ngoài phủ”

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, trong lòng có chút kinh ngạc! Hẳn đưa nàng ra ngoài phủ? nàng cũng muốn biết tình hình bên ngoài như thế nào. Nếu như Ngân Lưu Nhân không ở trong phủ một thời gian, nàng cũng có thể tìm ra được cơ hội thích hợp, thời gian không nhiều lắm, tuy rằng đứa con trong bụng mới có ba tháng nhưng mọi người ở đây đều cho là năm tháng, năm tháng sau nhất định nàng phải đề phòng kĩ, đến lúc đó cũng mới tám tháng, chắc sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Nhẹ nhàng đặt tay lên bụng, mấy ngày nay nàng cố hết sức để ăn để đứa con hấp thụ được một chút chất dinh dưỡng, nhưng mà đứa con này đúng là không hề chịu thua kém nàng tí nào, phát triển rất tốt, ít nhất bụng cũng to hơn người mang thai ba tháng, lại thêm thân thể nàng gầy yếu cho nên nói mang thai năm tháng cũng không có gì sai cả.

Lộ Tuy Tâm đứng dậy đi ra phía ngoài, nàng biết Tử Vân sẽ mang theo áo choàng tới.

Ngân Lưu Nhân cũng không để bụng việc nàng phớt lờ hẳn, tiến lên ôm lấy vai nàng, hẳn tin chắc một ngày nào đó sẽ làm cho nàng cảm động.

Mà kiên nhẫn, hẳn có rất nhiều. Đây là Thập Ngân quốc, tất cả đều là của hẳn.

Lộ Tỳ Tâm nỗ lực kiềm chế không hất tay hẳn ra, cố sức nói với bản thân, nàng phải nhịn...nhưng lòng căm thù lại dâng lên như sóng ngầm, nam nhân này tự coi hẳn là trời, mọi việc đều muốn nắm giữ trong lòng bàn tay, một ngày nào đó nàng sẽ khiến hẳn phải hối hận vì đã kiêu ngạo như thế.

Tiền Thuỷ Nhu đem theo vài nha hoàn vừa ra khỏi Lan viên đã nhìn thấy một đoàn người, rũ tròng mắt xuống, hít sâu một hơi rồi ra tiếp đón, “Thiếp thân tham kiến điện hạ, tham kiến thái tử phi” nha hoàn phía sau nàng cũng quỳ trên mặt đất thỉnh an.

Lộ Tỳ Tâm nhìn thấy người, khoé miệng lộ ra một tia cười nhạt, Tiền Thuỷ Nhu rốt cuộc cũng không nhịn được! Nàng vẫn còn tưởng rằng cô ta sẽ theo dõi một thời gian nữa chứ.

“Thuỷ Nhu đang muốn đi thăm thái tử phi sao?” Ngâm Lưu Nhân điềm đạm hỏi.

Tiền Thuỷ Nhu quỳ trên mặt đất cung kính trả lời: “Bẩm điện hạ, mùa đông đã đến, Hạo nhi lại còn quá nhỏ, chịu không nổi khí hậu giá rét, thiếp thân là mẫu thân nên không dám qua loa, cho nên mới chưa tới thỉnh an thái tử phi, lại nghe nói thái tử phi mang thai, đang tĩnh dưỡng nên thiếp thân càng không dám mạo muội tới quấy rầy. Mong thái tử phi thứ lỗi” trên mặt người đang quỳ có tình thương dịu dàng của mẹ.

Lộ Tỳ Tâm rũ mi xuống, làm cho người ta không nhìn ra nàng đang suy nghĩ gì?

Ngâm Lưu Nhân tiến lên nâng Tiền Thuỷ Nhu dậy: “Đứng dậy nào”

“Tạ ơn điện hạ” Tiền Thuỷ Nhu cười dịu dàng, đứng dậy rồi lui ra phía sau một bước, vẫn duy trì khoảng cách với Lộ Tỳ Tâm.

“Thiếp thân vẫn còn lo lắng cho thân thể thái tử phi sao? hiện tại thân thể người đã tốt lên rồi, thiếp thân cứ yên tâm, thái tử phi đang muốn ra ngoài đi dạo để sau này sinh nở dễ hơn” giọng nói nhu hoà có phần quan tâm.

“Hoa ma ma, các người sẽ chăm sóc ta tới khi sinh đứa nhỏ sao?” Lộ Tỳ Tâm cũng không để ý tới Tiễn Thuỷ Nhu, hỏi ra một vấn đề có vẻ không phù hợp cho lắm, làm cho mọi người đều sửng sốt, Tiễn Thuỷ Nhu càng ngây ngốc sửng sốt hơn nhưng chốc lát đã hoàn hồn trở lại.

Hoa ma ma liếc mắt nhìn ba người kia, rồi lại nhìn sang thái tử, cúi đầu cung kính trả lời “Bẩm thái tử phi, nô tỳ...”

“Ta chỉ cần biết có hay không?” Lộ Tỳ Tâm lạnh nhạt cắt đứt lời nói của Hoa ma ma.

“Dạ...bẩm thái tử phi, không a” các nàng đều không phải nhũ mẫu mà chỉ chăm sóc nương nấng ở trong cung, từ trước tới giờ cũng chưa từng chăm sóc trẻ con mới sinh.

Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu lên, liếc mắt nhìn Tiễn Thuỷ Nhu “Vậy tốt, đưa con của người cho các ma ma học tập một chút đi”

Vừa dứt lời, không ai kịp phản ứng.

Ngân Lưu Nhân hơi giật mình rồi nhìn rất lâu vào Lộ Tỳ Tâm. Tiễn Thuỷ Nhu thì hoàn toàn ngây ngẩn cả người, nàng nghi ngờ không biết có phải đang nghe nhầm hay không?

“Thái...thái tử phi...việc này...thiếp thân không hiểu” giọng nói Tiễn Thuỷ Nhu run run.

“Mỗi ngày người đem con tới cho các ma ma chăm sóc một canh giờ, để các nàng học tập một chút” khoé mắt Lộ Tỳ Tâm liếc tới chỗ nữ tử, vẻ mặt

hồng hào, nói vậy nhất định thì thiếp thu các mang thai không lâu sau đó.

Trong mắt Tiễn Thuỷ Nhu hơi hoảng loạn, vội vã nhìn về phía Ngân Lưu Nhân cầu cứu: “Điện hạ...thiếp...thiếp thân...”

Ngân Lưu Nhân nhìn Lộ Tuy Tâm vẫn thản nhiên như chuyện không liên quan tới mình, rồi lại nhìn Tiễn Thuỷ Nhu, trầm tư chốc lát rồi nói: “Cứ làm theo lời thái tử phi nói”

“Nô tỳ tuân chỉ” Hoa ma ma sững sờ kinh hãi, một lúc lâu sau mới lấy lại tinh thần, nghe thấy Ngân Lưu Nhân đồng ý thì càng khiếp sợ hơn. Sao điện hạ lại quyết định như vậy? chuyện này...

“Điện hạ, Hạo nhi còn nhỏ....đây...” Tiễn Thuỷ Nhu đúng là đang rất hoảng sợ, nàng không thể để Hạo nhi trở thành đồ vật cho những người này đem ra chơi được, đây là đứa con quyết định vận mệnh của nàng a! ánh mắt nhìn về phía Lộ Tuy Tâm mang theo mãnh liệt thỉnh cầu.

Lộ Tuy Tâm không để ý tới Tiễn Thuỷ Nhu, nàng đã chờ lâu như vậy mới được chạm mặt cô ta, sao có thể bỏ qua cơ hội này được. Cô ta biết rõ thân phận của nàng mà lại ngang nhiên không coi nàng ra gì, nữ nhân như vậy chỉ có thể vì đứa con mà kiêu ngạo, ngược lại, Vinh Mai so với Tiễn Thuỷ Nhu còn thông minh hơn, cô ta hiểu được cách đối nhân xử thế, vậy mà Ngân Lưu Nhân lại đồng ý để Tiễn Thuỷ Nhu có con trai tất nhiên cô ta sẽ có giá trị. Có lẽ thế lực phía sau cô ta không nhỏ? để nàng xem cô ta có bao nhiêu giá trị.

Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống, thần sắc trên mặt hẳn cũng không rõ ràng “Thuỷ Nhu, thái tử phi đã nói như vậy nàng cũng yên tâm đi, bốn vị ma ma đây là người nhạy bén, nhất định sẽ học tốt”

Mấy ma ma trong lòng cả kinh, quỳ một tiếng phịch trên mặt đất “Nô tỳ nhất định sẽ cố hết sức” cũng không thể hiểu được thái tử phi làm vậy rốt cuộc là có ý gì? nhưng thái tử lại hiểu ý của nàng.

Lộ Tỳ Tâm coi như chưa từng nghe Ngân Lưu Nhân nói, nàng lơ đãng liếc nhìn qua nơi khác thì thấy một nữ tử run run đứng một chỗ, tuổi còn rất nhỏ, chỉ trên dưới mười bảy tuổi mà thôi, lông mày thanh tú, đúng là một tiểu cô nương khiến cho người khác muốn thương yêu.

“Nô tỳ...nô tỳ tham kiến thái tử phi” Thu nhi sau khi thấy Lộ Tỳ Tâm nhìn mình liền sợ hãi quỳ trên mặt đất, nàng nghe thấy thái tử phi muốn đem thể tử của Lan phu nhân cho các ma ma học tập, nếu...nếu như nàng ta muốn đưa con trong bụng nàng, chẳng phải dễ như trở bàn tay sao. Nghĩ như vậy thân thể hơi run lên.

Lộ Tỳ Tâm lướt qua nàng, đi thẳng tới cửa phủ, khoé miệng nhẹ nhàng cười nhạt một cái.

Tiền Thuỷ Nhu nhìn bóng lưng ở phía trước, trong mắt hiện lên một tia sắc bén, thái tử phi rõ ràng là đang ra uy với nàng.

Lại dám muốn Hạo nhi của nàng...vậy mà thái tử còn đáp ứng? không, nàng không thể để Hạo nhi thành đồ chơi cho bọn họ đùa giỡn được.

Mai viên

Sau khi Vinh Mai nghe được tin thái tử phi muốn bắt thể tử tới chỗ nàng để cho các ma ma học tập thì một mực trầm tư. Hiện nay thái tử chỉ có một thể tử, hơn nữa từ trước tới nay Tiền Thuỷ Nhu luôn biết cách làm cho điện hạ vui vẻ, mà thể lực phía sau cô ta rất lớn, địa vị có thể nói là biết từ trước rồi.

Vậy mà điện hạ lại đáp ứng yêu cầu của thái tử phi, việc này...

Lẽ nào...mắt sáng lên, tiếp theo hơi nheo lại, khoé miệng cười gian trá, nàng muốn nhìn xem thái tử phi rốt cuộc lợi hại tới đâu?

Hoàng cung

“Làm gì có chuyện vô lý đó”

Hoàng hậu rất tức giận sau khi nghe xong lời của Tiễn Thuỷ Nhu, thái tử đem nữ nhân về đã không nói làm gì, đằng này lại dám yêu cầu giao thể tử của trác phi ra để làm mẫu học tập, thái tử lại còn đáp ứng, thật quá hoang đường! Hoang đường!

“Mẫu hậu, người phải làm chủ cho thiếp thân a” nước mắt rơi trên khuôn mặt Tiễn Thuỷ Nhu, xinh đẹp mà đau lòng.

“Ai gia muốn nhìn xem cô ta là thần thánh phương nào, người đâu, tới phủ thái tử”

Hoàng hậu Thập Ngân quốc, cũng chính là mẹ ruột của Ngân Lưu Nhân, vẻ mặt trở nên ngưng trọng, từ trước tới nay nàng không hề bận tâm lo nghĩ tới phủ thái tử, nàng cũng hiểu rất rõ nhi tử của mình, nhưng việc này liên quan đến huyết mạch của hoàng tộc, nàng không cho phép có bất kì sai sót nào! Huống chi nàng cũng muốn nhìn xem nữ nhân kia rốt cuộc có tư sắc như thế nào, lại khiến nhi tử hao tâm phí sức tự mình tới Thiên Vũ xa xôi để đem về lập làm thái tử phi, lại thấy thân thể cô ta không khoẻ nên mới biết được đang mang thai. Không những thế còn huỷ bỏ lễ sắc phong, không cho bất kì ai tới gặp cô ta, nàng vốn rất khó chịu rồi, giờ lại xảy ra thêm chuyện này nữa. Nàng phải tới đây nhìn một lần, nàng sẽ không trở mặt nhìn nhi tử mình bị huỷ hoại trong tay một nữ nhân.

“Tạ ơn mẫu hậu” Tiễn Thuỷ Nhu cảm động như người chết đuối vớ được cọc, nàng không ngờ thái tử phi lại ra tay với Hạo nhi để uy hiếp nàng như vậy, mà điện hạ còn đồng ý, nghĩ như vậy trong lòng nàng hận tới thấu xương. Từ nhỏ đã là thanh mai trúc mã nên nàng rất hiểu tính tình của thái tử, nhưng mà nàng lại cho rằng chính vì hăn lạnh lùng vô tình nên mới đặc biệt, bởi vì hăn cho phép nàng sinh hạ thể tử, nhưng hiện tại nàng mới biết được hoá ra trong lòng hăn, nàng cũng giống như bao nữ nhân khác!

Hai tay vô thức nắm chặt lại, trong lòng nàng trở nên lạnh lẽo. Lần đầu tiên nhìn thấy thái tử phi, nàng chỉ biết cô ta không phải là người dễ đụng vào, cho nên mới lặng lẽ quan sát, chỉ sợ cô ta sẽ chú ý tới nàng, dù sao tại phủ thái tử này thân phận nàng là khiến người khác để ý nhất, mới vừa sinh hạ thế tử, nếu như không có vị thái tử phi này có thể nói nàng chính xác rất đặc biệt, nhưng bây giờ tự dưng xuất hiện cô ta... hơn nữa còn là một nữ nhân lạnh lẽo đến vô tình, bắt mọi người quỳ không cho đứng dậy, lập ra khí thế uy nghiêm, vừa vào phủ được nửa tháng đã phát hiện có thai, hơn nữa còn mang thai ba tháng, may mà thân thể cô ta không tốt, nếu không đã sớm ra tay với nàng rồi.

Bây giờ nàng biết thái tử phi rất quan trọng đối với thái tử, nàng cũng không thể đoán ra được trong lòng hẳn có ai, nhưng mà tại sao hẳn lại đồng ý để cho cô ta trêu đùa Hạo nhi như vậy? Về điểm này nàng không có cách gì tha thứ được cho hẳn. Vì sao hẳn không quan tâm đến suy nghĩ của nàng?

*****

“Thái tử phi...” Hoa ma ma định nói gì đó.

Lộ Tùy Tâm nhận lấy chén nước nóng từ Phấn Hồng, nhẹ nhàng uống một ngụm cho ấm người.

Nàng cũng không đi xa lắm, chỉ ở trên đường gần phủ thái tử thôi, dọc đường đi ai cũng quỳ xuống hành lễ với nam nhân phía sau, nàng cũng không quan tâm gì cả, đi lòng vòng rồi trở về. Dù sao hôm nay nàng cũng gặt hái được một chút.

“Thái tử phi, thứ lỗi cho nô tỳ nói thẳng, hôm nay ngài....” suy nghĩ để chọn từ thích hợp nhưng một lúc sau vẫn không biết nói thế nào. Hoa ma ma lo lắng. Lan phu nhân là con gái của thừa tướng đương triều, cháu ngoại

của hoàng hậu, chỉ bằng điểm này thôi thân phận Lan phu nhân đã không hề đơn giản rồi.

Lộ Tuyền Tâm đặt cái chén trong tay xuống, khoé miệng mỉm cười!

“Phấn Hồng, dặn dò người dưới, cho dù ai tới chẳng nữa cũng đều nói quay về, nói ta muốn nghỉ ngơi, không tiếp khách”

Phấn Hồng ngậy ra “Dạ”

“Người cũng lui xuống đi” Lộ Tuyền Tâm nhìn về phía Hoa ma ma đang quỳ, lạnh nhạt nói.

“...Dạ” môi khẽ nhúc nhích, cuối cùng cúi đầu rời khỏi.

Nhìn Hoa ma ma đi ra, Hồng Tham không nhịn được hỏi “Tiểu thư, suy nghĩ của nữ nhân này có phải có gì đó không ổn?”

“Đây, tiểu thư, người lại gần lò sưởi này đi” Tử Vân đưa lò sưởi tới cho Lộ Tuyền Tâm, trời càng ngày càng lạnh, tiểu thư lại vừa ra ngoài một chuyến, tuy rằng đã mặc nhiều y phục nhưng vẫn phải gắng sức giữ ấm.

“Không đâu, Hồng Tham, người cùng Tử Vân chuẩn bị món quà thay ta đưa tới Mai viên, coi như quà đáp lễ”

Hồng Tham khó hiểu nhìn Lộ Tuyền Tâm: “Mai viên?”

Tròng mắt khẽ ánh lên “Đúng vậy, Mai viên” trò hay đã bắt đầu, nếu như Vinh Mai đủ thông minh thì sẽ biết nắm chắc cơ hội này.

Trong đầu Hồng Tham lại càng không lý giải nổi, tới Mai viên làm gì? nhưng vẫn gật đầu nhận làm.

“Được rồi, Tử Vân, giúp ta cởi lảm thứ y phục này đi, ta muốn nghỉ ngơi một chút”

“Vâng, tiểu thư, có muốn Hoa ma ma sắc thuốc chờ người tỉnh lại uống không?” Tử Vân tiến lên giúp nàng cởi áo ngoài rồi nói.

“Ừ, cũng được” nàng muốn mình trở thành heo luôn thì càng tốt, chỉ mong đứa con trong bụng hiểu được ý định của nàng, do đó sẽ cố hết sức tẩm bổ thân thể.

“Tiểu thư, bụng người càng ngày càng lớn a, không biết là thiếu gia hay tiểu thư nhỉ?” Tử Vân thấy tiểu thư cởi áo khoác dày bên ngoài ra, bụng đã lớn hơn nhiều. Vẻ mặt lộ ra ý cười.

Lộ Tuy Tâm cúi đầu nhìn, ánh mắt dịu dàng, lấy tay nhẹ nhàng vuốt lên bụng. Con yêu, nếu như cha con biết con lớn như vậy không biết có vui mừng hay không?”

Nhưng mà....tại sao tên Ngâm Lưu Nhân này phá hỏng tất cả? nghĩ tới đây ánh mắt dịu dàng trở lên băng giá.

“Tiểu thư, nhanh nhanh lên giường đi, hôm nay trời lạnh lắm, người mặc thể rất dễ bị cảm lạnh, hơn nữa thân thể người vốn đã yếu” Tử Vân đỡ nàng nằm lên giường, đắp chăn lên.

Lộ Tuy Tâm từ từ nhắm mắt lại, nhớ tới nam nhân dịu dàng kia.....hắn vẫn ở bên cạnh nàng với con yêu, nàng biết!

*****

Trên nghị sự đại điện

“Điện hạ, tại sao chúng ta không nghênh chiến?” một tướng lĩnh không kiên nhẫn được mà đem thắc mắc trong lòng ra hỏi.

“Đúng vậy, điện hạ, chúng ta chỉ phòng thủ mà không tấn công, có khi Thiên Vũ còn tưởng ta sợ bọn chúng” Đao Phong cũng tiến lên nói.

Thực sự hẳn không phục, vốn định quyết đấu một trận với Vũ Mặc Nhiên, lại không ngờ thái tử lại hạ lệnh chỉ phòng thủ, vậy rõ ràng là đang nhượng bộ rồi còn gì?

Ngân Lưu Nhân nhẹ nhấp chén trà, nhìn mọi người “Sâm Nhân, người chuẩn bị lương thảo đến đâu rồi?”

“Không thành vấn đề”

“Tốt, Đao phó tướng, truyền quân lệnh của bản cung, chỉ thị vẫn như trước, lần này bản cung muốn đấu sĩ khí với Vũ Mặc Nhiên”

(*Sĩ khí: Tinh thần binh sĩ)

Ngân Lưu Nhân nói tràn đầy tự tin.

“Thái tử, đấu sĩ khí như thế nào?”

“Ha ha, bây giờ đang là mùa đông giá rét, binh lính Thiên Vũ lại đang ở biên giới kiên trì đánh thành, chúng ta chỉ phòng thủ chứ không tấn công, như vậy chẳng khác nào làm giảm đi ý chí chiến đấu của chúng, hơn nữa dân chúng đã sớm bất mãn với chiến tranh, đó là lý do mà Thiên Vũ làm mất lòng dân, đến đâu xuân chúng ta chỉ cần phản công một lần là xong, làm ít công lớn” Ngân Sâm Nhân tiến lên một bước nói, sau đó nháy mắt vài cái với Ngân Lưu Nhân, tranh công mà hỏi “Nhị hoàng huynh, đệ nói thế đúng hay sai?”

“Nhưng mà làm vậy tức là còn phải chờ mấy tháng nữa?” Đại tướng quân nhíu mày.

“Với Thiên Vũ, chúng ta muốn thắng không chỉ có kiên trì mà còn cần phải tự tin, không lâu sau nữa là chiến tranh thực sự, ta muốn Thập Ngân quốc sẽ chuẩn bị sẵn sàng đầy đủ” Ngân Lưu Nhân đưa chén trà cho thủ hạ, giọng nói nhàn nhạt không giận mà uy.

“Dạ” mọi người ai nấy đều căng thẳng, cùng lên tiếng trả lời.

Mà lúc này, hoàng hậu cũng đang đi về hướng phủ thái tử.....

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 91: Phong Ba Lại Nổi

Lạc thành Thiên Vũ

Hôm nay là ngày họp chợ, tuy rằng đang có chiến tranh ở biên giới nhưng vẫn chưa đến mức căng thẳng lắm, cho nên cuộc sống của dân chúng cũng không thay đổi là bao, lúc này trong một gian sương phòng tại quán trà yên tĩnh tại Lạc thành náo nhiệt.

“Xin lỗi, hai vị công tử, thật sự tại hạ không có cách nào cả” nam tử cường tráng hạ tròng mắt xuống, áy náy từ chối.

“Nghe nói người nợ Thanh vương gia một mối nhân tình?” Nam Cung Tuyệt thờ ơ nói.

Hắc Tam ngẩng đầu lên, đôi mày đậm nhíu lại, hai người này là do Thanh vương gia đưa tới? Đúng là hãn nợ Thanh vương gia một mối nhân tình, nhưng hiện tại quan phủ kiểm tra vô cùng nghiêm ngặt, hãn cũng làm gì có cách nào khác?

Hoàng Thạch Ngạo nhìn người bất an ở đó, lấy từ trong ngực ra một tập ngân phiếu “Đây là lễ vật của Thanh vương, ở đây là ngân phiếu hai trăm nghìn lượng, người giúp chúng ta tiến vào Thập Ngân quốc”. Nhẹ nhàng đặt ngân phiếu lên trên mặt bàn, Hoàng Thạch Ngạo quan sát hãn thật kỹ.

Sau khi nhìn thấy mắt Hắc Tam sáng rực lên, khoé miệng hơi nhếch, trên đời này ngoại trừ ma quỷ thì may ra, còn đâu hãn không tin người nào nhìn thấy ngân phiếu lại không lay động. Huống chi lại là con số không hề

nhỏ. Lễ vật của Thanh vương cũng không đủ để Hắc Tam lay động, nhưng mà...bây giờ hẳn thực sự rất muốn Hắc Tam giúp bọn hắn...

Đây...trong lòng Hắc Tam đang đấu tranh, nếu như có hai nghìn lượng này, hẳn có thể sống an nhàn cả đời tại Thiên Vũ. Nhưng mà bây giờ muốn đi vào Thập Ngân quốc cũng không phải chuyện dễ, hẳn có nên mạo hiểm hay không?

Nam Cung Tuyệt luyện tiếc nói: “Thực không dám giấu diếm, ta là đại phu, nghe nói Thập Ngân quốc có dược liệu mà tại Thiên Vũ không có, cho nên muốn kiểm tra bằng được, không ngờ bây giờ đi vào Thập Ngân quốc lại khó như vậy, có thể ông trời không muốn ta làm việc này, đại ca, chúng ta trở về thôi, cha sẽ không trách chúng ta đâu”

“Ừ, lần này cha muốn buôn bán lớn, cho dù chúng ta có đi vào Thập Ngân quốc, biết có dược liệu cũng không cách nào xoay chuyển được, vẫn bắt chúng ta đi kiểm tra thôi, thực sự là lãng phí thời gian”

“Hại vị muốn dược liệu để làm ăn?” Hắc Tam nhìn ngân phiếu, nghe bọn họ nói xong thì mở to mắt. Buôn bán dược liệu không phải nói mà làm được, hai vị này đều biết Thanh vương gia, nói vậy chính là người quan trọng tới mạch sống của Thiên Vũ, mà Thập Ngân quốc đúng là có nhiều dược liệu Thiên Vũ không có, hẳn vẫn muốn buôn bán những thứ này, nhưng buôn bán dược liệu Thiên Vũ đều do dược cốc chiếm đoạt, không có nguồn tiêu thụ, cho nên hẳn mới từ bỏ suy nghĩ đó, nhưng mà...

“Muốn tiến vào Thập Ngân quốc, cũng không phải là không có cách, nhưng mà tại hạ cảm thấy rất hứng thú với vụ làm ăn mà công tử vừa nói” Hắc Tam từ từ nói.

Trên mặt Nam Cung Tuyệt lộ ra vẻ kinh ngạc, “Hắc Tam công tử cũng buôn bán dược?”

Hắc Tam nhìn qua ngân phiếu lần thứ hai, Hoàng Thạch Ngạo vội vàng nhét xấp ngân phiếu vào trong tay Hắc Tam, “Nếu công tử cùng đi, chúng ta cũng xem như là tìm được cách lấy được liệu, ngân phiếu này coi như là tâm ý của chúng ta, mong công tử nhận lấy”

Trong mắt Hắc Tam cảm thấy thoả mãn, nếu làm giúp hai người này là có vụ làm ăn lớn rồi!

“Không biết quý danh của hai người là?” nheo mắt tỉ mỉ quan sát hai người họ. Trông họ đều nhìn rất sang trọng, vừa nhìn đã biết là thiếu gia con nhà giàu có.

“Ừm, chúng ta họ Thân” Hoàng Thạch Ngạo làm bộ lo lắng, một lúc lâu sau mới trả lời.

Thân? là Thân gia đánh bại thủ phủ Dương gia? Thân gia đúng là có buôn bán dược liệu, chẳng trách bọn họ lại quen Thanh vương gia. Nếu như hẳn có quan hệ tốt với Thân gia, như vậy buôn bán sau này không phải lo lắng gì nữa rồi.

Trong đầu Hắc Tam thầm nghĩ : “A, hoá ra là Thân công tử, vậy thì tốt rồi, không biết lần này công tử muốn lấy loại dược liệu nào?”

Hoàng Thạch Ngạo kinh ngạc mở to mắt: “Đây...dược liệu cũng không phải dễ bán ở Thập Ngân quốc như vậy, cho nên bây giờ chúng ta vẫn chưa có kế hoạch, chỉ là nhận lệnh gia phụ đi kiểm tra một chút, nhưng nếu Hắc Tam công tử có cách thì tại hạ cũng muốn gây bất ngờ cho gia phụ, coi như chứng minh năng lực của huynh đệ chúng ta”

“Hai vị muốn buôn bán thì tìm đúng người rồi, tại hạ nhất định sẽ làm vừa lòng hai vị” Hắc Tam cũng biết lần này có thể kiếm được không ít bạc, vì vậy không chú ý tới Hoàng Thạch Ngạo và Nam Cung Tuyệt âm thầm trao đổi ánh mắt.

Chiều tối, một cỗ xe ngựa đi về hướng biên giới, đánh xe là Hắc Tam và một vị nam tử có làn da ngăm đen như hắc.

“Công tử, ngài tìm đúng người rồi, ta cùng Hắc ca nắm rõ Thập Ngân quốc như lòng bàn tay, ngài muốn làm ăn gì đều được, sẽ không thiệt thòi đâu”, nam nhân có làn da ngăm đen nói nhiều hơn một ít so với Hắc Tam, có thể thấy là một người hoạt bát.

“Ha ha, huynh đệ chúng ta đúng là gặp vận may a!” tấm rèm xe ngựa cũng không thả xuống, như vậy người bên trong chắc chắn sẽ nhìn thấy cảnh sắc bên ngoài. Hoàng Thạch Ngạo âm thầm quan sát đường đi ở đây, hướng ánh mắt về phía Nam Cung Tuyệt một cái.

Tay Nam Cung Tuyệt khẽ nhúc nhích, khoé miệng cũng hơi mỉm cười.

“Đương nhiên rồi, con đường này là do huynh đệ chúng tôi hao tổn tâm sức khai thông đó” lời của nam tử có phần đắc ý.

“Ha ha, vậy là phúc ba đời của tại hạ rồi, nếu lần này thành công làm cho gia phụ vui vẻ, việc buôn bán dược liệu xin giao cho hai vị quản lý, cũng đỡ phải đi Thập Ngân quốc nhiều lần”

“Công tử, lời này là thật?” Hắc Tam trầm mặc nhướn mi lên, hướng tới người trong xe. Thương nhân tất nhiên sẽ không tin tưởng người khác như vậy, nhưng nếu Thanh vương kêu hai người này tới gặp họ thì tất nhiên hẳn sẽ đỡ cảnh giác, hơn nữa họ phối hợp thành thạo làm cho hẳn không nói được lời nào, chắc chắn là một miếng mồi béo bở! Đó cũng là nguyên nhân chủ yếu hẳn đồng ý giúp bọn họ.

“Tất nhiên, đại trượng phu nhất ngôn cửu đỉnh”

Hắc Tam cùng người bên cạnh nhìn nhau, trong lòng đều vui mừng vì sắp phát tài, lần này nhất định đại ca sẽ thưởng lớn cho bọn họ.

“Hắc công tử, nhưng mà con đường này hình như cũng khác gì đâu?”
Hoàng Thạch Ngạo có tình làm như không hiểu hỏi.

“Đây là do huynh đệ chúng ta mở, còn đường bình thường đều bị đóng cả rồi” Hắc Tam giải thích.

Hoàng Thạch Ngạo tất nhiên là biết, xem ra tên Hắc Tam tại Thập Ngân quốc này đúng là dùng được, vậy là lần này tìm đúng người rồi.

Nghĩ như vậy hẳn cười càng vui vẻ, “Hai vị công tử ở tại Lạc thành, vậy có người nhà ở Thập Ngân quốc không?”

“Công tử cái gì mà công tử chứ, ca ấy tên là Hắc Tam, ta là Hắc Tứ, cứ gọi như vậy là được rồi” nam tử có làn da ngăm đen nhìn mặt lại nói. Tự nhiên lại có người gọi hẳn là công tử.

Hắc Tam trừng mắt nhìn Hắc Tứ, tên Hắc Tứ này không đứng lại thô lỗ như thế, tự hạ thấp thân phận mình.

“Đúng vậy, hai vị, cứ gọi tên chúng ta như vậy là được rồi, đại ca cùng nhị ca của ta đang buôn bán ở Long Thành” Hắc Tam tự hào nói.

“A, vậy Hắc công tử cũng là phú thương thế gia, thật là thất kính” Long thành? Long thành Ngân Thập quốc? thật đúng là trời giúp.

Hoàng Thạch Ngạo khen ngợi Hắc Tam, Hắc Tứ cũng cảm thấy rất thoải mái, xem ra tương lai hai người bọn họ càng ngày càng sáng lạn.

“Ha ha, không dám không dám”

...

Xe ngựa đi được hai canh giờ mới dừng lại, Nam Cung Tuyệt giả vờ thản nhiên ngẩng đầu, nhanh chóng quan sát ở đây, khoé miệng cười nhạt, xen ra tuy rằng Thập Ngân quốc canh phòng rất cẩn thận nhưng vẫn có

người lợi dụng ra sơ hở, phía sau thành lại có cửa nhỏ, xem ra chuyên để tạo điều kiện cho Hắc Tam cùng những tên buôn bán này đi qua.

Hắc Tam cùng Hắc Tứ trao đổi ánh mắt cho nhau, lùi cự li lại một chút, Hắc Tam nhặt một tảng đá trên mặt đất gõ lên tường, ba lần mạnh, ba lần nhẹ. Sau đó bước lui lại chờ, một lúc sau, trên tường thành đột nhiên xuất hiện một lối đi nhỏ dẫn vào thạch động, đủ để một cỗ xe ngựa đi qua, lúc đi ra thấy có hai binh sĩ. Nhìn hai người Hắc Tam, Hắc Tứ rồi cười.

“Hắc Tam, lâu lắm mới thấy huynh đệ các người, thế nào, phát tài rồi sao, có phải quên mất chúng ta rồi không?”

Hắc Tam nhìn qua xe ngựa, sau đó cúi đầu nói gì đó rồi chỉ vào xe, thấy hai người đó lập tức lắc đầu, sau đó Hắc Tam móc ra một tờ ngân phiếu, hai người vẫn lắc đầu, Hắc Tam do dự một lát rồi lại lấy thêm một tờ nữa, hai người vẫn lắc đầu, Hắc Tam cắn răng lại lấy thêm, hai người nuốt nước miếng, chần chờ một lát mới gật đầu.

Thế là xe ngựa vào thành thuận lợi....

Đi một lúc lâu, Hắc Tứ mới phì một hơi, “Ca, mấy tên kia càng ngày càng tham lam, lại dám lấy của chúng ta ba nghìn lượng, lão tử hận không thể làm thịt bọn chúng”

“Thì làm gì còn cách nào, chúng ta dẫn theo hai người đến, ba nghìn lượng, chúng nể tình nên mới cho ta đi đấy, đây là tội lớn tru di cửu tộc, tất nhiên bạc quan trọng, nhưng mạng còn quan trọng hơn”

Hắc Tam nghiêm nghị nói, đương nhiên hẳn biết bạc với huynh đệ họ quan trọng, nhưng mà thời gian cấp bách, cho nên phải nhanh chóng đưa cho bọn chúng.

“Bởi vì Thiên Vũ đang chiến tranh với Thập Ngân quốc, cho nên biên giới đều canh phòng rất nghiêm ngặt” Hắc Tứ nghĩ lại cũng thấy xuôi xuôi.

Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo nhìn quang cảnh bên trong thành, neho mắt lại, biên giới Thập Ngân quốc so ra vẫn kém Lạc Thành.

“Chúng ta tới Long thành qua đêm” Hắc Tứ kéo tấm rèm trong xe ngựa xuống, che bên trong lại, vung roi ngựa lên “Giá” một tiếng lạnh lùng.

...

“Mẫu hậu, sao người không nói trước cho con một tiếng mà đã tới?” Ngân Lưu Nhân tiến lên đỡ lấy Hoàng Hậu đi về phía đại sảnh.

“Nghe nói thân thể thái tử phi đã khoẻ lên, ai gia cũng muốn đến nhìn xem rốt cuộc bộ dạng cô ta xinh đẹp tới mức nào mà khiến nhi tử ưu tú nhất của ai gia thần hồn điên đảo?” y phục cao quý hoa lệ thể hiện rõ thân phận, xét bề ngoài mà nói, hoàng hậu cũng không hề già, có lẽ là chăm sóc kỹ, hiện tại nhìn nàng cũng chỉ tới bốn mươi tuổi là cùng, khuôn mặt tinh tế, thân phận đứng đầu Phượng cung làm cho nàng có một vẻ đẹp cao quý không ai dám tới gần.

“Mời mẫu hậu ngồi” Ngân Lưu Nhân cười nói nhã nhặn.

“Thái tử, đừng có đánh trống lảng, đưa thái tử phi tới gặp ai gia” giọng nói lạnh nhạt mang theo ra lệnh, hôm nay nàng quyết tâm phải gặp bằng được nữ nhân kia.

“Đi mời thái tử phi tới đây” tròng mắt Ngân Lưu Nhân khẽ loé, tay nâng chén trà lên, phong thái vô cùng nhàn nhã.

Hoàng hậu quan sát thật kỹ nhi tử đang hài lòng, trong mắt hiện lên vui mừng, thái tử ưu tú thế chính là công sức lớn nhất của mẫu thân, mấy năm nay nàng ở yên trong đông cung, địa vị không ai có thể sánh bằng, ngay tới hoàng thượng cũng phải nhường bộ nàng ba phần, cũng bởi vì nàng sinh hạ được vị thái tử khiến toàn bộ dân chúng Thập Ngân quốc phải tôn sùng.

Nàng biết thái tử hành sự tự biết có chừng mực, cho nên có nhiều chuyện không cần hỏi đến, nhưng mà thái tử phi này không dừng chạy tới, còn khiến thái tử sủng ái như vậy, đây chính là điểm yếu của bậc đế vương, nàng sẽ không cho phép một nữ nhân huỷ hoại nhi tử của nàng.

“Mẫu hậu, người không ở bên phụ hoàng, lại chạy tới phủ thái tử chỉ vì muốn nhìn thái tử phi thôi sao?” Ngân Lưu Nhân nhíu mày nhìn về phía hoàng hậu.

“Ha ha, nhi tử, mẫu hậu chỉ muốn nhìn thái tử phi được con cưng chiều thôi, yên tâm, mẫu hậu không làm gì nàng đâu” nếu như cô ta thực sự gây uy hiếp cho thái tử, vậy nàng sẽ không ngần ngại ra tay trừ khử.

“Mẫu hậu xem ra ngày càng rảnh rỗi” giọng nói thản nhiên của Ngân Lưu Nhân khiến cho hoàng hậu hơi nao nao, tiếp theo đành phải cười trừ.

“Người đâu, đi gọi người bế cháu trai bảo bối của ai gia tới đây” phân phó hạ nhân bên cạnh.

“Thủy Nhu tham kiến mẫu hậu” Tiễn Thủy Nhu bế trong tay một đứa trẻ mới mấy tháng tuổi tới. Đang định hành lễ tới hoàng hậu thì bị ngăn lại “Nào, bảo bối của ai gia a, để hoàng tổ mẫu bế một cái nào” nhìn thế tử khoẻ mạnh ở trong lòng, vẻ mặt hoàng hậu cười tươi như hoa.

“Thái tử, thế tử quả thật giống con y đúc lúc còn bé” hoàng hậu đi tới phía trước Ngân Lưu Nhân nói.

“Mẫu hậu vui vẻ là tốt rồi” Ngân Lưu Nhân nhìn Tiễn Thủy Nhu, trong mắt ngờ vực.

Vinh Mai nắm lấy tay Vũ nhi vội vã chạy đến “Thiếp thân tham kiến mẫu hậu, mẫu hậu thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Đối với Vinh Mai, hoàng hậu có vẻ lạnh nhạt hơn hẳn, ôm tiểu thế tử trong lòng vui đùa, một lúc lâu sau mới nhàn nhạt nói “Đứng lên đi”

“Tạ ơn mẫu hậu” Vinh Mai nhanh chóng liếc qua thế tử trong lòng thái hậu rồi mới kéo kéo Vũ nhi, ra hiệu cho Vũ nhi thỉnh an.

“Vũ nhi tham kiến hoàng tổ mẫu” giọng nói giòn tan khiến thái hậu khẽ ngẩng lên nhìn một chút, trên mặt rốt cuộc cũng cười “Là Vũ nhi a, đứng lên đi”

“Phụ thân” Vũ nhi có vẻ rất thích Ngân Lưu Nhân, vừa đứng lên đã chạy về phía Ngân Lưu Nhân.

“Hôm nay có ngoan không?” Nhìn Vũ nhi, trong mắt Ngân Lưu Nhân cũng có một tia dịu dàng.

“Dạ có, mẫu thân nói Vũ nhi rất ngoan, phụ thân, người có thể bế con không?” Vũ nhi luôn có mong ước nhỏ nhỏ là được phụ thân bế, bởi vì phụ thân chưa bao giờ bế nàng cả, lúc nào cũng hỏi có ngoan không rồi để nàng tự chơi.

“Mai phu nhân, người xem người đã dạy ra hài tử như thế nào” mắt hoàng hậu lướt qua Vinh Mai, có ý trách cứ.

“Dạ, thiếp thân biết tội” trong lòng Vinh Mai đau xót, tất nhiên nàng biết Vũ nhi muốn được thái tử bế, nhưng thái tử lại từ chối, chẳng phải đang nói mẫu thân là nàng không được sủng ái hay sao? nhìn thế tử trong lòng hoàng hậu. Lẽ nào vì Vũ nhi là nữ nên mới không được hẳn thương yêu?

“Nào, thái tử, con xem Hạo nhi này” nói xong đưa đưa trẻ tới tay Ngân Lưu Nhân.

“khởi bâm thái tử...” trên mặt quản gia có chút do dự.

“Hử?” trông mắt lạnh lẽo của Ngân Lưu Nhân đảo qua.

“Thái tử phi nói...thân thể người khó chịu, không tiện gặp khách” lá gan thái tử phi này đúng là lớn, lại dám không coi hoàng hậu ra gì. Nhưng mà sao lại khiến thái tử sủng ái như vậy?

“Thái tử, thái tử phi cũng không phải bệnh gì nặng, chỉ là mang thai thôi, có việc gì sao?” tay hoàng hậu hơi cứng lại, lập tức giao thể tử lại cho Tiễn Thuỷ Nhu.

“Nếu nàng ta không tiện ra ngoài, vậy ai gia lại càng muốn gặp, thái tử sẽ không cấm mẫu hậu nhìn thái tử phi bảo bối của con chứ?” đứng dậy, nhìn về phía Ngân Lưu Nhân. Hôm nay nàng muốn nhìn xem bộ dạng nữ nhân này rốt cuộc như thế nào mà không coi ai ra gì.

Nói xong liền đi ra ngoài, phía sau nàng còn có cung nữ cùng thái giám.

Ngân Lưu Nhân đứng lên, đi tới bên người hoàng hậu “Để nhi thần dẫn mẫu hậu đi”

Trông mắt Tiễn Thuỷ Nhu hạ xuống, cũng ôm đứa nhỏ trong lòng đi theo.

“Mẫu thân?” Vũ nhi khó hiểu nhìn mọi người đi ra, quay đầu nhìn Vinh Mai.

Vinh Mai nhẹ vuốt mặt Vũ nhi, “Vũ nhi, sau này đừng xin phụ thân con bế có được không?” bởi vì hẳn sẽ không bao giờ bế con.

“Vì sao?” Vũ nhi bĩu môi, vẻ mặt đầy oán trách, vì sao phụ thân cho tới giờ vẫn không bế nàng? hay phụ thân không thích nàng? Tại sao lúc nào mẫu thân cũng nói Vũ nhi ngoan thì phụ thân sẽ thích Vũ nhi?

Phượng viên

Lộ Tuy Tâm khẽ híp mắt lại, ngồi ở trên giường, nửa trên mặc áo bông, phía sau còn có gối đầu, đang đọc sách trong tay.

“Thái tử, đây là thái tử phi thân thể không thoải mái của con sao?” đoàn người hoàng tiến vào nhìn thấy Lộ Tuy Tâm đang nhàn nhã đọc sách trên giường.

Không nhìn đến một đám người quỳ trên mặt đất, hoàng hậu ngồi lên ghế trong phòng, nhìn nữ nhân vẫn không chú ý tới nàng, trong lòng cảm thấy như sắp bốc hoả.

Nữ nhân này quá kiêu ngạo, cho rằng được thái tử sủng ái là không coi ai ra gì, ngay cả nàng là hoàng hậu mà cô ta vẫn không để vào mắt?

Ngân Lưu Nhân thấy Lộ Tuy Tâm, tiến đến ngồi bên mép giường, “Tuỳ Tâm, đọc vậy mắt sẽ mỏi” thấy nàng cứ nhìn chăm chăm vào sách, chưa hề ngẩng đầu lên nhìn người trong phòng, trong lòng thở dài một cái, hẳn biết mẫu hậu sẽ rất tức giận, nhưng mà...chỉ cần nàng vui vẻ, hẳn đồng ý để nàng đùa giỡn.

Hắn sẽ khiến nàng từ từ quên đi Dương Á Sơ, lâu ngày nàng nhất định sẽ cảm động.

“Thái tử?” người dịu dàng này là nhi tử của nàng? Hoàng hậu không thể tin được những gì đang diễn ra trước mắt, trong lòng thấy khiếp sợ.

“Phấn Hồng, cho ta chén nước nóng” Lộ Tuy Tâm cũng không ngẩng đầu lên mà phân phó cho vài người quỳ trên mặt đất. Ngân Lưu Nhân thấy vậy, ý cười trong mắt càng sâu, nàng chỉ quan tâm tới mấy nô tỳ này.

“Bình thân cả đi”

“Dạ” Phấn Hồng vội vàng chạy đến bên bàn, rót nước cẩn thận ra chén rồi tới bên giường.

“Đưa đây, để bản cung” lời này của Ngân Lưu Nhân vừa nói ra ngoài trừ người bên trong phòng, còn những người mới vào đều không thể tin nổi.

Mọi người đều ngây ngốc nhìn Ngân Lưu Nhân cầm lấy chén nước khê thối cho bớt nóng, đưa đến miệng nàng, mà người trên giường đã không cảm động trái lại còn tránh né: “Ta có tay”

Điện hạ cũng không để bụng, chuyện này....

Hoàng hậu lấy lại tinh thần, hít sâu vào một hơi “Thái tử, con có biết con đang làm cái gì không?” nữ tử này làm càn như vậy, đã chưa chính thức bước vào phủ thái tử, còn chưa có nhi tử, nếu như vậy sau này mà sinh hạ ra thể tử thì chẳng phải thái tử còn sủng ái hơn cả trời sao?

Không, nàng không cho phép nữ nhân này huỷ hoại nhi tử của nàng.

“Oa...oa...” Tiễn Thuỷ Nhu nhìn thấy hình ảnh trước mắt, tay liền nắm chặt lại, quên mất là nàng đang ôm nhi tử bảo bối trong lòng.

Tiếng trẻ con khóc truyền đến, Lộ Tuy Tâm như bị thu hút liền ngẩng đầu lên “Hoa ma ma, người bế đứa trẻ kia lại đây cho ta xem” Ngân Lưu Nhân rất khôn ngoan, cho dù là Vũ nhi hay con trai đều không quan tâm, vậy nàng muốn nhìn xem hãn còn có thể giả bộ đến khi nào.

“Việc này....thái tử phi...Hạo nhi chắc đói bụng rồi, thiếp thân muốn đưa về cho bảo mẫu” Tiễn Thuỷ Nhu hoảng sợ nhìn hoàng hậu, vội vàng từ chối.

“Hoa ma ma...” trong giọng nói có chút lạnh lùng.

Hoa ma ma lại nhìn qua hoàng hậu đang tức giận, trong lòng kêu trời kêu đất, vì sao thái tử phi lại cố ý chọc giận hoàng hậu vậy a?

“Dạ, nô tỳ tuân chỉ”

“Người dám, lão xước, thái tử, đây là thái tử phi của con? một nữ nhân coi thường bề trên mà lại là thái tử phi? người đâu, hôm nay ta phải giáo huấn tôn ti trật tự cho nàng ta”

“Dạ, hoàng hậu” hai ma ma vẫn đứng bên cạnh hoàng hậu tiến lên.

“Được rồi, mẫu hậu, tính tình Tuỳ Tâm chỉ là hơi lãnh đạm thôi, người cũng đừng nên tức giận, chờ mấy ngày nữa con sẽ đưa nàng tới gặp người cùng phụ hoàng” giọng nói nhàn nhạt không biết là đang vui hay đang giận, nhưng lại khiến hoàng hậu nheo mắt lại.

“Thái tử, hôm nay ai gia muốn nói cho con biết, thứ nhất, ai gia không đồng ý sắc lập nữ tử này làm thái tử phi, thứ hai, ai gia không cho phép cô ta tới gần thế tử nửa bước”

“Mời mẫu hậu hồi cung” Ngân Lưu Nhân làm như không nghe thấy lời hoàng hậu nói.

Hoàng hậu cố nén căm giận trong lòng lại, nàng phải về lập thánh chỉ sắc phong Thuỷ Nhu làm thái tử phi, như vậy cô ta cũng không thể ở lại bên cạnh thái tử, hơn nữa cái thai trong bụng cô ta nói không chừng còn là của người khác.

“Nhu nhi, con đưa thế tử cho ai gia chăm sóc là được rồi, truyền ý chỉ của ai gia, không cho thái tử phi tới gần thế tử nửa bước, con cứ yên tâm”

“Đa tạ mẫu hậu, Hạo nhi là tính mệnh của con, con sẽ không bao giờ đồng ý cho bất luận kẻ nào làm hại Hạo nhi” nói xong cố ý nhìn về phía người trên giường.

“Tốt, khởi giá hồi cung” nàng phải về bàn bạc với hoàng thượng, xem xử trí nữ nhân này thế nào.

Nhìn đám người nối tiếp nhau rời khỏi Phượng viên, Ngân Lưu Nhân phất tay bảo Tử Vân cùng mọi người lui ra. Tử Vân lo lắng nhìn người trên giường, lúc Hồng Tham lôi kéo mới lui xuống.

“Tuỳ Tâm, nàng hài lòng chưa?” Ngân Lưu Nhân nhướn mi lên, nhìn về phía người vẫn không thay đổi sắc mặt.

Lộ Tuy Tâm đặt quyển sách trong tay xuống, ngẩng đầu nhìn Ngân Lưu Nhân, khoé miệng lộ ra một tia cười “Để ta xem năng lực của thái tử đến mức nào, người có thể che chở ta được bao lâu”

“Chỉ đơn giản như vậy? Bản cung lại nghĩ Tuỳ Tâm đang thử lòng kiên nhẫn của bản cung” Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống, thờ ơ nói:

“Vì sao phải tự gây thù chuốc oán cho bản thân?”

“Gây thù chuốc oán? A, thái tử thật đúng là biết đùa” Lộ Tuy Tâm cười khê thành tiếng. Ngân Lưu Nhân, đây mới chỉ là bắt đầu thôi, chuyện hay còn ở phía sau.

Ngân Lưu Nhân vươn tay ôm lấy vai nàng, khoé miệng nổi lên một tia cười tà “Nếu như vậy có thể khiến nàng vui vẻ, vậy nàng cứ gây phiền phức cho ta đi, nhưng mà Tuỳ Tâm, đây là Thập Ngân quốc, nàng vĩnh viễn không trốn thoát được đâu, cho nên tốt nhất đừng có làm việc gì ngu ngốc”

Lộ Tuy Tâm nhìn thẳng vào hắn, khoé miệng lộ ra một tia cười, Ngân Lưu Nhân, không lâu sau người sẽ biết thôi.

Nhìn thấy nàng cười, mắt Ngân Lưu Nhân tối sầm lại, môi nhanh chóng ấ xuống dưới, Lộ Tuy Tâm quay đầu đi, tránh được hắn, môi hắn hôn lên khuôn mặt nàng.

Khê hôn một cái, nhẹ nói bên tai nàng: “Tuỳ Tâm, nàng là người của bản cung, trên đời này không có chuyện gì mà bản cung không nắm được

trong tay, cho dù chết, cũng phải để bản cung gặt đầu mới được chết”

Lộ Tuy Tâm cũng nói bên tai hắn: “Ngân Lưu Nhân, sắp tới phát sinh chuyện gì, hai ta cũng không thể biết trước, cho nên đừng có nói sớm như vậy, đây là lời khuyên của ta dành cho ngươi” nếu như lúc này hắn nhìn thấy ánh mắt kì dị của nàng, sẽ biết trên đời này thật sự có ngoại lệ

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 92: Trà Lâu Thượng Đẳng

“Không biết công tử muốn tìm loại dược liệu nào?” so với Hắc Tam và Hắc Tứ, tướng mạo Hắc Đại cao gầy hơn, da cũng tương đối trắng hơn, mà bề ngoài ưa nhìn nhất là Hắc Nhị vẫn trầm mặc chưa nói gì. Vẫn dùng ánh mắt đánh giá Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo.

“Cái chính là dược liệu này không xuất hiện ở Thiên Vũ, nên cảm thấy hứng thú muốn tìm hiểu, vì vậy cũng không biết nơi này có thứ tôi cần hay không”

“Vậy sao?” nam nhân trầm mặc hình như cảm thấy hơi hiếu kỳ.

“Thật ra huynh đệ chúng tôi chủ yếu tới nơi này là muốn kiểm tra xem thương nghiệp có giống với gia phụ nói hay không thôi” Hoàng Thạch Ngạo ngồi ngay ngắn lại, đặt chén trà trong tay xuống.

“Lệnh tôn muốn buôn bán tại Thập Ngân quốc?” hai người này cũng không tầm thường, không biết võ công tới mức nào nhưng mà dám một mình xông vào Thập Ngân quốc, chứng tỏ cũng khá can đảm.

“Nhưng gia phụ chỉ muốn mở rộng làm ăn thôi, mà thị trường Thập Ngân quốc là của Thập Ngân quốc, Thiên Vũ không có khả năng nắm thương nghiệp Thập Ngân quốc trong tay” Hoàng Thạch Ngạo nhàn nhạt nói.

Hắc Đại và Hắc Nhị híp mắt lại, ý của người này vừa nói là chỉ cần có đối tượng hợp tác thì bọn họ sẽ tự nguyện đưa bạc đến? Năm giữ Thập

Ngân quốc mà bọn họ chỉ cần buôn bán thôi sao?

“Được rồi, tại hạ cũng có hiểu biết đôi chút về dược liệu, không biết trong Long thành có đại phu nào y thuật cao minh hay không?” trong mắt Nam Cung Tuyệt loé ra hứng thú ham mê.

“Đệ đệ ta rất say mê dược liệu, cho nên đi tới đâu cũng muốn học hỏi tìm tòi. Năm ngoái đã từng chạy tới dược cốc Thiên Vũ nhưng lại phải ra về. Hai vị đừng nên để ý” vẻ mặt áy náy khiến cho Hắc Đại cùng Hắc Nhị gật đầu, tỏ vẻ không quan tâm đến nữa.

“Trước tiên hai vị công tử ở tại chỗ này, nếu có ai hỏi công tử ở đâu đến thì cứ nói là người Hắc gia ở ngoại ô Thuỷ Sầm thành” Hắc Đại thông báo.

“Đa tạ Đại công tử”

“Về phần đại phu y thuật cao minh như lệnh đệ muốn tìm thì thật ra Long thành có, nhưng đều vào làm thái y trong hoàng cung rồi. E rằng trong Long thành chỉ có đại phu bình thường thôi, công tử chắc sẽ không vừa ý” Hắc Đại trở lại từ chối yêu cầu của Nam Cung Tuyệt, hai người này bọn họ vẫn chưa tìm hiểu kỹ lưỡng, đương nhiên không thể thấy họ nói gì là làm theo ngay được.

Nhưng đây là Thập Ngân quốc, dù có chuyện gì thì họ cũng không thể thoát được.

“Còn có, nơi này là Thập Ngân quốc, không giống như Thiên Vũ, hai vị công tử cần cẩn thận đề phòng”. Hắc Nhị quan sát hai người lần thứ hai, chuyển hướng sang nam nhân bên cạnh, “Hắc Tam, hai vị công tử giao cho người thiết đãi”

“Vâng, đại ca” Hắc Tam cung kính cúi đầu nói.

“Khó khăn lắm mới vào được Long thành, người đưa hai vị công tử ra bên ngoài thăm thú một chút đi” Hắc Đại suy nghĩ một chút rồi nói.

“Đa tạ Đại công tử và Nhị công tử” Hoàng Thạch Ngạo cũng cung kính như vậy. Hắc Đại và Hắc Nhị còn lợi hại hơn cả Hắc Tam và Hắc Tứ, phải cẩn thận hơn nữa.

“Thân công tử, mời” Hắc Tam vươn tay ra về phía hai người.

Nhìn ba người rời khỏi, Hắc Nhị hơi nhíu mày lại, “Đại ca, đệ cảm giác hai người họ sẽ đem lại phiền toái”

“Ừ, nhưng thật ra họ là đối tượng có thể kết giao, nhất định có thể lực không nhỏ ở Thiên Vũ” buôn bán tại Thiên Vũ mà có hai người họ giúp đỡ nhất định sẽ kiếm được nhiều bạc, cho nên hẳn mới khách khí với bọn họ như vậy.

“Đại ca, tiểu đệ hơi lo lắng, không biết bọn họ muốn tìm cái gì?” bọn họ là thương nhân, chỉ cần ra giá hợp lý thì sẽ bán.

“Trước tiên cứ quan sát hai ngày” Hắc Đại híp mắt lại.

...

Đêm trăng tròn, ánh trăng trong trẻo thanh khiết mà lạnh lẽo chiếu trên mặt đất, lan tràn không khí lạnh dày đặc, đêm trăng mùa đông lạnh khác thường.

“Tiểu thư, hoàng hậu có vẻ rất tức giận” Tử Vân lo lắng nhìn Lộ Tùy Tâm. Tiểu thư làm như vậy với hoàng hậu, đến lúc đó hoàng hậu làm gì tổn hại tới tiểu thư thì biết làm thế nào?

Phấn Hồng âm thầm suy đoán, nàng cảm giác tiểu thư đang cố ý làm như vậy, đầu tiên là đụng chạm tới Lan phu nhân và thế tử, tiếp theo là

hoàng hậu, rốt cuộc tiểu thư muốn gì?

Lộ Tuy Tâm để mặc cho Hồng Tham và Tử Vân giúp nàng cời y phục, với vấn đề của Tử Vân, nàng chỉ mỉm cười chứ không nói.

Bây giờ nàng đã nhìn được giá trị của Lan phu nhân là bao nhiêu, quả nhiên đứng đằng sau là hoàng hậu, mà nàng cũng thành công trong việc thổi bùng sát tâm (ý muốn giết người) của hoàng hậu.

Có Ngân Lưu Nhân, vấn đề an toàn của nàng thật ra không cần lo lắng, hiện tại nàng phải nghĩ cách khiến cho hãn phải đau khổ.

Nếu nàng suy đoán đúng thì Vinh mai tuyệt đối không cam tâm để Tiễn Thuỷ Nhu cưới lên đầu cô ta, mà lúc Lan phu nhân và thế tử nảy sinh bất mãn với nàng chính là cơ hội tốt cho Vinh Mai, một người có thể diệt trừ cơ hội của Tiễn Thuỷ Nhu. Có điều...nàng không nói ra không biết Vinh Mai có nắm bắt được mà lợi dụng không, còn bốn thị thiếp nữa, nếu là người có ý đồ chắc chắn sẽ không bỏ qua cơ hội tốt như vậy, huống hồ ngày hôm nay hoàng hậu lại tức giận, thành công sau này có thể nói là một mũi tên trúng hai con chim. Vừa loại trừ Tiễn Thuỷ Nhu lại vừa gán tội danh lên đầu nàng. Có thể lấy danh nghĩa diệt trừ nàng thay hoàng hậu, đoạt được địa vị thái tử phi, cứ gì mà không làm?

Hiện tại nàng rất hiếu kỳ, cơ hội nàng cho, tuy rằng trong lòng Vinh Mai có bất mãn nhưng không biết cô ta có gan làm việc này hay không...

Vấn đề an toàn của hãn nàng không hề lo lắng chút nào cả, với tính cách của Ngân Lưu Nhân, hãn sẽ không cho phép bất kì một ai dám thách thức quyền uy trước mặt hãn, hãn chịu trăm cay nghìn đắng mới đem được nàng tới đây, không chỉ là ham muốn riêng tư của nam nhân mà hơn nữa nàng chính là chìa khoá để hãn đoạt lấy thiên hạ. Khác nào một mũi tên trúng hai con chim, huống hồ trong bụng nàng còn đang mang đứa con của hãn, hãn cẩn thận nên an toàn chắc chắn không có vấn đề. Ít nhất nàng cũng là thái tử

phi trên danh nghĩa, trong hai ngày nàng không chỉ đắc tội với Tiễn Thuý Nhu mà còn để cho cả phủ thái tử nhìn thấy rõ giá trị của nàng...khoe miệng cười nhạt, nàng chỉ gợi ý cho người ta thấy, Ngân Lưu Nhân giống như Vũ Mặc Nhiên, vĩnh viễn đánh giá thấp nữ nhân, một nữ nhân, mà đặc biệt là nữ nhân sau khi có con thì nam nhân chỉ coi nữ nhân là thứ hai, quan trọng nhất vẫn là đứa con, đây là vương mắc mà đại đa số nữ nhân gặp phải, tình cảm ruột thịt, hưởng chi trong phủ thái tử này, đứa con chính là vật đảm bảo cuộc sống cho các nàng sau này, cho nên nàng chỉ cần khơi một mối lửa, khiến họ nhìn thấy tình hình hiện tại, làm thế nào để thúc đẩy nó, sau này sẽ có kết quả. Thành thật mà nói, nàng cũng ngạc nhiên, suy nghĩ của nàng lại đúng như vậy, nàng muốn nhìn xem Ngân Lưu Nhân có thờ ơ với nữ nhân được nữa hay không?

Không có chứng cứ thì làm sao buộc tội, nàng cũng không bị thiệt.

Đây là lòng người, một suy nghĩ sẽ vĩnh viễn mang đến hiệu ứng liên hoàn...

Lộ Tuy Tâm đột nhiên giật mình, nàng cảm giác cái thai trong bụng đang đập, cúi đầu nhìn bụng mình.

“Sao vậy? Tiểu thư?” Tử Vân khó hiểu khi thấy tiểu thư đột nhiên nhìn bụng, ánh mắt cũng nhìn theo, trong lòng âm thầm gật đầu, bụng tiểu thư càng ngày càng lớn ra.

Hồng Tham cũng nhìn thấy động tác của Lộ Tuy Tâm, cái thai có gì không ổn sao?

“Tiểu thư?” Tử Vân nói to hơn một chút.

Lộ Tuy Tâm từ từ đến bên giường, hai tay nhẹ nhàng đặt lên bụng “Vừa rồi ta cảm giác thai nhi bên trong đang đập” thật là thần kỳ, chỉ trong khoảnh khắc mà bỗng nhiên nàng muốn rơi nước mắt, bởi vì đứa con đang sống an toàn trong bụng của nàng.

“Thật sao? Oa, thật muốn biết là thiếu gia hay tiểu thư quá” Tử Vân vui vẻ nói.

“Khởi bẩm thái tử phi” giọng nói từ bên ngoài truyền đến khiến cho Lộ Tuy Tâm lấy lại tinh thần, sắc mặt trở nên lãnh đạm.

Dùng ánh mắt nhìn về phía Phấn Hồng, Hồng Tham để họ hiểu ý, gật đầu rồi nói: “Thái tử phi đã ngủ rồi, Hoa ma ma có chuyện gì sao?”

Phấn Hồng liếc nhìn Lộ Tuy Tâm, Lộ Tuy Tâm gật đầu!

“Vào đi” Phấn Hồng nói to lần thứ hai.

“Dạ” đẩy cửa ra, Hoa ma ma bưng chén thuốc bổ vào.

“Hoa ma ma, ngồi xuống đi, ta muốn hỏi người vài điều” nhìn thấy người bưng chén thuốc đi đến đầu giường, Lộ Tuy Tâm khẽ khép hờ mắt rồi nói.

Hoa ma ma lập tức quỳ gối xuống mặt đất “Nô tỳ không dám, xin thái tử phi cứ hỏi, nô tỳ biết sẽ trả lời”

“Tốt, đứng lên đi”

“Đa tạ thái tử phi” Hoa ma ma từ từ đứng lên, bưng chén thuốc đi tới, Lộ Tuy Tâm phất tay: “Cứ để xuống, ta sẽ uống sau”

“Dạ”

“Người và ba người kia đều từ trong cung ra?”

“Dạ. nô tỳ là từ trong cung thái tử”

Vậy là Ngân Lưu Nhân rất tín nhiệm những người này? Lộ Tuy Tâm nhướn mi lên “Nói cho ta nghe một chút về Lan phu nhân”

Hoa ma ma quỳ trên mặt đất: “Thái tử phi, bốn người nô tỳ là do thái tử ban cho thái tử phi, tất nhiên sau này sẽ đi theo thái tử phi, mà thái tử lại sủng ái thái tử phi như thế, địa vị hoàng hậu trong tay người vô cùng vững chắc. Nhưng mà...” ngẩng đầu nhìn người trên giường, nhẹ cắn môi “Nhưng mà nô tỳ có một câu muốn khuyên thái tử phi, người đừng nên động tới Lan phu nhân”

Lộ Tuy Tâm uống một ngụm thuốc từ chén, nghe xong nhíu mi lại, tỏ ý không hiểu.

Hoa ma ma nói tiếp: “Mẫu thân của Lan phu nhân không chỉ là chính thất của thừa tướng đại nhân, mà còn là muội muội của hoàng hậu, hơn nữa Lan phu nhân lớn lên từ nhỏ cùng thái tử, cho nên cũng có chút đặc biệt với thái tử, cho nên Lan phu nhân mới được sinh hạ thế tử, thái tử phi nên cố sức tránh Lan phu nhân càng xa càng tốt”

“Đa tạ ma ma, ta biết rồi, người lui ra đi” đây chính là cái nàng muốn.

“Dạ”

Cung kính bưng chén thuốc lui xuống.

Phấn Hồng đóng cửa lại “Cạch...” thân thể đột nhiên chấn động, ánh mắt không thể tượng tưởng nổi! Hồng Tham cũng nhướn mi lên, hoảng sợ kêu: “Là chủ...” liền lấy tay che miệng lại.

Lộ Tuy Tâm nhìn thần sắc hai người, sắc mặt ngưng trọng “Tử Vân”

“Dạ” Tử Vân cầm lấy một tấm ván gỗ, Hồng Tham cũng rút lấy một chén nước tới.

Lộ Tuy Tâm dùng ngón trỏ viết: “Chuyện gì xảy ra?”

Phấn Hồng trả lời: “Vừa rồi nô tỳ nghe thấy giọng nói của chủ tử”

Lộ Tuy Tâm nhíu chặt mày lại: “Nam Cung Tuyệt? Các người có nghe lầm không?”

Phấn Hồng chiu chặt mày: “Không đâu, tiểu thư, đây là ám hiệu của được cốc, chỉ có người được cốc mới biết, chúng ta nghe rõ bên tai, chủ tử không chỉ tại Thập Ngân quốc mà còn đang ở Long thành”

Lộ Tuy Tâm im lặng suy nghĩ, thật sự là Nam Cung Tuyệt?

Mà lúc này bên trong Long thành, Nam Cung Tuyệt cầm lấy một thứ không rõ là gì nhét vào trong ngực.

“Thế nào?” Hoàng Thạch Ngạo lo lắng hỏi.

“Không thể truyền tin được nhiều, nếu như các nàng ở chỗ này nhất định sẽ nghĩ ra cách liên lạc với ta, trên người ta có mùi hương được chế đặc biệt, chỉ cần các nàng ở đây là được rồi” Nam Cung Tuyệt trả lời.

“Vậy là tốt rồi, người thấy thế nào?” cái hấn hỏi chính là về tin đồn thái tử phi kia.

Nam Cung Tuyệt hơi nhíu mày: “Thời gian vô cùng phù hợp, vừa tròn mang thai năm tháng”

“Việc này thật lạ, theo ta tính toán, rõ ràng nàng mới mang thai được hơn trăm ngày, trừ phi...” thân thể Nam Cung Tuyệt chấn động, không, không thể nào, nàng không thể chịu được đau đớn của dịch tâm được.

“Trừ phi gì?” Hoàng Thạch Ngạo thấy Nam Cung Tuyệt lắc đầu liền thấy sốt ruột.

“Không, điều đó không có khả năng, Ngạo, ngày mai chúng ta lại đi xem, nếu như hai tỷ nữ của ta có thể hành động thì nhất định sẽ chờ trên phố, chúng ta chỉ cần ở nơi nào dễ gặp là được”

“Người nói cái gì không có khả năng?” Hoàng Thạch Ngạo truy hỏi tới cùng.

“Việc này...ta phải xác định lại mới biết được” Nam Cung Tuyệt hoảng hốt, dịch tâm do hãn nghiên cứu bào chế ra, ngoại trừ hãn và tứ đại tỳ nữ thì không một ai biết, hãn chỉ dám thử trên động vật, thay đổi vài loại để xem phản ứng. Máu toàn thân chảy ngược, kinh mạch nghịch chuyển, khiến cho người ta đau đớn đến chết không thể chịu đựng nổi. Huống chi thân thể sau khi tỉnh lại phải mất nhiều năm mới khôi phục được, cũng có thể cả đời không trở lại như cũ, cho nên hãn đã thẳng tay huỷ phương thuốc này đi, mà không biết sau lần thử đó có còn chút dược nào hay không? cẩn thận nghĩ lại, trong lòng kinh hãi, mỗi lần hãn đều giao cho Phấn Hồng giữ, như vậy còn lại vài viên...vừa lúc ở trên người Phấn Hồng, vậy...

“Tuyệt?” Hoàng Thạch Ngạo cũng cảm thấy có chuyện gì đó xảy ra.

“Ngạo, ta không muốn nghĩ đến nữa” Nam Cung Tuyệt hầu như kinh ngạc, rốt cuộc sức chịu đựng của nàng tới mức nào?

...

Phượng viên

“Mặt trời hôm nay thật đẹp, tuy rằng hơi lạnh” Tử Vân vui mừng nói.

“Đúng vậy, tiểu thư, khí trời tốt như vậy, sao không ra ngoài đi dạo một chút?” Phấn Hồng đỡ Lộ Tuy Tâm ra vườn.

“Hoa ma ma”

“Dạ, thái tử phi”

“Chúng ta ra ngoài phủ một lát”

“Việc này...” đi dạo trong phủ không được sao?

“Sao? Phải đi xin chỉ thị của thái tử?” Ngân Lưu Nhân vào triều sớm nên giờ này có lẽ sẽ không về, chắc tầm giữa trưa, xem ra hoàng đế Thập Ngân quốc cũng chỉ là hư danh.

“Không...không phải, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị” nàng sẽ cho nhiều thị vệ đi theo.

“Không cần, chẳng lẽ thị vệ ngoài cửa chỉ để đẩy cho đẹp?” nàng không tin người trong Phượng viên này lại không nhìn chăm chú vào nàng.

“Đây...” Hoa ma ma liếc qua nhìn Quế ma ma.

Lộ Tuy Tâm không đợi nàng trả lời, trực tiếp đi ra ngoài.

Long thành là một trấn tương đối rộng lớn, có nhiều đường phố ngang dọc, nhà đều cao ngất, lầu gác nối liền nhau, hai bên đường buôn bán tấp nập, đủ loại cửa hàng khác nhau, dù bây giờ mới là sáng sớm nhưng các cửa hàng cũng đã mở cửa, người đi đường càng rộn ràng, vô cùng náo nhiệt, các gánh hàng rong bày bán, lớn giọng mời chào...

Trong một con hẻm nhỏ có một trà lâu, cũng không lớn lắm, bề ngoài không hề hoa lệ nhưng lại mang vẻ lịch sự tao nhã cùng nhẹ nhàng khoan khoái, đem đến cho người ta cảm giác muốn đi vào bên trong, Nam Cung Tuyệt cùng Hoàng Thạch Ngạo đang ngồi trong đại sảnh uống trà.

Sáng sớm hai người đã xuống đường đi dạo, đi thẳng tới trà lâu này, Hắc Tam nhìn hai người họ, hơi nhíu mày lại, hạ giọng nói: “Trà lâu này là do Tam vương gia mở”

Cái gì? Nam Cung Tuyệt hơi nhíu mày, không thể nào, sao lại khéo như thế? lại chọn đúng địa bàn của người ta?

Hắc Tam thấy động tác của Nam Cung Tuyệt, cho rằng hấn sợ “Hai vị không cần lo lắng, bây giờ là lúc lâm triều, sẽ không gặp phải Tam vương

gia ở chỗ này đâu”

“A, có Hắc công tử ở đây, chúng ta không phải lo lắng gì nữa rồi, chỉ là nghe nói gần đây Thái tử Thập Ngân quốc có mang về một vị thái tử phi” về mặt Hoàng Thạch Ngạo lộ ra tò mò.

Hắc Tam nhìn ra bốn phía, xác định không có ai chú ý tới bọn họ thì mới hạ giọng nói: “Việc này ta cũng không rõ ràng”

Thấy hành động của Hắc Tam, Hoàng Thạch Ngạo nâng chén trà lên che đậy tinh quang trong mắt, xem ra Thái tử Thập Ngân quốc đúng là nhân vật đặc biệt, ngay cả Hắc Tam cũng nể sợ hãn như vậy.

...

“Thái tử phi, ngài cẩn thận một chút, đừng đi vào chỗ trơn” Hoa ma ma theo sát đằng sau, lo lắng nói.

Lộ Tuy Tâm không ngời kiêu mà thong dong đi bộ trên đường, ngắm nhìn phố xá náo nhiệt ở đây, trong lòng lại nhớ đến tình cảnh lúc lần đầu tiên nàng và Tử Vân ra khỏi Lộ vương phủ, rồi tới Du nhiên cư gặp Dương Á Sơ, khi đó nàng không hề nghĩ đến mình lại có mối nhân duyên với hãn như vậy.

Mà bây giờ nàng đang ở một nơi rất xa, có đứa con trong bụng, nhưng lại không có hãn ở bên người nàng!

Lúc mọi người không chú ý, Tử Vân đổi chỗ cho Hồng Tham.

Tử Vân tiến lên đỡ lấy Lộ Tuy Tâm “Tiểu thư, người có muốn ăn chút gì không a? Người cũng mới ăn sáng được một chút”

“Chuyện này... Thái tử phi, đồ ăn bên ngoài không tốt a”

Phấn Hồng nhìn xung quanh, trong lòng mừng như điên nhưng trên mặt không dám biểu lộ ra ngoài.

“Cái tên này thật là kỳ lạ, trà lâu thượng đẳng, có phải chuyên sử dụng trà thượng đẳng không a?” hiếu kỳ hỏi Hoa ma ma.

“Trà lâu thượng đẳng? A...có...thái tử phi, nếu không vào trong đó dùng chút điểm tâm?” đây là trà lâu của Tam vương gia nên nàng rất yên tâm, thái tử phi ra ngoài chắc chắn sẽ ăn cái gì đó, ăn chỗ khác thì mới đáng lo chứ trà lâu thượng đẳng thì tất nhiên là tốt rồi.

Lộ Tuy Tâm nhìn Hoa ma ma “Trà lâu thượng đẳng? không biết có gì đặc biệt không, vậy chúng ta đi tìm tiếp xem có trà lâu nào khác”

“Thái tử phi, người vào trà lâu này có được không? Đừng làm nô tỳ lo lắng, nếu đồ bên ngoài không sạch sẽ, ngài ăn thì nô tỳ gánh không nổi a” Hoa ma ma bước lên cầu xin.

Lộ Tuy Tâm dừng lại không đi tiếp, nghiêng người nhìn Hoa ma ma: “Thế trà lâu này không làm người lo lắng?”

“Đây...trà lâu này là của Tam vương gia, còn hơn bên ngoài, tất nhiên nô tỳ an tâm hơn phần nào”

“Tam vương gia?” Lộ Tuy Tâm lẩm nhẩm rồi lắc đầu “Thôi không cần, tránh khỏi làm phiền người nhà”

“A, thái tử phi, người cứ vào đi, nghe nói điểm tâm trong trà lâu này là tuyệt nhất kinh thành”

Hoa ma ma nhanh chóng quỳ trên mặt đất: “Thái tử phi, ngài đừng làm khó cho nô tỳ, xảy ra chuyện gì nô tỳ đảm đương không nổi”

Thấy Hoa ma ma quỳ trên mặt đất, một đoàn thị vệ và tỳ nữ cũng quỳ theo.

Lộ Tuy Tâm hạ tròng mắt xuống, kiềm chế vui sướng lại, cùng mấy người Phấn Hồng đi vào trà lâu.

Hoa ma ma như trút được gánh nặng, cũng đứng dậy đi vào theo, trong lòng cảm thấy vui mừng, càng cung kính hơn.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 93

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 94: Gặp Mặt

Trà lâu thượng đẳng đột nhiên xuất hiện một nữ nhân, lại còn là nữ nhân đang mang thai! Cho nên khách nhân lúc này đều ngậy ra.

Nhưng sau khi nhìn thấy y phục trên người đám thị vệ cùng nô tỳ thì đều cúi đầu không dám nhìn nữa.

Trong lòng đều thầm suy nghĩ, vẻ mặt lãnh đạm, nữ nhân cao ngạo này chính là thái tử phi mà khiến Thập Ngân quốc sôi sục nhất hiện nay? Nhưng mà có thể lọt vào mắt thái tử chẳng phải đều là khuynh quốc khuynh thành sao? Vì sao bề ngoài thái tử phi cũng không phải tuyệt sắc gì? thậm chí còn kém hơn cả hai vị trác phi.

Mặc dù vô cùng hiếu kì nhưng lúc này không một ai dám phát ra tiếng động gì cả.

Chưởng quỹ nhìn thấy người đến cũng quan sát rất nhanh, tiếp theo cùng với những người trong trà lâu quỳ xuống mặt đất: “Nô tài tham kiến thái tử phi, thái tử phi thiên tuế thiên tuế thiên tuế”

Khách nhân bên trong trà lâu thấy chưởng quỹ hành lễ cũng quỳ xuống theo, cả Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo cũng bị Hắc Tam kéo xuống cùng quỳ.

Trong lòng Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo cảm thấy phức tạp, thật sự là nàng?

Lộ Tuy Tâm khẽ nhìn lướt qua Phấn Hồng và Hồng Tham đang kích động, hai người sau khi nhìn thấy ánh mắt của nàng mới khôi phục lại như bình thường.

Đi tới một cái bàn cách đó không xa ngòi xuống, ra hiệu cho Hoa ma ma để mọi người đứng lên.

“Thái tử phi cho phép mọi người bình thân. Chưởng quỹ, ông dẫn ra đi tới phòng bếp, thái tử phi muốn dùng điểm tâm”

“Dạ, nô tài tuân mệnh”

Mọi người trong trà lâu lại ngòi vị trí cũ, cúi đầu ăn đồ ăn trên bàn, không ai dám phát ra tiếng động gì.

“Các người lui xuống cả đi, để các vị ma ma và hai nha hoàn ở đây là được rồi” Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng lên tiếng, tại bên trong trà lâu này đều yên lặng không một tiếng động, những người còn lại đến ăn còn không dám.

Thị vệ và nha hoàn sau khi nhìn nhau mới cùng nói: “Vâng”

Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo ngòi ở dãy bàn bên cạnh đều cúi đầu xuống...

Lộ Tuy Tâm vẫn chưa từng nhìn về phía hai người, chỉ yên lặng ngòi ở đằng kia, nếu có cũng chỉ nhìn qua Phấn Hồng.

Thấy Phấn Hồng cũng khép hờ mi...

Quế ma ma tự mình đun nước sôi, Hoa ma ma cũng đem điểm tâm tới “Thái tử phi, người dùng cái này trước đi”

Lộ Tuy Tâm lấy thìa gắp một miếng bỏ vào trong miệng, Tử Vân thấy thế vội cầm chiếc khăn lụa để Lộ Tuy Tâm ăn xong thì lau miệng. Cầm lấy

chén nước trong tay Quế ma ma uống một ngụm.

“Cũng không ngon lắm, đây mà cũng là điểm tâm? Đi thôi” lời này vừa nói ra đã làm cho cả người chưởng quỹ cứng đờ, thái tử phi nói ăn không ngon? đây...đây...thái tử phi muốn tới phá? mặc dù trong lòng nghĩ vậy nhưng chưởng quỹ không dám biểu hiện gì ra ngoài cả, chỉ thầm nghĩ thôi, Vương gia mà trở về dám chắc sẽ bị chọc tới tức điên, đại trù* ở đây là do Vương gia đã tìm mọi cách đoạt lấy từ trà lâu khác. Chính vương gia ăn còn khen ngợi không ngớt, bây giờ chỉ bằng một câu nói của thái tử phi chẳng khác nào tát một cái vào mặt vương gia a.

*Đại trù: Đầu bếp

Ô...hắn cũng phải hoàn thành nhiệm vụ mà vương gia giao cho, chỉ cần lời này của thái tử phi truyền ra ngoài...chưởng quỹ toát mồ hôi lạnh...

“Chuyện này...” Hoa ma ma cũng ngẩn ra, tiếp theo thở dài, thái tử phi làm vậy sẽ đắc tội với Tam vương gia mất.

“Đi thôi” Lộ Tùy Tâm không để ý tới mặt mày chưởng quỹ xanh mét đứng bên cạnh Hoa ma ma, từ tốn đi ra ngoài.

Tử Vân cầm lấy chiếc khăn lụa ở trên bàn lên, xoay người lại, nhưng lúc xoay người không chú ý có Phương ma ma đang đi lên nên đụng phải, đột nhiên mất trọng tâm nên tiện tay với lấy nha hoàn bên cạnh, rốt cuộc hai người đều ngã trên mặt đất

“A...” nằm sấp xuống,... “Ui da, cô nương! Người làm ta đau quá” Phương ma ma cũng bị hù nháy dựng lên, nàng không đoán trước được Tử Vân cô nương lại đột nhiên xoay người như thế cho nên mới không phản ứng kịp mà va phải,... nhìn hai người trên mặt đất, nàng liền đi tới đỡ họ dậy, thầm nghĩ trong đầu, thái tử phi chắc sẽ không trách tội nàng chứ? nàng hoàn toàn không biết a!

Lộ Tuy Tâm nghe thấy tiếng động phía sau lưng thì quay đầu lại, thấy Hồng Tham và Hoa ma ma đang tiến lên đỡ Tử Vân cùng một nha hoàn khác đứng dậy, nhíu mày lại: “Chuyện gì xảy ra vậy?”

Phương ma ma đang đỡ Tử Vân thì nghe thấy giọng nói không vui của Lộ Tuy Tâm, trong lòng căng thẳng, vội vã quỳ trên mặt đất: “Khởi bẩm thái tử phi, nô tỳ không biết trước Tử Vân cô nương đột nhiên xoay người, cho nên không tránh kịp, nên...nên mới khiến cô nương ngã”

Mà nha hoàn vẫn chưa rõ tình huống xảy ra run run cả người nói: “Bẩm...thái tử phi, nô tỳ cũng không biết chuyện gì xảy ra”

Quế ma ma bước lên phía trước giúp Hồng Tham đỡ Tử Vân dậy, thấy vết xước trên tay Tử Vân “Tay cô nương chỉ là hơi xước da thôi, thái tử phi, không có gì đáng ngại”

“Tử Vân, có sao không?” Lộ Tuy Tâm quan tâm hỏi.

“A...đau quá...tiểu thư, không sao....Tử Vân không có việc gì” sau khi được đỡ lên, viền mắt Tử Vân đã hơi hơi đỏ, nước mắt chực trào ra nhưng ngoài miệng lại nói không có gì. Quế ma ma cũng thật là tinh, suýt nữa nhìn ra tất cả rồi, nhưng mà...hì hì...nàng giúp được tiểu thư thì có chút đó đáng là gì..

Lộ Tuy Tâm không nói thêm lời nào, xoay người đi ra ngoài...

Bên trong trà lâu lại sôi sục sau khi thái tử phi rời khỏi.

“Thái tử phi vừa nói điểm tâm ở đây không ngon”

“Đúng vậy...tôi cũng nghe thấy thế.”

“Điểm tâm nơi này là đệ nhất Long thành...thế mà thái tử phi lại nói không ngon?”

“Hay là điểm tâm này đúng là thật là không được ngon lắm?”

“Đúng...”

“Nhưng mà bề ngoài thái tử phi...”

“Xuyt...ngươi không muốn sống nữa à”

“Ừ...ừ...”

“Đó là thái tử phi?” Hắc Tam nhíu mày, hẳn còn tưởng là một mỹ nhân tuyệt sắc chứ, mắt nhìn của thái tử cũng chẳng ra sao cả.

Nam Cung Tuyệt nhìn Hắc Tam, nâng chung trà lên nhấp một ngụm. Khoé mắt liếc qua tiểu nhị đang đi tới, cười rồi nói: “Chúng ta đi dạo phố xá một lát, trà cũng đã uống rồi, điểm tâm cũng ăn rồi”

“Ừm...được...đi thôi” Hắc Tam lấy ít bạc vụn đặt lên mặt bàn.

Nam Cung Tuyệt cũng đứng dậy, cố ý che cho Hoàng Thạch Ngạo. Hoàng Thạch Ngạo hơi khom người nhặt chiếc khăn lụa dưới chân bàn, bỏ vào trong ngực.

Sau khi đi trên đường một lúc, Nam Cung Tuyệt mượn cơ trở về nghỉ ngơi, buổi chiều sẽ đi tiếp. Đúng lúc Hắc Tam cũng không muốn lại đi loanh quanh nữa nên ba người trở về nơi nghỉ.

“Ngân Lưu Nhân phái cao thủ ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, cho nên không thể phát tín hiệu” trong mắt Nam Cung Tuyệt trở nên lạnh lẽo, muốn tới gần nàng là việc không có khả năng.

Hoàng Thạch Ngạo gật đầu “Chẳng trách lúc nàng đi ra ngoài, thị vệ hạ nhân ở phía sau thì không nói, còn có hai cao thủ không hề thua kém chúng ta đi theo ẩn nấp” sắc mặt cũng trở nên ngưng trọng.

“Được rồi, người xem chiếc khăn này có gì đó bí mật không?”

Nam Cung Tuyệt nhìn chiếc khăn, không nói từ nào, đặt khăn trên mặt bàn, lấy lọ thuốc bột từ trong ngực ra rắc vào một chén nước, dùng ngón trỏ khuấy đều, sau đó nhẹ nhàng đổ nước bên trong lên trên mặt khăn.

Chiếc khăn lụa màu trắng hiện lên chữ, không đến một phút sau đã hiện chữ lên rõ ràng.

“Nàng đúng là một nữ tử hiếm thấy, cứng rắn đến đáng sợ” một lúc lâu sau Nam Cung Tuyệt mới than nhẹ.

“Vậy dịch tâm là thứ gì?” Hoàng Thạch Ngạo cảm thấy khó hiểu.

Thần sắc Nam Cung Tuyệt có phần hoảng hốt: “Máu chảy ngược, kinh mạch dịch chuyển, đó cũng là nguyên nhân vì sao nàng lại mang thai được hơn năm tháng”

Hoàng Thạch Ngạo trợn trừng mắt “Việc này...”

“Trước kia ta luyện võ từng bị tẩu hoả nhập ma, cho nên mới nghiên cứu dịch tâm, ta cho nhiều loại động vật dùng thuốc thì kết quả có thể thay đổi máu và kinh mạch, nhưng dùng xong không khác nào lại bị tẩu hoả nhập ma một lần nữa. Mà đau đớn thế nào chắc không cần ta nói người cũng rõ”

“...” Hoàng Thạch Ngạo chấn động, không cần nói thêm hẳn cũng hiểu chuyện gì xảy ra, nàng có thể chịu đựng được đau đớn dẫn vật đó?

Nam Cung Tuyệt cầm lấy khăn lụa: “Ngạo, nếu hiện tại tạm thời nàng được an toàn, vậy chúng ta cứ theo lời nàng đi chuẩn bị đi”

“Vậy còn giải dược của Hiên vương?”

“Có đan dược của ta, tạm thời hẳn không có gì đáng lo ngại, bây giờ việc cấp bách là nghĩ ra cách cứu nàng” Nam Cung Tuyệt nói quả quyết.

“Được, vậy chúng ta hiện tại phải nghĩ ra cách khiến những người Hắc gia này không đề phòng, để lại được đến đó lần nữa” Hoàng Thạch Ngạo ngồi xuống suy nghĩ.

Phủ thái tử

Một thân ảnh màu vàng đi tới chiếc cầu hình cong, đằng sau còn có hai nha hoàn.

“Tham kiến Lan phu nhân” thân ảnh màu vàng đi vào trong nhã đình, cúi người thỉnh an Tiễn Thuỷ Nhu. Nha hoàn phía sau nàng cũng quỳ xuống thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến Lan phu nhân”

“Đứng lên đi” Tiễn Thuỷ Nhu lạnh nhạt nói, đứng dậy đi ra phía bên ngoài, theo sát phía sau là bốn nha hoàn. Mà nha hoàn của nàng ngay cả liếc mắt nhìn thân ảnh màu vàng cũng không có.

Đợi đến khi Tiễn Thuỷ Nhu đi qua cầu, thân ảnh màu vàng mới dám ngẩng đầu lên. Khuôn mặt tròn trịa trắng như tuyết, đôi mắt sâu như hồ nước, chỉ có môi là đang mím lại, trong mắt ánh lên một tia quật cường cùng không cam lòng.

“Đông chủ tử” nha hoàn phía sau vội vã đỡ nàng dậy rồi ngồi lên ghế.

“Chủ tử, ngài nhìn” một nha hoàn chỉ vào một chỗ khác, hoá ra người Thu Các cũng tới đây, chỉ thấy nàng cũng khom người trước Tiễn Thuỷ Nhu nhưng được Tiễn Thuỷ Nhu đỡ lên, mà bốn tỳ nữ phía sau cũng quỳ gối hành lễ với Thu nhi.

Đông nhi nắm chặt chiếc khăn trong tay, rũ mi mắt xuống, tự nói cho chính mình, một ngày nào đó, nàng sẽ khiến những người này không dám làm như vậy với nàng nữa. Chỉ vì Thu các có thai, cho nên những người “mắt chó thấy người thập” này mới khinh thường nàng như vậy.

Người vốn đang đi tản bộ bên hồ nhìn thấy được người bên trong đình, vội vã đi tới: “Đông nhi, đã lâu không gặp cô” Thu nhi chào hỏi người đang ngồi.

Khoé miệng Đông nhi khẽ nhếch, vẻ mặt tươi cười sáng ngời: “Nào, Thu nhi, bây giờ cô cũng khác ngày trước rồi, mau ngồi xuống”

Tỳ nữ phía sau Thu nhi liền lấy một tấm đệm mềm đặt lên trên mặt ghế, Thu nhi ngồi xuống rồi ngẩng đầu lên cười với Đông nhi.

“Tại mang thai nên tôi cũng ít đi lại, cho nên mới chưa gặp cô” vẻ mặt cười thẹn thùng, nhưng dường như mang theo thảo mãn cùng kiêu ngạo.

Bây giờ thân phận cô không giống với chúng tôi, cho nên trong mắt đâu có coi ai ra gì. Đông nhi âm thầm mỉa mai, nhưng vẻ mặt vẫn cười vui vẻ.

“A, bây giờ thân thể Thu nhi không giống như lúc trước, Thu nhi mệnh tốt, nhất định sẽ sinh ra một thế tử, đến ngày nào đó thái tử đăng cơ, Thu nhi cũng trở thành một trong tứ phi, sánh ngang với Lan phu nhân, Mai phu nhân a”

“Thu nhi nào có mệnh tốt như vậy” nhưng vẻ mặt đỏ ửng của nàng đã tiết lộ niềm vui sướng trong lòng. Một trong tứ phi, sánh ngang với Lan phu nhân, Mai phu nhân? đây chính là giấc mộng sâu kín nhất trong lòng nàng, cho nên nàng là người mong muốn hơn ai hết đứa trẻ trong bụng nàng là thế tử.

Đông nhi nhìn vẻ mặt đỏ ửng của Thu nhi, mở to mắt rồi cười khẽ: “Có, đến lúc đó Thu nhi nhớ đừng có quên Đông nhi này là tốt rồi” tia sáng trong mắt khiến cho Thu nhi cảm thấy có chút hư vinh. Phảng phất nhưng nhìn thấy hình ảnh cao cao tại thượng của nàng.

Lộ Tuy Tâm trở lại phủ thái tử, trong lòng rất vui sướng. Bất chợt nàng nhìn thấy người ở bên trong nhã đình. Hơi hạ tròng mắt xuống, nhìn Phần

Hồng.

Phấn Hồng ho nhẹ một tiếng khiến người bên trong đình giật mình, lấy lại tinh thần.

Hai người kinh ngạc, mắt nhìn chăm chú, là thái tử phi, trong mắt Thu nhi hoảng sợ, mà còn lại Đông nhi đang nhìn về mặt của Thu nhi “Thu nhi, người sao vậy, chúng ta mau thỉnh an thái tử phi” Thu nhi sợ thái tử phi? Nghĩ như vậy Đông nhi nắm lấy tay cô ta, toàn thân Thu nhi run lên một chút, gắng sức lấy lại bình tĩnh.

Đông nhi kéo Thu nhi đi qua cầu.

Lộ Tuy Tâm nhìn thấy hai người, mắt sáng ngời, khoé miệng cũng lộ ra ý cười không rõ.

“Tham kiến thái tử phi, thái tử phi kim an” Đông nhi kéo Thu nhi quỳ xuống mặt đất. Thu nhi vội vã che bụng lại. Nhìn về phía Đông nhi, sau khi nhìn thấy về mặt cô ta cũng hoảng sợ như vậy thì mới bình thường trở lại.

“Người tên là gì?” Lộ Tuy Tâm như bị thu hút, nhìn chăm chú vào Đông nhi quỳ trên mặt đất.

“Bẩm thái tử phi, thiếp thân là Đông nhi tại Đông các” Đông nhi cúi đầu, trên mặt có chút bối rối.

“Ngẩng đầu lên cho ta nhìn” giọng nói lạnh nhạt vang lên trên đầu Đông nhi, rung mình một cái, thái tử phi này nàng cũng có nghe đồn, thái tử sủng ái nàng ta vô cùng không ai sánh kịp, thậm chí còn không coi hoàng hậu ra gì, thế tử của Lan phu nhân mà còn được thái tử đồng ý đem cho ma ma của nàng học tập, khiến hoàng hậu tức giận quở trách ngay tại chỗ, nhưng thái tử vẫn không bị ảnh hưởng chút nào, vẫn ân sủng nàng.

Đông nhi ngẩng đầu nhìn Lộ Tuy Tâm! Trong mắt hoảng loạn ẩn dấu đang xem xét kỹ lưỡng.

Lộ Tuy Tâm nhìn rồi dời đi nơi khác, chuyển tới Thu nhi vẫn đang run run: “Người có phải là Thu nhi đang mang thai?”

Thu nhi không quên được sắc mặt lạnh lùng băng giá của thái tử phi lúc muốn thế tử Lan phi nhân. Cho nên mới thấy rùng mình, thái tử phi ngay cả Lan phu nhân cũng dám động đến, hơn nữa là quang minh chính đại đắc tội, huống hồ nàng mới chỉ là một thị thiếp nhỏ. Tuy rằng trong bụng nàng đang mang hài tử nhưng vẫn chưa sinh ra, mà nàng cũng chỉ là thị thiếp, thái tử phi muốn mạng nàng là chuyện rất dễ dàng, nói vậy thái tử cũng không có cách nào ngăn được?

“Vâng...vâng...thiếp thân là Thu nhi...”

“Để bảo vệ an toàn cho đứa con của người thì cần phải chú ý thật kỹ, tuyệt đối đừng...” chưa nói xong thì Thu nhi đã sợ hãi dập đầu thật mạnh nói: “Đa...đa...đa tạ thái tử phi đã...chỉ bảo”

“Hoa ma ma, ta cũng mệt rồi, trở về Phượng viên nghỉ ngơi” nhẹ bước đi, người quỳ trên mặt đất lại cúi xuống lần thứ hai.

“Dạ, thái tử phi” Hoa ma ma cung kính trả lời.

Hai người quỳ trên mặt đất không dám ngẩng đầu, mà trong đầu Đông nhi vẫn vang lên câu nói của thái tử phi, suy đoán...

Còn lại Thu nhi lấy hai tay che cho bụng, cảm thấy hoảng sợ, ý thái tử phi là gì? Cô ta muốn hại đứa con của nàng?

Phượng viên

“Tiểu thư...” Phấn Hồng muốn nói gì đó nhưng vẫn chần chừ.

“Phấn Hồng, lấy đàn lại đây, ta muốn gảy đàn” nhìn thấy Nam Cung Tuyết và Hoàng Thạch Ngạo, trong lòng nàng nảy sinh một niềm hy vọng mãnh liệt! Nàng sẽ chờ đến khi nhìn thấy Ngân Lưu Nhân đau khổ.

“Gảy đàn?” Phấn Hồng hơi kinh ngạc, lời tối qua tiểu thư viết cho chủ tử là có ý gì?

“Để nô tỳ đi lấy” Tử Vân không biết tại sao hôm nay tâm tình tiểu thư lại tốt như vậy, từ sau khi tiểu thư chia cách với cô gia, đây là lần đầu tiên thấy tiểu thư cười vui vẻ, cho nên nàng cũng rất vui, cho dù tiểu thư muốn gì bọn họ cũng sẽ cố hết sức để làm.

Những hòn giả sơn phối hợp với nhau tạo nên vách chắn bốn phía, bởi đang là mùa đông nên cây cối trong viện có chút đìu hiu.

Lộ Tuy Tâm ngồi dưới ánh mặt trời, đón lấy gió lạnh, tập trung gảy đàn...

Ngân Lưu Nhân ngăn hạ nhân hành lễ lại, mà bên cạnh hắn là Ngân Sầm Nhân, theo sau là Ám Dạ và Lưu Tinh đã lâu chưa xuất hiện. Bốn người đứng ở một nơi, nhìn nàng dưới ánh mặt trời, mặc một chiếc xiêm y dày bằng gấm màu tím, bên dưới hơi rộng để che lại bụng mình, bên ngoài khoác thêm áo choàng màu trắng, tóc chỉ dùng một cây ngọc trâm đơn giản để búi lên. Khuôn mặt không son phấn, có chút tái nhợt và gầy gò. Nhưng trong mắt hắn lại cảm giác nàng rất đẹp. Chỉ cần nghĩ đến đứa con trong bụng nàng là của hắn, nàng lại đang ở trong phủ thái tử thì hắn rất thoải mái. Hắn không hối hận khi đưa nàng tới Thập Ngân quốc.

Thái y dốc sức điều dưỡng thân thể nàng nhưng xem ra không hiệu quả cho lắm, vẫn yếu ớt như trước, hắn biết thuốc cũng vô dụng, vì trái tim nàng không ở nơi này, lòng nàng đau khổ, thuốc chỉ có thể cứu được thân thể chứ không cứu được thái tim của nàng.

Nguyên do mà hấn thả lỏng là muốn nàng có cảm giác tự do, để thấy được sự bao dung của hấn, dù cho nàng tìm mọi cách gây chuyện với Thuý Nhu, hấn cũng chỉ mỉm cười không nói. Nàng lạnh lùng kiêu ngạo trước mặt mẫu hậu, hấn cũng không bận tâm, nếu như những việc đó khiến nàng hài lòng thì hấn tự nguyện để nàng trút giận sang người khác.

Lộ Tuy Tâm tập trung đàn, nhắm mắt lại, bỗng đôi mắt dịu dàng kia hiện lên trong đầu nàng, khoé miệng chợt cười. Hấn không biết nàng nhớ hấn tới mức nào đâu, nhớ những khi được hấn ôm, nhẹ nhàng thương yêu. Nhớ lúc hấn gọi nàng là nương tử, nhớ vẻ mặt ngốc nghếch của hấn ở bên cạnh nàng lúc còn trong Lộ vương phủ...

Tiếng đàn trong tay cũng dần dần chuyển từ âm thanh nhẹ nhàng sang không còn quy luật nữa, hơi lộn xộn, mà đau đớn còn nhiều hơn gấp bội, bởi vì hình ảnh cả người đầy máu khi nàng ôm hấn hiện lên trong đầu... không...nàng không muốn nghĩ đến việc đó...đúng...nghĩ tới đứa con sau này sẽ ra đời...nghĩ đến Nam Cung Tuyết và Hoàng Thạch Ngạo vượt nguy hiểm tới đây vì nàng...nàng phải trở về, mang theo đứa con đi khỏi nơi này, gặp lại hấn...

Tiếng đàn u sầu khiến tâm Ngân Lưu Nhân thấy đau đớn, nàng đang nghĩ đến nam nhân kia, hấn biết.

Ngân Sầm Nhân nhìn nữ tử đang gảy đàn trước mặt, thật bi ai, nặng tình...sững sờ rồi hơi giật mình...không phải nàng rất cao ngạo lạnh lùng sao? Sao lại có thể gảy ra khúc đàn khiến người khác muốn rơi lệ?

Giai điệu đau buồn, nỗi xót xa thời khắc đó khiến Phấn Hồng, Hồng Tham đều rũ tròng mắt xuống. Nữ tử như vậy vốn phải được nâng niu trong tay, nhưng sao lại đau thương đến như vậy...

Tử Vân nghe xong, hoàn toàn sững sờ, trong đầu nghĩ đến lần đầu tiên được gặp tiểu thư, hai người ở tại trúc viện hoang vắng, sau đó thấy tiểu thư

trêu đùa nàng, rồi ra khỏi vương phủ, gả cho cô gia, lúc cô gia bị hãm hại... nổi đau tới tận xương tuỷ của tiểu thư... tiểu thư chịu đựng mọi đau đớn thống khổ để bảo vệ đứa con của cô gia...

Không biết từ lúc nào nàng đã rơi lệ...

“Đủ rồi...” lời nói của Ngân Lưu Nhân cất lên, thờ hốt hốt, hẳn không muốn nghe thêm khúc đàn này một chút nào nữa.

“Tham kiến thái tử điện hạ” hạ nhân quỳ trên mặt đất thỉnh an cũng không thể ngừng được tiếng đàn của Lộ Tuy Tâm. Tiếng đàn vẫn còn tiếp tục.

Ngân Lưu Nhân bước nhanh lại gần đó, ngăn lại tiếng đàn...

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, trong mắt khó nén nổi cảm hận.

“Nàng...” Ngân Lưu Nhân tránh ánh mắt của nàng, hẳn vốn biết nàng hận hẳn vậy mà vẫn không muốn nhìn thấy ánh mắt như thế.

Lộ Tuy Tâm đứng lên đi về phía phòng, nàng cố gắng để không nghĩ đến nhưng lại càng nhớ tới thời gian đau khổ đó, cho nên không thể khống chế nổi bản thân.

Ngân Sầm Nhân cũng lấy lại tinh thần, lắc đầu, hẳn mà cũng thấy chua xót vì khúc đàn đau thương này?

Chẳng phải hẳn tới tìm nữ nhân này để tính sổ sao? Nàng chạy tới trà lâu của hẳn, lại còn nói không thích ăn điểm tâm ở đó, làm cho bây giờ mọi trà lâu trong Long thành đều đang chê cười hẳn. Vậy mà vì sao lại đắm chìm trong tiếng đàn tại đây không thể tự kiềm chế nổi mình?

Nghĩ như vậy Ngân Sầm Nhân cố hết sức lắc đầu, thật đúng là quái lạ.

Đi vào trong phòng khách, ngồi lên ghế, nhìn người vẫn đang lãnh đạm ngồi đó, cất lời hỏi mang theo ý trách cứ: “Ta muốn hỏi hoàng tẩu, điểm tâm ở trà lâu khó ăn như vậy sao?” Nói xong liếc qua nhìn nhị hoàng huynh, may thay sắc mặt huynh ấy vẫn không có gì đáng lo cả.

Lộ Tuy Tâm lạnh nhạt liếc nhìn Ngân Sầm Nhân, rồi lại chuyển qua Ngân Lưu Nhân. Chẳng bao lâu sau, hẳn có bình tĩnh như vậy được nữa hay không?

“Hôm nay ra ngoài đi dạo?” Ngân Lưu Nhân khôi phục lại dáng vẻ ban đầu.

“Thái tử biết sao còn phải hỏi?” May mà nàng đã sớm biết hẳn cho người đi theo, bằng không ngày hôm nay quả thực khó mà liên lạc với hai người họ.

“Tại sao không đợi ta cùng đi?” cẩn thận đánh giá sắc mặt của nàng, xác định không có gì kì lạ thì mới từ tốn nói.

“Không dám”

Ngân Sầm Nhân thật sự không hiểu vì sao nhị hoàng huynh lại có thể bình tĩnh chịu được tính tình lạnh lùng đó “Hoàng tẩu không thừa nhận thì cũng nên giải thích mới ta một chút chứ”

Lộ Tuy Tâm nhìn Ngân Sầm Nhân: “Chẳng lẽ không nói không được?”

“Việc này...” vấn đề hẳn muốn hỏi là điểm tâm trong trà lâu của hẳn khó ăn như vậy sao?

“Ta mệt rồi, các người cứ ngồi nói chuyện tiếp đi, ta đi nghỉ” Đứng dậy, Lộ Tuy Tâm đi về phía phòng ngủ.

Ngân Sầm Nhân há hốc mồm lần thứ hai, hẳn đáng ghét như vậy sao?
tốt xấu gì hẳn cũng là một Vương gia, ít nhất nàng cũng không nên coi
thường hẳn như vậy chứ?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tù Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 95: Làn Gặp Mặt U Âm

Đông qua xuân tới, cái lạnh thấm thoát qua đi, gió xuân lướt qua khiến vạn vật đều dần dần thức tỉnh, không biết vì sao năm trước Thiên Vũ không hề đánh thành, chỉ đóng quân tại biên giới, do không bị tàn phá bởi chiến tranh nên dân chúng hai nước được hưởng một năm mới yên bình.

Lộ Tù Tâm nằm trên nhuyễn tháp, nhắm mắt lại dưỡng thần...

Trong lòng tự dưng nảy ra vấn đề khó khăn, tới bây giờ vẫn không có tin tức gì của Nam Cung Tuyết, thực sự nàng có chút lo lắng. Nếu như không phải nàng tận mắt nhìn thấy hãn và Hoàng Thạch Ngạo đã tới Thập Ngân quốc thì có lẽ nàng vẫn sẽ nghĩ mình đang ảo tưởng. Nhưng mà Vũ Mặc Nhiên đúng là ngừng chiến, tất cả đều đang tiến hành theo đúng ý nàng, vậy... vì sao Nam Cung Tuyết còn chưa xuất hiện? Bây giờ tất cả mọi người đều hướng tai mắt nhìn xem đứa con của nàng ra đời.

Nhẹ nhàng vuốt ve bụng, thai đập càng ngày càng mạnh khiến nàng cảm thấy đứa con trong bụng có vẻ rất hiếu động. Trên mặt Lộ Tù Tâm hiện lên áy náy, bảy tháng, con yêu, vốn con phải ở trong bụng mẹ hai tháng nữa, nhưng mẹ phải cho con thêm hai tháng, thành ra bây giờ con được chín tháng, nhiều nhất cũng chỉ được hơn nửa tháng nữa là phải sinh ra rồi, con sinh non bảy tháng, nếu như là lúc mẹ ở hiện đại thì sẽ không có vấn đề gì hết. Nhưng mà ở nơi này, nếu như không có Nam Cung thúc thúc bạn tốt của cha con thì có lẽ mẹ sẽ thực sự lo lắng...

“Tiểu thư..” Tử Vân đi vào nhẹ nói với Lộ Tù Tâm.

“Thế nào?” Lộ Tuy Tâm mở mắt ra hỏi.

“Lan phu nhân đang làm náo loạn ở bên ngoài” Tử Vân thở dài nói.

Lộ Tuy Tâm phát tay, Tử Vân lui xuống.

Nàng không biết làm như vậy có đúng hay không, Lộ Tuy Tâm thở dài, tình hình hiện tại đúng là y như những gì nàng tưởng tượng, đứa con của Tiễn Thuỷ Nhu cuối cùng chết non ngay tại đêm 30, mặc dù thái y đã nói là do bệnh tình cấp bách mà chết nhưng mọi người trên dưới phủ và cả Hoàng hậu đều cho rằng chính nàng làm. Bởi vì chỉ có nàng mới có động cơ để làm chuyện này. Bởi vì nàng không vừa lòng với Tiễn Thuỷ Nhu, nhưng không ai có bằng chứng xác minh là nàng làm cả. Cũng có thể vì nàng đang mang thai nên hoàng hậu mới không bắt giữ để xử lí, đặt tay lên trên bụng, nàng đã cố để đứa con nàng tránh xa khỏi những người có ý đồ, nhưng mà...aizz...cuối cùng nàng lại dính vào tội giết người. Nam nhân có ba bốn thê thiếp là muốn khai chi tán diệp(*), nhưng những đứa trẻ thuộc gia đình thế này đa phần đều chết non...Nàng hận Ngân Lưu Nhân, hận hãn tàn nhẫn vô tình mà giết chồng nàng, hận hãn cương quyết bằng mọi giá đưa nàng tới nơi này. Cho nên hãn không có cách nào xoá bỏ hận thù trong lòng nàng, vì thế mới gây ra sóng gió tới hậu viện, dù nàng không cố tình làm thì tranh đấu trong hậu viện vĩnh viễn không bao giờ ngừng lại. Nhưng nàng lại cảm thấy thương hại Tiễn Thuỷ Nhu, vì nàng cũng là một người mẹ. Chính vì vậy mà nàng mới đưa ra lời gợi ý cho người khác, rồi ngồi nhìn tình hình tiếp theo, nàng chưa từng nhúng tay vào nhưng kết quả có vẻ không khác suy nghĩ của nàng là mấy...

Nàng biết Ngân Lưu Nhân hiểu rõ tâm tư nàng, cho nên hãn không hề nói gì cả. Đêm xảy ra chuyện Hạo nhi hãn cũng chỉ yên lặng ngồi bên giường nhìn chăm chú vào nàng, rồi than nhẹ một tiếng, không nói một câu, cũng không đi tìm hiểu, bởi vì thứ đã mất đi thì sẽ không lấy lại được, tra ra thì cũng có ích lợi gì, hung thủ là ai, đằng sau là ai, chỉ cần hãn cẩn thận nghĩ thì không có gì không thể tra ra. Hãn thông minh như vậy, đối xử công

bằng với huynh đệ ruột thịt nhưng lại không biết làm thế nào, tranh đoạt lại bắt đầu, hay đợi một ngày nào đó con cái hẳn xuất hiện một Ngân Lưu Nhân thứ hai dùng thủ đoạn cứng rắn, mạnh mẽ mới có thể ngừng lại tranh đấu hậu cung ...nam nhân này không thể đứng cùng nàng trên một lập trường, có lẽ vĩnh viễn nàng sẽ không yêu hẳn, nhưng mà nàng muốn thưởng thức năng lực của hẳn, hẳn là vương giả trời sinh, nếu như hẳn không đem nàng vướng vào chuyện này thì có lẽ nàng sẽ lạnh lùng nhìn hẳn tranh đoạt thiên hạ với Vũ Mặc Phong, nhưng mà sự đời đâu có thuận theo ý người, cuối cùng nàng cũng không có cách nào thoát khỏi hiện thực. Hẳn khiến nàng bị tổn thương, nàng cũng phải làm tổn thương tới hẳn.

Không liên quan đến tình cảm, chỉ bởi vì nàng không cam chịu và oán hận hẳn...

Một ngày nào đó nàng sẽ rời khỏi nơi này, sở dĩ vì sinh linh nhỏ bé trong bụng nàng mà oán hận trong lòng càng nhiều, nàng không muốn dính dáng tới hẳn, bởi nàng chỉ là một khách qua đường.

Ngân Lưu Nhân đối xử quan tâm tới nàng, bỏ qua tất cả phần nợ cùng hận thù, những việc này không phải hẳn không rõ, hay là hẳn muốn chứng minh một ngày nào đó sẽ khiến nàng cảm động? Có lẽ bởi vì lòng tự trọng của nam nhân không cho phép một nữ nhân không yêu hẳn, cho nên hẳn mới dùng kiên trì từ trước tới nay chưa từng có để chinh phục nàng. Nhưng nàng là Lộ Tùy Tâm, tình yêu của nàng đã dành cho người khác, cho nên không thể yêu hẳn, nhưng mà hẳn quá ích kỷ. Tuy nàng không thể đáp trả lại tình cảm của hẳn nhưng nàng sẽ làm cho đoạn nghiệp duyên này phải trả giá thật đắt...nam nhân nàng yêu đã ngã xuống dưới lưỡi đao của hẳn...cả đời này nàng sẽ không thể quên hình ảnh ấy...

Cuối năm vừa trôi qua, mỗi ngày nàng đều trông mong lần đến thứ hai của Nam Cung Tuyết, chờ đợi Vũ Mặc Nhiên tuyên chiến, bởi vì...những điều đó có nghĩa thời gian nàng ở tại Thập Ngân quốc sẽ chấm dứt...

“Tuỳ Tâm, nàng đang nghĩ cái gì? Sao lại nhập thần (chăm chú) như vậy?” Không biết từ khi nào, Ngân Lưu Nhân đã ngồi bên cạnh nàng.

Lộ Tuy Tâm ngạc nhiên nhìn nam nhân trước mắt, tóc đen buộc lại thành kim quan, đường nét hoàn mỹ trên khuôn mặt khiến người khác nhìn vào phải than thở, da thịt trơn mịn như bạch ngọc, đôi mày đen kéo dài mềm mại, lông mi cong dài, đôi mắt bình tĩnh có hơi hiếu kỳ và dịu dàng, dưới cái mũi thẳng là đôi môi hồng nhuận, thật lòng mà nói, tướng mạo Ngân Lưu Nhân còn hơn cả Dương Á Sơ, mỗi người một vẻ, nếu nói Dương Á Sơ đẹp tới tinh xảo thì Ngân Lưu Nhân phải nói là rất rực rỡ. Nhưng nam nhân này không thích hợp với nàng, cho nên không cách nào có thể yêu được hẳn. Dù cho hẳn đối tốt với nàng thì nàng cũng không thể yêu hẳn. Không chỉ bởi vì thương tổn mà hẳn gây ra mà còn vì tính tình không hợp được. Nàng muốn một người toàn tâm toàn ý đối tốt với nàng, hiểu rõ tâm tư nàng, chứ không phải một nam nhân đứng ở trên cao, địa vị hơn người, mà nàng lại còn phải tìm mọi cách khiến hẳn chú ý..

Tình yêu, lý tưởng, tính cách đều có sự chênh lệch quá lớn, nên đã định trước nàng không có duyên với hẳn.

“Ngân Lưu Nhân, người thực sự yêu ta sao?” chẳng phải nam nhân cao cao tại thượng đều không thể yêu thật lòng sao? bởi vì tình yêu là duy nhất, chỉ có thể dùng tất cả tấm lòng, còn như Ngân Lưu Nhân, Vũ Mặc Phong, Vũ Mặc Nhiên đều là nam nhân có địa vị cao, tâm tư đều đặt cả vào thiên hạ, cho nên sẽ không vướng vào thứ tình cảm không cần thiết.

Trong mắt Ngân Lưu Nhân lộ rõ vẻ kinh ngạc, ngay lập tức tươi cười “Tuỳ Tâm...” Ngân Lưu Nhân có chút vui sướng, có phải nàng đã cho hẳn cơ hội? Bằng lòng chấp nhận hẳn?

“Yêu là gì? Trong trái tim của ta, tình yêu là duy nhất, lưỡng tình tương duyệt, khi mà hai ánh mắt hoà hợp hiểu rõ nhau, hoặc là toàn tâm toàn ý quan tâm. Mà những thứ đó Dương Á Sơ đều cho ta, cho nên ta mới yêu

hắn. Còn quan tâm của người thì sao? là có mục đích, bởi vì người muốn chinh phục ta cho nên mới quan tâm tới ta.”

Nghe những lời của nàng vẻ mặt tươi cười của Ngân Lưu Nhân cũng từ từ biến mất, ánh mắt chăm chú nhìn vào nàng “Cho nên nàng mới đối xử với tình cảm của ta như vậy?” mặc dù lời nàng nói rất đúng nhưng Ngân Lưu Nhân lại hoàn toàn không có chút phần nộ, hắn đối tốt với nàng lâu như vậy, nàng không thấy sao?

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng đứng dậy “Đừng phủ nhận nhanh như vậy, nếu có người hỏi người, người muốn thiên hạ này hay là muốn ta? trong lòng người tự sẽ có đáp án”

“Ta...” đôi mắt Ngân Lưu Nhân trầm xuống, muốn nói gì đó nhưng lại bị nàng cắt lời.

“Người muốn nói, cũng đều là vì người muốn có ta, đúng không?” nhẹ nhàng nở nụ cười, Lộ Tuy Tâm than nhẹ.

“Nhưng mà người đã quên hỏi ta, rốt cuộc ta muốn một cuộc sống như thế nào?” nam nhân đều muốn nữ nhân phụ thuộc vào mình, chưa từng có nam nhân nào chân chính suy nghĩ cho nữ nhân cả, nàng sẽ thích hợp với cuộc sống như vậy sao? Nàng đi theo hắn thì sẽ vui vẻ sao? Mấy vấn đề này đều được bỏ qua hoàn toàn, cho nên mới có oán hận, tranh đấu của nữ nhân, dần dần sẽ biến mất, tình yêu không còn như lúc đầu, chỉ có thể sống vì thực tại.

Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống “Lẽ nào đứng cùng với ta trên quyền lực không khiến nàng vui vẻ sao?”

Lộ Tuy Tâm nhìn ra phía bên ngoài, cành lá tiêu điều đâm chồi nảy lộc, mùa xuân đã tới, xuân về hoa nở, mà mùa đông giá rét trong lòng nàng có biến mất như vậy hay không? Nàng rất mong chờ...

Biên giới Lạc thành

“Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế” Binh sĩ hô to chấn động cả đất trời.

Vũ Mặc Nhiên quỳ một gối xuống nghênh hướng phía trên cỗ xe ngựa: “Thần Vũ Mặc Nhiên tham kiến Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn tuế vạn tuế”

Tiểu Thân tử vén tấm rèm trước xe ngựa lên, Vũ Mặc Phong một thân long bào bước ra, khí khái tôn quý khiến cho người khác không dám lại gần.

Nhìn binh sĩ xung quanh rồi cúi đầu, tự mình nâng Lộ vương dậy: “Lộ vương mời đứng lên” rồi đưa tay ra phía các binh sĩ đang quỳ, cao giọng nói: “Các tướng sĩ hãy đứng lên, hôm nay trăm đích thân tới đây là vì muốn để các tướng sĩ biết, trăm không quên mọi người”

“Đa tạ Hoàng thượng, Hoàng thượng vạn tuế vạn tuế vạn vạn tuế”

Tất cả binh sĩ đều kích động hô to.

Vũ Mặc Phong đi lên phía trước vài bước, nói to lần thứ hai: “Chiến tranh giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc là do Thái tử Thập Ngân quốc một tay khơi mào, không những thế còn sát hại Ngũ đệ của Trẫm- Hiên vương gia, chuyện này có được cốc làm chứng. Hiện tại Vương gia sống chết không rõ, lại đang trúng kịch độc, Trẫm thân là đế vương Thiên Vũ, sát đệ chi cừu (thù giết đệ) sao có thể không báo. Sau này xuống dưới cửu tuyền, trăm làm sao có thể nhìn mặt liệt tổ liệt tông, còn mặt mũi nào mà tồn tại trong thiên địa nữa? Các tướng sĩ, vì Hiên vương gia, vì đệ ruột của Trẫm, vì sự tôn nghiêm của Thiên Vũ, thù này chúng ta có nên đòi lại hay không?”

Trong khoảng khắc, tinh thần binh sĩ đã sục sôi, đều hò hét vang trời:
“Báo thù...báo thù...”

Bên trong quân doanh đóng tại biên giới, Vũ Mặc Phong ngồi ở vị trí cao nhất, vẻ mặt sâu xa nhìn hai người, một lúc sau mới nói: “Hai vị công tử là người trong giang hồ, vì sao lại nguyện ý giúp trăm một tay?”

Nam Cung Tuyệt mỉm cười, chấp tay đúng mực: “Bẩm Hoàng thượng, thảo dân là huynh đệ kết nghĩa với Dương Á Sơ, hãn gặp phải chuyện bất trắc, thảo dân chỉ muốn góp sức lực nhỏ bé, mong Hoàng thượng hãy báo thù rửa hận cho hãn”

“Vậy việc trăm đích thân tới cố vũ tinh thần binh sĩ cũng là chủ ý của công tử?” vẻ mặt Vũ Mặc Phong không rõ nhìn Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo.

“Hôm nay Hoàng thượng đã đứng ở chỗ này, nói rõ suy nghĩ của bản thân, đã như vậy thì cần gì phải truy cứu là chủ ý của ai?”

Hoàng Thạch Ngạo cũng chấp tay bậm lại.

Vũ Mặc Phong trầm mặc một lát, “Tình hình Ngũ đệ hiện nay ra sao?”

Nam Cung Tuyệt buồn bã nói: “Bây giờ thảo dân không cách nào giải quyết vấn đề của Hiên vương gia, độc thì có thể giải nhưng mà nửa đời còn lại của vương gia có thể sẽ không tốt, cho nên thần mới không dám tự ý giải độc”

Sắc mặt Vũ Mặc Nhiên khẽ thay đổi, trong mắt càng lạnh lẽo hơn, Ngân Lưu Nhân lại dùng độc mạnh như vậy, một ngày nào đó hãn sẽ tìm Ngân Lưu Nhân để đòi lại công bằng.

Sắc mặt Vũ Mặc Phong cũng trở nên u ám “Vậy không biết Nam Cung công tử có cách gì hay không? Nếu giải độc mà có thể để hoàng đệ chưa tới

mức...”

“Việc này hiện tại thảo dân chưa có cách nào cả” không biết hành trình tới Thập Ngân quốc có thu hoạch gì hay không?

“Vậy còn Dương Á Sơ? Hẳn không có chút tin tức nào sao?” Vũ Mặc Nhiên hỏi.

Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo nhìn nhau, cùng cười khở:
“Thảo dân cũng rất muốn biết rốt cuộc hẳn còn sống hay đã chết”

Xung quanh trở nên im lặng, đúng vậy, Hiên vương gia còn chưa tỉnh, sự tình thế nào chỉ có Hiên vương và những người đi theo biết được. Mà vết tích nơi đó chỉ còn lại vết máu đã khô, Vũ Mặc Hiên thì được đưa tới được cốc, mà Dương Á Sơ lại mất tích, đến nay chưa hề có tin tức...

Nghị sự điện Thập Ngân quốc

“Hoàng huynh, tự xưng Vũ Mặc Phong xuất hiện tại quân doanh Lạc thành, đây là có ý gì?” Ngân Sầm Nhân hỏi Ngân Lưu Nhân vẫn đang trầm mặc.

“Ý là chiến tranh giữa chúng ta cùng Thiên Vũ rốt cuộc đã bắt đầu rồi. Truyền quân lệnh của bản cung, tất cả cứ theo kế hoạch mà tiến hành”

“Tuân mệnh” các vị tướng lĩnh đều mạnh mẽ ngẩng cao đầu đứng lên, rốt cuộc cũng đã tới lúc so sánh thực lực với Thiên Vũ.

Ngân Lưu Nhân suy nghĩ sâu xa, ba tháng trước đột nhiên Vũ Mặc Nhiên không hề đánh thành, trái lại còn đóng quân, nghỉ ngơi lấy sức. Mà qua năm, Vũ Mặc Phong đích thân tới quân doanh, đưa việc Vũ Mặc Hiên ra để gây chú ý cho dân chúng trong thiên hạ. Không chỉ chặn đứng lời dèm pha của dân chúng mà còn khiến tinh thần binh sĩ được nâng cao...khỏe miệng nhếch lên, chủ ý này do ai nghĩ ra? là Vũ Mặc Nhiên hay Vũ Mặc

Phong? Không chỉ khắc phục được sĩ khí suy sụp của binh lính mà còn cấp tốc nghĩ ra đối sách lôi kéo nhân tâm.

“Nhị hoàng huynh, huynh đang nghĩ cái gì vậy?” Ngân Sầm Nhân tò mò nhìn Ngân Lưu Nhân đang mỉm cười.

“Toàn bộ lương thực đều đưa tới biên giới. Còn nữa, đệ phải chuẩn bị đầy đủ lương thảo cho ta” hẳn có chút cấp bách, trận chiến này với Vũ Mặc Nhiên hẳn đã đợi từ rất lâu rồi.

“Vâng” nói đến chính sự là Ngân Sầm Nhân cũng nghiêm túc hơn hẳn. Chiến tranh giữa hai nước là cơ hội tốt nhất để Thập Ngân quốc trở thành bá chủ thiên hạ.

Trong đầu Ngân Lưu Nhân đột nhiên nhớ tới lời nàng nói: Người có từng hỏi ta xem có đồng ý hay không chưa?

Sau khi kết thúc một năm, hẳn sẽ để thái y thay phiên nhau tới phủ thái tử để chăm sóc nàng, chỉ sợ nàng sẽ sinh bất ngờ. Tính theo thời gian thì đã được chín tháng, như vậy nàng sẽ sinh cho hẳn nhi tử hay nữ tử? Thật ra hẳn cũng không quan tâm nhiều tới nữ nhân, vậy mà trong lòng lại thấy rất vui vẻ, đơn giản vì đứa con đó là do nàng sinh ra, nàng thật đặc biệt, cho nên hẳn mới sủng ái nàng như vậy. Nàng làm mọi chuyện như vậy chưa thấy đủ sao?

Phượng viên

Phấn Hồng đỡ Lộ Tuy Tâm ra vườn. Đột nhiên dừng lại, trên mặt hiện rõ vui sướng: “Tiểu thư, tới rồi”

Lộ Tuy Tâm nhìn thấy vẻ mặt Phấn Hồng thì cũng phản ứng, lập tức có chút hoang mang, tới? có ý là nàng phải sinh? hiện tại mới được có bảy tháng, còn có thể đợi thêm nửa tháng nữa, nàng muốn đứa con trong bụng thêm một thời gian để lớn nữa!

“Tiểu thư, đừng hoảng hốt” Hồng Tham cũng chạy tới đỡ lấy Lộ Tuy Tâm, nói nhẹ bên tai nàng. Mấy ngày nay chỉ cần có cơ hội là các nàng lại diễn để tập tình huống phát sinh hôm đó, để tìm cách ứng phó khác nhau. Phấn Hồng, Hồng Tham còn có Tử Vân đều gắng sức thật cẩn thận.

“Đúng, bây giờ không biết tình huống cụ thể sẽ như thế nào?” Phấn Hồng đỡ lấy Lộ Tuy Tâm ngồi trở lại trên nhuyễn tháp, trong lòng cũng thấy căng thẳng. Chuyện tiếp theo rất quan trọng, một chút sai lầm cũng không được mắc phải.

Lộ Tuy Tâm tỉnh táo lại, nàng không được phép hoảng sợ, hiện tại nàng muốn xoá bỏ hết những khả năng đột xuất, nàng muốn ngẫm lại, xem chỗ nào chưa hợp lý. Ngân Lưu Nhân nhất định phải ra tiền tuyệt thì kế hoạch của nàng mới có khả năng thực hiện được.

“Thái tử phi...” một tỳ nữ có vẻ hoảng hốt chạy tới, bẩm báo với Lộ Tuy Tâm.

Hoa ma ma nghe thấy tiếng nói liền khiển trách: “Chuyện gì mà lại hoảng hốt như vậy hả, vạn nhất làm thái tử phi kinh sợ thì người có gánh tội được không?”

“A...nô tỳ biết tội...” bị Hoa ma ma khiển trách, tỳ nữ đang hoảng sợ càng bối rối, muốn nói cái gì cũng không nhớ.

Lộ Tuy Tâm hít sâu vào một hơi, nhìn tỳ nữ trên mặt đất: “Xảy ra chuyện gì?”

“Dạ, thị thiếp tại Thu các sinh non, hiện thái tử điện hạ vẫn chưa hồi phủ, Mai phu nhân sai nô tỳ đến báo cho ngài”

Lộ Tuy Tâm rũ tròng mắt xuống, kết quả đúng như dự tính của nàng, nhưng vẫn hỏi: “Sao lại sinh non? Mấy ngày nay chẳng phải thái y đều thay phiên túc trực ở trong phủ sao? Sao không truyền thái y tới xem?” nữ nhân

không đạt được mục đích sao có thể bỏ qua cơ hội này một cách dễ dàng được? Nàng chỉ đưa ra lời chỉ dẫn vậy mà lại xảy ra nhiều chuyện tàn khốc đến như vậy. Dù tất cả dự liệu không sai lệch là bao nhưng mà...ai có thể đoán trước được chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo?

“Cái này...nô tỳ cũng không biết...Mai phu nhân không nói gì”

Lộ Tuy Tâm phát phát tay, “Ta biết rồi, người lui xuống dưới đi” sự tình đã thành kết cục định sẵn, nói cái gì cũng chỉ vô dụng.

“Dạ, nô tỳ xin cáo lui”

Hoa ma ma nhìn sắc mặt thái tử phi, tiến lên rồi nói: “Thái tử phi, có cần nô tỳ qua xem hay không?” thế tử của Lan phu nhân vừa mới mất, nếu Thu các có chuyện gì, việc này...nhìn bụng thái tử phi, trong lòng rùng mình một cái. Thái tử phi cũng không thể xảy ra sai sót gì a...

Lộ Tuy Tâm gật đầu, thật ra đi hay không cũng vậy mà thôi. Đều là nữ nhân cố chấp gây nên hiện tại u ám, mà nàng...chính là ngòi nổ, mở màn cho phong ba nổi dậy.

Trong phủ thái tử, địa vị lớn nhất thuộc về Tiễn Thuỷ Nhu, tuy chỉ là hữu phi nhưng lại sinh ra thế tử cho Ngân Lưu Nhân.

Vinh Mai thân là tả phi, theo thứ tự thì đáng lẽ thế tử phải do cô ta sinh ra trước, nhưng lại sinh hạ nữ nhi. Có thể sinh ra Vũ nhi là sai lầm, cũng có thể là bị người khác lợi dụng.

Có lẽ là do hoàng hậu gây nên, mà có thể là Tiễn Thuỷ Nhu. Để Vinh Mai sinh Vũ nhi và sau này không thể có con được nữa là chuyện rất dễ dàng. Ba năm nay Vinh Mai chưa có tin vui gì, chỉ e cô ta cũng đã rõ việc không thể mang thai được nữa. Cho nên mới sinh ra oán hận. Đến lúc đó Tiễn Thuỷ Nhu đã sinh hạ thế tử thành công.

Ngân Lưu Nhân vốn lạnh lùng với nữ nhân, tình cảm bên ngoài với Vũ Nhi cũng biểu hiện không nhiều. Mà thế tử tuy rằng không gây được sự chú ý của hãn nhưng dù sao cũng là trưởng tử, là cháu đích tôn của hoàng hậu. Cho nên Tiễn Thuỷ Nhu mang thân phận trắc phi là điều đương nhiên, Tiễn Thuỷ Nhu nhảy lên đầu Vinh Mai, dù không phải hoàng hậu thì cũng là một trong tứ phi đứng đầu hậu cung, địa vị cũng chỉ sau hoàng hậu.

Mà Vinh Mai không còn khả năng mang thai, chỉ có một nữ nhi, tuổi già hui quạnh cũng có thể thấy rõ.

Nàng chỉ là thái tử phi trên danh nghĩa, trong bụng cũng có hài tử, hơn nữa thị thiếp Thu các cũng có tin vui, điều này càng làm cho Vinh Mai chán nản dẫn đến những việc làm sai trái. Mà thái tử phi như nàng chỉ ý vào sự sủng ái của thái tử, coi thường Tiễn Thuỷ Nhu, không chỉ quanh mình chính đại đắc tội với Tiễn Thuỷ Nhu mà còn đắc tội với hoàng hậu....

Vì vậy, bởi vì sự xuất hiện của nàng mà tranh đấu tàn khốc trong hậu viện yên lặng này mới bắt đầu, chỉ không biết người thắng cuối cùng là ai?

Khoé miệng Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng đưa lên, sẽ là ai đây? Nếu như tất cả đều thuận lợi...

Ngân Lưu Nhân nghe được tin tức Thu các sinh non thì ngay cả một cái nhú mày nhăn mặt cũng không có. Đi tới phượng viên, thấy nàng đang tản bộ ở phía trước. Chợt vươn tay ra vuốt ve bụng của Lộ Tuy Tâm: “Đi ra sớm một chút, để cha thấy con cùng mẫu thân được bình an” nhưng vậy hãn mới có thể yên tâm đấu cùng Vũ Mặc Nhiên.

Lộ Tuy Tâm khẽ hạ tròng mắt xuống, xem ra Vũ Mặc Nhiên đã tuyên chiến, chiến tranh giữa hai nước cuối cùng đã được châm ngòi.

Lộ Tuy Tâm tránh tay của Ngân Lưu Nhân ra, đi trở về phòng ngòi lên ghế.

Ngân Lưu Nhân buồn bã, nàng vẫn không thể tiếp nhận hẳn sao? Tuỳ Tâm, bản cung cần thời gian bao lâu mới có thể khiến nàng tiếp nhận được đây?

Lưu Tinh vội vã chạy đến “Thái tử, hôm nay Vũ Mặc Nhiên đã tiến đánh biên giới phía tây”

Ngân Lưu Nhân nghe xong nhíu chặt mày lại “Triệu tập các thống lĩnh tới nghị sự điện” dẫn đầu đi ra ngoài, neho mắt lại. Chiêu dương đông kích tây này lại lợi hại đến như vậy, may mà hẳn không khinh địch.

“Vâng, thuộc hạ đi ngay” Lưu Tinh đi theo sát, cất bước ra ngoài.

Lộ Tuy Tâm thấy Tử Vân có chút hoang mang. Mấy ngày nay nếu nàng không nhìn được ra ánh mắt Tử Vân vậy sống tới bây giờ cũng coi như uổng phí. Nàng nhìn ra được tâm tư của Tử Vân, quan trọng nhất là Lưu Tinh chưa từng bày tỏ tình cảm ra với Tử Vân, nhưng thật ra thỉnh thoảng trong mắt cũng có một chút phức tạp.

Một chữ tình này đã gây ra tổn thương vô hình, lưỡng tình tương duyệt (hai bên có tình cảm với nhau) mới có thể hạnh phúc, còn chỉ có một bên tình nguyện thì đối với bên nào mà nói cũng đều là thương tổn. Như nàng và Ngân Lưu Nhân, cuối cùng cũng chỉ là thương tổn.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 96: Mọi Chuyện Đã Sẵn Sàng

Trong một căn phòng tối tại Hắc gia- Long thành.

Hắc Đại và Hắc Nhị nhìn xấp ngân phiếu dày cùng một khối hàn ngọc và khối lệnh bài ở trên bàn. Hai người đều cúi đầu xuống khiến người khác không rõ họ đang suy nghĩ cái gì?

Mà Hắc Tam và Hắc Tứ khiếp sợ khi nhìn thấy khối hàn ngọc và khối lệnh bài, rồi lại nhìn Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo.

Trong lòng kinh hãi nói không ra lời, họ...họ không phải người Thân gia? Mà là người Dược cốc và Hoàng gia bảo? Lúc bọn họ bị giam trong nhà lao cũng có nghe nói tới Dược cốc và Hoàng gia bảo của Thiên Vũ. Dược liệu của Thiên Vũ đều bắt nguồn lấy từ Dược cốc, chỉ cần là dược quán thì đều là thế lực của dược cốc. Mà còn lại tiêu cục Hoàng gia bảo thanh danh hiển hách, hắc bạch lưỡng đạo (hai phe thiện ác) đều phải nhún nhường ba phần, gặp gỡ quen biết đủ loại người, hai...hai người này...

Lần trước bọn họ rời khỏi Thập Ngân quốc thì gặp hai người này nói muốn bàn chuyện làm ăn với đại ca, muốn đưa chúng tới Thập Ngân quốc, bởi vì thấy nhiều lợi lộc mà bọn họ không nghĩ ngợi nhiều, bây giờ mới biết được mình quá ngu ngốc, không nghĩ kĩ đã đưa tới gặp đại ca rồi.

Nam Cung Tuyệt khôi phục vẻ bồn chồn thường ngày của mình, nhưng vẻ cũng khá nghiêm chỉnh, phía sau hẳn là một nam một nữ, hai người đều khoảng trên bốn mươi tuổi, trên lưng nam nhân có một hòm thuốc nhỏ, hai

người toả ra khí thế khiến người khác không dám lại gần và cũng không dám nhìn thẳng.

“Hắc công tử, hai vị là người thông minh, vụ làm ăn này có thể hay không?” Hoàng Thạch Ngạo lạnh nhạt hỏi ở bên cạnh.

“Các người...” Hắc Tứ vươn tay chỉ thẳng về hướng Nam Cung Tuyết và Hoàng Thạch Ngạo, “Các người gạt chúng ta?”

Nam Cung Tuyết ngẩng đầu nhìn Hắc Đại và Hắc Nhị, rồi chuyển hướng sang Hắc Tứ đang lấy tay chỉ vào họ, “Các người là thương nhân, mà chúng ta lại muốn làm ăn, hiển nhiên là phải thẳng thắn với nhau rồi, làm gì có việc lừa dối ở đây?” Trên mặt tuy cười nhưng ai tinh đời đều có thể nhìn ra vẻ lạnh lùng trong mắt Nam Cung Tuyết.

Hắc Nhị giương mắt nhìn Nam Cung Tuyết: “Hai vị muốn làm ăn gì?” vẻ mặt ngưng trọng từ trước tới giờ chưa từng có. Nhìn thoáng qua thứ trên bàn, rồi lại chuyển hướng Nam Cung Tuyết, Hắc Nhị và Hắc Đại nhìn nhau, bọn họ đã sớm nghi ngờ hai người này tuyệt đối là người làm ăn không tầm thường, quả nhiên... chỉ mong lần này sẽ không phải kiếp nạn của Hắc gia thôn a.

“Nhị ca...” Hắc Tam lúng túng nhìn về phía Hắc Nhị. Nhị ca điên rồi, hai người đó lợi dụng bọn họ thì khẳng định là muốn làm một chuyện không có khả năng, Nhị ca lại còn hỏi, đây...

“Người rước lấy chuyện tốt, giờ còn mặt mũi ở đó nói? câm miệng” Hắc Đại lớn tiếng quát Hắc Tam. Thân thể Hắc Tam chấn động, không dám lên tiếng nữa mà lùi sang một bên.

“Hai vị công tử đều có con bài chưa lật, việc làm ăn thì cần phải thành thật. Thành ý của hai vị chúng tôi cũng đã thấy, nhưng vụ làm ăn này bây giờ nếu không ngại có thể nói rõ thêm một chút, để xem chúng tôi có thể làm hay không?”

Hoàng Thạch Ngạo mỉm cười, “Công tử nếu đã tự mình nói là người làm ăn, như vậy cũng có thể thấy được lòng thành của công tử, cho nên...”
Nhướn mi lên, dùng chốc lát rồi nói “Chuyện chúng ta cần làm Hắc công tử không cần hỏi đến, chỉ cần lúc đó công tử hỗ trợ ta an toàn ra ngoài, mà quan trọng là trở về Thiên Vũ. Tất nhiên mười vạn lượng ngân phiếu, hàn ngọc dược cốt và lệnh bài của Hoàng gia bảo ở trên bàn này đều là phần thưởng báo đáp công tử”

Vừa dứt lời bên trong lập tức yên lặng, không ai dám phát ra nửa tiếng động. Trong căn phòng tối ngoại trừ Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo mang theo hai người, còn đâu chỉ có tứ huynh đệ Hắc gia ở đây, mấy người họ đều vì điều kiện đưa ra của Hoàng Thạch Ngạo mà níu cả lưỡi lại.

Bọn họ cũng coi như là người giang hồ, tất nhiên với chuyện đường đi có hiểu biết rõ. Tuy rằng họ là người Thập Ngân quốc nhưng cũng biết chừng mực về Thiên Vũ rộng lớn. Hàn ngọc dược cốt đại biểu có thể nhận được mỗi nhân tình với Dược cốt. Muốn buôn bán dược tại Thiên Vũ thì chỉ cần đưa khối hàn ngọc này ra là được. Mà tấm lệnh bài hoàng kim này có thể sai khiến giới hắc đạo. Một vạn lượng hoàng kim cũng chưa đủ để mua được nó, huống hồ còn có mười vạn lượng bạc ở đây. Điều kiện hậu đãi quả thật khiến người làm ăn không thể thờ ơ được...

Trong lúc chạy đi chạy lại hai nước, họ nỗ lực nhiều năm như vậy cũng chỉ buôn bán tạm tạm ở biên giới Thiên Vũ, còn trung tâm không thể tiến vào được, cũng giống như hai người này không thể tiến vào Thập Ngân quốc.

Nhưng mà...Hắc Đại cùng Hắc Nhị nhìn nhau, nếu như làm tốt vụ làm ăn này, vậy bọn họ thực sự có thể tung hoành cả Thiên Vũ và Thập Ngân quốc. Có điều thù lao lớn như vậy chắc chắn chuyện này vô cùng nguy hiểm, chỉ cần phạm một lỗi nhỏ thì e rằng cái giá họ phải trả là không thể tưởng tượng nổi. Nếu thất bại, trăm mạng người tại Hắc gia thôn sẽ không thoát được...việc này...

Nam Cung Tuyệt nhìn sắc mặt hai người, cũng biết họ đang lo lắng vấn đề gì.

“Tại hạ có thể bảo đảm, việc này sẽ không liên lụy đến Hắc công tử, chỉ cần Hắc công tử đồng ý thì sẽ không có vấn đề gì hết”

“Việc đó...” Hắc Đại do dự.

“Chỉ cần dọn đường là được?” Hắc Nhị nghiêm túc hỏi.

“Chúng tôi còn muốn mượn ba người” Hoàng Thạch Ngạo vừa nói thì sắc mặt Hắc Đại và Hắc Nhị lại càng nghiêm trọng.

...

Trong bầu không khí căng thẳng khiến mọi người ngay cả thở mạnh cũng không dám, Hắc Đại và Hắc Nhị đều yên lặng, trong lòng cảm thấy rối bời.

Nam Cung Tuyệt nâng chén trà ở trên bàn lên nhấp một ngụm thưởng thức, vẻ mặt rất thoải mái.

Hai tay Hoàng Thạch Ngạo đan vào nhau, đặt ở trên bàn, khuôn mặt tuần tú có phần lạnh lẽo, ánh mắt hạ xuống không nhìn vào hai người đối diện. Hắc và Tuyệt chuẩn bị lâu tới như vậy, biết mình biết ta, tất nhiên sẽ không cho phép bọn họ từ chối. Bây giờ bọn họ đúng là đâm lao thì phải theo lao, không đồng ý không được, huống chi còn có điều kiện hậu đãi tốt như vậy, làm xong vụ buôn bán này bọn họ có thể hưởng thụ cả đời.

Một lần nữa Hắc Nhị trao đổi ánh mắt với Hắc Đại, trong mắt hai người đều rất kiên quyết.

Hắc Đại nhìn thật chăm chú vào hai người vẫn như đang nhàn nhã đi chơi kia, rồi lại nhìn ba người phía sau họ, rốt cuộc cũng đã nghĩ thông

suốt, nâng chén trà hương hai người họ: “Đã làm thì không có chuyện rút lui, như vậy mong rằng hai vị sẽ được như mong muốn. Hắc gia thôn sẽ không vì quyết định hôm nay mà bị diệt”

“Đại ca...” Hắc Tam và Hắc Tứ như có điều muốn nói, nhưng bị ánh mắt của Hắc Nhị ngăn lại.

“Ha ha, Hắc công tử yên tâm, quyết định của ngài sẽ không mất gì hết, mà ngược lại còn có tiền đồ rộng lớn” quả nhiên là một người thông minh, Nam Cung Tuyệt tươi cười.

...

Phượng viên

Lộ Tuy Tâm yên lặng tính toán, đã bảy tháng rồi, chỉ còn đợi được thêm một tháng nữa, nàng muốn đưa con được tám tháng. Mấy ngày nay thái y và bà đỡ ra vào phủ thái tử thường xuyên. Ngân Lưu Nhân vẫn không ra tiền tuyến, xem ra hẳn rất coi trọng đứa con của nàng. Rõ ràng cuộc tấn công của Vũ Mặc Nhiên đã nhanh chóng phá được biên giới phía tây, nếu như tất cả đều bình thường, như vậy nhất định Ngân Lưu Nhân sẽ ra tiền tuyến, tuy rằng bức tường phòng thủ của hắn vô cùng chắc chắn nhưng Vũ Mặc Nhiên tấn công cũng không kém, huống chi hiện tại hắn bỏ mặc Lạc Thành để chuyển công đánh biên giới phía tây có phòng thủ kém. Mà Lạc Thành do Vũ Mặc Phong tự mình trấn giữ, tất nhiên vấn đề sẽ không trở nên quá lớn. Công phá biên giới phía tây một ngày, như vậy khí thế binh sĩ Thiên Vũ sẽ tăng vọt, lại càng không thể cứu vãn được nữa. Đối với Thập Ngân quốc mà nói, coi như biên giới phía tây có thể không cần, đã đánh mất thì giá trị sẽ không còn nữa. Nhưng Ngân Lưu Nhân vẫn đấu bằng tâm lý, hơn ai hết hẳn hiểu rõ binh sĩ không cần những thứ này, họ chỉ quan tâm tới thua hoặc là thắng. Phía Tây thất thủ có thể nói là thất bại đầu của trận chiến. Do đó Ngân Lưu Nhân sẽ không cho phép binh sĩ tiến đánh khi Vũ

Mặc Nhiên chưa mở đầu, trước hết là làm mất sĩ khí, vì thế nhất định hẳn sẽ ra tiền tuyến...

Đang suy nghĩ bỗng thấy có bóng người đang tới, Lộ Tuy Tâm từ từ nở nụ cười, có phải hẳn tới để từ biệt nàng hay không?

Ngân Lưu Nhân còn chưa bước vào đã nhìn thấy vẻ mặt thản nhiên cười của Lộ Tuy Tâm, trong lòng có chút kinh ngạc, Tuy Tâm vừa mỉm cười với hẳn sao?

“Ngân Lưu Nhân, cùng ta ra ngoài một chút” Phấn Hồng nâng Lộ Tuy Tâm đứng dậy, không đợi Ngân Lưu Nhân đi vào nàng đã bước ra trước rồi.

Ngân Lưu Nhân hơi híp lại trông mắt sâu như đầm, hôm nay nàng có vẻ khác lạ, vẻ mặt dịu dàng đó là vì cái gì?

Lộ Tuy Tâm không để ý tới vẻ kinh ngạc của Ngân Lưu Nhân, chậm rãi đi ra vườn ngắm phong cảnh xung quanh, có lẽ là tâm trạng không giống nhau, lúc này ánh mắt trong trẻo mang theo thưởng thức phủ đệ, tấm bảng hình con rồng trước cổng, chạm trổ vàng ngọc quý giá, khí khái phi phàm.

Đi ra khỏi Phượng viên, hồ nước mùa xuân xanh ngắt, mùa đông ở đây đã qua đi, cây liễu ở hai bên phải trái của hồ nước cũng đâm chồi mới, gió xuân ấm áp thổi nhẹ nhẹ, tuy rằng hơi lạnh nhưng không tới mức lạnh thấu xương như đợt trước.

Đi dọc theo hồ nước có một chỗ rẽ đi ba hướng, Lộ Tuy Tâm dừng lại, trong lòng hơi chấn động, mọi việc đã sẵn sàng.

Ngân Lưu Nhân đi tới ôm nhẹ lấy nàng “Sao vậy? Nơi này có gì ổn sao?” vừa nãy hẳn nhìn thấy vẻ mặt thoải mái của nàng thì cảm thấy rất nhẹ nhõm. Tự dừng hẳn có một mong muốn, chỉ cần nàng ở bên người hẳn, vậy một ngày nào đó hẳn cũng sẽ đợi được nàng cam tâm tình nguyện để hẳn ôm vào lòng.

Lộ Tù Tâm dừng lại một lúc lâu rồi mới đi qua. Ngân Lưu Nhân lại càng cảm thấy khó hiểu, vì sao nàng lại đi tới Lan viên?

Đây là lần đầu tiên Lộ Tù Tâm bước vào đây, bài trí ở Lan viên đều rất tinh xảo, có thể thấy được phong thái của chủ nhân, tinh xảo và rất hoa lệ.

“Tham kiến Thái tử điện hạ, tham kiến thái tử phi” hạ nhân trong Lan viên thấy người đi tới đều rất ngạc nhiên mở to mắt, từ lúc thế tử mất thì thái tử điện hạ cũng chỉ ghé qua có hai lần, mà còn thái tử phi...nàng tới làm gì? Phu nhân cũng không gặp nàng nhiều, vậy sao lần này lại tới? còn đi cùng thái tử điện hạ nữa, chẳng lẽ cố tình muốn chủ tử khó chịu sao?

“Bình thân” Ngân Lưu Nhân hoà nhã nói.

Lộ Tù Tâm vẫn chưa đi vào phòng, nàng biết Tiễn Thuỷ Nhu sẽ không mong muốn nàng bước vào đó.

“Đồ tiện nhân...người trả Hạo nhi cho ta...” một thân ảnh lao ra, là Tiễn Thuỷ Nhu, sau khi để tang đứa con trông nàng tiêu tụy đi nhiều. Lúc này đang bị kích động xông lên tóm lấy Lộ Tù Tâm, được hai nha hoàn kéo lại.

“Phu nhân...”

“Buông ra, ta muốn giết ả, ta nhất định phải giết ả”

“Phu nhân, ngài bình tĩnh lại đi” hai nha hoàn khó nhọc giữ Tiễn Thuỷ Nhu đang phát cuồng khi nhìn thấy Lộ Tù Tâm.

“Láo xược” Ngân Lưu Nhân nhíu mày, quay đầu nhìn về phía Lộ Tù Tâm, “Đi thôi” nhẹ đỡ nàng đi ra ngoài.

Lộ Tù Tâm nhẹ thở dài, nàng không phải cố tình sát muối vào vết thương của Tiễn Thuỷ Nhu, mà là nàng muốn nhờ vào hận thù của cô ta để

giúp nàng.

Tiền Thuỷ Nhu nhìn bóng lưng Ngân Lưu Nhân đang nhẹ nhàng ‘che chờ cho nữ nhân kia, trong mắt nổi lên sát khí lạnh tới thấu xương. Nàng sẽ không bỏ qua cho cô ta...

Lộ Tuy Tâm không cần quay đầu lại cũng biết hàn khí trong mắt Tiền Thuỷ Nhu, có lẽ hiện tại cô ta hận không thể giết nàng ngay lập tức, cô ta vẫn nghĩ là nàng hại chết Hạo nhi...mà có lẽ thực sự chính nàng đã làm hại...

“Tùy Tâm, ngày mai ta muốn xuất phủ một chuyến, có thể mất năm ngày. Thái y cũng đã xem cho nàng rồi, hãn vài ngày nữa sẽ có khả năng sinh, cho nên ta sẽ đi nhanh về nhanh, ta muốn tận mắt nhìn thấy hài tử ra đời” Ngân Lưu Nhân nhìn về phía Lộ Tuy Tâm, trong mắt vô cùng dịu dàng.

Lộ Tuy Tâm đi về hướng Phượng viên, như vậy mấy ngày nữa đứa con của nàng nhất định phải sinh ra. Bây giờ nàng phải nghĩ cách liên lạc với Nam Cung Tuyệt.

Ngân Lưu Nhân thấy nàng không nói một câu, hạ tròng mắt xuống “Ta sẽ không để bất luận kẻ nào thương tổn đến mẫu tử nàng”

Lộ Tuy Tâm không nói gì, đương nhiên nàng biết hãn sẽ phát ai đó bí mật theo dõi nàng, không biết bọn họ đã có đối sách gì hay chưa?

...

Nghị sự điện

“Quý Tâm” Ngân Lưu Nhân nhàn nhạt nói.

“Dạ, chủ tử” một bóng đen phút chốc đã xuất hiện.

“Người ở lại bảo vệ Phượng viên” Ngân Lưu Nhân vừa nói xong, mấy người ở bên trong đều nhú mày.

“Việc đó...” Quý Tâm ngẩng đầu lên, vẻ mặt có chút do dự.

“Không được, Nhị hoàng huynh, có thể điều bất cứ ai tới Phượng viên, nhưng Quý Tâm thì huynh phải để ở bên người” vẻ mặt Ngân Sầm Nhân rất không tán thành.

“Mong điện hạ suy nghĩ lại” vài tên tướng quân cũng cùng kêu lên.

“Thái tử, mong người nghĩ lại” Quý Tâm, Âm Dạ và Lưu Tình cùng mọi người đều quỳ trên mặt đất chờ lệnh.

“Quý Tâm, Phượng viên tất cả đều giao cho người, bản cung không cho phép bất luận kẻ nào tới gần nơi đó, rõ chưa?” giọng nói Ngân Lưu Nhân mơ hồ có chứa sát khí.

Mọi người thấy Ngân Lưu Nhân đã nhất quyết như thế đều cảm thấy lo lắng. Hộ vệ trong phủ nhiều như thế, sao cứ nhất định phải là Quý Tâm? Quý Tâm là thống lĩnh thị vệ của thái tử, đương nhiên phải đi theo bên người để bảo vệ cho thái tử chứ.

Huống chi hiện tại đang chiến tranh, để Quý Tâm lại thì sao có thể yên tâm được?

“Trẫm không đồng ý” Một giọng nói ôn hoà khác vang lên trong điện, một nam tử trung mặc long bào màu vàng tiến vào, vượt chòm râu, vẻ mặt vô cùng kiên quyết, phía sau còn có hoàng hậu và đông đảo đại thần.

“Chúng thần tham kiến Hoàng thượng, Hoàng hậu” mọi người trong điện đều quỳ trên mặt đất hành lễ.

“Bình thân.” Hoàng đế Thập Ngân quốc phất tay áo, ra hiệu cho mọi người đứng lên.

“Nhi thần tham kiến phụ hoàng, mẫu hậu” Ngân Lưu Nhân và Ngân Sầm Nhân hành lễ.

Hoàng đế Thập Ngân quốc ngồi vào vị trí cao nhất, nhìn về phía Ngân Lưu Nhân, “Thái tử, Quý Tâm phải đi theo bên cạnh con thì phụ hoàng và mẫu hậu mới an tâm”

“Phụ hoàng...” Ngân Lưu Nhân ngẩng đầu lên.

“Ý Trẫm đã quyết” một nữ nhân làm sao có thể quan trọng hơn nhi tử của hãn?

“Dạ” Ngân Lưu Nhân hạ tròng mắt xuống.

Hoàng đế Thập Ngân quốc nhìn Ngân Lưu Nhân, vuốt vuốt chòm râu rồi nói: “Phân tranh lẫn này giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc là thời cơ tốt nhất, thái tử, trẫm không hy vọng con xử trí theo cảm tính” nhi tử này là niềm kiêu hãnh suốt đời của hãn.

“Trẫm biết con không yên tâm về thái tử phi kia, nàng đang tới thời kì sinh, con lo lắng cũng là điều không thể tránh khỏi. Trẫm đã hỏi thái y rồi, mấy ngày này không có dấu hiệu sinh nở, cho nên con cứ an tâm đi giải quyết vấn đề biên giới phía tây đi”

“Dạ” Ngân Lưu Nhân nói.

...

Tới chập tối, Ngân Lưu Nhân thông báo sẽ dùng bữa, Hoa ma ma, Quế ma ma liền lập tức đi chuẩn bị.

Ngân Lưu Nhân một thân bạch y ngồi ở phía đối diện với Lộ Tuy Tâm.
“Tuỳ Tâm, bản cung sẽ để Lưu Tình và Ám Dạ ở lại để bảo vệ nàng”

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân, khoé miệng khê nhếch lên. Hắn đã quyết định sẵn rồi, chỉ nói cho nàng một tiếng mà thôi, cũng không phải hỏi ý kiến gì. Theo cách hành sự của hắn nói vậy sẽ ản nấp không ít người.

Mong rằng bọn họ sẽ chuẩn bị vẹn toàn, nghìn vạn lần đừng có thất bại trong gang tấc...

Tờ mờ sáng hôm sau, đứa con trong bụng Lộ Tuy Tâm lại đập. Nàng ngồi dậy, lấy thêm y phục mặc vào, lẳng lẳng chăm chú nhìn vào bụng mình. Con yêu, sợ sao? sắp tới ngày con phải sinh ra rồi, hiện tại mẹ chỉ mong con được bình an, sinh ra bình an, lớn lên bình an.

Ngân Lưu Nhân hẳn là đã đi, như vậy tối mai chính là thời cơ tốt nhất.

Mấy ngày nay nàng đều tâm sự với đứa con trong bụng, nàng không biết nó có nghe được không, nhẹ nhàng vuốt lên, con yêu, đáng lẽ con phải yên ổn vui vẻ ở trong bụng mẹ, đợi thời gian chín muồi, lúc đó có mẹ chờ mong, có cha con đợi con sinh ra đời...

Nhưng mà thực tại lại không thuận theo nguyện vọng của con người, cha con còn chưa được hưởng cảm giác khi con lớn dần trong bụng mẹ, sẽ không có cơ hội nhìn thấy con, mẹ còn chưa cảm nhận được thay đổi từng ngày đã phá hỏng sự sống vốn có của con, xin lỗi, tha thứ cho mẹ! Nhưng con nhất định phải biết, sự sống của con là minh chứng cho tình yêu của mẹ và cha con, có điều...có điều cha con còn chưa có cơ hội được nói yêu con, sau này nếu được mỗi ngày mẹ sẽ nói cho con, thật ra cha con rất yêu con, và mẹ cũng rất yêu con...

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 97: Con Yêu Ra Đời (1)

Lộ Tỳ Tâm đi ra khỏi Phượng viên, bên cạnh còn có Tử Vân đang đỡ người.

“Thái tử phi, người đã sắp tới lúc sinh, không nên đi ra ngoài nhiều”. Hoa ma ma nhìn bụng của thái tử phi, trong lòng trách Mai phu nhân cũng quá không hiểu chuyện. Biết rõ thái tử phi sắp sinh còn nhận lời đi tản bộ với người, lỡ như không cẩn thận đụng vào thái tử phi, lúc đó biết làm thế nào? trách nhiệm này ai gánh được chứ?

Nhưng bây giờ thái tử phi là to nhất ở trong phủ, nếu người muốn đi thì nàng cũng không thể ngăn cản, có Âm Dạ công tử và Lưu Tinh công tử đi cùng chắc hẳn là không có việc gì. Có điều...nhìn bụng thái tử phi lần thứ hai, thái tử phi vốn gầy gò, cái thai như vậy tất nhiên cũng không lớn lắm. Nhưng theo nàng thấy thì làm sao mấy ngày nữa có thể sinh được?

“Không sao, ta chỉ thuận miệng nói, không biết Mai phu nhân có tới thật hay không, bây giờ trong phủ Lan phu nhân đã hiểu lầm ta, lỡ như Mai phu nhân cũng đổ tội...” Lộ Tỳ Tâm không nói câu tiếp theo, không cần phải nói rõ thì Hoa ma ma cũng sẽ tự động nghĩ ra.

“Nhưng mà...” nói vậy cũng không sai, nhưng...

“Được rồi, có Âm Dạ và Lưu Tinh đi theo, lại còn cả một đoàn thị vệ nữa, người sợ cái gì?” Lộ Tỳ Tâm lãnh đạm nói.

Quế ma ma nhẹ kéo y phục của Hoa ma ma. Hoa ma ma quỳ xuống mặt đất “Nô tỳ không dám, nô tỳ chỉ là...”

“Được rồi, ta biết người muốn tốt cho ta, sinh con đâu phải chuyện dễ dàng gì, lẽ nào muốn sinh là sinh được ngay?” trên mặt Lộ Tuy Tâm mơ hồ có chút khó chịu.

“Dạ, nô tỳ biết tội, thái tử phi bớt giận” Quế ma ma cũng quỳ xuống nói.

Lộ Tuy Tâm xoay người đi ra ngoài không quan tâm tới người đang quỳ.

Vinh Mai nhìn người đang từ tốn đi tới, vẻ mặt cười đúng mực “Thiếp thân tham kiến thái tử phi” ngẩng đầu lên, trong mắt có hơi lo lắng “Thái tử phi, thân thể người có thể ra ngoài đi lại sao?” cái thai hơi nhỏ, nhưng mà sắp tới ngày sinh rồi còn ra ngoài tản bộ, nàng không sợ những nô tài phía sau này sẽ kinh sợ sao? hay là nàng nghĩ rằng sẽ không có người dám làm gì? không dám ra tay với nàng?

Lộ Tuy Tâm thân nhiên nhìn Vinh Mai, trong mắt chợt loé ra tia sáng lơ đãng “Đi thôi” vừa dứt lời đã quay người đi ra ngoài phủ. Bên trong phủ có quản gia, Âm Dạ và Lưu Tinh, cùng với một đám thị vệ cùng nha hoàn.

Vinh Mai nhìn cục diện này, trong mắt chợt ánh lên, vẻ mặt tươi cười càng thêm dịu dàng, thân là trắc phi của điện hạ, nàng bước vào phủ thái tử đã được bốn năm rồi, vậy mà cũng chưa từng được đối xử đến như vậy, là bởi nàng không phải thái tử phi? chỉ là trắc phi cho nên mới không được điện hạ sủng ái?

Lộ Tuy Tâm từ từ đi để thưởng thức phong cảnh hai bên.

Lúc tới trà lâu, bước chân có hơi nhanh hơn một chút, có vẻ như là muốn đi qua đó.

Vinh Mai thấy thế liền rũ mi mắt xuống rồi nói: “Thái tử phi, người đi cũng đã lâu rồi, chi bằng vào bên trong trà lâu của Tam vương gia nghỉ ngơi một chút đi, thiếp thân sợ người mệt” nghe nói lần trước Thái tử phi cũng tới trà lâu này, lại còn công khai nói điếm tâm rất khó ăn, làm cho Tam vương gia rất không vui, chuyện này trên dưới Long thành đều biết cả.

“Bỏ đi, ...tới nơi khác” Lộ Tuy Tâm hơi chần chừ rồi thản nhiên nói.

Vinh Mai nhìn Lộ Tuy Tâm lần thứ hai, thân thể khẽ cúi xuống: “Thái tử phi, đồ bên ngoài không thể tùy tiện, mà thiếp thân cũng không dám để người dùng mấy thứ đồ bình thường, điếm tâm ở trà lâu tuy lần trước người nói rất khó ăn, nhưng mà dù sao cũng là sản nghiệp của Tam vương gia, cho dù thế nào thì thiếp thân cũng yên tâm một ít”

“Không...” Lộ Tuy Tâm đang định mở miệng thì Âm Dạ cắt ngang.

“Thái tử phi, người nghỉ tạm ở đây một chút đi” Âm Dạ nhìn Vinh Mai, trong lòng thầm nghĩ, lần này Mai phu nhân cũng có chút hiểu biết.

“Thái tử phi, mong người thông cảm cho tấm lòng của Mai phu nhân” Hoa ma ma cũng nhanh chóng tiến lên nói.

“Thái tử phi đừng cho rằng hành động lần trước của người khiến Tam vương gia không vừa ý, mà mới ngại không muốn vào, thật ra người không cần phải...” Nhìn người đi tới, câu nói tiếp theo của Vinh Mai liền nuốt trở lại, khoé miệng nhếch lên lộ vẻ đắc ý.

Chủ hiệu biết thái tử phi lại tới nữa thì trên mặt toát mồ hôi lạnh, nhìn qua đại sảnh, cảm thấy căng thẳng, lần này không thể để thái tử phi ngồi ở đại sảnh rồi.

“Tham kiến thái tử phi, còn gian sương phòng ở trên lầu, mời...” cung kính nói.

Lộ Tuyền Tâm nhìn liếc qua cầu thang, hơi giương mi lên, không nói lời nào, tâm tư những người này cũng thật quá rõ ràng, không biết che dấu dù chỉ một chút, nàng âm thầm lắc đầu.

Phấn Hồng và Hồng Tham bước lên phía trước đỡ lấy Lộ Tuyền Tâm lên lầu.

Trong sương phòng, hạ nhân nối đuôi nhau không dứt đưa trà cùng điểm tâm tới bàn.

Lộ Tuyền Tâm nhìn những thứ điểm tâm trên bàn, vẻ mặt có chút khó chịu, nói với Vinh Mai: “Đi thôi, chúng ta hồi phủ”

“A?” Vinh Mai kinh ngạc, vừa mới ngồi xuống mà thái tử phi đã muốn đi, điểm tâm ở đây khó ăn như vậy sao?

Lộ Tuyền Tâm không quan tâm xem Vinh Mai có kinh ngạc hay không, đi trước ra bên ngoài, mà vẻ mặt Âm Dạ và Lưu Tinh ở bên ngoài cửa cũng hơi kinh ngạc, có vẻ như thái tử phi không thích trà lâu này, vì sao lại không thích?

Đoàn người vội vã lên mà cũng vội vã xuống, khiến cho sắc mặt chủ hiệu lại càng xanh. Thái... thái tử phi... cũng quá là không để Vương gia chút mặt mũi nào cả.

Ánh mắt mọi người đều chú ý vào Thái tử phi, không ai để ý tới Tử Vân ở phía sau cùng, lúc ở chỗ rẽ thì biến mất, trong nháy mắt đã xuất hiện, cầm trong tay một chiếc khăn, làm như đánh rơi xuống mặt đất rồi nhặt lên, sau đó mới đuổi theo Lộ Tuyền Tâm, đứng ở bên cạnh nàng.

Lộ Tuyền Tâm như vô tình nhìn qua Tử Vân, sau đó hạ tròng mắt xuống...

Mặt trời lên cao rồi lại lặn, một ngày đêm đã trôi qua nhanh chóng.

Sau khi Lộ Tỳ Tâm dùng xong bữa tối, chỉ còn Phấn Hồng, Hồng Tham và Tử Vân ở tại bên trong phòng cùng nàng, bên ngoài cửa có hai nha hoàn canh giữ, Hoa ma ma thì đang ở điện thờ...

Trong phòng ngủ.

Lộ Tỳ Tâm nhìn qua Tử Vân, “Phấn Hồng” trong ánh mắt có ngưng trọng và cảm kích, tất cả đều không nói gì, đã từ lâu nay, các nàng đều dùng ánh mắt để trao đổi, đến bây giờ đã đạt tới trình độ vô cùng ăn ý. Mọi ánh mắt đều có thể biết rõ là đang biểu đạt cái gì.

Phấn Hồng quỳ trên mặt đất, nghiêm túc gật đầu với Lộ Tỳ Tâm.

“Tốt, Hồng Tham” quay đầu nhìn Hồng Tham, Lộ Tỳ Tâm cúi đầu nhìn bụng mình, con yêu, đã sẵn sàng chưa? Đêm nay mẹ sẽ để con sinh ra, con phải ngoan ngoãn biết chưa.

Hồng Tham nhìn Phấn Hồng, gật đầu, hiện tại mọi thứ đã chuẩn bị tốt rồi, chỉ cần đứa trẻ được sinh ra là tâm huyết từ trước tới nay của tiểu thư sẽ được đền đáp, không được phép có bất kì sai lầm nào.

Tử Vân lấy từ trong người ta một cái bọc, mở ra nhìn, bên trong là một loạt ngân châm và dược, cầm lấy một viên dược cho vào lòng bàn tay, nhìn Lộ Tỳ Tâm, ý bảo nàng nuốt dược hoàn này.

Phấn Hồng nhanh chóng quay đầu lại nhìn chiếc đồng hồ cát, bây giờ là giờ Dậu một khắc...

Lộ Tỳ Tâm nhận lấy chén nước từ tay Hồng Tham, sau đó Phấn Hồng tiến lên đỡ nàng nằm yên ổn.

Nằm ở trên giường, nước mắt Lộ Tỳ Tâm trào ra, xin lỗi, thật sự xin lỗi, có lẽ lúc này con đang muốn ngủ, nhưng mẹ lại phải đánh thức con dậy, bắt con sinh ra, xin lỗi..con yêu...xin lỗi...đừng giận mẹ, hãy hiểu cho mẹ.

Nước mắt trượt xuống làm ướt cả chăn, đây là lần thứ hai Lộ Tỳ Tâm rơi lệ, lần đầu tiên là lúc Dương Á Sơ toàn thân đầy máu ở trước mặt nàng, vì không thể khống chế được tuyệt vọng mà rơi lệ. Còn bây giờ đúng là nàng cảm thấy vô cùng áy náy và không muốn, đã lâu như vậy, nàng đã quen có đứa con ở trong người. Nhưng mà tối nay, nàng nhất định phải sinh đứa con này ra...nghĩ như vậy, Lộ Tỳ Tâm đau lòng tới mức tưởng như khóc thành tiếng, nhưng nàng không thể, chỉ biết cắn thật chặt môi lại, để lệ tuỳ ý rơi...nàng không thể mềm yếu...xin lỗi con...tha thứ cho mẹ phải làm như vậy.

Phấn Hồng lấy khăn tay nhẹ nhàng lau đi lệ trên khuôn mặt nàng, trong lòng nhói đau như có ai nhéo vậy, lúc này đứng trước một nữ nhân kiên cường mà rơi lệ khiến nàng cũng cảm thấy khổ sở, tưởng công chết, bị bắt tới nơi đất khách nhưng cũng không biểu hiện một chút như nhược yếu đuối, chưa từng thấy tiểu thư khóc to bao giờ. Nhưng mà lúc này, lệ nàng tuôn ra là vì tình yêu đối với đứa con, vì áy náy và nỗi đau nên rơi lệ...

Hồng Tham bê một chậu nước ấm tới, cầm lấy khăn nhúng vào rồi vắt kho, đưa cho Phấn Hồng để lau mặt cho tiểu thư.

Một lúc lâu sau, Lộ Tỳ Tâm mới cảm thấy một cỗ đau đớn truyền từ bụng đến, nàng kinh sợ, biết rằng đã sắp tới lúc sinh rồi.

Lộ Tỳ Tâm cẩn trọng cảm nhận đau đớn từ trong thân thể, nàng vươn tay ra với Tử Vân, có phải đã bắt đầu rồi? vội nhìn về phía Phấn Hồng, Hồng Tham, hai người cùng bước lên phía trước.

Tử Vân nhanh chóng bắt mạch cho Lộ Tỳ Tâm, rồi lại nhìn lên đồng hồ cát trên bàn, đã một canh giờ rồi, cũng sắp tới lúc sinh, nhưng mà vẫn thiếu, tối thiểu phải thêm một canh giờ nữa mới phù hợp.

“Tiểu thư...” Phấn Hồng tiến lên hỏi ý kiến người trên giường, Lộ Tỳ Tâm gật đầu, ý nói nàng không sao, Phấn Hồng âm thầm gật đầu, nàng có

thể chịu đựng được dịch tâm thì huống chi là mới đau bụng sinh. Quay lại nhìn Hồng Tham, Hồng Tham gật đầu.

Phấn Hồng lấy cái chén từ tay Lộ Tỳ Tâm ra, giúp nàng đỡ chặn lại, trao đổi ánh mắt với Tử Vân, Tử Vân lui ra, Phấn Hồng cũng ngồi lên ghế chờ.

Hồng Tham thấy trời có vẻ gần sáng nên mở cửa ra. Tỳ nữ bên ngoài đứng thẳng người lại, thi lễ với Hồng Tham.

Hồng Tham không để ý, đi tới Thiên điện cao giọng kêu lên: “Hoa ma ma”

“Vâng” Hoa ma ma ngủ gật giật mình tỉnh giấc, vội vã kêu to. Nhanh chạy tới mở cửa ra: “Có phải thái tử phi có gì dị thường hay không?” mấy ngày nay tối nào bọn họ cũng không dám bỏ y phục ra ngủ, lúc nào cũng sẵn sàng.

“Không, tiểu thư vừa tỉnh ngủ, cảm thấy hơi đói bụng, người đi làm chút điểm tâm mang tới. Tiểu thư còn nói lấy chút nước nóng để tắm, nhưng đừng có nóng quá.”

“Dạ” thái tử phi lúc gần tối đã đi nghỉ, chắc là vừa mới tỉnh. Vốn Phượng viên yên lặng nhờ thái tử phi muốn ăn và tắm rửa mà trở nên bận rộn hẳn lên. Trong khoảng thời gian ngắn có hơi ồn, Lưu Tinh và Âm Dạ chờ tại thiên điện cũng đang đánh cờ nên mới nghe được lời tỳ nữ nói.

“Thái tử phi bây giờ đã quen với cuộc sống ở đây” Âm Dạ than nhẹ, đặt một quân đen lên bàn cờ.

Lưu Tinh không nói lời nào, lấy quân trắng ăn một quân.

Âm Dạ ngẩng đầu nhìn Lưu Tinh: “Tỳ nữ tên Tử Vân của thái tử phi...”

“Câm miệng!” Lưu Tinh quát lớn một tiếng.

“Ha ha, ta thấy hẳn đúng là người đã ái mộ chi tâm (yêu thích một người). Được rồi, trước đây nàng và thủ hạ của Vũ Mặc Nhiên cứu người, hiện tại lại gần ngay trước mắt, hay là người nói thẳng với thái tử phi là muốn có nàng? ta sẽ giúp người làm mối, nhưng mà thái tử phi rất coi trọng nàng, khả năng người muốn lấy nàng quả thực rất...” còn chưa nói xong đã bị Lưu Tinh điểm trúng huyệt đạo.

Ám Dạ dùng ánh mắt trách cứ: “Người đúng là đồ đê tiện, lúc nào cũng chỉ dùng có chiêu này!”

Lưu Tinh đặt một quân đen lên phía trước, khoé miệng lộ ra cười sung sướng, dường như việc trước đó chưa từng xảy ra: “Ai biểu võ công của người kém ta”

Người! Ám Dạ dùng ánh mắt đầy sát khí nhìn Lưu Tinh.

Lưu Tinh đột nhiên nghe thấy tiếng động kì lạ. Lắng nghe cẩn thận, chỉ có một tiếng!

Ngẩng đầu lên nhìn về phía Ám Dạ: “Người có nghe được tiếng động gì ban nãy không?” hình như là tiếng thổi của người, có hơi lâu. Bây giờ tuy chưa nói đến mức quá muộn nhưng đại đa số đều đã đi ngủ, tiếng thổi này...

Ám Dạ khinh thường nhìn Lưu Tinh, tên này thật sự là ngu dốt không trị được, hỏi một người đang bị điểm huyệt thì làm được gì?

Lưu Tinh dùng tay giải huyệt cho Ám Dạ, tiện tay cầm lấy kiếm trên bàn rồi xông ra ngoài.

Ám Dạ kinh ngạc rồi cũng theo đằng sau.

“Làm sao? có chuyện gì xảy ra vậy?” vừa rồi hẳn cũng không nghe thấy tiếng gì cả.

Lưu Tinh huýt một tiếng, trong góc tối xuất hiện hai bóng người phi thân xuống.

“Các người có nghe thấy tiếng động kì lạ vừa nãy không?” nghe rất êm tai nhưng lại khiến hẳn cảm thấy kỳ quái, không biết là từ đâu truyền tới?

Hai bóng đen nhìn nhau, lắc đầu.

“Người nghĩ nhiều quá rồi đấy! Đây là phủ thái tử” Âm Dạ tiến lên nói.

Hay là hẳn thật sự nghĩ nhiều rồi, Lưu Tinh phất tay về phía hai người kia, bọn họ lập tức lại trở về vị trí cũ.

“Tham kiến công tử” Quế ma ma hành lễ với hai người.

Âm Dạ nhìn Quế ma ma rồi gật đầu, quay người về phía Lưu Tinh: “Đi, chúng ta lại đánh một ván cờ” đầu óc tên này ngu ngốc, ngay cả lúc đánh cờ mà cũng nhìn thấy đối thủ.

Lưu Tinh lắc đầu: “Không được, ta cảm giác có chút là lạ, không được, ta phải ở đây trông coi”

Âm Dạ mở to hai mắt nhìn “Người ngốc à, đêm nay đã có hai người kia bảo vệ, mà đây là phủ thái tử, khắp nơi đều là thị vệ tuần tra, người cũng trông coi thì ngày mai lấy ai ra trông nữa?”

Lưu Tinh nhú mày, suy nghĩ một chút, cũng phải, đây là phủ thái tử. Nhếch miệng cười.

“Đi!” đẩy vai một cái, Âm Dạ đi trước vào trong phòng.

Hoa ma ma đem bát cháo vào, thấy Lộ Tỳ Tâm ăn rất nhanh thì vô cùng kinh ngạc, có vẻ như hôm nay thái tử phi ăn rất ngon miệng? “Thái tử phi, người có muốn nô tỳ đem hâm nóng lại thức ăn không?”

“Không cần, ta đã no rồi. Người lui xuống phía dưới đi!” Lộ Tỳ Tâm cố gắng bình tĩnh nói, nhưng mà càng ngày càng đau bụng, dù vậy nàng cũng không thể lộ ra một chút kẽ hở nào.

“Vâng, nô tỳ xin lui trước, vậy bây giờ đem nước nóng tới?” Hoa ma ma chưa phát hiện ra có gì khác thường hỏi.

“Để nóng thêm một chút, cứ để đó, tỳ nữ ngoài cửa sẽ tự lấy vào. Bây giờ ta đang rất no, đợi lát nữa hăn tắm. Có các nàng ấy là được rồi, người cứ đi nghỉ đi.” Lộ Tỳ Tâm cảm giác mồ hôi trên đầu sắp ứa ra.

“Dạ”

Hoa ma ma lui xuống.

...

Lộ Tỳ Tâm yên lặng nhắm tính thời gian, một khắc...hai khắc...

“Thái tử phi, nước nguội cả rồi, người có muốn tắm nữa hay không?” tỳ nữ ngoài cửa cung kính xin chỉ thị.

“Không cần, thái tử phi đã đi ngủ rồi.”

“Dạ”

Nằm trên giường, cố hết sức nằm lấy chần, không ngừng hít sâu...đau quá...

Nàng cảm giác sức lực ngày càng bị cuốn trôi mất, thân thể vốn vì uống dịch tâm vẫn chưa hồi phục lại, giờ lại sinh nở, nàng quả thật không chịu

nói.

“Phấn Hồng...” nàng không thể để đứa con xảy ra bất cứ chuyện gì, nàng muốn nó được sinh ra bình an.

Tử Vân nghe thấy tiếng nói bên trong màn che, lấy một viên dược hoàn nhét vào trong miệng Lộ Tuy Tâm, vỗ nhẹ phía sau lưng nàng, dược hoàn được nuốt xuống khiến Lộ Tuy Tâm đột nhiên cảm thấy khác hẳn, dược này là do Nam Cung Tuyệt vì nàng chế ra, bởi vì thân thể nàng không chịu được tiêu hao sức lực khi sinh, sau khi Ngân Lưu Nhân rời khỏi, nàng đã hẹn Vinh Mai đi tản bộ cùng, sau đó tới trà lâu lần thứ hai...vì thế Tử Vân mới...không...không phải Tử Vân, là trưởng lão y thuật tinh thông từ dược cốc đã thay Tử Vân. Nam Cung Tuyệt sợ nàng khi sinh sẽ xảy ra bất trắc...

Tử Vân nhìn Phấn Hồng, Phấn Hồng gật đầu, sau đó đè thấp giọng nói “Tiểu thư, giờ hãy còn sớm, người nhắm nhin một lát, chỉ còn một canh giờ nữa”

Lộ Tuy Tâm cười khờ, còn một canh giờ nữa mới là lúc nàng chính thức sinh. Nhưng mà nàng cũng biết sinh là tốn không ít thời gian.

Lẩm nhẩm trong lòng...con yêu...cố gắng lên...

Thời gian vẫn trôi qua, Lộ Tuy Tâm vì quá đau mà mồ hôi lạnh ứa ra, nhưng lại không được phép phát ra tiếng kêu nào.

Cuối cùng...

Đôi mắt nhìn chăm chăm đồng hồ của Phấn Hồng sáng ngời, cung kính gật đầu với Tử Vân, Tử Vân xốc màn che lên, Phấn Hồng tiến lên nâng người đang nằm chặt chần trên giường, Tử Vân bắt mạch cho Lộ Tuy Tâm, yên lặng chốc lát. Nhìn Lộ Tuy Tâm toàn thân ướt đẫm, trong mắt có chút tán thưởng, nữ tử này quả thật là có nghị lực đáng sợ. Nàng đã sống bốn mươi năm mà chưa từng gặp nữ tử nào có sức chịu đựng như thế.

Phấn Hồng đem một bộ y phục sạch sẽ đến, hỗ trợ thay cho, lúc này Lộ Tuy Tâm không còn chút sức lực, để mặc cho Phấn Hồng thay y phục trên người nàng ra và mặc bộ mới vào.

Tử Vân lấy ra một bao dược đưa cho Hồng Tham, Hồng Tham gật đầu, lấy ra một viên dược lần thứ hai nhé vào trong miệng rồi để Lộ Tuy Tâm nuốt xuống, rồi cầm bao dược đi ra ngoài.

Phấn Hồng cũng nhét vào miệng Lộ Tuy Tâm một viên dược, đây chính là thuốc mê vô sắc vô vị nhanh nhất, một bao nho nhỏ cũng có thể khiến cho toàn bộ người trong phủ ngủ trong hai khắc, tỉnh lại sẽ cảm thấy lơ đãng như người mất hồn, đây chính là một trong những dược hoàn tuyệt mật của dược cốc. Người bên trong phủ có thể được vinh hạnh làm thử nghiệm. Nàng cũng không quên tên Ám Dạ kia, hẳn am hiểu về độc, nhưng đối với dược cốc mà nói hẳn còn kém xa. Cho nên đêm nay dù Ngân Lưu Nhân có ở trong phủ thì chỉ e cũng không không phát hiện ra được.

Đêm tối, mọi người đều tiến vào mộng đẹp, phủ thái tử yên lặng. Bên trong Phượng viên lại càng vắng lặng không một tiếng động.

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 98: Con Yêu Ra Đời (2)

Hồng Tham lẳng lẳng tính toán, sau đó mở cửa ra, bốn tỳ nữ ở ngoài cửa đã ngã trên mặt đất, mê dược đã phát tác...khẽ đi tới nhà kế bên, thấy mấy người Hoa ma ma cũng không có tiếng động, chuyển tới phòng ngủ của Âm Dạ và Lưu Tinh, đẩy cửa ghé mắt vào, xác định hai người đó đều chìm trong giấc ngủ, khoé miệng Hồng Tham lộ ra tia cười nhạt. Hai người này sẽ không nghĩ tới mình bị chuốc mê như vậy? lui về vườn. Lấy trong ngực ra thứ gì đó bỏ vào trong miệng, thổi nhẹ một tiếng, tiếng sáo mềm nhẹ theo gió ra bên ngoài.

Trong sương phòng tại một quán trọ bình dân gần phủ thái tử nhất, mắt Nam Cung Tuyết sáng lên, gật đầu về hướng Hoàng Thạch Ngạo, chỉ trong một khắc sau, phút chốc mấy bóng người đã biến mất...

Đêm tối khiến người ta không nhìn rõ trong không trung đang có mấy người lướt nhanh, cho dù có ngẩng đầu lên nhìn thấy cũng sẽ nghĩ đó là đám chim bay qua.

Nhìn thấy người đến mắt Hồng Tham sáng lên. Định hành lễ thì bị tay Nam Cung Tuyết ngăn lại, vẻ mặt nghiêm túc của Nam Cung Tuyết lúc này khiến Hồng Tham gật đầu, không nói lời nào đưa mọi người tiến vào phòng ngủ.

Lộ Tùy Tâm cảm giác mình muốn hét lên, cái thai càng lúc càng đau dữ dội hơn, nàng há miệng cắn chặt áo ngủ bằng gấm, gắng sức hít sâu...nàng muốn kêu nhưng phải cố nhịn.

Trung niên nam tử khoảng bốn mươi đứng bên trái phòng ngủ phía sau Nam Cung Tuyệt. Hoàng Thạch Ngạo dẫn theo một người cầm cái giỏ, vải gấm, nam nhân phía sau đứng ở bên phải. Nam Cung Tuyệt liếc mắt nhìn Hoàng Thạch Ngạo, hai người nhanh chóng tiến vào phòng ngủ.

“Tham kiến chủ tử” Phấn Hồng và Hồng Tham cung kính quỳ trên mặt đất thỉnh an Nam Cung Tuyệt.

“Đứng lên, phải tận dụng thời gian, chúng ta chỉ có một canh giờ thôi.” Nam Cung Tuyệt chuyển hướng sang Tử Vân, không, không phải Tử Vân, mà là y nữ y thuật tinh thông của dược cốc “Thế nào? Thân thể của nàng có thể chịu được không?”

Y nữ gật đầu, đưa tay ra tính toán, giọng nói có chút trầm trầm, khác với giọng thanh lệ của Tử Vân. “Thiếu chủ, cô nương này đúng là nữ tử kiên cường nhất mà thuộc hạ đã từng gặp, tất cả không có gì đáng ngại, chỉ chờ chủ tử châm cứu mà thôi”

Nam Cung Tuyệt nhìn về phía giường có che trướng幔, gật đầu với Hoàng Thạch Ngạo, Hoàng Thạch Ngạo đưa cái giỏ trúc tới đặt trên mặt bàn. Chắp tay nói với người trên giường: “Phu nhân, người cứ yên tâm, tất cả đã có chúng ta”

Lộ Tuy Tâm hít sâu một hơi, cắn răng nói: “Tuỳ...Tâm...vô cùng cảm kích...không biết báo đáp ơn này thế nào...”

Hoàng Thạch Ngạo nghe được tiếng nói bên trong thì chấn động trong lòng, lúc này nàng đang chịu đau đớn sinh nở, nhưng một tiếng kêu phát ra cũng chưa từng có, nghị lực này khiến hấn kinh ngạc “Phu nhân không cần nhiều lời, đây là việc chúng ta phải làm” sau đó gật đầu hướng Nam Cung Tuyệt, rồi rời khỏi phòng lần nữa.

“Phu nhân, tình cảnh bắt buộc, Nam Cung Tuyệt đành phải đắc tội” Nam Cung Tuyệt hạ giọng nói với người trên giường.

“Phất Hồng, kéo trưởng mạn lên.” Hãn là đại phu, nàng là sản phụ, trước mặt đại phu không có phân biệt nam nữ, huống chi hãn chỉ có châm cứu.

Phất Hồng cùng y nữ tiến lên kéo trưởng mạn, Nam Cung Tuyệt ngồi ở bên mép giường, nhìn khuôn mặt nàng ướt đẫm mồ hôi, trong lòng có chút rung động, lập tức bắt mạch ở tay Lộ Tuy Tâm, xốc chân lên nhìn cái thai của nàng một chút. Chần chờ một chốc lát rồi lấy tay đặt lên trên bụng Lộ Tuy Tâm, trái, phải, trên dưới, xoa phía dưới một chút “Bây giờ nàng cảm thấy đau thế nào?”

Lộ Tuy Tâm hít sâu một hơi, cố gắng để không kêu lên vì đau, tiếp tục nói: “Đau...đau...đau quá...có phải...đưa con sắp sinh?” Nàng cảm giác được như vậy.

Vẻ mặt Nam Cung Tuyệt phức tạp nhìn nữ tử trước mắt, trong lòng có cảm giác không rõ, có kính nể, còn có một chút yêu thương...

“Y trưởng lão...” Nam Cung Tuyệt lùi lại, xoay người, đưa lưng về phía giường.

Người mang dáng dấp của Tử Vân nhìn Phất Hồng, Phất Hồng hiểu ý kéo chân ra, cời y phục trên người Lộ Tuy Tâm, y trưởng lão tỉ mỉ quan sát “Thiếu chủ, mau, có thể châm cứu được rồi.” sau đó đắp lại chăn như cũ.

“Chủ tử.” Hồng Tham bê một chậu nước nóng tới, y nữ đổ một gói thuốc vào.

Nam Cung Tuyệt kéo tay áo lên, đôi tay thon dài nhúng vào trong chậu nước, sau đó nhận lấy khăn trắng từ tay Hồng Tham để lau khô, nhìn qua y nữ rồi nói “Chuẩn bị.”

Y nữ cầm lấy ngân châm đã được tẩm dược từ trước đưa cho Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt nhận lấy ngân châm, ngồi bên mép giường lần thứ hai, ánh mắt chăm chú nhìn Lộ Tỳ Tâm đang cắn răng.

Lộ Tỳ Tâm không ngờ trong mắt lại có lệ, gật đầu với Nam Cung Tuyệt “Tất cả đều trông cậy vào công tử.”

Nàng biết tình nghĩa của Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo, không thể chỉ nói cảm tạ là xong, ơn này nàng sẽ ghi nhớ suốt đời.

Từ từ kéo chăn nàng xuống tới bụng, Phấn Hồng cầm lấy một tấm vải sạch đi tới bên giường, chờ đứa trẻ sinh ra.

Hồng Tham cũng nhanh chóng đi đổi chậu nước nóng khác đưa tới, đứng ở một bên chờ.

Nam Cung Tuyệt châm bốn lần vào huyết vị trên bụng Lộ Tỳ Tâm.

“Tiểu thư, gắng lên” Phấn Hồng nhìn phía dưới rồi ngẩng đầu lên lo lắng nhìn Lộ Tỳ Tâm.

Lộ Tỳ Tâm cảm giác được ngân châm của Nam Cung Tuyệt đâm xuống, thân thể chợt quặn đau, con yêu, mẹ cũng muốn gặp con thật nhanh “A...” nàng kêu nhỏ một tiếng, đây là tiếng đầu tiên sau hơn mấy canh giờ dẫn vật vì đau đớn.

“Mau lên, tiểu thư, hãy dùng thêm lực” Mồ hôi trượt xuống trên má Phấn Hồng, trong lòng nàng vô cùng lo lắng.

Lúc này trong đêm đen hiện lên một tia chớp, tiếng sấm rền cả đất trời vang lên...Hoàng Thạch Ngạo nhìn ra ngoài, nguy rồi, hôm nay mà mưa thì làm sao bây giờ? đêm nay chẳng lẽ không thể ra khỏi Thập Ngân quốc? vẻ mặt lãnh đạm trở nên lo lắng.

Cũng nhờ tiếng sấm che giấu, bên trong phòng vang lên tiếng khóc của trẻ con, Hoàng Thạch Ngạo vui mừng, sinh rồi...

“Sinh rồi, sinh rồi, tiểu thư, là một tiểu thiếu gia” Phấn Hồng cắt đoạn cuống rốn đi, dùng mảnh vải bao bọc đứa trẻ, vui mừng nói với Lộ Tỳ Tâm.

Khuôn mặt Lộ Tỳ Tâm hiện lên nụ cười, sinh rồi, đứa con của nàng đã bình an tới cõi đời này. Tương công, chàng có biết không? con đã sinh rồi, mới bảy tháng mà con của chúng ta đã sinh...

Vẻ mặt Hồng Tham cũng mừng như điên, tay cũng không chú ý mà chạm phải nước nóng, một người lấy khăn nhúng vào vắt khô, đưa cho y trưởng lão và Phấn Hồng, hai người lau cho con của Lộ Tỳ Tâm.

Phấn Hồng ôm đứa trẻ tới trước mặt Lộ Tỳ Tâm “Tiểu thư, nhìn này, là nhi tử của người”

Nước mắt, vốn đã khô nhưng giờ đây lại nhỏ từng giọt từng giọt xuống, rơi cả trên mặt đứa nhỏ..

Có vẻ là cảm giác được nước mắt của mẹ, đứa trẻ vốn yên lặng khóc lần thứ hai...

Nam Cung Tuyệt cầm lấy ngân châm đã tẩm ít dược trên đầu, châm vào đứa trẻ đang khóc lớn, tiếng khóc dần dần nhỏ rồi mất hẳn.

Hai mắt đẫm lệ của Lộ Tỳ Tâm nhìn thấy tất cả, vẻ mặt có phần không muốn, lau khô nước mắt, gắng sức vươn tay ôm lấy đứa con, yêu thương nhìn con, sau đó nhìn Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt cũng nhìn thật sâu vào Lộ Tỳ Tâm “Yên tâm đi, Nam Cung Tuyệt dùng chính sinh mệnh mình để đảm bảo với phu nhân, đứa nhỏ sẽ bình an”

Ánh mắt Lộ Tuyền Tâm lộ ra cảm kích, cười nói: “Cảm tạ mọi người, cảm tạ mọi người đã giúp mẫu tử chúng ta”

Nam Cung Tuyết ôm lấy đứa nhỏ, Hồng Tham vội vã lấy giỏ trúc từ trên mặt bàn ra, mở tấm vải, bên trong là một đứa trẻ mới sinh không lâu.

Hồng Tham ôm lấy đứa nhỏ bên trong cái giỏ, đưa tới bên giường.

Lộ Tuyền Tâm nhìn rồi nói: “Đứa trẻ này...” Nam Cung Tuyết nhìn Lộ Tuyền Tâm, hạ tròng mắt xuống “Yên tâm, là một đứa trẻ bị vứt bỏ, mới sinh được ba ngày” là hãn dùng số bạc lớn để mua được. Lộ Tuyền Tâm cười khổ, vậy sao?

Nam Cung Tuyết đem đứa trẻ đang bế để vào cái giỏ.

“Chờ một chút...” Lộ Tuyền Tâm đột nhiên nói, Nam Cung Tuyết quay người lại nhìn về phía nàng.

Lộ Tuyền Tâm khó khăn nói: “Có thể cho ta nhìn con một lần được không?” Nam Cung Tuyết đưa đứa nhỏ tới cho Lộ Tuyền Tâm nhìn, Lộ Tuyền Tâm cẩn thận nhìn đứa con đang ngủ, nhẹ nhàng hôn lên trán, mẹ yêu con, con yêu! Ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Tuyết. “Nó tên là Thông Nhi, là đứa con vội vàng mà đến”. Không đủ tháng, không thể hưởng thụ ấm áp trong bụng mẹ đã vội sinh ra trên đời này, cho nên nàng mới đặt tên nó là Thông Nhi, nhi tử vội vàng mà đến.

Nam Cung Tuyết gật đầu. Dương Thông Nhi

“Y nữ, tiếp theo tất cả đều giao cho người.” rồi chuyển sang hướng Phấn Hồng, Hồng Tham “Các người phải chăm sóc phu nhân cho tốt”

“Dạ, thiếu chủ” ba người cùng trả lời.

Nam Cung Tuyệt cầm lấy giỏ, quay đầu lại nhìn về phía Lộ Tỳ Tâm trên giường “Yên tâm, không có việc gì cả”

Lộ Tỳ Tâm cười miễn cưỡng, gật đầu với Nam Cung Tuyệt. Hiện tại nàng đã bớt đi một chút lo lắng ở tại Thập Ngân quốc này...

Hai người Phấn Hồng và Hồng Tham vội vã thu dọn tất cả, tẩy mùi máu trong phòng rồi nhìn nhau.

Y nữ lấy từ trong ngực viên dược hoàn đưa cho Lộ Tỳ Tâm. “Nuốt đi, để kêu lần nữa” trong lòng thở dài, ông trời gây quá nhiều đau khổ cho nữ tử này, mong rằng giày vò lần này là lần cuối cùng, qua lần này là hao hết sức lực của thân thể, có khả năng ba tháng không thể xuống giường, năm năm vẫn chưa khôi phục...

Lộ Tỳ Tâm nhìn viên dược, khoé miệng khẽ nhếch lên một chút, đây tất cả đều do Ngân Lưu Nhân ban tặng, chỉ vì một chút vướng mắc mà gây nên, đây có phải là việc đã được định trước hay không, nếu như lúc đó nàng không gặp Ngân Lưu Nhân, vậy mọi chuyện có phát sinh hay không? nàng có nhìn thẳng vào tâm tư của bản thân, mở rộng tấm lòng tiếp nhận Dương Á Sơ? có Thông Nhi của nàng không? không chia lìa Dương Á Sơ? không có đau khổ ngày hôm nay? nếu nhất định phải xảy ra những chuyện này mà mới có được sự che chở của Dương Á Sơ, có đứa con của nàng. Như vậy, nàng không hối hận...

“Tiểu thư, mọi người tỉnh rồi. Bắt đầu thôi!” Phấn Hồng liếc mắt nhìn quanh trong phòng, xác định không có gì khác thường mới đưa đứa trẻ đang ngủ say lên trên giường, đắp chăn lại nhưng không tới mức kín quá.

Lưu Tình nhìn Âm Dạ nhắm mắt ngủ mà cười thầm, chưa chi đã ngủ. Nhìn bên ngoài đã là đêm khuya, thảo nào hẳn mới như vậy.

Đẩy cửa ra, nhìn Phượng viên yên tĩnh, thấy tỳ nữ canh gác đang gục xuống ngủ thì ho nhẹ một tiếng!

Bốn tỳ nữ giật mình rồi đứng thẳng người lại: “Công tử”

Lưu Tinh quay đầu lại nhìn qua, trong phòng thấp đèn? nhẹ gõ vào cửa ngoài: “Thái tử phi, phải chăng có gì không ổn?”

Phấn Hồng mở cửa ra, có chút hoảng hốt nhìn Lưu Tinh “Tiểu...tiểu thư...nói sau khi dùng bữa xong đã hơi đau bụng, bây giờ cơn đau càng mạnh, có phải là...sắp sinh không a, nhưng mà tiểu thư không cho ta đi gọi thái y, giờ đau đến đổ mồ hôi”

“Cái gì?” Lưu Tinh kêu lên, bóng người nhanh chóng biến mất, chỉ trong chốc lát sau đã tóm lấy Âm Dạ “Mau...”

Âm Dạ bị Lưu Tinh tóm lấy cũng giật mình “Thái tử phi sinh sao?” vội vã định xông vào bên trong nhưng bị Phấn Hồng ngăn lại “Công tử, người hẳn là nên đi mời bà đỡ và thái y tới, hiện tại người xông vào phòng tiểu thư chẳng phải là không hợp lắm hay sao?”

Âm Dạ vội dừng bước, hẳn cũng hoàn hồn lại “Người...người...” bốn tỳ nữ đứng ở bên ngoài cũng hoảng sợ, thái tử phi sắp sinh...vì vậy cũng kêu lên “Hoa ma ma, thái tử phi sắp sinh...”

Phụ thái tử yên lặng bởi thái tử phi sắp sinh mà sục sôi, trong thời gian ngắn, đèn đuốc được thắp lên sáng trưng, thái y, bà đỡ đều lần lượt tới Phượng viên, mà Hoa ma ma thì lo lắng hoảng hốt, sai hạ nhân đi đun nước nóng.

Từ trong phòng truyền ra tiếng kêu đau đớn, là tiếng của thái tử phi, vì thế một đám hạ nhân cực kì luống cuống.

Lão thái y tiến lên bắt mạch, gật đầu “Thái tử phi sắp sinh rồi, mọi người đều lui xuống đi, để bà đỡ đảm nhiệm” lời vừa nói thì thái y, hạ nhân đều lui ra bên ngoài cửa, vài bà đỡ muốn tiến lên xốc chăn ra để nhìn thì Lộ Tỳ Tâm hét lên “Các người rút ra cho ta...A...đau quá...đau quá...Từ

Vân...hạ trướng mạn xuống” Tử Vân nghe xong vội vã hạ trướng mạn xuống.

Mấy bà đỡ không dám tiến lên, chỉ có thể ở ngoài chờ, việc sinh nở này các nàng cũng đã từng nhìn thấy nhiều, không ai có thể chịu được, thái tử phi chịu được không lâu hét lên cũng là chuyện bình thường.

“Tử Vân...đau quá...” Tử Vân tiến lên nắm lấy tay Lộ Tuy Tâm, nước mắt trên mặt tuôn rơi, Phấn Hồng cũng lo lắng tiến lên nói “Tiểu thư, không sao, không sao, tiểu chủ tử sẽ mau ra thôi!”

Hồng Tham giật giật áo bà đỡ đứng bên cạnh “Các người cùng thái y mau nghĩ cách gì đi, có thể không để tiểu thư nhà ta chịu đau đớn vậy hay không?”

Bà đỡ nhìn nhau, sinh con không có cách nào giải quyết, chỉ có thể do chính thái tử phi tự mình sinh ra a.

“Thái y...mau tới đây...” Lộ Tuy Tâm có vẻ không chịu nổi nữa hô to lên.

Hai thái y run run chạy vào “Thái...thái tử phi...” Việc này họ cũng không biết làm thế nào.

“Ta...lệnh cho các người nhanh chóng...a...nghĩ ra cách cho ta...ta...a...không muốn sinh...” tiếng hét chói tai vang lên trong phòng, toàn bộ phủ thái tử đều nghe thấy.

“Việc...việc này...khởi bẩm thái tử phi...chuyện sinh con...thần cũng không có cách nào a!” hai người nghe thấy tiếng kêu thế đều run lấy bấy cả người, trong đầu thầm nghĩ, may mà thái tử không có ở đây.

Lộ Tuy Tâm nắm chặt trướng mạn, gắng sức ngồi lên, mái tóc rối xuống, thái y cúi đầu không dám nhìn. Lộ Tuy Tâm dò xét xung quanh, ánh mắt

sát khí nhìn mấy bà đỡ ở đằng kia không dám tiến lên. Ánh mắt như vậy khiến bà đỡ cũng không dám nhìn thẳng, thái tử phi được thái tử sủng ái đó là chuyện trên dưới Long thành không ai không biết, thái tử phi không cho phép thì các nàng cũng không dám tiến lên. Hơn nữa sinh con cũng đâu có nhanh như vậy.

“A...các người là lũ chết tiệt...cút...kéo ra ngoài chém cho ta...A...đau quá...ô...đau quá” tiếng kêu chói tai khiến bà đỡ và thái y sợ hãi, chân mềm nhũn đứng còn không vững, không thể nào? đây...chẳng phải là ép buộc hay sao?

Sau khi nghe được tin tức, Vinh Mai nghe được tiếng kêu đau đớn của thái tử phi nhưng lại bị Lưu Tinh ngăn lại đứng ở ngoài phòng ngủ, vẻ mặt cũng lo lắng, nàng muốn biết thái tử phi sinh được nam hay nữ, nhưng mà không thể tiến vào bên trong phòng ngủ. Ngoại trừ bà đỡ và thái y thì bất luận kẻ nào cũng không được vào, bên ngoài có Âm Dạ, Lưu Tinh và một nhóm thị vệ.

Nàng cũng chỉ có thể đi bộ trong vườn mà thôi.

“Mau...người đâu...đưa những tên vô dụng này...lôi ra cho ta...A...đau quá...chém hết bọn họ...ta muốn giết bọn họ...” Lộ Tùy Tâm kêu lên khiến người bên ngoài muốn vào cũng không được, không vào cũng không được, không có cách nào đành nhìn tổng quản và Âm Dạ.

“Thái y, bà đỡ, các người ra cả đây” Nếu như thái tử ở đây không biết chừng sẽ chém hết những người này? Thái tử phi lúc này đúng là vô lý, sinh con thì ai có thể giúp được nàng đây? giúp không được thì lại lôi ra chém... thảo nào người ta nói nữ nhân sinh con không thể thuyết phục được.

“Dạ...dạ...” mấy người bên trong phòng vội vã chạy ra, chỉ sợ không kịp thì lại bị lôi ra chém đầu mất.

Phấn Hồng hoảng hốt kêu lên: “Này...các người đừng đi a...đứng lại...”

Hồng Tham lao thẳng tới trước mặt Âm Dạ mà hét: “Tiểu thư nhà ta đang đau sắp chết rồi, bảo các người nghĩ cách mà các người lại chỉ đứng bất động ở đây, lại còn bắt thái y và bà đỡ đi ra, sao? các người muốn tiểu thư đau tới chết hay sao?”

“Này...này này...Hồng Tham cô nương, cô nói cái gì đó, không được nói gở.” Hoa ma ma tiến lên cản lại Hồng Tham. Hồng Tham vội lấy tay bịt miệng lại, nước mắt lưng tròng: “Nhưng mà...”

“Aizz, cô nương không hiểu, sinh con là phải do tự thái tử phi sinh ra, không ai có thể giúp nàng được!” Quế ma ma cũng tiến lên nói.

“Ô...vậy còn đau tới khi nào? tiểu thư nhà ta đau đã lâu lắm rồi, vẫn chịu đựng được, nhưng mà bây giờ...kêu thảm đến như vậy...” nước mắt Hồng Tham trào ra.

“Mau...mau..chỉ cần sinh ra là sẽ không sao hết.” Vinh Mau cũng tiến lên nói, trời ạ, lâu vậy sao còn chưa sinh?

“A...” giọng nói bên trong phòng ngủ có chút khàn khàn.

Thái y đều trầm xuống, nhìn lẫn nhau, thái tử phi sẽ không phải khó sinh chứ? nghĩ như vậy chân mấy người đều đứng không vững.

Âm Dạ thấy sắc mặt thái y cũng thẫm than, nữ nhân sinh con xác thực là rất khó khăn, mà đặc biệt là người trong phòng nữa, lẽ như...nghĩ như vậy vội vã quay đầu nhìn về phía quản gia. “Nhanh...phái người tới báo cho thái tử điện hạ, để người mau chóng quay về.”

Vốn quản gia vẫn yên lặng nghe thấy vậy cũng kinh ngạc, vội gật đầu. “Dạ, thuộc hạ đi ngay”

Thái tử phi không thể xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn được, nếu không hậu quả này không ai có thể đảm đương nổi.

Một canh giờ trôi qua, người đứng bên ngoài cũng đều dần bất an, tiếng thái tử phi ngày càng nhỏ...

Ngay cả hoàng cung cũng phái người đến. Nhưng mà thái y bắt mạch cũng chỉ nói là còn đang đau bụng sinh, vẫn chưa tới lúc sinh hạ, bà đỡ ở đây cũng chưa thể phát huy tác dụng.

Mọi người bên ngoài đều trầm hấn xuống...

Một khắc qua đi, chỉ thấy bên trong có tiếng hét chói tai “A....” sau đó không còn gì nữa, bà đỡ và thái y chạy vọt vào. Mà mọi người ngoài cửa đều đứng khoing vững. Lúc này mọi người nghe thấy tiếng trẻ con khóc truyền đến...

“Oa...” bà đỡ chạy ào đến xem, thấy tay Phấn Hồng run run cầm cây kéo, xem ra là vừa cắt cuống rốn xong.

Mấy bà đỡ tiến lên, chen vào trong thấy Lộ Tuy Tâm đang bế đứa trẻ con đang khóc, là một bé trai...

Bà đỡ lập tức vui mừng quỳ trên mặt đất: “Chúc mừng thái tử phi, chúc mừng thế tử”

Thái y cũng vui sướng khi thoát được kiếp nạn, sau đó thật lòng chúc: “Thần chúc mừng thái tử phi đã sinh hạ thế tử.”

Người ngoài cửa nghe xong cũng thở phào nhẹ nhõm như trút được gánh nặng, quỳ trên mặt đất: “Chúc mừng thái tử phi đã sinh hạ thế tử”

Phủ thái tử vì việc này mà có người vui mừng, có người lo âu, còn có người oán hận...

Lộ Tuy Tâm nhìn qua mọi người, rồi lại nhìn đứa trẻ đang khóc. Hạ tròng mắt xuống, che khuất tâm tư của nàng. Con yêu lúc này đang ở nơi

nào? Có được an toàn hay không?

Thân thể nàng trở nên mệt mỏi rồi ngất đi... Thông Nhi của nàng! Đã phải rời thân thể nàng nhanh như vậy, giờ còn rời khỏi nàng không biết đang ở đâu.

...

Trời còn chưa sáng, đêm tối vẫn còn bao phủ, nhưng tia sáng từ phía chân trời nhắc nhở cho mọi người biết, ánh bình minh sắp tới, đêm tối sẽ lùi về phía sau...

Một cỗ xe ngựa đơn giản phi như bay trên đường, đi về hướng biên giới lạc thành...

“Ô...ô...” Tử Vân khóc nức nở, bây giờ tiểu thư thế nào? tiểu thiếu gia còn nhỏ vậy mà đã phải rời xa mẹ rồi...

Nam Cung Tuyệt ôm cái giỏ trúc ở trong lòng, nhẹ nhàng kéo cái áo ngủ bằng gấm ở trên ra, nhìn đứa bé vẫn còn đang ngủ say, trong mắt trở nên phức tạp, Thông Nhi, con có biết vì sinh hạ con mà nương con phải chịu gian khổ và nỗ lực thế nào không?

“Lại khóc, nín kẻo ta điểm á huyết của người” Nam Cung Tuyệt quát nhẹ Tử Vân, đưa cái giỏ nhét vào trong lòng Tử Vân. “Ôm cho chắc” tiểu nha đầu này thật là thích khóc, dọc đường đi mà khóc suốt, hẳn để nàng ôm giỏ cho ngăn nước mắt lại.

Tử Vân chăm chú nhìn cái giỏ trong lòng, cúi đầu nhìn rồi nhăn mặt lại, nhẹ nói ra: “Tiểu thiếu gia...”

Tiểu thư sinh được một tiểu thiếu gia, có phải rất vui không? tiểu thư nói đùa hài tử cho nàng chăm sóc bởi vì tiểu thư tin nàng nhất định sẽ chăm sóc thật tốt tiểu thiếu gia. Nghĩ tới đây ánh mắt Tử Vân nghiêm túc nói với đứa trẻ

bên trong: “Thiếu gia, Tử Vân nhất định sẽ chăm sóc thật tốt cho người, nhất định.”

Nam Cung Tuyệt nhìn bên ngoài, đã tới Thiên Vũ rồi, Tùy Tâm, đúng như nàng mong muốn, hài tử của Dương Á Sơ đã về tới Thiên Vũ. Cũng sắp tới Lạc thành rồi, yên tâm, ta nhất định sẽ không để hài tử của nàng xảy ra chuyện gì đâu.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 99: Sắp Xếp Ti Mi

Vào canh ba buổi trưa, Ngân Lưu Nhân thúc ngựa về tới phủ thái tử tại Long thành, vừa vào cửa phủ đến roi ngựa còn chưa buông đã chạy tới Phượng viên.

Trong viện có rất nhiều người, có Vinh Mai, thậm chí cả Hoàng thượng và Tiễn Thuỷ Nhu đều ở đây. Hoàng hậu vì việc thái tử phi sinh thế tử nên mới đến, còn lại người khác đều run sợ quỳ trên mặt đất.

“Thái tử...” Quản gia vội vã nghênh đón, vẻ mặt có chút ngưng trọng.

Ngân Lưu Nhân nhíu mày lại, Ám Dạ đâu? Lưu Tinh đâu?

Mọi người bên trong thấy thái tử xuất hiện thì sắc mặt càng trắng bệch.

Lưu Tinh nghe thấy tiếng liền chạy ra: “Tham kiến thái tử.”

“Ám Dạ đâu? Thái tử phi đâu?” Ngân Lưu Nhân lo lắng hỏi.

Lưu Tinh gục đầu xuống “Bẩm thái tử, thái tử phi đang trong phòng ngủ, Ám Dạ và thái y cũng...” không đợi hẳn nói xong Ngân Lưu Nhân đã phi thân vào trong phòng nhưng bị hoàng hậu cố sống cố chết kéo lại: “Thái tử, con không thể vào, có mùi khó chịu...A...” Ngân Lưu Nhân dùng lực đẩy hoàng hậu lùi ra vài bước, cung nữ và thái giám liền chạy lên để đỡ kéo lại ngã.

Vẻ mặt hoàng hậu khiếp sợ nhìn Ngân Lưu Nhân, lạnh lùng nói: “Thái tử, con điên rồi...ai gia...” là mẫu thân mà còn chưa nói xong những lời

này Ngân Lưu Nhân đã xông vào.

“Tham kiến thái tử điện hạ!” một đám thái y ở trong phòng khe khẽ nói, thấy Ngân Lưu Nhân xuất hiện thì quỳ trên mặt đất, sắc mặt đều trắng bệch lại.

Ngân Lưu Nhân không để ý tới mấy người quỳ trên mặt đất đó, đi thẳng tới bên giường. Người trên giường...mái tóc đen xoã trên gối, mặt trắng bệch như người chết, không có một tí huyết sắc, chỉ yên lặng nằm đó...

Tử Vân khóc sưng cả mắt, cứ nắm chặt lấy tay người trên giường, mà Phấn Hồng cùng Hồng Tham cũng khóc tới mắt đỏ hoe.

Ám Dạ đang bắt mạch, vẻ mặt ngưng trọng, sắc mặt Ngân Lưu Nhân trở nên cấp bách, lúc này không dám tới quấy rối.

Ám Dạ thu tay lại, quỳ xuống nói với Ngân Lưu Nhân: “Thái tử, việc này...” gánh nặng trong lòng hẳn không gì sánh được, thái tử phi đã sinh hạ thể tử bình an, đối với phủ thái tử mà nói là việc vui, nhưng mà...

“Thái tử phi sau khi sinh xong bị băng huyết...” sinh lâu như thế, mà thân thể thái tử phi quá yếu, băng huyết sau khi sinh là nguy hiểm nhất tới thân thể sản phụ, hơn nữa khí lực chưa đủ. Lúc này hẳn không để ý tới lễ nghi mà mang thái y vào phòng ngủ khám cho thái tử phi, nhưng tình huống so với hẳn tưởng tượng còn nghiêm trọng hơn, chỉ sợ...

Thân thể Ngân Lưu Nhân chấn động, mặt phút chốc tái nhợt: “Cút ngay...” quát lớn mấy người Tử Vân đứng ở bên cạnh.

Tử Vân rơi lệ lắc đầu, nghẹn ngào nói không thành tiếng, vẻ mặt biểu đạt muốn ở bên người trên giường.

“Cút ngay.” giọng nói Ngân Lưu Nhân có phần lạnh lùng, Phấn Hồng và Hồng Tham vội vã kéo Tử Vân đi ra ngoài trên ghế.

Ngân Lưu Nhân nhanh chóng ngồi bên giường, vuốt tóc Lộ Tỳ Tâm, rồi kéo chăn lên nhìn qua, đôi mắt trở nên băng lãnh, quay đầu lại nhìn người quỳ trên mặt đất: “Ám Dạ, cầm máu, người mau cầm máu cho bản cung.” thấy Lộ Tỳ Tâm đã hôn mê, Ngân Lưu Nhân cảm thấy khủng hoảng vô cùng, ra lệnh cho Ám Dạ.

“Thái tử...” ta cũng muốn nhưng không phải không làm mà là bất lực a. Thái y trong cung đều ở đây, vì sao thái tử lại chỉ có lệnh cho hãn? hãn chỉ có hứng thú với độc. Ám Dạ cười khố, nhưng những lời này hãn đâu có dám nói ra.

Ngân Lưu Nhân chuyển sang phía thái y đang quỳ: “Bản cung ra lệnh cho các người, mau dùng thuốc, các người muốn dùng cách gì cũng được, cầm máu nhanh, có nghe thấy không.” từng câu từng chữ hầu như đều mang theo sát khí nồng nặc.

Một thái y tuổi đã cao vội vã dập đầu, “Thái tử, chúng thần đã dùng hết mọi cách rồi, sản phụ tối kỵ là băng huyết, mà thân thể thái tử phi đã quá suy yếu, sinh thể tử đã bị khó sinh, hao hết sức lực, cho nên..mong thái tử thứ tội...”

“Mong thái tử thứ tội.” thái y quỳ trên mặt đất đồng loạt nói.

Phấn Hồng, Hồng Tham rốt cuộc không nhịn được mà khóc thành tiếng, Tử Vân thì ngất đi. Ngân Lưu Nhân nhìn đám người trên mặt đất, hô lớn ra bên ngoài: “Người đâu, đem những người này lôi ra ngoài chém.”

Đám thái y hô to: “Thái tử tha mạng.”

“Thái tử...” Ám Dạ cũng hoảng sợ ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân, trong lòng thầm than, thái tử hoàn toàn có khả năng đem những thái y này đi chém đầu. Như vậy chẳng phải thái y viện sẽ không còn ai hay sao?

“Thái tử, người bớt giận, người giết những thái y này cũng không giải quyết được gì, không bằng giữ họ lại để chữa cho thái tử phi.” Âm Dạ len lén quan sát sắc mặt Ngân Lưu Nhân, cẩn thận nói.

“Dạ...dạ...”

“Chúng thần sẽ dốc toàn lực cứu chữa cho thái tử phi.” đối mặt trước cái chết cận kề, đám thái y không dám chậm trễ, chỉ có thể bất chấp nói.

Đúng lúc này “Oe...oe...” tiếng khóc của đứa trẻ mới sinh khiến thái y đang lo lắng trở nên vui vẻ, tiếng khóc này thật đúng lúc, không thì bọn họ thật không biết làm thế nào đối mặt với sát khí của thái tử đây?

Thân thể Ngân Lưu Nhân cứng đờ, vẻ mặt phức tạp nhìn về một góc ở trên giường, ôm đứa trẻ đang khóc lên...

“Thế tử...” Phấn Hồng để mặc Tử Vân đang hôn mê, vội vã xông lên ôm lấy đứa trẻ, hô lớn ra bên ngoài: “Nhũ mẫu, đứa bé này đói bụng rồi.”

“Dạ...dạ...” hai nhũ mẫu đã được mời sẵn không dám nhìn vào Ngân Lưu Nhân, lúng túng ôm lấy đứa bé sang phòng kế bên.

Ngân Lưu Nhân nhìn thấy con bị người ôm đi, trong lòng có gì đó không nói lên được.

“Hài...tử...” người trên giường tỉnh lại, Lộ Tùy Tâm cảm giác mình đã ngủ một giấc dài, thấy khuôn mặt vạm vạp của Ngân Lưu Nhân.

“Tuỳ Tâm, nàng tỉnh rồi” Ngân Lưu Nhân vui mừng tiến lên.

“Ta ngủ đã bao lâu rồi” con của nàng không biết đã an toàn trở về Thiên Vũ chưa? Nam Cung Tuyệt có thay nàng chuẩn bị nhũ mẫu không? nha đầu Tử Vân có biết chăm trẻ mới sinh hay không?

“Tiểu thư...huhu...đêm qua người sinh hạ thế tử, bây giờ đã là giờ Ngọ ngày thứ hai rồi, tiểu thư ngủ đã lâu, làm nô tỳ sợ quá.” Phấn Hồng, Hồng Tham vui sướng nói, vẻ mặt vừa khóc vừa cười.

Lộ Tuy Tâm cúi đầu xuống, đã lâu như vậy, hẳn tất cả đều bình an. Trong lòng thở phào một cái, như vậy là tốt rồi, nàng có thể yên tâm được rồi.

“Con của ta đâu?” Lộ Tuy Tâm cố sức ngồi dậy, nhưng căn bản không thể cử động nổi, thuốc vẫn còn phát tác, nghĩ tới đâu trong lòng than nhẹ một tiếng, thân thể Uông Tuy Tâm trải qua quá nhiều dày vò, nhưng mà đau đớn này là do nàng bắt đầu, để có Thông Nhi thì dù đau đớn thế nào nàng cũng chịu được.

Nghe thấy Lộ Tuy Tâm nói như vậy, Phấn Hồng xoay người, lệ ra sức tuôn rơi, lúc này nàng thật tâm cảm động vì nữ tử kiên cường này. Nàng chưa từng thấy có một nữ tử nào không hề thua kém nam nhân như thế, nàng là nữ tử thật là quá đáng tiếc, nếu như là nam tử, chỉ cần nàng muốn thì có lẽ không chuyện gì không thể làm được. Nhưng việc đó không hề đơn giản, nàng chỉ nghĩ tới cuộc sống bình dị, gắn bó bên người mình yêu...ông trời thật tàn nhẫn khiến người phải chịu nhiều đau khổ đến như vậy. Chỉ mong thực sự đúng theo lời y nữ, tất cả đều đã chấm dứt, nhìn thấy nỗi khổ của nàng thì ông trời sẽ đền đáp xứng đáng.

Giờ phút này nàng cam tâm tình nguyện làm bất cứ chuyện gì cho tiểu thư. Chỉ cần đi theo nữ tử khiến nàng tâm phục khẩu phục này đã mãn nguyện lắm rồi.

Nói vậy chủ tử và Hoàng công tử cũng bị tiểu thư thuyết phục sao? cho nên mới dùng hết tâm tư để giúp đỡ, không đơn giản chỉ vì người là thế tử của Dương công tử, mà quan trọng hơn là bởi vì tiểu thư, nữ tử đặc biệt như vậy, đã trải qua biết bao gặp ghềnh mà vẫn toả ra ánh sáng rực rỡ, Uông Tuy Tâm!

Nhận lấy đứa trẻ đang ngủ từ tay nữ mẫu đã được ăn no, đưa tới bên người Lộ Tỳ Tâm. Để tiểu thư nhìn cũng tốt, tuy rằng không phải thiếu gia Thông Nhi mà đã được chủ tử mang đi, được tiểu thư dùng hết sinh mệnh để bảo vệ. Trong lòng thầm nói: Thiếu gia, người cũng biết phải không? người là đứa trẻ hạnh phúc nhất trên đời, bởi vì người có một mẫu thân khiến cảm động cả trời đất này.

Lộ Tỳ Tâm lẳng lẳng nhìn đứa trẻ ở bên cạnh, hạ tròng mắt xuống, đây không phải là Thông Nhi của nàng, nhưng cũng là đứa trẻ mới sinh ra đã gặp bất hạnh. Than nhẹ một tiếng, khẽ hôn lên khuôn mặt đứa bé đang ngủ, xin lỗi con!

Ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân vẫn nhìn chăm chú vào nàng, sắc mặt trắng bệch khẩn cầu chân thành: “Hứa với ta, cả đời này nàng cũng sẽ không rời khỏi hài tử, có được không?”

Ngân Lưu Nhân sau khi nhìn thấy vẻ mặt an tĩnh của nàng lúc tỉnh lại, nhìn nàng thương tiếc hôn lên hài tử, đột nhiên trong lòng hẳn cảm thấy lo sợ, nữ tử này thực sự muốn rời khỏi hẳn sao.

“Không, nhất định phải sống tốt, cả hài tử này bản cung sẽ nuôi dạy thật tốt.” Hẳn không cho phép nàng bỏ đi, không, hẳn muốn giữ lấy nàng, hẳn vẫn chưa khiến nàng cảm động, nàng cũng chưa cười thật lòng với hẳn.

Lộ Tỳ Tâm khép hờ mi xuống, “Đừng làm khó cho họ, tình huống này họ cũng không có khả năng khống chế, là ông trời muốn cướp lấy sinh mệnh ta, cho dù là người, thái tử Thập Ngân quốc đi chăng nữa cũng không có cách nào chống lại thiên ý.”

“Bản cung muốn nàng sống.” Ngân Lưu Nhân nghiêm khắc nói. Nhưng trong mắt hiện lên tia hoảng loạn. Thân thể nàng khiến hẳn kinh hãi, nhưng mà muốn giữ lại nàng vẫn phải sinh đứa con này, sinh con là thiên chức của nữ nhân, nhưng nàng thì khác, thân thể nàng đã từng thương tổn vì Vũ Mặc

Nhiên, mà hắn thì không thể làm mờ đi vết thương đó, thân thể nàng ngày càng suy sụp, đủ để nhìn ra nghị lực của nàng, nhưng mà hiện tại...hắn thật sự hoảng sợ. Nàng bình tĩnh nói chuyện với hắn như vậy thì chẳng thà hắn tình nguyện để nàng lạnh lùng nhìn hắn, hận hắn...

Đưa tay vuốt ve khuôn mặt đứa nhỏ đang ngủ say, cúi đầu xuống: “Ám Dạ”

Ám Dạ vội vã ngẩng đầu lên nhìn về phía người trên giường, tất cả thái y đều có mặt trong phòng này...vì sao hết lần này tới lần khác thái tử phi lại chỉ gọi mình hắn?

“...Có thuộc hạ.”

“Ta mệt quá, sợ ngủ rồi sẽ không thể tỉnh lại nữa, người là đại phu, như vậy có phải ta sắp chết hay không?” cảm nhận làn da non nớt qua ngón tay, khuôn mặt Lộ Tuy Tâm trở nên sáng lạn, nhưng khiến thân thể Ngân Lưu Nhân chấn động. Lúc này hắn hoàn toàn tin tưởng nàng thật lòng yêu thương đứa con này. Nàng càng như vậy, hắn càng sợ hoảng sợ.

Ám Dạ hít sâu một ngụm khí lạnh. Kinh sợ nói không ra lời. Mà đám thái y bên trong như con mồi bị thợ săn nhìn chăm chăm, toàn thân run rẩy, chỉ sợ ánh mắt thợ săn nhắm vào mình.

“Tuỳ Tâm, vì sao nàng nói như vậy, nàng mệt, không muốn nói chuyện với bản cung thì cứ nói ra, nàng muốn nói gì cũng được.” Ngân Lưu Nhân nhẹ nhàng nói, hắn sợ khi thấy nàng bình tĩnh như vậy. Chuyển hướng sang người đang quỳ trên mặt đất, “Các người rút ra ngoài cho ta.” hắn không muốn nghe giọng nói nàng như thế, hay là hắn không muốn nghe được câu trả lời của Ám Dạ?

“Dạ...dạ...” thái y nghe thấy lệnh đặc xá liền mừng rỡ như điên, chỉ kém nước khóc rống lên thôi, đều tự lui ra rồi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trong lòng âm thầm thương tiếc, thái tử phi sợ không chịu được quá ba ngày nữa.

Ám Dạ nhìn thái tử, rồi ánh mắt phức tạp nhìn Lộ Tuy Tâm, trong khoảng thời gian ngắn không thể nói rõ cảm giác lúc này, từ trước tới nay hẳn đều cho rằng nữ tử này không xứng với thái tử, sẽ trở thành chướng ngại vật của thái tử, nhưng mà hiện biết nàng thực sự muốn chết, ngũ vị trong lòng hẳn đều đủ cả.

Đưa mắt nhìn Phấn Hồng và Hồng Tham, ra hiệu cho bọn họ lui ra. Phấn Hồng và Hồng Tham cắn chặt môi, nhìn qua trên giường, tương đối do dự rồi gạt đầu, nâng Tử Vân đang ngất xỉu dậy rồi lui xuống. Bên trong phòng chỉ còn Ngân Lưu Nhân, Lộ Tuy Tâm và đứa bé đang ngủ say...

Lộ Tuy Tâm khẽ nhắm mắt lại, không nhìn thấy ánh mắt dịu dàng của Ngân Lưu Nhân, đôi môi không có tí huyết sắc bật ra một tiếng than nhẹ: “Ngân Lưu Nhân, ta thực sự hận ngươi, hận ngươi đã cho ta quá nhiều đau khổ.”

“Vậy nàng cứ tiếp tục hận, bản cung không để tâm chuyện nàng có hận hay không, Tuy Tâm” Ngân Lưu Nhân khẩn thiết nói.

“Ta cũng muốn tiếp tục, nhưng quá mệt mỏi, ta thực sự mệt mỏi.”

“Nàng...” Ngân Lưu Nhân căng thẳng, tiếp theo mạnh mẽ nói: “Chẳng lẽ nàng không lo lắng cho hài tử?”

Lộ Tuy Tâm mở mắt chăm chú nhìn Ngân Lưu Nhân: “Ngươi cũng hiểu rõ, nếu như không vì đứa con này ta sẽ không kiên trì lâu đến như vậy, mặc dù tới không đúng lúc nhưng nó là cốt nhục của ta, cho nên ta mới dùng hết tính mệnh để sinh ra nó.”

“Nàng...” Ngân Lưu Nhân không biết nên nói gì.

“Cho nên hài tử này không phải của người.” Lộ Tuy Tâm nhìn thẳng vào Ngân Lưu Nhân. “Nó là của ta. Cho dù có quan hệ gì với người đi chăng nữa thì người sinh ra nó là ta, không phải người.” Đây là lý do duy nhất nàng có thể viện vì đứa bé này, mong rằng Ngân Lưu Nhân sẽ để nó lớn lên yên ổn, nàng cũng chỉ có thể làm đến như vậy mà thôi.

“Tuỳ Tâm...” Ngân Lưu Nhân định nói gì đó nhưng bị Lộ Tuy Tâm cắt đứt.

“Người cao cao tại thượng, quen thói duy ngã độc tôn, người tự phụ cho rằng cái gì cũng thuộc về bản thân, cho nên bất luận sự tình gì cũng không lọt được vào mắt người, mà bởi vì ta không yêu người, cho nên người nghĩ đó là một sự sỉ nhục, khơi dậy ý muốn chinh phục và dục vọng của người, nhưng mà, thật sự là yêu sao? đến chính người cũng không rõ.” Lời nói có phần kích động, thân thể không chịu nổi mà ho một trận, “Khụ...khụ...”

“Đừng nói nữa, nàng nghỉ ngơi một chút đi.” Ngân Lưu Nhân chặn lại lời nàng. Hạ trông mắt xuống, che khuất nỗi thống khổ bên trong.

“Người có thể không thương yêu đứa con này, nhưng mà ta van xin người, nhất định phải để nó lớn lên bình an, đừng để người khác làm hại nó, có được không?” hài tử đối với hãn mà nói, chỉ cần muốn là sẽ có vô số, chỉ cần hãn không để tâm thì hài tử cũng chỉ là thoáng qua, tới nhanh đi cũng nhanh. Cho nên nàng mới cần một lời hứa, nàng mong đứa bé này có thể lớn lên khoẻ mạnh.

“Ta cầu xin người, Ngân Lưu Nhân” Lộ Tuy Tâm vươn tay ra nắm lấy áo Ngân Lưu Nhân, nàng đã là mẫu thân, nàng hiểu được tâm tư của mẫu thân, nhìn đứa bé nhỏ như vậy nàng lại nhớ tới con của mình, nàng muốn vì đứa nhỏ mà làm một cái gì đó. Cho nên với cầu xin Ngân Lưu Nhân, cầu xin nam nhân đã khiến nàng gánh chịu biết bao khổ sở.

Ngân Lưu Nhân nhìn thật sâu vào nàng: “Tuỳ Tâm, nàng sẽ không sao hết, nàng nhất định sẽ không sao. Ta sẽ không đáp ứng lời cầu xin của nàng, hài tử này phải do chính nàng nuôi dưỡng, bằng không, hừ, nàng sinh ra nó, nó cũng chẳng sống được bao lâu.”

Hắn lạnh lùng nói. Để giữ lại sinh mệnh của nàng thì cần phải để nàng lo lắng mà có ý chí chiến đấu. Ngân Lưu Nhân đứng lên đi ra phía bên ngoài. Đi được vài bước thì dừng lại, nhưng không quay đầu, hắn sợ nhìn thấy ánh mắt mang theo cầu xin của nàng.

“Tuỳ Tâm, nàng cũng từng cố tình gây nên một đợt tranh đấu trong hậu cung của bản cung, cho nên bất luận kẻ nào nàng cũng hiểu rõ, hài tử không có mẫu thân muốn tồn tại trong phủ và cả hoàng cung thì sẽ khó khăn tới mức nào, nàng có thể để nó sống như vậy được sao?” trong lòng hắn, nhìn nàng bình tĩnh, lạnh lùng, chứ không phải nữ nhân trước mắt này chỉ vì hài tử mà cầu xin hắn, thậm chí nàng còn vứt bỏ cả lòng hận thù, điều đó khiến hắn cảm thấy bất an, hắn mong muốn nàng hận hắn, nhưng vậy hắn sẽ cảm động suốt đời, chứ không phải buông tay từ bỏ thế này. Không...hắn không cho phép, hắn sẽ dùng hết mọi cách để cứu nàng. Nghĩ như vậy Ngân Lưu Nhân nhanh chóng rời khỏi.

“Ngân Lưu Nhân...” giọng nói yếu ớt, tình huống của Lộ Tuy Tâm hiện tại càng ngày càng không xong.

Cúi đầu nhìn đứa bé bên cạnh, mặc dù mệt muốn chết nhưng Lộ Tuy Tâm vẫn mỉm cười dịu dàng, nếu không để ta nghĩ giúp con một cái tên được không? Gọi là gì nhỉ? tuy rằng ta không phải mẫu thân con, nhưng mà nhìn con ta lại nghĩ đến đứa con của mình, không biết bây giờ nó có ngủ ngon như con bây giờ không? nếu như con có thể lớn lên bình an, có lẽ một ngày nào đó sự thật sẽ được phơi bày, nhưng mà trong lúc này, ta chỉ mong con có thể vô tư mà lớn lên! Có được không? Vô Ưu? ha ha, đặt là Vô Ưu có được không? mong rằng suốt đời áo cơm không lo. Mong rằng...Dù một ngày con biết tất cả nhưng vẫn có thể thản nhiên đối mặt, vô ưu vô phiền...

Mặt trời lặn rồi lại lên! Một ngày một đêm trôi qua nhanh chóng, mà trong phủ thái tử vẫn chưa giăng đèn kết hoa mừng thế tử mới sinh, bởi vì thân thể thái tử phi mất máu quá nhiều, càng ngày càng nguy kịch, thái y nói bất cứ lúc nào cũng có thể ra đi, mà tất cả mọi người nhất là Mai viên đều quan tâm dị thường.

“Phu nhân...” tỳ nữ nhìn Vinh Mai vẫn không ngừng bước đi ở đằng kia, khẩn trương đi ra.

Vinh Mai thông thả bước đi, nhưng trong lòng lại vô cùng lo lắng, thái tử đã hồi phủ, cấm bất luận kẻ nào cũng không được gặp thái tử phi, hiện tại nàng cũng không biết tình huống ra làm sao.

“Người đi thăm dò một chút cho ta.” Nhìn tỳ nữ bên người, Vinh Mai dặn dò.

“Phu nhân...” thân là thiếp thân tỳ nữ của phu nhân, nàng đương nhiên biết phu nhân đang suy nghĩ cái gì. Nhưng mà cho dù tới phượng viên cũng không thể tìm hiểu được gì cả, nàng cũng bất lực a.

Đúng lúc này tiếng gọi “phu nhân” ở ngoài cửa vang lên.

“Chuyện gì?”

“Bẩm phu nhân... thái tử phi cho triệu kiến phu nhân.”

“Cái gì?” Vinh Mai kinh hãi, việc này...

“Phu nhân” tỳ nữ ngoài cửa dường như bị tiếng kêu của Vinh Mai dọa. Vinh Mai phục hồi tinh thần lại, vội vã nói: “Được... người báo lại với người, ta lập tức đi ngay.”

“Dạ”

Vinh Mai từ từ tỉnh táo lại, trong đầu thăm nghĩ, thái tử phi triệu nàng tới làm gì?

“Phu nhân?” Thiếp thân tỳ nữ thấy Vinh Mai chần chờ thì hiếu kì hỏi.

“Giúp ta thay y phục, ta phải đi gặp thái tử phi.”

“Dạ”

...

Phượng viên

Vinh Mai sau khi tận mắt nhìn thấy người trên giường thì trong mắt hoàn toàn chỉ có kinh ngạc, đây.....

Thái tử phi càng gầy hơn, nhưng bây giờ nàng không chút nghi ngờ, nếu thái tử phi ra bên ngoài, một cơn gió cũng có thể thổi ngã được nàng, thoạt nhìn thái tử phi như người bệnh nặng sắp chết vậy.

“Mai phu nhân, ngồi xuống đi.” Lộ Tuy Tâm chỉ vào cái ghế bên giường mà nói. Nàng đương nhiên biết vì sao Vinh Mai lại nhìn nàng như nhìn thấy quý, nói vậy có phải bộ dạng nàng bây giờ rất dọa người không?

“Thiếp thân tham kiến thái tử phi.” Vinh Mai định thần lại, trên mặt mặc dù điềm tĩnh nhưng trong ánh mắt chỗ sâu nhất loé lên tia vui sướng, tất cả đều đập vào mắt Lộ Tuy Tâm. Vinh Mai a Vinh Mai, mong muốn của người đúng là không phụ lòng kỳ vọng của ta...

“Ngồi đi, không cần đa lễ” Phấn Hồng tiến lên đỡ Lộ Tuy Tâm ngồi dựa vào gối ở trên giường, cứ như vậy nửa nằm nửa ngồi.

“Không biết thái tử phi triệu kiến thiếp thân là có chuyện gì?” Vinh Mai nhìn chằm chằm người trên giường rồi điềm nhiên hỏi.

Lộ Tuy Tâm phát tay: “Phấn Hồng, các người đi xem thế tử đi”

“Dạ.”

Đợi lúc chỉ còn lại Vinh Mai ở trong phòng, Lộ Tuy Tâm mới khẽ nhắm mắt lại, không nhìn vẻ mặt của Vinh Mai, nhàn nhạt nói: “Vinh Mai”

Vinh Mai chấn động, thái tử phi gọi hẳn tên của nàng chứ không phải là Mai phu nhân? đây...

Khẽ giật mình “Vâng, có thiệp thân”

“Cả đời này người sẽ không có khả năng mang thai được nữa”

Vinh Mai kinh ngạc trừng mắt, nhìn về phía người trên giường vẫn còn đang nhắm mắt, một lúc lâu sau mới nói: “Thiếp thân không rõ ý của thái tử phi?”

Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng mở mắt, nhìn về phía Vinh Mai đang suy nghĩ, khoé miệng cười nhạt “Ta có thể giao thế tử cho người nuôi nấng, có điều...”

“Cái gì?” Vinh Mai bỗng chốc ngẩng đầu lên nhìn về phía Lộ Tuy Tâm, nhưng lại nhìn đúng ánh mắt lạnh lùng. Trong mắt có hơi hoảng loạn, tiếp theo chậm rãi cười, quỳ trên mặt đất hướng về phía người trên giường “Cảm tạ thái tử phi thành toàn, Vinh Mai nguyện đem hết sức lực để bảo vệ thế tử. Thái tử phi có yêu cầu gì xin cứ nói, đừng ngại!”

“Người cũng đừng nên nói sớm, cục diện bên trong hậu viện này chắc người cũng rõ” nàng muốn xem Vinh Mai có năng lực che chở cho đứa bé này lớn lên hay không.

Vinh Mai do dự chốc lát rồi nói: “Trong hậu viện, Lan viên là thế lực nắm giữ lớn nhất, mà tứ đại thị thiếp cũng không thể coi thường. Sau này

lại có vô số nữ nhân xuất hiện.”

“Nói cụ thể về bốn thị thiếp theo quan điểm của người xem”

“Xuân các, Hạ các tương đối hiền lành đôn hậu, nhưng mà...” nhìn qua Lộ Tỳ Tâm, Vinh Mai cười dịu dàng “bọ ngựa bắt ve lần này có chim sẻ đứng đằng sau, nhưng thật ra đối với thiếp thân xem thế là đủ”

“Ai là chim sẻ?” Lộ Tỳ Tâm hạ tròng mắt xuống, trong lòng âm thầm thở dài một tiếng.

“Đông” Vinh Mai nhẹ nhàng nói ra một chữ.

Lộ Tỳ Tâm chậm rãi nở nụ cười, khuôn mặt tái nhợt cười bí hiểm, khiến Vinh Mai không dám nhìn thẳng: “Sao thái tử lại cười như vậy?”

“Chỉ e ta mới là bọ ngựa, người mới là chim sẻ!” Nàng đúng là không nhìn nhầm người. Cũng tốt, như vậy nàng cũng yên tâm phần nào.

Thân thể Vinh Mai hơi chấn động: “Thiếp thân không rõ ý của thái tử phi!”

“Có hiểu hay không, trong lòng người đều rõ” Lộ Tỳ Tâm than nhẹ “Mà hiện tại ta muốn nói cho người biết, người không cần làm chim sẻ, bọ ngựa sẽ tự động đưa vào trong miệng của người, chỉ là nếu muốn đoạt lấy con mồi này người còn phải xuất ra chút thành ý”

Vinh Mai hạ tròng mắt xuống “Tuy rằng thiếp thân không rõ lắm ý của thái tử phi, nhưng thiếp thân sẽ chăm chú lắng nghe”

“Tốt, vậy người hãy nghe cho kỹ, cơ thể của ta lần này chắc không trụ nổi, Vô Ưu thế tử, ta cũng hữu tâm vô lực (có lòng mà không đủ sức), mà người không có con nối dõi, nếu như người nguyện ý, ta sẽ giao thế tử cho người nuôi nấng, được không?”

Vinh Mai cố đè lại vui mừng như điên ở trong lòng, thân thể hơi run run, nhưng miệng vẫn thản nhiên nói: “Thái tử phi là người tốt tất sẽ được trời giúp, thái tử điện hạ ân sủng thái tử phi như vậy, thân thể người chỉ cần tẩm bổ thuốc thang thì sẽ không như vậy đâu.”

“Ta muốn nghe lời nói thật, nếu như người không muốn thì ta cũng không ép buộc.”

Vinh Mai từ từ ngược mắt lên nhìn thẳng vào Lộ Tuy Tâm “Thái tử phi nói thế có thật không?”

“Là thật.”

Vinh Mai quỳ xuống dập đầu ba cái “Cả cuộc đời này thiếp thân sẽ không quên ân điển của thái tử phi, sẽ cố gắng hết sức”

“Tốt, đứng lên đi”

Vinh Mai lại dập đầu một lần nữa “Tạ ơn thái tử phi”

“Ta còn có một chuyện cần người làm cho ta”

Vinh Mai ngậy ra một lát “Mong thái tử phi nói rõ. Chỉ cần Vinh Mai làm được thì nhất định sẽ không từ chối”

“Sau khi ta chết, ba tỳ nữ của ta hãy đuổi ra khỏi phủ.”

Vinh Mau chần chờ chốc lát “Nhưng...thái tử...”

“Yên tâm đi, chỉ cần ta vừa chết thì đối với thái tử mà nói, các nàng ấy không còn quan trọng nữa” nhìn thật sâu vào Vinh Mai, Lộ Tuy Tâm lãnh đạm nói.

Vinh Mai cẩn thận suy xét một lúc, rồi trịnh trọng gật đầu với Lộ Tuy Tâm “Được, thiếp thân nhất định sẽ làm”

“Còn Đông các...”

“Thái tử phi yên tâm, thiếp thân sẽ che chở cho thế tử như chính sinh mệnh bản thân, sẽ không cho phép bất luận kẻ nào làm hại đến người.” đây chính là kết quả mà năm mơ nàng cũng muốn, làm sao có thể để người khác phá hư chứ? bất luận kẻ nào cũng không được, cho dù ngày sau Tiễn Thuỷ Nhu có sinh hạ mười thế tử cũng không sao. Thế tử này là chỗ dựa cho nàng và Vũ nhi, không ai có thể làm hại đến...nghĩ tới đây, vẻ mặt Vinh Mai trở nên nghiêm túc.

“Mong rằng người nói được làm được! Tất cả đều giao cho người, tên nó là Vô Ưu, ta mong nó sẽ nhờ sự che chở của người mà trưởng thành, cũng là chỗ dựa cho người và Vũ nhi sau này”

Vinh Mai lần thứ hai quỳ trên mặt đất, trịnh trọng cúi đầu “Phân tình này của thái tử phi, Vinh Mai xin ghi nhớ trong lòng, cả đời này sẽ không quên.”

Lộ Tuy Tâm hạ tròng mắt xuống. Bây giờ là hậu viện, không lâu sau sẽ là hậu cung, như vậy tranh đấu sẽ vĩnh viễn không ngừng lại, Vô Ưu, ta chỉ mong muốn con được bình an lớn lên.

Con là chỗ dựa cho nữ nhân này, ta tin nàng dù có chết cũng sẽ bảo vệ an toàn cho con, thậm chí sau này đối đầu với cả hậu cung chẳng nữa, như vậy ta có thể yên tâm, có Vinh Mai tồn tại, kế hoạch này của nàng mới xuất hiện, bây giờ sắp sửa kết thúc viên mãn được rồi.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 100: Thái Tử Phi Qua Đời

Gió xuân ấm áp thổi, chúng hạ nhân đứng trong phượng viên lúc này đều cảm thấy thất vọng, nhất là Hoa ma ma. Vốn tưởng rằng thái tử phi nhận được ân sủng của thái tử như vậy, ngày sau sẽ tiến lên ngôi vị hoàng hậu, mọi việc đang tới rất thuận lợi, hưởng hồ thái tử phi còn sinh hạ thế tử, cũng là thế tử duy nhất ở trong phủ. Nhưng mà người tính không bằng trời tính, thái tử phi đã tới lúc tận số.

Nàng ở trong hậu cung đã mười năm, nhìn người tất đã quen, cách hành xử của thái tử phi nàng cũng nhìn ra, điểm này cũng là lý do lớn nhất mà nàng trung thành với thái tử phi như vậy.

Thái tử phi mang mệnh hoàng hậu trời sinh, vậy mà đúng lúc này trong hậu viện lại nổi lên một đợt phong ba, nàng thậm chí còn chờ mong được thấy dáng vẻ của nữ tử thống nhất hậu cung này, tuyệt đối không ai sánh kịp...nhưng mà...aizz! thật đúng là hồng nhan bạc phận!

Thái tử phi còn chưa được hưởng vinh hoa phú quý, chưa diệt trừ mối hại của thế tử đã ra đi...

Tuy rằng thái tử phi chưa qua đời nhưng nhìn bộ dạng của thái tử phi, cùng với thái tử và thái y mất ăn mất ngủ vì một thân thể lạnh ngắt, nàng cũng biết thái tử phi chỉ có thể kéo dài thêm một chút thời gian mà thôi.

“Hoa ma ma.” Phấn Hồng mở cửa gọi Hoa ma ma vẫn đang thất thần ở một nơi.

Hoa ma ma kinh ngạc, liền tiến lên phía trước: “Dạ, Phấn Hồng cô nương có gì cần phân phó?”

“Chuẩn bị ít cháo, thái tử phi đã lâu chưa ăn gì. Để khi người tỉnh, cho dù thế nào ta sẽ cố bón cho người ăn một chút.” Sắc mặt Phấn Hồng buồn bã mang theo khổ sở.

“Dạ, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị ngay.” Hoa ma ma thở dài trong lòng một tiếng, cung kính trả lời.

Bên trong

“Khụ...khụ...” Lộ Tuy Tâm đang ngủ trên giường bỗng ho liên tục, Ngân Lưu Nhân bước lên nâng nàng dậy, để nàng tựa trên người hẳn, bàn tay để ở sau lưng nàng vận khí để nàng đỡ ho đi một chút.

“Đỡ hơn không? Tuy Tâm.” Ngân Lưu Nhân ôm lấy nàng, cầm tựa trên đầu nàng nhẹ nhàng nói.

“Ngân Lưu Nhân, người lại lãng phí khí lực.” Lộ Tuy Tâm chậm chạp nói, không giấu được vẻ mệt mỏi.

“Không, đây không phải ta lãng phí khí lực, nàng không thể chết, Tuy Tâm.” Trong mắt Ngân Lưu Nhân có đau khổ cùng bất lực. Đã ba ngày, thời gian nàng hôn mê càng ngày càng dài, đa số là bất tỉnh, Ám Dạ cũng không kiên kị mà nói với hẳn, nàng không thể qua nổi ngày hôm nay, cho nên hẳn mới luôn ở cạnh nàng, nhìn khuôn mặt bất tỉnh, trong lòng hẳn không thể nói lời nào, có cảm giác khó hiểu, không muốn nàng rời khỏi người hẳn, rời lại thật sự yêu thương khuôn mặt của nàng hiện tại, không đành lòng nhìn nàng ngày càng tiêu hao sức lực.

Trong lòng hẳn hiểu, đối với hẳn mà nói, nàng rất đặc biệt. Nữ tử này đặc biệt khiến hẳn muốn giữ lấy. Hẳn không biết hẳn có thật sự yêu nàng hay không? Nhưng mà từ lúc nàng bước vào ngòi trong phủ thái tử, hẳn thật

sự cảm giác đặc biệt yên tâm, mặc dù hẳn biết nàng hận hẳn! Nhưng hẳn chẳng quan tâm, từ trước tới nay hẳn chưa từng sủng ái một nữ nhân như thế, muốn giữ lấy nàng.

Nhưng vì sao ông trời không nhìn thấy tâm tư của hẳn? Vì sao muốn đưa nàng đi hết lần này đến lần khác? Hẳn biết có thể chính nàng cũng sớm muốn rời khỏi, muốn đi gặp Dương Á Sơ, chỉ bởi vì đứa con trong bụng nên mới không đành lòng.

“Ha...ha...” Lộ Tuy Tâm khẽ cười yếu ớt, trong lòng nàng hiện tại thật sự thông cảm cho Ngân Lưu Nhân. Cả đời này hẳn thuận buồm xuôi gió, muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, ông trời ban cho hẳn vô số năng lực, nhưng đã quên cho hẳn tình yêu. Nàng không phải người gấn bó suốt đời trong định mệnh của hẳn, nàng chỉ là trong thời gian lệch lạc gặp nhầm một người, cho nên mới có đoạn nghiệt duyên ngày hôm nay.

“Tùy Tâm, nàng sẽ khỏe lên.” Không biết là đang gạt nàng hay gạt chính bản thân hẳn, Ngân Lưu Nhân quả quyết nói.

“Tham kiến thái tử, cháo đã nấu xong, nô tỳ tới bón một chút cho thái tử phi có được không?” Hoa ma ma nói ở ngoài cửa.

Ngân Lưu Nhân nhẹ nhàng đẩy Lộ Tuy Tâm ra, để gối lên phía trên để nàng dựa vào.

“Vào đi.”

“Dạ”

Hoa ma ma cẩn thận bưng chén cháo tiến vào, theo sau còn có Phấn Hồng và Hồng Tham.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên nhìn mọi người, rồi nói: “Phấn Hồng, Tử Vân đâu?”

Phấn Hồng lén nhìn Ngân Lưu Nhân, cúi đầu xuống nói: “Tiểu thư, Tử Vân biết tiểu thư rất lo lắng cho thế tử, cho nên khăng khăng ở bên người thế tử để chăm sóc, người muốn Phấn Hồng đi gọi nàng tới ư?”

Lộ Tuy Tâm lắc đầu, vẻ mặt có chút không muốn, “Quên đi, nói với nàng, chăm sóc thật tốt cho thế tử là tốt rồi...khụ...” Ngân Lưu Nhân vội vã giúp nàng. “Đừng nói chuyện nữa, nàng không được phép nói nhiều.”

“Tiểu thư...” Phấn Hồng, Hồng Tham tiến đến, sợ hãi kêu lên,

“Khụ...khụ...” Lộ Tuy Tâm ra sức ho, nghiêng đầu sang một bên, một ngụm máu phọt ra trên mặt chần.

“Tiểu thư...”

“Hu hu...tiểu thư...người sao vậy?” Phấn Hồng và Hồng Tham sợ ngần người, sau đó gào khóc, rồi nghe thấy âm thanh của Tử Vân vọt đến, thấy tình cảnh này lại lắc đầu, đứng không vững, ngã trên mặt đất, nước mắt rơi như mưa, khóc hu hu...

Ngân Lưu Nhân hét lên để át tiếng: “Im miệng, cút ra hết cho ta.” Nàng còn chưa chết, đám nô tài này khóc cái gì? Đúng..nàng vẫn chưa chết, nàng sẽ không chết.

“Thái y...thái y...lại đây cho bản cung.” Vẻ tàn khốc của Ngân Lưu Nhân khiến người khác cảm thấy lạnh lẽo, thấy vết máu trên tấm chần, trong mắt hiện lên tia hoảng loạn, vội vã hô to.

Cái bát trong tay Hoa ma ma rơi trên mặt đất kêu lên “Loảng xoảng choang”...cũng kêu lên: “Thái y...”

Thái y và Âm Dạ vẫn canh giữ ở bên cạnh cũng đều biết sự tình xảy ra, liền vội vã chạy vào. Còn lại Lưu Tinh đứng canh ở ngoài phòng ngủ. Nhìn Tử Vân gào khóc trên mặt đất, trong mắt có chút không mong muốn nhưng

nhanh chóng khôi phục lại như cũ, hai ngày nay hẳn chưa nghe thấy tiếng nàng, có phải trong lòng nàng rất khó tiếp nhận? Hẳn ra hiệu cho hai tỳ nữ tiến lên nâng nàng dậy.

Ám Dạ đi tới bắt mạch Lộ Tuy Tâm, sắc mặt trầm xuống, quả nhiên đã tới lúc đèn cạn dầu. Buông tay ra, quỳ trên mặt đất: “Thái tử, hãy để thái tử phi đi thôi.”

Lời này vừa nói ra, trong phòng ngoại trừ Phấn Hồng cùng Hồng Tham, còn có Tử Vân đang gào khóc thì đều kinh hãi vô cùng.

“Người nói cái gì?” Ngân Lưu Nhân cắn răng hỏi lại Ám Dạ.

Ám Dạ ngẩng đầu lên nhìn Ngân Lưu Nhân: “Thân thể Thái tử phi chỉ còn lại một hơi thở nữa, thuộc hạ đã châm cứu để thái tử phi có thể nói lên tâm nguyện cuối cùng, không thì người đã cứ ra đi như vậy rồi.”

“Người...”

“Ta...muốn...gặp...Vinh Mai...” Lộ Tuy Tâm thở dốc nói từng chữ từng chữ với Ngân Lưu Nhân.

Ngân Lưu Nhân nhìn nàng trong lòng, thân thể chấn động, gân xanh trên trán có thể thấy đang sít chặt lại, nổi lên từng đường.

Một lúc sau mới nghiêng răng nói: “Cho truyền”

“Dạ, thái tử”

Vinh Mai nghe nói thái tử phi muốn triệu kiến, trong lòng rất vui vẻ, xem ra thái tử phi sắp ra đi. Vội vã chạy vào phòng ngủ trong Phượng viên.

“Thái tử phi...hu...” Tình cảnh Vinh Mai lúc tiến vào phòng ngủ là thấy bộ dạng Lộ Tuy Tâm sắp tắt thở. Trên mặt cổ chảy ra vài giọt nước mắt.

Khóe miệng Lộ Tỳ Tâm lộ ra một tia cười, “Ta giao Vô Ưu cho người, cầu xin người nhất định phải nuôi nấng nó lớn lên thật tốt.”

Vinh Mai nước mắt giàn giụa ngẩng lên gật đầu với Lộ Tỳ Tâm. “Thiếp thân dùng tính mệnh ra để đảm bảo, cả đời này nhất định sẽ chăm sóc cho thế tử Vô Ưu suốt đời.” Hai mắt đầm lệ cẩn thận nhìn thái tử, lúc thấy vẻ đau khổ trong mắt thái tử, nàng biết cả đời này nàng và Vũ nhi sẽ không phải lo gì nữa. Cho nên lúc này, nhìn thái tử phi sắp ra đi, trong lòng nàng cũng thật lòng cảm tạ. Nàng gật đầu, ý bảo thái tử phi không cần lo lắng, việc nàng ấy muốn nàng làm, nàng nhất định sẽ làm được.

Lộ Tỳ Tâm chậm rãi nở nụ cười, “Đem Vô Ưu tới đây, ta muốn nhìn nó lần nữa.”

“Tiểu...tiểu thư...huhu...nô tỳ đưa thế tử tới ngay.” Phấn Hồng từ mặt đất đứng lên, chạy vội ra bên ngoài.

Lộ Tỳ Tâm đưa tay vỗ về khuôn mặt đang ngủ say, vẻ mặt cười thoải mái, rốt cục nàng có thể yên tâm được rồi, con yêu.

“Tử Vân, Phấn Hồng, Hồng Tham, sau này các người đi theo Mai phu nhân, chăm sóc thế tử cho tốt.”

“Không...tiểu thư...đừng bỏ chúng nô tỳ!”

Hồng Tham và Tử Vân lắc đầu thật mạnh.

“Nghe lời ta...cảm ơn các người” ánh mắt thay phiên nhìn về phía Phấn Hồng, Hồng Tham, và cả Tử Vân, trong mắt Lộ Tỳ Tâm có lời cảm ơn sâu sắc.

Thấy ánh mắt của Lộ Tỳ Tâm, lúc này nước mắt của Phấn Hồng là thật, vẻ mặt nghiêm túc nói: “Tiểu thư yên tâm, không cần cảm ơn chúng nô tỳ, việc chăm sóc thế tử là việc chúng nô tỳ phải làm!”

“Cảm ơn...”

Lộ Tuy Tâm lưu luyến nhìn các nàng, rồi lại chuyển hướng tới người bên cạnh, dùng ánh mắt phức tạp không gì sánh được nhìn hẳn: “Xin người...”

“Ta xin người, xem như đây là lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng ta van xin người, đồng ý với ta, vĩnh viễn đừng để người khác làm hại Vô Ưu, người có thể không thương nó, nhưng mà nhất định không làm hại tới nó, có được không?”

Vinh Mai cúi đầu xuống, trong lòng mừng như điên khiến thân thể nàng run lên, ông trời quá thương yêu nàng rồi, tự nhiên đem tới cho nàng một báu vật như vậy, chỉ cần nàng chăm sóc cho Vô Ưu thật tốt, sau này khỏi cần phải e sợ Tiên Thủy Nhu nữa, thậm chí cả Hoàng hậu...

Cho dù thái tử có không đồng ý với lời thỉnh cầu của thái tử phi đi chăng nữa, nàng biết, cả đời này, thứ nàng nắm trong tay sẽ khiến thái tử vĩnh viễn chú ý tới nàng...

Lúc này quả thật nàng thật lòng cảm tạ thái tử phi, nếu như không phải ở trong tình cảnh này, nàng sẽ ngửa mặt lên trời cười to.

Tiên Thủy Nhu, sau này không chỉ người kính trọng ta, mà còn có toàn bộ phủ thái tử, thậm chí hoàng cung, không ai dám khinh thường Vũ nhi, không ai dám khinh thường tả phi là nàng...Chỉ cần nàng có Vô Ưu, đây thực sự là phúc phận tu luyện ba kiếp của nàng! Ngân Lưu Nhân yên lặng nhìn Lộ Tuy Tâm, nhìn lời cầu xin từ đáy mắt nàng, khẽ nhắm mắt lại, từ tốn nói: “Được.” không cần nàng nói, nó là đứa con nàng sinh ra, hẳn sẽ bảo vệ nó suốt đời.

Lộ Tuy Tâm cười thoải mái như trút được gánh nặng, chậm rãi nhắm mắt ở trong lòng Ngân Lưu Nhân, thở dài thật sâu. Ngân Lưu Nhân, nếu có một ngày người biết được sự thật, đối với người mà nói có phải là đả kích

lớn nhất hay không? khi đó người có hận ta hay không? Chỉ có điều...tất cả đã kết thúc...

“Không...” Ba người Tử Vân, Phấn Hồng, Hồng Tham đều không thể chấp nhận.

Còn lại trong lòng Vinh Mai là sự nhẹ nhõm không gì sánh được...

Ngân Lưu Nhân cúi đầu, nhìn người trong lòng đã không còn thở, đầu óc trở nên trống rỗng...

Hạ nhân và thái y trong phòng đều ngừng hô hấp, không dám gây ra một tiếng động nào! Đều nhìn về phía Âm Dạ.

Âm Dạ cảm nhận được ánh mắt hướng về phía mình, khóe miệng cười khố: “Mong thái tử cố nén bi thương..”

Vừa dứt lời, mọi người ở bên trong đều cùng nhau kêu lên: “Mong thái tử cố nén bi thương...”

Âm thanh quá lớn khiến đứa trẻ mới sinh giật mình tỉnh giấc, khóc to...

Bảo mẫu định tiến lên ôm lại bị Vinh Mai đi trước một bước: “Ngoan, Vô Ưu đừng khóc.” Trong mắt như nhìn thấy báu vật khiến Tiễn Thuỷ Nhu mới vừa muốn tiến lên trong mắt lóe ra lệ quang.

Vinh Mai nhẹ nhàng ôm Vô Ưu trong lòng, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tiễn Thuỷ Nhu, nụ cười trên mặt lộ ra đắc ý và kiêu ngạo, tất cả đều thu vào trong mắt Tiễn Thuỷ Nhu, khiến nàng tức giận tới mức cả người run lên...Tiện nhân!

Vinh Mai từ từ bước đi, trong mắt có thương tâm, miệng an ủi thể tử, nhưng Tiễn Thuỷ Nhu rõ ràng thấy được vẻ khiêu khích trong mắt cô ta.

“Vô Ưu đừng khóc, Vô Ưu đừng khóc...”

Ánh mắt Vinh Mai ra hiệu cho bảo mẫu theo nàng ra ngoài. Lúc đi qua Tiễn Thuỷ Nhu thì vai còn cố ý dùng lực đụng vào nàng, móng tay Tiễn Thuỷ Nhu cắm sâu vào da thịt...chiến tranh không khói thuốc súng vĩnh viễn không dừng lại.

...

Dược cốc Thiên Vũ

Nam Cung Tuyệt đi vào phòng chính.

“Thiếu chủ.” Hạ nhân đứng ở hai bên vội vã cung kính thỉnh an. Nam Cung Tuyệt phát tay, đi thẳng vào bên trong, Tử Vân ngây ngốc nhìn đứa bé đang ngủ trong chiếc nôi tinh xảo.

Mặt khác hai người phụ nữ còn trẻ cũng nhìn chăm chú ở một bên, ba người đều nhìn cái nôi không chuyển tầm mắt, Nam Cung Tuyệt đi lên phía trước, nhìn qua, khóe miệng mỉm cười, đứa bé này sinh non, mới sinh không quá năm ngày, thân thể cũng rất nhỏ, giống con mèo nhỏ vậy, toàn thân màu hồng lại còn nhăn nheo, đúng là không đẹp. Nhưng thật kì quái, ngoại trừ lúc nó sinh ra còn đâu lúc đói bụng cũng khóc, chỉ mở mắt ra mà thôi.

“Ha ha, thiếu gia Thông nhi không thích khóc, quả là nam tử hán đúng không?” một người phụ nữ lớn tuổi nhất cười ra tiếng.

Một nữ tử tương đối dịu dàng khác cũng nói: “Thiếu gia Thông nhi còn nhỏ vậy mà không hề khóc, đúng là rất kì quái.”

Tử Vân kinh ngạc nhìn tiểu thiếu gia đang từ từ nhắm mắt lại ngủ ở trong nôi, thần sắc trên mặt nàng liên biến đổi, trong lòng vui mừng tự nhủ: tiểu thư, bây giờ người có khỏe không? Tử Vân nhất định sẽ chăm sóc tiểu thiếu gia thật tốt, người không cần phải lo lắng, thiếu gia rất lanh lợi, không khóc không làm ầm ĩ, còn người thì sao? tiểu thư, bây giờ người thế nào?

Phấn Hồng và Hồng Tham có chăm sóc cho người tốt hay không? Ngân Thái tử có gây khó dễ cho người không?

Nhìn đứa bé đang ngủ trong nôi, hai bảo mẫu đứng thẳng người, quay đầu nhìn Nam Cung Tuyệt đang đứng ở một nơi, liền kinh ngạc, vội quỳ trên mặt đất thỉnh an: “Nô tỳ tham kiến công tử.” các nàng là bảo mẫu được được cốc chọn, nhớ tới tình cảnh lúc đó tim hai người vẫn đập nhanh, không ngờ được cốc tuyển bảo mẫu lại nhiều yêu cầu đến như vậy, nhưng lại chọn hai người bọn họ.

Tử Vân nghe thấy tiếng vội vã ngẩng đầu: “Nam Cung công tử, tiểu thư nhà ta không biết thế nào rồi?” Nàng rất lo lắng!

Nam Cung Tuyệt đến gần cẩn thận nhìn đứa bé đang ngủ, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía Tử Vân và hai bảo mẫu: “Mấy ngày nay các người hãy chăm sóc thật tốt cho thiếu gia, ta phải đi xa vài ngày, ta đã bố trí rồi, mỗi ngày sẽ có người tới đưa thuốc cho thiếu gia.”

“A, Nam Cung công tử, ngài muốn ra ngoài sao?” Tử Vân ngạc nhiên kêu lên.

“Ừ, trông nom Thông nhi cho tốt.”

“Dạ” hai bảo mẫu cung kính cúi đầu, còn lại Tử Vân là vẻ mặt cô đơn ngồi trên ghế. Nàng rất nhớ tiểu thư.

...

Long Thành Thập Ngân quốc.

Hôm nay là ngày hạ táng thái tử phi, ba ngày trước vì thái tử phi bị băng huyết sau khi sinh nên mới hương tiêu ngọc vẫn...

Vì vẫn chưa có lễ sắc phong chính thức, chỉ được ban tước cho nên không thể an táng trong hoàng lăng.

Nhưng có vẻ như thái tử rất ân sủng vị thái tử phi này, gạt bỏ hết ý kiến của triều thần, dám an táng thái tử phi trong hoàng lăng.

Thời khắc nhìn quan tài được đưa vào trong, Ngân Lưu Nhân cảm giác được đau đớn trong lòng, cuối cùng hấn vẫn mất nòng. Tùy Tâm, bản cung hối hận khi cố đưa nòng tới Thập Ngân quốc, tới bên cạnh ta, nhưng ít nhất...ít nhất lúc chết nòng cũng là thái tử phi của ta. Kiếp này bản cung sẽ không có thái tử phi nữa, địa vị sau này cũng sẽ do con nòng nhận lấy, bởi vì trong lòng bản cung, chỉ có nòng mới xứng trở thành hoàng hậu mà thôi.

...

Bởi vì thái tử phi Thập Ngân quốc qua đời, Thập Ngân quốc tạm thời ngừng chiến với Vũ Mặc Nhiên, chỉ phòng thủ vững vàng tại biên thành, không hề ra ngoài nghênh chiến.

Mà điều khiến các tướng sĩ Thiên Vũ cảm thấy kì lạ nhất là, khi nghe được tin thái tử phi của thái tử Thập Ngân quốc qua đời, vì sao sắc mặt Lộ vương gia lại tái mét kinh khủng như thế, còn phun ra một ngụm máu, thái y đi theo cũng vô cùng sợ hãi...

Mà tin tức truyền tới kinh thành, tới cả Hoàng thượng cũng một ngày đen không lâm triều...có phải thân thể Lộ vương gia gặp vấn đề gì hay không?

Việc này...nhất thời, trong lòng mọi người đều âm thầm tự suy nghĩ.

Mười ngày sau

Mai viên phủ thái tử

“Mai phu nhân, giao thế tử cho nô tỳ trông có được không?” Về mặt Hồng Phấn có vẻ tiều tụy, tiến lên nói với Vinh Mai. Sau ngày đó Vinh Mai luôn tự tay chăm lo cho thế tử, không cần ai nhúng vào, căn bản không cho bất luận kẻ nào tiếp cận, tới ba người các nàng cũng không thể, chuyện gì cũng tự tay làm. Trong lòng Phấn Hồng quả thật cúi đầu kính phục tiểu thư, thảo nào người không muốn để hai nàng ra khỏi phủ mà chỉ đổi Tử Vân, nếu ba người cùng đổi thì Ngân Lưu Nhân sẽ nhận ra được, sẽ nghi ngờ. Để các nàng đi theo Mai phu nhân, sợ rằng nếu không có yêu cầu của người thì Vinh Mai chắc cũng sẽ không dung nạp các nàng! Quả thật tiểu thư đều nhìn thấu tâm người, cứ như thần vậy.

“Các người cứ ở trong Mai viên, ăn ngon ngủ ngon là được, có một số việc không cần các người quan tâm thì không phải quan tâm.” Vinh Mai nhẹ nhàng mà vỗ thiên hạ ở trong tay, miệng hát nhỏ.

Phấn Hồng nhìn Vô Ưu được Vinh Mai coi như bảo bối, trong lòng âm thầm cười, đứa trẻ này đúng là có phúc. Với bản lĩnh của Vinh Mai, nó không chỉ thực sự an ổn lớn lên mà Vinh Mai còn có thể nhờ nó tranh giành thế lực địa vị, hơn nữa Ngân Lưu Nhân còn có tình cảm với tiểu thư, sợ rằng đạt được địa vị thái tử chỉ là điều sớm hay muộn thôi.

Nghĩ như vậy Phấn Hồng cúi đầu xuống, trong lòng nhớ đến nụ cười nhạt kia, nữ tử đều hiểu rõ tất cả, nàng...thật là một kỳ nữ. Khiến nhiều nam nhân phát điên như vậy. Ngay cả chính chủ tử sợ rằng cũng đã lún sâu trong đó tự lúc nào?

Nếu như chủ tử có thể chiếm được trái tim nàng, vậy thì quá tốt rồi!

Nhưng mà...tình cảm của tiểu thư đối với Dương công tử, chủ tử còn có thể đả động tới lòng nàng ư? Nữ tử kiên cường như vậy nếu có thể làm chủ mẫu của các nàng thì thật là tốt biết bao!

Vinh Mai nhìn Phấn Hồng đang thất thần. Trong mắt lóe lên, nếu thái tử phi không cầu xin nàng thì nàng cũng sẽ không dung nạp mấy người đó ở tại Mai viên mà tranh đoạt Vô Ưu của nàng....

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tuy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 101: Một Tháng Sau

Một tháng sau

“Tiểu thư, người không thể tùy tiện làm loạn được.” Tử Vân vừa vào gian phòng đã thấy Lộ Tuy Tâm đang ngồi muốn kéo chăn ra, vẻ mặt không vui, liền bĩu môi! Nam Cung công tử nói, thân thể tiểu thư phải nằm trên giường tịnh dưỡng ba tháng, lúc thấy bộ dạng tiểu thư mới đưa về nàng cũng rất đau lòng, cho nên mấy ngày này nàng càng trông nom tiểu thư không cho người xuống giường.

“Bế Thông nhi tới cho ta.” trong lòng Lộ Tuy Tâm bực dọc, bây giờ Tử Vân hoàn toàn biến thành một bà quản gia rồi. Nhưng mà thân thể yếu ớt này cũng khiến nàng phát bực. Đừng nói là xuống giường, ngay cả trở mình trên giường cũng rất cực khổ. Một tháng trước, nàng không thể nói được gì, chỉ biết là mình còn sống, nhưng không có bất kì khả năng làm việc gì khác. Nàng nghe thấy tiếng khóc của Tử Vân nhưng không nói được. May là một tháng sau, tuy rằng bị Nam Cung Tuyệt nghiêm túc ra lệnh không cho xuống giường trong ba tháng, nhưng nàng có thể nói lại được bình thường.

“Không được, tiểu thư.” Nam Cung công tử cũng rất thương yêu tiểu thiếu gia, sau khi tiểu thư trở về, nàng chăm sóc tiểu thư, tiểu thiếu gia đều là do Nam Cung công tử tự mình trông nom.

Lộ Tuy Tâm nhìn Tử Vân bây giờ liền mỉm cười, cũng không biết Phấn Hồng và Hồng Tham, còn có y nữ đã thoát thân thành công hay chưa? các nàng mà trở về thì thật sự toàn vẹn rồi.

Sau cùng y nữ đã đưa thuốc được chuẩn bị sẵn cho nàng, thân thể nàng vì uống dịch tâm mà suy yếu vô cùng, lại mới sinh nên bằng huyết là hoàn toàn hợp lý, tất nhiên sẽ không Ngân Lưu Nhân cảm thấy có điều gì khác thường, cho nên mới thành công qua mắt Ngân Lưu Nhân. sau đó chờ Hoàng Thạch Ngạo dùng dịch dung biến một người đã chết trở thành nàng, đưa vào quan tài, tất cả đương nhiên tiêu tốn không ít sức lực và tiền bạc, cho nên nàng thật sự không biết cảm tạ hai người họ như thế nào nữa?

Ôn này nàng sẽ mang suốt đời. Dương Á Sơ có những người bạn thế này đúng là phúc phận tu ba kiếp mới được.

Đọc đường đi nàng không hề biết gì, đến khi tỉnh lại nàng đã nhìn thấy Tử Vân, biết được mình đã trở về Thiên Vũ, đang ở tại dục cốc.

Ba ngày, Nam Cung Tuyệt tốn thời gian một tháng khiến nàng có thể nói chuyện lại được, giờ nàng phải nằm trên giường ba tháng mới có thể bình phục...

Khóe miệng Lộ Tùy Tâm cười khổ, nàng biết thân thể đã bị nàng dày vò không biết bao nhiêu lần trước kia.

“Tiểu thư...” Tử Vân liếc trộm về phía người trên giường, biết tiểu thư đang nghĩ tới mấy người Phấn Hồng, mấy ngày nay tiểu thư lo nhất việc các nàng đã trở về chưa? Thấy tiểu thư lo lắng như vậy, Hoàng công tử đã cấp tốc tới Thập Ngân quốc, nói là muốn để tiểu thư yên tâm, công tử sẽ đưa các nàng trở về.

Nam Cung công tử cũng vì thân thể tiểu thư mà cẩn thận kê thuốc, bảo nàng phải chăm sóc tiểu thư thật tốt, còn thiếu gia Thông nhi cứ để mình công tử chăm...

“Nam Cung công tử ở đâu mau tới đó bế Thông nhi lại đây.” Lộ Tùy Tâm cúi đầu xuống, Hoàng Thạch Ngạo đã tới đó giúp các nàng, với hiệu

biết của nàng về Vinh Mai, Phấn Hồng và mọi người sẽ nhanh chóng bị đuổi ta, có điều...haizz!

“Không được đâu, tiểu thư, người cứ nằm nghỉ ở trên giường, nghỉ ngơi cho khỏe, chờ thân thể bình phục rồi hẳn chăm sóc cho thiếu gia.” Hiện tại tiểu thư bé còn chưa nổi. Sắc mặt tuy đã tốt lên nhiều, lúc nàng nhìn thấy tiểu thư hôn mê thấy thật lo lắng và đau xót. Nhờ nỗ lực của Nam Cung công tử, khuôn mặt tiểu thư cuối cùng cũng không còn dọa người nữa.

“Thiếu chủ.” Tiếng hạ nhân ngoài cửa khiến mắt Tử Vân sáng lên, Nam Cung công tử tới thật đúng lúc.

Nam Cung Tuyệt dẫn trong tay chiếc nôi nhỏ đi vào, khuôn mặt tuấn tú mỉm cười: “Nàng đã có thể hoạt động, nhất định là không chờ được muốn tự tay chăm sóc Thông nhi phải không?”

Lộ Tuy Tâm thấy chiếc nôi trong tay hẳn, khóe miệng cười nhẹ, con của nàng! Rốt cục sau này nàng có thể tự mình chăm sóc nó được rồi!

Nam Cung Tuyệt thấy vẻ mặt nàng thế, trong mắt cũng trở nên dịu dàng, đặt nôi lên trên bàn, cẩn trọng ôm lấy đứa bé đang ngủ bên trong rồi bế về phía giường.

Hơn một tháng rồi, con nàng cũng đã đầy tháng, khuôn mặt nhăn nheo lúc mới sinh đã tròn trịa hơn một chút, phải cảm tạ Nam Cung Tuyệt đã cẩn thận chọn bảo mẫu thì thân thể con nàng mới hấp thụ được chất dinh dưỡng, nhưng mà nhìn qua vẫn rất nhỏ, thân thể nàng đã bị tiêu hao bởi dịch tâm, về sau nàng liên tục uống thuốc bổ nhưng đứa nhỏ vẫn không đủ chất, huống hồ còn sinh thiếu tháng, bảy tháng đã sinh ra. Được tới như bây giờ cũng nhờ có công lao chăm sóc tỉ mỉ của Nam Cung Tuyệt...

Lộ Tuy Tâm hài lòng ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Tuyệt: “Ta...”

“Không cần nói cảm ơn, nàng đã nói rất nhiều lần rồi.” Nam Cung Tuyệt nhìn thẳng vào mắt nàng, thản nhiên nói. Hãn và Ngạo làm những việc này vì nàng là do tự họ muốn. Nàng là một kỳ nữ, lần đầu gặp mặt, vẻ bình tĩnh của nàng khiến hãn kinh ngạc, nhưng ngay lập tức trở lại bình thường. Đúng vậy, nếu không có gì đặc biệt thì sao Dương Á Sơ lại yêu nàng đến vậy?

Nhưng mà lúc biết nàng, càng đến gần thì càng thấy được ánh sáng rực rỡ trên người nàng, thấy nàng đặc biệt...

Hãn và Ngạo bởi vì nàng đặc biệt, hơn nữa nàng còn là thê tử của Dương Á Sơ, cho nên mới tới Thập Ngân quốc...

Hãn từng nghĩ hai người họ tới sẽ khiến nàng cảm động, nhưng nữ tử này chưa từng dựa vào ai, bằng việc nàng kiên nhẫn bảo vệ con mình, trải qua đau đớn của dịch tâm, nghĩ ra kế kim thiên thoát xác một cách cẩn thận chu toàn...

Đến cả Ngân Lưu Nhân thái tử Thập Ngân quốc cũng được dự tính hết trong kế hoạch, nàng quả là một thiên tài!

Lộ Tùy Tâm mỉm cười không nói gì, trừ cảm ơn ra nàng còn biết nói gì được nữa? Nhưng mà đại ân này không lời nào có thể cảm ơn hết được, ân tình này nàng sẽ ghi nhớ suốt đời!

Ngẩng đầu nhìn về phía Nam Cung Tuyệt: “Được, ta sẽ không nói cảm ơn nữa.”

Trên mặt Nam Cung Tuyệt lộ ra ý cười: “Vậy mới đúng. Được rồi, trả lại Thông nhi để cho nàng tự mình chăm sóc.”

Trong mắt Lộ Tùy Tâm hiện lên vui mừng, thân thể nàng có thể xuống giường được rồi ư?

Nhưng biết được nàng đang suy nghĩ cái gì, Nam Cung Tuyệt lắc đầu, kiên quyết nói: “Không được, nàng phải ba tháng nữa mới có thể xuống giường, Thông nhi sẽ được đặt trong phòng, để Tử Vân và bảo mẫu chăm sóc.” thân thể nàng đâu có nhanh khỏi như vậy, tuy rằng nàng đã ăn hồng quả...

“Được.” Chỉ cần con yêu ở bên cạnh người nàng thì nàng sẽ yên tâm.

Nam Cung Tuyệt cúi đầu xuống, một lúc sau mới nói: “Ta sắp giải độc cho Hiên vương gia.” Ngay tới kẻ chế ra độc dược này còn không có thuốc giải, thảo nào khiến hãn khổ não như vậy, nhưng ít ra còn có thể giải được, tuy nhiên...

Thân thể Lộ Tuy Tâm chấn động, ngẩng đầu lên khiếp sợ nhìn hãn.

“Chẳng phải người nói độc này có thể giải....” câu tiếp theo trong phút chốc nàng không nói lên được, đúng vậy, ít nhất hãn còn có thể sống, nhưng chàng đâu? Tướng công nàng ở đâu? Tại sao sống không thấy người, chết không thấy xác? Thời điểm nàng nghe thấy Nam Cung Tuyệt nói Dương Á Sơ không có nửa tin tức gì, trong lòng nàng khiếp sợ, nghe hãn nói không biết đã đi đâu, trái lại lòng nàng dấy lên tia hy vọng. Có thể có ngày gặp lại hay không? Chàng còn sống sao?

(chỗ này ta cứ băn khoăn mãi, không biết nên xưng hô thế nào, Tuy Tâm cứ gọi Á Sơ là người mãi thì ko hợp, nên hôm trước thấy mấy sách đều ghi là chàng nên đổi, khi nào sửa lại sẽ sửa cả thế :D)

Nhưng mà...nếu như chàng còn sống, đã lâu như vậy sao vẫn chưa xuất hiện? Cho dù có bị thương thì thời gian như thế vẫn chưa bình phục ư? Hay là chàng đã xảy ra chuyện gì bất ngờ?

Nam Cung Tuyệt nhìn thần sắc của nàng, trong lòng có chút mất mát không hiểu được, nàng...rất yêu Dương Á Sơ!

“Giúp giải độc cho Hiên vương, là Thanh vương yêu cầu ư?” trên mặt Lộ Tỳ Tâm có vẻ tự trách, Vũ Mặc Hiên như vậy hoàn toàn là do nàng liên lụy.

“Hoàng thượng cũng hạ chỉ, nhưng cuộc sống về sau cũng không thể như cũ.”

“VẬY...” Cuộc sống sau này sẽ không thể bình thường được sao? Nam tử lạnh nhạt kia sao có thể chấp nhận sự việc này cơ chứ?

“Có thể sống, nhưng sau này chân hãn cũng không thể hoàn toàn khôi phục như trước.” Nam Cung Tuyệt thản nhiên nói. Hãn đã quen tới việc sống chết, vả lại Vũ Mặc Hiên cũng chưa quá nguy hiểm tới tính mạng, đương nhiên hãn cũng sẽ chưa quá lo lắng. Có điều...

Nhìn người trên giường, nàng đang tự trách bản thân ư? Việc này...

Lộ Tỳ Tâm trầm mặc, nàng không biết nên nói gì bây giờ. Tuy rằng nàng không có tình yêu nam nữ với Vũ Mặc Hiên, nhưng hãn thật lòng chúc phúc cho nàng, tình cảm dạt dào. Bây giờ vì nàng mới gặp tai họa này, nàng biết phải đối mặt hãn thế nào đây?

“Khi nào thì giải độc?”

“Ngày mai.”

Ngày mai? “Chỉ có Vũ Mặc Thanh ở đây?” nàng không trông mong sẽ gặp bọn họ.

“Yên tâm đi, nơi này là phòng chính của ta, không có sự cho phép của ta bất luận kẻ nào cũng thể vào.” Biết lo lắng của nàng, Nam Cung Tuyệt an ủi.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên gật đầu với Nam Cung Tuyệt. Hiện tại nàng là một người đã chết, không thể xuất hiện trước mắt mọi người được. Sau này nàng sẽ mang theo con sống thật tốt, chờ nam nhân kia xuất hiện thôi bùng lên hy vọng lần thứ hai.

Nhưng mà...chàng thực sự sẽ xuất hiện ư?

Sương phòng tại Dược cốc

“Nam Cung cốc chủ, xin hỏi có thể bắt đầu được chưa?” Vũ Mặc Thanh căng thẳng hỏi.

“Thanh vương gia, ngài cứ ra ngoài đi!” Thanh Đài nhẹ giọng nhắc nhở, nàng nhìn cốc chủ vẫn đang chuẩn bị ở kia cùng với mấy vị trưởng lão, vội vã đưa tay ý bảo hẳn đi ra ngoài.

“Nhưng...”

“Ngài cứ ra ngoài chờ, ở đây ngài cũng không giúp được gì.” Giọng nói Thanh Đài tuy nhẹ nhưng sắc mặt rất kiên quyết.

Vẻ mặt lạnh lùng của Vũ Mặc Thanh có chút lo lắng, nhưng cũng đành lui ra ngoài. Chỉ biết đi đi lại lại ngoài cửa.

Một vị trưởng lão chừng trên dưới năm mươi tuổi nâng người trên giường dậy, một nam nhân tầm bốn mươi cũng ngồi trên giường, một trước một sau.

Còn lại một tỳ nữ thoạt nhìn tuổi còn trẻ vội vã chuẩn bị khăn lau sạch sẽ đứng ở bên cạnh giường.

“Bắt đầu.” vị có tuổi nhìn Thanh Đài ra hiệu, gật đầu.

“Dạ.” Thanh Đài mở hòm thuốc ra, lấy ra một lọ thuốc, nhét ba viên vào trong miệng Vũ Mặc Hiên, giúp hẳn khép miệng lại, gắng sức ép thuốc trôi

xuống.

“Độc mạch thất khí” (Độc mạch: 1 trong 8 kỳ kinh bát mạch)

Người đằng sau cũng vươn tay đặt phía sau lưng Vũ Mặc Hiên.

Hai người đều nhắm mắt lại, tập trung toàn bộ tinh thần vận công, phát huy thuốc mà Vũ Mặc Hiên vừa uống.

Một khắc sau, trên trán hai người bắt đầu đổ mồ hôi, tỳ nữ bên mép giường không tiến lên lau cho họ mà chỉ chú ý tới phản ứng của người trúng độc.

Hai khắc...rồi nửa canh giờ sau...trên trán Vũ Mặc Hiên bắt đầu xuất hiện mồ hôi hột, từng giọt từng giọt chảy ra, tỳ nữ tiến lên lau mồ hôi không hề lo lắng. Thanh Đài cẩn thận nhìn phản ứng của Vũ Mặc Hiên, lật mí mắt của hắn lên.

Môi Vũ Mặc Hiên đã trở thành màu đen...

“Thanh Quả.” Thanh Đài kêu lên.

“Có.” tỳ nữ vốn đang lau mồ hôi cho Vũ Mặc Hiên tên là Thanh Quả, cùng Thanh Đài, Phấn Hồng, Hồng Tham là tứ đại tỳ nữ của Nam Cung Tuyệt, bốn người có tên của bốn loại thuốc Đông y, đều có y thuật điêu luyện. Bốn người các nàng cho dù chỉ có một người xuất cốc cũng sẽ được xưng là thần y.

Thanh Quả nhận lấy cái lọ màu đỏ từ trong tay Nam Cung Tuyệt, lấy trong đó ra viên dược hoàn nhét vào trong miệng Vũ Mặc Hiên.

“Nhâm mạch thất khí, độc mạch tam khí.” Nam Cung Tuyệt nói lần thứ hai.

Nghe thấy giọng nói, hai nam tử trên giường xoay Vũ Mặc Hiên sang hướng ngược lại.

Một khắc sau...

“Thanh Đài, chuẩn bị.”

“Dạ.” Thanh Đài lui xuống, cầm lấy ngân châm đưa cho Nam Cung Tuyệt.

Nam Cung Tuyệt nhận lấy ngân châm, sắc mặt nghiêm túc, tay nhanh chóng châm hai ngân châm lên đỉnh đầu Vũ Mặc Hiên. Vũ Mặc Hiên lập tức phun ra ngụm máu màu đen...

Nam Cung Tuyệt cẩn thận nhìn phản ứng của Vũ Mặc Hiên, châm ngân châm lên các đại huyệt trên người hắn...

Cho đến khi Vũ Mặc Hiên phun ra máu màu đỏ, Nam Cung Tuyệt mới thu hồi ngân châm, nhận lấy khăn từ Thanh Quả để lau tay.

“Được rồi, đã hồi phục được toàn bộ ba phần chân khí, để hắn yên tĩnh nghỉ ngơi một ngày, thời khắc này ngày mai hắn sẽ tỉnh.” Nam Cung Tuyệt căn dặn.

“Dạ, chủ tử.”

Ở bên ngoài Vũ Mặc Thanh lo lắng đi tới đi lui, đã qua hơn một canh giờ rồi, sao Nam Cung Tuyệt vẫn còn chưa đi ra?

Trong lúc hắn vô cùng lo lắng, cửa mở ra, Vũ Mặc Thanh vui vẻ. “Nam Cung cốc chủ, thế nào rồi?”

“Được rồi, đừng quấy rầy hắn, ngày mai sẽ tỉnh lại. Thanh Đài sẽ chăm sóc cho Hiên vương gia, Thanh vương gia cứ yên tâm.” Nam Cung Tuyệt thản nhiên nói cho Vũ Mặc Thanh.

Mắt Vũ Mặc Thanh sáng lên: “Đa tạ Nam Cung cốc chủ.”

Trong một căn phòng khác, Lộ Tỳ Tâm cũng rất lo lắng, sao Nam Cung Tuyệt vẫn chưa trở lại? Không biết hẳn có giải độc thành công cho Vũ Mặc Hiên không?

“Tiểu thư, người đừng gấp gáp như thế, lát nữa Nam Cung công tử sẽ qua nói cho người.” Tử Vân nhìn vẻ mặt sốt ruột của người trên giường thì lên tiếng an ủi. Nàng biết tiểu thư lo cho Hiên vương gia, nhưng mà Nam Cung công tử chưa trở lại, nhất định là còn đang giải độc cho Hiên vương.

Lộ Tỳ Tâm nằm ở trên giường, mày liễu khẽ nhíu lại, vẻ phiền muộn nhàn nhạt trên trán, thật ra điều nàng lo lắng nhất là Vũ Mặc Hiên có thể tiếp nhận được sự thực là không thể đi lại hay không? Tuy rằng nàng nghe Nam Cung Tuyệt nói, ngoại trừ việc không thể tự bước ra ngoài, thân thể hẳn sau này sẽ dễ mẽ mới, điều này có nghĩa phần lớn thời gian của hẳn chỉ có thể nằm trên giường.

Nghĩ tới đây Lộ Tỳ Tâm lại cảm thấy đau buồn.

“Tiểu thư.” âm thanh vui mừng từ ngoài cửa truyền đến, khiến đôi mắt Lộ Tỳ Tâm lóe lên tia sáng...vội vã quay đầu lại.

“Tiểu thư, chúng nô tỳ đã trở về.” là Phấn Hồng và Hồng Tham, phía sau còn có một phụ nữ trung niên xa lạ, một thân trẻ trung đủ để nhìn ra phong thái lúc còn trẻ của nàng.

Lộ Tỳ Tâm nhướn mi, trong mắt cảm thấy ươn ướt, các nàng đã bình an trở về, nàng thực sự có thể yên tâm được rồi.

“Phấn Hồng...huhu...Hồng Tham, rốt cục mọi người đã trở về. Tiểu thư rất lo lắng cho mọi người.” Tử Vân hét lên chói tai, may là lúc này bảo mẫu đang bế Thông nhi, chứ không nhất định sẽ bị tiếng hét này sợ đến phát khóc.

Phấn Hồng chạy lên, ngồi ở trên mép giường, đôi mắt rưng rưng nhìn nữ tử trên giường, “Tiểu thư yên tâm, chúng ta đều đã trở về.” trong khi gặp nguy hiểm, nhưng mà may là Hoàng công tử đã tới kịp lúc. Thật không ngờ Vinh Mai lại có ý định giết các nàng. Vừa ra khỏi phủ đã phái người đi thủ tiêu...

“Đúng vậy, tiểu thư, yên tâm đi.” Hồng Tham cũng tiến lên cười nói. Nhìn thân thể người trên giường, trong ánh mắt có khâm phục.

“Cảm ơn.” Cảm tạ ông trời đã đưa các nàng bình an trở về. Lộ Tùy Tâm chưa từng thành tâm cảm tạ ông trời đã hoàn thành tâm nguyện của nàng như lúc này.

Y nữ tiến lên bắt mạch ở tay nàng, so với trong tưởng tượng của nàng đã tốt lên rất nhiều, bởi vì thiếu chủ đã lấy cả thuốc quý của dược cốc – hồng quả cho cô nương này dùng, giờ chỉ cần tịnh dưỡng ba tháng trên giường thì cơ thể nàng căn bản đã khôi phục, nếu như không có dược liệu đó, coi như dưỡng bệnh ở dược cốc này, được dùng vô số thuốc tốt thì thân thể nàng cũng phải mất tới năm năm.

Hồng quả là thuốc quý do tổ sư dược cốc chế ra, có khả năng cải tử hoàn sinh, đặc biệt bồi bổ thân thể không thuốc nào có thể sánh được. Cũng chỉ còn ba viên...quý giá vô cùng!

“Y trưởng lão.” Nhìn nữ tử có vẻ ngoài không khác Tử Vân là bao, Lộ Tùy Tâm gật đầu cảm tạ nàng, là nàng đóng vai Tử Vân để hoán đổi.

“Ha ha, cô nương khiến lão phụ rất khâm phục” Âm thanh trầm thấp mang theo ý cười.

“Y trưởng lão, thân thể tiểu thư thế nào rồi?” Phấn Hồng lo lắng hỏi, nhìn sắc mặt tiểu thư tuy rằng rất tốt nhưng nàng nhớ tiểu thư đã dùng dịch tâm, sau lại trải qua sinh sản, đã hao hết thể lực.

“Chỉ cần nghỉ ngơi ba tháng là không có gì đáng ngại.”

“Ba tháng là không đáng ngại ư?” tính Hồng Tham vốn nôn nóng, có phần không tin, thân thể tiểu thư ba tháng có thể khôi phục rồi sao?

“Hồng quả.”

“Cái gì?” hai người Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau, lập tức cũng bình thường trở lại.

Lộ Tuy Tâm nghe đến đó khẽ nhắm mắt, nàng không cần hỏi cũng biết được nhất định Nam Cung Tuyết cho nàng dùng dược liệu quý nhất.

“Thiếu gia Thông nhi đâu?” Hồng Tham rất muốn nhìn một chút tiểu thiếu gia mà do chính tay các nàng đỡ đẻ.

“Ta đi bế tới cho mọi người nhìn, bây giờ thiếu gia rất khỏe mạnh.” Từ Vân vui tươi hơn hờ chạy ra ngoài.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Phấn Hồng “Đứa bé kia có khỏe không?” là đứa bé bị nàng thay đổi số phận. Tuy rằng nàng đã thu xếp mọi thứ trong khả năng của mình, nhưng có lúc nhìn Thông nhi nàng lại nhớ tới nó.

“Tiểu thư, Vinh Mai quả thật chỉ chưa tới mức ngậm đứa nhỏ trong miệng thôi. Lúc nào cũng nâng niu đứa nhỏ như vật quý báu nhất trên đời này vậy.” Nghĩ như vậy Hồng Tham không nhịn được cười. Có lần Vũ nhi làm loạn muốn đi chơi với đứa bé kia, bảo mẫu không biết nên để cô bé tới gần Vô Ưu, chẳng ngờ đột nhiên Vũ nhi dùng sức, suýt nữa Vô Ưu rơi xuống mặt đất, đúng lúc Vinh Mai nhìn thấy, vậy là Vinh Mai thiếu chút nữa ngắt xiêu, đánh bảo mẫu kia hai mươi gậy rồi đuổi ra khỏi phủ, Vũ nhi cũng bị phạt, nghe mắng một hồi”

Từ lúc đó, mọi người trong Mai viên đều biết thế tử Vô Ưu được coi là báu vật của Mai phu nhân, không thể tùy tiện trêu chọc được.

Trong mắt Lộ Tuy Tâm hiện lên tia thoải mái, Vô Ưu, mong rằng con sẽ lớn lên yên ổn.

“Tới đây...tới đây...nhìn thiếu gia này!” Tử Vân cẩn thận ôm một đứa trẻ vào, hai người Phấn Hồng, Hồng Thanh đều tranh nhau vây quanh.

Nhìn chăm chăm vào đứa bé, vẻ mặt hai người đều rất phấn khởi.

“Oa, thiếu gia Thông nhi khẳng định sau này sẽ rất đẹp.” Hồng Tham nói.

...

Lộ Tuy Tâm nhìn người trước mắt, trong lòng vui mừng, rốt cuộc nàng cũng rời khỏi Thập Ngâm quốc như mong muốn, rời khỏi Ngâm Lưu Nhân!

Nhưng người mà nàng nhung nhớ đâu? Lúc này chàng đang ở đâu?

THẤT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 102: Rời Khỏi Được Cốc

Tuyết sơn, đúng như ý nghĩa của nó, bao trùm tất cả đều là tuyết, bão tuyết lan tràn trong phần lớn thời gian của một năm, nhưng mà đặc điểm lớn nhất của tuyết sơn không phải vì nơi này tuyết rơi quanh năm lạnh giá, mà là tuyết sơn cao vút lên tận trời, đứng ở chân núi không thể nhìn thấy được đỉnh núi, trừ phi là nhân tài võ công phi phàm mới có thể lên được đó, nhưng mà coi như lên được đi thì làm gì còn sức lực để xuống núi? Tuy rằng đối với người luyện võ mà nói thì cái lạnh không đáng sợ, nhưng mà dưới chân tuyết sơn cũng rất mờ mịt, trong vòng trăm dặm trở lại đều không có người ở, do vậy mà ai lên tuyết sơn hầu như không thể sinh tồn... tất nhiên chỉ là hầu như...

Nói ra cũng thật kì quái, ở đây quanh năm tuyết phủ, nhưng mà cây cối trên tuyết sơn lại sinh trưởng rất tốt, lá cây ở trên cành là màu xanh, nhưng lúc rụng xuống lại mang màu đỏ, màu đỏ trên nền băng tuyết màu trắng, tựa như một đóa hoa tuyết trên nền băng trong suốt trắng ngần, bầu trời màu lam, cảnh tượng nhìn xuống quả thực đẹp không tả xiết.

Tuyết nằm yên trên đỉnh núi, băng tuyết phủ kín tĩnh lặng, chốn tiên cảnh thanh khiết như ngọc lưu ly khiến người ta quên đi cái lạnh giá, không khí lạnh đông lại thành tảng băng lớn, tia sáng xuyên qua trở nên lấp lánh tuyết đẹp, tuyết rơi khắp trời như lông ngỗng, khung cảnh hùng vĩ mà thế lương.

Một tiếng thở dài thong thả truyền tới, vang vọng tại trời đất thanh khiết hoàn mỹ này.

Thời dài? Đúng vậy, chính xác là thờ dài! Tiếng thờ dài mang theo bi thương vô cùng tận, làm cho người nghe xong muốn khóc. Trong tiếng thờ dài có sự nhung nhớ và cam chịu...

Theo hướng âm thanh, tựa như cách đó không xa có một người tuyết đang đứng, y phục đơn giản trên người có vẻ như không phải dùng để chống lạnh mà chỉ che chắn, chiếc áo màu trắng khoác trên người gầy guộc của hẳn, đứng ở chỗ đất trống, nhìn còn tưởng là người tuyết chứ? Nhưng có điều dưới lớp tuyết là một mái tóc đen.

Trời, dần dần tối, rốt cục người tuyết cũng chuyển động, xoay người đi về hướng người vẫn không chớp mắt nhìn hẳn ở trong sơn động.

Ba tháng sau

Chiến tranh giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc không hiểu vì sao cứ im hơi lặng tiếng như vậy, theo tin tức tuyên đến thì Vũ Mặc Nhiên đã rút binh, bất kể là dân chúng Thiên Vũ hay Thập Ngân quốc cũng đều rất hân hoan, không có chiến tranh, đối với dân chúng mà nói là việc vui nhất.

Nghe nói thái tử Thập Ngân quốc và hoàng đế Thiên Vũ đã giao ước phân định thắng thua vào ba năm sau, dù sao thực lực hiện tại của hai nước cũng không chênh nhau là bao, nếu muốn đánh thật thì bất luận ai thắng đều phải trả giá rất đắt, khi đó sẽ thống nhất thiên hạ, cũng khiến bách tính lầm than. Ít nhất phải mười năm sau thiên hạ mới ổn định trở lại...

Mọi người đều biết, sở dĩ có việc rút binh này là để hai nước có thêm thời gian ngoại giao, mục đích thăm dò thực lực đối phương. Trong đầu đều đã tính toán, sau khi trở về nước sẽ cố gắng vượt qua đối phương, tới lúc quyết chiến sẽ có hậu thuẫn vững chắc không thể sụp đổ..

Thập Ngân quốc đối với Thiên Vũ mà nói giống như một cái gai trong mắt, làm đau âm ỷ, không nhổ không được!

Mà Thiên Vũ đối với Thập Ngân quốc, chính là mối họa ngầm lớn nhất, không trừ không xong!

Nhưng dân chúng hai nước chỉ muốn một cuộc sống ổn định, an cư lạc nghiệp.

Chủ nhân hai nước đều là bậc vua chúa trời sinh, tất nhiên cũng biết cuộc tranh đoạt thiên hạ này cấp bách đến nhường nào, nhưng mà hiện tại thiếu yêu cầu quan trọng như nhau, đó là lòng dân. Lòng dân hướng về vua, đó mới là cách trị vì của đế vương.

Trước đây, Thiên Vũ tuyên chiến với Thập Ngân quốc là vì thái tử Thập Ngân quốc hãm hại Hiên vương gia của Thiên Vũ, nhưng mà hiện tại Hiên vương gia đã được giải độc, bình yên vô sự trở về kinh thành...

Hai nước cũng không đánh nữa, bởi vì thiếu yêu cầu đó.

Một khoảng thời gian lặng yên bình thản trôi qua! Bách tính trong thiên hạ không biết nguyên do lớn nhất của trận chiến này là vì một nữ tử vô danh, bởi việc này không hề công khai, dân chúng hai nước còn không biết có người này tồn tại.

Thiên Vũ không cho công khai, là bởi muốn giữ thể diện, có thể khiến đối phương công khai cướp đi con dân Thiên Vũ, không nghi ngờ đây chính là nỗi sỉ nhục lớn nhất, cho nên Thiên Vũ sẽ không lộ ra.

Thập Ngân quốc lại càng không muốn khơi mào trọng tâm câu chuyện, dù sao thái tử Thập Ngân quốc cũng vang danh thiên hạ, lại đi dùng thủ đoạn cướp thê tử người khác, quả thật làm tổn hại tiếng tăm của hãn.

Vì vậy, do thái tử phi Thập Ngân quốc qua đời, chiến tranh giữa hai nước cũng ngừng lại...

Nhưng sự tình thật sự thì sao, e là chỉ có người trong cuộc mới biết được. Còn sẽ làm cho người hiểu rõ trong lòng vừa nghĩ tới nữ tử kì lạ kia lại cảm thấy đau xót...

Trời quang đãng không mây, bên trong được cốc.

“Nào...nào...oa, thiếu gia Thông nhi, nhìn ở đây này!” Hồng Tham cầm lấy đĩa hoa quả.

“Thiếu gia, nhìn bên này này!” Tử Vân cầm một chiếc bánh ngọt giơ về phía cậu bé mũm mĩm đang chơi đùa trong lòng Phấn Hồng, khuôn mặt trắng hồng, hai mắt đen như quả nho cứ nhìn tới nhìn lui, có vẻ đang dẫn đo suy nghĩ xem chọn người nào thì tốt hơn.

Đứa bé sinh non gầy yếu trước kia đã không còn, giờ được uống sữa đầy đủ, thân thể mập mạp, tay chân ngắn cùn, đáng yêu như củ sen vậy, Thông nhi là một đứa bé rất trầm lặng, điểm này giống hệt mẫu thân cậu bé, đa số thời gian toàn đi ngủ, rất ít khi làm phiền nhiều.

Điểm ấy càng làm cho ba người Tử Vân, Phấn Hồng và Hồng Tham tranh nhau muốn ôm cậu bé.

Nhưng mà cũng đừng nhìn vẻ bên ngoài, có lúc nóng nảy, không nhìn thấy mẫu thân thì sẽ khóc không ngừng. Cho nên ba người phải cố gắng cẩn thận, đùa nhưng cũng chú ý xem cậu bé có không vui hay không.

Lộ Tuy Tâm mỉm cười hạnh phúc nhìn đám người đang vui đùa âm ỉ, lúc này nàng cảm nhận được hạnh phúc rõ ràng, nhưng nếu như không có ánh mắt của Nam Cung Tuyệt nhìn nàng, không có Hoàng Thạch Ngạo đã coi được cốc trở thành nhà hắt thì có lẽ tốt hơn nhiều!

Tới được cốc này đã được bốn tháng, mà thân thể nàng đã tốt lên nhiều, muốn chạy hay nhảy đều không có vấn đề gì. Đương nhiên nàng biết cũng nhờ vào năng lực của Nam Cung Tuyệt mới được như vậy.

Nói đến Nam Cung Tuyệt, trong lòng Lộ Tỳ Tâm lại nặng nề vô cùng, món nợ này nàng không biết nên trả lại cho hãn và Hoàng Thạch Ngạo như thế nào, từ trước tới nay nàng không nợ nhân tình của ai, nhưng mà lần này nàng không chỉ nợ nhân tình mà còn có ân tình (ân huệ), vào sinh ra tử tới Thập Ngân quốc cứu nàng trở về, đưa thuốc quý cho nàng uống, mới khiến thân thể nàng phục hồi nhanh như vậy. Thậm chí không muốn nàng tự trách vì chuyện Vũ Mặc Hiên mà đưa hãn uống một viên thuốc giải độc quý giá. Nàng nghe Phấn Hồng nói rằng chỉ có ba viên, nàng và Vũ Mặc Hiên mỗi người dùng một viên...

Hiện tại có lẽ Vũ Mặc Hiên đã dần dần hồi phục, tuy rằng võ công đã mất nhưng chí ít có thể sống như người khỏe mạnh. Sau khi hãn được giải độc, nàng muốn gặp hãn nhưng suy nghĩ một chút vẫn thấy không nên đi, bây giờ nàng đã chết, cũng không muốn xuất hiện lại trước mặt hãn, để cuộc sống về sau của hãn khỏi bị ảnh hưởng bởi nàng.

Nhưng mà... Nam Cung Tuyệt thật sự quá tốt với nàng, khiến lòng nàng trùng xuống không thờ nổi.

Đoạn ân tình này đã vượt quá khả năng gánh vác của nàng.

Nàng chưa bao giờ cho rằng với tình trạng bản thân lại được nhiều người vây quanh đến như vậy.

Nàng cảm nhận được ân ý đằng sau ánh mắt hãn, giống như ánh mắt của Vũ Mặc Hiên, ngay thẳng mà chân thành. Nàng không hề nghi ngờ sự giúp đỡ đơn thuần của hãn, nói đến đây nàng cũng thật là một người ích kỷ, nàng không cách nào có thể đổi mặt được ánh mắt phức tạp của Nam Cung Tuyệt. Lúc nàng tuyệt vọng mong muốn sự giúp đỡ của bọn họ, đúng là tình cảm sâu nặng của họ khiến nàng khó thờ.

Nàng vẫn giả bộ không biết, coi như không để ý tới ánh mắt phức tạp họ nhìn nàng.

Như thế này có thực sự đúng không? Đối với họ mà nói thật quá không công bằng. Thân thể nàng hiện tại cũng rất tốt, có thể tự chăm sóc con, có lẽ đã tới lúc nàng rời khỏi đây.

Nghĩ như vậy Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu đón lấy ánh mắt của Nam Cung Tuyệt, cười chân thành với hắn: “Nam Cung đại ca, ta cũng nên rời đi thôi.”

Cái gì? Vừa dứt lời, vốn mọi người đang vui đùa với đứa bé ngay lập tức dừng lại hoạt động, nhìn về phía Lộ Tỳ Tâm.

Nam Cung Tuyệt trừng mắt: “Nơi này tiếp đón có chỗ nào không được chu đáo ư? Nàng nói cho ta biết, ta sẽ bắt mọi người sửa...”

“Nam Cung đại ca...” Lộ Tỳ Tâm lên tiếng cắt đứt lời của Nam Cung Tuyệt, hít sâu một hơi.

“Là vì ta muốn dựa vào năng lực của mình để nuôi Thông nhi.” Dương Á Sơ sống hay chết nàng còn chưa biết, nhưng nàng vẫn luôn hy vọng.

Mà ban đầu nàng cũng dự định tự mình chăm sóc cho con nàng. Nàng nợ họ rất nhiều, trả cả đời này cũng chưa chắc đã hết, nhưng nàng không thể nợ thêm được nữa. Bây giờ thân thể nàng đã tốt, cũng là lúc nàng nên rời đi.

“Cái gì?” Nam Cung Tuyệt kinh hãi nhìn nàng.

Lộ Tỳ Tâm mỉm cười: “Ta không biết rốt cuộc tương công ta sống hay chết, nhưng mà...” ánh mắt trở nên sâu sắc.

“Nhưng mà ta sẽ vẫn hy vọng, hy vọng chàng còn sống, cho nên ta sẽ chờ chàng, chờ tới ngày ta và chàng tương phùng.”

“Nàng cũng có thể ở đây chờ?” Nam Cung Tuyệt khẩn thiết nói.

Lộ Tuy Tâm chuyển tầm mắt nhìn về phía đứa nhỏ đang ngon giấc: “Không ai biết phải đợi bao lâu, có thể một năm, có thể mười năm, cũng có thể...” nhìn khéo miệng Thông nhi chảy ra nước miếng, Lộ Tuy Tâm cẩn thận đón lấy con từ tay Phấn Hồng, cầm lấy khăn tay mềm nhẹ nhàng lau cho nó, rồi ngẩng đầu lên nhìn về phía xa xa. “Cũng có thể là suốt đời, nhưng mà ta vẫn sẽ chờ chàng, mà trong khoảng thời gian chờ đợi, ta sẽ nuôi dạy Thông nhi lớn lên, dạy nó biết sống bằng sức mình, tự lực cánh sinh.”

“Nàng...” Nam Cung Tuyệt định nói nhưng lại không biết nên nói thế nào mới phải, nàng không phải nữ tử bình thường, nàng kiên cường mà người bình thường không có.

Lúc này thực sự trong lòng hần chỉ có hâm mộ, không, là đổ kỵ Á Sơ, hần thật may mắn mới có một vị thê tử như vậy.

“Ngày mai đi, sáng mai ta sẽ rời khỏi được cốc, trời đất bao la, đâu thiếu chỗ cho ta nương thân.” Lộ Tuy Tâm thản nhiên cười.

“Như vậy sao được?” Một giọng nói vang đến, là Hoàng Thạch Ngạo.

Hoàng Thạch Ngạo bước nhanh tới, hần vừa đến đã nghe thấy những lời này của nàng, trong lòng vô cùng lo lắng, thế giới bên ngoài không đơn giản như suy nghĩ của nàng, nàng chỉ là một nữ tử đem theo con nhỏ, cuộc sống sau này biết làm thế nào?

“Hoàng đại ca.” Lộ Tuy Tâm chào hỏi lễ độ, ba tháng nay, bình thường nàng nói chuyện phiếm với bọn họ, gọi họ là công tử nghe thật quá xa lạ, cho nên nàng để họ gọi tên nàng, còn nàng thì gọi họ là đại ca. Nếu như đặt ở thế giới hiện đại, tuổi của nàng chắc còn kém xa họ.

“Tùy Tâm, sao nàng lại nghĩ tới việc rời khỏi đây? hay cảm thấy được cốc quá nhàm chán, nếu không thì đến biệt viện của đại ca ở một thời gian, thế nào?” Hoàng Thạch Ngạo lo lắng nói.

“A...a...” Thông nhi không đợi Lộ Tỳ Tâm trả lời, trong miệng vô ý phát ra tiếng bập bẹ. Tỳ Tâm cúi đầu nhìn dịu dàng.

“Không, ta muốn tự lập nuôi Thông nhi. Ta muốn dạy nó sau này phải làm thế nào để sinh tồn trên đời này.” Dựa vào người khác là điều không có khả năng, huống hồ nàng không muốn để tình cảm của họ càng ngày càng lún sâu, cho nên rời khỏi đây đối với họ mà nói cũng là việc tốt.

“Đứa bé còn quá nhỏ, căn bản không hiểu cái gì cả, hơn nữa chờ tới lúc nó trưởng thành, nàng dạy dỗ Thông nhi là vừa lúc, hơn nữa chúng ta cũng có thể dạy dỗ nó.” Hoàng Thạch Ngạo muốn thuyết phục nàng,

“Hoàng đại ca, ý ta đã quyết, huynh đừng nói thêm nữa, sáng mai ta sẽ đi.” Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu nhìn về phía bọn họ.

“Tỳ...”

“Nàng đã nghĩ như vậy chỉ e chúng ta có giữ lại cũng vô ích.” Tiếng Nam Cung Tuyệt chặn lời Hoàng Thạch Ngạo lại.

“Tuyệt...” Hoàng Thạch Ngạo nhìn về phía Nam Cung Tuyệt, mang theo vẻ mặt không thể tin được.

Nam Cung Tuyệt cười khổ, có lẽ lý do nàng nói cũng không phải lý do thật sự phải không? Nàng chỉ không muốn để họ lún càng sâu mà thôi, muốn ngăn lại tình cảm của họ đối với nàng mà thôi.

“Nhưng mà...” Nam Cung Tuyệt nhìn thật sâu vào Lộ Tỳ Tâm, trên mặt cười gượng ép: “Đồng ý với đại ca này một việc, đem Phấn Hồng và Hồng Tham theo. Hai người họ theo nàng đã lâu như vậy cũng có cảm tình, với lại Thông nhi hãy còn nhỏ, các nàng còn biết võ công, đi theo nàng ta cũng yên tâm hơn.”

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Nam Cung Tuyết, điều này sao có thể chứ? Phấn Hồng, Hồng Tham là trợ thủ đắc lực nhất của hãn cơ mà. “Nam Cung đại...” lời từ chối bị tay Nam Cung Tuyết ngăn lại.

Chuyển tới phía Phấn Hồng và Hồng Tham, “Phấn Hồng, Hồng Tham, từ hôm nay trở đi, mạng của các người là của Tuy Tâm, về sau hãy đi theo Tuy Tâm.”

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham nhìn nhau, cúi đầu, ánh mắt phức tạp: “Vâng, chủ tử.”

“Việc này...dù thế nào cũng không thể được, các nàng theo ta sẽ không có gì tốt đẹp cả.” Lộ Tuy Tâm vội vàng nói.

“Tiểu thư, xin người hãy thu nhận chúng nô tỳ!” Phấn Hồng, Hồng Tham quỳ xuống trước mặt Lộ Tuy Tâm, mặc dù có chút mất mát, nhưng theo tiểu thư các nàng cũng bằng lòng.

“Vậy cứ quyết định như thế, ta đi chuẩn bị xe ngựa cho nàng!” Nam Cung Tuyết đứng dậy rời đi, Hoàng Thạch Ngạo nhìn Lộ Tuy Tâm rồi cũng chạy theo.

Một lúc lâu sau, Lộ Tuy Tâm mới than nhẹ: “Phấn Hồng, Hồng Tham, các người mau đứng lên.” trong lòng phức tạp.

Hai người đứng lên: “Vâng thưa tiểu thư.”

“Các người...” nàng định nói gì đó nhưng cuối cùng vẫn không thốt lên được, trán khễ nhăn lại.

...

“Vì sao người lại đồng ý để nàng đi?” Hoàng Thạch Ngạo nôn nóng nói Nam Cung Tuyết.

Nam Cung Tuyệt ngửa đầu cạn sạch chén rượu, trong mắt có bất đắc dĩ: “Người cho rằng vì sao nàng muốn đi?”

Hoàng Thạch Ngạo giật mình, tiếp theo cũng cười khố, rót lấy chén rượu rồi cũng uống cạn.

Một lúc sau mới nói ra: “Nàng...chung quy là muốn tách khỏi...”

“Ha...nàng là thê tử của Dương Á Sơ, nàng yêu Á Sơ.” Nam Cung Tuyệt khẽ cười thành tiếng, nhưng trong giọng nói cảm thấy thật thê lương.

Hoàng Thạch Ngạo không nói lời nào, chỉ uống thêm một chén nữa. Đúng vậy, nàng là thê tử của Dương Á Sơ. Ngay cả muốn chăm lo cho nàng cũng không được.

“Ra thế giới bên ngoài, nàng chỉ là một nữ tử yếu đuối, biết sinh tồn thế nào?” Hoàng Thạch Ngạo lo lắng nói.

Nam Cung Tuyệt say sưa nhìn chăm chăm vào chén rượu, “Cho nên ta mới để Phấn Hồng và Hồng Tham đi theo nàng, có điều...” khuôn mặt tuấn tú mỉm cười, “Với trí tuệ của nàng, cuộc sống có lẽ không thành vấn đề.”

Hoàng Thạch Ngạo suy nghĩ một lúc, “Cũng phải, cái đầu thông minh của nàng khiến nam tử thế gian này phải hổ thẹn.” thế gian này cũng chỉ có một mình nàng, hẳn phải làm sao để thoát khỏi hình bóng của nàng, đi tìm nữ nhân khác được đây?”

“Nào...” Nam Cung Tuyệt nâng chén hướng Hoàng Thạch Ngạo, “Hôm nay không say không ngừng, sau này...” dừng một lát, “Sau này nàng chỉ là thê tử của Á Sơ.”

“Chỉ là thê tử của Á Sơ?” Hoàng Thạch Ngạo cúi đầu xuống, lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên cạn chén rượu. Nhưng mà hẳn thật sự có thể quên được nữ tử đặc biệt này hay không?

Sáng sớm

Ngày mới hiện ra, trước cửa dượng cốc xuất hiện một chiếc xe ngựa, Tử Vân đem bọc y phục bỏ vào trong xe ngựa, rồi nhận lấy túi của Phấn Hồng bỏ vào cùng...

“Tùy Tâm...” có thể ở lại hay không? Ta muốn chăm sóc thật tốt cho nàng. Nam Cung Tuyệt nói ở trong lòng. Nhưng hăn biết hăn không thể thốt ra những lời này, nói ra rồi, sau này sẽ không thể thản nhiên mà gặp nàng được.

Trên tay Lộ Tùy Tâm đang bế Thông nhi đang ngủ say, cúi đầu nên không nhìn thấy ánh mắt thỉnh cầu của Nam Cung Tuyệt. Nàng mong hăn sẽ gặp được một người phù hợp. Còn nàng...trong tim nàng không thể chứa thêm bất kì nam nhân nào nữa. Cho nên mới quyết định rời đi. Ân tình của bọn họ nàng sẽ dùng mọi thứ ngoại trừ tình cảm để báo đáp.

Hoàng Thạch Ngạo cũng im lặng không lên tiếng, hăn sợ mở miệng cũng không thể giữ được nàng.

“Nào, cầm lấy thứ này, đây là lệnh bài có thể truyền lệnh của dượng cốc, gặp phải dượng trang nào trên đường thì họ đều có thể giúp nàng.” Nam Cung Tuyệt cúi đầu xuống, nhét miếng ngọc bội hình thù kì lạ vào tay nàng. Đây không phải hàn ngọc, hàn ngọc tuy rằng quý giá, nhưng miếng ngọc bội này mới chứng tỏ là chủ nhân dượng cốc.

“Không...Nam Cung đại ca, ta có hàn ngọc của huynh là đủ rồi.” Lộ Tùy Tâm cự tuyệt trả lại cho hăn, ra lệnh dượng cho cả dượng trang? Đây là quan niệm gì vậy? Nam Cung Tuyệt hà tất phải làm như thế chứ? Nàng không nhận nổi.

Lộ Tùy Tâm đưa đứa bé cho Phấn Hồng bế vào xe ngựa trước rồi đi tới chỗ Hoàng Thạch Ngạo, nhìn vẻ tiêu tụy trên mặt hăn, rõ ràng là đã uống rất nhiều rượu. “Hoàng đại ca, hãy bảo trọng.” nữ tử trên thế gian này có

còn rất nhiều, chỉ là huynh chưa gặp được người thật sự hợp với mình mà thôi.

“Nhất định phải đi sao?” giọng nói âm trầm mang theo không mong muốn.

Lộ Tuy Tâm gật đầu. Nàng không thể nào ích kỷ liên lụy tới họ. Mong muốn của nàng là rời đi, thời gian sẽ từ từ xóa nhòa tất cả, họ sẽ từ bỏ tình cảm sai lệch với nàng đi.

“Yên tâm, ta đã có một nơi ổn định, nhất định sẽ viết thư báo bình an cho các huynh. Các huynh đừng lo.”

Gật đầu với bọn họ, Lộ Tuy Tâm xoay người, với tay về phía Hồng Tham đang ở trên xe ngựa.

Kéo tấm màn xe lên, nhìn thật sâu vào bọn họ, sau đó mới tươi cười nói: “Hai vị đại ca, bảo trọng.”

Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo nhìn nụ cười trên mặt nàng, trong lòng trống rỗng, khiến họ muốn cười gượng ép cũng không được.

Lộ Tuy Tâm hạ tấm màn xuống, nói với Phấn Hồng: “Đi thôi!”

Có bữa tiệc nào lại không tàn. Chờ tới khi nàng gặp lại họ lần nữa, có lẽ họ đã tìm được một nửa của mình, như vậy nàng mới thật sự yên tâm.

“Vút...” đánh xe vung roi lên, ngựa từ từ đi ta phía ngoài.

Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo đều ngẩn người nhìn cỗ xe ngựa càng ngày càng đi xa, trong lòng cũng dần dần trống rỗng. Hóa ra tình cảm đối với nàng đã sâu đậm tới vậy rồi ư? Tới mức việc nàng rời đi đối với hẳn mà nói giống như sinh mệnh chẳng còn gì quan trọng nữa.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 103: Thông Nhi

Hai năm sau

Tới gần huyện Thủy ở phía bắc biên giới Thiên Vũ. Sống dựa vào dòng sông, người dân giản dị, các hộ gia đình trong khoảng trăm dặm xung quanh đều làm nghề nông. Vào phiên họp chợ đầu tháng sẽ đem sản phẩm ra bán, cái gì cần đều có cả. Mặc dù huyện này cũng không lớn, nhưng lại có đông thương nhân lui tới, rất sầm uất. Là con đường quan trọng nhất trong huyện, người lui tới cũng nhanh nhạy thu được không ít tin tức.

Lúc này trên đường, buôn bán, xem bói toán, mãi võ giang hồ, hát tuồng, có nam có nữ, có già có trẻ, các quầy hàng rong đều chật kín người.

Hôm nay là người mừng mười tháng riêng, vừa qua năm mới không lâu, nơi nơi trên đường đều giăng đèn kết hoa, đương nhiên là ngày họp chợ lớn nhất trong năm. Không phải làm ruộng, không cần cuốc đất, mọi người dân đều vào thành...cho nên bên trong huyện Thủy hôm nay chỉ có hai từ, chen chúc!

Mà các thương gia hai bên đang dùng những chiêu thức đặc biệt để gây chú ý, thu hút khách vào cửa...

Con đường phía tây cũng người đến người đi, tới gần một cửa hàng ven đường số người càng ngày càng nhiều. Mặc dù có hơn mười người phục vụ nhưng xem chừng vẫn còn thiếu nhiều. Ít nhất ở đây phải mở rộng diện tích lên gấp mười lần nữa, tăng thêm mười tiểu nhị nữa thì mới đủ...Nhưng mà điều khiến người khác kì quái là, phần lớn người ở đây đều có cảm giác khó

gần, nhưng họ lại không hề tranh cãi, thậm chí còn bình tĩnh nói chuyện với nhau. Nhìn kĩ thì thấy hóa ra những người này đều đang xếp hàng.

Thứ gì mà có thể để họ cam tâm tình nguyện xếp hàng?

Khách khứa ở tầu lâu đối diện cửa hàng cũng không thể hiểu nổi.

“Chủ quán, cửa hàng đối diện bán thứ gì vậy? Sao đông người xếp hàng thế?” hạ nhân theo hầu nghe theo chỉ thị của nam tử mặc cẩm y đi tới phía chủ quán hỏi.

Chủ quán gõ bàn tính trong tay, nghe xong liền kêu lên một tiếng ra ngoài đại sảnh “Tiểu Đông tử...”

“A...tới đây...” Một giọng nói trong trẻo truyền đến từ phía sau. Mặc một cái áo vải màu xám, trên vai còn vắt chiếc khăn trắng, vẻ mặt tươi cười, vừa nhìn đã biết là một chàng trai lanh lợi.

“Tiểu Đông tử chạy tới một bên chủ quán: “Ông chủ”

Chủ quán ngẩng đầu lên nhìn nơi vừa phát ra tiếng: “Khách bên kia muốn biết sự tình ở cửa hàng đối diện, người đi giải thích cho họ.”

Tiểu Đông tử nghe xong nụ cười trên mặt càng sáng. “Được thôi.”

“Quan khách, ngài không phải người huyện Thủy đúng không?” Tiểu Đông tử cầm lấy ấm nước sôi rót vào trong ấm trà ở trên mặt bàn, ngẩng đầu quan sát tỉ mỉ người trước mặt.

Bằng con mắt của hãn, công tử này không giàu có thì cũng thuộc dạng quyền quý. Mái tóc dùng miếng vải đen buộc lại, vầng trán cao quý, nhưng vẻ mặt anh tuấn lại lạnh lùng, bộ cẩm y trên người có thể thấy được xuất thân của vị công tử này, ngồi bên cạnh còn có một cô nương đẹp mê người, da trắng nõn nà, khuôn mặt kiều mị. Hơn nữa còn người đi theo hầu...trên

cơ bản tiểu Đông tử đã xác định được vị công tử và tiểu thư này không phải người Thủy thành.

Nam tử đứng sau hầu lên tiếng: “Công tử nhà ta tới từ huyện Cửu Định.”

Đó, hẳn đã nói mà. Huyện Cửu Định thành cách huyện Thủy hơn hai trăm dặm, là huyện gần nhất với huyện Thủy.

“Hiếm có công tử mới đi tới huyện Thủy, ngài có thể thưởng thức đặc sản ở chỗ chúng tôi, đặc biệt ở huyện Thủy này có thứ nơi khác không thể có, đó là trang sức thủ công để làm quà tặng cho nữ quyến của ngài.”

“Cửa hàng đối diện buôn bán trang sức thủ công.” Nam tử đang ngồi ngẩng đầu lên, âm thanh trầm ổn mang theo mềm mỏng, nói ra nhưng vẫn là câu hỏi.

Tiểu Đông tử nghe thấy thế có hơi bất ngờ, cả người công tử này toát lên vẻ lạnh lùng, ngạo khí bên ngoài khiến người khác không dám lại gần, nhưng giọng nói thực rất êm tai, làm cho người nghe xong phải say mê.

“Đúng vậy, cửa hàng bán các loại trang sức thủ công bằng vàng và bạc, có ba kiểu là cao cấp, trung bình và kém.”

Nam tử nghe xong có chút kinh ngạc, hơi nhướn mi “Vậy sao?” có vẻ như tiểu Đông tử đã quen với vẻ mặt này của khách, tự hiểu mà nói tiếp: “Loại kém thì chỉ cần có tiền là mua được, nhưng không giống các cửa hàng khác, giá của loại trang sức kém này có thể so được với những sản phẩm đắt nhất tại các cửa hàng vàng bạc nổi danh trong huyện...” tiểu Đông tử vẫn chưa phát hiện ra tia sáng trong mắt nam tử và vẻ mặt bình thản của nữ tử bên cạnh.

“Những mặt hàng này đều do chính tay nghệ nhân được tuyển chọn kỹ càng của Thủy thành, chất lượng thì đương nhiên khỏi phải bàn! Hì hì... trang sức đều được các phu nhân ưa thích, về phần sa hoa (một loại trang

sức cài tóc). Năm ngoái phu nhân của tri huyện sinh con trai, ông ấy đã vui mừng tới đây đặt bộ sa hoa chế tạo riêng cho phu nhân, giá cả không hề để ý, nghe nói trăm ngày con trai họ, thấy bộ trang sức trên người phu nhân tri huyện xong, mấy vị phu nhân kia cũng nhõng nhẽo đòi phu quân mình phải đặt riêng cho họ một bộ...” tiểu Đông tử nói liền một hơi.

“Nhưng giá trang sức mặc dù phí thiết kế khá cao, nhưng đã thiết kế thì tuyệt đối không bị trùng, mỗi bộ đều khiến người khác yêu thích không muốn tháo ra. Cho nên các phu nhân trong huyện vì muốn có uy tín và danh dự đều muốn sở hữu một bộ trang sức này.”

Tiểu Đông tử trình bày xong thấy công tử đối diện vẫn không lên tiếng. Hắn đã giải thích về đặc điểm của cửa hàng đối diện cho vô số khách, ông chủ nói quảng bá cho cửa hàng đối diện cũng chính là quảng bá cho Hương mẫn lâu này, cho nên mỗi khi có khách không hiểu về cửa hàng đó thì hắn đều đứng ra giải thích.

“Có thật như người nói không? Hay là đang nói năng hàm hồ ở đây.” Về mặt của cô gái xinh đẹp càng trở nên nghiêm túc, khiến tiểu Đông tử có chút ngạc nhiên, nhưng càng cười khéo hơn, thật đáng tiếc, cô nương này cũng không tồi, giọng nói vừa cất lên, dù đẹp cũng mất cả hứng thú. Dù sao nữ tử vô cùng xinh đẹp mà mạnh mẽ cũng khiến người khác không chịu nổi.

“Không dám, tiểu thư, ngài có thể tự mình đi xem, tiểu nhân xin cáo lui.”

“Người...” nữ tử xinh đẹp đương nhiên không ngờ rằng một gã tiểu nhị nhỏ nhoi lại không coi nàng ra gì, hơi ngạc nhiên, lập tức trở nên tức giận.

Nam tử ngẩng đầu lên nhìn tiểu Đông tử, khóe miệng hơi nhếch tạo thành nụ cười nhưng cũng rất nhanh biến mất. Nhìn người ở phía sau một cái.

Người đứng sau chàng vội vã móc ít bạc vụn ra đưa cho tiểu Đông tử:
“Cám ơn tiểu huynh đệ.”

Tiểu Đông tử mỉm cười, cười không tới mức kiêu ngạo và siểm nịnh:
“Đa tạ công tử!” sau đó nhận lấy, lúc mới đầu hắn cũng không dám lấy bạc, nhưng ông chủ từng nói, chỉ cần khách thưởng bạc thì hắn đều có thể nhận, nói là tiền thưởng gì đó.

Hắn phục vụ họ, lấy bạc là đương nhiên. Cho nên vẻ mặt hắn không lộ ra chút thay đổi hay sợ hãi nào.

Thấy phản ứng của tiểu Đông tử, nam tử đang ngồi hơi híp mắt lại, từ lâu này...rất thú vị...

Mà cửa hàng đối diện....khiến hắn cảm thấy rất hứng thú.

Hắn là người huyện Cửu Định, gia sản rất nhiều, tổ tiên kinh doanh vàng bạc đã từ lâu đời. Nhưng một năm trước, hiệu vàng tại huyện Thủy bắt đầu thua lỗ, bây giờ càng đối mặt với phá sản. Hắn vốn không quan tâm tới mấy hiệu vàng đó, nhưng dù sao cũng là sản nghiệp do tổ tiên truyền lại, mặc dù hắn rất muốn bỏ nhưng đột nhiên lại bị người khác làm cho đóng cửa hắn. Hắn rất hiếu kì nên lần này mới đích thân tới, xem rốt cuộc ai có thể đánh sập hiệu vàng chỉ trong một năm.

Hiện tại...hắn phát hiện không chỉ cửa hàng đối diện rất thú vị...mà từ lâu này cũng có hứng thú...

...

“A..” người đang đứng ở cửa để chào đón khách, bỗng cảm giác ống quần bị kéo lấy, cúi đầu nhìn thì ngạc nhiên không nói lên lời...ở đâu chạy đến một cậu bé thế này...sao lại...đẹp như thế? trên người mặc chiếc áo bông màu xanh đậm, khuôn mặt nhỏ nhắn, tròn trịa mê hoặc người khác, chỉ muốn lấy tay véo lên cái má trắng mịn kia một cái. Ngũ quan thanh tú

như phấn điêu ngọc mài. Đôi mắt đen láy sáng như nước, toát lên vẻ lạnh lợi thông minh, cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng hơi chu lên, trên mặt còn có lúm đồng tiền như ẩn như hiện...đáng yêu cứ như là kim đồng ngọc nữ bên cạnh Quan thế âm bồ tát vậy.

Nhìn hai bên trái phải không thấy ai cả, theo phản xạ bế đứa bé lên, chỉ sợ sẽ bị mấy kẻ xấu lừa gạt bắt mất.

“Con nhà ai thế nhỉ?” thềm nói, không sợ bị người khác lừa sao, đến lúc đó muốn khóc cũng không được.

“Ông chủ, có biết đứa bé này con nhà ai chạy tới...” Tiểu nhị còn chưa nói hết thì đứa bé trên tay đã không còn, hấn sợ hãi cấp tốc quay trở lại xem thế nào, chỉ thấy một cô nương mang theo ánh mắt bốc hỏa, phần nộ trừng mắt nhìn hấn...

Hấn...hấn không có...” Cô nương...” hấn không làm gì cả, chỉ là bế một đứa bé mà hấn chẳng biết con nhà ai...đúng rồi...đứa bé...

Tiểu nhị tập trung nhìn, chỉ thấy cô kia vẫn trừng trừng nhìn mình, sắc mặt cũng sắp sửa bốc hỏa như ánh mắt đột nhiên trở nên dịu dàng nhìn về phía đứa bé trong lòng “Thông nhi, con lại đi lung tung rồi. Cần thận về đi nói cho mẹ con biết.” Hồng Tham dịu dàng lau vết bẩn trên người cậu bé kia.

“Dì Tham, Thông nhi đói bụng.” âm thanh mềm mại nhưng trong trẻo vô cùng, khuôn mặt trắng nõn yếu ớt như vậy thật đáng thương.

Hồng Tham biết tiểu tử này tuyệt đối không phải vì đói bụng, nửa canh giờ trước thằng bé còn làm loạn lên không chịu ăn, bây giờ đã đói bụng rồi sao? Nhưng thấy thần sắc trên mặt nó, lý trí nàng cũng bay đi đâu mất tiêu.

“Đói bụng? Vậy con muốn ăn gì? Để dì mua cho con ăn.” ánh mắt Hồng Tham dường như chỉ có cậu bé trong lòng, cho nên không chú ý tới khách

bên trong tủ lâu đều nhìn về hướng nàng.

“Ăn cá” âm thanh mềm mỏng phát ra không chỉ khiến Hồng Tham mà thực khách bên trong nghe thấy cũng đều muốn biến ra đĩa cá ngay lập tức.

Chủ quán thấy người, nhanh như chớp đã tự mình đi ra: “Mời khách quan! Ủi chà, tiểu công tử, cậu muốn ăn cá ư? vậy muốn cá làm kiểu gì?”

Đôi mắt tròn vo chuyển động, ánh lên một tia gian xảo, “Cá không xương.”

Cái gì? Mọi người đều sửng sốt, cá không xương? Xin hỏi có cá nào không có xương kia chứ? Nhưng mà vẫn cười, giọng nói trẻ con nghe thật đáng yêu.

Chỉ có sắc mặt Hồng Tham và chủ quán là cứng đờ...

“Không có? Dì Tham, chúng ta qua chỗ khác ăn.” giọng nói trẻ con vang lên bên tai Hồng Tham, Hồng Tham hít sâu một hơi: “Được, thì ăn cá không xương, ông chủ, có nghe thấy không.” Thăng bé này lại muốn làm khổ nàng, ai kêu nàng bắt được nó kia chứ?

Chủ quán do dự một lát, “Vậy xin hỏi tiểu công tử, cậu muốn ngồi ở đại sảnh hay lên phòng riêng?”

“Nơi có nhiều người” Đó chính là đại sảnh.

...

Chưa đến một phút sau, tất cả mọi người sẽ biết tại sao có người muốn ăn cá không xương.

Chỉ thấy nữ tử kia dùng kiếm đâm vào trong đĩa, để làm gì? Móc xương cá.

Mà đôi mắt đáng yêu di động. liếc sang đông rồi lại liếc sang tây, mọi người cũng chuyển động theo đường nhìn của cậu bé.

Giống như đang thấy cái gì chơi đùa, thừa lúc người đang cố gắng móc xương cá ở trong đĩa, bò lên bàn chỗ nam tử kia nói: “Xấu quá”

Cái gì? Ánh mắt mọi người đều bị dẫn theo của cậu bé, thấy cậu bé bò lên mặt bàn nói, lúc này khuôn mặt hứng thú không gì sánh được.

“Ồ...ồ tiểu quý.” nữ tử xinh đẹp vốn đã biết thằng bé này là muốn đùa giỡn, nhưng trong lòng cũng không cảm thấy vui, nhìn xem, ngay cả đứa bé cũng không biết thế nào là nữ nhân đẹp.

Mà nam tử ngồi ở bên trái nàng nhướn mi nhìn đứa bé ba tuổi trên mặt bàn.

“Cháu muốn ăn cái kia.” ngón tay nhỏ nhắn chỉ vào cái đùi gà.

Nam tử nhìn đứa bé không thể khiến người ta ghét, đương nhiên vẻ mặt dịu dàng hiếm có, tự mình lấy cái đùi gà đưa tới.

“Ngại quá, thật ngại quá, khách quan, đã quấy rầy ngài dùng bữa rồi.” Chủ quán không biết từ bao giờ đã đứng ở đằng sau, thấy chàng trai lấy đùi gà đưa thì vẻ mặt có phần áy náy.

“Nào, tiểu công tử, chẳng phải cậu muốn ăn cá sao? Để tôi đưa cậu đi.”

“Cái đó.” ngón tay vẫn chỉ vào cái đùi gà không tha, khiến chủ quán đứng đằng sau cũng toát mồ hôi lạnh.

Còn lại hạ nhân đứng sau nam tử thì cảm rớt xuống đất, đây là thiếu gia nhà hãn ư?

Hồng Tham ngẩng đầu nhìn về phía nam tử kia: “Thật sự xin lỗi, thiếu gia nhà ta hơi nghịch ngợm.”

“Thông Nhi, dì đã lọc xương cá xong rồi, mau tới ăn đi!” nữ tử cười nhưng giọng nói lại mang mùi thuốc súng, Hồng Tham cũng biết quả thật thằng bé này nói cái gì cũng khiến người khác đau đầu.

“Con không ăn...”

“Thông Nhi.” Giọng nói bình thản nhưng khiến sắc mặt Thông Nhi và Hồng Tham thay đổi một chút, vội vã im miệng không nói gì.

Mọi người nghe thấy giọng nói thế liền chuyển tầm mắt, thấy một nữ tử tuổi còn trẻ, âm thanh êm dịu khiến người khác thoải mái.

Theo sau còn có hai nữ tử nữa, dung mạo đều vô cùng xuất sắc, mi thanh mục tú! Trong mắt hai người đều khó nén nổi ý cười.

“Mẹ ~~~”

Nghe thấy tiếng “Mẹ”, trong lòng mọi người đều có cảm giác kì lạ, không phải chứ? đứa bé đáng yêu tuần tú là do nữ tử trước mắt sinh ra ư?

Hầu như mọi người đều cẩn thận quan sát nữ tử đang đứng đó, khuôn mặt bình thường, mày liễu hơi nhíu lại, có vẻ cũng không vừa lòng với đứa bé dễ thương kia, da trắng mịn mượt mà, mội mạc không trang điểm, y phục màu trắng toát. Có gì đó rất thu hút người khác, nhưng so với cậu bé như kim đồng ngọc nữ kia thì vẫn cách một khoảng quá xa.

“Hóa ra nương mẹ cũng chẳng tốt đẹp gì, còn nói bản cô nương xấu, mẹ người còn xấu hơn.” nữ tử xinh đẹp bị tên tiểu quỷ này nói xấu xí rồi cuộc cũng trút bực ra được. Nữ tử trước mắt này cũng không xấu, nàng chỉ muốn chọc tức tiểu quỷ này thôi.

“Cô là heo...” cậu bé nghe xong liền ngẩng đầu, tức giận hét lên.

“Tên tiểu quý này, thật không có tí gia giáo nào.” nữ tử giận tới cả người run lên, nàng chưa trêu chọc gì nó, dựa vào cái gì mà nó nói nàng xấu, nàng thiên sinh lệ chất làm cho người khác yêu mến, tiểu quý khó ưa này lại có mắt như mù dám nói nàng xấu?

“Cô nương, đừng để ý tới lời trẻ con, ta thay mặt xin lỗi cô nương.” Ngử điệu bình thản nói với nữ tử.

“Thằng bé được chiều, sao nàng lại đi tính toán với đứa trẻ ba tuổi.” Nam tử nói.

Nữ tử xinh đẹp khẽ hừ một tiếng.

“Nào, chẳng phải người muốn ăn cá sao? Qua đây.” Nữ tử đặt một đĩa cá ra, nói với đứa bé.

Hồng Tham ôm cậu bé trong lòng đi tới bàn bên cạnh, đặt cậu bé ngồi lên trên ghế.

“Mẹ ~~” giọng nói yếu ớt, hình như chân đã nhũn cả ra. Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn không biết là đang khóc hay đang cười, có chút dợ hãi, lại càng đáng thương hơn.

Mọi người vừa vào không biết tình huống này ra sao, không phải thằng bé này muốn ăn cá sao? Bây giờ để nó ăn cá nhưng sao bộ dạng lại sốt ruột thế kia?

Nữ tử lấy một cái bát, gắp miếng cá bỏ vào trong bát, rồi chuyển đến trước mặt đứa bé, để đôi đũa vào trong tay nó: “Ăn đi!”

Vành mắt trong suốt kia đã đỏ lên, chỉ chực khóc nhìn nữ tử vẫn lãnh đạm: “Mẹ...”

“Ăn.” nữ tử không rung động chút nào, đôi môi đỏ mọng chỉ phun ra một chữ.

Lén ngẩng đầu nhìn vài nữ tử phía sau, nét mặt cố tỏ ra khổ sở: “Dì..”

“Dương Thông Nhi.” Giọng nói bình thản có phần nghiêm khắc không cho phép cự tuyệt, phải cầm đũa gắp thịt cá trong bát.

Giờ mọi người mới biết được hóa ra cậu bé này không thích ăn cá, có điểm yếu như thế sao lại muốn gọi cá? Nhưng mà nghi ngờ cũng nhanh chóng biến mất, dồn dập nói:

“Phu nhân, cậu bé còn nhỏ như vậy, kén chọn cũng là bình thường.”

“Sau này sẽ từ từ ăn cũng được.”

“Hay là cậu bé không đói bụng?”

“Không phải, tôi thấy cậu bé muốn ăn đùi gà hơn.”

Trong khoảng thời gian ngắn, mọi người trong tửu lâu đều nói hộ cho cậu bé trông như đang uống thuốc độc không bằng.

Thông Nhi chớp chớp hàng mi dày cẩn thận nhìn, vẫn không nhìn ra được vẻ mặt của Lộ Tuy Tâm. “Mẹ ~~~”

“Ăn.” vẫn nói từ đó, khiến Thông Nhi biết được lần này mẹ cậu bé rất quyết tâm.

Lo lắng nhìn bát thịt cá trong bát, nước mắt tưởng chừng như sắp trào ra, có lần cậu bé ăn cá bị hóc xương, từ đó không dám ăn cá nữa.

Cậu bé rất thích nhờ các dì lọc xương cá ra, nhưng lại tám chín phần mười không ăn cá đã được lọc đấy. Mẹ cậu bé mà biết nhất định sẽ bắt ăn hết. Nhưng bởi vì cậu bé có nhiều dì, cho nên mỗi lần đều có thể lừa gạt

qua được, rất ít ăn cá. Nhưng mà... hu hu ... cậu rất hối hận, sớm biết vậy sẽ không làm khó cho dì Tham, để khỏi phải ăn cá.

Cố gắng gắp một miếng bỏ vào miệng, không dám nhai mà nuốt vào bụng luôn.

Một phút sau, mọi người thấy cậu bé rưng rức ăn cá mới thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt đều mang theo quở trách nhìn người mẹ kiên định bắt bằng được con mình ăn cá kia.

Lộ Tuy Tâm cầm lấy khăn tay lau miệng cho cậu bé: “Lần sau còn dám bắt dì Tham lọc xương cá nữa không?”

Cậu bé giương mắt nhìn Hồng Tham, tội nghiệp nói: “Không dám nữa, mẹ.”

“Ừ, nhớ cho kĩ.” Lộ Tuy Tâm thầm buồn cười, hôm nay rốt cuộc cũng giáo huấn được tiểu gia hỏa này , để xem lần sau có dám để các dì lọc xương cá sau lưng hay không.

“Phì” cười, Phấn Hồng nhìn đứa bé, rồi lại liếc mắt thấy khoe miệng Hồng Tham đang co quắp, rốt cuộc không nhịn được cười thành tiếng.

Tử Vân cười tới mức chảy cả nước mắt, hôm nay quả thực là...quả thực khiến nàng rất hài lòng, tiểu thiếu gia chỉ cần bày ra bộ dạng đáng thương trước mặt các nàng, thì mười lần trên mười các nàng sẽ đồng ý ngay lập tức, nhưng chỉ có duy nhất tiểu thư là không phản ứng gì cả.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía ba người “Các người còn cười nữa, chiều nó nhiều quá, lần sau không biết nó còn nghĩ ra chiêu gì bắt các người chịu nữa.” trong miệng tuy rằng trách cứ nhưng ý cười trong mắt cũng biểu hiện ra ngoài.

Thông Nhi của nàng đã lớn như vậy rồi, thoáng cái đã hai năm trôi qua, Thông Nhi cũng được ba tuổi. Hiện tại vẻ ngoài của Thông Nhi có thể nhìn ra được giống như Dương Á Sơ, ngũ quan tinh xảo, không còn im lặng như lúc còn bé. Có chút nghịch ngợm, lại thông minh. Lúc nào cũng muốn náo loạn chơi đùa. Nghĩ tới đây khóe miệng Lộ Tuy Tâm hơi cười, nàng để nó tự lớn, cai sữa đúng lúc, may sao mong muốn của nàng đều được như ý nguyện. Nàng chỉ hy vọng nó lớn lên vui vẻ là tốt rồi.

Lúc nàng và mọi người rời đi, đi khắp các thành của Thiên Vũ, rốt cuộc cũng chọn nơi đây để dừng chân.

Chọn nơi này, là bởi nơi này tuy xa xôi nhưng tin tức linh hoạt, nếu có tin gì nàng cũng có thể nghe được, Hơn nữa nàng phát hiện chỗ này có sản nghiệp của Dương gia, cho nên im lặng để ý. Thời gian trôi qua, thoáng cái đã hai năm rồi, các nàng tới Thủy thành này đã hai năm, Nàng chờ nam nhân kia vẫn chưa xuất hiện!

Chàng...đã xảy ra chuyện gì ư?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 104: Dương Á Sơ

Trên tuyết sơn, băng tuyết ngập trời, màu trắng khiến người ta hoa mắt! Cơn bão tuyết tối qua khiến hầu như cả tuyết sơn đều bao phủ một màu trắng xóa.

Cây cối cũng phủ đầy tuyết, cảm giác vô cùng nặng nề.

Đột nhiên tiếng sấm vang lên khiến đỉnh núi rung động, nháy mắt tuyết bên trên cây cối vì tiếng động này mà rơi xuống đất, cây cối hiếm khi có lúc được nhận nhụy.

Một người đi trên tuyết, tuyết trên cây tùng rơi xuống thân người cao gầy của hắn, cành cây như trút được gánh nặng.

Nhưng nếu nhìn kĩ, không khỏi hít một hơi khí lạnh, đôi mắt đó còn lạnh hơn cả băng trên tuyết sơn này, không hề có chút nhân khí nào, chỉ lạnh tới thấu xương. Khuôn mặt tinh xảo khiến dung nhan tuyệt sắc của tuyết sơn phải phai nhòa.

Dương Á Sơ nhìn hang động đã bị hắn san bằng, chằm chằm cười, nhưng ý cười chỉ hiện trên khóe miệng trong chốc lát, ánh mắt dường như đóng băng lại. Bình tĩnh mà thâm trầm. Lòng ngực không tự chủ được toát ra khí lạnh.

Không biết hắn ra tay như thế nào, chỉ thấy một cây ngọc tiêu nháy mắt đã từ trong đống tuyết đặt vào tay hắn.

Vuốt nhẹ ngọc tiêu đã theo hấn ba năm nay, Dương Á Sơ giương đôi mi dài lên nhìn về phương xa. Bao lâu rồi hấn cũng không biết, nhưng chí ít đã ba năm! Ba năm...thời gian ba năm chứ không phải ba ngày. Tùy Tâm... không...Nương tử, ta phải làm sao để gạt bỏ nỗi hận trong lòng đây?

Rốt cuộc hấn không hiểu vì sao sư phụ lại nói đừng hận? Ha ha, ba năm? Không hận ư? Ta không làm được! Ví như kiên quyết muốn đứng tại vị trí tối cao trên thế gian, khiến mọi người sợ hãi! Như vậy...dù sau này có xuống địa ngục ta cũng không muốn đôi tay dính đầy máu tanh. Vĩnh viễn không hối hận...nương tử, hãy chờ ta, ba năm rồi, con của chúng ta là nam hay nữ? Hoặc có khi nó căn bản không có cơ hội được sinh ra trên thế gian này.

Nam nhân tuyệt sắc từ từ nhắm mắt lại, xoay người, đặt ngọc tiêu lên khóe miệng.

Trong khoảnh khắc, cành cây nhả bụi hơi rung động. Tiếng tiêu mang sát khí vang vọng đất trời truyền đến...

Thân ảnh nhanh như gió di chuyển trên tuyết sơn! Dương Á Sơ dùng hết sức lực toàn thân, hấn muốn xuống núi...xuống núi...

Hấn muốn tới Thập Ngân quốc, hấn muốn tìm nương tử của hấn! Nương tử của hấn.

Dương Á Sơ đứng dưới chân núi, quay đầu lại nhìn tuyết sơn cao vút, sư phụ, hãy yên nghỉ! Người nói năm năm sau con mới có thể xuống núi, nhưng con đã ở đó ba năm, hấn là người sẽ để con toại nguyện đúng không? Nhưng yêu cầu trước lúc lâm chung của người con không làm được. Không hận ư? Ba năm nay con gắng gượng sống nhờ nỗi nhớ nàng, nhờ nỗi hận trong lòng, con nhất định phải sống để xuống núi. Hận và nhớ đã hoàn toàn trở thành mạng sống của con.

Dương Á Sơ thầm nói, mái tóc đen phiêu dật, gió lạnh thổi vào y phục màu trắng đơn bạc, thổi tán loạn tóc hăn, nhưng vẫn không xua tan được sự lạnh lẽo trong đôi mắt, khuôn mặt như ẩn như hiện dưới cơn gió lạnh, lộ ra dung nhan tuyệt thế!

...

Đây là chiến trường gì vậy? Không, không thể gọi là chiến trường, phải gọi là cuộc tàn sát mới đúng, quân thủ thành không dám tiến lên, chỉ biết hoảng hồn mất vía nhìn nam tử trước mắt. Bạch sắc trường sam (áo dài màu trắng) phiêu phiêu, vóc người thon gầy nhanh tới mức như thần tiên cưỡi gió, nhưng chiêu thức của hăn lại tàn khốc như tu la dưới địa ngục, trở mình xoay tròn, không ai dám tới gần bên người hăn, bởi vì chỉ cần tới gần đều chết.

Chưa tới nửa khắc sau, cả đám binh sĩ đều ngã xuống.

“Không...đừng...tôi không muốn chết...” Nhìn đồng đội mình từng người từng người một ngã xuống, chỉ còn lại một mình hăn, binh sĩ nuốt nước bọt, lấp bấp cầu xin.

Thân ảnh màu trắng khẽ chớp mắt, âm thanh như tới từ địa ngục chậm rãi vang lên phía dưới cửa thành: “Nói với Ngân Lưu Nhân, đây mới chỉ là bắt đầu, nếu hăn không trả nường tử lại cho ta, vậy ta sẽ không chỉ giết toàn bộ binh sĩ, mà còn tàn sát hàng loạt dân chúng trong thành.” Thành trì này căn bản không ngăn được hăn, hăn muốn đi vào Thập Ngân quốc là chuyện vô cùng đơn giản, hăn hoàn toàn có thể giết tất cả nhưng hăn không thể. Không phải hăn không muốn giết người, mà là hăn không muốn mạo hiểm. Hăn chết sẽ không còn gặp lại nàng được nữa. Hăn không sợ chết, nhưng hăn sợ không được gặp nàng, không được nhìn thấy nường tử của hăn.

Ngẩng đầu nhìn mọi người trước cửa thành đang sợ hãi. Đôi mắt Dương Á Sơ bình tĩnh. Vũ Mặc Phong muốn chiếm Thập Ngân quốc, vậy thì lần

này hẳn sẽ giúp. Hẳn muốn để Ngân Lưu Nhân vĩnh viễn hối hận, hối hận vì đã gặp nàng...

“Đây mới chỉ là lễ vật nho nhỏ, tiếp theo mới là món quà chính thức, nói với Ngân Lưu Nhân, ta chỉ cần một tháng là có thể san bằng Thập Ngân quốc.”

“Quá...to gan...người...người....người là yêu nghiệt phương nào.....A....” Một mũi tên phi tới cắm thẳng vào tim người đang nói. Hẳn cúi đầu xuống nhìn, sợ hãi cực độ muốn nói cũng không nói được, lại càng không có cảm giác đau đớn, hẳn chỉ cảm thấy sợ hãi rồi ngã xuống.

Bóng người màu trắng như gió thổi phương xa, chỉ có âm thanh lạnh lẽo vang lên bên tai người trong thành: “Ta là Dương Á Sơ, tới đây để trả mối thù ba năm trước.”

Ngân Lưu Nhân khiếp sợ nhìn bức thư gấp rút chuyển đến, là tin từ biên thành phía tây, lấy mạng của ba trăm binh sĩ thủ thành chỉ trong hai khắc?

“Hoàng thượng, sao vậy?” Ngân Sầm Nhân thấy sắc mặt thay đổi hoàn toàn của Ngân Lưu Nhân thì lên tiếng hỏi, chuyện gì mà có thể làm cho Hoàng thượng khiếp sợ như vậy?

Một năm trước Ngân Lưu Nhân đăng cơ, còn thái thượng hoàng và thái hậu an dưỡng tuổi già trong biệt viện.

“Quý Tâm” Ngân Lưu Nhân híp mắt lại, Dương Á Sơ vậy mà cũng không chết, lại còn quay trở lại, đồng thời trở thành mối nguy mà hẳn không thể coi thường.

“Nếu cho người giết ba trăm binh sĩ thủ thành, người cần thời gian bao lâu?” Ngân Lưu Nhân lập tức suy nghĩ.

Quý Tâm ngẩng đầu kinh ngạc nhìn Ngân Lưu Nhân. “Bẩm Hoàng thượng, việc này...”

“Trẫm muốn nghe câu trả lời thật.” Ngân Lưu Nhân lớn tiếng quát.

“Dạ, mất khoảng nửa canh giờ.” Quý Tâm thành thật trả lời, tuy rằng võ công của binh sĩ thủ thành không cao nhưng số lượng lại đông, một địch ba trăm, tính ra cũng mất nửa canh giờ.

“Hoàng thượng.” Một giọng nói truyền đến.

“Đại hoàng huynh, sao huynh lại vào triều?” Ngân Sầm Nhân kinh ngạc nhìn đại hoàng huynh đã ba năm không lên triều.

“Vô Danh. Người nói đi” Giọng nói thong thả cất lên.

“Thần tham kiến Hoàng thượng.” Vô Danh đặt đại vương gia ngồi lên ghế rồi quỳ xuống thỉnh an.

“Đứng lên đi.” Ngân Lưu Nhân nhìn đại vương gia ngồi trên ghế, tuy thân thể yếu ớt mắc nhiều bệnh nhưng lại có trí tuệ hơn người.

“Hoàng thượng, thần và đại hoàng tử dốc sức quan sát hiện tượng thiên văn, tối hôm qua phát hiện một ngôi sao đã quay trở về vị trí cũ bên cạnh đế vương tinh của Thiên Vũ, đế vương tinh của Thiên Vũ càng ngày càng sáng, mặt khác một ngôi sao vốn chưa từng phát sáng nay lại rực rỡ.”

“Ý của đại hoàng huynh là gì?” Ngân Lưu Nhân nhíu chặt mày nhìn về phía người ngồi trên ghế.

Yên lặng nhìn nam nhân ngồi tại vị trí cao nhất trên điện: “Hoàng thượng, kiếp này người không có khả năng đánh bại Thiên Vũ. Nhưng Thiên Vũ nếu muốn đánh bại người cũng phải hết sức nỗ lực, nhưng....điều này chỉ làm cho dân chúng thêm khổ sở mà thôi.” Lẽ ra Hoàng thượng tuyệt

đổi có cơ hội nhất thống thiên hạ, có điều vì sao hết lần này tới lần khác lại làm trái ý trời?

Ngân Lưu Nhân cúi đầu xuống, một lúc lâu sau mới ngẩng lên: “Trẫm không tin.” Từ trước tới nay hẳn không tin vào ý trời. Hẳn tin chính bản thân mình.

Người ngồi trên ghế nhìn Ngân Lưu Nhân: “Vô Danh, chúng ta trở về.” Lúc đầu hẳn không đồng ý việc Hoàng thượng tới Thiên Vũ, Hoàng thượng lại khăng khăng làm theo ý mình, hóa ra đây mới chính là lẽ trời.

“Hoàng thượng, việc này...” Ngân Sầm Nhân nhìn người đã đi xa, rồi lại nhìn nam nhân ngồi phía trên, trong đầu càng nghi ngờ, ý đại hoàng huynh là Thập Ngân quốc không đánh bại được Thiên Vũ ư?

“Lui hết ra cho trẫm, trẫm muốn yên tĩnh một lát.” Ngân Lưu Nhân ra lệnh.

Người cao cao tại thượng, người quen thói duy ngã độc tôn, người tự phụ cho rằng thiên hạ ngày hôm nay là của người, cho nên mới coi thường tất cả...

Nhớ tới lời nàng đã từng nói, Ngân Lưu Nhân nhẹ nhàng nhắm mắt lại. Tỳ Tâm...

Hắn thầm kêu tên nàng trong lòng, nàng cũng đã biết, ta hối hận rồi, không phải hối hận vì sự xuất hiện của Dương Á Sơ, mà là nếu như ta chưa từng có nàng, thì có lẽ bây giờ ta sẽ không nhớ nàng đến vậy.

“Khởi bẩm Hoàng thượng” Tiếng của thái giám vang lên trong đại điện.

“Nói.”

“Người của Mai phi nương nương tới hỏi, thái tử Vô Ưu muốn gặp Hoàng thượng, không biết đêm nay...?” Thái giám cẩn trọng hỏi.

Ngân Lưu Nhân mở mắt, Vô Ưu?

Vô Ưu cung.

“Nương nương, người có muốn thay y phục không, để Hoàng thượng tới...” Thiếp thân nô tỳ của Vinh Mai nay đã trở thành ma ma trong cung.

Vinh Mai lắc đầu: “Không cần, cứ mặc vậy là được rồi, thái tử đâu?”

“Nguy rồi, nguy rồi, điều của thái tử Vô Ưu rơi vào cung của Lan phi nương nương, thái tử đã vào trong đòi lại.”

“Cái gì?”

Nghe tới đó Vinh Mai đã phi nhanh ra ngoài, vẻ mặt lo lắng! Tuy rằng trong hậu cung không ai dám đụng tới một sợi tóc của Vô Ưu, nhưng tiện nhân Tiễn Thuỷ Nhu kia sẽ không bỏ qua bất cứ cơ hội nào cả, nàng không thể để Tiễn Thuỷ Nhu tiếp cận Vô Ưu được...Đám nô tài vô dụng, nàng chỉ biết không thể trông cậy gì vào đám người này cả.

“Thái tử Vô Ưu, người quay về đi. Nô tài đã tìm rồi nhưng không thấy con điều đâu cả.” Vài tên thái giám khom người cung kính nói với đứa bé ba tuổi.

“Láo xược.” Giọng nói trẻ con có phần kiêu ngạo. Trên đầu đội kim quan bằng vàng, một thân cẩm phục, mi thanh mục tú.

“Dạ..đúng vậy...rõ ràng nô tỳ cũng thấy con điều của thái tử bị rơi trong đó.” Nhìn thấy bóng dáng Vinh Mai ở phía xa, nô tỳ đi theo bên cạnh Vô Ưu mới dám lên tiếng.

“Ta nói không có là không có, đây là cung của Lan phi nương nương.” Thái giám nhìn một tỳ nữ nhỏ nhỏ lại dám phản bác lại hẳn thì có hơi cương quyết.

“Vậy sao? Nếu như tìm được thì bản cung sẽ lấy cái mạng chó của người.” Vinh Mai híp mắt nhìn về phía thái giám đứng bên ngoài, hóa ra là nô tài mà thái hậu để lại cho Tiễn Thuỷ Nhu. Có điều...khóe miệng khẽ nhếch lên. Sớm muộn gì nàng cũng lấy mạng chó của hẳn.

“Mẫu phi, con điều.” Giọng nói trẻ con đơn thuần, Vô Ưu nắm lấy vạt áo của Vinh Mai.

Vinh Mai ngồi xồm người xuống, dịu dàng nói với đứa bé trước mặt: “Ngoan nào, để mẫu phi lấy lại cho con.”

“Dạ.”

“Việc này...nương nương, Lan phi nương nương mới sinh hạ hoàng tử, người không nên quấy rầy mới phải.” Nô tài đứng ở cửa nhìn Vinh Mai rồi nói.

“Láo xược.” Đứa bé tiến lên dùng chân đá người đứng đó.

“Chuyện gì xảy ra vậy? Vô Ưu.” Tiếng Ngân Lưu Nhân vang lên ở đằng sau.

“Tham kiến Hoàng thượng.”

Ngân Lưu Nhân không nhìn mấy người quỳ trên mặt đất, chỉ chăm chú nhìn Vô Ưu đang mất hứng đứng ở bên kia. “Vô Ưu?”

“Phụ hoàng, con điều của Vô Ưu ở trong này.” Nói xong lấy tay chỉ vào bên trong cung của Lan phi.

Ngân Lưu Nhân nhìn thái giám đứng ở cửa: “Sao không lấy ra cho thái tử?” Giọng nói lạnh nhạt khiến thân thể người đang quỳ ở kia run lên. “Vâng...vâng...nô tài đi lấy ngay.”

“Nào Vô Ưu, lại đây.” Nhận lấy con điều trong tay, Ngân Lưu Nhân đưa cho Vô Ưu.

“Tạ ơn phụ hoàng.” Vô Ưu cười ngọt với Ngân Lưu Nhân, Ngân Lưu Nhân hơi nheo mắt nhìn về phía xa, Tùy Tâm, nàng nhìn thấy chưa? Vô Ưu đã lớn như vậy rồi.

...

Kinh thành Thiên Vũ

Dương Á Sơ nghĩ trước tiên tới Tùy Tâm cư, trong tim cuộn trào mãnh liệt như sóng xô! Hắn đã lấy nương tử ở đó, đã triền miên cùng nàng tại đó...mỗi ngày hắn đều ôm nàng ngủ...nhưng tại sao?

Tại sao ở đây lại tiêu điều như vậy? Giống như đã vài chục năm chưa có người ở.

Đẩy cửa ra, đi tới phòng ngủ, tất cả đều không thay đổi, hắn phảng phất nhìn thấy dáng vẻ nàng ngủ ở trên giường...”Nương tử...”

Ta về nhà của chúng ta rồi, nhưng mà nàng...Yên tâm, ta nhất định sẽ đón nàng trở về, nhất định.

Nhìn Dương phủ, vận khí phi thân lên nóc nhà.

“Ông nội, ông nói xem tại sao đệ đệ lại thích ngủ như vậy?” Giọng nói trẻ thơ vang lên hỏi Dương lão gia đang ngồi trên ghế bành, so với ba năm trước, hiện tại tối thiểu Dương lão gia cũng già hơn mười tuổi, tóc bạc đầy đầu, râu cũng trắng toát, mà vẻ mặt có nét đau buồn mơ hồ. Nghe thấy câu

hỏi của tiểu cô nương, trên mặt mỉm cười: “Là do đệ đệ mới sinh ra, cho nên phải ăn no ngủ no. Sau đó mau mau lớn lên, đến lúc đó có thể đi chơi với Hương nhi rồi.”

“Thật ạ?”

“Ừ, ông nội đã lừa gạt con bao giờ chưa?” ông lão cười, nhưng ánh mắt trống rỗng khiến ông thoạt nhìn có hơi ngốc.

“Chưa ạ.”

Dương Á Sơ nhắm mắt lại, cha, xin lỗi. Con còn chưa đón được nương tử của con trở lại thì không thể gặp cha. Bởi vì...nếu không có nàng, con cũng không sống nổi, Á Sơ không muốn cha lại đau lòng lần nữa, vậy nên...cha cứ coi như Á Sơ đã chết!

Nhìn lưu luyến lần nữa rồi kiên quyết rời đi. Thân ảnh bay nhanh về hướng hoàng cung..

Ngự thư phòng

“Hoàng thượng, người nên đi nghỉ sớm một chút đi.” Tiểu Thân tử thấy Vũ Mặc Phong vẫn còn đang phê duyệt tấu chương thì không chịu được tiến lên nói.

“Lui ra.”

“Hoàng thượng...”

“Lui ra.”

“Dạ.”

Tiểu Thân tử thở dài, dường như Hoàng thượng thay đổi rất nhiều, nhưng rốt cuộc thay đổi ở chỗ nào không rõ.

“Hoàng thượng, Lộ vương gia đang ở ngoài điện xin cầu kiến.” Một thám giám tiến vào bẩm báo.

Vũ Mặc Phong hơi nhíu mi, Tam hoàng huynh tiến cung giờ này ư? Là có chuyện gì sao?

“Truyền vào.”

“Dạ.”

Vũ Mặc Nhiên nhanh chóng tiến vào. “Các người lui cả ra.”

Cung nữ và thái giám trong ngự thư phòng đều nhìn về phía Hoàng thượng, tại sao Lộ vương gia vừa tới đã hạ lệnh cho họ lui ra ngoài?

Động tác nhắc bút của Vũ Mặc Phong dừng lại, ngẩng đầu lên nhìn Vũ Mặc Nhiên một lúc rồi nói: “Các người lui ra, không có lệnh của trẫm không cho phép bất cứ kẻ nào tiến vào.”

“Vâng, thưa Hoàng thượng.”

Vũ Mặc Phong đặt bút trong tay xuống, nhìn thẳng vào Vũ Mặc Nhiên “Sao vậy? Hoàng huynh.” Nếu không phải có chuyện gì đặc biệt thì Tam hoàng huynh sẽ không hành sự hấp tấp như vậy.

“Hoàng thượng, người xem!” Vũ Mặc Nhiên lấy một phong thư trong ngực ra đưa cho Vũ Mặc Phong.

Vũ Mặc Phong mở ra, đôi mắt bình tĩnh, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu lên nhìn Vũ Mặc Nhiên: “Đây là..”

“Đây là tin cấp báo mà biên thành phía tây vừa chuyển đến. Ba ngày trước, ba trăm binh sĩ thủ thành biên giới của Thập Ngân quốc đã bị tàn sát bởi một nhân vật không rõ.” Sắc mặt Vũ Mặc Nhiên ngưng trọng nói, hẳn nhận được tin cấp báo này đã đi suốt đêm để về kinh thành.

“Theo như Hoàng huynh tìm hiểu, đây là...”

“Tạm thời thần cũng khó tìm ra được manh mối, ba trăm binh sĩ, giết chết toàn bộ, nếu như là do nhiều người làm thì quân ta tuyệt đối sẽ thăm dò được tin tức, nhưng mà...lạ ở chỗ Thập Ngân quốc gặp phải chuyện lớn như thế nhưng ba ngày qua lại không có bất cứ phản ứng gì.” Vũ Mặc Nhiên trầm giọng nói.

“Ý của huynh là...” sắc mặt Vũ Mặc Phong cũng nặng nề như vậy.

“Thần nghi là...”

“Không cần phải nghi ngờ, là ta giết.” Một giọng nói cất lên chặn lại lời của Vũ Mặc Nhiên, chỉ thấy ánh nến nhẹ lay động, một thân ảnh màu trắng đưa lưng về phía Vũ Mặc Phong và Vũ Mặc Nhiên. Bóng lưng ưu nhã phiêu dật nhưng lại mang vẻ cô độc lạnh lẽo.

“Ai?” trong nháy mắt có hơn mười bóng đen hiện ra, vây quanh Vũ Mặc Phong, trong lòng hoảng hốt. Người này đột nhập hoàng cung vậy mà bọn họ không hề phát hiện ra, nếu như không phải hăn tự bước ra, thân là ám vệ, bọn họ lại không biết có người tới gần, việc này...nghĩ tới đây, nếu người này tới để ám sát Hoàng thượng thì sao? Vậy thì...không chỉ có Ám vệ mà ngay cả Vũ Mặc Nhiên cũng toát mồ hôi lạnh.

“Người là ai? Tại sao lại đột nhập hoàng cung?” Vũ Mặc Nhiên lớn tiếng hỏi.

Vũ Mặc Phong hạ tròng mắt xuống “Ám, các người lui ra.” nhìn người trước mắt, nghe được giọng nói vừa rồi hăn đã biết là ai.

“Hoàng thượng” Ám Dạ hơi do dự, người này võ công rất cao, nếu bọn họ rút khỏi, tới lúc đó lỡ...

“Lui ra, đây là bằng hữu của trẫm.”

“Vâng.”

Vũ Mặc Nhiên nghe thấy Vũ Mặc Phong nói vậy thì cũng cẩn thận đánh giá lại người vừa tới, tuy rằng hắn đang quay lưng lại, nhưng luồng khí lạnh lẽo tàn khốc trên người hắn ta khiến hắn giật mình.

“Lúc trăm biết người tự nhiên biến mất, trăm đã đoán ra sẽ có một ngày người xuất hiện trở lại.” Vũ Mặc Phong than nhẹ, có điều xuất hiện thì có ích gì nào, người... cũng đã rời khỏi lâu rồi.

“Ta có thể giúp người san bằng Thập Ngân quốc.” Dương Á Sơ coi như không nhìn thấy ánh mắt của hai người họ. Như là điều hắn vừa nói không hề liên quan đến bản thân mình.

Vũ Mặc Phong đứng dậy đi về phía Dương Á Sơ, nhìn thẳng vào hắn: “Trăm rất có lỗi.” Tại hắn nên mới xảy ra chuyện như vậy ở biên thành, hắn khó có thể tha thứ được cho sai lầm này.

Dương Á Sơ cúi đầu, khước miệng khẽ nhếch lên một chút, bây giờ nói những lời này đã không còn ý nghĩa gì nữa...

“Ngày mai khởi binh, ta sẽ giúp các người một tay. Các người có thiên hạ, còn ta muốn đoạt lại nường tử.” Dương Á Sơ nói xong thì thân ảnh liền biến mất.

“Việc đó...” Vũ Mặc Nhiên trừng mắt “Lẽ nào hắn vẫn chưa biết...” Chưa biết nàng đã chết sao?

Vũ Mặc Phong nhíu chặt mày, quay đầu nhìn về nơi hắn vừa biến mất, hắn ta thực sự không biết?

“Hoàng thượng, ngày mai khởi binh. Không thể để Thập Ngân quốc lớn mạnh thêm được nữa.” Vũ Mặc Nhiên cắn răng nói, cả đời này còn chưa san bằng được Thập Ngân quốc thì hắn không cam lòng.

Vũ Mặc Phong không hề lên tiếng, có Dương Á Sơ trợ giúp tất sẽ như hổ mọc thêm cánh. Nhưng mà...hắn thật sự có thể chấp nhận được việc nàng đã chết ư?

Dưới ánh tà dương rực rỡ, một bóng người nhỏ nhắn ngồi trên mặt đất, dùng một cành cây bới bùn trên đất lên.

“Thông Nhi, đệ làm gì vậy?” một cô bé nhìn trạc năm tuổi đứng bên cạnh tò mò hỏi.

“Moi bạc.” Thông Nhi nói rõ ràng.

“Bạc lấy từ đây sao?” Cô bé không hiểu, chỉ nhìn người đang chăm chú khoét đất, nước miếng trong miệng chảy ra, Thông Nhi thật là đáng yêu, cái má khiến cô bé nghĩ ngay tới cái bánh bao thịt hôm qua vừa ăn, thơm ngon như bánh bao vậy...”Hu hu hu...” cậu bé đang chăm chú khoét đất thì đột nhiên khóc vì đau quá, cố hết sức đẩy cô bé ra.

“Thông Nhi...Tỷ...tỷ...hu hu hu...” tiểu cô nương thấy trên má Thông Nhi có vết răng hồng hồng thì cũng sợ phát khóc, cô bé chỉ là không nhịn được nên mới cắn một cái, không phải cô bé cố ý.. hu hu...sau này Thông Nhi sẽ không chơi với nàng nữa...

Hồng Tham vừa tới thì thấy hai đứa nhỏ đang khóc: “Sao vậy? Thông Nhi? Có chuyện gì?” nhìn thấy Thông Nhi ngồi dưới đất khóc, ba người khẩn trương hỏi.

“Hu hu...cháu không cố ý...hu hu..” tiểu cô nương trên mặt đất cũng khóc to.

“Sao vậy tiểu thư?” Một nha hoàn nghe thấy tiếng khóc cũng chạy từ trong viện ra. Thấy tiểu thư ngã trên mặt đất thì lo lắng hỏi.

“Hu...hu...”

Phấn Hồng kéo tay Thông Nhi, thấy vết răng trên má thì há hốc miệng kinh ngạc, bỗng quay đầu lại: “Nhìn tiểu thư nhà người xem, lại dám cắn Thông Nhi nhà chúng ta thành ra như vậy, các người biết bù lại thế nào đây?”

Hồng Tham vội vã ôm lấy Thông Nhi chạy vào trong phòng: “Nào, để dì Tham bôi thuốc cho con.”

“Hu...” tiểu cô nương vốn đang sợ, thấy Phấn Hồng tức giận như thế thì càng khóc to hơn.

“Nào tiểu thư, chúng ta về thôi, lần sau không chơi với Thông Nhi này nữa.” Tuy nha hoàn biết tiểu thư nhà nàng sai, nhưng chỉ cần có một cái, có cần thiết phải vậy không? Thật là. Lần sau không bao giờ để tiểu thư chơi với Thông Nhi nhà mấy người đó nữa.

“Không được...Hu hu...ta muốn chơi với Thông Nhi...” Tiểu cô nương khóc hu hu.

“Trời ạ, Thông Nhi, con làm gì mà bị cô bé đó cắn thành ra như vậy?” Tử Vân nhìn dấu răng in rõ trên cái má trắng trẻo, kinh sợ nói.

“Lần sau không bao giờ chơi cùng Hoài Tuyết kia nữa, nghe rõ chưa, Thông Nhi?” Hồng Tham cũng nói.

Viên mắt Thông Nhi đã ngấn nước, chỉ có dấu răng hồng hồng phía bên phải khuôn mặt...

Ba người nhìn bộ dạng đáng yêu của Thông Nhi thì tự nhiên nảy ra ham muốn cắn lên đó một cái. Ai kêu thằng bé này lại dễ thương như vậy chứ?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 105: Hận Của Dương Á Sơ

“Chủ nhân, đây là sổ sách tháng trước của tửu lâu.” Chủ hiệu cung kính đưa một quyển sổ cho người đang ngồi ở bàn.

“Cám ơn.” Lộ Tùy Tâm xuất thần nhìn chăm chăm vào bức tranh phác thảo, không được, cái này quá tinh xảo, điều kiện ở đây chưa đủ để làm ra...

“Chủ nhân muốn để đâu?” Tận đáy lòng chủ hiệu rất cảm kích, hãn vốn là tú tài nghèo túng, lúc cùng đường đã được chủ nhân thu nhận, đồng thời còn để hãn toàn quyền quản lý một tửu lâu. Sự tín nhiệm này hãn chỉ có thể tận tâm tận lực trợ giúp chủ nhân làm ăn bên ngoài. Dẫu sao... chủ nhân cũng là cô nhi quả phụ, đúng thực không thích hợp để xuất đầu lộ diện.

“Ừ, để đâu cũng được, ta cũng không có thời gian trống để xem nữa, người cứ về trước đi.” Ngó sổ sách cũng không quan trọng, xem chừng vẽ vẫn hơn. Lộ Tùy Tâm ngồi suy nghĩ.

“Vâng.” Chủ hiệu cung kính đáp rồi lui ra ngoài.

Lộ Tùy Tâm lấy bút chăm chú vẽ, nàng lo có làm được ra hay không. Tuy rằng tay nghề của các sư phụ đúc vàng thật sự rất khéo léo, nhưng cũng không thể so được với công nghệ cao ở hiện đại.

Không sai, tiệm trang sức và cả tửu lâu phía đối diện đều là do nàng mở, bây giờ việc buôn bán đã đi vào quỹ đạo. Có hai cửa tiệm này tạm thời cuộc sống của các nàng không có gì đáng lo. Nàng cũng không có dã tâm, chỉ

thầm nghĩ có một cuộc sống đơn giản, cho nên hai cửa tiệm này nàng cũng không ra mặt, chỉ thuê người quản lý, thỉnh thoảng nàng cùng Phấn Hồng và Hồng Tham đi thị sát một chút...

“Mẹ..hu hu...” thân thể nhỏ bé của Thông Nhi vọt vào, bổ nhào ôm lấy chân Lộ Tỳ Tâm, khóc hu hu.

Lộ Tỳ Tâm nhìn bản phác họa bị vấy đầy mực đen, quên đi, mai vẽ lại vậy. Rửa tay rồi cầm khăn lau khô, cúi đầu xuống ôm lấy đứa nhỏ đang khóc: “Sao thế...đây là?” Thấy vết răng trên má Thông Nhi, Lộ Tỳ Tâm hơi nhướn mày, trong ánh mắt có chút ý cười. Thông Nhi rất đáng yêu, bây giờ còn nhỏ, cái má tròn trịa lại mềm mại, rồi tới ngũ quan hoàn mỹ. Kết hợp cả ưu điểm của nàng và Dương Á Sơ, hai mươi năm sau thì không lo con trai nàng không lấy được vợ rồi.

“À, là Hoài Tuyết ở Chu gia sát bên cạnh căn, để vài ngày sẽ tự hết thôi.” Tử Vân nhìn vết đỏ trên khuôn mặt trắng hồng, trong ánh mắt có phần thương tâm, sau này không để Thông Nhi đi chơi một mình nữa.

Lộ Tỳ Tâm khẽ cười thành tiếng, nhưng lại khiến tiếng khóc của Thông Nhi càng to hơn, vội vàng ngừng ngay: “Được rồi, đừng khóc.”

“Mẹ...Hoài...xấu...” tiếng khóc nức nở oan ức còn có một chút nũng nịu..

“Thông Nhi, vậy sau này con đừng chơi với cô bé Phôi Hoài Tuyết kia nữa.” Tiếng của Hồng Tham tiến tới gần, bản thân cũng nói Hoài Tuyết xấu, vậy sau này không cho hai đứa chơi cùng nhau nữa.

“Không được...” ngừng khóc, Thông Nhi nói.

Lộ Tỳ Tâm nhướn mày nhìn về phía đứa bé trong lòng “Không được? Là sao?”

“Không được cấm con chơi với Hoài Tuyết.” Nghe tới việc sau này không được chơi với Hoài Tuyết, đứa nhỏ oan ức vội vã ngừng khóc lại.

“Con bị cô bé cắn thành ra như vậy rồi, còn tìm cô bé chơi làm gì? Con không sợ lần sau cô bé lại cắn con, không những thế còn cắn cả hai bên à?” Hồng Tham mở to mắt nhìn đứa bé vắn vùi vào lòng Lộ Tuy Tâm.

“Hu...dì Tham thật xấu.”

“Dì xấu?” Hồng Tham chỉ vào cái mũi của mình “Thông Nhi đại thiếu gia của ta ời, cũng không phải dì đây cắn con, sao có thể nói dì xấu được chứ?”

“Ha ha, Hồng Tham, Thông Nhi thích nhất là đùa người.” Tử Vân cười khanh khách, tiểu thiếu gia thích nhất là trêu đùa Hồng Tham.

“Được rồi, ra ăn cơm thôi.” Giọng Phấn Hồng vang lên ở ngoài cửa.

“Hừ, không thèm để ý tới Thông Nhi nữa, dì đi ăn.” Hồng Tham giả vờ tức giận chạy ra ngoài.

Tử Vân lắc đầu cười: “Tiểu thư, chúng ta cũng đi ăn cơm thôi. Thông Nhi, nào, để dì Vân bế.”

“Không muốn” vất vả lắm mới đòi được mẹ bế, cậu đâu có gốc mà muốn xuống cơ chứ?

“Không sao, để ta bế cũng được.” Lộ Tuy Tâm ôm lấy đứa nhỏ trong lòng đi về phía phòng khách.

Phấn Hồng đã dọn xong bát đĩa, đồ ăn trên bàn hấp dẫn mọi người.

“Mời mọi người.” Từ lúc các nàng đi theo tiểu thư thì đã cùng nhau ngồi trên bàn ăn rồi, hơn nữa không cho các nàng gọi Thông Nhi là thiếu gia mà gọi thẳng lên.

Ba năm, nàng và Phấn Hồng, Hồng Tham cũng đã ở chung được hơn ba năm, Lộ Tuy Tâm cúi đầu, ba người các nàng cũng đã tới tuổi lấy chồng rồi, nàng không thể gây trở ngại cho họ mãi được.

Mấy người Phấn Hồng không biết tâm tư của Lộ Tuy Tâm, đều dùng đĩa gắp cá trên bàn, ba người nhìn nhau, ánh mắt ăn ý cùng mỉm cười, chỉ cần trên bàn có cá là các nàng đều lọc sạch xương ra, tuy rằng Thông Nhi không thích ăn cá nhưng thỉnh thoảng tiểu thư cũng kiên quyết bắt ăn.

“Mấy người ý, làm hư tên tiểu tử này, để đấy, hôm nay ta không cho nó ăn cá.” Lộ Tuy Tâm nhìn động tác của ba người mà buồn cười nói.

“Nhưng chẳng phải tiểu thư nói cách vài ngày lại bắt Thông Nhi ăn một ít hay sao?” cho nên hôm nay nàng mới mua cá về.

“Mọi người ăn cơm đi, đừng động tới đĩa cá này.” Lộ Tuy Tâm gắp một ít rau bỏ vào bát Thông Nhi, nàng thầm nghĩ, có nên để ba người họ đi xem mắt ai không nhỉ?

Nhai đồ ăn trong miệng, Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía ba người, quyết định chờ họ ăn no xong sẽ hỏi ý kiến xem thế nào...

...

Hai người Phấn Hồng, Hồng Tham thu dọn bát đĩa, còn Tử Vân đi pha một bình trà.

“Mọi người cứ để đó đã, chúng ta ra tâm sự một chút.” Lộ Tuy Tâm ôm Thông Nhi đang sắp ngủ ở trong lòng, nói với mọi người.

Ba người hai mặt nhìn nhau, trong lòng đều nghi ngờ, tiểu thư có điều gì muốn nói với các nàng ư?

“Tiểu thư?” Tử Vân đặt chén trà trước mặt mọi người, rồi rót nước trà ngon vào từng chén.

“Tiểu thư có chuyện gì muốn dặn dò sao?” Phấn Hồng cũng lên tiếng.

“Ha ha, ngồi đi, hai năm qua chúng ta đều bận việc làm ăn buôn bán, bây giờ cũng không có nhiều vấn đề nữa rồi.” Cũng là lúc để các nàng được tự do.

“Mà các người cũng đã tới tuổi xuất giá rồi.” ở thời đại này thì có lẽ kết hôn đã muộn, nhưng nếu đặt ở hiện đại thì vẫn còn trẻ trung xinh đẹp lắm.

“Cái gì?” Thiếu chút nữa ba người kinh ngạc nhảy dựng lên, trở mắt nhìn Lộ Tỳ Tâm.

Nhẹ nhàng vỗ về đứa bé trong lòng, Lộ Tỳ Tâm thở dài: “Là ta để lỡ hôn sự của các người, đêm nay nhất định ta phải nói, ta mong các người sẽ đi tìm hạnh phúc cho riêng mình.”

“Tiểu thư...người muốn đuổi chúng ta đi sao?” Tử Vân nói trước, khuôn mặt đã trắng bệch lại.

Còn lại Phấn Hồng và Hồng Tham là khiếp sợ nhìn Lộ Tỳ Tâm.

“Không, chỉ là ta muốn nói với các người, từ hôm nay trở đi, các người có thể tự do đi tìm cuộc sống riêng cho bản thân, ta ủng hộ các người.” Không nhất định kết hôn mới có được cuộc sống hạnh phúc, nhưng chưa từng trải qua mối tình nào mới thật sự là tiếc nuối. Cho nên nàng muốn để họ tương tự lứa tuổi như hoa của mình, có dũng cảm để đi tìm bầu trời riêng.

“Đời người rất dài nhưng cũng rất ngắn, hãy nghĩ xem các người muốn một cuộc sống thế nào.” Đặt đứa bé trong lòng lên ngang cánh tay, Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu lên nhìn ba người rồi nhàn nhạt nói.

“Trong trái tim ta mọi người không phải hạ nhân, mà là bằng hữu của ta, là người thân, cho nên ta mong ba người có thể hiểu được. Cho dù ý của các người thế nào, hãy nhớ kỹ lời ta nói, các người lúc nào cũng tự do.”

“Tiểu thư... nô tỳ sẽ không lập gia đình.” Tử Vân đột nhiên đứng lên nói với Lộ Tỳ Tâm, sau đó chạy đi.

“Tử Vân nàng ấy...” Phấn Hồng lo lắng nhìn thân ảnh chạy ra của Tử Vân.

“Phấn Hồng, Hồng Tham, lúc đầu ta không đành lòng để Nam Cung đại ca lo lắng nên mới đồng ý cho hai người đi theo, đã hai năm rồi, các người đã giúp ta rất nhiều, nếu như không có hai người, chắc còn lâu ta mới có được ngày yên bình như hôm nay. Vì vậy ta rất cảm kích các người, nhưng ta càng mong muốn các người hạnh phúc hơn.” Lộ Tỳ Tâm nghiêm túc nói.

“Tiểu thư..” Hồng Tham cúi đầu, một lúc lâu sau mới ngẩng đầu nhìn Lộ Tỳ Tâm “Chúng ta là thật lòng với tiểu thư, kính trọng tiểu thư, đi theo tiểu thư chúng ta rất vừa lòng.” Tiểu thư cũng không đối xử với họ như thuộc hạ mà là người một nhà, cho nên hai năm nay các nàng cũng dần dần quên mất mình đã từng là y nữ của dượng cốc.

“Nhưng ta không muốn để các người chịu ấm ức.”

“Tiểu thư, người nhầm rồi, đi theo người chúng ta chưa bao giờ nghĩ tới việc chịu ấm ức cả, mà chúng ta chỉ cảm thấy vinh hạnh, có thể theo tiểu thư là phúc phận của hai tỷ muội chúng ta.” Phấn Hồng ngăn lại lời Lộ Tỳ Tâm muốn nói.

“Tâm ý của tiểu thư chúng ta hiểu, nhưng trừ phi có một ngày tiểu thư thật sự không còn cần chúng ta nữa, chúng ta mới có thể rời đi.” Phấn Hồng cũng cũng nghiêm túc nói.

“Không, vĩnh viễn sẽ không có chuyện ta không cần các người, các người đã sớm trở thành cuộc sống của ta rồi.”

Hồng Tham cười “Nhưng tiểu thư muốn chúng ta thành thân sao?”

Lộ Tuy Tâm cũng cười: “Không, ta chỉ mong các người hiểu, các người không cần phải đặt cả cuộc đời trên người ta, như vậy quá lãng phí, các người có thể tự tìm cuộc sống riêng.” Nàng cũng không cho rằng họ nhất định phải thành thân mới là hạnh phúc, nàng chỉ không hi vọng người suốt đời bên cạnh họ lại là nàng và Thông Nhi, các nàng có quyền tự quyết định cho cuộc đời của chính mình.

“Ý của tiểu thư trong lòng chúng ta đều hiểu cả, cho nên tiểu thư, người không phải lo lắng cho chúng ta đâu.” Nhưng quả thật nàng rất cảm động, vì nữ tử này thật lòng thật dạ đối xử với các nàng.

“Được rồi, mọi người đã hiểu thì ta đây cũng không nói nhiều nữa, sau này các người cứ để ý những người bên cạnh đi, có lẽ sẽ có người đem lại hạnh phúc cho các người cũng nên, ha ha, chỉ cần có tâm, tự nhiên sẽ phát hiện ra thứ mà mình chưa từng chú ý tới. Ta đưa Thông Nhi về phòng đây.”

“Được.” Phấn Hồng mỉm cười đáp.

Nhìn bóng lưng Lộ Tuy Tâm xa dần, khóe mắt Phấn Hồng rơi lệ, tiểu thư lo lắng cho các nàng. Nữ tử này khiến người khác nhìn không chớp mắt, không ai là không bị thuyết phục trước nhân cách và sức thu hút của nàng, tự nguyện cúi mình trước nàng.

“Phấn Hồng, ta không muốn lập gia đình, cũng không muốn nếm trải tình yêu, ta chỉ muốn đi theo tiểu thư, tiểu thư vẫn cho rằng người đang ràng buộc chúng ta, khiến chúng ta chịu ảm ức, thật ra người không biết rằng, là chủ nhân, người đã cho chúng ta quá nhiều tự do rồi. Không chỉ khiến chúng ta không cảm giác như hạ nhân, trái lại còn đem tới cảm giác

gia đình.” Hồng Tham nói nhẹ. Những ngày tháng không lo nghĩ này quả thật nàng thấy rất vui vẻ.

“Chưa nhìn thấy tiểu thư hạnh phúc thì ta sẽ không rời đi.” Phấn Hồng cũng khẽ nói ra.

...

Dân chúng biên thành đều hoang mang, bởi vì chiến tranh giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc lại bắt đầu...

Mà có vẻ như lần này Thiên Vũ đã hạ quyết tâm, nhất định phải đánh bại được Thập Ngân quốc, thống nhất thiên hạ. Cứ nhìn binh lực mà hoàng đế Thiên Vũ xuất ra là đủ biết. Trừ cấm vệ quân ở lại phòng thủ ra thì hầu như toàn quân đều được phái đi, do Lộ vương Vũ Mặc Nhiên đàm phán giữa khu vực hai nước. Mà Hiên vương gia vốn là người không màng chính sự, hai năm tại kinh thành sau khi bị trúng độc trở về vẫn chưa từng xuất hiện, giờ đây lại tự vào triều xin được mang quân tiến đánh biên thành phía tây. Việc này cho thấy quyết tâm của Thiên Vũ, vì vậy lần này dân chúng Lạc Thành đều thu dọn đồ đạc để chuyển chỗ ở...

Thoáng chốc trong một đêm Lạc Thành phần vinh giờ đây không một bóng người, trên đường vắng tanh, tuy rằng vẫn còn cửa hàng đang mở nhưng chẳng còn ai để buôn bán cả.

“Hoàng thượng, lần này Thiên Vũ lại điều động toàn bộ quân.” Các đại thần đều nói với Ngân Lưu Nhân đang ngồi ngay ngắn trên ngai, tuy rằng trận chiến này là không thể tránh được, lúc đó cũng dự định ba năm sau sẽ tranh tài cao thấp, nhưng hiện chưa tới ba năm, hôm nay Thiên Vũ đã vội vã xuất binh...Lẽ nào chúng định thắng nhờ vào phép màu hay sao?

“Tam vương gia, lương thảo đã chuẩn bị ổn thỏa chưa?” Vẻ mặt Ngân Lưu Nhân ngưng trọng hỏi người trên điện.

“Bẩm Hoàng thượng, thần đã chuẩn bị ổn thỏa theo như yêu cầu của Hoàng thượng.” Ngân Sầm Nhân cũng trịnh trọng nói, lần này người sáng suốt đều nhận ra được khí thế hùng hực của Thiên Vũ.

“Vậy để đại vương gia giữ ấn soái. Đao đại tướng quân dẫn quân.” Vừa nghe xong mọi người trên điện đều kinh sợ. Để...để đại vương gia giữ ấn soái? Hoàng thượng không nói nhầm đấy chứ? Thân thể đại vương gia suy yếu, quanh năm chỉ nằm trên giường, lấy đâu ra năng lực để giữ ấn soái đây?

“Thần tuân chỉ.” Sắc mặt nam tử tái nhợt, ho nhẹ một tiếng rồi gật đầu với Ngân Lưu Nhân ngồi trên điện, hấn ngồi trên ghế, so về tướng mạo thì đại vương gia còn hơn cả Ngân Lưu Nhân, nhưng trông yếu ớt vì bệnh tật, vừa nhìn đã biết ngay thân thể nam nhân này không khỏe.

Đại thần trên điện đều nghi ngờ, với thân thể của vương gia có thể tới được biên thành sao? Tại sao thân thể Tam vương gia khỏe mạnh nhưng chỉ được thu xếp lương thảo? Mà thân thể đại vương gia yếu ớt lại phải vào chiến trường chỉ huy thiên quân vạn mã?

“Đao phó tướng.” Ngân Lưu Nhân không để ý tới các đại thần trên triều đang khó hiểu, lần thứ hai nói.

“Dạ, thưa Hoàng thượng.” Đao Phong đứng dậy.

“Người đem hai mươi vạn binh lực đóng ở biên thành phía tây.”

“Cái gì Hoàng thượng...việc này...” Biên thành phía tây là nơi yên ổn nhất, vậy mà Hoàng thượng lại phái hấn đi thủ, còn có hai mươi vạn đại quân? Đao Phong cảm giác có chút không phục, ý Hoàng thượng rõ ràng là không muốn để hấn vào chiến trường? Tuy rằng người tài giỏi có nhiều nhưng hấn vẫn một mực đi theo bên cạnh.

“Khụ...việc đó..là do bản vương bố trí, Đao phó tướng” người ngồi trên ghế nhẹ nói, phất phất tay. Người đứng phía sau hẳn đưa lên một quyển sổ.

Đao Phong hồ nghi nhận lấy mở ra đọc, phút chốc ngẩng lên nhìn Ngân Lưu Nhân rồi lại người ngồi trên ghế “Đây...đây...”

“Đao phó tướng, bản vương biết ngươi là định quốc tướng quân, một trợ thủ đắc lực nhất, vì vậy hiện tại cũng chỉ có ngươi mới ngăn chặn được việc này thôi.”

“Đa tạ vương gia” Một người đã trên dưới năm mươi tuổi, cả người điềm tĩnh vững vàng, tóc và râu đen trắng đan xen, mà hai mắt lóe ra tia sáng, không cho phép bất kì ai dò xét, ông ấy là đại tướng quân của Thập Ngân quốc. Đao Phong là do ông tự mình dạy dỗ, cũng là đứa con trai lớn của ông.

“Đao Phong, quân lệnh trạng này con hãy ký đi.” (*quân lệnh trạng: giấy đảm bảo thực hiện quân lệnh)

Đại tướng quân vừa nói xong thì văn võ bá quan trong triều thiếu chút nữa nhảy dựng lên, Đao phó tướng tuổi trẻ tài cao đây hứa hẹn lại bị điều tới biên thành phía tây, còn muốn hẳn ký quân lệnh trạng....đây...rất cuộc hai người đại vương gia và đại tướng quân đang muốn làm gì?

“Tuân lệnh.”

Đao Phong lo lắng chắp tay đáp lại, hẳn cũng biết trong này nhất định có điều gì bí mật. Hai mươi vạn đại quân đóng tại biên thành phía tây, xem ra tại nơi này sẽ gặp phải cường địch.

Ngân Lưu Nhân nhìn mọi người trên điện: “Trẫm sẽ chờ tin tốt từ các ngươi.” ...Chiến tranh chỉ cần một bên khai chiến, nhân gian sẽ biến thành địa ngục...

Biên giới Lạc thành, lần đầu tiên hai quân mặt đối mặt rõ ràng như vậy, Vũ Mặc Nhiên nheo mắt lại nhìn thấy người đang thống lĩnh quân ở phía trước “Ngân Lưu Nhân muốn trốn sao?” Hãn cũng không quên cuộc chiến mở màn lần trước không thể xưng là chiến đấu được, để hãn thấy rõ mình kém cỏi tới học máu thế nào, lần này... thù mới hận cũ thanh toán cả thế.

Hãn biết người trước mắt chính là định quốc tướng quân công danh hiển hách của Thập Ngân quốc, trong thời bình thì luôn giữ cho Thập Ngân quốc ổn định vững vàng, trong thời loạn thì tuyệt đối là một tướng tài, trước kia chính ông ấy đã đem binh tới uy hiếp Hoàng thượng...

Vì thế này hôm nay hãn đứng tại đây để nhìn xem sự lợi hại của định quốc tướng quân Thập Ngân quốc.

“Các hạ không có bản lĩnh phá thành trì của Thập Ngân quốc ta, cũng không phải ta sợ các ngươi, chỉ là các ngươi chẳng đáng để chiến đấu. Hiện tại...” Thúc ngựa rồi hùng dũng lên tiếng “Để tại hạ lĩnh giáo một chút bản lĩnh của Lộ vương gia.”

Nói xong hai chân đã bật lên, bay nhanh tới phía trước “Giết”

Đôi mắt Vũ Mặc Nhiên băng lạnh, rút kiếm ra nghênh chiến “Giết”

Quân lính phía sau hai người cũng tiến lên, chốc lát sau, toàn bộ biên thành đã biến thành một màn thảm sát, binh sĩ đua nhau chém giết, ở nơi này không phải người chết thì là ta mất mạng. Tất cả chỉ vì mạng sống của bản thân, cho nên không thể không giết người. Nghĩ đến cái chết thật đáng sợ, mỗi người có cả đối phương như đang mạng thân cừu đại hận trong người mà chém giết. Nơi đây biến thành một núi thi thể và biển máu, vô cùng thê thảm.

Mà Vũ Mặc Nhiên và Đào tướng quân đang dốc hết toàn lực để chiến đấu, nửa canh giờ trôi qua, hai người vẫn còn đang đánh nhau không thể gỡ ra được, bọn họ đều đã quên đây là chiến trường, chỉ muốn đối phương

khuất phục, cũng chẳng biết binh sĩ xung quanh đã bị giết gần hết mà dừng lại...

Một lúc lâu sau, Đao tướng quân bị phân tâm, đột nhiên cảm giác có một bàn tay đẩy mình đi xa ba trượng, trong lòng hoảng hốt, quả nhiên...

Hắn muốn xem xem người thế nào lại có thể dùng một chưởng đánh hắn ra xa ba trượng?

Nếu như hắn đấu trực diện với Vũ Mặc Nhiên, ai thua ai thắng còn chưa có kết quả, nhưng còn nam nhân này, hắn không phải đi đánh trận, hắn là người trên giang hồ, nhưng mà....người trong giang hồ có nguyên tắc cơ bản, đó là không dễ dàng tham gia chiến tranh.

Nhưng người này...nhìn thật kỹ, Đao tướng quân chấn động, nam nhân này...cả người khí thế tao nhã không ai có thể sánh bằng, tóc đen buộc cao, ngũ quan tinh xảo tuyệt luân, nhưng trong ánh mắt lại tràn đầy sát khí.

Toàn thân bạch y nhuộm màu đỏ của máu, chỉ thấy thân ảnh hắn đứng thẳng phóng khoáng mà cô độc, hắn chỉ biết máu trên người hắn ta tất cả đều là của binh sĩ Thập Ngân quốc...Hay hắn chính là kẻ đã giết sạch ba trăm binh thủ thành tại biên thành phía tây chỉ trong có hai khắc? Quay đầu nhìn xung quanh, ba nghìn binh sĩ không có một ai may mắn sống sót, đều ngã xuống trên mặt đất, mà tổn thất lực lượng bên Thiên Vũ ít hơn nhiều.

Đao tướng quân cảm giác khí huyết đang cuồn cuộn, xem ra hắn đã bị nội thương “Vị cao nhân này, võ công cao cường như vậy, nhưng mà...” ánh mắt trở nên căng thẳng “Đây là chiến tranh giữa hai nước, có vẻ như không dính dáng tới cao nhân?” Từ xưa tới nay giang hồ trong thiên hạ có một quy tắc bất thành văn, người trong giang hồ không được nhúng tay vào cuộc chiến giữa hai nước. Nhưng tại sao vị nam nhân tuyệt thế vô song này lại tàn nhẫn chém giết binh sĩ Thập Ngân quốc như vậy? Chẳng lẽ có thù oán gì với Hoàng thượng?

Vũ Mặc Nhiên lùi về phía sau vài bước nhìn Dương Á Sơ, rồi lại nhìn chiến trường xung quanh mình, cũng rất kinh ngạc, Dương Á Sơ bái một người hành tung thất thường làm sư phụ. Được người trong giang hồ tụng xưng là giang hồ đệ nhất công tử, thể hiện rõ võ công của hãn cũng không hề tầm thường. Nếu là ba năm trước chắc không thể đạt được như vậy giờ, hiện tại hãn đã biết võ công của Dương Á Sơ đã đạt tới đỉnh cao, trong lòng không khỏi nghi ngờ, ba năm trước Dương Á Sơ đã xảy ra chuyện gì? Khoảng thời gian này hãn đã trải qua những gì?

Dương Á Sơ hơi cúi đầu xuống, chỉ lẳng lặng đứng yên một chỗ, một lúc lâu sau mới lên tiếng: “Xem ra Ngân Lưu Nhân coi như không nghe thấy lời của ta, vậy thì...” Đang nói vẫn chưa hết thì không biết từ khi nào một thanh kiếm đã xuất hiện trong tay, tiêu và kiếm khí lao thẳng đến, Đào tướng quân hoảng hốt, vội vã né tránh, nhưng không tránh được đường kiếm sắc bén...

Đúng lúc này, một thanh đao quý dị chống đỡ lại kiếm, đao và kiếm chạm vào nhau tóe ra tia lửa khiến hai người đều lùi bước.

“Rốt cuộc người đã xuất hiện” Dương Á Sơ lướt nhẹ lui về phía sau một bước, lạnh nhạt nói.

“Ta không ngờ mạng của người cũng thật lớn.” Cả người Quỷ Tâm mặc đồ đen đứng ở một nơi, phát ra âm thanh chói tai. Nụ cười quý dị trên mặt khiến người ta dựng hết cả tóc gáy.

Dương Á Sơ giương mắt nhìn về phía đối phương, trong mắt có gợn sóng di chuyển, chậm chậm nói “Lúc này đây ta muốn Đoạt mệnh đao của người biến mất khỏi thế gian này.” Ném kiếm trong tay đi, tay áo của Dương Á Sơ khẽ lay động, trong tay xuất hiện cây ngọc tiêu đã từng đối chiến với hãn.

“Ha ha...” Tiếng cười ngừng lại, Quỷ Tâm quát lên cuồng vọng: “VẬY ta sẽ cho người nếm thử sự lợi hại của cây đao này.”

“Trước khi lâm chung sư phụ ta đã xin ta đừng đả thương người, nhưng mà...” Dương Á Sơ rũ mi mắt, đôi môi xinh đẹp hơi cong lên “Ta có thể không giết người, nhưng cây đao này ta nhất định phải hủy, hơn nữa còn phải phế võ công của người đi.” Hãn đã từng đồng ý với sư phụ sẽ không giết hãn, không, là tính mạng của “bà ta”, người trước mắt này vậy mà là tiểu thư của Thiên Tuyệt Cốc, một trong ba người, có cả sư phụ hãn và Huyền pháp đại sư, vì bà ta mà đã không thể tháo gỡ được vương mắc. Lúc đó sư phụ và Huyền pháp sư thúc cùng bá sư với Thiên Tuyệt lão nhân, hai người vì bà ấy mà trở mặt thành thù, nhưng năm năm trước đã biết mất không một tung tích...chỉ là vì sao bà ta lại phục vụ cho Ngân Lưu Nhân? Rốt cuộc đã luyện thứ võ công gì mà biến thành người không ra người, quỷ không ra quỷ như vậy?

“Ha ha ha ha...” Tiếng cười kinh thiên động địa của Quỷ Tâm khiến Vũ Mặc Nhiên và Đao tướng quân cùng lui về phía sau vài bước, ngay đến Dương Á Sơ cũng nhíu mày lại.

“Bớt nói những lời vô ích đi, muốn hủy cây đao trong tay ta, còn phải xem người bốn sự này hay không.” Quỷ Tâm dừng tiếng cười lại, bí hiểm nói với Dương Á Sơ. Cây đao trong tay từ từ giơ lên bổ về phía Dương Á Sơ nhanh như chớp...

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 106: Quyết Đấu

Dương Á Sơ thấy chiêu thức của Quỷ Tâm hướng về phía mình, cả người không hề dịch chuyển, dùng tốc độ cực nhanh, chỉ trong chớp mắt đã ở phía sau Quỷ Tâm, tránh được chiêu thứ nhất.

Quỷ Tâm cũng quay người lại với tốc độ nhanh như chớp, cầm cây đao trong tay mà rít lên chói tai, chiêu thức cũng càng lúc càng tàn nhẫn.

Chiêu thứ hai...chiêu thứ ba...Dương Á Sơ đều dùng cách thức và tốc độ cực kì quý dị tránh được nhát đao, nhưng hẳn chỉ phòng thủ chứ không có ý định phản công.

...

Quỷ Tâm xuất ra chiêu thứ năm nhưng Dương Á Sơ vẫn tránh được, đột nhiên nàng ta dừng lại “Bộ thân pháp này là do Vô Thường dạy người?” tuy rằng giọng nói có chút the thé nhưng cũng dễ nhận ra tâm trạng phức tạp của người nói. Bộ thân pháp này là do chính nàng dạy cho hắn, bây giờ lại dùng để đối phó với bản thân. Miệng nở ra nụ cười trào phúng.

“Vô Thường cho rằng chỉ cần truyền bộ thân pháp này cho người là có thể thoát khỏi lưỡi đao của ta sao? Đừng mơ tưởng.” Bộ thân pháp này là do cha nàng chế tạo ra, chuyên dùng để tránh Đoạt mệnh đao, với bảy mươi hai chiêu thức biến hóa kỳ ảo. Là cách duy nhất có thể thoát khỏi Đoạt mệnh đao. Có điều...rũ mi mắt xuống, muốn luyện bộ thân pháp này thì nhất định phải có nội lực cực lớn. Dương Á Sơ là một kỳ tài võ học, điều này nàng cũng biết nhưng nội lực của hắn sao có thể đạt được tới cảnh giới

để luyện bộ tâm pháp này? Cảm giác nội lực của hắn đã tăng gấp đôi so với ba năm trước.

Dương Á Sơ không nói gì, ống tay áo bay nhẹ, ngọc tiêu đã rơi vào tay hắn thật đẹp mắt “Hắn người cũng rất hiểu bộ tâm pháp này, khi sử dụng thì sẽ không thể phản công, chính xác là chỉ để phòng thủ. Nhưng mà...” Lúc này một cơn gió mạnh thổi tới làm rối tung tóc Quỷ Tâm, cũng thổi bay bạch y của Dương Á Sơ.

“Nhưng mà, hiện tại ta sẽ cho người nhìn xem chiêu thức có thể đối phó với cây đao của người, ba năm trước ta dùng ngọc tiêu, ba năm sau ta vẫn lấy ngọc tiêu để đấu với Đoạt mệnh đao của người, nhưng có điều kết quả lần này tuyệt đối không giống nhau.” Dương Á Sơ ngẩng đầu nhìn thẳng vào Quỷ Tâm. Cho dù bà ta có vướng mắc gì với sư phụ cũng mặc kệ. Lần trước là do hắn thua kém đối phương, lần này hắn sẽ không hạ thủ lưu tình, bởi trái tim hắn đã bị băng tuyết trên núi đóng băng lại rồi.

“Ha ha ha...” Quỷ Tâm ngửa mặt lên trời cười to, tiếng cười chói tai khiến Đao tướng quân và Vũ Mặc Nhiên lùi lại phía sau mấy bước.

Khóe miệng Dương Á Sơ đặt lên ngọc tiêu, tiếng tiêu du dương phát ra...

Thân thể Quỷ Tâm chấn động, Đoạt mệnh đao trong tay nàng cũng rung động phát ra âm thanh, hai tay chậm rãi vung Đoạt mệnh đao lên.

“Người nên cảm thấy vinh hạnh, năm đó sư phụ người cũng chỉ tiếp được ta năm chiêu, hiện tại người đã vượt qua được giới hạn, được tiếp chiêu thứ sáu của Đoạt mệnh đao. Chắc sư phụ người từng nói bộ tâm pháp này cũng chỉ có thể tránh được năm chiêu rồi chứ!”

Tiếng tiêu của Dương Á Sơ vẫn êm tai như trước, nhưng khiến binh lính gần đó đều bịt kín lỗ tai lại, tiếng tiêu này mới ban đầu rất êm dịu nhưng chỉ trong chốc lát sau, họ lại cảm giác được đau đớn như một thứ vũ khí sắc

bén bên tai “A...A...Đau quá...đau quá...tai của tôi...” Ngay đến người trên công thành cũng kêu la thảm thiết.

Hai người Vũ Mặc Nhiên và Đao tướng quân hoảng hốt, vội vàng vận nội lực bảo vệ kinh mạch.

Chỉ có Dương Á Sơ đang ưu nhã thối tiêu và Quý Tâm là đứng yên không động đậy.

Trông nàng giống như không hề nghe thấy tiếng tiêu của Dương Á Sơ, tròn mắt hơi lay động, tiếng tiêu dùng nội lực tuyệt đỉnh thối ra, đương nhiên những người này đều không chịu nổi. Nhưng kì lạ ở chỗ nội lực của hần lấy từ đâu ra? Nàng không tin trên đời này có người chỉ cần ba năm đã luyện được nội lực phải tốn bảy mươi năm.

Có điều nàng cũng có nội lực năm mươi năm, những thứ này cũng không gây ảnh hưởng gì nhiều tới nàng.

Nhắm mắt lại, đây là lần đầu tiên nàng sử dụng chiêu thứ sáu này, nàng không tin có kẻ nào lại tránh được.

Đoạt mệnh đao chậm chậm đưa lên, như mây đang bay lượn, khác hẳn với năm chiêu trước, chiêu thứ sáu lại giống như giai nhân đang xinh đẹp đang múa, mềm mại...

Đao thức cực chậm hướng về phía Dương Á Sơ đang thối tiêu.

Lúc đao chém xuống, đột nhiên mọi người nhìn thấy cây đao vạch ra một luồng sát khí chói mắt, xẹt qua như một cơn cuồng phong, cả Đao tướng quân và Vũ Mặc Nhiên bất giác phi thân lùi về phía sau, trong lòng đều cảm thấy nặng nề trước luồng khí mà cây đao này phát ra..

Tiếng tiêu dừng lại, Dương Á Sơ từ từ nhắm hai mắt, nhưng khóe miệng lộ ra nụ cười tàn nhẫn đến kì lạ, đến gần cây đao, cơn lốc xung quanh nó

thôi bau mái tóc dài của hấn ra phía sau, tóc đen bay lượn trên bầu trời. Dáng người mờ ảo như trong mây mù xoay người tại nơi có luồng sát khí của Đoạt mệnh đao, vụt...thân thể dần dần múa cùng cây đao, trong phút chốc không thể phân biệt được rõ đâu là người đâu là đao.

Quý Tâm mở to mắt, nàng không dám tin nhìn vào bóng người đang cùng với cây đao, người đao kết hợp làm một di chuyển như lưu vân vũ động.

Không...Không thể như thế được...Không ai có thể hóa giải được chiêu thứ sáu của nàng, nghĩ tới đây thanh đao trong tay lại càng sắc bén hơn, trong nháy mắt liền thay đổi, hung ác tàn nhẫn như xé đất trời chém về phía Dương Á Sơ.

Mọi người lúc này cũng không còn nhìn thấy bóng người nữa, chỉ thấy một màn sương trắng bao quanh hai người, kẻ bên ngoài không nhìn được tình huống bên trong, cũng không biết họ đang giao chiến ra sao, chỉ phát ra nội lực mạnh mẽ. Đừng nói là người, ngay cả một giọt nước cũng không lọt vào được.

Vũ Mặc Nhiên vô cùng lo lắng, tuy biết võ công của Dương Á Sơ đã tiến bộ vượt bậc, nhưng hấn sợ ngộ nhỡ xảy ra chuyện, hóa ra Ngân Lưu Nhân lại có một cao thủ hộ giá như vậy, thảo nào hấn không hề sợ hãi. Nếu như không có Dương Á Sơ...trong lòng hấn trở nên chần chừ, hấn không dám nghĩ...Đoạt mệnh đao này đủ giết hấn một trăm lần.

Thân thể Dương Á Sơ phi ra từ bên trong, cách khoảng vài chục bước mới loạng choạng ổn định đứng trên mặt đất. Khuôn mặt tinh xảo hơi tái nhợt, thân thể chần chừ, khoe miệng chảy ra ít máu, rốt cuộc hấn đã hiểu vì sao sư phụ lại ngăn cản hấn, nhưng mà...sư phụ, con đã làm được. Cây ma đao này rốt cuộc đã bị hủy trong tay con, cây đao đã cướp mất nương tử hấn rốt cuộc đã bị chính tay hấn phá hủy...ha ha...máu trên khoe miệng Dương Á Sơ càng phun mạnh.

Quý Tâm nhìn cây đao trong tay, không...không thể nào...nàng không tin...

“Không...” Tiếng kêu sắc bén khiến trời đất rung lên, cây đao trong tay nàng đã bị chặt đứt! Đây là tâm huyết cả đời của cha nàng, không...không thể...không thể bị hủy...

“Ha ha...ta đã từng nói nhất định ta sẽ hủy cây đao này của người.” Dương Á Sơ chống đỡ thân thể rồi thản nhiên nói với người đang điên cuồng kia.

Quý Tâm chậm rãi ném cây đao xuống đất, điên cuồng tấn công về phía trước: “Ta muốn giết người!”

Vũ Mặc Nhiên thấy thế vội vã cầm kiếm phi thân tới, tuy không còn đao, nội lực cũng không phải là đối thủ của Dương Á Sơ, nhưng Dương Á Sơ đang bị thương. Hắn không thể mở to mắt nhìn Dương Á Sơ đơn độc chiến đấu được.

Đao tướng quân thấy động tác của Vũ Mặc Nhiên thì tiến lên chặn hắn lại.

Hai người đao kiếm tương giao, chỉ một lát sau đã giao thủ được trăm hiệp. Hai người bên này đánh khó phân thắng bại, mà Dương Á Sơ nhìn Quý Tâm đang tấn công về phía hắn, trong mắt hiện lên vẻ tàn nhẫn, hắn nhất định phải phế võ công của bà ta, đã không còn Đoạt mệnh đao, võ công của Quý Tâm cũng không uy hiếp gì lớn tới hắn, nhưng lúc này hắn đang bị thương, mà người trước mắt lại không bị làm sao...Nhưng hiện tại hắn đã không còn là Dương Á Sơ của ba năm trước nữa...

Hắn nhìn bóng người đang hướng về phía mình, hai tay đón nhận chiêu thức của Quý Tâm, đây là hắn dùng hết khí lực và nội lực bên trong để liều mạng đáp trả.

“Phịch” Quỷ Tâm và Dương Á Sơ đều bị lùi ra xa mấy trượng, Dương Á Sơ ổn định thân thể, nhưng sắc mặt đã trắng bệch. Quỷ Tâm bay ra ngã xuống mặt đất.

Vũ Mặc Nhiên thấy sắc mặt Dương Á Sơ thì ánh mắt trở nên lạnh lùng, đoản kiếm trong tay cũng trở nên tàn ác, từng đường từng đường đều nhắm vào chỗ hiểm của đối phương.

Trong mắt Đao tướng quân có chút tán thưởng, nhưng không hề buông lỏng, càng không khinh địch một chút nào, so với trong tưởng tượng của hắn thì Vũ Mặc Nhiên còn khí phách hơn nhiều. Hắn nhìn Quỷ Tâm trên mặt đất, trong lòng chấn động, chiêu thức trên tay cũng dần yếu đi, Vũ Mặc Nhiên tìm thấy một cơ hội tốt, vung kiếm lên không hề lưu tình chút nào.

Sống lưng chợt cảm thấy rùng mình, Đao tướng quân nhanh chóng tránh được đường kiếm, nhưng lại không tránh được một chưởng của Vũ Mặc Nhiên, thân thể bị hất ra.

Bên trên cổng thành thấy tình cảnh chiến trường nguy cấp như thế thì thối kèn truyền tin, Đao tướng quân nhìn lên, sau đó nhanh chóng phi thân, nắm lấy Quỷ Tâm trên mặt đất đi về phía cổng thành.

Vũ Mặc Nhiên sốt ruột vì tình trạng thương tích của Dương Á Sơ nên không đuổi theo, sớm muộn gì thành trì này cũng bị hắn chọc thủng.

“Á Sơ, người sao rồi?” Nâng Dương Á Sơ dậy, Vũ Mặc Nhiên quan tâm hỏi, dù sao giao tình giữa hắn và Dương Á Sơ cũng không tầm thường, tuy vì nàng mà...không thể như lúc trước, nhưng nàng đã rời đi, hắn không hy vọng Dương Á Sơ sẽ mãi như vậy.

“...” Rốt cuộc đối thủ lớn nhất nhất đã được giải quyết, nương tử...chờ ta...ta sẽ lập tức tới đón nàng...

Nơi đóng quân của Thiên Vũ

“Sao rồi? Thái y?” Vũ Mặc Nhiên thấy sắc mặt thái y trở nên nghiêm túc thì hỏi.

“Vương gia, công tử đây bị nội thương, Tuy rằng rất nặng nhưng không ảnh hưởng gì tới tính mạng.” Thái y đặt tay người trên giường xuống, cung kính nói với Vũ Mặc Nhiên.

“Được rồi, người lui ra đi.” rốt cuộc Vũ Mặc Nhiên cũng cảm thấy nhẹ nhõm hẳn, lấy ra một lọ thuốc từ trong ngực, nhét vào miệng Dương Á Sơ, đây là thần dược chuyên trị nội thương, dùng riêng cho ám vệ hoàng thất, lần này đi hẳn đã mang theo một lọ trên người.

Võ công của Dương Á Sơ cao cường như thế, không biết kẻ đó đã bị thương thành bộ dạng gì nữa?

Thập Ngân quốc

“Cái gì?” Đao tướng quân khiếp sợ, Quỷ Tâm lại chính là cao thủ lợi hại nhất bên người Hoàng thượng, từ trước đến nay không ai có thể địch nổi, vậy mà...

“Vương gia, kinh mạch toàn thân của Âm thống lĩnh bị tổn hại, đã mất hết võ công.” Sắc mặt Âm Dạ gần như đã biến thành màu đen, hẳn không ngờ võ công của Dương Á Sơ đã tới mức này rồi, lần này quả thực đã chuốc lấy phiền phức lớn.

Người ngồi trên ghế ho nhẹ “Khụ...vậy...thân thể của Quỷ Tâm sao rồi?” Trận chiến vừa rồi hẳn cũng nhìn thấy, trong lòng thở dài. Chính người này đã thu hẹp khoảng cách giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc.

“Chỉ còn là người bình thường, có điều...” Chi e cái chết cũng không còn xa.

“Trời ạ...” Đao tướng quân nhìn thấy người trên giường bỗng nhiên lão hóa, trong nháy mắt già hơn tới mười tuổi, tóc bạc trắng, nếp nhăn trên mặt khiến người ta không dám nhìn, thân thể gầy gò chỉ còn xương như mới bị hút tới khô cạn.

Ám Dạ thở dài một tiếng, lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng người trên giường.

Ngân Lưu Nhân nhíu chặt mày nhìn tin cấp báo ở trong tay, ánh mắt lộ ra vẻ phức tạp, Quỷ Tâm tự sát vì võ công bị phế...

Hắn gặp Quỷ Tâm tại biên thành vào tám năm trước, lúc đó thần trí bà ta điên khùng, kinh mạch hỗn loạn, nhưng lúc nào cũng cầm chặt một cây đao, dù một đám người tấn công thì bà ta vẫn có thể sống sót...Nhưng bản thân lại bị nội thương nghiêm trọng, hơn nữa còn điên điên khùng khùng...Hắn đã đi theo bà ta hai ngày, tới khi thấy ngất xỉu thì đưa về hoàng cung.

Hắn mất trong năm năm để bà ta đồng ý phục tùng, dốc sức làm việc cho hắn, mà bà ta cũng không phụ sự kỳ vọng của hắn, bà ta đã đào tạo rất nhiều ám vệ, trong đó có cả Lưu Tinh..

Hắn chưa từng hỏi quá khứ của bà ta, mà bà ta cũng không hề nói.

Nhiều năm như vậy, bà ấy âm thầm tiêu diệt tất cả đối thủ của hắn, có thể nói là trợ thủ đắc lực nhất. Bây giờ lại bị bại dưới tay Dương Á Sơ.

Ngân Lưu Nhân ngẩng đầu, khóe miệng mỉm cười không rõ, Dương Á Sơ...

Mà lúc này tại hoàng cung Thiên Vũ.

Vũ Mặc Phong nhìn tin cấp báo ở trong tay, đứng dậy nhìn ra bên ngoài, ánh mắt cơ trí gợn sóng ngầm...

Đây có phải là thời cơ ông trời ban cho Thiên Vũ, thời cơ tốt nhất để đánh bại Ngân Lưu Nhân? Nhưng...

...

“Tiểu thư...” Âm thanh gấp rút truyền đến, Phấn Hồng chạy từ bên ngoài vào phòng, trên tay còn cầm một cái giỏ rau. Lướt nhanh tới một gian nhà ngói xanh thoạt nhìn lớn hơn, sân rộng lớn được thu dọn sạch sẽ, một bên là loại cây không rõ tên là gì, bên kia là vườn rau, bên trên thân tre còn có mấy cây ớt và rau leo, cửa lớn mở ra.

Tử Vân đang lau cây gậy trúc, bên cạnh mà chậu quần áo đã được giặt sạch, nghe thấy tiếng của Phấn Hồng thì quay đầu lại: “Sao thế Phấn Hồng?”

“Tiểu thư đâu rồi?” Phấn Hồng hít sâu một hơi, đưa cái giỏ trong tay cho Tử Vân, lo lắng hỏi.

“Đang thiết kế bản vẽ ở trong phòng, có việc gì vậy?” Nhìn bộ dạng của Phấn Hồng, Tử Vân cũng thấy sốt ruột theo, không phải là xảy ra chuyện gì đấy chứ?

Phấn Hồng vội vã chạy vào, đẩy cửa phòng Lộ Tuy Tâm ra: “Tiểu thư...”

Lộ Tuy Tâm hài lòng nhìn bản vẽ trong tay, vị khách gần đây nhất yêu cầu làm riêng một món trang sức, mấy ngày nay nàng phải đẩy nhanh tiến độ cho kịp, cái chính là lo việc thợ ở đây có thể làm ra được hay không, lại còn phải thật đặc biệt mới khiến khách ưa thích. Đúng là mấy ngày nay nàng đã tốn công suy nghĩ, nhưng mà thấy bản vẽ trên bàn, khuôn mặt Lộ Tuy Tâm lại tươi cười. Nàng lại có thời gian chơi với Thông Nhi rồi...

“Tiểu thư” Phấn Hồng gõ cửa bên ngoài.

“Vào đi” Đặt bút xuống, giờ bản vẽ lên, đôi mắt híp lại nhìn hình vẽ bên trên.

Phấn Hồng đẩy cửa ra, thấy nét mặt Lộ Tuy Tâm vui vẻ nhìn bản vẽ trên tay, cũng biết rốt cuộc tiểu thư đã hoàn thành xong tác phẩm.

“Nào, Phấn Hồng, tới đây nhìn xem bộ này thế nào?”

Phấn Hồng hít sâu một hơi, đi tới gần nhìn bản vẽ trên bàn, trong mắt có phần thán phục, tiểu thư vẽ thật đẹp.

“Ừ, xem đã được chưa.” Đến nàng nhìn xong cũng muốn có một bộ, huống chi là những phu nhân ấy.

“Mua rau về rồi à.”

“Tiểu thư...” Phấn Hồng nhìn Lộ Tuy Tâm.

“Chuyện gì vậy?” Bỏ bức vẽ trong tay xuống, Lộ Tuy Tâm cũng ngẩng đầu nhìn Phấn Hồng, vẫn chưa thấy Hồng Tham và Tử Vân, trông Phấn Hồng có vẻ rất thận trọng.

Hôm nay có chuyện gì xảy ra sao? Nên mới lo lắng như thế?

“Lúc mua rau trên đường, ta nghe thấy người ta nói...”

“Nói gì?”

“Thiên Vũ giao chiến với Thập Ngân quốc.” Từ đó tới nay đã rút quân được ba năm, tại sao lại vội vã giao chiến với Thập Ngân quốc như vậy?

Lộ Tuy Tâm nhíu mày “Bắt đầu từ lúc nào?”

“Năm ngày trước” Cho nên lúc mới nghe xong nàng còn cẩn thận chạy đi chỗ khác hỏi thăm, xác thực là có việc này.

Năm ngày trước? Chiến tranh giữa hai nước là điều không thể tránh khỏi, thực lực hai bên tương đương nhau, bây giờ đang ở trong giai đoạn cân bằng, mấy năm gần đây cũng không xảy ra thiên tai, cuộc sống của dân chúng tương đối yên ổn, ấm no hạnh phúc, lòng dân đã khá ổn định, lúc này không thích hợp để tranh đoạt thiên hạ. Điểm ấy Vũ Mặc Phong và Ngân Lưu Nhân phải hiểu rõ hơn ai hết mới đúng. Vậy tại sao hai nước lại vội vã khai hỏa chiến tranh như thế?

Việc này...là do đâu? Lẽ nào đã xảy ra chuyện gì?

“Tiểu thư?” Phấn Hồng thấy người đang rơi vào suy nghĩ sâu xa thì lên tiếng nhắc.

“Tiểu thư...không hay rồi...” Tiếng Hồng Tham truyền từ ngoài cửa vào, bé Thông Nhi vội chạy tới, nhưng thấy tình hình trong phòng thì cũng biết hóa ra tất cả mọi người đều đã biết.

“Mẹ, bố” Thông Nhi giẫy giụa thoát khỏi người Hồng Tham, chạy tới ôm chân Lộ Tuy Tâm.

“Sao vậy?” Tử Vân nghi ngờ hỏi.

“Thiên Vũ giao chiến với Thập Ngân quốc.” Hồng Tham nhẹ giọng nói.

“Cái gì? Vậy là lại bắt đầu rồi à?” Tử Vân sợ hãi kêu lên.

“Mẹ, chiến tranh là gì?” Thông Nhi đang ôm chân Lộ Tuy Tâm thì ngẩng khuôn mặt đáng yêu lên tò mò hỏi, vừa nãy dì Tham đang đưa cậu bé đi chơi thì đột nhiên bố về nhà.

Lộ Tuy Tâm ôm lấy Thông Nhi “Chiến tranh là vấn đề không có cách nào khác là phải sử dụng sức mạnh để thắng đối phương.” Lộ Tuy Tâm nhìn khuôn mặt đầy thắc mắc của Thông Nhi, nhẹ nhàng nói.

“Mẹ...” “Ừ?” “Chiến tranh là đánh nhau sao?”

“Cũng xem như là vậy.”

“Vậy chiến tranh có chơi được không ạ?” khuôn mặt nhỏ nhắn có vẻ như không hề quan tâm tới đề tài chiến tranh.

“Không chơi được” Chiến tranh là chuyện tàn khốc nhất trên đời, cũng không thể tránh được. Thật ra tiến bộ của nhân loại cũng là dùng máu để đánh đổi lấy mà thôi.

“Mẹ, Thông Nhi muốn đánh Hoài Tuyết có được không?”

“...”

Lộ Tuy Tâm kinh ngạc nhìn cậu bé trong lòng, hỏi nghiêm túc: “Sao con lại muốn đánh Hoài Tuyết?” Ngẩng đầu nhìn ba người trong phòng, là do các nàng dạy ư?

Phấn Hồng nướn mày, Tử Vân cố nén cười, chỉ có Hồng Tham là vẫn như cũ không thay đổi.

“Bởi vì Hoài Tuyết luôn nói con không có cha, mẹ, tại sao con lại không có cha?” Đôi mắt thuần khiết của Thông Nhi mang đầy vẻ khó hiểu. Cũng không có chút đau lòng nào.

Trong mắt Lộ Tuy Tâm xẹt qua một tia sáng, đặt cậu bé xuống mặt đất “Nào, Thông Nhi, chúng ta ra ngoài vườn phơi nắng, sau đó mẹ sẽ nói cho biết cha đang ở nơi nào có được không?”

“Dạ” Khuôn mặt tròn trịa có phần vui mừng.

Dưới ánh nắng ấm áp, Lộ Tuy Tâm bế đứa bé ở trong lòng, ngồi xuống ghế.

“Thông Nhi, đầu tiên mẹ có một chuyện muốn nói cho con là, Thông Nhi có cha.” Thấy đôi mắt to tròn đen láy của Thông Nhi, Lộ Tỳ Tâm dịu dàng nhìn cậu bé, nói nghiêm túc:

“Cha Thông Nhi đang ở đâu?” Đôi mày nhỏ nhắn hơi nâng lên, có vẻ như rất khó hiểu.

“Lúc Thông Nhi còn chưa ra đời, bởi vì có một chuyện xảy ra mà cha con phải rời xa mẹ, khi đó Thông Nhi vẫn chưa sinh ra.”

“Vậy chuyện đó là chuyện gì ạ?” Rõ ràng trọng tâm câu chuyện khiến cậu bé cảm thấy rất hứng thú, truy hỏi quyết không tha.

Chuyện gì chứ? Lộ Tỳ Tâm hơi sững sờ! Tướng công, đã lâu như vậy rồi, sao vẫn không có một chút tin tức gì từ chàng? Lẽ nào chàng đã thật sự rời xa chúng ta ư? Nếu không phải thì tại sao lâu như vậy chàng vẫn chưa xuất hiện?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 107: Bi Thương

Lúc Vũ Mặc Nhiên nhìn thấy Ngân Lưu Nhân xuất hiện trên tường thành, thầm kêu không hay rồi, hẳn biết Ngân Lưu Nhân sẽ không bỏ qua cơ hội đả kích Dương Á Sơ.

Hắn và Hoàng thượng vẫn chưa nói việc nàng đã chết cho Dương Á Sơ biết. Mà bây giờ Ngân Lưu Nhân tự xuất hiện, nghĩa là Dương Á Sơ sẽ biết được chân tướng sự việc, hẳn ta... có thể chịu nổi đả kích này không? Ngay cả lúc hắn nghe được tin này cũng khí huyết cuồn cuộn, mà hiện tại hắn ta còn bị nội thương.

Ngân Lưu Nhân nhìn Vũ Mặc Nhiên dẫn đầu đội quân ở trước tường thành và cả bóng người màu trắng, khóe miệng khẽ nhếch lên, Dương Á Sơ...

“Ngân Lưu Nhân...” Dương Á Sơ cúi đầu che khuất sự lạnh lẽo tàn khốc trong ánh mắt. Thầm nhớ lại, ba năm, cuối cùng cũng qua ba năm, ông trời sao lại tàn nhẫn đến thế? Nhất định phải đối xử với hắn như vậy sao?

Vũ Mặc Nhiên nhìn đội bắn cung trên thành, hẳn biết phá được cửa thành là điều không dễ, nhưng kỵ binh của Ngân Lưu Nhân cũng không thể phát huy tác dụng, mà hắn khó có thể đánh hạ thành trì kiên cố này, nhưng...

“Đánh trống” Vũ Mặc Nhiên ra lệnh, Thiên Vũ bắt đầu gõ trống trận.

Ngân Lưu Nhân làm như chưa hề nghe thấy tiếng trống trận, chỉ bước lên nói: “Dương Á Sơ, người làm thiệt hại vô số tính mạng binh sĩ Thập Ngàn quốc, chỉ vì thái tử phi đã mất hai năm trước của trẫm thôi sao?”

Lòng Vũ Mặc Nhiên đau xót, trong nháy mắt xoay người nhìn về phía Dương Á Sơ.

Chỉ thấy mắt Dương Á Sơ mở to, biểu hiện không thể tin tưởng nổi, trông mắt hiện ra vết nứt..

Dáng người đang đứng thẳng rõ ràng hơi dao động, lui về phía sau một bước, sau đó quay đầu nhìn về phía Vũ Mặc Nhiên đang căng thẳng: “Hắn...nói gì?” Không...Ngân Lưu Nhân nói gì? Ai mất? Không thể...

“Á Sơ...người...hãy nén bi thương...” Vũ Mặc Nhiên khó khăn mới nói ra được vài chữ.

“Không...Ngân Lưu Nhân...Người gạt ta...” Thân thể Dương Á Sơ dùng tốc độ khó tin bay về phía tường thành.

“Á Sơ...” Vũ Mặc Nhiên muốn ngăn hắn lại nhưng đã không kịp nữa, vội vung kiếm lên “Công thành” “Giết..”

Trong chớp mắt, quân đội Thiên Vũ bắt đầu tấn công, mà mũi tên cũng bắn xuống như mưa từ trên tường thành.

Dương Á Sơ đánh về hướng Ngân Lưu Nhân, nhưng Lưu Tinh đã tiếp được chiêu của hắn, chưa tới một khắc sau, Lưu Tinh đã bị Dương Á Sơ dùng một chưởng đánh bay ra ngoài.

Miệng Lưu Tinh phun ra máu, thảo nào ngay cả Quỷ Tâm cũng bại trong tay hắn, chỉ e võ công hiện tại của nam nhân này đã là thiên hạ vô địch.

“Người đâu, đem linh cữu của thái tử phi lại đây” Ngân Lưu Nhân híp mắt lại, nhìn Dương Á Sơ đang vô cùng điên cuồng, khóe miệng cười nhạt, hẳn muốn nhìn xem Dương Á Sơ còn có thể bình tĩnh được hay không.

“Cái gì...” Dương Á Sơ vốn đang muốn tấn công Ngân Lưu Nhân nghe được lời này thì như có dòng điện xẹt qua, lui về phía sau mấy bước mới đứng vững lại được.

Tám binh sĩ khiêng một cái quan tài ra.

Không...không thể....không...

“Không...người gạt ta...ta muốn giết người.” Tiêu trong tay tiếp tục đánh về phía Ngân Lưu Nhân lần thứ hai, một đám ám vệ đã bao quanh lấy Ngân Lưu Nhân. Nhưng với người đã điên cuồng như Dương Á Sơ thì đám người này đâu có khả năng ngăn cản được.

Trong nháy mắt, vài tên ám vệ đã bị đánh bay ra ngoài.

“Mở quan tài” Tiếng Ngân Lưu Nhân khiến Dương Á Sơ chấn động, sau đó nhanh chóng đánh bay binh sĩ đang định mở quan tài.

Không...không được mở, người trong này không phải nương tử của hã! Không phải Tùy Tâm của hã...Không phải...

Lúc này Dương Á Sơ ra sức nói với bản thân, người bên trong không phải là nàng...

Không...Không phải nương tử của hã...không...

Ngân Lưu Nhân nhìn Dương Á Sơ đang sắp phát điên lên, trong nháy mắt đã có một nghìn binh sĩ lên trên thành.

“Hai năm trước, nàng đã chết” Ngân Lưu Nhân thấy Dương Á Sơ nhìn chăm chăm vào quan tài nhưng không dám tiến lên, rõ ràng không nén nổi

đau xót, trong mắt hấn cũng hơi gợn sóng.

“Lúc đó trăm đã dùng mọi cách nhưng vẫn không cứu được nàng.”

“Bởi vì ta chưa từng giữ được nàng, mấy tháng nay là những ngày thoải mái nhất trong đời ta. Ta dùng mọi cách che chở cho nàng, nhưng đến chết cũng không thể làm trái tim nàng rung động, vì thế dù có hao hết tâm tư đổi lấy cũng chỉ là một thái tử phi hữu danh vô thực, ngay cả lúc hấp hối nàng vẫn gọi tên của người. Bây giờ...”

“Ta cho rằng người trên trời đang nhìn nỗi đau khổ của ta, không ngờ ... nàng vẫn như trước..”

“Không...người gạt ta...” Thân thể gầy gò của Dương Á Sơ run lên, chậm rãi ngẩng đầu nhìn về phía Ngân Lưu Nhân đang đứng sau một đám người, che ở phía trước hấn là mấy nghìn binh sĩ.

“Thà rằng ta lừa người...cũng không muốn nàng sống lúc này.” Ngân Lưu Nhân cũng ngẩng đầu lên nhìn về phía Dương Á Sơ.

“Người đưa nàng đi đi, ngay tới lúc chết nàng cũng chỉ gọi tên người, nếu nàng trên trời có linh thiêng chắc cũng cảm thấy yên lòng.” Ngân Lưu Nhân cúi đầu, Tùy Tâm...bây giờ nàng đã hài lòng chưa?

“Phụt” Một ngụm máu tươi phun ra từ Dương Á Sơ, nường tử...nường tử...

Trong mắt Ngân Lưu Nhân xẹt qua một tia nhanh như chớp, rĩ mi mắt xuống...Đánh người phải đánh vào tâm! Dù võ công của Dương Á Sơ có cao tới đâu cũng không đánh lại được thiên quân vạn mã, huống hồ bây giờ tâm trí của hấn đang điên cuồng..

Liếc mắt, ra hiệu tấn công! Sau đó hấn lui xuống, toàn bộ binh sĩ đã ủa lên phía trước.

Dương Á Sơ không thèm quan tâm, thản nhiên đi tới bên quan tài, đôi mắt đỏ như máu nhỏ ra một giọt lệ, nhẹ nhàng xoa cổ quan tài “Là nàng sao? Nương tử?” Không, người bên trong không phải nàng? Đúng không? Nhất định là Ngân Lưu Nhân đang gạt ta? Phải không? Nương tử...

Nhưng tại sao Vũ Mặc Nhiên lại dùng ánh mắt đó nhìn hắn? Còn nói hắn nén bi thương? Không...

Nghiêng mình tránh được công kích của binh sĩ, Dương Á Sơ cực kì đau thương, khóc rống lên...

“Nương tử..” Tiếng khóc rung động cả đất trời, khiến người nghe cũng cảm thấy chua xót, Vũ Mặc Nhiên đang tấn công nghe thấy tiếng khóc liền chần động, Ngân Lưu Nhân đúng là đã dùng chiêu này đối phó với Dương Á Sơ.

“Á Sơ..” Khua kiếm gạt cung tên đang bay như mưa xuống, lòng Vũ Mặc Nhiên nóng như lửa đốt.

Cuồng phong thổi lên, Dương Á Sơ như thần chết dưới địa ngục, cả người đều tỏa ra sát khí, hắn muốn đi theo nương tử, giết...giết...giết...

Từng đám từng đám thi thể ngã xuống bên chân hắn, nhưng người vẫn như cơn sóng vô tận tiếp tục ủa lên phía trước.

Một canh giờ trôi qua, Dương Á Sơ vẫn điên cuồng giết người, bên trên bạch y đã dính đầy máu...

...

“Báo...cấp báo...Hoàng thượng, người đó vẫn còn đang giết, đã giết chết năm nghìn người.” Toàn thân người quỳ trên mặt đất run lên, miệng cũng run rẩy bậm báo với Ngân Lưu Nhân.

Nam tử ngồi trên ghế nghe xong chỉ nhắm mắt lại, năm nghìn binh sĩ...

Đao tướng quân trợn mắt, trong lòng cũng tràn đầy đau xót, những binh sĩ đó đều là con dân Thập Ngân quốc...

Khóe mắt Ngân Lưu Nhân chảy ra một giọt lệ, sao hăn lại không biết đây là con dân Thập Ngân quốc? Sao hăn lại không đau lòng chứ? Lúc này hăn mới biết được những gì mình phải trả giá...

“Hoàng thượng...” Người quỳ trên mặt đất xin chỉ thị.

“...Tăng thêm ba nghìn binh sĩ, một nghìn cung binh.” Ngân Lưu Nhân khó khăn nói.

“Hoàng thượng...” Đao tướng quân thốt lên! Nhìn Ngân Lưu Nhân rồi lại nhìn Đại vương gia đang nhắm mắt ngồi trên ghế, định nói nhưng lại không nói được, vẫn chưa chính thức quyết đấu với Thiên Vũ mà đã tổn thất gần một vạn người...Như vậy sau này lấy gì ra để chống chọi với Thiên Vũ?

Than nhẹ một tiếng “Cứ tuân theo ý chỉ của Hoàng thượng” khóe mắt người ngồi trên ghế cũng chậm rãi rơi lệ, hăn đau lòng vì cái chết của gần một vạn binh sĩ Thập Ngân quốc! Chắc hăn trong lúc này Hoàng thượng cũng không chịu nổi? Một lần đi ngược lại ý trời mà khiến Thập Ngân quốc phải trả cái giá quá đắt.

Dương Á Sơ nhìn từng người từng người ngã xuống, lúc này hăn đã hoàn toàn mất lý trí, trong đầu chỉ hận có thể phá hủy tất cả.

Ba năm...tròn ba năm, hăn bị nhốt trên tuyết sơn, chống đỡ được nhờ nỗi nhớ, tại sao ông trời lại tàn nhẫn như vậy...tại sao...

“Phập” Một mũi tên bắn vào vai Dương Á Sơ, là của Lưu Tinh bắn ra. Nam nhân này điên rồi, hăn không thể để hăn ta tiếp tục giết người nữa.

Bên dưới tường thành, Vũ Mặc Nhiên nhìn thấy cảnh này thì gào lên “Á Sơ”

“Dùng hỏa công cho bản vương” Vũ Mặc Nhiên quay đầu hét lên với phó tướng bên cạnh...

“Tuân mệnh, thưa Vương gia”

...Đây là địa ngục nhân gian...

Cuối cùng Dương Á Sơ cảm thấy sức lực không thể chống đỡ nổi nữa, không...Cho dù chết hẳn cũng không thể chết ở chỗ này.

Ôm lấy cổ quan tài, thân thể hẫng hơi chấn động, bởi vì Lưu Tinh lại bắn một mũi tên nữa vào hẫng, hẫng chậm rãi quay đầu lại, chân hất cây kiếm bên cạnh phi về phía Lưu Tinh...

Lưu Tinh nhìn kiếm ở trước ngực, chậm rãi nở nụ cười, có lẽ hẫng cũng luôn chờ đợi cái chết...

Không nhìn Lưu Tinh ngã xuống, Dương Á Sơ cẩn thận nâng quan tài phi thân từ trên tường thành xuống

“Á Sơ..” Vũ Mặc Nhiên đỡ Dương Á Sơ đang quỳ trên mặt đất, nhìn hai mũi tên trên người hẫng, ánh mắt càng lạnh lùng. Ngân Lưu Nhân...

“Nương tử...” Dương Á Sơ nhìn quan tài trước mắt mà thân thể không ngừng run lên, sau đó ngất đi..

...

Vũ Mặc Nhiên nhìn cổ quan tài ở bên ngoài trường, lạnh lùng trong mắt như nứt ra, trái tim như có ai đang bóp chặt lấy, cảm giác đau đớn mơ hồ cho hẫng biết hóa ra không biết từ lúc nào nữ nhân ấy đã đi vào nơi sâu nhất của trái tim hẫng. Có lẽ lần nói chuyện với nàng tại đêm trong nhà lao đó là

ký ức quý giá nhất trên đời của hắn. Nhưng khó khăn lắm hắn mới thuyết phục được bản thân, từ bỏ...từ bỏ ham muốn có nàng, để nàng theo đuổi mong ước của chính mình.

Cho nên mở to mắt nhìn nàng gả cho Dương Á Sơ, lòng đau xót, nhưng vẫn tự nói, chỉ cần nàng hạnh phúc là được rồi!

Mà bây giờ hắn chỉ muốn hỏi ông trời: Tại sao?

“Vương gia, vết thương của công tử đã được bôi thuốc, tuy rằng rất sâu nhưng cũng không gây tổn hại lớn.” Thái y đi ra từ bên trong trướng, cúi người nói với Vũ Mặc Nhiên.

“Có điều...” Thái y nhíu mày, định nói lại thôi.

“Nói” Vũ Mặc Nhiên nhắm mắt lại, cả người đều chấn động, hạ giọng quát.

“Công tử do đau thương quá mức nên dẫn tới hôn mê, tâm bệnh thì phải trị bằng tâm dược, việc này...”

“Chữa trị vết thương trên người hắn cho tốt, lui ra đi.” Vũ Mặc Nhiên lạnh lùng nói.

“Dạ”

Làm sao hắn lại không biết lúc này Dương Á Sơ đang rất đau khổ? Nhưng...nàng đã không còn trên đời này nữa!

...

“Công tử, đây là bộ trang sức mà lần trước công tử đặt, ngài xem có vừa ý hay không?” Một nam tử trẻ tuổi nhìn đồ trang sức bên trong xong thì trên mặt mỉm cười, mở túi gấm trên bàn ra.

“Oa...” Nữ tử xinh đẹp bên cạnh nam tử hơi lạnh lùng thì thốt lên khen ngợi, vội cầm lấy chiếc vòng đeo thử vào tay, ngắm nghía một lúc...

Nam tử trẻ tuổi thấy vậy mỉm cười: “Cảm tạ công tử đã lui tới, vòng tay có giá một nghìn lượng bạc, khuyên tai năm trăm lượng, vòng cổ một nghìn lượng, tổng cộng là hai nghìn năm trăm lượng.” Mặt không đổi sắc nói ra con số dọa người. Nhưng trên khuôn mặt nam tử trẻ tuổi vẫn tươi cười như cũ.

“Cái gì?” Kêu lên sợ hãi, bộ trang sức này thật sự rất đẹp, nàng rất muốn có, nhưng mà...hai nghìn năm trăm lượng, đó không phải con số nhỏ. Cần trọng nhìn nam tử “Biểu ca..” Nàng thật sự rất thích chúng!

Nam tử cầm lấy vòng nheo mắt nhìn tỉ mỉ, thầm khen ngợi, quả thật vô cùng tinh xảo, không chỉ tinh xảo mà màu sắc, hoa văn, thậm chí cả độ sáng cũng cực kỳ hoàn hảo. Tuy là rất đắt.

“Món đồ này cùng lắm chỉ mất một trăm lượng.” Giọng nói hùng hồn của nam tử thu hút mọi người xung quanh.

“Biểu ca...” Nữ tử xinh đẹp nũng nịu kéo áo nam tử. Chủ hiệu cũng không giận, chỉ mỉm cười buộc túi giấu lại, sau đó ngẩng đầu cung kính nói với nữ tử còn đang tiếc nuối chiếc vòng trên tay “Tiểu thư, mời ngài đưa vòng tay để tại hạ cất đi có được không?”

“Biểu ca...”

Một bàn tay mảnh khảnh túm lấy tay nữ tử, thản nhiên kéo chiếc vòng ra đặt vào túi giấu “Tiểu thư không trả bạc thì nên tự trả lại vòng mới đúng.” Phấn Hồng nhàn nhạt nói.

Đúng lúc nàng và tiểu thư đang đi kiểm tra, nghe thấy lời của nam tử này thì không nhìn được ra tay lấy lại chiếc vòng, đây là tâm huyết của tiểu thư, không có tiền thì đừng có vào trong này kêu gào.

“Cô...cô dựa vào đâu mà dám gỡ vòng tay trên tay ta?” Nhìn nữ tử mặc y phục màu lục, nữ tử xinh đẹp có chút phẫn nộ.

Phấn Hồng giương mắt “Ta là phục vụ ở đây, tuy rằng không phải do vị công tử này chế tạo ra, nhưng không trả bạc thì cũng không phải của ngài, đương nhiên không thể đeo trên tay tiểu thư được.”

Cúi người đứng mực với nam tử: “Công tử đã không hài lòng với giá cả, vậy mời ngài đi tới tiệm trang sức khác.” Đây chính là tâm huyết mấy ngày đêm của tiểu thư, há lại cho phép hai người này chê đắt?

Là nàng? Cao Kế Tâm híp mắt lại, là nữ tử ngày đó gặp trong tửu lâu. Nhìn vẻ mặt nàng thản nhiên, nhưng không hiểu sao hẳn cảm giác lúc này nàng đang khó chịu.

“Tại hạ cũng không nói là không mua.” Giọng nói hùng hồn mang theo châm chọc.

“Vậy thì xin lỗi, bộ trang sức này chúng ta không bán.” Phấn Hồng thấy trong mắt nam tử này mang theo ý châm chọc, ánh mắt trở nên tức giận. Mua không nổi còn định làm cái gì?

“Không bán?” Cao Kế Tân có hơi bất ngờ.

“Nếu công tử không thành tâm, thì cũng không cần thiết phải mua bộ trang sức này, vậy ta kiến nghị công tử tới tiệm khác, theo ta biết thì trang sức ở những nơi đó cũng rất đẹp.” Phấn Hồng liếc mắt nhìn nam tử một cái, nam tử trẻ tuổi kia gật đầu, buộc túi găm lại.

“Khoan đã” Cũng nhận được ánh mắt của thiếu gia, người theo hầu bên cạnh Cao Kế Tân lấy ra một tấm ngân phiếu đặt lên bàn.

“Ông chủ, bộ trang sức này ta cũng chưa nói là không mua, đây là ngân phiếu.” Tiếng Cao Kế Tân truyền đến.

Nam tử trẻ tuổi nhìn Phấn Hồng, sau khi nhận được ý ra hiệu thì cầm lấy ngân phiếu cất đi, sau đó đưa túi gấm cho Cao Kế Tân “Mời công tử cầm lấy, hãy tặng bộ trang sức này cho người trong lòng của ngài.”

Nghe thấy chủ hiệu nói như vậy, nữ tử đang tức giận bỗng e thẹn cúi đầu, biểu ca sẽ tặng nó cho nàng ư?

“Hoan nghênh lần sau lại tới.” Tiếng của Phấn Hồng khiến Cao Kế Tân nhú mày, nữ tử này rất thú vị. Nhìn thật lâu nhưng Phấn Hồng cũng không hề hay biết, xoay người đi ra ngoài.

“Phấn Hồng cô nương” Nam tử trẻ tuổi cung kính gọi.

“Lần sau mà có khách chê giá cả thì cứ thu thẳng lại không cần bán.” Phấn Hồng tức giận nói.

“Vâng”

“Phấn Hồng” Lộ Tuy Tâm đi từ phía sau tới, thấy Phấn Hồng tức giận thì ánh mắt mỉm cười.

“Dì Phấn” Thông Nhi ở trong lòng Lộ Tuy Tâm gọi nhẹ.

“Ha ha, để dì bế Thông Nhi đi chơi được không?” Phấn Hồng vươn tay ra về phía Thông Nhi.

“Không ạ, con muốn mẹ bế cơ” Hai tay nhỏ bé của Thông Nhi choàng lấy cổ Tuy Tâm, nũng nịu nói.

“Chủ nhân, đây là vị khách vừa mới mua hàng, à còn có thư của chủ nhân nữa.” Nam tử trẻ tuổi thi lễ với Lộ Tuy Tâm rồi nói.

Thư? Lộ Tuy Tâm nhướn mày lên. Nàng có thư ư?

Đưa Thông Nhi cho Phấn Hồng, nhận lấy thư mở ra đọc, rử tròn mắt xuống, là thư của Nam Cung Tuyệt.

“Tiểu thư?” Phấn Hồng thấy biểu cảm trên mặt Lộ Tỳ Tâm thì vội hỏi.

Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu, khoe miệng mỉm cười “Nam Cung đại ca nói tháng sau là đại hôn của Linh nhi.”

“Vậy sao tiểu thư?” Linh nhi chẳng phải là tiểu thư của Vô vân sơn trang hay sao? Tiểu thư có đi hay không?

Lộ Tỳ Tâm không nói gì, chỉ quay đầu về phía nam tử trẻ tuổi nói: “Cậu nói với các sư phụ một tiếng, mai ta sẽ đưa bản vẽ tới, mấy ngày này mong họ giúp làm gấp một chút, ba ngày sau ta sẽ tới lấy lễ vật chúc mừng.”

“Vâng, chủ nhân”

“Tiểu thư, vậy đêm nay người phải gấp rút hoàn thành sao?”

“Ừ, chúng ta mau trở về thôi.” Nàng rất vui, Linh nhi sắp lập gia đình rồi. Thật nhanh quá, không biết người mà Linh nhi yêu là ai? Nhưng nàng có muốn đi hay không? Quên đi, trước tiên cứ vẽ rồi tính sau.

Trăng treo cao trên bầu trời, ánh trăng như phủ lên màn đêm một tấm lụa màu bạc.

Lộ Tỳ Tâm yên lặng nhìn ánh trăng bên ngoài cửa sổ, đêm đã khuya, bức vẽ trên bàn đã hoàn thành được một nửa, suy nghĩ thật lâu nàng mới quyết định làm một món trang sức hình hoa nhài cho Linh nhi. Nhớ tới hoa nhài, cảnh nàng và Dương Á Sơ hợp tấu dưới bóng hoàng hôn lại hiện lên...tâm trạng thật lâu sau vẫn chưa thể bình tĩnh lại.

Xoay người đi tới chỗ đàn tranh, ngồi xuống hướng ra phía ánh trăng bên ngoài, gảy một khúc nói tới hoa nhài.

Tiếng đàn vang lên thấm vào lòng người, khiến tinh thần Phấn Hồng đang ở phía ngoài phòng khách rung lên.

Càng làm cho thân thể người đang ở cách đó không xa phải chấn động. Vẻ mặt Nam Cung Tuyệt dưới ánh trăng có nỗi đau buồn nhàn nhạt, đây là lần thứ hai hắn được nghe khúc đàn tuyệt như thế, trong lòng hắn có tư vị khó nói thành lời.

Nàng...sống rất tốt!

Còn hắn thì sao? Hai năm nay hắn như cái xác không hồn cứ thường xuyên lui tới đây, thấy an tâm rồi mới quay về như chưa từng đến...Chẳng hắn Ngạo cũng vậy! Nhưng có một điểm hắn may hơn Ngạo, hai năm nay Ngạo vẫn kháng cự lại mệnh lệnh của phụ thân, không lấy thê tử. Cũng giống hắn chỉ có thể thỉnh thoảng nhìn nàng từ đằng xa, ngay cả tới gần cũng không dám, sợ rằng không thể khống chế nổi trái tim. Thấy cuộc sống của nàng tốt thì mới thoải mái trong lòng. Có điều vạt áo dần dần rộng hơn, là do tiêu tụy vì một người...

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 108: Thiên Mệnh

“Hoàng thượng, tây thành vừa truyền tới tin cấp báo, canh ba đêm qua quân Thiên Vũ đột nhiên tập kích tấn công thành, Đao tướng quân chỉ huy quân ra đối chiến, quân ta có một vạn binh sĩ bị thương, bảy nghìn binh sĩ tử vong.” Nghe mấy tin tức này, Ngân Lưu Nhân nhú mày, hẳn biết rõ năng lực của Đao Phong, hẳn ta là một tướng tài hiếm có, nhưng mà...

“Dẫn đầu quân Thiên Vũ là ai?” Vũ Mặc Phong không có khả năng sẽ bỏ tây thành, lần trước hẳn đã tấn công nơi đó rồi. Cho nên đại hoàng huynh mới phái Đao Phong đi.

“Đao tướng quân nói là Hiên vương.”

Ngân Lưu Nhân nhú mày lại, đúng là Vũ Mặc Hiên? Hẳn trúng độc....Là dược cốc ư? Dược cốc của Thiên Vũ quả thật là bất phàm!

(*Bất phàm: Phi thường, tài giỏi)

“Ám Dạ!”

“Dạ, thưa Hoàng thượng.” Khuôn mặt Ám Dạ tiều tụy, cái chết của Lưu Tinh là chuyện hẳn không thể tiếp nhận nổi, đến bây giờ vẫn không thể tin. Sao có thể thế được? Lưu Tinh bình thường hay đấu võ mồm với hẳn, Lưu Tinh hay bị kích động, Lưu Tinh mà có cảm tình rất sâu với hẳn lại có một ngày rời khỏi thế gian này sao?

“Chẳng phải người nói độc Vũ Mặc Hiên trúng không có thuốc giải sao?”

Ám Dạ ngẩng đầu lên khiếp sợ nhìn Ngân Lưu Nhân: “Hoàng thượng, lúc thuộc hạ chế ra loại độc đó vốn dĩ không có ý định làm gì, cho nên không có thuốc giải, có chuyện gì sao?” Chẳng lẽ được cốc có thuốc giải? Nhưng loại độc đó hẳn đã dùng tất cả những vị thuốc độc nhất để chế ra, vậy mà...

“Quên đi, lui xuống cho ta.” Ngân Lưu Nhân thấy vẻ bi thương trong ánh mắt Ám Dạ thì lòng cũng đau khổ. Một Dương Á Sơ thôi đã tổn hại mất mấy nghìn binh sĩ, còn giết chết Quý tâm – thống lĩnh ám vệ, trợ thủ đắc lực bên cạnh hắn.

“Vâng, thưa Hoàng thượng.” Mặc dù Ám Dạ có hơi kinh ngạc việc độc này có thuốc giải nhưng quả thực bây giờ hắn không có hứng thú, cái chết của Lưu Tinh là đả kích lớn nhất đối với hắn. Hắn và Lưu Tinh đi theo Hoàng thượng từ nhỏ, tình cảm giữa hai người cũng sâu đậm, cho tới nay hắn đều đấu võ mồm với Lưu Tinh...Nhưng...Sau này chỉ còn lại có mình hắn...

“Hoàng thượng, có hối hận không?” Người ốm yếu ngồi trên xe lăn nhẹ hỏi.

Ngân Lưu Nhân hơi ngần ra, hối hận? Hắn hối hận sao?

Vì một nữ nhân mà nỗ lực của hắn phải trả cái giá quá đắt...Có đáng không?

Ngân Lưu Nhân cúi đầu: “Hoàng huynh là đang trách móc trẫm ư?”

Than nhẹ một hơi: “Hoàng thượng, theo biểu hiện của hiện tượng thiên văn lúc đó, ngài và Thiên Vũ đều có đế vương tinh bảo vệ, mà đế vương tinh của ngài yếu hơn nhiều so với Thiên Vũ đế, đó là vì cạnh đế vương tinh

của Thiên Vũ còn có hai thủ hộ tinh nữa, đó là Dương Á Sơ và Vũ Mặc Hiên. Nhìn lên các vì sao, vốn dĩ hôm nay ngài phải mang thiên mệnh là người đứng đầu, nhất thống thiên hạ là điều không phải nghi ngờ. Nhưng...” Trong mắt ánh lên sự phức tạp. “Nhưng ngài vẫn cứ một mực qua lại với Thiên Vũ trong khi thời gian còn chưa tới, vốn dĩ thần đã ngăn cản chuyển đi tới Thiên Vũ của Hoàng thượng, là bởi vì thần phát hiện ra hiện tượng kì quái.”

“Bên cạnh Thiên Vũ để xuất hiện một vì tinh tú rất nhỏ, lúc đó thần cũng chưa lĩnh ngộ được ý nghĩa của vì tinh tú, nhưng theo trực giác vẫn ngăn cản Hoàng thượng tới Thiên Vũ. Bây giờ ngẫm lại, trực giác lúc đó của thần đã đúng, nếu không có chuyển đi tới Thiên Vũ kia, thủ hộ tinh của Thiên Vũ để sẽ biến mất do tương khắc với vì tinh tú, đây là ý nghĩa sâu xa của hiện tượng thiên văn lúc đó. Nhưng Hoàng thượng vẫn khăng khăng đi ngược lại với ý trời, xoay chuyển số phận Thiên Vũ để...”

“Để vương tinh của Thiên Vũ đã phát ra ánh sáng mà từ trước tới nay chưa từng có, tất cả đều đã đi vào quỹ đạo, Hoàng thượng, thần biết ngài không tin vào trời, chỉ tin vào chính bản thân, nhưng thần vẫn muốn nói những lời này cho Hoàng thượng.”

Âm thanh nhẹ nhàng từ từ phát ra, nhưng một đoạn này vẫn khiến người nói thở hổn hển.

Ngân Lưu Nhân cúi mắt xuống khiến người khác không thấy rõ hẳn đang suy nghĩ gì lúc này.

“Vì tinh tú đó có phải là nàng?” Ngân Lưu Nhân nhẹ giọng hỏi.

Người ngồi trên ghế đưa chén trà trên mặt bàn lên nhấp một ngụm rồi mới trả lời: “Đúng vậy, đó cũng là nguyên nhân lớn nhất thần không coi nàng ta là thái tử phi.” Vì tinh tú ấy thay đổi ý trời, có điều...

“Hoàng thượng, thần muốn hỏi Hoàng thượng một vấn đề.” Vấn đề này khiến hần luôn canh cánh trong lòng không lý giải được.

“Ngài có nhìn thấy tận mắt thái tử phi đã chết không?” Nếu như đã chết vậy tại sao vì tinh tú đó không rơi xuống?

Ngân Lưu Nhân ngẩng đầu lên nhìn chăm chú vào nam nhân sắc mặt đang tái nhợt lại: “Sao đại hoàng huynh lại hỏi như vậy?”

“Theo hiện tượng thiên văn, ngôi sao của nàng vẫn chưa rơi xuống.” Đại vương gia suy nghĩ một lúc lâu mới quyết định nói ra.

Ngân Lưu Nhân nghe xong thì híp mắt lại, việc này...”Đúng là nàng đã chết trong lòng trăm, hơn nữa trăm cũng có thể xác định nàng đã chết.”

“Vậy thì thật kì lạ, có thể ngôi sao của nàng quá đặc biệt, ảnh hưởng tới đế vương tinh của Thiên Vũ đế, cho nên mới không bị biến mất.” Ngẫm đi ngẫm lại cũng chỉ có cách giải thích này. Hần không tin trong phủ thái tử, dưới con mắt của Hoàng thượng nàng có thể làm ra những chuyện không tưởng.

Ngân Lưu Nhân không lên tiếng, không có khả năng có chuyện gì khó tin xảy ra, về điểm này hần tin là thế.

“Đại hoàng huynh nói ý trời đã định, là chỉ việc trăm sẽ bại dưới tay Vũ Mặc Phong sao?” Giọng nói nhàn nhạt có chút ẩn ý không rõ.

Đại vương gia ngẩng đầu nhìn thẳng vào Ngân Lưu Nhân: “Hoàng thượng...” Hần biết Hoàng thượng cũng chỉ nửa tin nửa ngờ đối với những lời hần nói, hoàng thượng càng tin tưởng bản thân hơn, nhưng ý trời đã định, đây là sự thật, có điều hần cũng chỉ nhìn thấu ba phần mà thôi, sau này thế nào hần không rõ.

Tây thành

“Vương gia, tại sao lại rút binh?” Rõ ràng bây giờ họ đã đánh Thập Ngâm quốc tới trở tay không kịp, sao không thừa thắng mà tiếp tục tấn công?

Vẻ mặt Vũ Mặc Hiên lạnh lùng: “Cứ theo mệnh lệnh của bản vương mà thi hành.” Giờ hẳn không còn là Hiên vương gia trước kia nữa. Đã từng là một Vũ Mặc Hiên đăm đăm u buồn, Vũ Mặc Hiên hiện tại chỉ mang theo khuôn mặt lạnh lùng.

“Dạ, thuộc hạ biết tội.” Hiên vương gia mới là thống lĩnh đội quân, hẳn thân là tướng quân đương nhiên phải nghe theo mệnh lệnh.

“Lui ra đi”

“Tuân mệnh”

Vũ Mặc Hiên nhìn tấm bản đồ trong tay, giữa trán toát lên vẻ lạnh lẽo, Ngâm Lưu Nhân, hai mươi vạn đại quân. Người cho rằng từng đẩy thôi là có thể ngồi bình chân như vại hay sao?

Hắn xác định sẽ phá được tây thành!

Đi ra khỏi trường vải, vừa vắn lúc ngày mới lên...

Vũ Mặc Hiên nhìn lên những tia sáng trên bầu trời, trong đầu lại nhớ tới nữ tử đã thay đổi hẳn kia. Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ thì thật tốt biết bao? Hẳn không cầu xin có được nàng, nhưng chỉ cần để hẳn nhìn thấy nàng, biết nàng hạnh phúc, hẳn đã cảm thấy thỏa mãn rồi. Nhưng thiên ý trêu người...

Tùy Tâm, nàng có biết cả đời này ta sẽ không thể quên ánh mắt của nàng, đau xót là như vậy sao? Bất lực như vậy..còn có áy náy nhiều đến thế ư? Nàng đau khổ vì mất đi Dương Á Sơ, bởi vì nàng không thể cự tuyệt nên

mới đi theo Ngân Lưu Nhân, bởi vì ta mà nàng cảm thấy áy náy, nhưng ta chỉ có thể mở to mắt nhìn nàng bị Ngân Lưu Nhân đưa đi.

Nàng có biết, đối với ta mà nói những điều đó cũng là thống khổ, bất lực và áy náy hay không.

Ta đau lòng khi thấy nàng thống khổ, bởi không thể ngăn cản Ngân Lưu Nhân đưa nàng đi nên mới bất lực và áy náy.

Nghe nói ta nằm gần một năm ở dưới cốc mới giải được độc...

Đại hoàng huynh nói ban đầu thiếu cốc chủ Dương cốc không giải độc cho ta là vì thuốc giải không hiệu quả. Bây giờ võ công của ta đã bị phế, nhưng ta vẫn có thể sống bình thường như cũ, phụ hoàng đã từng cầu xin ta vào triều hỗ trợ Hoàng thượng. Nhưng ta lại lạnh lùng từ chối, thật ra ta cũng rất ích kỷ, ta vừa không muốn vứt bỏ sự yêu thương của phụ hoàng nhưng lại vừa không muốn có giang sơn, cho nên ta mới mong cả cuộc đời này sẽ không vướng vào phân tranh nơi triều đình. Nhưng...hơn hai năm nay ta sống như người mất hồn tại vương phủ. Có điều...lâu như vậy rồi sao? Có phải nàng hận ta vì hôm nay mới đi báo thù cho nàng? Vũ Mặc Hiên trước kia đã chết, chết bên trong sự vô dụng và bất lực của bản thân. Sau khi tỉnh lại, ta đã thề sẽ đánh bại Ngân Lưu Nhân, cứu nàng trở về... Nhưng...tại sao ông trời không cho ta cơ hội đó? Nàng có biết khi ta nghe tin nàng đã chết, ta đã không thể chấp nhận nỗi tới mức nào hay không? Hiện tại sự xuất hiện của Dương Á Sơ khiến ta càng làm tất cả vì nàng! Mặc dù nàng đều không nhìn thấy...

Hơn ba năm, nàng chưa từng xuất hiện trong giấc mơ của ta. Đối với ta mà nói ngay cả mơ về nàng cũng chỉ là mong ước xa xỉ!

Dương Á Sơ không chết, hẳn còn sống! Nhưng nàng đã rời đi trước rồi, thậm chí không để lại cho ta cơ hội cứu nàng về...

...

“Đồ vô dụng” Vũ Mặc Nhiên tức giận nhìn binh sĩ đang quỳ trên mặt đất, mới sáng sớm Dương Á Sơ đã không thấy tăm hơi, hơn nữa cỗ quan tài cũng biến mất. Hắn đang bị nội thương rất nặng, có thể đi chỗ nào được đây?

Nhưng hiện tại hắn đang là tướng lĩnh quân đội, không thể đi tìm Dương Á Sơ, hơn nữa...với võ công hiện tại của hắn thì cũng không đuổi kịp.

“Vương...vương gia tha tội.” Hai binh sĩ quỳ trên mặt đất lắp bắp nói, vị...vị công tử đó võ công cao như vậy, đi lúc nào họ cũng không biết. Vẫn dĩ tối qua vị công tử đó còn đang hôn mê nữa.

Sáng sớm đã không thấy người đâu, hơn nữa...hơn nữa cỗ quan tài cũng biến đi đâu mất.

“Vương gia...” Lộ Nguyên đi vào nhìn Vũ Mặc Nhiên, trong lòng thở dài một hơi.

“Cút ra” Vũ Mặc Nhiên hất toàn bộ những thứ trên bàn xuống mặt đất, hai người quỳ trên mặt đất run rẩy sợ hãi.

“Dạ...dạ...”

Thấy hai người ngã, Lộ Nguyên quay đầu lại nhìn về phía vương gia đang ngồi trên ghế, vẻ mặt đang vô cùng tức giận.

“Vương gia, Hiên vương gia bất ngờ tất công tây thành, đã thắng” Lộ Nguyên cúi mắt xuống, hắn cũng không ngờ Dương Á Sơ lại còn sống, hơn nữa võ công lại lợi hại như thế, thấy hắn một người địch vạn người, gây tổn thất nghiêm trọng cho Thập Ngân quốc...aizzz....thật đáng tiếc! Nam nhân như vậy mà lại là một kẻ si tình!

Vũ Mặc Nhiên nghe Lộ nguyên nói xong thì suy nghĩ một lúc, hiện tại hắn chỉ cần chờ Hiên đệ nắm chắc tây thành.

“Lộ Nguyên, phân phó cho mọi người, nội trong hai ngày chế tạo ra cầu lửa, chúng ta sẽ sử dụng cầu lửa trong trận công phá tây thành”

“Việc đó, vương gia...”

“Cứ chuẩn bị đi, không cần phải lo” Dương nhiên hẳn biết Lộ Nguyên do dự, Lạc thành là mạch máu của Thập Ngân quốc, đánh hạ được Lạc thành thì chẳng khác nào chiếm lĩnh được nửa giang sơn Thập Ngân quốc. Chính vì nguyên do đó mà cửa thành vô cùng kiên cố. Hơn nữa còn do Ngân Lưu Nhân đích thân trấn giữ...

Cầu lửa là một cách tốt, có điều...khuyết điểm duy nhất của nó là không thể sử dụng khi trời có gió to. Bởi nếu sức gió quá lớn thì sẽ phản công ngược trở lại...

Trên đường phố, do đang có chiến tranh, dân chúng Lạc thành đều không dám lộ diện trên đường, một người đi trên con đường vắng vẻ. Không, không phải là một người, là một người kéo theo cỗ quan tài...

Mái tóc đen rối tung, tuy rằng đã thay y phục nhưng thân thể vốn đã gầy lại càng mảnh khảnh như ngọn nến sắp tàn trước gió, khuôn mặt bị mái tóc che khuất, làm cho không ai nhìn thấy rõ bộ dạng hẳn như thế nào, càng không biết hẳn là ai, nhưng toàn thân phát ra một nỗi bi thương vô cùng, tâm như đã chết, khiến người ta đoán nhất định là do đau lòng vì người mất thân, aizzz...chiến tranh làm cho vô số gia đình tan cửa nát nhà. Nói vậy chắc người này cũng mất thân nhân trong chiến tranh? Tuy rằng trên đường vắng vẻ hầu như không có ai, nhưng các cửa hàng ở hai bên vẫn mở ra, thấy nam nhân kì lạ kéo theo một cỗ quan tài đi trên đường thì nhìn xem thế nào. Trên con đường im ắng lạnh lẽo, tồn tại sự cô đơn. Dương Á Sơ không nghĩ cái gì nữa, tâm hẳn đã chết, bây giờ người chỉ như cái xác vô dụng. Chỉ có một ý nghĩ duy nhất, đó chính là đưa nường tử hẳn rời khỏi chỗ này, sau đó hẳn sẽ đi theo nường tử xuống hoàng tuyền...

Hắn chỉ mong tất cả là do Ngân Lưu Nhân gạt hắn, hắn cam chịu đây là Ngân Lưu Nhân gạt hắn. Nhưng... Vũ Mặc Nhiên cũng nói đó là sự thật... Nương tử... Bảo hắn sao có thể chịu được đây? Hắn nhớ ba năm, chỉ trong phút chốc đã hóa thành hư ảo, không có gì hết, hắn sống còn có ý nghĩa gì nữa?

“Khụ...” Tiếng ho nhẹ phát ra từ cổ họng Dương Á Sơ. Hắn bị nội thương rất nặng, bị thương một phần là do giao chiến với Quỷ Tâm, còn phần lớn là tự hắn tạo thành. Hắn không quan tâm tới nội thương này, cho dù đau đớn hắn vẫn có thể đưa nương tử rời khỏi đây.

Kéo cổ quan tài đi như vật quý báu nhất trên đời...

Hoàng hôn đỏ bừng.

Lộ Tuy Tâm đưa bản vẽ trong tay cho Phấn Hồng: “Phấn Hồng, người nói với các sư phụ cố gắng hoàn thành mau chóng” Mừng tám tháng sau là đại hôn của Linh nhi, chỉ còn nửa tháng nữa, bộ trang sức này có thể làm ra trong hai ngày. Nam Cung đại ca cũng không nói Linh nhi lấy ai. Nàng cười khở, Nam Cung đại ca cố tình không nói, có phải muốn bắt nàng tự đi hay không. Các nàng muốn đi thì chỉ có thể dùng xe ngựa, nếu đưa Thông Nhi theo thì ít nhất cũng mất bốn ngày đường mới tới. Có điều...

Một đêm nàng không ngủ, không phải nàng không muốn đi, nàng rất quý Linh nhi, hơn nữa Nhiệm trang chủ cũng chẳng khác nào người cha người anh của Dương Á Sơ, nàng nên tới chúc mừng. Hơn nữa những ngày tại Vô Vân sơn trang là cuộc sống hạnh phúc nhất mà nàng từng có.

“Tiểu thư...”

Lộ Tuy Tâm xoay người, nàng biết Phấn Hồng đang muốn hỏi nàng xem có muốn đi hay không.

“Trước tiên người cứ nói sự phụ chế tác ra, ta còn muốn suy nghĩ hai ngày nữa.”

“Vâng” Tiểu thư cân nhắc chứng tỏ tiểu thư cũng muốn đi, nhưng mà...

“Mẹ.” Hồng Tham ôm Thông Nhi tới.

“Chơi đâu vậy?” Lộ Tỳ Tâm thấy trên mặt và tay Thông Nhi toàn bùn đất thì nhíu mày lại.

Tử Vân thấy thế thì khẽ cười thành tiếng, vội đem một chậu nước tới:
“Nào, Thông Nhi, để dì Vân rửa mặt cho con”

“Dạ!” Nhìn bùn đất trên cánh tay mập mạp của mình, Thông Nhi đưa tay ra cho Tử Vân.

“Tiểu thư, Dương gia có chuyện” Hồng Tham nói khiến mọi người kinh ngạc.

“Thật sao?” Lộ Tỳ Tâm thốt lên.

Tử Vân, Phấn Hồng đều giật mình, cùng nhìn về phía Hồng Tham.

Hồng Tham nhíu chặt mày: “Vừa rồi ta đưa Thông Nhi lên phố, thấy cửa hiệu bán gạo ngừng kinh doanh”

“Ngừng kinh doanh?” Phấn Hồng nói rồi nhìn về phía Lộ Tỳ Tâm.

Vẻ mặt Lộ Tỳ Tâm ngưng trọng, ngành buôn bán gạo của Dương gia kiểm soát toàn bộ Thiên Vũ, các cửa hiệu bán gạo ở Thủy thành cũng đều nằm trong tay Dương gia. Tại sao lại ngừng kinh doanh?

“Có nghe được nguyên do vì sao không?” Bản lĩnh của Dương Viễn Chi cũng không hề kém. Không lẽ tài chính có vấn đề?

“Có, nghe nói là vì Dương gia muốn hỗ trợ quân lương nên mới rút bạc ra để mua vật phẩm phục vụ quân đội” Hồng Tham nhìn Lộ Tuyền Tâm rồi mới cúi mắt nói.

Lộ Tuyền Tâm kinh ngạc tới ngây ra, trong lòng có đau đớn mơ hồ, Dương Á Sơ có một người anh tốt, Dương Viễn Chi luôn suy nghĩ tường tận. Gia sản khổng lồ của Dương gia lại dùng để trả cho quân lương Thiên Vũ, đơn giản chỉ là muốn báo thù cho Dương Á Sơ. Nhưng mà...Chi tiền cho quân lương cũng phải mất con số khổng lồ, hưởng chi lại rút hết bạc về, chỉ e hiện tại tài sản của Dương gia sắp cạn kiệt, cho nên mới phải ngừng kinh doanh để gom góp bạc. Lão gia tử không biết bây giờ thế nào rồi? Có còn đau khổ như ba năm về trước nữa hay không?

“Phấn Hồng, xin các vị sư phục tống ca suốt đêm, giúp ta mau chóng chế tạo ra bộ trang sức đó, lấy một ít ngân phiếu đi đường, chuẩn bị sẵn xe ngựa, sáng sớm mai chúng ta sẽ lên đường tới Vô Vân sơn trang chúc mừng, lần này chúng ta đi xa một chuyến, người liệu mà ăn nói cho khéo.” Sau đó đưa Thông Nhi tới Dương gia, cho dù lão gia tử có không thích nàng, hận nàng, thấy nàng thì chỉ muốn đuổi đi, nhưng đối với bọn họ sự xuất hiện của Thông Nhi cũng là một niềm an ủi rất lớn. Đây cũng là việc nàng phải làm.

“Tiểu thư...” Tử Vân kinh ngạc, tiểu thư muốn trở về kinh thành ư? Nhưng chẳng phải tiểu thư không thích kinh thành đó sao?

“Dạ” Phấn Hồng vui vẻ đi ra ngoài.

“Hồng Tham, người ra phố mua cho ta ít đồ dùng hằng ngày” Vốn dĩ nàng không muốn lại trở về kinh thành, nhưng vì Dương Á Sơ, nhất định nàng phải về một chuyến.

“Vâng” Hồng Tham cũng đi ra ngoài.

Lộ Tuy Tâm cúi đầu, cuối cùng vẫn không có cách nào tránh được! Có phải kinh thành đã tạo nên ảnh hưởng tới cuộc sống của nàng hay không?

“Mẹ” Thiên Bình lau khô mặt và tay cho Thông Nhi, đưa Thông Nhi cho Lộ Tuy Tâm như dâng tặng một vật quý báu.

“Tiểu thư...” Tử Vân định nói gì đó nhưng lại không biết nói ra sao.

Ôm lấy Thông Nhi, Lộ Tuy Tâm cẩn thận đánh giá ngũ quan của Thông Nhi, giống Dương Á Sơ tới bảy phần, còn lại ba phần là giống nàng, gặp Thông Nhi, không biết lão gia tử sẽ có cảm nghĩ gì đây? Mà không biết quyết định lần này là đúng hay sai nữa? Trong lòng nàng cảm thấy thật hỗn loạn.

“Thông Nhi...” Ôm chặt đẩy đứa bé, giữa lòng mây Lộ Tuy Tâm lộ ra vẻ lo âu.

“Mẹ, mẹ sao thế? Thông Nhi rất ngoan mà” Tiếng trẻ con mềm mại khiến lòng Lộ Tuy Tâm cảm thấy ấm áp. Cho dù làm sao đi chăng nữa, chỉ ít nàng vẫn còn có Thông Nhi. Con đường phía trước có gian nan nàng cũng không sợ. Nghĩ tới đây, nàng ngẩng đầu nhìn Thông Nhi: “Mẹ đưa Thông Nhi đi làm khách có được không?”

“Làm khách ạ?” Khuôn mặt tuần tú tròn trịa càng làm cho người khác yêu mến. Trong đôi mắt đen biểu lộ thắc mắc khiến Lộ Tuy Tâm mỉm cười.

“Đúng vậy, mẹ đưa Thông Nhi đi ngắm tỷ tỷ xinh đẹp làm tân nương tử, sau đó đưa Thông Nhi thăm ông nội và bác cả, có được không?”

“Dạ” Nghe xong Lộ Tuy Tâm giải thích, Thông Nhi cũng biết rằng cậu bé có cha, tại sao cha lại không ở đây. Bây giờ nghe thấy được đi thăm ông nội, khuôn mặt nhỏ nhắn hiện lên sự mong đợi.

Lộ Tuy Tâm ôm Thông Nhi vào lòng, không biết mọi người ở Vô Vân sơn trang nhìn thấy nàng sẽ có phản ứng thế nào?

Mà đến lúc đó lão gia tử nhìn thấy nàng sẽ có phản ứng ra sao?

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 109: Tuyệt Và Sơ Gặp Nhau

Dương Á Sơ không biết hắn đã đi bao lâu, cũng không biết hiện giờ đang ở chỗ nào. Mặt trời lên rồi lại lặn, hắn cứ phiêu bạt khắp nơi không ngừng nghỉ...

Mà sự xuất hiện của hắn cũng khiến người đi đường tránh xa hắn ra! Người này ban ngày ban mặt vác một cỗ quan tài trên đường, kì lạ quá phải không? Dù có vội vã thế nào cũng không nên mang theo cỗ quan tài chứ? Hơn nữa...trời ạ, cỗ quan tài đó hắn còn vác trên vai, người này khẳng định có võ công rất cao cường. Dĩ nhiên người đi đường không dám tới gần gần.

“Cút ra...cút ra cho lão tử...” Đúng lúc đó, một con ngựa lao nhanh tới...

“A...”

Người trên đường nhìn lại, chỉ thấy người trên ngựa vung roi lên kiêu ngạo phi tới, người trên đường đều tự động tản ra chạy thoát thân, kẻ buôn bán cũng thu dọn toàn bộ hàng hóa lại.

Sao đó đều lo lắng nhìn người vẫn chậm chậm bước đi như chưa hề nghe thấy tiếng vó ngựa thúc giục...

Nhìn đến người trên ngựa thì đều cảm thấy đáng tiếc trong lòng, người đó là Liên Thiên Phách, võ công cao cường, ngay tới quan phủ cũng phải e dè mà nhượng bộ hắn. Nghe nói xuất thân từ võ lâm thế gia.

Mọi người đều nhắm mắt lại không đành lòng mà nhìn con ngựa kia đạp lên người đó, không, là đạp lên cổ quan tài.

Sau đó trừ một tiếng kêu thảm thiết vang lên còn lại không ai thấy rõ chuyện gì xảy ra, đợi tới khi mọi người tập trung nhìn vào tiếng kêu đó.

Người trên mặt đất quẫn quại ôm lấy chân kêu lên bi thảm, ngựa cũng đã ngã trên đường, miệng sùi bọt mép.

Việc này...

Ngay sau đó, người đứng gần Dương Á Sơ nhất không khỏi lui về phía sau vài chục bước. Võ công của người này còn giỏi hơn nhiều so với Thiên Phách.

“Đại thiếu gia...Người...Người đứng lại cho ta.” Tuy rằng tên theo hầu rất sợ những vẫn phải làm tròn phận sự quát mắng người vẫn đang ở phía trước không quay đầu lại, thật khó hiểu hẳn làm cách nào mà đánh ngã cả thiếu gia và ngựa. Chỗ này chỉ có hãn, hãn cũng không giở trò ma quỷ gì, người ở đây càng không dám động tới thiếu gia.

“Ôi...Tới đây...tới đây...tìm đại phu...còn...còn có...giết kẻ đó cho ta”

Liên Thiên Phách ôm lấy bàn chân bị ngựa giẫm lên, hung bạo chỉ vào người phía trước mà quát. Mặc kệ hẳn có giở trò ma quỷ gì hay không, kẻ đó vác theo cổ quan tài đã nói lên là muốn chết rồi. Đụng vào hẳn chỉ có xúi quẩy.

“Dạ...” Người theo hầu cũng chỉ biết nghe lời đi tới phía trước.

Có điều...căn bản mọi người chưa tới được gần hẳn thì đã bị đánh bay nằm rạp trên mặt đất.

“Người...” Nhìn đám hạ nhân trên mặt đất, Liên Thiên Phách hoảng sợ tới mức quên cả cái chân đang đau, lấy tay chỉ vào người kia “Người là ai? Dám chọc tới Liên gia”

Mọi người xung quanh nghe thấy chữ Liên gia thì đều hướng mắt về phía người khiến người ta không dám nhìn thẳng. Liên gia là võ lâm thế gia, tuy rằng võ công của Liên Thiên Phách không cao nhưng Liên gia có nhiều cao thủ trên giang hồ. Nghe nói Liên lão gia rất thương yêu Liên Thiên Phách. Chứ không hẳn nào dám xưng hùng xưng bá ở vùng này như thế.

Mà bóng người phía trước vẫn tiếp tục đi coi như không nghe thấy.

“Đại...Đại thiếu gia. Chúng ta về trước có được không. Với võ công của hãn, chúng ta đều không phải đối thủ!” Hạ nhân nâng Liên Thiên Phách dậy rồi nói bên tai hãn.

Liên Thiên Phách vùng ra, trong đôi mắt xé lộ ra vẻ hung ác “Còn không mau đi lấy kiệu cho bản công tử?”

“Dạ...dạ..”

Một đám phu kiệu lập tức chạy về phía Liên Thiên Phách, nhanh chóng rời khỏi con đường, khẳng định Liên đại thiếu gia quay về cầu tiếp viện. Chờ chút nữa sẽ có một trận tranh đấu, bọn họ cũng không muốn gặp tai họa. Nhưng mà...đều đồng tình nhìn nam nhân kì lạ kia. Thầm nghĩ, cho dù võ công của người có cao tới đâu cũng không đánh lại được người Liên gia, đành phó mặc cho số phận thôi. Chưa tới một khắc sau đó, trên đường trở nên vắng vẻ. Chỉ còn lại Dương Á Sơ đơn độc bước đi...

“Chính là hãn...Cha, là kẻ đó làm con bị thương, còn giết ngựa của cha nữa.” Quả nhiên chốc lát sau Liên Thiên Phách đã đưa thêm người tới, còn có cả Liên lão gia. Đám người chặn đường đi của Dương Á Sơ lại.

Liên lão gia híp mắt nhìn nam nhân phía trước, tóc rũ xuống nên không nhìn thấy rõ khuôn mặt của hắn, nhưng có thể nhận ra tuổi còn trẻ, khí thế toát ra từ trên người hắn khiến ông thầm giật mình, võ công của người này cực cao. Ông có nghe nói gần đây trên chốn giang hồ xuất hiện một vị thiếu niên võ công cao cường, phải chăng chính là hắn?

Cúi đầu xuống “Xin hỏi tôn giá thuộc môn phái nào?” Không biết rõ ràng thân phận thì không bao giờ ông coi thường người đó. Nếu không có bản lĩnh thì hắn đâu có dám không coi ai ra gì như vậy. Vì vậy ông lễ độ hỏi.

(Tôn giá: Một cách xưng hô tôn trọng người đối diện)

“Cút đi” Môi Dương Á Sơ nhẹ nhàng phun ra hai chữ, mang theo sát khí vô cùng.

Liên lão gia kinh ngạc “Các hạ..” Không chờ ông nói xong, Liên lão gia đã nhanh chóng xoay người lại tránh được một đạo kinh phong suýt chút nữa trúng vào chỗ hiểm. Trong lòng hoảng hốt, nội lực thật mạnh.

“Công tử...” Liên lão gia muốn nói gì đó thì lại đỡ lấy một chưởng, nhưng thân thể người trước mắt vẫn không hề di chuyển.

Liên lão gia cố tách ra để tạo khoảng cách. Mặt Dương Á Sơ không đổi sắc bước qua, lúc này một trận gió thổi tới, thổi bay tóc hắn, Liên lão gia mở to mắt...Gương...gương mặt này rất quen. Là ai? Trong chốc lát không nhớ ra được.

Chỉ biết mở mắt trừng trừng nhìn hắn đi tới nhắc cổ quan tài lên.

“Cha” Liên Thiên Phách cũng nuốt nước bọt biểu hiện kinh hãi, võ công của hắn ta thật cao cường.

“Câm miệng” Là ai? Gương mặt đó rất quen! A..Như đã nhớ ra cái gì đó, cầm rút xuống, hắt...chẳng phải hắt đã chết rồi sao? Kẻ xưa kia đã khiến giang hồ phải chấn động đây ư? Hay...hay là người có hình dáng giống hắt? Cũng có thể, thế gian này không thiếu những điều lạ, hơn nữa giang hồ đệ nhất công tử không thể thành ra như vậy được. Xem ra ông đã suy nghĩ nhiều rồi. Chỉ người giống người mà thôi. Có điều không biết võ công của người này xuất phát từ môn phái nào?

...

Tờ mờ sáng, trước sân đã có một cỗ xe ngựa màu đen đợi sẵn. Người coi ngựa là một nam tử thật thà chất phác. Là đánh xe cẩn thận nhất trong huyện Ly Thủy mà Phấn Hồng thuê riêng.

Tử Vân và Hồng Tham đem bọc y phục lên xe ngựa, đánh xe vội vã xuống xe giúp đỡ, sau đó đi về phía lộ tùy tâm cúi người chào: “Tiểu nhân tham kiến phu nhân”

Hôm qua vị phu nhân này thuê xe ngựa của hắt, nói là muốn đi tới huyện Tây Xa, hơn nữa còn trả gấp đôi bạc, đương nhiên hắt muốn kiếm nhiều bạc, tuy rằng huyện Tây Xa cách rất xa nơi này nhưng khi trở về sẽ có thể kiếm được đủ bạc dùng trong một năm.

“Không cần đa lễ, dọc đường không nên nóng vội, từ từ sẽ bớt ngại!” Lộ Tùy Tâm mỉm cười, nhàn nhạt nói. Thông Nhi trong lòng vẫn còn đang ngủ.

“Dạ, tiểu nhân biết rồi”

“Tiểu thư, đưa Thông Nhi cho ta bế!” Hồng Tham đứng trên xe ngựa đưa tay về phía Lộ Tùy Tâm.

“Không cần đâu, để ta bế cũng được.” Đờ phải đánh thức nó dậy, dẫm lên cái ghế thấp, vươn tay về phía Phấn Hồng.

“Được, nào”

Phấn Hồng khóa cửa, vội vàng đỡ lấy Lộ Tuy Tâm.

Mấy người ngồi ổn định trong xe ngựa, nhẹ nhàng để đứa bé trong lòng lên trên ghế mềm, đắp chăn mỏng cho Thông Nhi.

“Khởi hành thôi!” Nàng lại phải bước vào cuộc sống này...

...

Trong quán trọ, Nam Cung Tuyệt thấy cỗ xe ngựa vừa đi thì khoe miệng cười nhạt, rồi cuộc nàng cũng quyết định đi. Dọc đường đi chỗ nào cũng có tiêu cục của dượng trang và Hoàng gia, hơn nữa còn có Phấn Hồng với Hồng Tham bên cạnh, vấn đề an toàn không cần phải nói tới. Hiện giờ hẳn phải tới dượng cốc trước các nàng.

Lấy một thỏi bạc từ trong ngực ra đặt lên quầy bàn chủ quán trọ, đợi tới khi chủ quán lấy lại tinh thần thì bóng người đã đi khuất.

“Đúng là người kỳ quái” Chủ quán trọ lẩm bẩm nói. Tới ở vài ngày như thường lệ, ban ngày ban đêm cũng đều ở khách trọ.

Đi được một ngày đường, nhìn lên sắc trời, xem chừng sắp mưa, nên đi tìm chỗ nghỉ chân được rồi. Hơn nữa hẳn đã đi với thời gian nhanh gấp đôi so với các nàng, đến mai là tới dượng cốc, mà các nàng nhanh nhất cũng phải mất bốn ngày mới tới dượng Tây xa. Nghĩ đến đây Nam Cung Tuyệt đi vào bên trong huyện tìm chỗ trọ.

Một quán trọ bình dân cũng không lớn lắm nhưng rất thanh nhã, Nam Cung Tuyệt đi vào trong.

“Quan khách, mời ngài vào, ngài muốn ở trọ hay dùng bữa?” Một tiểu nhị hất chiếc khăn vải màu trắng lên vai, cung kính hỏi.

“Cho một căn phòng thượng hạng, làm vài món khác nhau lên” Nam Cung Tuyệt vừa đi vừa căn dặn, đi tới một góc tối trong đại sảnh ngồi vào bàn trống.

“Dạ” Tiểu nhị nhanh nhẹn tiến lên lau lau bàn và ghế một lần.

Nam Cung Tuyệt ngồi xuống, uống chút trà do tiểu nhị đưa lên...

Trên đời này truyền đi nhanh nhất là cái gì? Là bát quái, họ luôn làm việc mau lẹ, tốc độ truyền tin nhanh nhất. Đừng tưởng rằng bàn tán chỉ là chuyện của nữ nhân, nam nhân càng mưu cầu danh lợi càng giỏi bàn luận..

“Chủ quá, đem món ăn ngon nhất, rượu ngon nhất lên đây, nhanh nhanh một chút” Bốn người đi vào, thấp bé khác nhau, nhưng những người nhanh nhậy nhìn là biết bốn người đó là nhân sĩ giang hồ.

“A, quan khách xin chờ một lát, sẽ mang ra ngay lập tức” Chủ quán trọ thấy mấy người đi vào thì vội vã tự mình sai tiểu nhị ra phục vụ, đặc tội với thần tài thì được nhưng chớ đặc tội với tiểu nhân, vừa nhìn họ là đã biết tốt nhất không nên đụng vào kẻ rước họa.

“Đại ca, ha ha, lần này Liên lão đầu lại đen cả mặt cơ đấy” Người đang nói là một gã có vẻ mặt đặc ý, nhưng dáng người có vẻ hơi thấp.

“Võ công của tên Liên Thiên Phách thì kém cỏi, còn luôn ý vào cái danh của Liên lão gia và gia thế địa vị” Nam nhân mang vẻ mặt khinh thường nói ra có phần bất mãn.

“Quan khách, thức ăn đã tới đây, mời các vị từ từ dùng bữa” Tiểu nhị cẩn thận đặt thức ăn lên bàn.

“Còn nói đánh nhau với một người chết, người không biết chừng đã nát vụn xương cốt lại bị lấy ra để bịa chuyện, Liên lão đầu đúng là không biết xấu hổ”

“Còn giang hồ đệ nhất công tử đó...trong thiên hạ này ai chẳng biết đó là Dương Á Sơ...”

“Người nói gì?” Nam Cung Tuyệt túm lấy vạt áo của người đang nói, toàn thân căng ra nhìn người kia.

“Người...”

“Người là ai? Mau thả đại ca ra” Ba người kia thấy đột nhiên có một nam nhân vụt qua túm lấy y phục của đại ca. Trong lòng khiếp sợ nhìn nam nhân trước mắt.

Cả người mặc bộ cẩm y màu trắng, nam nhân có ngũ quan tuấn mỹ.

“Nói...” Vốn dĩ Nam Cung Tuyệt đang ngồi trong một góc nhưng nghe thấy có người nhắc tới giang hồ đệ nhất công tử thì toàn thân hấn chột cứng đờ lại, là hấn ta ư? Á Sơ xuất hiện sao?

“Nói...nói gì?” Nam tử lắp bắp, hấn còn chưa kịp phản ứng gì thì đã bị túm lấy rồi, khỏi cần nghĩ cũng biết võ công của hấn không bằng nam nhân trước mắt, cố gắng nhớ lại, vừa rồi hấn nói cái gì nhỉ? Hấn nói gì đó, nhưng hấn chỉ nhắc tới giang hồ đệ nhất công tử...hả? Không...không thể nào. Người này lại vừa khéo là bằng hữu của giang hồ đệ nhất công tử?

“Công tử, ngài muốn hỏi gì? Trước tiên thả đại ca ta ra đã” Nam tử bình tĩnh nhã nhặn chưa từng nói lời nào trước đó nhìn thẳng vào nam cung tuyệt.

Nam Cung Tuyệt bỏ vạt áo trong tay ra “Nói mau...” Hiện giờ ở trong lòng hấn đang ôm hy vọng nhưng lại sợ thất vọng...

“Ta thay đại ca xin lỗi vì đã mạo phạm tới bằng hữu của công tử” kẻ sáng suốt đều nhìn ra võ công của nam nhân này ngay cả bốn huynh đệ bọn họ hợp sức lại cũng không phải là đối thủ, vì thế vẫn nên lễ độ là được rồi.

“Không phải...các người vừa nói gì? Liên lão đầu là ai? Còn nữa tại sao lại nhắc tới giang hồ đệ nhất công tử?” Hai tay Nam Cung Tuyệt đặt ở đằng sau có hơi run rẩy.

Bốn người nhìn nhau, cuối cùng là do vị nam tử bình tĩnh trả lời: “Liên lão đầu là Liên lão gia ở tại huyện Ninh Nguyệt, ba ngày trước Liên lão gia gặp một đối thủ ngay cả một chiêu ông ta cũng không tiếp được, sau đó ông ấy nói nhìn thấy khuôn mặt người đó rất giống giang hồ đệ nhất công tử..” Nam tử còn chưa nói xong thì Nam Cung Tuyệt đã phi thân biến mất.

Huyện Ninh Nguyệt, Nam Cung Tuyệt dùng khinh công ra sức phóng đi.

Mây đen dày đặc, mưa bụi nhẹ nhàng rơi xuống, trong màn mưa có một bóng người di chuyển nhanh chóng, lướt đi tựa như một cơn gió...

Trong lòng Nam Cung Tuyệt nóng như lửa đốt. Là Á Sơ ư? Thật sự Á Sơ đã xuất hiện sao?

Tròn ba canh giờ sau Nam Cung Tuyệt đã tới Liên gia tại huyện Ninh Nguyệt.

“Nam Cung công tử đại giá...” Liên lão gia còn chưa chào hỏi xong thì Nam Cung Tuyệt đã ngăn lại: “Ông gặp người giống thiên hạ đệ nhất công tử khi nào? Trên người hắn có điểm gì đặc trưng? Tại sao lại nói giống nhau?” Nam Cung Tuyệt vội vàng hỏi.

Việc này...Liên lão gia kinh ngạc thờ hồn hển.

“Nói mau” Y phục trên người Nam Cung Tuyệt vẫn còn ẩm ướt.

Trên mặt Liên lão gia cười khố: “Tuổi tác, hình dáng người đó đều rất giống Dương công tử, nhưng...”

“Nhưng gì?” Nam Cung Tuyệt gấp gáp hỏi.

“Nhưng đầu tóc vị công tử này rối tung, cho nên lão nhân vẫn chưa nhìn kỹ khuôn mặt của hã, là do lúc đó có một trận gió thổi tới nên mới nhìn thấy...có tám phần là giống Dương công tử.”

Là Á Sơ xuất hiện sao? Hã ta không chết? Hã chỉ biết hã ta sẽ không chết. Nam Cung Tuyệt mở to mắt, trên mặt có vui mừng như điên “Hã đi về hướng nào?”

“Cái đó...lão nhân cũng không biết, người nọ vác theo một cỗ quan tài, chắc người thân của hã đã chết” Liên lão gia vội vàng trả lời. Trong đầu thầm nghĩ, người trên giang hồ đều nói ba vị thiếu chủ được cốc, giang hồ đệ nhất công tử và thiếu bảo chủ của Hoàng gia bảo là huynh đệ kết nghĩa, xem ra quả thật là như vậy. Một kẻ cực giống cũng đủ khiến Nam Cung công tử tự mình tới đây để hỏi bằng được.

“Cái gì? Một cỗ quan tài?” Nam Cung Tuyệt nói to hơn.

Liên lão gia hoảng sợ lùi về phía sau một nước: “Phải...là..là quan tài”

“Ông chứng kiến ở đâu?” Nam Cung Tuyệt cố gắng hạ giọng nói. Huyện Ninh Nguyệt kề sát với huyện Cửu Định, chỉ cách huyện Ly Thủy có hai trăm dặm, tới Quận Đạo rồi sẽ tới trấn Lữ Gia.

Liên lão gia thấy bóng người biến mất như chưa từng đến, mở to mắt nhìn, đây...đây là tình huống gì thế này?

...

Bảo An đường tại huyện Ninh Nguyệt.

Nam Cung Tuyệt cầm miếng ngọc bội trong tay thì càng thêm gấp gáp “Phát lệnh của ta xuống dưới, thông báo cho các được trang phái người ra ngoài thăm dò, ta muốn biết một nam tử mang theo một cỗ quan tài đi về hướng nào? Nếu tra ra thì nhanh chóng báo cho ta biết”

Người quản lý Bảo An đường vừa nhìn thấy ngọc bội thì đã kinh hãi
“Tại hạ tham kiến Thiếu cốc chủ”

“Mau.” Á Sơ, là người sao? Nam Cung Tuyệt thu hồi ngọc bội. Trong lòng vô cùng kinh ngạc.

“Tuân lệnh”

...

Chưa tới hai khắc sau đã có người dò la ra: “Khởi bẩm Thiếu cốc chủ, người đó đi tới Quán Đạo, gần Quán Đạo là trấn Lữ Gia”

...

“Trấn Lữ Gia có hiệu thuốc Thái Khang”

“Nói mọi người đi tìm một nam tử mang theo cổ quan tài bên người. Mau” Nam Cung Tuyệt cũng lo lắng sai bảo quản lý hiệu thuốc Thái Khang.

...

“Thiếu cốc chủ, nghe nói có một người giống thế xuất hiện ở vùng ngoại ô, nhưng vẫn chưa đi vào” Đám người được phái đi lần lượt trở về.

Không vào thành? Ngoại ô?

Bóng dáng Nam Cung Tuyệt lại biến mất lần thứ hai.

Vùng ngoại ô cách trấn Lữ Gia mười dặm, nơi đây có những cây trúc lớn, ở đoạn cuối của con đường đá cuội, một nam tử đứng yên trên rìa đường, bạch y dài trên người đã bám đầy bụi, bên trên còn có vết máu mờ mờ, tóc đen rối tung che đi khuôn mặt khiến người ta không nhìn rõ, thân thể gầy gò giống như những cây trúc bên cạnh hẳn.

Là hãn sao? Là Á Sơ?

“Á Sơ?” Nam Cung Tuyệt kêu nhẹ lên, nhưng người phía trước vẫn như không hề nghe thấy, chỉ yên lặng vuốt lên mặt quan tài.

“Dương Á Sơ?” Nam Cung Tuyệt lại cất giọng cao hơn, chăm chú nhìn vào người trước mắt, gọi.

Vẫn không có phản ứng? Chẳng lẽ không phải hãn? Nam Cung Tuyệt vung tay lên phi thân về phía người nọ. Không...hãn không tin, hãn muốn nhìn rõ xem người kia có phải Dương Á Sơ hay không. Bỗng dưng một tiếng hét vang lên như sấm dội, thân thể Nam Cung Tuyệt dùng một tốc độ nhanh nhất đánh về phía người vẫn vuốt ve quan tài mà chưa từng phản ứng với lời của hãn, nhưng...hãn ta căn bản không di chuyển. Như không hề phát hiện ra, Nam Cung Tuyệt đánh một chưởng phong lên trên mặt hãn.

Chưởng phong thổi hết mái tóc đen của hãn làm lộ ra khuôn mặt tái nhợt khiến người khác nhìn thấy phải đau lòng. Nam Cung Tuyệt mừng như điên tới mức không đứng vững, lùi về phía sau vài chục bước rồi ổn định lại thân thể.

Là hãn! Là Dương Á Sơ!

Âm thanh khô khốc vang lên: “Á Sơ, ta là Tuyệt, Nam Cung Tuyệt đây”

Dương Á Sơ khẽ ngẩng đầu lên nhìn về phía Nam Cung Tuyệt “Người nhận nhầm người rồi” Hãn muốn đi theo nương tử...

“Không...không đúng, ra sẽ không nhận nhầm người” Nam Cung Tuyệt phi thân lên, một tay đặt trên mạch đập của Dương Á Sơ, hơi nhú mày lại, nội thương rất nặng, hơn nữa trên người hãn hãn là còn có ngoại thương, nhưng nội lực rất thâm hậu. Việc này...từ lúc nào nội lực của Dương Á Sơ lại cao như thế?

Dương Á Sơ phất tay, Nam Cung Tuyệt bay ra ngoài, mở to hai mắt nhìn: “Á Sơ..”

“Người nhận nhầm người rồi” Nếu như không hy vọng thì có phải sẽ không tuyệt vọng lần nữa hay không? Hắn không muốn bọn họ lại khổ sở vì hắn lần nữa.

Vận khí, cổ quan tài nhẹ mà vững vàng trên vai hắn, đi thẳng tới nơi sâu nhất của con đường.

“Dương Á Sơ, người không cần nương tử của người sao?” Nam Cung Tuyệt nổi giận nghiêm nghị nói với bóng người lạnh lùng.

Vui mừng khi thấy thân ảnh đó hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn đi lên phía trước.

“Uông Tuy Tâm, người ta nói chính là Uông Tuy Tâm, người đã quên nàng rồi sao?” Nam Cung Tuyệt lại hô to.

Dương Á Sơ dừng lại.

Nam Cung Tuyệt chậm rãi đi từng bước lên phía trước “Người có biết nàng đã phải chịu bao nhiêu khổ cực không? Người có biết nàng vẫn một mực chờ người hay không?” Ánh mắt gắt gao nhìn như muốn xuyên thành một lỗ thủng trên người hắn.

Dương Á Sơ từ từ mở mắt ra, rồi lại nhắm vào, Tuyệt nói gì vậy? Hắn đang nói cái gì?

“..Cái gì?” Âm thanh khô khốc phát ra từ miệng Dương Á Sơ, giọng khản đặc lại.

“Uông Tuy Tâm, nàng đang đợi người, nàng vẫn luôn luôn chờ đợi người” Nam Cung Tuyệt ra sức hét lên.

Phút chốc Dương Á Sơ xoay người lại, lần này đối lại là hăn nhìn chăm chăm Nam Cung Tuyệt “Người nói gì? Nương tử của ta không chết?”

Nam Cung Tuyệt nhìn cổ quan tài trong tay hăn thì ánh mắt lộ vẻ khó tin “Người...”

Cổ quan tài trên vai bị hất ra thật mạnh, thân thể Dương Á Sơ bay nhanh tới, túm chặt lấy áo Nam Cung Tuyệt “Người nói gì? Nương tử của ta không chết sao?”

Rốt cuộc Nam Cung Tuyệt cũng hiểu, cúi mắt xuống, nhẹ nhàng thở dài, đều là vì si tình...

“Người nói đi, nương tử của ta không chết phải không? Là Ngân Lưu Nhân gạt ta có đúng không?” Lực đạo trong tay khiến Nam Cung Tuyệt nhú chặt mày lại.

“Trước...trước tiên buông ta đã” Từ khi nào nội lực của Dương Á Sơ lại lợi hại như vậy?

“Không...người nói cho ta biết trước, nương tử của ta không chết phải không?” Lúc này Dương Á Sơ không muốn nghe bất cứ lời nào khác, hăn chỉ muốn nghe hăn ta nói nương tử không chết...

“Đúng...nàng không chết...người buông ra đã” Nếu không hăn sẽ chết mất, tay hăn trật khớp rồi.

“Thật không?” Phút chốc trong đáy mắt Dương Á Sơ lóe lên tia sáng, cẩn thận hỏi.

“Là thật, buông ra” Nếu không buông chắc tay hăn sẽ bị hăn ta phế mất.

“Dương Á Sơ, tay của ta sắp đứt rồi, người cứ để ta như vậy mãi sao?” Nam Cung Tuyệt dùng nội lực hét lên bên tai Dương Á Sơ.

Dương Á Sơ bình tĩnh, lập tức bỏ tay ra, thấy bộ dạng suy sụp của Nam Cung Tuyệt thì tiến lên giúp hắn đứng dậy “Người gạt ta đúng không?”

“Nàng không chết” Trong lòng Nam Cung Tuyệt không thể nói rõ cảm xúc này là gì. Chua xót, có chút đau đớn âm ỷ. Đời này hắn với nàng không có duyên.

Cúi mắt xuống che giấu những đợt sóng ngầm trong lòng, quan sát Dương Á Sơ trước mắt, thầm than nhẹ một tiếng, vậy cũng tốt. Ít nhất không phải tất cả mọi người đều đau khổ.

“Nàng ở đâu? Tuyệt, nương tử của ta bây giờ đang ở đâu?” Dương Á Sơ lại kích động muốn túm lấy Nam Cung Tuyệt.

“Dừng lại” Nam Cung Tuyệt rống lên.

“Nàng không chết, chúng ta đi tới trấn Lữ Gia trước, để ta chữa trị vết thương của kẻ người không ra người quý không ra quý là người đã” Nếu đổi lại là người khác chịu nội thương như hắn thì bất luận là ai cũng không chịu nổi.

“Không thể được, ta muốn đi gặp nương tử nhà ta trước” Dương Á Sơ kéo Nam Cung Tuyệt chạy vội ra bên ngoài.

“Dương Á Sơ” Nam Cung Tuyệt phát hiện Dương Á Sơ bây giờ đang trở thành một kẻ điên cuồng, lấy ngón châm trong tay ra chọc vào động mạch của Dương Á Sơ. Nhìn người từ từ ngất đi thì thầm thở dài một hơi.

Hiệu thuốc Thái Khang ở trấn Lữ Gia

“Thiếu cốc chủ, đây là thuốc” quản lý tự mình bưng bát thuốc lên.

Nam Cung Tuyệt nhìn vết thương đã được bôi thuốc, lại lấy ngón châm trên người hắn ra...Người trên giường từ từ mở mắt, bật người dậy cực

nhanh, thấy Nam Cung Tuyệt bên cạnh thì mở to mắt nhìn...Không phải hẳn năm mơ sao? Hẳn thật sự đã gặp Tuyệt? Hơn nữa...hơn nữa nương tử không chết?

“Tuyệt, ta...”

“Uống chén thuốc này đã, nếu không đừng hy vọng ta nói cho người biết bây giờ nàng đang ở đâu” Nam Cung Tuyệt thu hồi ngân châm, lúc xoay người, trong mắt chợt hiện lên đau khổ và kiên quyết, từ giờ trở đi, đối với hẳn mà nói nàng chỉ là thê tử của Dương Á Sơ.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 110: Xa Cách Tương Phùng

Dương Á Sơ đoạt nhanh lấy chén thuốc, uống một hơi cạn sạch: “Tuyệt, nương tử của ta...” Hiện giờ nương tử của hắn ở đâu?

“Mặc y phục vào trước đã, y phục này là ta sai người mua tới.” Nam Cung Tuyệt lẳng lẳng ngồi, dường như ánh mắt đang nhìn chăm chăm vào chén trà trong tay, thật ra bây giờ hắn không nhìn thấy bất cứ thứ gì, trong lòng hắn rất đau.

Dương Á Sơ nghe lời như một đứa trẻ, mặc y phục vào thật nhanh, “Tuyệt..”

“Tóc..” Nàng mà gặp hắn nhất định sẽ rất vui mừng. Cũng được, nàng và Dương Á Sơ hạnh phúc là tốt rồi. Không biết tâm trạng của Ngạo lúc đó có giống hắn không? Chắc cũng sẽ kinh ngạc lắm. Còn nàng...

Hai bóng người bay nhanh như khói mây mờ mịt, mặc dù Dương Á Sơ bị nội thương nhưng nội lực vẫn cao hơn nhiều so với Nam Cung Tuyệt, cho nên lúc này hắn và Nam Cung Tuyệt tiếp tục dùng hết sức lực để lao đi.

Nam Cung Tuyệt quan sát Dương Á Sơ, mái tóc đen dùng ngọc trâm để búi trông rất có sức sống, lộ ra khuôn mặt tinh tế như trong tranh, ngũ quan tuấn tú, sắc mặt hơi tái và gầy. Nhưng tròng mắt đen lại phát ra thứ tia sáng lóa mắt. Nơi ấy có niềm vui, lo lắng, chờ đợi, day dứt, hạnh phúc... đủ loại cảm xúc pha trộn vào nhau.

Hắn cũng chưa nói nàng là do bọn họ cứu ra, bởi căn bản không có cơ hội để nói, hắn ta chỉ nghĩ tới một điều duy nhất là được gặp nàng.

Với khinh công của hai người họ thì chỉ cần hai ngày là tới huyện Tây Xa, huống hồ với tình hình Dương Á Sơ hiện tại chỉ e hắn còn muốn chạy ban đêm nữa, trong mắt Nam Cung Tuyệt lóe lên tia giễu cợt, ai bảo hắn ta không nghe hết lời hắn nói kia chứ? Cho dù tới huyện Tây Xa thì cũng phải chờ. Xe ngựa của các nàng tối thiểu cũng phải mất hai ngày nữa mới tới đó.

Hắn có thể đoán trước người trong Vô Vân sơn trang mà nhìn thấy Á Sơ thì nhất định sẽ vui mừng khôn xiết.

Giờ khắc này, cỗ xe ngựa chở Lộ Tuy Tâm đang đi trên đường một cách chậm chạp.

Bên trong xe ngựa

“Mẹ, còn phải mất bao lâu nữa ạ?” Thông Nhi ngồi dậy từ trên ghế tựa, ôm Lộ Tuy Tâm từ đằng sau. Con mắt lim dim mơ màng đang trong tình trạng nửa tỉnh nửa mê.

Tử Vân vén tấm màn lên “Bình Phục ca, còn bao lâu nữa mới tới thành trấn?”

Bình Phục ngồi bên ngoài đánh xe nghe thấy thế thì trả lời: “Còn mười dặm nữa” Giờ đang ở ngoại ô phía nam.

“Thông Nhi, ra đây dì Vân ôm nào, chờ một lát nữa thôi là có thể nghỉ ngơi dùng bữa rồi” Tử Vân đưa tay đón lấy Thông Nhi đang ôm Lộ Tuy Tâm.

Thông Nhi trề môi ra: “Con muốn mẹ ôm cơ” Cậu bé rất thích dính với mẹ.

“Hừ, tiểu thư, Thông Nhi cần có mỗi người thôi, không thèm chúng ta nữa rồi” Hồng Tham là người hay đùa Thông Nhi nhất, đương nhiên nàng hiểu, Thông Nhi rất lạnh lợi, chỉ cần tiểu thư bận thì nàng đều dẫn nó ra ngoài chơi, nó phải bám lấy nàng chứ.

Nhưng...Hừ...Chỉ cần có tiểu thư thì ai cũng không kéo ra được, chỉ biết dính lấy mẹ.

Lộ Tuy Tâm khẽ cười thành tiếng, “Thông Nhi, dì Tham không vui rồi kìa”

Thông Nhi len lén nhìn Hồng Tham đang giả bộ giận dữ, rồi lại len lén nhìn sang Lộ Tuy Tâm. Về mặt trở nên bối rối rồi cuối cùng vươn tay ra về phía Hồng Tham, “Dì Tham ôm” Tuy rằng cậu bé rất muốn ở bên mẹ nhưng dì Tham mà không vui thì mẹ sẽ trách móc cậu bé...

“Ha ha, thế mới ngoan chứ” Hồng Tham đắc ý nhìn về phía Tử Vân đang nhú mày, nàng ta không dụ được Thông Nhi mà.

Bình thường trong ba người các nàng thì Phấn Hồng đi chợ nấu cơm, Tử Vân quét dọn giặt quần áo, còn nàng phụ trách đưa Thông Nhi đi chơi, cho nên trừ Lộ Tuy Tâm ra cũng chỉ có nàng là nhiều thời gian bên cạnh cậu bé nhất.

Trong mắt Lộ Tuy Tâm hé ra ý cười, vén màn nhìn ra ngoài cửa sổ. Dọc đường đi xe ngựa kéo dài thời gian có thể nói giống như đang tản bộ, đi sớm ngủ muộn, hơn nữa còn ăn uống, thời gian đi trên đường cũng chỉ được mấy tiếng.

Giờ cũng mới đi được một phần ba chặng đường, mừng tám Linh nhi thành thân, hôm nay là mừng một, còn sáu ngày nữa, chậm thế này chưa biết có thể tới kịp Vô Vân sơn trang không.

Lộ Tù Tâm ngắm phong cảnh bên ngoài, rồi lá cây xanh biếc ở hai bên đường, các loại hoa cỏ cây cối tô điểm trên mặt đất thêm đẹp hơn. Nhớ tới khoảng thời gian nàng tới Vô Vân sơn trang lần trước. Khi đó hắc còn bên cạnh, nhưng hiện tại đã không còn hắc, chỉ có Thông Nhi...

Lần đó là mùa hè nóng nực, giờ đã tới mùa xuân, khí trời mát mẻ, thích hợp nhất để du ngoạn. Mùa xuân là mùa tràn trề sức sống nhất, cũng tươi đẹp nhất, kì diệu, tràn đầy hy vọng...

Có thể là...hy vọng của nàng? Nàng hy vọng hắc còn sống. Nàng hy vọng được gặp lại hắc. Nhưng thời gian cứ chậm chậm qua đi, nàng biết, nếu không xảy ra điều bất trắc, nếu hắc còn sống thì sao lâu như vậy vẫn chưa xuất hiện?

Chính vì vậy thời gian qua đi, nàng cũng không dám hy vọng quá nhiều, bởi nàng không muốn tuyệt vọng, chỉ tự nói cho bản thân mình mỗi ngày, nàng còn có Thông Nhi, nàng sẽ sống một cuộc sống vui vẻ chờ hắc...

Chỉ cần một ngày không chứng minh được hắc thực sự đã chết, vĩnh viễn nàng cũng không từ bỏ hy vọng!

....

Bình Phục đánh xe vào trong thành “Phu nhân, người có muốn dùng bữa không?”

“Cậu cứ đi tìm một quán trọ bình dân trước, rồi chúng ta dùng bữa tại đó” Lộ Tù Tâm nói ra bên ngoài.

“Dạ”

Cỗ xe dừng trước cửa một quán trọ, Bình Phục xuống xe trước, vén màn xe lên “Phu nhân, mời xuống xe”

Phấn Hồng nhảy xuống rồi dắt Tử Vân, sau đó mới là Hồng Tham đang bế Thông Nhi, cuối cùng là Lộ Tỳ Tâm.

Tất cả mọi người đều ngẩng đầu nhìn quán trọ, Hương mãi lâu.

Lộ Tỳ Tâm thấy tấm biển thì hơi thất thần, đây là sản nghiệp của Dương gia.

“Tiểu thư?” Phấn Hồng thấy Lộ Tỳ Tâm cứ nhìn chăm chú vào tấm biển hiệu thì cũng ngẩng đầu lên nhìn theo. Không có gì khác thường cả, Hương mãi lâu? Cái tên rất thanh cao.

“Không sao, chúng ta vào thôi!”

Bây giờ là giữa trưa, người tới dùng cơm rất nhiều, bên trong đại sảnh đã chen chúc không nổi nữa.

“Chủ quán, còn phòng thượng hạng nào không?” Phấn Hồng đi lên phía trước hỏi chủ quán trọ đang đầu tắt mặt tối.

Chủ quán trọ ngẩng đầu lên nhìn người trước mắt, bốn cô nương và một chàng trai, trong đó một cô nương còn bế theo đứa nhỏ.

“Việc này...cô nương...thật xin lỗi, phòng thượng hạng đã hết rồi, chỉ bằng mọi người chờ một lát được không?” Chủ quán trọ vừa nói vừa quét mắt về phía đại sảnh xem có chỗ nào ngồi không.

“Thật là trùng hợp! Cô nương, chúng ta lại gặp nhau” Một giọng trầm của nam tử vang lên bên cạnh Phấn Hồng.

Phấn Hồng ngẩng đầu, ra là nam tử bên trong cửa tiệm ngày ấy!

Cao Kế Tân nhìn Phấn Hồng rồi nhìn mọi người phía sau nàng, “Tại hạ đã đặt trước một phòng lớn, nếu cô nương không ngại thì có thể dùng chung với tại hạ”

Việc đó...Phấn Hồng quay đầu lại nhìn lộ tùy tâm, đang trong giờ cao điểm, đổi lại quán trọ khác cũng như vậy cả thôi, Lộ Tùy Tâm cẩn thận quan sát nam tử trước mắt.

Cầm y trên người có thể thấy được gia thế của hắn, ngũ quan xuất chúng, tuy rằng cả người toát ra vẻ lạnh lùng làm cho người ta cảm giác có hơi kiêu ngạo, nhưng nàng cũng nhận ra ánh mắt của hắn khi nhìn Phấn Hồng có vẻ rất thích thú, hắn...chẳng lẽ có ý gì với Phấn Hồng? Nghĩ tới đây Lộ Tùy Tâm gật đầu, không biết nam nhân này có thể là duyên phận của Phấn Hồng không đây?

“Vây cung kính không bằng tuân lệnh, đa tạ công tử” Phấn Hồng cười thoải mái với Cao Kế Tân. Nữ nhân trên giang hồ vốn không câu nệ tiểu tiết.

Cao Kế Tân nhìn Lộ Tùy Tâm một lát.

“Mời.”

...

Nhìn thức ăn trên bàn, Lộ Tùy Tâm cúi mắt xuống, nam nhân này đúng là đang theo đuổi Phấn Hồng. Một bàn toàn đồ ăn như thế thật quá lãng phí.

“Mọi người ăn đi, đừng khách khí!” Cao Kế Tân như vô tình nhìn lướt qua Phấn Hồng. Cô nương này rất bình tĩnh và phóng khoáng, hắn có cảm giác rất tốt. Hắn thật không ngờ lại gặp được nàng ở đây.

“Bình Phục, ăn nhiều một chút” Lộ Tùy Tâm bắt chuyện với Bình Phục vẫn muốn tránh né vì căng thẳng.

Nàng đề nghị Bình Phục ăn cùng các nàng, cậu ta là do nàng mời, dọc đường đi cũng phải chuẩn bị đồ ăn lương thực cho mọi người. Cho nên tối qua nàng cũng thuê cho cậu ta một phòng, đồng thời yêu cầu ngồi ăn cùng

các nàng. Mỗi lần nhớ tới biểu hiện hoảng sợ của cậu ta khi đó thì nàng đều cảm thấy buồn cười. Chàng trai này đúng là người rất chất phác.

“..Dạ...Đa tạ...Phu nhân.” Bình Phục hơi căng thẳng nói.

Tử Vân cũng gấp một miếng thịt cho vào bát Bình Phục, “Bình Phục ca, ăn nhiều một chút” Dọc đường đi Tử Vân rất thân thiết với Bình Phục, thậm chí còn gọi là Bình Phục ca.

Mặt Bình Phục đỏ ửng lên, vội vã cầm lấy bát ăn nhanh.

Lộ Tuy Tâm hơi nhìn về phía Cao Kế Tân giống như một công tử, rồi lại nhìn về chất phác hiền lành của Bình Phục. Khóe miệng cười thầm, nếu một chuyến đi mà tác thành được hai mối nhân duyên thì hay quá.

“Mẹ.” Thông Nhi chỉ tay vào đùi gà, giật giật y phục của Lộ Tuy Tâm.

“Nào, để dì Tham lấy cho” Hồng Tham vội gấp nhiều đùi gà cho Thông Nhi.

Cao Kế Tân nhìn Lộ Tuy Tâm và Phấn Hồng, “Không biết quý danh của phu nhân là gì, người phương nào?” Hấn nghe thấy chàng trai đối diện gọi nàng là phu nhân.

Lộ Tuy Tâm lấy khăn lau miệng cho Thông Nhi rồi mới ngẩng đầu nhìn Cao Kế Tân “Chồng ta họ Dương, là người huyện Ly Thủy, lần này đi thăm người thân” Huyện Ly Thủy mới là nơi phù hợp với nàng, là nhà của nàng.

“Ồ, vậy còn vị cô nương này?” Là tỳ nữ của nàng sao? Nhưng nhìn không giống lắm.

“Cứ coi như muội muội của ta, tên nàng là Phấn Hồng” Lẽ nào Lộ Tuy Tâm lại thẳng thắn trả lời câu hỏi của một nam nhân như thế.

Phấn Hồng ngẩng đầu lên nhìn Lộ Tuy Tâm, rồi nhìn sang Cao Kế Tân, dùng ánh mắt ra hiệu cho Lộ Tuy Tâm đừng có nổi dây tơ hồng lung tung, nhưng nghe thấy tiểu thư nói nàng là muội muội thì trong lòng rất cảm động.

“Tại hạ đã hiểu rồi, nào, mời mọi người dùng” Võ công của vị cô nương này không tầm thường chút nào, hơn nữa còn rất lạnh lùng bình tĩnh.

“Sự phụ của Phấn Hồng cô nương là người nơi nào?” Cao Kế Tân phá vỡ thái độ thản nhiên trên mặt, cũng khiến hạ nhân phía sau hấn phải cúi đầu xuống tự hỏi, không phải chứ, đây...đây là thiếu gia nhà hấn ư?

“Hình như việc đó không liên quan với ngài thì phải? Cao công tử” Phấn Hồng lạnh nhạt nói. Người này lại là chủ nhân của một tiệm vàng. Cao Kế Tân, hấn muốn gì? Muốn giả bộ tiếp cận với nàng, sau đó hỏi thăm bí mật về đồ trang sức của tiểu thư?

Giữa mày Lộ Tuy Tâm hiện ra một tia kì lạ, hình như Phấn Hồng không cho rằng bị Cao công tử này có ý định với nàng thì phải?

“Khụ...đúng vậy” Bị Phấn Hồng cắt ngang không hề khách khí, mặt Cao Kế Tân đỏ ửng, vội vã chuyển đề tài.

“Phấn Hồng cô nương là người trong giang hồ, không biết có từng nghe nói tới Vô Vân sơn trang hay không?”

Cao Kế Tân nói xong thấy sắc mặt mọi người có vẻ kì quái “Tại hạ nói sai điều gì rồi sao?”

“Không, chỉ là mục đích của chúng ta lần này là tới Vô Vân sơn trang uống rượu mừng” Lộ Tuy Tâm lễ độ trả lời. Ánh mắt của người này cũng không có ác ý, nhưng có thể nhận thấy được hấn chưa từng theo đuổi một cô gái nào. Đang cố gắng tìm đề tài để nói.

“Thì ra là thế” Tới Vô Vân sơn trang uống rượu mừng? Vậy khẳng định xuất thân của các nàng không tầm thường, nhưng tại sao lại phải tới định cư ở huyện Ly Thủy? Theo như hẳn biết, các nàng đã tới đó hai năm, các nàng là người phương nào? Có bí mật gì khó nói hay sao?

Lộ Tuy Tâm thấy sắc mặt Cao Kế Tân thì chỉ mỉm cười không nói gì.

“Tại hạ có nghe nói thiếu cốc chủ được cốc đang điên cuồng tìm một nam nhân, nghe nói là có vài phần giống với bằng hữu tốt của thiếu cốc chủ.” Cao Kế Tân cũng không biết tại sao lại nhắc tới lời đồn trên giang hồ, có lẽ hẳn cảm giác các nàng đều là người trong giang hồ chăng.

Cho nên mới tự nhiên nói những chuyện trên giang hồ.

Lộ Tuy Tâm mở to hai mắt, hẳn nói gì?

“Ngài nói gì?” Phấn Hồng nói trước.

“Hử?” Cao Kế Tân hơi sững sờ trước bộ dạng của Phấn Hồng.

“Vừa rồi ngài nói thiếu cốc chủ được cốc tìm ai?” Phấn Hồng nhìn lướt qua Lộ Tuy Tâm cũng đang kinh ngạc rồi hỏi.

“Đúng vậy, nghe nói người đó giống tới bảy phần vị giang hồ đệ nhất công tử đã chết cách đây ba năm...” Cao Kế Tân khó hiểu nói.

Lộ Tuy Tâm như bị đả kích một trận, thân thể lắc lư, sau đó đứng dậy, “Công tử, chúng ta có việc gấp phải đi, lần này xin đa tạ công tử.” Ôm lấy Thông Nhi đi ra ngoài trước “Chúng ta xin phép cáo từ trước”

Tất cả mọi người vội vàng đi theo, Cao Kế Tân nhíu mày, những lời đồn hẳn nói liên quan tới các nàng sao?

...

“Tiểu thư, giờ chúng ta phải làm gì, quay về được cốc sao?” Phấn Hồng vội vàng hỏi Lộ Tỳ Tâm.

Thân thể Lộ Tỳ Tâm hơi run, ngẩng đầu nhìn hiệu thuốc phía trước, đôi mắt sáng lên “Phấn Hồng, người tới hiệu thuốc bắc, thông báo cho Nam Cung đại ca, nói chúng ta đang đi tới Vô Vân sơn trang để huynh ấy biết”

Phấn Hồng gật đầu.

“Bình Phục, bây giờ chúng ta bắt đầu xuất phát, từ đây tới huyện Tây Xa mất bao lâu?” Lộ Tỳ Tâm lo lắng hỏi.

“Phu nhân, lộ trình của chúng ta phải đi qua ba thành trấn nữa, nếu như đi liên tục cũng phải tới ngày kia mới đến nơi.” Bình Phục cũng biết nhất định là có chuyện gì xảy ra, nếu không phu nhân sẽ không đột nhiên lo lắng như vậy.

“Hong Tham, người đi mua lương khô, từ giờ trở đi chúng ta sẽ đi suốt đêm” Trong lòng nàng lúc này nóng như lửa đốt.

“Vâng” Hồng Tham cũng biết được lo lắng của Lộ Tỳ Tâm.

...

Mặt trời lặn rồi lại mọc, hai ngày trôi qua, khuôn mặt của mấy người Lộ Tỳ Tâm đều tiều tụy và mệt mỏi, Thông Nhi rất ngoan, thấy sắc mặt của mẹ cậu bé cũng biết là không nên làm ồn, đói thì ăn lương khô, ngay cả Hồng Tham mệt mỏi cũng vỗ về cho cậu bé ngủ, Phấn Hồng và Hồng Tham có điểm may mắn là đều có võ công, đi hai ngày đường cũng không thành vấn đề, nhưng Tử Vân và Lộ Tỳ Tâm lại không được như vậy, sắc mặt Tử Vân xanh xao, còn toàn thân Lộ Tỳ Tâm lại cố gắng kiềm chế để không căng thẳng, nàng rất sợ, lẽ như... lẽ như hy vọng lại tan biến như bọt xà phòng, nàng phải làm thế nào mới lấp đầy trống rỗng và mất mát trong lòng đây?

“Phu nhân, cố chịu một lát, một khắc sau là tới huyện Tây Xa rồi” Hai ngày nay Bình Phục cũng dốc hết sức đánh xe.

Thân thể Lộ Tùỳ Tâm chấn động, tới huyện Tây Xa rồi sao?

“Khoan đã, dừng lại một chút” Không, nàng muốn chuẩn bị tâm lý thật tốt, nàng không thể tràn ngập hy vọng như vậy được, nếu như... nếu đó không phải chàng thì sao? Nàng sẽ sụp đổ mất.

“Vâng” Bình Phục đánh xe ra ven đường, nhìn con sông phía trước thì vẻ mặt vui mừng “Phu nhân, ở đây có một con sông, người xuống xe rửa mặt, cũng sáng khoái tinh thần một chút” Hẳn là nam nhân còn chịu được hai ngày đường, nhưng phu nhân và họ chỉ là nữ tử, chắc rất cực khổ.

Nghe thấy có sông Tử Vân kinh ngạc hô lên “Thật tốt quá!”

Đoàn người xuống xe, Lộ Tùỳ Tâm nhìn con sông trước mắt thì sửng sờ, thật sự đã tới huyện Tây Xa rồi.

Nàng đã từng đàn hát trước mặt hắt trên con sông này...Thời gian trôi mau quá, thoáng cái đã được ba năm rưỡi rồi, sẽ nhanh tới bốn năm.

Con sông này có thể giúp nàng và hắt gặp lại không?

Tử Vân lấy khăn tay đã vắt khô nước đưa cho Lộ Tùỳ Tâm. “Tiểu thư, lau mặt đi” Nàng cũng mong đó thật sự là cô gia, nếu không nhất định tiểu thư sẽ không chịu nổi đả kích này.

“Mẹ, tặng hoa cho mẹ” Thông Nhi cầm lấy một đóa hoa hồng nhỏ như một vật quý giá chạy đến trước mặt Lộ Tùỳ Tâm.

Lộ Tùỳ Tâm ôm chặt Thông Nhi vào lòng, “Thông Nhi, mẹ rất sợ” Lúc này nàng rất sợ, sợ đó không phải là hắt!

“Mẹ...” Trên khuôn mặt nhỏ nhắn có hoang mang “Hu..hu..mẹ...”

Tiếng khóc của Thông Nhi khiến trong lòng Lộ Tỳ Tâm chấn động, không... “Thông Nhi, mẹ đùa con thôi, con xem, chẳng phải mẹ rất tốt đấy thôi?”

Lộ Tỳ Tâm lau đi giọt nước mắt trên mặt Thông Nhi, cúi mắt xuống, một lúc sau mới lại ngẩng lên, trong mắt không hề có chút hoảng loạn nào.

“Đi thôi”

Có vẻ như Thông Nhi bị bộ dạng vừa rồi của mẹ cậu bé dọa, đưa tay ôm chặt lấy cổ Lộ Tỳ Tâm, khuôn mặt nhỏ nhắn vùi vào cổ mà khóc.

Lộ Tỳ Tâm cảm nhận sự mềm mại của thân thể nhỏ bé trong lòng, khoe miệng lộ ra vẻ tự giễu, nàng làm Thông Nhi sợ.

Tử Vân vén màn lên, cỗ xe đang chậm rãi đi vào thành, nhìn dòng người trên đường rất náo nhiệt.

“Ừ...” Là tiếng của Bình Phục, phu nhân nói tìm quán trọ trên đường nhưng lại có người chặn ở phía trước, là ba nam nhân nhìn cực kỳ tuấn tú.

Hầu như toàn thân Dương Á Sơ run lên đứng trước cỗ xe, Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo yên lặng đứng ở phía sau, trong mắt phức tạp mà Dương Á Sơ không nhìn thấy, hay căn bản là không có tâm tư đi nhìn bọn hắn thế nào.

“Sao thế? Bình Phục ca!” Giọng Tử Vân truyền ra từ trong xe ngựa, càng khiến thân thể Dương Á Sơ chấn động mạnh hơn.

“Phu nhân...có người chặn xe của chúng ta” Bình Phục kinh ngạc nhìn Dương Á Sơ, trên đời này hắn chưa từng gặp nam nhân nào đẹp như thế. Tuy nhiên quá gầy.

Bên trong xe ngựa yên lặng, Phấn Hồng, Hồng Tham vội nhảy xuống, thấy nam nhân phía trước thì đều ngậy ngấn cả người. Lát sau vẫn chưa định thần lại.

Một lúc lâu sau cũng không có tiếng động gì, Tử Vân tò mò chui ra, thấy người đứng bên cạnh xe ngựa thì không khỏi bịt miệng lại, nước mắt tuôn ra không ngớt, là cô gia...đúng là cô gia rồi, người đã trở về. Tiểu thư sẽ không bao giờ đau khổ nữa...

“Cô...gia...” Giọng nói nghẹn ngào của Tử Vân khiến Lộ Tỳ Tâm đang ngồi trong xe ngựa cảm giác như có một khối đá to đè nặng xuống, nàng cố gắng hít sâu.

“Mẹ?” Thông Nhi ngược lên nhìn Lộ Tỳ Tâm, sao người mẹ lại run? Mẹ sợ ư? Bên ngoài có kẻ xấu sao?

Nghĩ như vậy Thông Nhi gạt tay đang ôm của Lộ Tỳ Tâm ra, chui ra ngoài xe ngựa, “Dì Tham, có kẻ xấu ạ?” Đứng trên xe ngựa nhìn mọi người hai bên không nói lời nào thì kì lạ hỏi. Kẻ xấu làm mẹ sợ, cậu bé muốn đánh kẻ xấu.

Dương Á Sơ ngậy ra nhìn đứa bé trên cổ xe, lâu sau vẫn không bình thường lại được...Đó...đó là cậu bé hăn gặp bên hồ.

Người hai bên đều nhìn chăm chú về phía tấm màn che trên xe ngựa.

“Thông Nhi.” Bàn tay thon dài trắng nõn vén tấm màn lên, Lộ Tỳ Tâm cúi người đi ra, phút chốc ngẩng đầu lên.

Thân ảnh đứng ở kia rơi vào đáy mắt nàng. Nàng mở to hai mắt, không dám tin nhìn nam nhân gầy tới mức chỉ còn xương và da ở trước mắt. Đau lòng như bị dao cứa, hăn...chịu rất nhiều đau khổ đúng không?

Dương Á Sơ vẫn không hề động đậy, cũng không phải hấn không muốn di chuyển, mà là căn bản hấn không biết di chuyển thế nào, trong đầu hấn hiện giờ hoàn toàn đình công, hấn chỉ tham lam nhìn bóng người mà đã khắc cốt ghi tâm trong lòng.

Phấn Hồng, Hồng Tham định thần lại nhìn người trên xe ngựa, Phấn Hồng tiến lên đỡ Lộ Tuy Tâm xuống, còn Hồng Tham thì ôm lấy Thông Nhi.

Lộ Tuy Tâm chạm chân xuống mới cảm giác được chân thật, đây không phải giấc mơ sao? Hấn thật sự đang ở trước mắt nàng! Có thể chạm tay vào không?

Thấy khuôn mặt ngây ngốc của hấn thì trong mắt nàng rưng rưng, khuôn mặt tươi cười! Thật là tốt, hấn còn sống!

“Tướng công!” Một tiếng gọi tướng công rất cuộc đã giải huyết đạo cho Dương Á Sơ, tiến lên phía trước ôm nàng vào trong lòng. Vùi đầu lên vai nàng, ôm thật chặt lấy.

“...” Từng giọt từng giọt lệ nóng hổi rơi xuống, rơi cả vào lòng người, Dương Á Sơ dùng hết lực ôm lấy Lộ Tuy Tâm. Xương cốt toàn thân nàng dường như sắp bị nghiền nát. Cảm nhận được thân thể hấn đang run lên, nàng cũng khóc trong lòng hấn. Giờ khắc này nàng và hấn phải trả giá bao nhiêu để có được? Đã trải qua biết bao đau khổ? Chỉ có ông trời mới biết được.

Nàng đã từng hận, từng trách, nhưng lúc này nàng thật sự biết ơn hấn còn sống, nàng mới có thể có hạnh phúc như thế này.

Thấy đôi nam nữ ôm nhau trên đường, mọi người cũng đều nhìn trân trân..đây...đây là tình huống gì?

Nam Cung Tuyết, Hoàng Thạch Ngạo nhìn nhau, trong mắt đều hơi ươn ướt.

“Mẹ..Hu hu..” Thông Nhi thấy Dương Á Sơ ôm chặt mẹ thì sợ đến phát khóc.

“Thông Nhi..” Hồng Tham vội vàng quát, nhưng Thông Nhi giãy giụa ngã xuống đất. Nhanh chóng chạy tới chân Lộ Tỳ Tâm, ôm chân mẹ khóc to “Mẹ..”

Lộ Tỳ Tâm phục hồi tinh thần, khẽ đẩy Dương Á Sơ ra “Tướng công?” Y phục của nàng đều ướt đẫm bởi nước mắt hăn, mà nước mắt nàng chỉ e cũng dính đầy trên ngực hăn?

“Mẹ...” Thấy mẹ còn không để ý tới cậu bé, Thông Nhi càng khóc to hơn.

“Thông Nhi” Tử Vân tiến lên ôm lấy Thông Nhi.

“Huhu, con không muốn, con muốn mẹ...” nước mắt của Thông Nhi cũng làm ướt cả đùi, lúc này thần trí Lộ Tỳ Tâm mới hoàn toàn tỉnh lại, nhìn con đường vắng vẻ không tiếng động, mặt hơi nóng lên...

Thông Nhi thấy người trước mắt không buông mẹ cậu bé ra thì chuyển sang nơi khác cắn mạnh, dám bắt nạt mẹ cậu, cắn chết mi.....

Dương Á Sơ vẫn bất động như trước, đau đớn ở chân khiến hăn tỉnh táo lại. Mặc kệ Thông Nhi vẫn đang cắn, một lúc lâu sau mới khẽ nói: “Nương tử...” Nương tử, nương tử của hăn đã trở lại bên người hăn.

“Còn không mau buông ra, răng Thông Nhi sẽ đau đấy” Lộ Tỳ Tâm nhìn hai người một lớn một nhỏ, trong lòng tràn ngập hạnh phúc. Lấy tay vỗ nhẹ lưng Dương Á Sơ ý bảo hăn buông nàng ra.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 111: Triều Miên

Dương Á Sơ cũng không buông người trong lòng ra mà chỉ nói lỏng một chút sức lực, ngẩng đầu, ánh mắt quẩn quýt giao nhau với Lộ Tùy Tâm. Sau đó mới cúi đầu nhìn đứa bé đang ôm chặt lấy chân hắn. Chỉ thấy có đỉnh đầu nho nhỏ sát bên cạnh chân.

Trong mắt vô cùng xúc động, đây là con hắn! Nương tử gọi nó là Thông Nhi? Có điều...Tiểu gia hỏa này không phát hiện ra đùi cha nó có ít thịt hay sao? Sao răng cắn vào không thấy đau?

Lộ Tùy Tâm thấy nét mặt của Dương Á Sơ thì dùng ánh mắt khích lệ hắn “Ôm nó một cái đi, Thông Nhi rất hiếu chuyện đấy” Sau đó ngồi xuống nâng cậu bé đứng dậy “Thông Nhi” Trong lòng cảm kích: Thật may, cuối cùng cha Thông Nhi cũng xuất hiện.

“Mẹ...Huhu...” Há cái miệng nhỏ ra, xoay người ôm lấy Lộ Tùy Tâm. Thông Nhi ôm chặt lấy mẹ cậu bé. Hu hu...lần này khóc là bởi vì răng cậu đau quá..

“Thông Nhi, người ấy là cha con, là cha của Thông Nhi đó” Lộ Tùy Tâm nhẹ giọng nói.

Cha? Là cha cậu? Vẻ mặt Thông Nhi tỏ vẻ nghi ngờ. Quay đầu nhìn về phía Dương Á Sơ, thúc ấy là cha của cậu sao?

Thấy vẻ nghi ngờ trên mặt Thông Nhi, Lộ Tùy Tâm nghiêm túc gật đầu, nói: “Thông Nhi, đó là cha con”

Dương Á Sơ cũng ngồi xuống, vươn tay về phía cậu bé: “..Thông Nhi... ta là cha..” Mũi run run nói, nhìn đứa bé trước mặt, khuôn mặt tròn trịa, làn da mềm mại trắng trẻo, ngũ quan tuấn tú như phấn điêu ngọc mài, tròng mắt đen láy mà trong veo, một đứa bé đẹp tới kỳ lạ, đôi lông mày cực kỳ giống nương tử, còn lại đều giống hẳn.

Dương Á Sơ đau lòng khi thấy nàng một mình sinh hạ Thông Nhi, rồi một mình nuôi Thông Nhi khôn lớn. Đáng lẽ hẳn phải bên cạnh bảo vệ hai mẹ con nàng.

Tại sao ông trời lại trêu đùa hẳn? Hẳn thề sau này sẽ dùng cả cuộc đời để thương yêu hai người trước mắt.

“Thức là cha?” Thông Nhi mở to hai mắt tròn vo, nhìn Dương Á Sơ một cách khó hiểu.

Dương Á Sơ quan sát đứa bé giống hệt mình thì không kiên nhẫn được ôm Thông Nhi vào lòng, xiết chặt lấy: “Xin lỗi, Thông Nhi, cha xin lỗi hai mẹ con” Vì đã không có năng lực bảo vệ thật tốt bên cạnh hai người.

Cảm nhận được cái ôm không hề giống với mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn của Thông Nhi nhìn về phía mẹ cậu bé, nhìn chăm chú như đang tìm một câu trả lời khẳng định.

Lộ Tuy Tâm chậm rãi đứng dậy, nhìn hai người trước mắt, sinh mệnh của nàng ở tại nơi đây đã hoàn toàn trọn vẹn.

“Tiểu thư” Không biết có bao nhiêu người đang nhìn nữa?

Giọng nói Tử Vân đã nhắc nhở Lộ Tuy Tâm, vội vã kéo Dương Á Sơ dậy, trên mặt hơi ửng đỏ.

Nam Cung Tuyệt đi lên phía trước, “Tùy Tâm, chắc là đi đường rất nôn nóng phải không?”

“Nam Cung đại ca, cảm ơn” Cảm ơn đã đưa Dương Á Sơ trở về bên cạnh nàng.

“Ha ha, không cần cảm ơn, được rồi, Á Sơ, đã cho người thấy nương tử của người rồi, đi tới quán trọ trước đã” Trên mặt Nam Cung Tuyệt lại xuất hiện vẻ đùa cợt.

Lộ Tuyền Tâm đi tới trước mặt Hoàng Thạch Ngạo “Đã lâu không gặp, Hoàng đại ca”

Hoàng Thạch Ngạo bình tĩnh gật đầu “Đúng vậy, đã lâu không gặp, mọi người sống có tốt không?” Trên thực tế nhất cử nhất động của các nàng hẳn đều biết, chỉ thường xuyên yên lặng nhìn nàng, sau này...ngay cả đứng xa xa nhìn bọn họ hẳn cũng không còn tư cách nữa. Trong tim mơ hồ đau nhói. Nữ tử trước mắt thuộc về Á Sơ, ngay cả hẳn cũng cảm động trước tình cảm của hai người họ.

“Rất tốt, cảm ơn Hoàng đại ca đã quan tâm” Lộ Tuyền Tâm nhìn Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo trước mắt, hai năm không gặp, hai người họ đã thay đổi rất nhiều...

Dương Á Sơ bế Thông Nhi đi tới, dang một tay ôm lấy nàng “Nương tử, ta đói bụng, chúng ta đi ăn gì trước thôi” Đôi mắt dịu dàng chỉ có Lộ Tuyền Tâm. Hơn ba năm, hẳn và nàng đã xa cách lâu như vậy rồi sao? Mỗi một ngày sau này hẳn đều phải ở bên cạnh nương tử và Thông Nhi.

Lúc Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo nhìn thấy Dương Á Sơ ôm lấy Thông Nhi và nàng, chỗ sâu nhất trong đôi mắt đều vụt sáng bừng tỉnh lại.

Nàng là thê tử của Á Sơ, Thông Nhi là con của Á Sơ, chỉ là ao ước trong lòng không cách nào đè nén lại được. Đây cũng là lần cuối cùng từ bỏ suy nghĩ muốn có nàng.

“Ta cũng muốn thành thân” Đột nhiên Hoàng Thạch Ngạo nhàn nhạt nói, hai năm nay hăn chống lại lệnh của cha, không chịu thành thân là bởi vì vẫn chưa nhìn thấy nàng hạnh phúc, vì..trong lòng vẫn có một chút ảo tưởng. Lúc này nhìn thấy gia đình ba người họ, hăn biết hăn và nàng không có duyên với nhau, có thể chôn sâu tình cảm với nàng xuống đáy lòng mới điều đúng đắn nhất.

Nam Cung Tuyệt than nhẹ, không biết là nói Hoàng Thạch Ngạo hay nói cho chính bản thân mình: “Cũng nên thành thân được rồi!” Nữ tử này sẽ là giấc mơ của đời hăn, giấc mơ đẹp nhất.

Trong quán trọ, hai người Dương Á Sơ và Thông Nhi mở to mắt nhìn nhau, Dương Á Sơ không thể tin được nhìn Thông Nhi, trong lòng hăn cảm giác rất chân thực, giống như đang nằm mơ vậy. Đây là thật sao? Lấy tay vuốt nhẹ lên mặt Thông Nhi, trong mắt có gì đó nóng hổi, hóa ra ông trời không quên mất hăn!

Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo ngồi bên cạnh nhìn Dương Á Sơ rưng rưng nhìn chăm chăm vào Thông Nhi.

“Khách quan, thức ăn tới rồi đây, xin mời từ từ dùng bữa” Tiểu nhị đem món ăn ngon nhất lên, một bàn lớn chật kín đồ ăn.

Hồng Tham đi xuống lầu, chờ Nam Cung Tuyệt gật đầu rồi cúi người thi lễ với Dương Á Sơ “Hong Tham tham kiến cô gia, Hong Tham phải bế Thông Nhi đi tắm” Chủ tử đã đưa họ cho tiểu thư thì đương nhiên phải gọi Dương công tử là cô gia.

“Dì Tham” Thông Nhi nhào vào lòng Hồng Tham. Mẹ nói đây là cha, nhưng tại sao cha nhìn cậu xong lại khóc, hay là cậu bé cắn cha đau quá?

Nghĩ như vậy Thông Nhi càng lo sợ trốn vào lòng Hồng Tham.

“Hong Tham xin phép đưa Thông Nhi đi tắm”

Dương Á Sơ gật đầu. “Đi nào” Nhìn Thông Nhi lên lầu với vẻ nuối tiếc, sau đó quay đầu lại về phía Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo.

...

Một đám người đều ngồi bên trong đại sảnh, tắm rửa sạch sẽ xong thì ngồi ăn, Nam Cung Tuyệt, Hoàng Thạch Ngạo, còn có Phấn Hồng, Hồng Tham, Tử Vân đều bị Lộ Tỳ Tâm bắt ngồi vào bàn.

“...Sự tình là như vậy” Lộ Tỳ Tâm ôm Thông Nhi đang ngủ say ở trong lòng, nói rõ ràng tại sao lại gặp nhau ở chỗ này cho Dương Á Sơ nghe.

“Tướng công, chàng phải cảm ơn Nam Cung đại ca và Hoàng đại ca, không có họ thì sẽ không có mẹ con chúng ta ngày hôm nay, còn có Phấn Hồng và Hồng Tham nữa, hai người họ đối với ta lại càng ân trọng như núi.” Lộ Tỳ Tâm nhẹ nhàng nói.

“Tiểu thư..” Nước mắt của Phấn Hồng và Hồng Tham đã trào ra, các nàng nghe lộ tỳ tâm kể lại qua loa những tháng ngày gian khổ thì cảm thấy kính phục, cảm động.

“Cô gia..huhu...tiểu thư thật sự chịu rất nhiều đau khổ, sau này người phải đối xử thật tốt với tiểu thư...” Tử Vân cũng khóc không thành tiếng.

Dương Á Sơ áy náy nhìn Lộ Tỳ Tâm: “Nương tử, ta xin lỗi” Tuy nàng chỉ kể qua nhưng gian khổ trong đó là những thứ hãn khó có thể tượng tượng ra được, hẳn đau lòng vì nàng đã chịu nhiều cực khổ, nhưng lại càng rung động với sự mạnh mẽ của nàng.

Dương Á Sơ chuyển sang hướng Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo vẫn chưa câu nào, định nói gì đó nhưng phát hiện không thể nói lên lời được, nếu nói cảm ơn thì thật quá nhỏ bé.

Hai người Hoàng Thạch Ngạo và Nam Cung Tuyệt vẫn không nói gì. Ba người trao đổi ánh mắt cho nhau, ân tình này không thể nói ra hết được, bọn họ sẽ là bằng hữu suốt đời. Lúc này tình bạn trong yên lặng của nam nhân thắng tất cả những lời khách sáo khác.

Rồi nhìn sang phía Phấn Hồng, Hồng Tham, Dương Á Sơ đứng lên cúi người với họ: “Dương Á Sơ cảm tạ hai vị đã chăm sóc người nhà ta, ân tình này Dương mỗ sẽ khắc ghi suốt đời”

Nước mắt Phấn Hồng, Hồng Tham tràn mi, các nàng cảm động trước tình cảm sâu đậm của phu thê họ.

“Không..cô gia, Phấn Hồng, Hồng Tham không nhận nổi đâu!” Vẻ mặt trầm tĩnh của Phấn Hồng có hơi lo lắng, nhìn lộ tùy tâm cầu cứu.

“Cô gia, tiểu thư là nữ tử kiên cường nhất mà chúng ta từng gặp, là tiểu thư dạy cho chúng ta biết cái gì gọi là kiên cường. Có điều hôm nay cô gia đã trở về thì mong đừng đuổi chúng ta đi, cả đời này chúng ta nguyện một lòng đi theo tiểu thư, chăm sóc Thông Nhi.” Tính cách của Hồng Tham nóng vội hơn Phấn Hồng, nàng sợ Dương Á Sơ sẽ bảo các nàng quay về được cốc. Có thể nói Thông Nhi là quan trọng nhất với nàng, tình cảm cũng không ít hơn những người khác. Nàng cũng không muốn rời xa tiểu thư và Thông Nhi.

“Đây cũng là điều Phấn Hồng muốn nói”

Dương Á Sơ ngẩng đầu lên nhìn hai người, nói chân thành “Hai vị cô nương không chê chịu thiệt thòi, Dương mỗ vô cùng cảm kích.” Nương tử cũng có cảm tình với các nàng.

“Ha ha, xem ra Phấn Hồng và Hồng Tham bị Lộ Tùy Tâm thu phục hoàn toàn rồi. Á Sơ, trước đây hai người họ là ta tặng cho Tùy Tâm, nhưng mà...”

Cố ý không nói nửa câu sau, khiến Phấn Hồng và Hồng Tham đều ngẩng đầu lên căng thẳng.

“Nhưng mà, dù thế nào người cũng phải bồi thường tổn thất cho ta đấy!”

“Dương Á Sơ cảm ơn..” Dương Á Sơ trịnh trọng nói.

“Nếu nói cảm ơn thì không cần đâu, quan hệ của chúng ta không cần nói lời cảm ơn, nhưng..” Nam Cung Tuyệt nhìn Hoàng Thạch Ngạo, rồi lại nhìn sang Dương Á Sơ “Hai vị y nữ của ta, mỗi người giá trị mười vạn lượng chắc không quá chứ?” Y nữ của được cốc là báu vật vô giá.

“Mười vạn lượng bạc há có thể so được với hai vị cô nương này?” Dương Á Sơ nghiêm túc nói.

“Được, vậy kết hợp cả công sức của chúng ta, Á Sơ, người phải trả ta và Ngạo ít nhất năm mươi vạn lượng bạc” Nam Cung Tuyệt nâng chén trà lên giương mắt nhìn Dương Á Sơ. Trên khuôn mặt lạnh lùng của Hoàng Thạch Ngạo cũng hơi có ý cười.

Dương Á Sơ rũ tròn mắt xuống, mỗi ân tình này sao năm mươi lượng bạc có thể trả hết được, cho dù đưa toàn bộ gia sản cho họ cũng chưa chắc đã đủ, ân tình ấy hẳn sẽ ghi nhớ suốt đời.

“Sao? Tiếc rồi à?” Nam Cung Tuyệt chế giễu.

Dương Á Sơ ngẩng đầu nhìn hai người “Đại ân này không lời nào có thể cảm tạ hết được, cả đời này Dương Á Sơ không dám quên!” Sau này cho dù có nhảy vào biển lửa cũng không chối từ. Về phần bạc...

...

Hồng Tham nhìn Thông Nhi trong lòng, đưa tay ra ý bảo đón lấy: “Sau này để Thông Nhi ngủ với ta!”

Lộ Tuy Tâm khẽ nhưn mày, nhìn Hồng Tham một lúc, trong mắt mỉm cười. Tính cách Hồng Tham hơi thẳng thắn, không biết nam tử nào mới có thể là duyên số của nàng đây?

“Ha ha, tốt quá, tiểu thư, cuối cùng cô gia cũng xuất hiện” Tử Vân vui vẻ nói, về sau tiểu thư sẽ càng hạnh phúc, vì đã có cô gia bên cạnh rồi.

“Đúng vậy, ông trời thật có mắt” Phấn Hồng chuẩn bị giường chiếu xong thì cũng vui vẻ nói,

Các nàng đều thật lòng vui thay cho tiểu thư. Tiểu thư xứng đáng được một nam nhân tốt yêu thương.

“Giờ ta lại muốn xem người vừa ý với nam nhân như thế nào cơ?” Lộ Tuy Tâm cười khẽ.

“Tiểu thư, ta không muốn lấy chồng, ta chỉ muốn chăm sóc Thông Nhi thôi” Hồng Tham nói nghiêm túc.

Lộ Tuy Tâm chuyển sang hướng Tử Vân: “Bình Phục đã thu xếp xong chưa?”

Tử Vân ngừng động tác một chút, “Tiểu thư, chúng ta có trở về huyện Ly Thủy nữa không?” Chắc tiểu thư sẽ trở lại kinh thành, sẽ không về huyện Ly Thủy nữa sao?

Trong đầu Lộ Tuy Tâm hiện ra khuôn mặt thật thà chất phác của Bình Phục, thật ra vẻ ngoài cậu ta rất thanh tú, có điều tính tình hơi hiền lành, ánh mắt thành thật, sẽ là một nam nhân hết mực yêu thương vợ.

“Đâu mới là nhà của chúng ta!” Lộ Tuy Tâm nhìn Tử Vân và Phấn Hồng, trong đầu có một ý.

“Nếu không thì như vậy đi, Tử Vân, ngày mai người và Phấn Hồng, Bình Phục trở về huyện Ly Thủy, quản lý cửa tiệm, sau đó bán nhà chúng ta đi, mua một căn khác lớn hơn, về sau chúng ta sẽ chung sống tại một nơi”

“Cái gì?” Tử Vân và Phấn Hồng mở to mắt kinh ngạc, sau đó cũng suy nghĩ cẩn thận một chút, đúng vậy, cửa tiệm không thể không có ai quản lý được.

“Nhưng mà...” Tử Vân định nói gì đó nhưng lại nghĩ, hiện giờ tiểu thư đã có cô gia bên cạnh, các nàng đi theo cũng không hay.

“Còn Hồng Tham?”

“Ta ở lại chăm sóc Thông Nhi” Không đợi Lộ Tỳ Tâm nói Hồng Tham đã cướp lời trước.

“Cũng được, vậy ngày mai ta và Tử Vân, còn có Bình Phục sẽ cùng nhau về huyện Ly Thủy.” Nhìn Tử Vân rồi lại nhìn Lộ Tỳ Tâm, trong mắt Phấn Hồng mang theo ý cười, xem ra tiểu thư đã hạ quyết tâm gả Tử Vân đi. Hơn nữa Bình Phục cũng là rất được, là một nam nhân rất hiền lành.

“Vậy thì được rồi. Tiểu thư, thế ta và Phấn Hồng ở đâu?” Tử Vân lo lắng hỏi.

“Bình Phục là một người thành thật, Phấn Hồng, người thuê một căn nhà, cậu ấy là nam nhân, có thể giúp được nhiều việc nặng nhọc, còn có việc buôn bán của cửa tiệm sẽ do người toàn quyền xử lý. Người và Tử Vân cứ cầm lấy bạc.”

Phấn Hồng gật đầu, từ lâu và cửa tiệm trang sức vẫn là nàng phụ trách xem xét”

Dương Á Sơ đi vào trong phòng đã thấy một đám người đang bàn luận sôi nổi.

“Cô gia...” Thấy Dương Á Sơ đi vào, Phấn Hồng bưng nước trên bàn ra, Hồng Tham ôm Thông Nhi gật đầu với Dương Á Sơ, lần lượt ra ngoài trở về phòng mình, Tử Vân thu dọn xong thì nói “Tiểu thư, cô gia, ta xuống dưới trước”

“Ừ, đi đi, sắp xếp vài thứ rồi gọi Bình Phục tới” Nha đầu kia chẳng lẽ không phát hiện ra nàng rất nhiệt tình với Bình Phục sao?

“Dạ” Tử Vân ra ngoài.

Trong căn phòng, hai người nhìn nhau không nói gì...

Một lúc lâu sau Lộ Tùy Tâm mới than nhẹ, tiến lên phía trước ngả vào trong lòng Dương Á Sơ: “Chịu rất nhiều đau khổ đúng không?”

Dương Á Sơ vươn tay ra ôm lấy nàng, ánh mắt dịu dàng như nước: “Không, nếu so với nàng, ta cảm thấy rất thẹn” Gian khổ của nàng, chịu đựng của nàng, kiên cường của nàng khiến hắn đau lòng. So với nỗi đau của nàng thì hắn thật sự không thấm vào đâu.

“Sao chàng lại gầy như vậy, không ăn ư?” Một tí thịt cũng không có, thân nàng khi ấy cũng đâu có gầy tới mức này. Có điều hai năm qua thân thể nàng cũng dần dần nhiều thịt lên, không còn gầy như trước nữa.

Thấy vẻ lo lắng trong mắt nàng, Dương Á Sơ nở nụ cười dịu dàng, ba năm trải qua tuyết rơi trên núi, chỉ dựa vào ít lương khô và cây cỏ để ăn. Khi đó để xuống núi hẳn hẳn nhất định phải ăn, nhưng sau khi xuống núi hẳn chỉ nghĩ tới một điều duy nhất là cứu nàng, căn bản không có tâm trạng để ý tới những thứ khác. Sau khi biết tin nàng chết, hẳn lại hận không thể chết ngay lập tức, đi theo nàng, tất nhiên càng không chú trọng vào việc này.

“Nàng cũng gầy như thế còn mà trách ta sao?” Chỉ trách năm đó hẳn không có năng lực bảo vệ cho mẹ con nàng.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên, trong mắt rưng rưng lệ, lắc đầu mạnh: “Không..” Lời nói trong đôi môi đỏ mọng dần dần nhỏ lại trong miệng của hắn. Đau đớn khi biệt ly, họ đều đã trải qua tang thương không thể nói thành lời!

Nam nhân này cũng đã vì nàng mà trải qua không ít khổ sở, nhưng không hề nhắc tới. Hắn vẫn dùng sự dịu dàng tha thiết để bao dung nàng.

Lộ Tuy Tâm từ từ nhắm mắt lại, kiễng mũi chân, hai tay ôm lấy cổ hắn, mở miệng ra để lưỡi hắn thuận lợi tiến vào...cảm nhận triền miên của hắn dành cho mình...

Dường như muốn đem cả người nàng tiến vào trong thân thể mình. Một tay nâng đầu nàng, tay còn lại ôm lấy eo nàng. Môi hai người hòa hợp vào nhau, cả người kề sát không có một khe hở nào..

Dương Á Sơ cuốn lấy đầu lưỡi của nàng...khẽ gặm..mút...lưỡi hai người quấn quýt lấy nhau...

Chẳng biết từ khi nào, cái hôn dịu dàng đã trở thành chiếm đoạt..

Lộ Tuy Tâm thoát ra, đôi môi sưng đỏ vì bị hắn mút, thở hổn hển bên cạnh hắn...”Rất nhớ...rất nhớ nàng...” Dương Á Sơ để lại lời nói bên môi nàng, trong ánh mắt vẫn hừng hực lửa cháy như trước.

Đôi tay trên đầu di chuyển lên người Lộ Tuy Tâm, tay kia đã lên mở y phục nàng từ trước rồi, áo ngoài trượt xuống lộ ra bờ vai trắng nõn...

Bàn tay thon dài vuốt ve bờ vai...dần dần luồn vào bên trong áo, từng chiếc áo rơi xuống...thấy cảnh đẹp trước mắt, đôi mắt phát ra ánh sáng như lửa!

Lộ Tuy Tâm rũ đôi mi dài xuống che khuất gương ngùn ngụt trong mắt. Cánh tay nhỏ nhắn cũng từ từ cởi y phục hắn ra...đôi môi đỏ mọng di

chuyển lên tai hẳn, nhẹ nhàng ní non: “Chàng không ôm ta lên giường sao? Tướng công...”

Thân thể Dương Á Sơ căng ra, khó thở khiến tròng mắt trầm lại...

Ôm lấy người trong lòng đi về phía giường, vận nội lực vào chiếc bàn để nó di chuyển ra trước cửa. Kéo y phục của nàng xuống, hiện ra thân thể thon gầy...

Lộ Tuy Tâm thấy hai vết thương trên người hẳn thì kinh sợ, vội vã ngồi dậy: “Trời ạ, chàng bị thương” Bị vết thương trên người hẳn hấp dẫn toàn bộ lực chú ý, không để ý rằng y phục trên người vì động tác vừa rồi mà hoàn toàn rơi ra khỏi thân thể...lộ ra làn da nõn nà...

“Vết thương nhỏ không hề gì!” Không thèm nhìn tới vết thương trên người, lúc này hẳn chỉ chú ý tới người trên giường.

Lộ Tuy Tâm tức giận lườm Dương Á Sơ, mặc thêm áo vào rồi xuống giường “Không được, để ta đi...Ừm...” Nhanh như chớp đã kéo nàng trở lại, buông màn che xuống, hôn lên môi người trên giường...Tay cũng thô lỗ ném y phục của nàng ra ngoài cho xong việc...

Lộ Tuy Tâm chưa kịp phản ứng thì một thân thể nóng rực đã đè lên người nàng. Hôn nhẹ nhàng lên mặt nàng...xuống cổ...vai...trước ngực...đi thẳng xuống...

Làn da của Lộ Tuy Tâm đỏ hồng như con tôm nhúng qua nước sôi, bên trong thân thể như có lửa nóng...

Tình cảm bên trong mãnh liệt như lửa! Dục vọng nam nữ mãi mãi theo một quy luật không ngừng..

Màn đêm bên ngoài cửa sổ như nước, vầng trăng khuyết treo trên bầu trời, chi chít những đốm sao nhỏ bên cạnh.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 112: Giải Thích

Nửa đêm, Lộ Tùy Tâm khẽ mỉm cười, cuộn mình trong lòng Dương Á Sơ.

Gạt nhẹ mái tóc của nàng để lộ ra dung mạo thanh tú, Dương Á Sơ ngây ra...

“Nương tử..” Hôn nhẹ lên mắt nàng, hăn sợ đây chỉ là một giấc mơ, ngày mai tỉnh lại sẽ không bao giờ nhìn thấy nữa. Cho nên hăn không dám ngủ, một lát cũng không dám. Cứ si mê nhìn nàng trong lòng như vậy...

“Ừm, bắt đầu từ ngày mai, ta sẽ chăm chàng sao cho càng béo càng tốt” Ngón tay nhỏ và dài xoa nhẹ lên ngực Dương Á Sơ, Lộ Tùy Tâm khó nén nỗi đau lòng.

“Được” Trên khuôn mặt tinh xảo xuất hiện nụ cười tuyệt đẹp, Dương Á Sơ thỏa mãn.

“Ta cho chàng ăn thứ gì, nhất định chàng phải ăn hết” Nhích lên phía trước một chút, nàng kề sát trong ngực hăn, Lộ Tùy Tâm nhẹ nhàng nói.

“Tuân lệnh” Đừng nói tới ăn, ngay cả bắt hăn ăn một con trâu, chỉ cần là nàng nói thì hăn cũng sẽ ăn.

Lộ Tùy Tâm vui mặt vào trong ngực hăn, trên mặt lộ ra nụ cười hạnh phúc. Nam nhân này thật sự yêu nàng. Lý do tại sao ba năm nay hăn không

xuất hiện cũng không còn quan trọng nữa. Quan trọng là...bây giờ nàng đang ở bên hần!

“Sao trên người lại bị thương?” Dương như nàng rất để ý tới vết thương trên người hần.

Dương Á Sơ hạ mi mắt, che khuất lệ quang lóe lên trong mắt, giọng mềm nhẹ như lông chim “Không có gì, bị tên bắn thôi”

“Nói rõ xem nào” Lộ Tuy Tâm nhàn nhạt nói, nam nhân này định lừa gạt để cho qua sao, không có cửa đâu.

“Là...ta tới chỗ Ngân Lưu Nhân tìm nàng” Dương Á Sơ buột miệng.

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía hần, lát sau đôi môi đỏ mọng mới than nhẹ: “Chàng thật ngốc” Ngốc khiến nàng thương tâm.

“Nương tử càng ngốc hơn” Lại đi làm tổn hại chính bản thân mình.

“Ai cứu chàng?” Võ công của hần có thể đánh bại hết thuộc hạ của Ngân Lưu Nhân, vậy chắc là có tiến bộ?

Thân thể Dương Á Sơ cứng đờ, vẻ mặt vẫn như cũ “Là sư phụ”

Lộ Tuy Tâm đẩy ra một chút, thấy vẻ đau khổ trên mặt hần: “Sư phụ chàng?”

Trong mắt Dương Á Sơ như bùng tình...

Trên mặt đất trống trải, Dương Á Sơ nằm trên vũng máu, Vũ Mặc Hiên cũng bất tỉnh. Vô Thị che kín vết thương, lay mạnh Vũ Mặc Hiên, “Vương gia...người tỉnh lại đi....” Sau đó đi kiểm tra mũi Dương Á Sơ xem còn thở không, càng tuyệt vọng hơn, Dương công tử đã chết.

Chợt...Vô Thị từ từ gục xuống, thần trí cũng trở nên mơ hồ.

“A di đà phật, tất cả đều là ý trời đã định, sư huynh, huynh mau đưa Á Sơ tới tuyết sơn, ta sẽ đưa Hiên thí chủ tới được cốc, rồi sẽ theo sau” Hai tay Huyền pháp trưởng lão chấp vào nhau, nói với một ông lão mặc y phục màu xám, ông lão đó chính là sư phụ của Dương Á Sơ – Vô Thường.

“Được” Nói xong ông và Dương Á Sơ đã không thấy tăm hơi.

Huyền Pháp nhìn Vũ Mặc Hiên đang bất tỉnh, điểm một số huyệt trên người hắn sau đó cũng biến mất.

Trên tuyết sơn

“Sư đệ, lương khô đã chuẩn bị đủ chưa?” Vô Thường nhìn vào bên trong sơn động, vẻ mặt ngưng trọng.

“A di đà phật, thiên đạo đã định, chúng ta cũng chỉ có thể thuận theo ý trời thôi” Huyền Pháp trưởng lão thở dài.

Vô Thường lão nhân cũng thở dài thật sâu “Thiên đạo vô tình, nhưng ta không thể để Á Sơ chết được”

“Bắt đầu thôi” Huyền Pháp trưởng lão thở dài lần nữa. Nói xong thì đi vào đỡ Dương Á Sơ ngồi dậy, hai tay đặt trên lưng Dương Á Sơ.

Vô Thường cũng không nói gì nữa, tiến vào lấy tay đỡ trên ngực hắn...

...

Ba ngày ba đêm, hai người trị thương cho Dương Á Sơ...

Bỗng chốc mở mắt, “Sư huynh” Huyền Pháp trưởng lão vội kêu lên.

Vô Thường lão nhân gắng sức, dùng nội lực toàn thân truyền thẳng cho Dương Á Sơ, đánh sâu vào kinh mạch đã bị chặt đứt toàn thân Dương Á Sơ.

Một canh giờ trôi qua, sắc mặt Vô Thường trở thành màu xám, mà trong nháy mắt dường như thân thể đã già thêm mười tuổi. Mồ hôi toát ra trên trán.

“A di đà phật, sư huynh, được rồi” Thu tay lại, Huyền Pháp trưởng lão thấy bộ dạng thay đổi của sư huynh, ánh mắt bình tĩnh. Đây cũng là số kiếp của sư huynh, tất cả đều đã định trước, tiền căn hậu quả...

“Ha ha, cuối cùng đã xong, thật tốt quá...” Thân thể Vô Thường lão nhân mềm nhũn nghiêng sang một bên.

Ánh mắt Huyền Pháp bình tĩnh nhìn chăm chú về phương xa “Chuyện trần thế lão nạp đã xong, đến từ nơi nào lại quay về nơi ấy” Bóng người dần dần biến mất ở phía trước.

Vô Thường nhìn bóng người đã không còn nhìn thấy nữa, mỉm cười yên lòng.

“Khụ...” Dương Á Sơ từ từ tỉnh lại, thấy mình đang ở trong sơn động, hãn không chết, nương tử...”Nương tử...” Hãn muốn đi cứu nương tử.

Hãn phát hiện ra căn bản không thể đứng dậy, toàn thân cũng không thể động dậy...

“Á Sơ.” Giọng trầm trầm của Vô Thường khiến Dương Á Sơ mở to hai mắt “Sư phụ?” Sau đó vui mừng, là sư phụ cứu hãn, vậy nhất định sư phụ cũng cứu được nương tử!

“Nương tử nàng...”

“Á Sơ, đừng kích động, nghe vi sư nói” Vô Thường cũng ho nhẹ.

“Sư phụ, người sao vậy?” Giọng của sư phụ có điều gì đó bất thường, Dương Á Sơ nghi ngờ.

“Vi sư đã từng nói với con là muốn lên tuyết sơn, thật ra là vì con, hiện giờ tính mạng của con đã không sao nữa, vi sư cũng rất mừng” Vô Thường thở khó khăn.

“Sư phụ..”

“Nghe sư phụ nói xong đã, đừng hận, Á Sơ, đừng ôm hận, tất cả đều đã được định trước, thiên đạo đã định, tất cả đều phải quy về thiên đạo. Cho nên mạng của con trong kiếp này là không cách nào tránh được.” Cũng là số kiếp của nó!

“Sư phụ...”

“Bảy mươi năm công lực của sư phụ đã truyền toàn bộ cho con, giờ sư phụ cũng sắp đi rồi, đồng ý với sư phụ, đừng ôm hận!”

“Cái gì? Sư phụ?” Nội lực của sư phụ đều truyền cho hãn, vậy thì sư phụ...Dương Á Sơ kinh hãi.

“Đoạt mệnh đao đã làm đứt hết kinh mạch của con, bảy mươi năm công lực của sư phụ có thể giúp con chữa trị kinh mạch, nhưng...” Vô Thường lão nhân ngừng lại một chút “Nhưng do nội lực của con quá yếu so với nội lực của sư phụ, nên nội lực của sư phụ đã hoàn toàn áp chế con, nếu con không thể dùng nội lực hai mươi năm lật ngược trở lại đánh bại nội lực của sư phụ, vậy nghĩa là vĩnh viễn con cũng không xuống núi được”

“Cái gì? Sư phụ, không...không...con muốn đi tìm nương tử của con...” Dương Á Sơ nắm đó kêu lên bất lực.

“Chữa trị kinh mạch của con chỉ e sẽ mất một năm, vi sư hiểu nghị lực của con, nhưng có một số việc nhất định phải dựa vào thời gian mới có thể đạt tới được, con phải mất một năm sau mới có thể bắt đầu đối kháng với nội lực của ta, cho nên có lẽ con sẽ mất năm năm”

“Không...không...sư phụ...con không thể ở đây năm năm...” Dương Á Sơ sốt ruột nói.

“Vi sư đã chuẩn bị lương khô cho con, một năm sau con có thể đi lại trên tuyết sơn, nhưng...nếu con không muốn lãng phí tính mệnh mà sư phụ đã hy sinh để đổi lấy, nếu con còn muốn đi cứu nương tử, trước khi nội lực chưa đạt thành thì không thể xuống núi. Hãy nhớ kĩ!

“Sư phụ..sư phụ...người sao vậy?”

Giọng nói của Vô Thường càng lúc càng suy yếu, thở hỗn hển, sau một lúc lâu mới vang lên: “Nếu có thể, Á Sơ, vi sư hy vọng con hãy tha cho chủ nhân đoạt mệnh đao”

“Đừng ôm hận...đừng ôm hận...” Tiếng của Vô Thường lão nhân cứ vang vọng trong sơn động...

“Sư phụ...” Dương Á Sơ thống khổ, sư phụ đã mất, toàn bộ nội lực đều cho hắn, giờ nương tử đang gặp nguy hiểm, nhưng hắn bất lực. Thống khổ và bất lực trong lòng khiến Dương Á Sơ khóc lớn.

“Nương tử...sư phụ...”

...

“Cho nên, là sư phụ dùng tính mệnh để cứu chàng?” Nước mắt cảm động của Lộ Tùy Tâm tràn ra khỏi mi. Nàng có được lúc này là do sư phụ hy sinh để đổi lấy.

Dương Á Sơ lau nhẹ nước mắt trên mặt nàng, giọng nói nghẹn ngào: “Phải...bảy mươi năm công lực của sư phụ đều truyền cho ta, ta dùng hai năm mới điều hòa được nội lực đó không chống lại mình, mới xuống núi được.” Hắn không nói tới đau đớn khi đó, nội lực phản công nghiêm trọng ra sao, hống hồ bản thân hắn lại quá yếu, nội lực của sư phụ hơn hắn gấp

nhều lần, hấn dùng nhu thẳng cương, kiên trì và nghị lực của hấn không phải người bình thường có thể tưởng tượng ra được, bởi mỗi lần thất bại hấn lại phải chịu đựng đau đớn do nội lực bóp chặt kinh mạch...hấn sẽ không nói những việc đó cho nương tử. Từ đó tới giờ, ngoại trừ việc đối kháng với nội lực trên tuyết sơn, hấn không làm gì cả, mỗi lần thất bại xong sẽ đứng ngẩn ra trên nền đất lạnh, đứng cả ngày nhớ tới nàng, hận ông trời tại sao lại để hấn mất nàng?

“Nương tử, xin lỗi, lâu như vậy ta mới xuống núi tìm nàng được”
Dương Á Sơ nghiêm túc nói.

Lộ Tuy Tâm không thể ngừng được nước mắt, hai mắt ngấn lệ lờ mờ, nàng đã nhìn thấy tình cảm của nam nhân này đối với nàng,
“Không..không...tướng công...ta có đợi nữa cũng không sao” Tuy nàng không hiểu về võ công, tuy hấn không nói gì, nhưng nàng cũng từng chịu đau đớn thay đổi kinh mạch khi uống dịch tâm. Cho nên nàng hoàn toàn có thể biết được cảm giác lúc đó thế nào...Nhưng hấn còn phải ngày ngày chịu đựng, còn chiến thẳng được nó, chỉ là vì muốn xuống núi tìm nàng..Nghĩ như vậy Lộ Tuy Tâm khóc nức nở: “Xin lỗi, tướng công...” Là do nghiệp duyên giữa nàng và Ngân Lưu Nhân nên mới khiến hấn bi thương vì mất sự phụ, chịu nhiều cực khổ tới vậy...

“Nương tử...nàng...nàng đừng khóc...” Dương Á Sơ cảm giác được nước mắt trên ngực, vội vã lấy tay lau đi, nhưng càng lau càng rơi nhiều, không biết làm gì hơn là ôm chặt lấy nàng, “Nương tử, ta không khổ cực chút nào cả, thật đó, giờ ta có thể ôm lấy nàng đã cảm thấy rất thỏa mãn rồi” Hấn không thể quên được nỗi hoảng sợ khi biết được nàng đã chết. Cả đời này hấn không muốn lặp lại cảm giác đó nữa.

“Nương tử, được rồi...ta không sao, nàng nhìn xem, chẳng phải ta rất tốt đó thôi?” Dương Á Sơ nhẹ nhàng an ủi.

Lộ Tuy Tâm vùi vào trong lòng hăn, khóc thỏa thích, những năm nay, cực khổ của hăn và nàng, nhớ nhung của hăn và nàng, đều trút ra hết trong giờ khắc này...

Dương Á Sơ vụng về an ủi, trong mắt ánh lên lo lắng, không được, hăn không nỡ “Nương tử...đừng khóc nữa...từ nay về sau chúng ta sẽ không bao giờ chia lìa...” Sau này bất luận là ai cũng không thể khiến bọn họ xa cách lần nữa, hăn cam đoan, bằng không hăn sẽ giết sạch những kẻ đó. Nếu tay đã dính máu, tâm cũng sẽ không nhân từ.

Chuyển hướng tới người trong lòng, giấu đi toàn bộ sát khí trong mắt, “Nương tử, ta sẽ ở bên cạnh nàng, bên cạnh Thông Nhi”

Đôi mắt sừng đỏ của Lộ Tuy Tâm nhìn hăn. “Đến khi ta già rồi, tóc bạc cả đầu, răng cũng rụng hết, chàng còn có thể bên cạnh ta không?” Hiện giờ nàng đã không còn là Lộ Tuy Tâm lạnh nhạt như trước, chỉ là nữ nhân đang yêu và được yêu. Cho nên toàn bộ suy nghĩ chỉ một lòng theo đuổi tình cảm của bản thân.

“Có” Dương Á Sơ ôm chặt lấy nàng, nghiêm túc nói bên tai nàng, từ lâu nàng đã trở thành mạng sống của hăn.

“Sẽ không nhìn nữ nhân khác, vĩnh viễn chỉ có một mình ta chứ?” Lộ Tuy Tâm nín khóc mà cười, có lẽ trời xanh cố ý đưa nàng tới thế giới này, để gặp nam nhân này, hiểu nhau, yêu nhau...

Vì vậy, giờ đây nàng thật sự biết ơn ông trời đã để nàng gặp gỡ nam nhân này!

“Trong trái tim ta chỉ có nàng.” Dương Á Sơ hôn nhẹ lên môi nàng.

“Vậy có phải chiến tranh lần này giữa Thập Ngân quốc và Thiên Vũ là do chàng mà xảy ra trước thời hạn? Bọn họ biết chàng không chết?” Vươn tay ra ôm lấy hăn, Lộ Tuy Tâm vùi mặt vào ngực hăn rồi nói.

Dương Á Sơ hơi ngậy ra, chiến tranh lần này số người bị hấn giết nhiều vô số kể, chỉ vì trong đầu không thể dập tắt thù hận! Bây giờ cũng không biết Vũ Mặc Hiên đã nghĩ ra cách đánh bại Thập Ngân quốc chưa...

“Nương tử...” Nhiều người đã bị giết.

Lộ Tuy Tâm than nhẹ, chắc hẳn tướng công nàng đã bắt Ngân Lưu Nhân phải trả giá không ít! Có điều đôi mắt nàng cũng lạnh lẽo. Nàng cũng không thể quên được hình ảnh cả người Dương Á Sơ đầy máu gục trong lòng mình.

“Sau này chỉ cần chàng cho rằng phải làm cái gì thì ta đều ủng hộ chàng” Mạng sống của nàng cũng sẽ là của hấn, của Thông Nhi. Vì hai người họ tay nàng chấp nhận dính máu.

Giơ tay lên nhẹ nhàng vuốt ve lồng ngực trơn mượt của Dương Á Sơ, đặt tay lên trái tim hấn, cảm nhận được tiếng tim đập.

“Ừ” Tay xoa lên lưng nhẵn mịn của nàng, “Nương tử...”

“Hử?”

“Nàng đừng cử động” Như vậy hấn sẽ không nhịn nổi.

Khóe miệng Lộ Tuy Tâm mỉm cười “Chàng có thể sờ ta, sao ta lại không thể sờ chàng chứ?” Bàn tay nhỏ nhẹ nhàng trượt qua trượt lại trước ngực hấn.

“...”

Mãi sau không thấy động tĩnh gì, Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía hấn, sau khi thấy tròng mắt mờ ám của hấn thì vội vàng xoay người “Ta... mệt quá, thôi ngủ đây” Nhắm mắt lại, trong môi đỏ mọng phát ra tiếng thở đều đều.

Đôi mắt Dương Á Sơ nhu tình như nước, cánh tay dài kéo nàng sát lại rồi ôm lấy, giúp nàng thay đổi vị trí, để nàng ngủ trên người hắn.

Hôn lên trán nàng thật trù mẫn “Ngủ đi, hai ngày nay nàng cũng mệt rồi, để ta trông cho nàng” Hắn làm nàng mệt, hơn nữa hai ngày nay nàng đi suốt đêm, hắn cũng đau lòng. Không nỡ bắt nàng phải mệt nữa. Mặc dù hắn thầm nghĩ muốn yêu thương nàng thật nhiều, lâu như vậy nỗi khổ tương tư mới được tháo gỡ...

Lộ Tùy Tâm nhắm mắt lại, cảm thấy ngọt ngào, “Tướng công...”

“Hử?”

“Ta yêu chàng” Nam nhân này là người nàng toàn tâm toàn ý yêu. Tình cảm sâu đậm của hắn, nàng không thể không cảm động, không thể không từ chối. Một nam nhân đã tuyệt chủng trên thế gian, là của nàng! Nàng thật may mắn! Cho nên mới thẳng thắn nói ra tình yêu của mình.

“...”

Lát sau không thấy động tĩnh, Lộ Tùy Tâm ngẩng đầu nhìn về phía Dương Á Sơ. Giật mình...bởi vì đôi mắt kia thật nồng nàn.

Dương Á Sơ xoay người, trong nháy mắt hai người đã đổi vị trí, nhìn nàng dưới thân, vẻ mặt trở nên xúc động “Ta yêu nàng”

Nói xong liền hôn nàng cuồng nhiệt...

...

“Đừng...Đừng nhúc nhích...” Âm thanh mềm mại trong màn che khiến người ta nghe xong xương toàn thân đều nhũn ra.

“Nương tử...” Dương Á Sơ nhìn nữ nhân đang gây chuyện phía trên hắn, lửa nóng trong người khiến mồ hôi hắn toát ra.

“Giờ là ta chủ động” Giọng nữ nhân mang theo thớ gấp truyền ra từ bên trong màn che.

...

Sáng sớm tinh mơ, Dương Á Sơ thức dậy, nhìn nàng trong lòng không tự chủ được mà cười khẽ. Dám chắc hôm nay thân thể nàng sẽ rất mỏi.

Hai tay dùng lực nhẹ nhàng làm xoa dịu mệt mỏi trên người nàng.

“Thông Nhi, ăn cơm trước được không?” Hồng Tham nhẹ giọng nói, thấy cửa phòng đóng chặt thì cười thầm trong lòng, tiểu thư và cô gia vẫn chưa xuống giường. Mới sáng sớm Thông Nhi đã làm loạn đòi tiểu thư.

“Sao thế, Thông Nhi?” Nam Cung Tuyệt làm như vô tình nhìn cửa phòng đóng chặt, rử mi mắt che đi vẻ tiều tụy trong mắt.

“Mẹ.” Thông Nhi giẫy giụa trong lòng Hồng Tham, làm âm lên muốn xuống dưới đất.

“Thông Nhi, dì Tham đưa con đi chơi được không?” Sáng sớm đã làm ồn đòi mẹ. Nàng dẫn nó ra ngoài loanh quanh một lát rồi về. Nhưng Thông Nhi vẫn đứng trước cửa phòng không chịu đi.

Cửa mở ra, Dương Á Sơ y phục chỉnh tề đóng cửa lại, nhìn người đang đứng bên ngoài.

“Nào, Thông Nhi, cha bế con xuống dưới ăn trước, chờ một lát nữa mẹ sẽ xuống”

“Mẹ...” Quay đầu dựa sát vào Hồng Tham, trong mắt có chút âm ức, ngủ một tối xong thức dậy lại không nhìn thấy mẹ, mà lại là dì Tham bên cạnh, cậu bé rất mất hứng.

“Nào, để cha bế, Thông Nhi ngoan.” Tay đón lấy đứa bé từ Hồng Tham có vẻ không tình nguyện cho lắm, Dương Á Sơ đi tới chỗ Nam Cung Tuyết “Sớm vậy, Tuyết, Ngạo đâu rồi?”

Nam Cung Tuyết thấy Dương Á Sơ hăm hờ thì cười trêu chọc “Mặt trời đã lên cao rồi, không biết hai ngày trước ai đến cả ban đêm cũng không chịu đi ngủ ý nhỉ?”

Khóe miệng Dương Á Sơ lộ ra núm đồng tiền “Ha ha...”

“Nào, Thông Nhi, cha đưa con đi ăn” Nương tử nói muốn cho hãn tăng thêm vài cân thịt, cho nên hãn phải ăn nhiều.

“Nhưng con muốn mẹ” Thông Nhi quay đầu lại nhìn cửa phòng vẫn đóng chặt, tủi thân nói.

“Thông Nhi ăn no xong sẽ được gặp mẹ, chúng ta đi xuống trước chờ mẹ có được không?” Dương Á Sơ hết sức dịu dàng dỗ dành Thông Nhi. Hãn đã bỏ lỡ cơ hội được nhìn thấy Thông Nhi sinh ra, bỏ lỡ ba năm nuôi dạy Thông Nhi, sau này hãn sẽ để Thông Nhi cảm nhận được tình thương của cha.

Thông Nhi nghiêng người nhìn về phía Hồng Tham

Hồng Tham vội nói “Đúng đó, Thông Nhi, chúng ta đi xuống lầu ăn trước, sau khi Thông Nhi ăn no là có thể gặp mẹ rồi”

Khuôn mặt tròn trịa có chút không tình nguyện, nhưng cũng không chống lại.

Trong phòng, Lộ Tùy Tâm nhắm mắt lại hưởng thụ làn nước nóng trên da. Sáng sớm tướng công nàng đã sai tiểu nhị chuẩn bị thùng nước nóng trong này, chờ nàng tỉnh lại để tắm rửa.

“Tiểu thư” Tử Vân gõ cửa bên ngoài.

“Xong ngay đây” Cầm lấy khăn khô bên cạnh để lau người, mặc y phục vào, mở cửa phòng.

“Tiểu thư” Tử Vân và Phấn Hồng đang đứng ngoài cửa.

“Bình Phục nói thế nào?” Phấn Hồng bước ngay lên để giúp nàng mặc y phục, búi tóc.

“Bình Phục ca rất cảm kích, tối qua đã nói với huynh ấy, huynh ấy đồng ý để tiểu thư thuê” Tử Vân nói, sau đó thấy Lộ Tỳ Tâm nhón mày, cảm giác có chút không được tự nhiên, vội vã chuyển sang đề tài khác “Tiểu thư, Thông Nhi đang ở dưới lầu đợi cùng nhau ăn”

“Chúng ta xuống thôi, các người cũng chuẩn bị lên đường sớm sớm một chút”

Quán trọ này là do Nam Cung Tuyệt bao toàn bộ, cho nên bên trong đại sảnh cũng chỉ có nhóm người các nàng, không có ai khác.

Dương Á Sơ kiên trì dỗ dành Thông Nhi vẫn đang giận dỗi.

Mọi người thấy Lộ Tỳ Tâm xuống thì mắt hai cha con đều sáng lên. Thấy hai đôi mắt phát sáng y hệt nhau, Lộ Tỳ Tâm mỉm cười.

“Thông Nhi, sao không để cha cho con ăn?” Lộ Tỳ Tâm ôm lấy Thông Nhi, đi tới ngồi cạnh Dương Á Sơ, cúi đầu hỏi.

“Mẹ” Hai tay ôm lấy cổ Lộ Tỳ Tâm, Thông Nhi liếc nhìn Dương Á Sơ. Trong ý thức cậu bé cảm thấy rất xa lạ với người cha này.

“Thông Nhi, để dì Tham cho con ăn” Hồng Tham bê một chén cháo tới ngồi trên ghế.

“Nào, ta lấy trà thay rượu, chúc mừng ba người nhà Á Sơ đoàn viên” Hoàng Thạch Ngạo nâng chung trà lên hướng về phía Dương Á Sơ. Nhìn ánh sáng rực rỡ phát ra trên người nàng, hẳn thấy được hạnh phúc của nàng, hạnh phúc của nàng vẫn chỉ có Á Sơ, không ai có thể thay thế. Hẳn biết cuối cùng một chút ảo tưởng sót lại cũng hoàn toàn tan biến, tất cả đều trở về điểm ban đầu, hẳn là bạn tri kỉ của Á Sơ, nàng là thê tử của Á Sơ. Không có gì hơn...

“Ha ha, hiện giờ Á Sơ là hạnh phúc nhất, ta cũng muốn tìm ai đó để thành thân” Nam Cung Tuyệt nói nửa đùa nửa thật.

“Thật sao?” Lộ Tuy Tâm vui mừng mở to mắt, bọn họ là nam nhân xứng đáng có nữ nhân tốt bên cạnh chăm sóc, nàng mong họ sẽ hạnh phúc.

“Ừ, gia phụ đã định trước hôn sự cho ta từ nhỏ, mấy ngày nay cũng sẽ bắt tay vào tiến hành, mọi người uống rượu mừng ở Vô Vân sơn trang xong thì đi kinh thành thăm Dương lão gia, rồi hãy tới Hoàng gia bảo uống chén rượu mừng của Hoàng mẫu” Hoàng Thạch Ngạo nhàn nhạt nói, đối với hẳn lấy ai cũng đều như nhau! Thứ hẳn muốn cả đời này cũng không thể có được. Chỉ cần nàng hạnh phúc, hẳn sẽ thật lòng chúc phúc.

Lộ Tuy Tâm rĩ mi mắt, nàng hy vọng ông trời sẽ để Hoàng đại ca gặp một nữ nhân có thể khiến huynh ấy mở rộng trái tim lần nữa.

“Chắc hẳn Nhiệm trang chủ cũng không biết sẽ gặp Á Sơ phải không?” Nam Cung Tuyệt cố ý chuyển đề tài.

“Ừ, đúng là ta muốn gặp sư huynh” Sư phụ vì cứu hẳn mà hao hết chân khí, hẳn muốn gặp sư huynh để đền tội, có lẽ sư huynh biết tin sư phụ đã tạ thế chắc sẽ khó mà tiếp nhận. Nhưng muốn nói gì cũng phải chờ lễ thành thân của Linh nhi xong đã.

“Được rồi, thế Linh nhi gả cho ai?” Lộ Tuy Tâm chợt nhớ ra liền hỏi Nam Cung Tuyệt. Mấy ngày nay căn bản nàng không có tâm trạng hỏi tới

mấy chuyện này, giờ nhớ tới nàng mới thấy tò mò.

Nghe xong Nam Cung Tuyết và Hoàng Thạch Ngạo đều nhướn mày lên
“Linh nhi gả cho Phương Mạc Ngôn”

Lộ Tù Tâm nhíu chặt mày lại, Linh nhi thật sự yêu Phương Mạc Ngôn?
Còn Phương Mạc Ngôn thì sao? Cậu ta có yêu Linh nhi không?

Thấy nàng nghi ngờ, Dương Á Sơ cũng biết nàng đang suy nghĩ cái gì,
liền an ủi “Có thể ba năm nay chúng nảy sinh tình cảm với nhau”

Chỉ hy vọng là thế! Lộ Tù Tâm thầm than!

Đứng trước cửa quán trọ, thấy Phấn Hồng, Tử Vân ngồi trên xe ngựa
của Bình Phục, Lộ Tù Tâm tiến lên cản dặn “Bình Phục, đi đường cẩn
thận”

“Tiểu nhân đã biết” Bình Phục trả lời cung kính.

“Phấn Hồng, trên đường nhớ săn sóc Tử Vân, đừng đi đường quá vội”
Lộ Tù Tâm nhìn Phấn Hồng nói.

“Tiểu thư yên tâm, ta sẽ nghe theo lời người” Phấn Hồng và Tử Vân thò
đầu ra vẫy tay với Lộ Tù Tâm.

“Tiểu thư, chúng ta về huyện Ly Thủy trước chờ tiểu thư và cô gia về
nhà” Tử Vân nói nghiêm túc.

“Ừ, đi đường chú ý an toàn” Dương Á Sơ khẽ ôm lấy Lộ Tù Tâm,
những người này đối với nương tử mà nói đều là người thân, cho nên hẳn
tình nguyện như nàng.

“Lão gia, phu nhân, tiểu nhân xin phép lên đường” Bình Phục nói với
Dương Á Sơ và Lộ Tù Tâm.

...

“Nếu Á Sơ còn muốn tới Vô Vân sơn trang, chúng ta xin cáo từ trước”
Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo chấp tay nói.

“Các người không tới Vô Vân sơn trang sao?” Dương Á Sơ có hơi bất ngờ.

“Không, được cốc còn nhiều việc cần phải xử lý, hơn nữa Ngạo cũng phải về chuẩn bị hôn sự, tới lúc đó chúng ta tập hợp lại ở Hoàng gia bảo”
Nam Cung Tuyệt lãnh đạm nói, trước khi tâm hãn bình phục thì không thể ở cùng một chỗ với họ, không thể để Á Sơ nhìn ra điều khác thường.

“Được rồi, hẹn ngày gặp lại” Dương Á Sơ gật đầu với hai người.

Nam Cung Tuyệt và Hoàng Thạch Ngạo chấp tay, trong mắt lẫn nhau đều thấy được, bọn họ cần một lần say tới ngất đi mới có thể hoàn toàn quên đi thứ tình cảm không nên có này. Sau khi tỉnh lại từ giấc mơ, sẽ kiên quyết vung kiếm cắt đứt dây tơ tình...

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tùy Tâm
www.dtv-ebook.com

Chương 113: Thông Nhi Được Hoan Nghênh

Trong hậu hoa viên của Vô Vân sơn trang

“Sư huynh...” Huynh thật sự yêu ta sao? Linh nhi mở to mai hãn nhìn chăm chăm vào Phương Mạc Ngôn. Trong lòng muốn nói thế nhưng lại không cách nào thốt lên nổi. Nàng sợ...nàng sợ sự lưỡng lự của hãn...sợ sự trầm mặc của hãn...càng sợ hãn sẽ lừa dối nàng...

Lẽ thành thân càng gần thì nàng lại càng hoang mang! Nàng không biết sao mình lại như vậy nữa?

Nhưng...sư huynh đã thật sự thay đổi, Phương Mạc Ngôn trước kia chẳng chặc mà trầm mặc, như bản sao của đại ca. Nhưng bắt đầu từ khi nào? Hãn thay đổi, là từ ba năm trước khi nghe tin sư thúc gặp chuyện, cha phái hãn tới kinh thành tìm hiểu tin tức, sau khi trở về sư huynh đã thay đổi, trở nên càng trầm mặc hơn, nhưng tình cảm của nàng lại càng lúc càng sâu đậm.

Nữ tử đã từng khiến nàng ngưỡng mộ, nữ tử khiến nàng tâm phục khẩu phục gọi là sư phụ nói tình cảm của nàng với sư huynh có thể chỉ là tình huynh muội, để nàng phải phân chia rõ ràng...

Hiện tại tuổi nàng đã lớn hơn so với các tiểu thư bình thường, đã qua tuổi lấy chồng. Nhưng nàng vẫn không muốn gả đi, đơn giản là nàng còn muốn làm rõ xem rốt cuộc tình cảm của nàng đối với hãn là gì?

Nàng thích sự chững chạc của sư huynh mà nàng không có, nàng thích cảm giác được hãnh diện chuộng che chở. Từ bé đã vậy rồi.

Nhưng ba năm trước sau khi nghe tin sư thúc bọn họ gặp nạn, nàng đã sụp đổ, khóc tới chết đi sống lại...

Một lần lúc sư huynh an ủi ôm nhẹ nàng vào lòng đã khiến nàng rung động. Nàng có cảm giác an toàn trong ngực hãnh...thời khắc đó nàng đã yêu nam tử đang ôm nàng che chở kia.

“Linh nhi?” Phương Mạc Ngôn thấy Linh nhi ngây ra thì khẽ gọi. Trong đầu hiện lên chút lưỡng lự, thật sự có thể không? Lấy Linh nhi, hãnh thật sự có thể đem lại hạnh phúc cho mọi ấy không? Nhưng tại sao trong đầu lại hiện lên khuôn mặt đăm lệt? Dung nhan kiêu ngạo lại đang lạng lẽ rơi lệt?

Cách đó không xa Nhiễm Lực nhìn thấy cảnh hai người đều đang xuất thần...

Trong lòng nhẹ nhàng thở dài, với chuyện tình cảm người ngoài cuộc không cách nào có thể giúp được, một người là mọi mọi hãnh, một người là sư huynh hãnh coi như huynh ruột. Hãnh chỉ có thể đứng ngoài nhìn.

“Đi thôi, haizz...” Đại phu nhân cũng thở dài, người tinh ý đều nhận ra được bầu không khí khác thường giữa hai người. Nhưng là người làm mẹ, bà biết Linh nhi có tình cảm với Phương Mạc Ngôn...Cũng bởi vì bà hiểu Mạc Ngôn, chỉ cần nó lấy Linh nhi thì nhất định sẽ đối xử tốt với con bé, cho dù nó không yêu Linh nhi cũng có thể chung sống.

“Mẹ, làm vậy có thật sự tốt không?” Nhiễm Lực là đại thiếu gia của Vô Vân sơn trang, từ nhỏ đã đi theo cha hãnh. Đương nhiên so với hãnh thì cha điềm tinh trang nghiêm hơn. Cho nên thời gian hãnh ở Vô Vân sơn trang không nhiều, trong một năm thì đã hơn nửa là ở bên ngoài xử lý mọi việc, giờ cũng là vì hôn sự của Linh nhi nên mới gấp rút trở về.

“Thuận theo...”

“Đại phu...phu nhân...phu nhân” Một người có dáng dấp nô bộc chạy thật nhanh tới hoa viên.

Cắt ngang câu nói của Đại phu nhân cũng làm hai người đang ngây ra bừng tỉnh lại.

“Có chuyện gì vậy?” Phương Mạc Ngôn và Linh nhi cũng đã đi tới.

“Đại..lão...lão gia nói người tới đại sảnh” Ổn định hơi thở xong mới nói ra.

“Đại sảnh? Có chuyện gì sao?” Nhiễm Lực nói.

“Dạ không biết, lão gia không nói, là nhị phu nhân sai tiểu nhân tới mời đại phu nhân và tiểu thư Linh nhi tới, nói là có ngạc nhiên lớn”

“Ngạc nhiên lớn, lão gia không nói gì ư?” Đại phu nhân và mấy người đều vận khinh công đi tới đại sảnh ở phía trước.

Trong đại sảnh

Nhiễm Thế Hùng trợn mắt há miệng nhìn người phía trước, đó....đó...

Sắc mặt nhị phu nhân cũng khiếp sợ y hệt, “Thật không thể ngờ...thật không thể ngờ...ông trời đã bảo vệ sự đệ...”

Dương Á Sơ bế Thông Nhi trong tay, bên cạnh là Lộ Tùy Tâm, một nhà ba người đứng trước đại sảnh thấy vẻ mặt mọi người đều kích động thì cảm thấy bối rối.

“Sao thế? Có...” Còn chưa nói xong thì thiếu chút nữa cảm của đại phu nhân đã rớt xuống đất, không thể phát âm nổi.

Mấy người Linh nhi nhìn xong thoáng chốc đều im lặng...

Nước mắt Linh nhi rơi xuống mặt đất kêu “tách tách”. Một lúc sau mới có cảm giác, chạy vào lòng Lộ Tỳ Tâm, ôm Lộ Tỳ Tâm mà khóc òa “Hu..hu hu hu...sư phụ...”

Mắt đại phu nhân cũng đã ươn ướt, lấy khăn lau khóe mắt. “Ta đã nói sư đệ là người có phúc mà...”

“Sư huynh, hai vị sư tẩu, đã để mọi người lo lắng rồi” Dương Á Sơ ngẩng đầu lên, khuôn mặt mỉm cười.

“Tỳ Tâm đã để sư huynh, sư tẩu phải lo lắng, thật là có lỗi” Lộ Tỳ Tâm cũng áy náy nói với mọi người.

“Sư đệ...đệ muội...” Nhiễm trang chủ nghe thấy giọng nói quen thuộc thì thân thể chấn động, không nói được lời nào chỉ đi lên phía trước, quan sát thật kỹ Dương Á Sơ, “Trở về là tốt rồi.”

“Hu hu...” Linh nhi ôm chặt lấy người trước mắt, nước mắt không kìm nén được rơi trên người Lộ Tỳ Tâm.

Lộ Tỳ Tâm xúc động, vươn tay vỗ nhẹ lên người Linh nhi..”Linh nhi, đừng khóc nữa”

“Cha...” Thông Nhi thấy Linh nhi khóc nức nở trong ngực Tỳ Tâm thì hơi lo lắng nhìn Dương Á Sơ.

“Thông Nhi, gọi bá phụ, bá mẫu đi” Dương Á Sơ dịu dàng ra hiệu cho Thông Nhi.

Thông Nhi nhìn Lộ Tỳ Tâm rồi nhìn sang Dương Á Sơ, giọng nói trẻ con vang lên trong đại sảnh, “Bá bá..”

“Oa..đứa bé thật đáng yêu, cứ như khuôn mẫu của sư đệ vậy” Đại phu nhân, nhị phu nhân tiến lên đùa với Thông Nhi.

“Nào, để bá mẫu bế con một cái” Đại phu nhân bắt đầu.

Bế đứa nhỏ tuần tú, đại phu nhân cười vui vẻ “Con tên là gì?” Nhị phu nhân cũng vây quanh.

“Thông Nhi ạ” Giọng nói non nớt trả lời, lập tức khiến nhị nhân tan chảy “Trời ạ, thật đáng yêu, giọng nói này đúng là ngọt..nào..để bá mẫu bế” Nói xong liền đón lấy Thông Nhi từ tay đại phu nhân “Này...muội muội... sao muội lại có thể như vậy...Thông Nhi, đến đây này” Hai người bắt đầu trình diễn một màn tranh đoạt.

“Sư phụ...hai người không chết...hu hu...con rất nhớ hai người...” Linh nhi ngẩng đầu lên, đôi mắt trong suốt ngập nước, nàng thấy mà thật đau lòng.

Lộ Tùy Tâm đỡ Linh nhi dậy, “Ta cũng rất nhớ mọi người...”

...

Thông Nhi trở thành nhân vật được hoan nghênh nhất trong ba người, đại phu nhân, nhị phu nhân chỉ hận không thể dính Thông Nhi bên người để sở hữu riêng.

Tuy rằng vẻ mặt Thông Nhi có hơi bối rối nhưng thấy Lộ Tùy Tâm mỉm cười và khuôn mặt khích lệ của Dương Á Sơ thì không phản kháng gì.

“Ha ha, nào, để bá bá bế một cái” Nhiễm Thế Hùng cũng chuyển sang Thông Nhi, vươn tay về phía đại phu nhân.

“Lão gia, người phải cẩn thận một chút...” Đại phu nhân thận trọng nói.

“Đúng vậy, lão gia, sức của người đừng ôm gì nặng” Nhị phu nhân cũng nói, trên mặt hai người đều căng thẳng.

“Yên tâm, ta sẽ cẩn thận, nào, Thông Nhi, cho bá bá bế”

Vì vậy, biểu tình cam chịu không thể phản kháng của Thông Nhi khiến Lộ Tùy Tâm khẽ cười thành tiếng, tiểu tử này, chỉ e hôm nay sẽ bị ôm liên tiếp tới ngất đi mất.

“Oa, tới con tới con, cha, đưa Thông Nhi cho con...” Linh nhi lau sạch nước mắt rồi cũng gia nhập cuộc chiến tranh đoạt...

“Sư thúc, thăm nương” Phương Mạc Ngôn tiến lên chấp tay thi lễ với hai người.

(Khụ, giờ mới ra được cái từ 孀娘: Thăm nương, đúng không mọi người?)

“Sư thúc, thăm thăm, sau khi chúng ta nghe được tin tức thì kinh hãi đau buồn, giờ thấy sư thúc không có việc gì nữa, chúng ta cũng yên tâm” Nhiệm Lực xúc động nói. Mỗi khi nhớ tới sư thúc sắc mặt cha lại trở nên nặng trĩu, bọn họ cũng không từ bỏ việc tìm kiếm tin tức về hai người.

...

Trong thư phòng, chỉ có Dương Á Sơ và Nhiệm Thế Hùng.

Nhiệm trang chủ nói muốn tổ chức tiệc chúc mừng, mời các môn phái nhân sĩ trên giang hồ nhưng bị Dương Á Sơ ngăn lại.

“Sư huynh, không cần đâu, sau này đệ cũng không hành tẩu trên giang hồ nữa, cứ để họ nghĩ đệ đã chết đi” Dương Á Sơ nhàn nhạt nói, sau này hẳn chỉ cần nương tử và Thông Nhi. Chốn giang hồ thị phi đó không còn liên quan tới hẳn nữa.

“Việc này...” Cẩn thận suy nghĩ một lát, cũng phải, không dính tới giang hồ cũng tốt.

“Vậy lần này sư đệ tới để uống rượu mừng của Linh nhi?”

Dương Á Sơ im lặng một lúc lâu mới quỳ xuống trước mặt Nhiễm Thế Hùng, “Lần này Á Sơ tới là muốn sư huynh trách phạt”

Nhiễm trang chủ cả kinh, liền bước lên đỡ Á Sơ dậy, “Sư đệ, đệ làm gì vậy? Chúng ta là huynh đệ có gì không thể nói sao?”

Trong mắt Dương Á Sơ khó nén nỗi đau thương “Sư huynh, sư phụ đã tạ thế”

Lui về phía sau một bước, Nhiễm Thế Hùng khiếp sợ ngã ngồi lên mặt ghế, “Chuyện...chuyện gì đã xảy ra?”

“..” Dương Á Sơ từ từ kể lại chuyện sư phụ cứu hãn trên tuyết sơn.

Một lúc lâu sau...

“Sư huynh, đều do đệ...” “Sư đệ, đừng nói nữa, toàn bộ đều đã được định trước, có thể nhìn thấy đệ sống yên ổn, chắc sư phụ đã hoàn thành tâm nguyện, yên lòng nhắm mắt”

“Sư huynh...” Được rồi, đứng dậy đi!” Nhiễm Thế Hùng than nhẹ “Nếu sư phụ đã làm như vậy thì ta còn biết nói gì được? Có điều..”

“Có điều nghĩ đến việc lão nhân gia người cứ rời bỏ chúng ta như vậy, trong lòng ta rất khó chịu” Nhiễm Thế Hùng trầm trọng nói.

“Vậy sau này sư đệ có dự định gì không?” Nhiễm Thế Hùng quan tâm hỏi.

“Quay về kinh thành hỏi thăm sức khỏe gia phụ, rồi sẽ ở ẩn trong núi”

“Dương lão gia vẫn chưa biết đệ còn sống sao?” Nhiễm trang chủ kinh ngạc.

“Đúng vậy”

“...Sư đệ, nghe sư huynh nói này, mau quay về kinh thành đi, đừng để lão nhân gia đau lòng”

“Chờ đại hôn của Linh nhi kết thúc, đệ sẽ về kinh thành.”

...

“Sư phụ, con không biết phải làm thế nào nữa?” Trong một phòng khác, Linh nhi kéo lấy Lộ Tuy Tâm.

Lộ Tuy Tâm nhìn Linh nhi thật lâu, thở dài trong lòng, “Linh nhi”

“Dạ?”

“Con yêu Phương Mạc Ngôn” Vài năm không gặp, Linh nhi đã không còn là Linh nhi ngây thơ vô tư trước kia nữa, Linh nhi hiện tại đã biết cân nhắc mọi việc, biết phân tích sự tình.

“Con biết” Linh nhi gục đầu xuống, khẽ nói.

“Nếu như...ta nói là nếu như, con biết người Phương Mạc Ngôn yêu không phải là con, con vẫn muốn lấy cậu ta sao?” Lộ Tuy Tâm nhìn thẳng vào Linh nhi hỏi.

Trên mặt Linh nhi có chút do dự, “Việc đó...” Nếu sư huynh không yêu nàng, nàng còn muốn lấy sư huynh không? Linh nhi tự hỏi trong lòng.

Lộ Tuy Tâm không lên tiếng, chờ đáp án mà nàng muốn từ Linh nhi, thật ra không chỉ có một con đường, quan trọng là người ta lựa chọn đi thế nào mà thôi. Nếu đáp án đúng như suy nghĩ của nàng thì có lẽ nên khuyên

Linh nhi hủy bỏ hôn ước này, tình cảm của Phương Mạc Ngôn cũng không phải là yêu. Nhưng tình cảm sao có thể nói trước được? Cho nên vấn đề mấu chốt phải để chính Linh nhi tìm ra, để con bé suy nghĩ thông suốt sẽ đưa ra lựa chọn đúng đắn...

“Suy nghĩ vấn đề này cho kỹ, đáp án ở trong lòng con” Lộ Tuy Tâm nhìn Linh nhi yên lặng, mỉm cười. Mở cửa đi ra bên ngoài, nàng phải đi giải cứu Thông Nhi đây. Ha ha, chắc bị một đám người tranh nhau bế...

Thông Nhi thích dính lấy cha nó, thích tới mức không cần tới mẹ là nàng nữa.

Cũng chỉ vì Dương Á Sơ biểu diễn nhào lộn trước mặt thằng bé, không phải, là võ công mới đúng, hại Thông Nhi lập tức mê mẩn quên cả việc vốn dĩ thằng bé đang bài xích cha nó. Đúng là thay đổi kì lạ.

Đi tới hậu hoa viên, Lộ Tuy Tâm cảm giác mình như đang nằm mơ, quá thật không giống sự thật...Mất đi mới càng thêm quý trọng. Hiện giờ nàng chỉ nghĩ tới một cuộc sống bình thường bên tướng công...

Lộ Tuy Tâm đang suy nghĩ nên không chú ý tới một bóng người phía xa xa đang xúc động.

Nhiễm Lượng không thể tin được bóng người vừa quen thuộc vừa xa lạ trước mắt, đó là thẩm nương sao? Hôm nay hắn về phủ thì nghe nói sư thúc đưa thẩm nương trở về. Hắn gần như chạy như điên tới phòng Linh nhi, hắn không hiểu sao mấy năm qua trong tim lại khắc sâu hình bóng nàng đến vậy?

Có lúc nhớ tới việc nàng đã rời khỏi thế gian, trong lòng hắn lại phiền muộn mất mát...

Giờ nhìn nàng đứng ở bụi hoa, khóe miệng hắn mới mỉm cười, nụ cười tinh quái, nàng còn sống! Thật là tốt!

“Thăm... nương...”

Lộ Tuy Tâm nhìn lại, nam tử phía trước có vài phần giống với Linh nhi, đôi mắt to tròn, tròng mắt đen mang theo ý cười tinh nghịch, đôi mày rậm phi dương, cả người tràn ngập khí thế.

“Cậu là...Nhiễm Lương?” Ba năm đã làm thay đổi thật nhiều người, trong trí nhớ của nàng, lúc đó Nhiễm Lương chỉ là một chàng thiếu niên trẻ tuổi, giờ đã là nam tử hán rồi.

Thấy vẻ kinh ngạc trong mắt nàng, trên mặt Nhiễm Lương lại càng phát ra ánh sáng rực rỡ “Hi, thăm nương vẫn còn nhớ ta, thật là vui quá”

Lộ Tuy Tâm nhướn mi, tiểu tử này đúng là khác nhiều so với ba năm trước, ngay cả giọng nói cũng trầm hẳn.

Điềm tĩnh hơn trước kia, không còn kích động, nhưng sức sống vẫn tỏa ra bốn phía...

“Ha ha, đương nhiên là nhớ rồi, bây giờ có sợ Linh nhi nữa không?”

Trên trán Nhiễm Lương nổi lên vết đen rõ ràng “Hóa ra người chỉ nhớ việc Linh nhi bắt nạt ta?”

“Ha ha, cậu đã trưởng thành rồi”

Nhiễm Lương lườm nàng một cái, “Người cũng chỉ hơn ta có vài tuổi thôi”

Vài tuổi? Trước khi tới đây nàng đã hai bảy tuổi, qua bốn, năm năm rồi, giờ chắc đã ba mươi mấy tuổi, so với bọn họ mới là thiếu niên hai mươi tuổi đầu, nàng cảm giác mình già thật rồi.

“Nương tử” Dương Á Sơ đi tới ôm nhẹ lấy nàng, “Đang nghĩ gì vậy?” Ánh mắt nhìn Nhiễm Lương, nhướn mày “Nhiễm Lương?”

“Hi hi, sư thúc.” Nhiễm Lượng đi lên hành lễ với hai người “Ta biết sư thúc sẽ không chết mà..”

“Thật nhanh quá” Chớp mắt từ một thiếu niên lúc đó đã trở thành nam tử cao lớn, cúi người trao đôi ánh mắt với Lộ Tuy Tâm, trong mắt mỗi người đều nhận thấy thời gian thoáng qua như một giấc mộng.

Nhiễm Lượng thấy hai người họ dựa vào nhau thân mật cũng xoay người yên lặng rời đi.

Lộ Tuy Tâm dựa đầu vào ngực hắn, cúi đầu hỏi, “Chàng đi nói chuyện với sư huynh à?” “Ừ, sư huynh nói chúng ta mau trở về thăm cha” Hắn cũng nghĩ tới vấn đề này từ lâu.

“Vậy ngày mai chúng ta lên đường” Đã tới Vô Vân sơn trang báo bình an rồi, cũng nên đi thôi.

“Ta cũng nghĩ như vậy, Thông Nhi đâu?” Tên tiểu tử này mà lại không quên lấy mẹ nó ư?

“Ha ha, giờ thằng bé trở thành mục tiêu tranh đoạt của các sư tâu rồi.” Ai thắng mới được bế thằng bé.

“Ha ha, vẻ mặt Thông Nhi nhất định là rất khốn khổ” Nghĩ tới Thông Nhi Dương Á Sơ trở nên hưng phấn, thật là một đứa bé thông minh.

“Nàng nói xem ta có nên dạy thằng bé võ công không?” Từ sau khi hắn biểu diễn võ công để dụ Thông Nhi ăn cơm xong, trong mắt tiểu gia hỏa kia sáng lên say mê, giờ hắn nói cái gì thằng bé cũng nghe.

“Chàng nghĩ thế nào?” Nếu như thằng bé thật sự có hứng thú thì cũng có thể, sau này nó đơn độc nàng cũng yên tâm.

“Phải học” Hấn có thể bảo vệ thằng bé lớn lên không gặp bất kì nguy hiểm nào, nhưng sau khi trưởng thành nó sẽ tách khỏi hấn, nên hấn mong thằng bé cũng có đủ năng lực để bảo vệ bản thân.

“Việc này chàng hỏi thằng bé trước đi, xem nó có hứng thú học không” Thấy bộ dạng si mê của Thông Nhi khi nhìn cha thì nàng biết nhất định Thông Nhi sẽ muốn học.

“Hỏi thằng bé?” Dương Á Sơ kinh ngạc nhìn nương tử nhà hấn, Thông Nhi còn nhỏ như vậy có thể hỏi ý kiến được sao?

Lộ Tỳ Tâm nghiêm túc gật đầu, “Sau này bất luận có chuyện gì cũng phải hỏi ý kiến của Thông Nhi, xem thằng bé có bằng lòng hay không, không nên ép nó làm một việc không muốn làm”

“Vậy...sẽ biến thằng bé thành ngựa hoang mất”

“Không phải, ý của ta là hỏi trước ý kiến của nó, nếu đồng ý thì mới tiếp tục làm theo ý chàng”

“Ý của ta?”

“Đúng vậy, chàng dạy không chỉ có võ công mà còn rèn luyện kiên trì và bền bỉ” Lộ Tỳ Tâm cũng nhướn mày.

“...” Dương Á Sơ suy nghĩ thật lâu trên mặt mới lộ ra ý cười, con trai, con có một người mẹ thật lợi hại, trước tiên phải hỏi Thông Nhi, nếu nó đồng ý thì hấn mới dạy, trong quá trình theo học lòng kiên trì thì còn phải để thằng bé học được sau này làm bất cứ chuyện gì cũng phải cân nhắc thật kĩ trong lòng trước mới được quyết định, bởi quyết định xong sẽ giữ vững ý kiến, sẽ học được rất nhiều thứ bổ ích.

“Nương tử...”

“Hử?”

“Ta rất mong chờ được nhìn thấy tương lai của Thông Nhi” Kết hợp ưu điểm của nàng và hần, lại có một người mẹ thông minh nhất thiên hạ. Sau này Thông Nhi sẽ thế nào đây?

Lộ Tuy Tâm nhướn mày “Ta chỉ hy vọng thằng bé có thể lớn lên vui vẻ” Cũng không mong nó thành nhân tài gì cả.

“Được” Hần sẽ che chở cho cuộc sống bình yên của hai mẹ con nàng.

“Mẹ...” Viên mắt Thông Nhi đỏ hoe, giãy giụa thoát khỏi vòng tay của Linh nhi chạy tới ôm chân Lộ Tuy Tâm, cậu bé bị những người đó ôm tới phát sợ, người nào cũng muốn tranh lấy cậu bé để ôm.

“Mẹ...”

“Ha ha, Thông Nhi” Lộ Tuy Tâm ôm lấy Thông Nhi, lau nước mắt cho thằng bé, lâu như vậy mà tiểu tử này vẫn kiên trì được, cũng không tệ lắm.

“Nào, để cha bế, Thông Nhi, khi nào con trưởng thành, mẹ mà bế Thông Nhi sẽ mệt lắm, về sau để cha bế cho” Dương Á Sơ vươn tay về phía Thông Nhi.

Thông Nhi tiến vào lòng cha “Cha không mệt ạ?”

Dương Á Sơ chăm chú nhìn Thông Nhi, “Con có muốn biết tại sao cha lại không mệt không?” Hần dụ dỗ.

“Có ạ.” Thông Nhi mong được nghe nhanh nhanh chút.

“Bởi vì cha có võ công, còn mẹ không có, cho nên mẹ sẽ mệt, cha sẽ không mệt”

“Võ công...” Nghiêng đầu tỏ vẻ không hiểu nhìn Dương Á Sơ.

“Đúng, là thứ tối hôm qua cha đã cho con xem đó”

Hai con mắt tròn vo lập tức phát sáng, “Võ công...”

“Đúng vậy, cha còn có thể bay, bay như chú chim nhỏ vậy, cha mang theo Thông Nhi đi bay được không?” Vẫn tiếp tục dụ dỗ thỏ trắng ngây thơ không biết gì.

“Có ạ, bay...”

Dương Á Sơ đặc ý nhìn Lộ Tuy Tâm, chiêu này có lợi hại không? Dụ tiểu tử này có ý muốn học, sao phải sợ thẳng bé không học?

Lộ Tuy Tâm ho nhẹ cố nén cười lại, nhưng khuôn mặt co rúm đã tiết lộ tất cả, ba năm nuôi dưỡng không ngờ chốc lát đã bị cha nó dụ đi học võ.

“Vậy con ôm chặt lấy cha nào” Vừa nói xong thì thân thể đã như đại bàng tung cánh bay giữa không trung trong hoa viên.

“Oa...bay bay...bay...cha...” Quả nhiên Thông Nhi không sợ chút nào hết, chỉ hưng phấn hét lên trong lòng cha cậu bé.

“Sư phụ, người thật hạnh phúc” Linh nhi thấy hai cha con trên trời thì kéo Lộ Tuy Tâm ngồi xuống bên trong đình, ngưỡng mộ nói, nàng và đại sư huynh có thể hạnh phúc như vậy không?

“Linh nhi, con đừng hạnh phúc là do ta tự mình đi, hạnh phúc của ta cũng phải trải qua biết bao gian khổ mới có được” Nỗi khổ cực của nàng và hẳn chỉ có ông trời mới biết được.

“Hạnh phúc là do con tự mình đi?”

“Ừ, ta chỉ muốn nói với con, hãy làm theo những gì con tim mách bảo”

Ánh mắt nhìn về phía hai cha con đang bay trên không trung, Lộ Tù
Tâm mỉm cười hạnh phúc.

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 114: Tình Tự

Gió thổi nhẹ nhàng! Gió xuân phe phẩy khiến lòng người say mê. Nhưng lúc này tại biên giới phía tây giữa hai nước đang diễn ra cảnh chém giết...

Đao Phong nhìn người đứng ở xa xa, giữa mày nhíu lại không dám tin, chính là hãn ta đã sử dụng liên hoàn kế khiến hãn rút lui ư?

Cây đao lớn trong tay chém kẻ bên cạnh không lưu tình chút nào, mắt cũng không thèm nhìn người ta phun ra máu rồi gục xuống, trong đầu chột lóe, lúc này cảm giác của hãn về nam nhân kia hoàn toàn khác trước. Vũ Mặc Hiên!

Hiên vương, vương gia trẻ tuổi nhất của hoàng triều Thiên Vũ, hãn là hoàng tử được tiên hoàng sủng ái nhất, do hoàng hậu sinh ra cùng với Thanh vương, thân phận tôn quý cỡ nào đương nhiên khỏi phải nói. Từ nhỏ đã vang danh khắp Thiên Vũ, thiên tư về âm luật không ai dám so bì, hơn nữa văn võ toàn tài, thi từ ca phú, cầm kỳ thứ họa không gì không biết! Cũng không tham gia triều chính! Chỉ vào triều mỗi ngày theo lệ. Nhưng... bây giờ thì sao? Tại sao nam tử này lại mang binh ra chiến trận? Hơn nữa thực lực thật đáng gờm, trước tiên đánh bất ngờ trong đêm, đợi hãn phản công thì lại rút binh. khiến hãn bị tổn thất vô cùng nghiêm trọng.

Hôm nay hãn ta lại gióng trống khiêu chiến, còn hãn mang theo năm nghìn binh sĩ ra để nghênh chiến, nhưng lại thấy hãn ta đứng ở đằng kia không nhúc nhích, chỉ cười nhạt. Đôi mắt tàn khốc, chỉ chốc lát sau hãn còn chưa kịp nhìn nụ cười trên khuôn mặt hãn ta thì đã thấy hãn dùng tay ra

hiệu, chỉ hai giây sau toàn quân đã gục xuống đất trong nháy mắt, cung tên bắn từ phía sau bay qua như mưa. Chưa tới một khắc, binh sĩ của hãn đã tổn hại hơn nửa.

“Giết...” Hay cho một chiêu binh bất yếm trá! Hãn đã biết hãn quá khinh địch rồi!

(Binh bất yếm trá: Trong chiến tranh thì không ngại lừa địch)

Người gục xuống đất liền đứng lên, binh khí trong tay hướng thẳng về phía trước. Chốc lát mặt đất trở nên hỗn loạn. Chỉ có thể xuống ngựa chiến đấu, ra lệnh cho binh sĩ một bên lui vào trong thành.

“Rút...Lui..” Hãn trúng kế rồi, không ngờ hãn lại bị lừa bởi một kế sách ngu ngốc như vậy. Mặt Đao Phong xám xịt. Hãn khinh địch, hãn biết, mà cái giá phải trả cho việc khinh địch trong hai hôm nay là tổn hại mất năm nghìn binh sĩ!

Định chạy? Tròng mắt Vũ Mặc Hiên chợt lóe, lần này bản vương không cho phép người chạy...

Vũ Mặc Hiên thấy viện binh đang bắn tên trên tường thành thì phất vải đỏ trong tay: “Công...”

(Công: tấn công, đánh)

Theo lời ra lệnh của hãn, binh sĩ vốn dĩ đang chém giết cùng Đao Phong thì lập tức vượt tới phía trước binh sĩ Thập Ngân quốc, khi nhìn rõ thì lại thấy đối phương vác theo binh sĩ Thập Ngân quốc tới chân thành, đều đã bị giết.

Cung thủ trên tường thành nhìn xuống bên dưới toàn binh sĩ của mình thì không dám bắn tên, chỉ biết đứng đó lo lắng.

Vũ Mặc Hiên híp mắt lại nhìn Đao Phong đang chiến đấu.

Con trưởng của Định quốc đại tướng quân, nếu hãn có thể chém đầu hãn ta, treo lên tường thành thì...Nghĩ tới đây Vũ Mặc Hiên giơ lên tấm vải màu trắng “Bắn tên...” Lập tức lùi ra phía sau vài chục bước. Cung thủ phía sau hãn bắn tên lên tường thành.

Đao Phong quay đầu lại thấy tiếng kêu la thảm thiết thì trừng mắt...Hãn không tin một kẻ trải qua hàng trăm trận đánh như hãn lại bại dưới tay Vũ Mặc Hiên...

“Giết không tha, ai chém được đầu tướng soái bản vương sẽ thưởng một nghìn vạn lượng vàng, thăng quan ba cấp...” Giọng nói Vũ Mặc Hiên truyền đến khiến hãn phút chốc hoàn hồn trở lại, cây đao trong tay chém về phía đám người đang muốn vây lấy hãn.

Trong khoảnh khắc, toàn bộ chiến trường phía tây đã biến thành biển máu, đều giết tới đỏ cả mắt...

Vũ Mặc Hiên thấy cửa thành từ từ mở, đại quân đi ra, khoe miệng nhếch lên cười lần thứ hai, Ngân Lưu Nhân, ta sẽ đánh hạ tây thành của ngươi...

“Bắn hỏa tên cho bản vương, bắt sống vua, giết tướng lĩnh Thập Ngân quốc!” Tấm vải đỏ trong tay lại phát lên. Trong mắt hãn không nhìn thấy binh sĩ đang ngã xuống mà chỉ có quyết tâm đánh hạ thành trì của đối phương. Thầm nghĩ phải lấy đầu Đao Phong...Vũ Mặc Hiên lạnh lùng nhìn đám người ngã xuống, trong đó có cả binh sĩ Thiên Vũ. Hãn đã chọn hai tay vấy máu, chắc hãn sau này sẽ phải xuống địa ngục...

...

Chiến trường là địa ngục nhân gian, một khi đã bắt đầu tất sẽ máu chảy thành sông...

Ngân Lưu Nhân nhìn tin cấp báo trong tay, híp mắt lại, thả hổ về rừng, nhưng lại là một con hổ tàn nhẫn hung ác! Vũ Mặc Hiên...

“Hoàng thượng, binh sĩ tây thành đang giao chiến với đối phương, thực lực của địch và chúng ta tương đương nhau, nhưng địch sử dụng quỷ kế dụ phó tướng ra giao chiến....Hiện giờ Đao tướng quân không rõ sống chết...”

“Khốn kiếp..” Đao Phong thân kinh bách chiến, sao có thể dễ dàng mắc mưu Vũ Mặc Hiên như vậy? Là hẳn đánh giá Đao Phong quá cao, hay quá xem nhẹ Vũ Mặc Hiên?

(Thân kinh bách chiến: Trải qua trăm trận đánh)

“Việc này...” Đao đại tướng quân nhìn Ngân Lưu Nhân, chấp tay nói: “Hoàng thượng, Thiên Vũ bất kể giá nào cũng phải đánh hạ tây thành là muốn triệt hạ vào lòng dân, thần cho rằng nên phòng thủ tây thành” Tây thành không thể bị chiếm! Nếu tường thành kiên cố bị thủng một lỗ hồng không kịp vá lụp thì đối phương sẽ xé nó ra to hơn nữa. Đến lúc đó muốn chữa cũng không kịp.

“Không, tây thành không thể bị chiếm, nhưng ở đây cũng không thể không có tướng quân trấn giữ.” Đại vương gia kiên quyết nói. Quả là đối thủ lợi hại, Vũ Mặc Hiên này còn lợi hại hơn cả Vũ Mặc Nhiên.

Chỉ là một vương gia nhàn hạ, vậy mà lại biết chỉ huy quân công thành, hơn nữa còn không thua gì một người chinh chiến đã lâu trên sa trường là Vũ Mặc Nhiên...Thiên Vũ..lẽ nào thiên đạo đã thay đổi...

Ngân Lưu Nhân suy nghĩ một lúc “Đao đại tướng quân, lần này hãy dùng kỵ binh của chúng ta để tập kích Vũ Mặc Nhiên.”

“Hoàng thượng, đối phương có thể muốn dụ kỵ binh của chúng ta ra khỏi thành, không thể bị trúng kế lần nữa.” Đại vương gia vội vàng ngắt lời,

Vũ Mặc Nhiên chỉ mong có thể đưa kỵ binh đi nơi khác rồi một lần tiêu diệt toàn bộ!

“Không..trẫm cũng muốn thử xem kỵ binh có thể chống lại cái gọi là đánh du kích kia không, kết quả cuối cùng ra sao, truyền lệnh của trẫm, một nghìn kỵ binh tiến đánh!”

“Hoàng thượng...”

Đạo tướng quân nhìn Ngân Lưu Nhân, chấp tay gật đầu. “Tuân lệnh!”

...

“Nương tử, sao nàng lại cho rằng Thiên Vũ sẽ thắng?” Dương Á Sơ nhìn Lộ Tuy Tâm nói ra suy nghĩ, bàn về thực lực, Thập Ngân quốc cũng không kém Thiên Vũ là bao. Tại sao nương tử lại tin tưởng Vũ Mặc Nhiên sẽ thắng?

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên nhìn Dương Á Sơ. “Bởi vì có Vũ Mặc Hiên.” Vũ Mặc Nhiên là một vị tướng bẩm sinh, nhưng Vũ Mặc Hiên cũng là người mưu trí nhất và lợi hại nhất!

“Chàng biết về Vũ Mặc Hiên được bao nhiêu?” Lộ Tuy Tâm hơi nhướn mày hỏi Dương Á Sơ.

“Vũ Mặc Hiên?” Dương Á Sơ nhớ lại...

“Hắn là hoàng tử được tiên hoàng sủng ái nhất, kỳ tài nổi danh khắp Thiên Vũ, đáng tiếc lại không quan tâm tới triều chính.” Dương Á Sơ nói ra suy nghĩ về Vũ Mặc Hiên. Lộ Tuy Tâm lắc đầu.

“Không, chàng nhầm rồi, không phải hắn không quan tâm tới triều chính, mà là không thể tham dự”

Dương Á Sơ nhíu chặt mày lại, mắt sáng lên: “Ý nàng là...”

“Đúng là như vậy.” Vũ Mặc Hiên có khả năng nhìn thấu lòng người không ai có thể sánh được, nhìn thấu đối phương, biết mình biết ta, đương nhiên trăm trận trăm thắng.

Vũ Mặc Hiên vẫn không để tâm tới triều chính, là bởi vì hắn không thể bộc lộ thực lực chân chính của mình cho Vũ Mặc Phong và Vũ Mặc Nhiên biết. Cho nên vì bảo vệ bản thân, hắn cam tâm trở thành một Vương gia nhàn hạ!

Mà lần này...Nhẹ nhàng thở dài. “Tình cảm của hắn, ta không cách nào báo đáp được” Lần này chắc là vì nàng?

“Nương tử...” Dương Á Sơ cũng thở dài, đương nhiên hắn biết suy nghĩ của Lộ Tùy Tâm.

“Ngân Lưu Nhân là một vị vua có tài, đằng sau tấm mặt nạ hòa nhã là lòng tự kiêu, mà Vũ Mặc Nhiên còn ẩn nhẫn hơn cả hắn, các bậc đế vương từ nghìn đời nay, có thể ẩn nhẫn tức sẽ làm nên đại nghiệp.” Vũ Mặc Hiên, Vũ Mặc Nhiên một văn một võ phò tá Vũ Mặc Phong, thiên hạ này đã định trước bảy phần rồi.

“Nương tử...” Dương Á Sơ nhẹ nhàng ôm lấy nàng, tài năng của nàng không thích hợp để thể hiện.

“Lần này chúng ta thừa dịp bọn họ đang ra chiến trường, đưa Thông Nhi tới thăm cha, sau đó về Thủy thành có được không?” Nàng chỉ muốn có những ngày tháng yên bình.

“Được” Dương Á Sơ mỉm cười.

Lộ Tùy Tâm ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, vẻ mặt lạnh lùng, thiên hạ này phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân! (Ý nói thiên hạ nhất định sẽ hợp nhất, hợp nhất rồi lại chia)

Lúc này đây không biết còn phải đối chiến bao lâu nữa? Cho dù có sự xuất hiện của Vũ Mặc Hiên, Vũ Mặc Nhiên cũng không dám tấn công như lần trước...Nhưng...tuy Ngân Lưu Nhân là kẻ tự phụ nhưng tài trị quốc cũng không thể coi thường.

Trận chiến này chỉ khổ cho dân chúng hai nước, có bao nhiêu gia đình phu thê phải xa cách, nhà tan cửa nát...

Nhưng...đứa bé bị nàng thay đổi số phận kia...nếu có một ngày Ngân Lưu Nhân bại trận, nó sẽ ra sao?

“Nương tử?” Dương Á Sơ xoay người: “Nếu nàng nhớ đứa bé kia, ta sẽ dẫn nó trở về?” Hãn biết thi thoảng nàng lại nhớ đứa bé Tuyết dùng để trao đổi với Thông Nhi! Hãn không muốn nàng áy náy suốt đời!

“Không.” Bồng Lộ Tuy Tâm ngược mắt nhìn Dương Á Sơ, “Ta không muốn đẩy chàng vào nguy hiểm một lần nữa, nếu thằng bé không thể sống thì ta cũng không hối hận, vì Thông Nhi, vì chàng, cho dù hai tay dính máu ta cũng không ngại” Dù được trở lại lúc đó, nàng cũng sẽ không hối hận vì đã làm như vậy.

Dương Á Sơ than nhẹ: “Xin lỗi, nương tử, là ta không bảo vệ được cho nàng.”

Lộ Tuy Tâm dựa vào người hãn: “Ta không muốn chàng ra chiến trận, chúng ta hãy sống một cuộc sống hạnh phúc bên nhau.”

“Ừ.” Thiên hạ đâu có liên quan gì tới hãn, hiện giờ hãn chỉ muốn mình hạnh phúc, chỉ cần những người đó không ném phiền phức tới cho hãn thì tất nhiên hãn sẽ không tham gia...

“Mẹ.” Thông Nhi chạy vào phòng.

“Sao vậy?”

“Cha, bay.” Thông Nhi vươn tay về phía cha cậu bé, vẻ mặt mong chờ.

Dương Á Sơ và Lộ Tuy Tâm nhìn nhau: Nàng nhìn xem, muốn Thông Nhi không học võ cũng khó!

Lộ Tuy Tâm nhìn Thông Nhi, cúi người nhìn thẳng rồi nói: “Thông Nhi, nói cho mẹ nghe, con rất thích bay phải không?”

“Dạ.” Gật đầu mạnh, nhìn Dương Á Sơ bằng ánh mắt ao ước.

“Vậy con có đồng ý theo cha học võ không? Như vậy có thể tự mình bay đó?” Thông Nhi cuối cùng sẽ có ngày trưởng thành, tự mình tung cánh bay, cho nên nó phải có năng lực tự bảo vệ bản thân. Thói đời bất công, chỉ tồn tại mạnh và yếu.

“Tự bay ạ?” Tròng mắt trong veo tỏ vẻ khó hiểu. Nghĩ trong đầu một lát thì mắt mới sáng lên “Dạ, Thông Nhi muốn tự bay”

“Nhưng sẽ rất mệt, rất khổ cực, cho dù vậy Thông Nhi cũng không sợ?” Lộ Tuy Tâm nghiêm túc hỏi.

Mệt? Thông Nhi nhìn vẻ mặt nghiêm túc của mẹ, rồi lại nhìn cha cũng ngưng trọng như vậy. Trong đầu hơi lưỡng lự.

“Thông Nhi không sợ”

“Thông Nhi, con là nam tử hán, nếu con thật sự muốn học, sẽ không vì mệt mà từ bỏ chứ?” Dương Á Sơ cũng ngồi xuống nói với Thông Nhi.

“Dạ.” Cái đầu nhỏ gật xuống lần thứ hai.

Lộ Tuy Tâm ôm lấy cậu bé, mỉm cười với Dương Á Sơ, “Vậy thì tương công, ta giao Thông Nhi cho chàng” Nàng yêu Thông Nhi nhưng tuyệt đối sẽ không cứng chiều!

“Được, vậy chờ sau khi đưa Thông Nhi tới thăm gia gia xong, chúng ta sẽ về nhà rồi dạy Thông Nhi võ công, như vậy Thông Nhi có thể tự mình bay, tới lúc trưởng thành còn có thể đưa mẹ bay cùng nữa.”

(Gia gia: Ông nội)

“Thật ả?” Nghe thấy câu sau này còn có thể đưa mẹ bay cùng, mắt Thông Nhi sáng lên.

“Vậy mẹ chờ Thông Nhi học võ công thật giỏi rồi sẽ đưa mẹ bay nhé.”
Lộ Tùy Tâm cũng dụ dỗ.

“Dạ.” Thông Nhi đáng thương không biết cha và mẹ gian xảo của cậu bé cứ thương lượng chuyện quan trọng nhất trong đời mình như vậy.

“Vậy thì để cha cho Thông Nhi bay một lát nha.” Vừa dứt lời hai bóng người đã không thấy tăm hơi.

Chỉ nghe thấy tiếng cười khanh khách của Thông Nhi bên ngoài...

Lộ Tùy Tâm đi ra cửa, nhìn hai cha con bên ngoài, trong lòng vui mừng:
Thật tốt!

...

“Vương gia, là thư Hiên vương gia truyền đến.” Lộ Nguyên cũng không ngờ Hiên vương gia không chỉ tài hoa mà còn là một quân sư.

“Không hổ là Hiên hoàng đệ.” Vũ Mặc Nhiên tâm phục khẩu phục, trước giờ hẳn không hiểu tại sao phụ hoàng lại coi trọng Hiên đệ như vậy, hóa ra Hiên hoàng đệ không chỉ là con trai nhỏ tuổi nhất của phụ hoàng, chỉ có cha mới hiểu con, Hiên hoàng đệ không quan tâm nên phụ hoàng mới có thể từ bỏ đệ ấy để chọn tứ hoàng đệ. Là bậc đế vương khó tránh khỏi khát vọng tranh đoạt thiên hạ.

Ngân Lưu Nhân...Hắn ta vẫn đợi hắn...

...

Vô Vân sơn trang.

“Sư phụ...” Linh nhi tiếc nuối nhìn Lộ Tùy Tâm.

“Thông Nhi...” Đại phu nhân, nhị phu nhân và Nhiễm Lực đều buồn bã gọi Thông Nhi đang ở trong lòng Hồng Tham. Hai ngày nay các nàng đã yêu Thông Nhi tuần tú đáng yêu này mất rồi.

Sáng sớm nay Hồng Tham đã thuê một cỗ xe ngựa tới Vô Vân sơn trang đợi sẵn.

“Mạc Ngôn, thật có lỗi, rượu mừng ngày kia của con, sư thúc không thể uống, chúc con và Linh nhi bạc đầu giai lão” Dương Á Sơ chuyển sang phía Phương Mạc Ngôn trịnh trọng nói.

“Đa tạ sư thúc.” Phương Mạc Ngôn chấp tay với Dương Á Sơ.

“Sư phụ, con không nỡ xa người.” Linh nhi tiếc nuối nhìn Lộ Tùy Tâm.

“Linh nhi, nếu có cơ hội ta sẽ quay lại.” Lộ Tùy Tâm cũng không muốn, nhưng có bữa tiệc nào lại không tàn.

“Sư huynh, nhị vị sư tâu, xin cáo từ.” Dương Á Sơ chấp tay nói.

“Ừ, thuận buồm xuôi gió, sau này có chuyện gì nhớ báo cho chúng ta biết.” Nhiễm trang chủ căn dặn phu thê Dương Á Sơ.

“Thông Nhi, chào tạm biệt bá phụ, bá mẫu đi.” Dương Á Sơ bế Thông Nhi vẫy tay với mọi người.

...

Mọi người nhìn theo hướng cỗ xe ngựa rời đi, vẻ mặt đều không nở.

“Tiểu thư, cô gia, sao hai người đã đi rồi? Chẳng phải ngày kia đã là đại hôn của tiểu thư Linh nhi rồi sao?” Hồng Tham ngồi trong xe ngựa quay sang hỏi Lộ Tuy Tâm. Vốn dĩ nàng đang ở huyện Tây Xa, sau đó cô gia báo tin bảo nàng chuẩn bị xe ngựa và đồ dùng đi đường, hôm nay tới Vô Vân sơn trang đó họ, đi thẳng về kinh thành.

“Sau này chúng ta không muốn đi lại trong chốn giang hồ nữa, đại hôn của Linh nhi ta cũng chỉ biết xin lỗi mà thôi.” Lộ Tuy Tâm giải thích.

Hồng Tham gật đầu tỏ ý đã hiểu, nhìn xuống Thông Nhi trong lòng, “Thông Nhi, con có nhớ dì Tham không?” Hai ngày nay nàng nhớ tiểu tử này muốn chết, mới hai ngày mà nàng đã không còn tinh thần làm việc gì hết.

“Nhớ ạ.” Giọng nói non nớt nghiêm túc trả lời, khiến Hồng Tham cười hài lòng trên mặt, “Ha ha, dì Tham cũng nhớ Thông Nhi lắm.”

Lộ Tuy Tâm nhìn Hồng Tham, trong ánh mắt có ý cười, Hồng Tham ngay thẳng cũng thích thẳng bé này nhất. Cho nên từ khi còn bé Thông Nhi đã bên cạnh Hồng Tham, tình cảm giữa hai người tất nhiên rất tốt.

“Cô gia, võ công của người thật giỏi, chỉ e ngày tới vạt áo của người ta cũng không chạm vào được.” Trên mặt Hồng Tham có hơi nhụt chí, Thông Nhi thích bay, nhưng võ công của nàng cũng chỉ hơi hợt, hại nàng không thể đưa Thông Nhi đi bay. Vốn dĩ trừ tiểu thư ra Thông Nhi là hay dính vào nàng nhất. Giờ thì xong rồi, thêm cô gia xuất hiện, nàng chỉ có thể đứng thứ ba.

Dương Á Sơ liếc nhìn vẻ mặt Hồng Tham. “Người có thể dạy Thông Nhi dùng độc.” Phấn Hồng hiểu biết về dược, còn Hồng Tham chuyên dùng độc. Thông Nhi học mỗi thứ một chút cũng không hẳn là chuyện xấu. Nếu không trải qua chuyện với Quỷ Tâm, hẳn sẽ không cho Thông Nhi học

những thứ này. Nhưng sắp tới Thông Nhi cần phải học, như vậy sẽ có thể bảo vệ thằng bé cả đời.

“Đúng rồi.” Mắt Hồng Tham sáng lên, trong đầu suy nghĩ tới việc làm sao để Thông Nhi ngưỡng mộ nàng,

Lộ Tuy Tâm nhìn Dương Á Sơ, rũ mi mắt xuống, nàng không thể hiểu tâm tư của tướng công. Có điều...nhìn Thông Nhi, cứ để thuận theo tự nhiên vậy. Chỉ cần tướng công cho là đúng thì nàng sẽ không can thiệp.

“À phải rồi, cô gia, chuyện người cần ta hỏi thăm đã hỏi thăm được rồi.” Hồng Tham đột nhiên nói.

“Có phải đang rất gay go không?” Sắc mặt Dương Á Sơ bình thản.

“Đúng vậy, sản nghiệp đứng tên Dương đại công tử đang có dấu hiệu bán đi.” Trong lòng Hồng Tham thở dài, trên đời này lại có một đại huynh trọng tình nghĩa đến như vậy.

Lộ Tuy Tâm nhíu mày: “Còn Dương gia thì sao?”

“Dương gia khá tốt, trừ việc ngừng bán gạo thì không có gì thay đổi.”

“Tướng công, chàng có một người anh thật tốt.” Chẳng phải anh em một nhà hay tranh giành tài sản đó sao? Tại sao Dương Viễn Chi không chỉ tự tay tặng Dương gia cho Dương Á Sơ mà còn táng gia bại sản trả thù cho đệ...
đệ...

Nên biết rằng nhu cầu cho quân đội một nước nhiều tới mức nào, nhưng hẳn vẫn cần rằng chịu đựng lâu như vậy.

“Ta biết, cho nên lần này ta sẽ gặp để huynh ấy an tâm, để huynh ấy nghĩ tới cuộc sống bản thân một chút.” Dương Á Sơ cúi đầu, hẳn biết rõ tình nghĩa của đại ca đối với hẳn.

...

Ngự thư phòng trong hoàng cung

“Hoàng thượng, hôm nay Dương Viễn Chi Dương đại công tử lại dâng bạc chi cho quân ta tháng sau.” Quan phụ trách quốc khố thở dài trong lòng. Thiên hạ này thật lắm kẻ ngốc, hẳn chưa từng thấy ai ngốc như vậy cả, một người đã chết nhiều năm như vậy mà vẫn muốn đi báo thù.

Vũ Mặc Phong hơi dừng bút: “Từ đầu tới nay Dương gia đã dâng bao nhiêu bạc rồi?”

“Bẩm Hoàng thượng, từ lúc khai chiến tới nay, mỗi tháng Dương gia lại dâng một trăm vạn lượng bạc.” Mỗi tháng một trăm vạn lượng, con số gì thế này? Haizzz!

Vũ Mặc Phong rũ mi mắt xuống, Dương Á Sơ, mạng của người thật tốt, ông trời đối đãi với người quá ưu ái, ngay cả trăm cũng ao ước được như người.

Phụ thân thương yêu, đại huynh che chở, Vô Thường lão nhân thu nhận người làm đồ đệ, còn lấy được trái tim của nữ tử kia mà trăm mong cũng không được... có lẽ ông trời đối với người quá ưu ái, cho nên mới đổ kị với người, để người mất nàng...

Nàng... Vũ Mặc Phong hơi bàng hoàng, nhớ tới ban đầu nhìn thấy nàng...

“Hoàng thượng?”

“Ái khanh lui ra đi.” Sự hồ hững của nàng, trầm tĩnh của nàng, nước mắt của nàng, nụ cười của nàng đều khiến hấn ngẩn ngơ... Tại một sân nhỏ đơn sơ, khí chất từ nàng đậm đặc như nước khiến hấn mê muội. Thậm chí hấn còn thối tiêu vì nàng, từ sau khi mẫu phi tạ thế hấn đã từng lập một lời thề,

cả đời này sẽ không thối tiêu...Nhưng hấn lại vì một nữ tử mà phá lệ. Hấn đã từng có ham muốn chiếm giữ lấy nàng, muốn giữ nàng bên người. Nhưng trời xanh cũng chỉ an bài cho hấn và nàng một lần gặp gỡ thoáng qua...

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 115: Kết Truyện

Vùng ngoại thành chỉ cách kinh thành một trăm dặm. Cây cối ở đây tươi tốt, ít có người qua lại, thường xuất hiện bọn trộm cướp, một thiếu phụ mặt mày trắng bệch nhưng không mất đi vẻ thanh tú, nắm lấy tay một tiểu cô nương khoảng chừng sáu tuổi, trên khuôn mặt lạnh lợi là đôi mắt quật cường, cô bé đi được vài bước lại quay đầu nhìn...

“Đừng quay đầu lại, Nhược Nhi, cha con không đuổi theo đâu.” Vẻ mặt thiếu phụ kiên quyết và đau thương khiến người ta nhìn thấy không đành lòng...

“Mẹ, tại sao ạ?” Tại sao cha lại không cần mẹ và cô bé nữa?

Trên khuôn mặt thanh tú của thiếu phụ cười khổ, tại sao? Bởi nàng không thể sinh con trai cho hãn, bởi vì Nhược Nhi là con gái, mà mấy năm nay bụng nàng không có động tĩnh nào, cho nên...cho nên vì để có người nối dõi hương hỏa. Nhưng..những việc đó đều chỉ là mượn cớ mà thôi...nàng quá hiểu rồi, cho nên hãn van xin nàng mang Nhược Nhi đi, có điều trời đất bao la, nơi nào mới là chỗ dung thân cho hai mẹ con nàng đây? Về nhà mẹ đẻ thì đại huynh và đại tẩu sẽ không mong có một nữ nhân bị phu quân bỏ bước vào nhà! Mà thân thể nàng cũng sắp không xong nữa, mấy đêm nay đều ho ra máu, e sẽ không còn nhiều thời gian. Vốn dĩ nàng muốn xin hãn đợi mấy ngày nữa, chờ nàng chết xong hãn có thể lấy vị thiên kim tiểu thư nhà giàu kia, như vậy Nhược Nhi cũng có một nơi yên ổn! Nhưng không ngờ rằng trái tim hãn đã thành sắt, không còn là chàng thư sinh khí khái yêu nàng xưa kia nữa. Thôi thôi...

“Nhược Nhi, hứa với mẹ, bất cứ lúc nào cũng phải sống thật hạnh phúc. Mẹ hy vọng con lớn lên vui vẻ.” Hít thở có vẻ không ổn, không... Ông trời, sao ông tàn nhẫn như thế! Sao lại bắt nàng gục ngã lúc này? Nàng không thể chết bây giờ... Tối thiểu cũng phải chờ có người đi qua, nếu không sẽ làm Nhược Nhi sợ...

“Khụ...” Máu chảy ra nơi khoe miệng, sắc mặt thiếu phụ trở nên tái xanh.

“Mẹ...” Nhược Nhi ngẩng đầu lên nhìn mẹ, mẹ lại ho, nhìn thấy máu chảy ra nhất thời cô bé bị dọa liền khóc lớn: “Mẹ... mẹ làm sao vậy? Mẹ...”

Thiếu phụ chậm rãi ngồi xuống đất, nàng không thể...

“Mẹ... huhuhu... hu.. mẹ, mẹ đừng dọa con..” Đứa bé hoảng loạn không biết làm thế nào, rất nhiều máu, mẹ ho ra rất nhiều máu.

“Có ai cứu với... huhu... ai cứu mẹ cháu với...” Mặc dù trên khuôn mặt nhỏ nhắn có sợ hãi nhưng tiểu cô nương gắng sức lau nước mắt đi, kêu to lên...

“Nhược Nhi... Nhược Nhi...” Thiếu phụ yêu thương nắm lấy tay Nhược Nhi.

“Mẹ, Nhược Nhi ngoan. Nhược Nhi rất nghe lời mẹ, mẹ đừng làm Nhược Nhi sợ...” Nắm chặt lấy tay thiếu phụ, trên mặt tiểu cô nương trịnh trọng cam đoan.

“A.. Nhược Nhi của mẹ.. hứa với mẹ... cả đời này đừng gặp lại cha con. Cho dù chết mẹ cũng không mong con đi xin cha con...” Đây là chút sức lực còn sót lại, từ khi hấn không niệm tình phu thê mà hạ độc nàng, nàng đã nhìn rõ tất cả. Nam nhân kia sẽ không đối xử tốt với Nhược Nhi, cho nên nàng không cho phép Nhược Nhi đi tìm hấn.

“Nhược Nhi...Hu hu...Nhược Nhi hứa với mẹ..Nhược Nhi sẽ nghe lời mẹ, không bao giờ...gặp cha...mẹ..Nhược Nhi đưa mẹ đi tìm đại phu...”

“Không...không cần đâu...Nhược Nhi...Đợi...đợi có người đi qua, con hãy xin họ đưa con đi, cho dù làm nô tỳ cũng không được phép đi tìm cha con...” Nhược Nhi của nàng không quan hệ gì với hạng cầm thú ấy.

“Nhược Nhi hiểu, Nhược Nhi sẽ ngoan, sẽ nghe lời mẹ...Vĩnh viễn không đi tìm cha...”

“Nhược Nhi, nghe mẹ nói, sau này bất luận làm chuyện gì cũng không được tùy tiện” Tuy rằng Nhược Nhi khôn khéo nhưng khuôn mặt đã có nét quật cường, điểm ấy rất giống nàng! Lúc đó nàng khăng khăng cãi lời cha mẹ lấy kẻ nghèo xơ xác là hãn...hậu quả đương nhiên phải tự mình gánh lấy, nhưng nàng thương cho Nhược Nhi vẫn còn quá nhỏ!

Lúc này mắt nàng sáng lên, nàng nghe thấy tiếng xe ngựa..Nhược Nhi được cứu rồi...

“Mau..Nhược Nhi...ra chặn xe ngựa lại...”

Thật ra không đợi nàng bảo, tiểu cô nương đã quỳ gối ở ven đường..

“Ân nhân cứu mạng...van xin các ngài..hãy cứu mẹ cháu...”

“Ừy...Công tử, phu nhân, phía trước có một tiểu cô nương chặn xe, bên cạnh còn có một thiếu phụ có vẻ đang bị thương.” phu xe nói vào bên trong.

“Ta biết rồi.” Dương Á Sơ lạnh nhạt nói. Nghe thấy giọng nói bên ngoài, hãn chỉ biết có người sắp chết. Có điều đang gắng hết sức lực còn lại mà thôi.

“Tướng công...” Có chuyện gì vậy? Sẽ không xảy ra chuyện gì chứ? Lộ Tuyền Tâm cảm giác xe đột nhiên ngừng lại thì lo lắng hỏi Dương Á Sơ.

“Hồng Tham, người đi xem người đó có cứu được không.” Cũng không phải hăn lãnh huyết vô tình, mà là hăn không biết thiếu phụ kia có cứu được nữa không.

“Không cần đâu cô gia, người đó chỉ còn lại một hơi thở mà thôi.” Nàng vén màn lên nhìn, xem sắc mặt của nữ nhân kia thì chắc độc đã lan tới lục phủ ngũ tạng không thể cứu chữa..Hồng Tham thăm thở dài một hơi. Ranh giới giữa sống và chết đối với người này đã không phân biệt được nữa rồi.

Lộ Tuy Tâm vén màn lên, nhìn nữ tử nằm trên mặt đất và tiểu cô nương đang quỳ phía trước. Trong lòng than nhẹ, sống chết luôn thất thường.

“Chúng ta xuống xem sao!” Liều chết cũng phải giữ hơi thở cuối cùng tất có điều muốn cầu, nếu đã gặp nàng âu cũng là có duyên...

“Mẹ...” Thông Nhi đang ngủ trên giường êm thì tỉnh dậy, dụi dụi mắt, sao xe ngựa lại dừng lại?

“Nào” Dương Á Sơ đỡ Lộ Tuy Tâm xuống.

Hồng Tham bế Thông Nhi tới cho Lộ Tuy Tâm, đi tới bên cạnh người thiếu phụ, cẩn thận lật mí mắt nàng lên rồi sau đó bắt mạch. “Không cứu được, cô nuốt thạch tín đã nửa năm, vài ngày trước lại dùng nhiều dược lượng. Có gì cần nói thì nói đi, cô không còn nhiều thời gian nữa” Thu hồi tay, Hồng Tham lạnh lùng nói.

“Mẹ...” Nhược Nhi vốn đang hy vọng khi thấy động tác của Hồng Tham, giờ lại nghe Hồng Tham nói như vậy thì lập tức khóc lớn... “Mẹ... huhu...mẹ không thể chết được.”

“Cô..cô nương là...đại phu?” Thiếu phụ khó nhọc nói.

Hồng Tham thở dài: “Cô gia, nhờ người điếm đại huyết của nàng để nàng nói những lời cuối.” Nếu không người này tuyệt đối không chống đỡ

nôi.

Dương Á Sơ khẽ nhún đầu ngón chân, nhặt hòn đá nhỏ trên đường đánh vào người thiếu phụ.

Thân thể thiếu phụ hơi chấn động, mỉm cười cảm kích, đôi mắt cẩn thận quan sát người đang ôm đứa trẻ, rồi chuyển sang nam nhân bên cạnh, người bắt mạch cho nàng gọi hẳn là cô gia, nhất định là người giàu có...thật may...cảm tạ ông trời đã để nàng tại lúc sắp chết gặp được những người tốt bụng này. Để Nhược Nhi lại cho bọn họ nàng cũng yên tâm.

“Nhược Nhi.” Gọi to tiểu cô nương đang khóc.

“Mẹ..mẹ...mẽ không sao rồi...huhu...” Tiểu cô nương thấy mẹ có thể nói chuyện thì lập tức mừng rỡ,

“Nhược Nhi, mau..mau dập đầu trước ân công.”

“Vâng ạ.”

Tiểu cô nương đi tới dập đầu trước mấy người Dương Á Sơ. Dương Á Sơ cũng không ngăn cản, người này yêu cầu đứa bé này làm vậy tất có điều nhờ cậy.

“Không biết công tử họ gì?” Ân tình của người này kiếp sau nàng sẽ báo đáp.

“Ta họ Dương.”

“Dương ân công, dân phụ sắp chết, mong rằng ân công sẽ thu nhận tiểu nữ mới có sáu tuổi, làm nô tỳ đổi lấy ba bữa cơm cũng được, kiếp sau dù có làm trâu làm ngựa dân phụ cũng sẽ báo đáp đại ân đại đức của ân công”

“Mẹ...” Nhược Nhi mở to mắt, mẹ đang nói gì?

“Mẹ...” Thông Nhi vươn tay ôm lấy Lộ Tỳ Tâm, trong mắt tỏ vẻ khó hiểu.

Thiếu phụ vẫn chưa nghe được câu trả lời, ánh mắt chuyển về phía Thông Nhi trong lòng Lộ Tỳ Tâm “Xin hỏi tiểu thiếu gia năm nay bao nhiêu tuổi?” Nàng không thể để Nhược Nhi thành trẻ mồ côi trôi giạt khắp nơi được.

“Ba tuổi ạ” Thông Nhi đã được rèn luyện hai ngày ở Vô Vân sơn trang, giờ cũng không sợ người lạ nữa, giọng nói trẻ con trả lời. Vẫn chưa tới ba tuổi nhưng cậu bé cứ theo thói quen mà nói ba tuổi.

“Nhược Nhi, sau này con phải hầu hạ tiểu thiếu gia cho tốt, sống là người của tiểu thiếu gia, chết là ma của tiểu thiếu gia, là nô tỳ hay thị thiếp đều quyết định bởi một câu nói của tiểu thiếu gia.”

Lộ Tỳ Tâm nhướn mi, có hơi khó tin, nàng cũng không từ chối lời thỉnh cầu của nàng ta, có điều tưởng rằng nàng ta sẽ nói muốn nàng coi tiểu cô nương kia như con gái, nên mới không ngắt lời, giờ lại tự dừng nói một câu như vậy, việc này...

“Đại tỷ...” Nàng muốn nói rằng nếu truyền bá tư tưởng cho một đứa bé sáu tuổi như vậy là sai rồi.

“Phu nhân, mong người thành toàn.” Thiếu phụ cử động muốn đứng lên dập đầu. Nếu như không phải sắp chết thì nàng sẽ không để Nhược Nhi đi lên con đường này. Có điều...có điều hẳn ta sẽ không tha cho Nhược Nhi. Nàng phải van xin bằng được người trước mắt đồng ý nhận con bé.

Thứ lỗi cho nàng bây giờ chỉ biết nắm chặt lấy bọn họ không tha...

“Nhược Nhi, nhớ kỹ lời của mẹ, sau này con là người của tiểu thiếu gia, hầu hạ tiểu thiếu gia cho tốt. Hầu hạ lão gia, phu nhân.” Thiếu phụ chuyển sang phía người vẫn đang khóc ở kia, cẩn thận dặn dò.

“Mẹ..hu hu...Nhược Nhi không muốn xa mẹ...”

“Hứa với mẹ...Nhược Nhi...Hứa với mẹ...” Hơi thở gấp gáp, miệng phun ra một ngụm máu tươi.

“Mẹ..Nhược Nhi hứa với mẹ...Mẹ..” Tiếng kêu chạy vọt qua, bàn tay nhỏ bé lau máu trên mặt thiếu phụ.

“Nhược Nhi...” Dường như có thiên ngôn vạn ngữ nhưng không kịp nói, thiếu phụ nghe thấy con gái đã hứa thì trong ánh mắt xẹt qua một tia phức tạp, Nhược Nhi, là mẹ vô dụng! Không có năng lực bảo vệ con, cho con trưởng thành bình yên hạnh phúc...

“Mẹ..” Thấy người chậm rãi nhắm mắt lại, Nhược Nhi hét lên một tiếng rồi ngất xỉu.

Lộ Tuy Tâm xoay người sang chỗ khác, trong lòng có cảm giác thương cảm, nàng có thể hiểu được tấm lòng của vị này đối với con gái.

Nhưng...nhìn Thông Nhi trong lòng...cứ coi như giúp Thông Nhi tìm một người bạn đi!

“Hồng Tham, bế Nhược Nhi lên xe.” Có điều không biết tại sao nàng ta lại tới nông nổi như bây giờ?

“Tiểu thư, người thật sự nhận Nhược Nhi này về làm thị thiếp cho Thông Nhi sao?” Hồng Tham nhìn Lộ Tuy Tâm thì rất kinh ngạc.

“Sao có thể thế được? Trước tiên cho dù đây chỉ là mẹ Nhược Nhi mượn cơ để gửi gắm, nhưng Thông Nhi còn nhỏ như vậy, cũng sao có khả năng đó được” Lộ Tuy Tâm nhướn mày, loại chuyện thái quá đó mà cũng tưởng thật?

“Nhưng Nhược Nhi...” Nhược Nhi cũng đồng ý với mẹ cô bé, hơn nữa đã sáu tuổi rồi, sau này khẳng định sẽ nhớ rõ, việc này...

Dường như biết rõ suy nghĩ của Hồng Tham “Ta sẽ nhận Nhược Nhi làm nghĩa nữ, để con bé làm tỷ tỷ của Thông Nhi.”

“Cũng tốt...” Hồng Tham nhìn tiêu cô nương đang ngắt xiu, cầm lấy khăn tay lau cho cô bé. Sau đó một lát trong ánh mắt lộ ra vẻ khiếp sợ. “Việc này..Ai lại tàn nhẫn như thế, ngay cả đứa bé nhỏ như vậy cũng không buông tha?”

“Sao vậy?” Lộ Tùy Tâm nhìn Hồng Tham.

“Nhược Nhi cũng trúng độc.”

“Chẳng trách vị đại tỷ đó lại muốn giao Nhược Nhi cho chúng ta.” Lộ Tùy Tâm nhìn Nhược Nhi rồi quay sang hướng Dương Á Sơ “Tướng công, chúng ta nhận Nhược Nhi làm nghĩa nữ nhé!”

“Được” Dương Á Sơ đón lấy Thông Nhi, “Cha, đại tỷ làm sao thế ạ?”

“Đại tỷ đang ngủ, con cũng mới ngủ một lúc” Xoa đầu Thông Nhi đầy trìu mến, Dương Á Sơ nhìn lướt qua Nhược Nhi, sáu tuổi, cũng đã lớn, nhưng cũng có thể dạy bảo thành đệ nhất cao thủ. Sau này để cô bé bảo vệ Thông Nhi thật tốt.

“Cứ đặt nàng ấy ở bên đường như vậy sao?” Lộ Tùy Tâm hỏi Dương Á Sơ.

“Để ta dùng nội lực đào một cái hố, chôn nàng ta xuống.”

“Vậy cũng tốt!” Để thi thể giữa nơi hoang vắng cũng không hay.

“Hồng Tham, Nhược Nhi trúng độc có nghiêm trọng không?” Lộ Tùy Tâm lo lắng hỏi Hồng Tham.

“Cũng đã nửa năm, nhưng độc trong cơ thể phát tán chậm, không như mẹ cô bé, mới đây còn dùng số lượng lớn dược lượng nên mới hết cách để cứu chữa.” Hồng Tham lấy từ trong ngực ra một dược hoàn nhét vào trong miệng Nhược Nhi, khẽ nâng hàm dưới, chỉ nghe thấy tiếng dược hoàn chui vào trong cổ họng.

“Còn nhỏ như vậy đã phải xa mẹ, thật sự là khó khăn với con bé.”
Dương Á Sơ nhàn nhạt nói.

...

Xe ngựa chậm rãi đi từ ngoại thành tới..

Tiểu Nhược Nhi tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm trên giường êm.

“Tỉnh rồi à? Nào, uống chút nước đi, lát nữa là có thể vào thành dùng bữa tìm chỗ trọ.” Lộ Tuy Tâm mỉm cười dịu dàng với Nhược Nhi.

“Mẹ..mẹ cháu...”

“Nhược Nhi, mẹ cháu đã mất rồi.” Lộ Tuy Tâm thản nhiên nói cho tiểu cô nương trước mắt, đây là sự thật không thể thay đổi.

Cắn chặt lấy môi, Nhược Nhi không dám khóc thành tiếng, cô bé muốn nghe thấy tiếng mẹ.

“Tỷ tỷ...” Thông Nhi thấy Nhược Nhi đang khóc thì cho rằng tỷ ấy muốn bánh bao trong tay cậu bé, vội vã đưa sang.

“Nhược Nhi, khóc đi! Khóc xong rồi sẽ không sao nữa!” Lộ Tuy Tâm than nhẹ, ôm Nhược Nhi vào lòng. Vỗ nhẹ lên vai Nhược Nhi để an ủi.

“Hu...” Nhược Nhi liều mạng khóc. Mẹ vừa mới còn rất khỏe, sao giờ đã rời xa cô bé rồi...

...

Trong quán trọ

“Nhược Nhi đã ngủ chưa?” Dương Á Sơ thấy Lộ Tỳ Tâm đi vào thì ngẩng đầu hỏi.

“Ừ, mệt quá nên ngủ, Hồng Tham đang chăm sóc con bé.” Đóng cửa lại, Lộ Tỳ Tâm nhận lấy trà Dương Á Sơ đưa cho.

“Nhân sinh thật thường..” Sinh mạng thật ra rất mỏng manh. Mỏng manh tới nỗi còn chưa kịp hưởng thụ những điều tốt đẹp đã phải vội vã rời đi...

“Nương tử, đừng suy nghĩ nhiều, ngủ đi, mai có thể tới kinh thành rồi.” Ôm lấy nàng ngồi trên giường. Dương Á Sơ hôn lên trán nàng nhẹ nhàng thầm nói trong lòng. Nương tử, nàng yên tâm, ta sẽ không bao giờ để kẻ khác chia cách chúng ta nữa.

“Nương tử..”

“Dạ?”

“Nếu chúng ta chỉ gặp cha và đại ca một lát thì như vậy Tỳ Tâm cư cũng không cần dọn dẹp! Mấy ngày ở kinh thành chúng ta sẽ ở Dương gia chủ viện được không?”

“Được” Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, cuộn người trong lòng hẳn cảm nhận sự dịu dàng.

Ban ngày không khí trong lành, ôn hòa, nhưng khi đêm xuống mới có thể cảm nhận được rõ cái mát mẻ.

Nhưng lúc này tại biên giới Lạc thành máu phun khắp mặt đất, đỏ rực như lửa...ky binh thần tốc, vốn dĩ một nghìn ky binh thầm muốn dùng tốc

độ nhanh nhất tập kích, sau đó gấp rút về thành, có điều không ngờ tới việc lại phải cố đánh một trận, dường như đối phương đã biết họ tập kích từ trước, không chỉ chuẩn bị tốt mà còn bố trí khiến họ tự chui vào tròng.

“Rút..” Đêm nay chỉ là thử tập kích, cũng không phải đấu chính diện, nhưng mà...thống lĩnh đau lòng nhìn chiến mã ngã trên mặt đất. Lần này bọn họ bị tổn thất tới một trăm chiến mã...nhưng cũng khiến hơn trăm quân địch thương vong...

“Vương gia, sao người không đuổi theo?” Lộ Nguyên khó hiểu hỏi Vũ Mặc Nhiên. Rõ ràng quân địch đang yếu thế, tại sao lại thả hổ về rừng?

“Đó chỉ là thăm dò thôi” Kỵ binh của Ngân Lưu Nhân là quân đội tinh nhuệ nhất, lần này tập kích ban đêm, tuy rằng chỉ phái một nghìn kỵ binh tới nhưng không hổ là kỵ binh lợi hại nhất, năng lực chiến đấu phi thường. Nếu không phải đã chuẩn bị chu đáo từ trước thì chỉ e trận đánh này sẽ vô cùng ác liệt.

Ngân Lưu Nhân giỏi việc đánh vào tâm lý, hẳn ta vẫn không đánh chính diện với Thiên Vũ là bởi vì hẳn ta biết Vũ Mặc Nhiên hẳn phải khó khăn cỡ nào mới chiếm được thành trì. Cho nên hẳn ta không vội quyết đấu, mà chỉ thử thăm dò thực lực đối phương.

Hiện giờ Hiên hoàng đệ cũng đã dùng chiêu thức y hệt để đối phó, đêm nay coi như đã làm Ngân Lưu Nhân tỉnh ngộ, kỵ binh của hẳn dám bước ra đây Thiên Vũ sẽ có cách đối phó như thường!

“Hoàng thượng, việc này...” Sắc mặt Đao tướng quân tái nhợt nhìn Ngân Lưu Nhân. Một nghìn kỵ binh tổn thất hơn trăm...cách tập kích này có thể nói là hoàn toàn thất bại.

“Đại hoàng huynh thấy sao?”

“Hiên vương quả thật không tầm thường” Đặt chén trà trong tay xuống, trên mặt nam nhân ồm yếu có hơi tán thưởng.

“Trẫm phải thừa nhận, Vũ Mặc Hiên đúng là khiến trẫm rất bất ngờ” Ngân Lưu Nhân nhàn nhạt nói. Từng kể từng kể của Vũ Mặc Hiên đều lợi hại, đúng là một quân sư hiếm có.

“Đạo tướng quân, ông đi đi, không thể để Vũ Mặc Hiên chiếm mất tây thành được”

Đạo tướng quân nhìn Ngân Lưu Nhân, thấy vẻ mặt hần không có gì khác thường thì nhìn về phía Đại vương gia, có hơi lưỡng lự: “Nhưng mà...” Không có ai trấn giữ ở đây, Vũ Mặc Hiên mà biết được sẽ nhanh chóng công thành. Đến lúc đó...

“Đạo tướng quân không cần lo lắng, bản vương và Hoàng thượng sẽ đích thân trấn giữ, ở đây không có việc gì đâu.” Không chiếm được tây thành thì Vũ Mặc Hiên sẽ không ngu ngốc mà hao binh tổn tướng đánh tại đây.

Thấy bộ dạng Hoàng thượng và vương gia đều có vẻ đã dự tính trước mọi việc, Định quốc Đạo đại tướng quân chấp tay về phía hai người “Mặt tướng tuân lệnh” Hần cũng muốn xem xem có phải Đạo Phong bị Vũ Mặc Hiên bắt hay không.

“Đại tướng quân” Âm thanh không nghe ra tâm tình khiến Đạo đại tướng quân quay lại.

“Về việc Đạo Phong có bị Vũ Mặc Hiên bắt giữ hay chém giết không, trẫm hy vọng ông có thể chuẩn bị sẵn tư tưởng.”

Thân thể Đạo tướng quân chấn động, vẻ mặt căng thẳng “Đa tạ Hoàng thượng đã nhắc nhở” Ông là tướng quân, đương nhiên phải lấy việc nước làm trọng.

Nhìn Đao tướng quân đi ra ngoài. Thoáng chốc đôi mắt ôn hòa của Ngân Lưu Nhân trở nên lạnh lẽo, người giỏi lắm Vũ Mặc Hiên!

Than nhẹ một tiếng, Đại vương gia nhìn sắc mặt Ngân Lưu Nhân rồi nói: “Chắc hẳn Hoàng thượng cũng đã dự đoán được hành động tiếp theo của Thiên Vũ. Chỉ phòng thủ thế này cũng không phải là biện pháp tốt, Hoàng thượng định làm thế nào?” Cho nên mới phái Đao đại tướng quân ra trận, để ông ta trấn giữ tây thành, thoát được cuộc chiến tàn khốc sắp xuất hiện ở đây.

“Đại hoàng huynh, truyền lệnh của trẫm, mười vạn kỵ binh chuẩn bị sẵn sàng ứng chiến.” Trong tình thế bắt buộc, hãn sẽ không liều mạng với Vũ Mặc Phong, nhưng để hãn nhìn thấy Vũ Mặc Nhiên và Vũ Mặc Hiên khiêu khích ngay trước mắt thì hãn cũng sẽ không khoan tay chờ chết...

Kinh thành Thiên Vũ

Lộ Tùy Tâm thấy khung cảnh quen thuộc thì hơi ngây ra, cảm giác như hình ảnh nàng và Dương Á Sơ trở về kinh thành năm đó chỉ mới như ngày hôm qua.

Bên trong xe ngựa

Tiểu cô nương đau lòng vì mất mẹ chỉ qua một đêm đã trưởng thành! Đôi mắt đen mang vẻ trầm mặc không thuộc về một đứa trẻ. Lộ Tùy Tâm nhìn Nhược Nhi, thầm than thở...Ám ảnh trong đầu này chỉ có Nhược Nhi mới tự mình vượt qua được.

“Nhược Nhi.”

“Có Nhược Nhi, thừa phụ nhân” Giọng nói của tiểu cô nương sáu tuổi có phần nhu thuận. Trước khi chết mẹ muốn cô bé phải nhớ thật kỹ.

“Cháu có bằng lòng làm con gái ta không, là tỷ tỷ của Thông Nhi không?” Lộ Tuy Tâm nhẹ nhàng hỏi. Trên mặt thờ dài lần thứ hai. Nàng không hỏi Nhược Nhi xuất thân từ gia đình thế nào, cũng không hỏi cô bé còn người thân khác hay không. Trước khi chết mẹ Nhược Nhi đã cố gắng xin nàng thu nhận Nhược Nhi chắc hẳn là có nỗi khổ tâm. Có lẽ Nhược Nhi cũng hiểu rõ, qua một đêm, Nhược Nhi không còn là cô bé đau thương khóc lóc ngày hôm qua nữa, mà giấu tất cả vào đáy lòng. Đối với các nàng chỉ là cung kính theo lễ nghĩa, không hề thân thiết...

“Mẫu thân đã giao tính mạng của Nhược Nhi cho thiếu gia, cho nên Nhược Nhi sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt. Nhược Nhi đa tạ ý tốt của phu nhân.” Cô bé chỉ nhớ nguyện vọng của mẹ trước khi chết.

Nghe thấy Nhược Nhi nói vậy, Lộ Tuy Tâm nhú chặt mày lại.

“Nhược Nhi, nếu mẹ cháu đã yêu cầu như vậy thì cháu phải giữ đúng lời hứa...” Dương Á Sơ nhìn nương tử đang nhú mày. Dương nhiên hẳn biết nương tử đang lo lắng điều gì. Nhưng hẳn không cho là như vậy, tương lai của Nhược Nhi thế nào thì cứ để thuận theo tự nhiên đi. Nhìn thật sâu cô bé như lột xác qua một đêm, trong lòng thầm khen. Còn nhỏ tuổi vậy mà đã có nghị lực thật quật cường!

Dương Á Sơ đặt Thông Nhi vào trong lòng Nhược Nhi “Như vậy sau này cháu có thể làm bạn với Thông Nhi, lớn lên cùng Thông Nhi. Đợt tới khi Thông Nhi trưởng thành, muốn đi đâu thì tùy theo ý cháu”

Nhược Nhi hơi mở to mắt, có chút hoang mang nhìn tiểu thiếu gia đang ngủ say trong tay, vội vã dùng hai tay ôm chặt lấy, chỉ sợ cô bé ôm không chặt sẽ để thiếu gia ngã mất.

Lộ Tuy Tâm và Dương Á Sơ liếc nhìn nhau, như vậy cũng tốt, hiện tại đúng là Nhược Nhi cần một thứ có thể kéo sự chú ý của cô bé sang hướng khác. Để cô bé đi theo Thông Nhi cũng có thể tìm trở lại tính cách ngây thơ

của trẻ con. “Nhược Nhi, cháu lớn tuổi hơn Thông Nhi, cháu là tỷ tỷ, cháu hãy yêu thương Thông Nhi như đệ đệ được không?” Nàng không mong Nhược Nhi sẽ thật sự nghe theo lời của mẹ cô bé. Cô bé còn nhỏ như vậy, không nên ôm gánh nặng quá lớn...

Có lẽ lực của Nhược Nhi hơi mạnh khiến Thông Nhi hơi xoay người khó chịu. Nhược Nhi càng hoảng sợ hơn, hai tay cố gắng ôm cậu bé trong lòng...

Hồng Tham thấy Nhược Nhi dùng sức như vậy thì định nhắc, nhưng thấy ánh mắt của Lộ Tuy Tâm ra hiệu cho nàng tạm thời đừng ra mặt. Nàng không còn cách nào khác là lo lắng nhìn Nhược Nhi..

“Ừm..” Thông Nhi vốn đang ngủ thì bị hai tay Nhược Nhi ghì xuống liền tỉnh dậy, mở đôi mắt trong suốt, thấy Nhược Nhi đang nhìn chăm chăm vào cậu bé, hơi thắc mắc một chút rồi chậm chậm lấy tay cấu thử vào cái má trắng nõn trên khuôn mặt tuấn tú, cười sung sướng “Đại tỷ..” Núm đồng tiền hai bên má như ẩn như hiện, khiến Nhược Nhi nhìn đến ngây người. Thiếu gia đẹp quá. Điều bộ còn thật đáng yêu!

“Đại tỷ, Thông Nhi đau...” Đại tỷ ôm cậu bé chặt quá.

Hồng Tham cũng không nhịn được nữa, không nỡ thấy Thông Nhi bị đau vội vã giành lấy Thông Nhi từ tay Nhược Nhi “Nào, Thông Nhi, để dì Tham bế”

“Mẹ...Cha...” Thông Nhi nũng nịu khiến Tuy Tâm mỉm cười, dọc đường đi tiểu gia hỏa này đúng là ngủ nhiều.

Nhược Nhi nhìn hai tay trống trơn rồi ngẩng đầu nhìn về phía Thông Nhi...Ánh mắt kiên quyết...sau này cô bé sẽ hầu hạ thiếu gia thật tốt!

“Nương tử, tới kinh thành rồi” Tốc độ của xe ngựa rõ ràng chậm hơn hẳn khi vào thành, người đi đường hai bên rất đông đúc, chiến tranh tại biên

thành cũng không ảnh hưởng tới phần hoa nơi kinh thành...

Dương gia

Dương lão gia ngồi trong đình hoa lệ thanh nhã, mỉm cười nhìn vào tiểu cô nương đang trốn trong khóm hoa!

“Hương Nhi, cẩn thận, đừng chạy nhanh quá.” Nâng chén trà trên chiếc bàn đá lên, căn dặn đứa bé.

“Ông nội” Tiểu cô nương được gọi là Hương Nhi cười khanh khách, như một con bướm nhỏ đang bay lượn trên khóm hoa.

“Lão gia, mời người tới dùng bữa, đại thiếu gia và các phu nhân đều đang ở đại sảnh chờ người!” Dương quản gia tiến lên nói.

“Hương Nhi, nào, đi dùng bữa thôi.” Gọi to tiểu cô nương đang chạy như bay ở vườn hoa, trên khuôn mặt già nua của Dương lão gia có phần cứng chiều. Từ sau khi việc đó xảy ra, chỉ trong một đêm ông đã như già đi vài chục tuổi, nằm trên giường đã lâu, cho tới khi Hương Nhi ra đời ông mới từ từ lấp dần nỗi đau mất con.

Tất cả gia sản Dương gia đều giao cho con trai trưởng của ông, ông cũng đã thông suốt rất nhiều chuyện. Ngày ngày ngoại trừ chơi với Hương Nhi ông cũng không muốn làm gì nữa. Thậm chí ông không hỏi chuyện buôn bán tới một câu. Cứ để mặc cho Viễn Chi xử lý! Dù có nhiều của cải thì sao? Cuối cùng vẫn đánh mất những thứ quan trọng...

“Lão gia” Dương quản gia thấy lão gia như vậy thì thầm lắc đầu! Lão gia bây giờ đã thay đổi thật rồi. Trên người lão gia không còn tìm được chút nào bóng dáng trước kia nữa.

“Ông nội, cha đang ở đại sảnh chờ chúng ta ạ?” Hương Nhi mập mập được bế trên tay nô tỳ đi tới tò mò hỏi Dương lão gia.

“Ừ, cha đang chờ con đấy.” Viễn Chi thấy ông thích Hương Nhi nên đã để con bé ở lại Dương gia. Một năm trước con dâu còn sinh trưởng tôn! Đời này coi như ông đã có mặt mũi đi gặp liệt tổ liệt tông được rồi.

“Vậy đệ đệ ở đây ạ?” Cái miệng nhỏ nhắn hồng hồng chu lên, Hương Nhi làm như rất không vui hỏi.

Dương lão gia cười ha hả: “Là cháu không ngoan phải không, lúc nào cũng làm cho đệ đệ khóc.” Có lẽ ông trời cũng quá tử tế với ông, tuy rằng mất đi đứa con trai mà ông thương yêu nhất, nhưng ít ra...ít ra ông còn một đứa con, còn cháu trai cháu gái!

Hai người thông thả đi tới đại sảnh không lồ, trên chiếc bàn đã ngồi chật người.

“Lão gia, ông lại chơi với Hương Nhi tới quên cả dùng bữa rồi.” Dương phu nhân nhẹ giọng nói. Nhị phu nhân bên cạnh nhận lấy khăn trong tay nô tỳ đưa cho Dương lão gia “Lão gia, ông phải chú ý thân thể, ngày ngày phải ăn ba bữa đúng giờ, đại phu cũng nói rồi, thân thể ông không thể chạy với Hương Nhi.” Nhỏ giọng nhắc nhở.

“Ông cũng không mong phải nằm trên giường nữa chứ? Cho nên sau này ông để Linh Nhi đưa Hương Nhi đi chơi là được rồi.” Dương phu nhân đề nghị.

Phu nhân của Dương Viễn Chi, Triệu Linh Nhi đứng lên phúc lễ với lão gia tử “Cha, Hương Nhi nghịch ngợm, sau này để con dâu trông nom thay cha!”

“Đúng đó, cha, đại phu nói cha không thể hoạt động quá nhiều.” Dương Viễn Chi đón lấy Hương Nhi “Hương Nhi, con lại không ngoan rồi, hôm qua làm cho đệ đệ khóc, còn lúc nào cũng khiến ông nội lo lắng. Có phải lại muốn cha đánh vào mông con đúng không?”

“Hu hu...ông...” Hương Nhi là người hiểu Dương lão gia nhất, nhưng bây giờ lại ngang bướng gây sự.

“Thôi được rồi, mấy người nói một câu lại tiếp một câu, ta đâu có tới mức đấy, sức khỏe ta thế nào tự ta biết rõ.” Dương lão gia rít lên một câu về phía mọi người, rồi chuyển sang Hương Nhi “Ngoan, Hương Nhi ngoan, có ông ở đây.”

“Cha..” Dương Viễn Chi định nói gì đó thì bị tiếng hạ nhân chặn ngang “Lão...lão..”

“Có chuyện gì xảy ra?” Dương Viễn Chi nói trước, vội vàng đứng dậy.

“Lão gia..tiểu...thiếu gia...” Miệng hăn như đang bị ai vả, cũng không biết nên nói thế nào..

“Láo xược! Xảy ra chuyện gì?” Dương Viễn Chi nhìn Dương lão gia rồi mới lớn tiếng quát.

“Không...không...Không phải...”

“Quản gia, ông đi xem bên ngoài đã xảy ra chuyện gì?” Dương Viễn Chi thấy kẻ trước mắt căng thẳng tới mức lắp bắp nói không ra lời, vội chuyển sang Dương Tiến Thủ – quản gia Dương gia phân phó.

“Vâng thưa thiếu gia.” Dương quản gia nhìn hạ nhân thì thầm cảm thấy kì lạ, bình thường cậu ta là người thận trọng nhất, cho nên ông mới để cậu ta gác cổng lớn.

“Không...không phải..là...là...là nhị thiếu gia đã trở về.” Người gác cổng cố gắng nói ra những lời này.

Một lúc lâu sau, thân thể Dương lão gia mới chấn động trước những gì vừa nghe thấy, mắt mở to, ra sức thở hỗn hển “Người...Người nói gì?”

Dương Viễn Chi túm lấy cổ áo kẻ vừa nói, kích động hỏi “Người nói gì?”

“Nhị...nhị thiếu gia đang ở ngoài cổng” Nếu không phải tận mắt nhìn thấy hẳn cũng không thể tin nổi.

“Người đâu, lôi tên cầu nô tàu này ra.” Dương lão gia thờ đốc.

“Cha” Giọng nói Dương Á Sơ truyền đến...

Toàn bộ đại sảnh im lặng. Tay Dương Viễn Chi đang túm áo hạ nhân đột nhiên buông lỏng, mở trừng mắt, cũng không dám quay đầu lại, chỉ sợ mình nghe nhầm...

“Á Sơ...” Bỗng Dương phu nhân đứng dậy làm đổ cả bát canh. Nhưng bà không để ý, chỉ vươn tay ra run run chỉ về phía trước.

“Tướng công, cha, Á Sơ thật sự đã trở về” Triệu Linh Nhi kích động hô lên với Dương Viễn Chi vẫn không dám quay đầu và Dương lão gia đang ngây người.

“Á Sơ...” Hai vị phu nhân cũng khiếp sợ nhìn mấy người đang đứng ở bên ngoài.

Dương Viễn Chi từ từ quay đầu lại, thấy khuôn mặt mỉm cười của Dương Á Sơ đang đứng cách đó không xa, bên cạnh là...đệ muội, trong tay còn bế một đứa bé trông chưa đến ba tuổi.

“Á Sơ...” Thân thể Dương lão gia chậm rãi ngã xuống. Dương Á Sơ phi nhanh như chớp tiến lên đỡ được thân thể của Dương lão gia từ đằng sau “Cha, cha...”

Dương lão gia dựa nửa người vào trong lòng Dương Á Sơ, nước mắt rơi xuống, tay run run xoa nhẹ lên mặt Dương Á Sơ “Á Sơ, thật sự là Á Sơ, có

phải ta đang nằm mơ không?” “Không đâu cha, cha không nằm mơ, là Á Sơ bất hiếu.” Dương Á Sơ nói, tròng mắt đã ươn ướt. Nâng Dương lão gia dậy ngồi lên ghế rồi quỳ trên mặt đất “Cha, mẹ, hai dì, đại ca, đại tẩu, là Á Sơ không tốt, đã khiến mọi người đau lòng.”

Nhất thời Dương lão gia khóc như một đứa trẻ. Dương Viễn Chi đi lên phía trước ôm lấy Dương Á Sơ “Thật sự là đệ sao, Á Sơ”

“Là đệ, đại ca, Á Sơ đã trở về” Hai tay ôm lấy Dương Viễn Chi, Dương Á Sơ trịnh trọng gật đầu.

“Đại tỷ, thật sự là Á Sơ, nhanh lên.” Hai vị tiểu thiếp đỡ Dương phu nhân đi tới bên cạnh Dương Á Sơ.

“Bốp...” Một âm thanh trong trẻo vang lên trong đại sảnh.

“Mẹ...” Dương Viễn Chi sợ hãi kêu lên.

“Bà điên rồi sao?” Dương lão gia thấy Dương phu nhân tiến lên tát một cái thật mạnh lên mặt Dương Á Sơ thì hai mắt trợn trừng, khó tin nhìn Dương phu nhân.

Dương Á Sơ dập đầu một cái rồi mới ngẩng đầu lên nhìn Dương phu nhân, “Mẹ, con xin lỗi.”

“Người có biết cha người đau lòng thế nào không? Người có biết mọi người chúng ta đau lòng tới mức nào không, đều nghĩ người đã chết. Nhưng người không chết, tại sao lại không về nhà?” Dương phu nhân hét lên trong đại sảnh.

“Mẹ...”

Lộ Tuy Tâm thả Thông Nhi xuống, kéo tay thẳng bé tới trước mặt Dương phu nhân “Mẹ, thật xin lỗi, đã khiến mọi người đau buồn rồi, là lỗi

của chúng con, nhưng người đừng trách oan Á Sơ, Á Sơ bị nhốt trên tuyết sơn từ đó tới nay, cũng không phải cố tình không trở về báo bình yên vô sự.” Chậm rãi quỳ xuống, đây là lần thứ hai nàng gặp Dương phu nhân ngoại trừ lễ bái đường ngày đó.

“Người...” Dương phu nhân nhìn Lộ Tuy Tâm, vẻ mặt phức tạp, nhất định là do cô ta, nên mới khiến Dương gia trải qua nhiều chuyện đau buồn đến như vậy.

“Mẹ, mong người thứ lỗi, nhưng nương tử và Á Sơ cũng không phải cố ý làm vậy.” Dương Á Sơ bước lên phía trước ôm lấy Lộ Tuy Tâm.

“Câm hết cho ta.” Dương lão gia gắng sức gào to hơn.

“Lão gia...”

“Cha...”

Lộ Tuy Tâm thở dài một hơi, rồi dập đầu trước Dương lão gia “Cha, mong cha tha thứ”

“Nương tử...” “Mẹ...” Thông Nhi thấy cảnh tượng như vậy, nhìn về phía cha và mẹ cậu bé đều quỳ trên mặt đất, khuôn mặt sợ hãi.

“Đây...” Dương phu nhân nhìn kỹ, chiếc khăn trong tay rơi xuống mặt đất, đây là...bà cảm giác như được gặp Á Sơ lúc còn nhỏ.

“Thông Nhi, nào, tới chào ông bà đi con” Lộ Tuy Tâm dịu dàng bảo Thông Nhi.

Thông Nhi nhìn mẹ rồi lại nhìn cha, sau đó đi tới quỳ gối trước mặt Dương lão gia “Chào ông, bà, cháu là Thông Nhi ạ”

Dương lão gia kinh hãi thở hỗn hển, Dương phu nhân lại càng không nói nên lời.

“Thật là một đứa bé đáng yêu, lão gia, đại tỷ, đừng làm khó thằng bé nữa” Nhị phu nhân vội vã đi tới, khuyên nhủ hai người vẫn còn đang ngây ra kia.

“Thông Nhi, chào bà trẻ đi” Lộ Tỳ Tâm bảo lần thứ hai.

“Cháu chào bà trẻ ạ” Thông Nhi ngoan ngoãn đáp.

“Oa, đúng là một đứa bé lanh lợi.” Tam nhu nhân cũng đi tới dịu dàng nói.

Thông Nhi nhìn Lộ Tỳ Tâm.

“Thông Nhi, đó cũng là bà trẻ” Lộ Tỳ Tâm thấy Thông Nhi ngoan ngoãn như vậy thì trong lòng vui mừng.

“Cháu chào bà trẻ ạ”

“Ừ...” Tam phu nhân hài lòng đáp lời.

“Cha, mẹ, hai người mau để Á Sơ và đệ muội đứng dậy đi.” Dương Viễn Chi lo lắng nói.

“Cháu tên là Thông Nhi?” Dương lão gia cẩn thận quan sát đứa bé này, trong lòng xúc động không nghe rõ lời Dương Viễn Chi nói, chỉ cảm thấy thằng bé này rất giống Dương Á Sơ lúc nhỏ.

“Cháu là Thông Nhi ạ, ông nội” Thông Nhi ngoan ngoãn trả lời Dương lão gia.

“Thông Nhi...” Dương phu nhân thấy Thông Nhi tuấn tú đáng yêu, vội vàng dang tay ôm vào lòng, quan sát kỹ càng.

“Này, lão gia, ông nhìn xem, đúng là Á Sơ khi còn bé, cả núm đồng tiền hai bên má cũng y hệt như cùng một khuôn đúc” Dương phu nhân rưng

rừng nói.

“...Đứng lên cả đi!” Dương lão gia lấy lại tinh thần, trầm giọng nói.

“Cám ơn cha” Dương Á Sơ nhanh chóng đỡ Lộ Tỳ Tâm dậy.

Hương Nhi nghe thấy Thông Nhi gọi ông nội thì vội vàng tiến lên ôm lấy Dương lão gia, tò mò nhìn những người này.

“Ông nội, nó là ai vậy?” Lấy tay chỉ vào Thông Nhi trong tay Dương phu nhân.

“Hương Nhi, không được vô lễ, đó là đệ đệ con.” Dương Viễn Chi dùng ánh mắt ra hiệu cho phu nhân mình bế Thông Nhi đi.

Triệu Linh Nhi tiến lên “Nào Hương Nhi, đệ đệ tỉnh rồi, chúng ta đi bế đệ đệ lại đây để chơi với Thông Nhi đệ đệ nha”

“Con không cần” Hương Nhi xoay người không thèm để ý tới mẹ, chỉ nhìn chăm chăm vào Thông Nhi trong tay Dương phu nhân. Trực giác của trẻ con nói cho cô bé biết, tên Thông Nhi này làm cho ông nội trở nên rất kì lạ, ông nội là người yêu cô bé nhất. Không thể để ông thích thằng bé tên Thông Nhi này được.

...

Trên thực tế thì độ nhạy cảm của trẻ con rất chính xác, Dương lão gia bây giờ mà nhìn thấy Thông Nhi thì sẽ cười tươi rói, ngay cả Dương phu nhân cũng ôm chặt Thông Nhi không thèm buông.

“Đại ca, cám ơn huynh” Trong thư phòng, vẻ mặt Dương Á Sơ phức tạp nhìn Dương Viễn Chi, vài năm không gặp, đại ca cũng thay đổi nhiều quá.

“Là đại ca vô dụng, đâu có làm được gì cho đệ?.” Khóe miệng Dương Viễn Chi mỉm cười nói.

“Đại ca, huynh làm gì đệ đều biết hết, kiếp này có một đại ca như huynh là phúc phận tu từ kiếp trước của Á Sơ.” Dương Á Sơ thật lòng nói.

“Đừng nói những lời này nữa, nói những chuyện đệ trải qua mấy năm nay xem nào!” Dương Viễn Chi chuyển đề tài.

Dương Á Sơ chậm rãi nói những chuyện đã xảy ra cho Dương Viễn Chi nghe.

Mà lúc này bên trong đình, Dương lão gia nhìn Thông Nhi trong lòng Lộ Tỳ Tâm, đột nhiên thốt lên: “Nó rất giống Dương Á Sơ hồi bé.”

“Đúng vậy, Thông Nhi rất giống tướng công” Lộ Tỳ Tâm ngẩng đầu lên lễ phép nói với Dương lão gia.

“Sau này các con ở nhà chính đi, đừng tới biệt viện, để ta chăm sóc Thông Nhi cho, con xem Hương Nhi cũng là ta ngày ngày chơi cùng đó” Dương lão gia nói lần nữa, khiến Lộ Tỳ Tâm kinh ngạc ngẩng đầu lên.

“Cha? Thông Nhi rất nghịch”

“Không sao, con trai mà, nghịch ngợm mới tốt.” Lúc Dương Á Sơ còn nhỏ, ông đang bận bịu với sự nghiệp của Dương gia, sau đó không lâu Á Sơ lại rời nhà theo sư phụ học võ. Cho nên ông mới có thể yêu thương Á Sơ như vậy, bởi vì nó không lớn lên bên cạnh ông. Cho nên ông vẫn luôn tiếc nuối điều đó.

Lộ Tỳ Tâm chỉ mỉm cười không nói. Nàng không biết trả lời thế nào với lời đề nghị của Dương lão gia, cho nên chỉ mỉm cười.

Mấy vấn đề này cứ giao cho tướng công nàng xử lý đi!

...

Mặt trời lặn xuống rồi trăng lên cao, phu thê Dương Á Sơ đưa Thông Nhi trở lại Dương gia đã được nửa tháng.

Người trong Dương gia nghe thấy chuyện xảy ra với hai người thì trong lòng vốn tràn ngập đau lòng đều biến thành kính phục vô cùng!

Dương Á Sơ nói tới việc làm sao Lộ Tuy Tâm sinh Thông Nhi, rồi gian khổ thế nào khi một mình nuôi nấng Thông Nhi, Dương lão gia trầm mặc.

Cho nên vốn giận dữ khi Dương Á Sơ nói muốn dẫn Lộ Tuy Tâm ở ẩn giờ trở nên im lặng...Chỉ còn lại thương tiếc, nhưng vẫn còn hơn khi bọn họ nghe được tin Á Sơ chết, họ thà rằng chúng còn sống. Nếu nhớ có thể đi gặp chúng, mà chúng muốn thì có thể quay về đây...

Dương Viễn Chi viết một bản tấu nói không còn khả năng chi trả quân lương cho quân đội Thiên Vũ nữa. Dù sao tài phú của Dương gia đã không còn khả năng uy hiếp tới Thiên Vũ. Dương gia gánh vác chi phí khổng lồ cho quân lương, quốc khố Thiên Vũ lại trở nên dồi dào.

Quan viên phụ trách quốc khố thấy bản tấu của Dương Viễn Chi thì rất cuộc thâm than, cuối cùng Dương đại thiếu gia đã nghĩ thông suốt rồi... Nhưng Hoàng thượng có tức giận hay không? Dù sao món trợ giúp khổng lồ từ trước tới nay đột nhiên biến mất! Nhưng thái độ của Hoàng thượng khiến hãn kinh ngạc, Hoàng thượng lại đồng ý, hơn nữa không có gì là không vui cả.

“Nương tử...” Vòng tay ôm lấy Lộ Tuy Tâm, Dương Á Sơ than nhẹ, ngày mai là phải rời đi rồi..

“Tướng công, chàng thật sự từ bỏ được ư?” Lộ Tuy Tâm thở dài, Dương lão gia trải qua việc này xong thái độ đối với nàng cũng không còn như trước. Nghe thấy bọn họ nói muốn ở ẩn thì lại trở nên cương quyết. Nàng có thể hiểu, mấy ngày nay quả thực Thông Nhi bị ông thẳng bé chiếm đoạt hẳn.

“Có từ bỏ mới có thể nhận lấy, có đại ca chăm sóc cha ta cũng yên tâm.”
Đời người có rất nhiều chuyện không thể toàn vẹn.

Lộ Tù Tâm nhìn ra ngoài cửa sổ, đúng vậy, cá và gấu không thể bắt được cả hai, chung quy có từ bỏ mới hiểu được...

...

Nhìn cỗ xe ngựa càng ngày càng đi xa, Dương gia từ trên xuống dưới đều tiếc nuối rơi lệ, nhưng như vậy cũng tốt! Sống là tốt rồi! Hiện giờ bọn họ không yêu cầu gì nhiều, chỉ cần thi thoảng gặp mặt chúng là được rồi... dù sao so với chết vẫn tốt hơn!

Nửa năm sau

Thiên Vũ, mùa đông năm thứ mười lăm, cuối cùng chiến tranh giữa Thiên Vũ và Thập Ngân quốc đã có kết quả. Hai nước trải qua chiến tranh nửa năm, thương vong không biết bao nhiêu binh sĩ, hao tổn hết bao nhiêu quốc khố, Thập Ngân quốc thiệt hại nặng nề! Thiên Vũ trở thành đại quốc thống nhất thiên hạ!

Thập Ngân quốc bởi vì chiến tranh mà hao người tổn của, thương vong vô số, hơn nữa thiên tai liên tục, Ngân Lưu Nhân muốn ngóc đầu dậy cũng phải mất ít nhất mười năm! Mười năm sau Thập Ngân quốc mới có thể đạt tới trình độ như bây giờ.

Cho nên...

Thiên hạ căn bản đã thành hình, thiên uy chấn động! Thập Ngân quốc sẽ không bao giờ có thể uy hiếp tới Thiên Vũ...

Nửa năm nay, sau khi rời khỏi kinh thành, Dương Á Sơ và Lộ Tù Tâm mang theo Thông Nhi nhàn nhã ngao du khắp nơi, thăm thú phong cảnh tươi đẹp. Mỗi lần tới một thành trấn thì ở lại tầm mười ngày tới nửa tháng,

cứ như vậy đi rồi lại dừng, hơn nửa năm vẫn chưa tới huyện Ly Thủy ở biên giới phía bắc.

Cho tới khi Phấn Hồng gửi thư, hôn sự của Tử Vân và Bình Phục cần Lộ Tuyền Tâm quay trở lại thì ba người mới về tới huyện Ly Thủy.

Thiên Vũ, mùa đông năm thứ mười sáu, một năm sau.

Bên trong một thôn nhỏ cách huyện Ly Thủy một trăm dặm ở phía bắc Thiên Vũ.

“Nương tử...trời ạ...Tuyệt, sẽ không có việc gì chứ?” Dương Á Sơ nắm chặt lấy tay Nam Cung Tuyệt, mặt trắng bệch đến dọa người, người không rõ tình hình nhất định sẽ bị hấn làm cho sợ. Hấn vừa mới thấy khuôn mặt đau đớn của nương tử thì liền thay đổi, hấn sợ đến nỗi không biết phải làm thế nào!

Nam Cung Tuyệt nhàn nhã uống trà, gạt tay Dương Á Sơ ra “Đừng sốt ruột, vẫn chưa tới lúc” Trong lòng âm thầm thất vọng, Dương Á Sơ cũng có ngày hôm nay sao?

“Sư thúc, người đừng lo lắng quá, sư phụ con không sao đâu, có Nam Cung Tuyệt ở đây, cứ yên tâm đi!” Mặt Linh nhi cũng tái nhợt, không biết là đang an ủi Dương Á Sơ hay an ủi chính bản thân nữa, nàng muốn xông vào nhìn một chút, sinh con đáng sợ thế sao? Trời ạ, nàng không muốn sinh con đâu!

Trong phòng.

“Tiểu thư, người cố gắng kêu to lên” Phấn Hồng bình tĩnh nói, tuy rằng đây không phải lần đầu tiên tiểu thư sinh con, nhưng lần trước sinh Thông Nhi là việc không thể tránh khỏi nên tiểu thư mới phải chịu đựng, nhưng bây giờ thì khác, tiểu thư có thể kêu ra.

Trên trán Lộ Tuy Tâm đỏ đầy mồ hôi, nàng không biết nàng lại mang thai, nàng đang rất yên ổn, ngày ngày được Dương Á Sơ che chở có một cuộc sống nhàn nhã hạnh phúc. Hiện giờ nàng đau tới mức muốn cắn người, trước kia đau đớn vì dịch tâm, đau khi sinh Thông Nhi, nàng không nhịn cũng không được. Nhưng giờ nàng cảm giác đau đớn khiến nàng muốn hét lên! Không thể được...

“A...Dương Á Sơ...” Dựa vào cái gì chứ? Lần trước là không còn cách nào khác, phải chịu đựng, bây giờ nàng chỉ muốn hù chết hẳn, để xem lần sau hẳn còn dám tối nào cũng quấn lấy nàng nữa không.

Mà tiếng hét của Lộ Tuy Tâm khiến thân thể Dương Á Sơ run rẩy, mặt tái nhợt, nắm chặt lấy tay Nam Cung Tuyệt lần thứ hai “Làm sao bây giờ? Tuyệt, nghĩ cách gì đi”

Nam Cung Tuyệt trừng mắt lườm Dương Á Sơ, nữ nhân khi sinh con cho dù là thúc sinh cũng phải trải qua đau đớn. Tính là cùng một người sinh con thì lần đầu là nhanh, lần sau sẽ chậm, Dương Á Sơ lại cứ hấp ta hấp tấp, thật đúng là phiền!

“Phấn Hồng, Hồng Tham đang ở bên trong” Hẳn chỉ ngồi ở đây vì sợ ngộ nhờ xảy ra chuyện, hiện giờ có nhiều người như vậy, có y thuật của Phấn Hồng cũng đã đủ rồi, hơn nữa sinh lần thứ hai, hẳn ta vội cái gì chứ?

“Dương Á Sơ...Ta hận chết chàng...A...”

“Bịch” Trong lúc Nam Cung Tuyệt không thể tưởng tượng nổi thì người nào đó đã hôn mê bất tỉnh mất hết cả khí chất.

Linh nhi thấy Dương Á Sơ ngã trên mặt đất thì cũng phối hợp ngã theo, may mà Hoàng Thạch Ngạo nhanh tay đỡ được.

Bên trong viện, Nhược Nhi mới được tám tuổi nhưng rõ ràng trưởng thành hơn Thông Nhi nhiều “Thiếu gia, phu nhân đang sinh em bé. Nhược

Nhi dẫn thiếu gia đi chơi được không?”

Thông Nhi nhìn vào trong căn phòng, vui vẻ gật đầu, vội vàng kéo Nhược Nhi chạy ra bên ngoài. Đùa chứ, ngày nào cha cũng bắt cậu bé phải đứng tấn, không được phép lười biếng, hiện giờ đương nhiên có thể tranh thủ thời gian mà lười biếng được rồi.

Tử Vân bê một chậu nước, đi qua đại sảnh, nhìn thấy cô gia ngã trên mặt đất, rồi lại nhìn Nam Cung công tử vẫn thờ ơ làm như không nhìn thấy người đang ngã trên mặt đất kia, nàng cười thầm rồi đi vào trong phòng khóa cửa lại.

“Dương Á Sơ đâu?” Lộ Tuy Tâm hỏi Tử Vân.

Tử Vân bật cười: “Tiểu thư, đừng lãng phí sức lực, vì tiếng hét của người mà cô gia ngất rồi. Cho nên bây giờ người hãy giữ sức đi.”

Trên trán Lộ Tuy Tâm tức khắc vạch ra mấy sợi màu đen. Nàng lại còn dọa hấn nữa sao? Vô dụng thế ư?

..Cuối cùng

“Oe...” Tiếng khóc nỉ non của trẻ con truyền tới, Nam Cung Tuyệt nhướn mi, đã nửa ngày trời sao kẻ nằm dưới đất vẫn chưa tỉnh lại? Nhúu mày, sau đó đứng dậy cực kì chậm chạp rất “không cẩn thận” giẫm chân lên nam nhân vô dụng đang ngất kia cho tỉnh lại.

“Tuyệt..nương tử của ta...” Dương Á Sơ bật dậy từ mặt đất nghe thấy tiếng trẻ con khóc xong thì đập cửa loạng choạng xông vào.

Phấn Hồng nhanh nhẹn bọc lấy đứa trẻ, lau sạch rồi đưa tới bên giường! Hồng Tham dẫn hai tỳ nữ vào thu dọn phòng cho sạch sẽ.

“Nương tử...” Mặt Dương Á Sơ tái nhợt gọi Lộ Tỳ Tâm đang nhắm mắt nghỉ ngơi trên giường.

“Nghe nói chàng ngất rồi kia mà?” Mở mắt ra, trong mắt hiện lên ngọn lửa, nhưng thấy khuôn mặt tái nhợt của hấn thì im bật không nói lời nào.

“Này, đây là con gái chàng, sau này chàng tự mà coi mình là một nãi cha” Nàng phải tìm Phấn Hồng nghĩ cách không bao giờ sinh nữa.

(Đoạn này ta cũng ko hiểu lắm, có vẻ anh Sơ bị bắt cho con bú sữa thì phải =)))

Thấy Lộ Tỳ Tâm lại nhắm mắt nghỉ ngơi, trong lòng Dương Á Sơ tràn đầy nhu tình, bước lên hôn khẽ lên môi nàng “Nương tử, cảm ơn nàng!”

Lộ Tỳ Tâm cảm nhận được nụ hôn yêu thương của hấn, khóe miệng mím cười, phất phất tay “Ta muốn ngủ một giấc, chàng đi mà xem con gái của chàng đi” Từ sau khi biết nàng mang thai, hơn chín tháng nay mỗi ngày hấn đều thần kinh như vậy, không hề vội vàng hấp tấp như lúc nàng mang thai Thông Nhi. Trong vòng tay che chở của hấn, nàng trải qua hơn chín tháng như một báu vật. Con gái? Giống ai nhỉ? Có khuôn mặt đẹp tuyệt sắc như Dương Á Sơ không? Hay là giống nàng?

“Ừ, nương tử, ta giúp nàng, nàng ngủ đi.” Quay đầu lại nhìn đứa bé đỏ hồng bên cạnh.

“Ha ha...” Dương Á Sơ còn tự mình cười ngây ngô. Là một đứa con gái...có đẹp như nương tử nhà hấn không? Sau này trưởng thành sẽ khiến nam tử trên thế gian phải hồn bay phách lạc...Đây chính là thái độ kiêu ngạo của người làm cha. Nhưng mà vừa nãy nương tử nói gì? Nãi cha? Nãi cha là gì? Nhưng hiện giờ hấn chỉ biết cười ngây ngô, nãi cha có ý gì sau này hấn sẽ hiểu ngay thôi.

[Hoàn chính văn]

THẮT PHU NHÂN

Lạc Tỳ Tâm

www.dtv-ebook.com

Chương 116: Phiên Ngoại

Nhân sinh nếu chỉ như lần đầu gặp gỡ (Vũ Mặc Hiên) Kinh thành Thiên Vũ mùa đông năm thứ hai mươi mốt.

Tại nơi mùa đông giá rét băng tuyết tràn ngập đất trời này, tuy rằng ngay cả hô hấp cũng khó khăn nhưng người đi trên đường cũng không ít. Có những nhà buôn bán nhỏ, cũng có người ra mua đồ...

Trên phố xá náo nhiệt vang lên tiếng rao bán, bên trong tửu lâu, Vũ Mặc Hiên say sưa lảng lạng nhìn dòng người bên ngoài cửa sổ.

Khoảng thời gian kể từ khi chiến tranh với Thập Ngân quốc tới nay đã được sáu năm, thời gian xa cách nàng cũng sắp tròn mười năm rồi...

Trong đôi mắt đen của hãn lộ ra vẻ nhớ nhung! Nếu bây giờ nàng còn sống thì sao? Có phải tốt biết mấy không?

Thân thể mẫu hậu càng ngày càng yếu, ngự y nói chỉ mấy tháng nữa mẫu hậu cũng sẽ rời đi giống như nàng. Cả đời mẫu hậu ngồi trên vị trí cao cao tại thượng, vừa vào cung đã chiếm được sự sủng ái của phụ hoàng.

Sinh đại hoàng huynh thì bước lên ngôi vị hoàng hậu, sau đó là sinh ra hãn, là hoàng tử trẻ tuổi nhất của phụ hoàng, hãn rất may mắn! Không như những vị hoàng huynh không được phụ hoàng chú ý, hãn thật sự rất được cưng chiều. Lấy tình yêu của phụ thân đối với con út để cưng chiều....

Có lẽ năm đó phụ hoàng sủng ái hẳn đúng bởi vì hẳn là hoàng tử nhỏ tuổi nhất, cho nên phụ hoàng mới yêu thương hẳn như vậy. Còn sau này là lúc nào? Có lẽ là khi năm tuổi? Hẳn thường chạy vào ngự thư phòng của phụ hoàng, bò lên ngai trên đùi người, nhìn phụ hoàng phê duyệt tấu chương...

Khi đó trong lòng hẳn chỉ không muốn nhìn thấy phụ hoàng chau mày khi xem tấu chương. Vì vậy hẳn cố gắng để phụ hoàng hài lòng, làm ồn ào để phụ hoàng đọc tấu chương cho hẳn nghe...Sau khi đi học hẳn nhớ lại những bản tấu chương sư phụ đọc cho rồi tìm điểm chưa đúng...sau đó ngẫu nhiên giúp phụ hoàng giải quyết một ít vấn đề khó...

Đến bây giờ hẳn vẫn còn nhớ ánh mắt khiếp sợ của phụ hoàng. Trên khuôn mặt có vui sướng sau đó mới là kinh ngạc, quan sát thật kĩ...

Về sau gặp vấn đề gì phụ hoàng cũng luôn hỏi hẳn một ít. Hẳn cũng không vì phụ hoàng sủng ái mà sinh ra tự kiêu, càng phải học cực khổ hơn.

Tài năng của hẳn không chỉ giúp mấy vấn đề này cho phụ hoàng mà âm luật cũng nổi tiếng khắp Thiên Vũ.

Từ đó trở về sau hẳn là niềm tự hào của phụ hoàng...cũng trở thành mối trở ngại trong lòng của mấy hoàng huynh....

Rồi sau nữa, thân thể phụ hoàng yếu đi, khi đó hẳn đã trưởng thành, trưởng thành để có thể hiểu tại sao thi thoảng mấy vị hoàng huynh lại dùng ánh mắt phức tạp nhìn hẳn! Cũng hiểu tại sao lại có nhiều văn võ bá quan cố gắng lấy lòng hẳn như vậy. Càng hiểu rằng mẫu hậu có thể làm tất cả vì hẳn...

Rốt cuộc người ngồi trên ngôi vị hoàng đế là tứ hoàng huynh, tứ hoàng huynh mà từ trước tới giờ không ai biết đến, địa vị của Nguyệt phi – mẫu phi của tứ hoàng huynh không cao cũng không thấp, là một nữ nhân tài ba hiếm có trên thế gian, bởi có một lần hẳn nghe thấy tiếng đàn của Nguyệt

phi nương nương và tiếng tiêu của tứ hoàng huynh. Lúc đó hẳn hết sức ngưỡng mộ! Bởi mẫu hậu vĩnh viễn không có ý định đánh đàn cho hẳn nghe!

Trước khi phụ hoàng băng hà đã bí mật đưa cho hẳn một tấm lệnh bài, với nó hẳn có thể ra lệnh cho ám vệ hoàng thất một lần... Ý của phụ hoàng đã rõ: Nếu có một ngày tứ hoàng huynh ép hẳn vào đường cùng, hẳn có thể chống lại, đây là điều cuối cùng mà một người cha có thể làm cho đứa con mình yêu quý nhất.

Tứ hoàng huynh lên ngôi, hẳn chọn cách cấm cung trong phủ không màng tới triều chính. chỉ đơn giản là vào triều sớm, không có bất cứ ý kiến nào.

Tam hoàng huynh thì lại trở thành cánh tay đắc lực của tứ hoàng huynh.

Mẫu hậu và đại hoàng huynh không cam lòng khi tứ hoàng huynh trở thành hoàng đế...Hẳn đều biết tâm tư của mẫu thân, nhưng ngoại trừ chứng tỏ ý muốn của bản thân, hẳn không biết nên giải quyết chuyện này thế nào, một bên là đương kim hoàng thượng, bên kia lại là huynh ruột và mẫu hậu hẳn.

Ngày mà tứ hoàng huynh đưa mẫu hậu lên chùa tĩnh tu, hẳn biết hoàng thượng đang nhắc nhở hẳn. Cũng nhắc nhở cả mẫu hậu và đại hoàng huynh.

Hẳn đã từng khổ sở vì mẫu hậu và đại hoàng huynh, đấu tranh với họ..có điều những suy nghĩ cố chấp đó đã ăn quá sâu vào trong đầu.

Không biết đại hoàng huynh dùng cách gì liên lạc được với thái tử Thập Ngân quốc – Ngân Lưu Nhân nổi danh khắp thiên hạ.

Cũng chính là lúc khởi đầu những ràng buộc cả đời hẳn! Bởi Ngân Lưu Nhân xuất hiện, hẳn mới biết nữ tử kì lạ kia: Thị thiếp Uông Tùy Tâm bị Tam hoàng huynh vứt bỏ.

Hắn không màng tới triều chính nhưng cũng biết mỗi mâu thuẫn giữa Tam hoàng huynh và binh bộ thượng thư Ôn Chấn!

Khi hắn nghe nói Tam hoàng huynh tình đầu ý hợp với nữ nhi Ôn Chấn chưa được một năm đã bị tra ra là không tuân thủ đạo đức, lén lút qua lại với người khác thì hắn cũng chỉ cười cho qua!

Có điều....tại sao ông trời lại để hắn gặp nàng? Để hắn biết trên đời còn có một nữ nhân như vậy!

Hắn đã sớm cảm giác dường như Tam hoàng huynh và cả Dương Á Sơ đang dâng trào một đợt sóng ngầm mãnh liệt trong lòng.

Hắn không ngờ tới lại là vì một nữ nhân! Ôn Tuy Tâm.

Lần gặp đầu tiên là ở trên điện Kim Loan, trả lời ba đề của Ngâm thái tử, ba đề bài nói khó cũng đúng mà nói dễ cũng không sai, nhưng không ai có thể trả lời. Nhị hoàng huynh đề xuất Hoàng thượng yết hoàng bảng tìm người tài để giải đề, lúc đó nàng vận y phục màu trắng chậm rãi đi vào, lướt qua như một cơn gió, tựa như màn sương mù...

Hắn dao động! Bàn về tư sắc, nàng thật sự không đẹp, nhưng cả người toát lên vẻ thanh nhã thoát tục khiến hắn bất ngờ. Nhưng càng làm cho hắn kinh ngạc hơn là sự lãnh đạm trên người nàng cực kỳ giống hắn! Cả đời hắn chỉ có một khát vọng, hắn muốn nhìn xem trong ánh mắt người kia rốt cuộc có hào quang ra sao?

Nàng nói: Ta muốn nhìn quả đó một chút!

Sau đó, khi nhìn thấy quả kia nàng mỉm cười, hắn cho rằng đó là nụ cười đẹp nhất thế gian này. Trán nàng dần ra, rõ ràng ý cười trong ánh mắt lan ra cả khuôn mặt, tuyệt mỹ như hoa rơi, khiến tâm hắn rối loạn...

Tiếp theo, nàng muốn hoàng thượng ban thưởng thứ gì đó! Trong lòng hẳn cảm giác buồn bã, lúc đó chỉ e ai ai trên điện cũng có suy nghĩ giống hẳn, nàng muốn trở thành vương phi của Tam hoàng huynh.

Thấy nàng nói tới thánh chỉ kia, trên khuôn mặt nàng tán mát ra nụ cười mê hoặc lòng người.

Nàng trả lời một vạn binh sĩ thẳng, sau đó từ từ nói ra những lời đáng kinh ngạc, khiến cả thiên hạ phải khiếp sợ! Đó đâu phải điều có thể dễ dàng nói ra, huống hồ đâu có tới lượt nàng? Ngay cả Tam hoàng huynh chinh chiến sa trường cũng không nghĩ ra được mưu kế như vậy, dường như lúc đó hẳn nghe thấy tiếng máu chảy trong huyết mạch, là bởi tài trí của nàng.

Nàng nói với Ngân Lưu Nhân: Mời thái tử trả lời ta rồi ta sẽ trả lời ngài, gà có trước hay trứng có trước, đáp án của thái tử cũng chính là đáp án của ta.

Một câu nói đơn giản lại có thể trả lời một đề bài căn bản không có câu trả lời.

Nhìn thứ quả đỏ tươi, hẳn thấy vẻ mặt nàng bừng sáng, nàng xoa nhẹ, muốn một chậu nước sạch, mọi người đều nhìn nàng bỏ thứ quả đó vào trong rửa, lấy dao thái ra. Điều làm hẳn kinh ngạc là nàng cầm lấy một miếng bỏ vào miệng, tinh tế thưởng thức...thoáng chốc đêi khiến mọi người kinh hãi.

Nàng nói: Hoàng thượng, thử một miếng đi!

Nhìn bốn phía xung quanh: Các vị cũng thử đi, không có độc đâu!

Hắn vẫn chăm chú nhìn nàng, thấy vẻ mặt đó không hiểu sao hẳn lại tin nàng, đi tới bên cạnh lấy một miếng bỏ vào miệng..vị chua chua ngọt ngọt, cũng không khó ăn...

Tam hoàng huynh là người thứ thứ hai.

Hắn thấy Tam hoàng huynh hơi nhú mày, nàng phát ra một tiếng cười khê, du dương động lòng người!

Lúc đó trong đầu hắn chỉ có một suy nghĩ: Rất đáng, cho dù có độc hắn cũng không hối hận!

Tài trí của nàng khiến mọi người trong đại điện phải khâm phục, bao gồm cả Ngâm thái tử danh chấn thiên hạ kia.

Sau đó là tuyên chỉ, yêu cầu của nàng vừa giống mà lại không giống với dự đoán của hắn.

Nàng muốn rời vương phủ, thoát khỏi thân phận thị thiếp của Tam hoàng huynh...

Hắn khiếp sợ, và cả mê muội...

Nàng xuất cung, Hoàng thượng muốn tự mình đưa nàng đi, Tam hoàng huynh cũng có ý, nhưng nàng đều từ chối, mà lại để một kẻ lần đầu tiên gặp nàng là hắn đưa ra khỏi cung.

Hắn thật không ngờ người đứng ngoài cung chờ lại là Dương Á Sơ.

Nàng nói nàng tin tưởng hắn, tin tưởng người mà lần đầu tiên nàng gặp! Cho nên mới đề nghị hắn đi.

Ở ngoài cung, hắn mạo muội hỏi xem có thể trở thành bằng hữu của nàng không? Đây là lần đầu tiên hắn có khát vọng như vậy khi biết một nữ tử!

Nhưng nàng khước từ! Còn nói đã nợ hắn một mối nhân tình.

Mà thật sự không lâu sau hần đã tới tìm nàng, bởi trực giác cho hần biết Hoàng thượng, Tam hoàng huynh, thậm chí cả Dương Á Sơ đều có tâm tư khác thường đối với nàng.

Hoàng thượng khôn khéo, cũng là vô tình. Lúc đó hần lo lắng nên mới tìm nàng, bởi hần cảm giác nhất định nàng sẽ giúp được hần, thậm chí nàng có thể ảnh hưởng tới quyết định của Hoàng thượng.

Nàng nói mình không phải là thần tiên, cho nên không giúp được hần...

Lúc hần đang thất vọng thì nàng lại chỉ rõ cho hần một con đường: Vốn cùng một cội rễ, sao phải dồn ép lẫn nhau? Đạo lý môi hở răng lạnh sao vương gia không ám chỉ cho hai vị vương gia khác, không biết chừng còn có thể giữ một mạng của Thanh vương gia?

Lần thứ hai hần thấy được vầng hào quang trên người nàng! Cơ trí không thua bất kì ai!

Sau đó... Tam hoàng huynh lấy ra di chỉ của phụ hoàng, hơn nữa nhị hoàng huynh và hần đề ra sức đảm bảo, rốt cuộc Hoàng thượng cũng khai ân, giữ lại một mạng của Đại hoàng huynh! Đại hoàng huynh nghe thấy di chỉ của phụ hoàng chắc cũng có cảm xúc trong lòng?

Hần cũng nhẹ nhõm hơn nhiều, Đại hoàng huynh có thể từ bỏ được, hần là người cảm thấy thoải mái nhất.

Hiếu kỳ về nàng không chỉ có một mình hần, còn cả Ngân Lưu Nhân!

Cho nên mới có yến tiệc lần đó...

Thấy bóng dáng nàng và Dương Á Sơ, ánh mắt giao nhau, trong lòng hần có hơi ngưỡng mộ!

Điệu múa của Trữ phi nương nương khiến nàng nói ra: Vũ điệu này như chim trên trời, thế gian khó có được vài lần chiêm ngưỡng.

Lúc đó hấn xúc động không thể kiềm chế nổi, nối tiếp theo nàng khen ngợi.

Ngân Lưu Nhân muốn lấy nàng làm thái tử phi Thập Ngân quốc, yêu cầu này vừa nói ra đều khiến mọi người trong điện kinh sợ, nhưng nàng chỉ thản nhiên nói một câu: Thái tử, điều ta muốn ngài không thể thực hiện được, cho nên mong muốn của ngài ta không thể đáp ứng!

Nàng thản nhiên nói rằng nàng không phải là người toàn vẹn, và cũng không thể có con nối dõi. Cảnh ngộ của nàng khiến hấn đau lòng!

Mà câu nói tiếp theo của nàng khiến hấn kinh sợ, nàng nói: Thái tử, ta muốn cả đời chỉ có hai người, ngài có làm được không?

Chén rượu trong tay rơi ra lúc nào hấn cũng không biết, chỉ nhìn thấy trong ánh mắt nàng có chế giễu và nghiêm túc. Tức khắc hấn tin lời nàng nói, cũng hiểu được nàng muốn gì.

Nàng khiến Ngân Lưu Nhân biết khó mà lui, cũng thành công hóa giải trận này trong bữa tiệc, để tự mình thoát thân.

Hấn không thể kiềm chế được xúc động muốn quen nàng! Đi tới Lưu Khách Lâu của Dương Á Sơ.

Nàng cũng không muốn gặp hấn, khước từ hấn, hấn không hề để ý, chỉ cố chấp ngồi yên một chỗ.

Sau đó Dương Á Sơ tới, hấn chỉ biết hấn đã chậm một bước, bại bởi Dương Á Sơ!

Khi nghe thấy tiếng đàn của nàng trong đình bên hồ, trong đầu hãn chỉ nghĩ tới: Thiên ngoại hữu thiên, lay động đất trời, vốn tưởng rằng trình độ hiểu biết âm luật của hãn không tầm thường, nhưng nàng còn cao hơn một bậc...Hãn chưa từng đạt tới cảnh giới như trong khúc đàn của nàng. Cho nên hãn bại bởi nàng, nàng nói: Hoa sen, gần bùn mà không tanh mùi bùn!

Nàng tài hoa kinh thế, tính tình đặc biệt đã thu hút hãn, khiến hãn không thể khống chế bản thân. Nhưng hãn biết hãn đối với nàng không có bất kì đặc biệt nào.

Hãn, Hiên vương gia chưa từng lọt vào mắt nàng!

Rồi sau nữa...Đêm hôm đó đã thay đổi rất nhiều số phận...

Nỗi bi thương của Dương Á Sơ, ba nghìn cấm vệ quân của Hoàng thượng, thống khổ của Tam hoàng huynh, còn có đau lòng của hãn...

Một đêm đứng trước biệt viện hoàng thành, chỉ đơn giản là bên trong có nàng...

Thấy bọn họ ở đây, ánh mắt nàng kinh hãi và bất lực...Khi đó hãn cảm nhận được rõ ràng sự dày vò trong lòng. Nàng...không đáng phải chịu cảnh ngộ như vậy. Ông trời quá tàn nhẫn với nàng!

Đối với hãn mà nói nàng là người rất đặc biệt, nhưng không rõ rệt, hãn chỉ biết là muốn đến gần nàng, chưa từng nghĩ rằng trái tim đã sớm trao toàn bộ cho nàng, nữ tử độc nhất vô nhị trên thế gian này.

Đêm hôm đó, hãn tin rằng Hoàng thượng, Tam hoàng huynh cũng có tình cảm với nàng. Nhưng nàng vẫn không bằng giang sơn. Cho nên Tam hoàng huynh và Hoàng thượng cũng chưa từng được nàng coi trọng.

Sự điên cuồng của Dương Á Sơ đã khiến nàng rung động, kẻ cố chấp có thể vứt bỏ tất cả chỉ vì nàng đã làm cho nàng cảm động, hãn trơ mắt nhìn

Dương Á Sơ ôm nàng vào lòng...Trong khoảnh khắc đó, hẳn biết cả đời này cũng không thể quên nữ tử không thuộc về hẳn!

Với gia thế của Dương Á Sơ, nàng muốn tiến vào Dương gia cũng không phải chuyện dễ dàng!

Quả nhiên Dương lão gia nhanh chóng mở tiệc yến thê cho Dương Á Sơ.

Hắn tưởng rằng nàng sẽ đau khổ, lo lắng cho nàng...nhưng lại thấy được ánh sáng rực rỡ trên người nàng.

Nàng nói: Nàng muốn hẳn giúp đỡ. Bởi nàng không muốn để vuột mất nam nhân mà mình yêu.

Hắn khát khao được như Á Sơ có được tình cảm của nàng. Chỉ có thể để nỗi buồn gặm nhấm trong tim.

Nàng dùng bốn câu thơ: Đại huyền tào tào như cấp vũ. Tiểu huyền thiết thiết như tư ngữ. Tao tao thiết thiết thác tạp đàn. Đại châu tiểu châu lạc ngọc bàn, để hình dung tiếng tỳ bà thanh anh khiến người khác rung động.

Hắn gần như là sùng bái tài trí của nàng.

Nàng hát một ca khúc rất đặc biệt về chính mình, tuy âm sắc riêng biệt nhưng nội dung tương đối không có gì đáng để ủng hộ.

Nhưng...nhưng nàng vĩnh viễn sẽ làm ra chuyện khiến hẳn khiếp sợ...

Rốt cuộc đưa ra quyết định này

Người khác nói thế nào ta cũng chẳng màng

Chỉ cần chàng cũng đồng ý như ta

Ta nguyện đi theo chàng tới chân trời góc bể
Ta biết tất cả không hề dễ dàng
Lòng vẫn tự nói với bản thân
Sợ rằng bỗng nhiên chàng muốn từ bỏ
Yêu thật lòng cần có dũng khí
Đối mặt với những lời đồn đại
Chỉ cần chàng một lòng
Tình yêu của ta mới có ý nghĩa
Chúng ta đề cần phải có dũng khí
Tin tưởng sẽ được ở bên cạnh nhau
Biến người chen chúc nhưng ta vẫn có thể nhận ra chàng
Đặt trong lòng bàn tay ta thật lòng của chàng
Nếu kiên cường của ta chỉ là tùy ý
Mà bất cẩn làm tổn thương tới chàng
Chàng có thể nhẹ nhàng nhắc nhở ta không
Tuy là trái tim ta càng sợ sẽ để vuột mất chàng hơn
Trên mặt nàng hiện ra nụ cười động lòng người: Dương Á Sơ, ta cũng
đáp lại cho chàng một lần kinh hãi thế tục.

Trong khoảng khắc đó hẳn sinh ra một cảm giác đố kỵ...hẳn đố kỵ với Dương Á Sơ có thể chiếm được trái tim nàng! Càng rung động không ngớt với dũng khí và hiểu biết của nàng.

Hẳn biết cả đời này nàng sẽ chỉ là giấc mơ, không một ai có thể cao hơn vị trí của nàng trong lòng hẳn.

Hà Tĩnh Nhi lại trở thành vật cản giữa nàng và Dương Á Sơ.

Hẳn không muốn thấy nàng bị tổn thương, nên sau khi lâm triều hẳn liền đi tìm Dương Á Sơ, để nhắc hẳn ta chuẩn bị trước.

Dương Á Sơ vội vàng thành thân với nàng! Sớm hơn thánh chỉ ban hôn của Hoàng thượng, hẳn như trút được một gánh nặng, nhưng cũng buồn bã như người mất hồn...

Dương Á Sơ có tình cảm rất sâu sắc đối với nàng, sâu tới mức vì nàng mà uy hiếp toàn bộ hoàng triều Thiên Vũ...

Rốt cuộc nàng cũng nguyện lấy Dương Á Sơ, trở thành thê tử của hẳn.

Đêm hôn đó, không biết hẳn đã uống bao nhiêu rượu, nói với bản thân rằng lần sau gặp lại nàng đã là thê tử của người khác, không liên quan gì tới hẳn nữa...Cho dù...Cho dù hẳn cũng yêu nàng như vậy, nhưng những thứ đó đều không quan trọng! Đó chỉ là tình yêu của hẳn, một kẻ đang yêu...

Đứng ở một nơi xa nhìn nàng hạnh phúc, đó là niềm vui lớn nhất của hẳn!

Nhưng cuối cùng ông trời lại vô tình, ngay cả ước mơ xa vời ấy cũng không cho phép hẳn...

Trên một thảo nguyên mênh mông, hẳn đã trải qua chuyện đau thương nhất trên đời, trong khoảng khắc đó hẳn rất hận bản thân không có năng

lực!

Trơ mắt nhìn nàng bị Ngân Lưu Nhân đưa đi, thấy ánh mắt áy náy của nàng còn ẩn chứa cả đau lòng cùng bất lực...

Hắn thiếp đi rất lâu...hắn thà rằng mình trúng độc rồi chết, còn tốt hơn là sau khi tỉnh lại nhận được tin nàng đã chết...

Hắn không thể chế ngự được hận thù trong lòng, hận ông trời đối xử với nàng không công bằng, hận ông trời không thành toàn cho hắn...

Nhưng hắn càng hận Ngân Lưu Nhân hơn...

Trừ việc phải đánh bại Ngân Lưu Nhân, hắn không biết bản thân mình sống có gì ý nghĩa nữa?

Hai năm sau, hắn mới biết được Dương Á Sơ không chết! Hắn còn sống...! Nhưng...cũng sống không bằng chết!

Cũng hận thù, cũng điên cuồng như hắn, đều muốn Ngân Lưu Nhân phải trả giá...

Hắn bước lên chiến trường...Hai tay dính đầy máu tanh...

Nhưng hắn dứt khoát không từ bỏ...

Nhưng điều khiến hắn đau lòng nhất chính là dù cho hắn có đánh bại Ngân Lưu Nhân, nàng cũng chẳng thể sống lại...

Khi nhìn thấy cỗ quan tài mà Ngân Lưu Nhân đưa ra, Dương Á Sơ đã hoàn toàn phát điên, thật ra chính hắn cũng đã từng ném trái sự điên rồ đó...

Rồi sau đó Dương Á Sơ và cả cỗ quan tài đều biến mất...

Mà hãn và Tam hoàng huynh đã dùng tròn một năm chiến đấu, cuối cùng cũng đánh bại được Ngân Lưu Nhân.

Hoàng triều Thiên Vũ trở thành bá chủ thiên hạ...

“Vương gia, khoác thêm áo choàng đi, sắp có gió lớn rồi!” Thị vệ đứng đằng sau cung kính xin ý kiến Vương gia đang ngồi đó! Hàng ngày Vương gia đều ngồi đó rất lâu! Haizzz! Cũng không biết Vương gia đang nghĩ gì nữa? Thân thể thái hậu càng ngày càng không khỏe, chỉ mong vương gia lấy vợ...

Hay là Vương gia đang khó xử trước ý chỉ của Thái hậu?

Vũ Mặc Hiên đứng dậy, thị vệ vội vã lấy áo choàng lên vai Vũ Mặc Hiên.

“Tới Lộ vương phủ.” Tam hoàng huynh đã có con trai, cho nên mẫu hậu mới càng nôn nóng như thế, ban đầu là ra lệnh cho hãn lấy vợ. Mà hãn chưa từng ngỗ ngược làm trái ý mẫu hậu, ngoại trừ ban đầu lúc tranh ngôi vị hoàng đế, nhưng hiện tại lại càng thúc ép việc hôn sự của hãn.

“Vâng, thưa Vương gia, Thanh vương gia mời ngài tới dùng bữa tối.” Một thị vệ khác cung kính nói.

Bữa tối? Vũ Mặc Hiên hơi cười khở, bây giờ đại hoàng huynh cũng sốt ruột bắt hãn lấy vợ...

Lộ vương phủ

“Vương gia, Hiên vương gia tới.” Lộ Nguyên tiến đến bẩm báo với Vũ Mặc Nhiên.

“Tam hoàng huynh.” Vũ Mặc Hiên cởi áo choàng ra, đưa cho hạ nhân bên cạnh rồi chào hỏi Vũ Mặc Nhiên đang ngồi ở vị trí chủ nhân.

“Ngũ hoàng đệ, uống trà đi.” Vũ Mặc Nhiên tự mình rót trà.

“Chúc mừng Tam hoàng huynh.” Thị vệ bên cạnh giơ hộp gấm trong tay ra, Lộ Nguyên tiếp nhận.

Vũ Mặc Nhiên nhướn mi, thờ ơ nói “Ngũ hoàng đệ cũng nên lấy vợ được rồi đấy”

Vũ Mặc Hiên không nói, chỉ nâng chén trà lên nhấp một ngụm: “Tiểu điệt đã có tên chưa?”

Vũ Mặc Nhiên trầm mặc một lát rồi mới nói: “Vẫn chưa, để tên thằng bé và mẹ nó như nhau đi”

“Cha...” Một thân thể tròn xoe chạy ra từ trong phòng.

“Tiểu thư...” Nhũ mẫu theo sát bên cạnh, thấy cô bé ngã xuống thì vội đỡ dậy, nhưng lại bị một người khác giành lấy trước.

“Cha.” Hai cánh tay ngăn cùn mập mạp ôm lấy cổ Vũ Mặc Nhiên, cười khanh khách.

“Vương gia.” Nhũ mẫu run sợ hành lễ, Vương gia cưng chiều tiểu thư có tiếng. Bây giờ...

“Lui ra đi” Âm thanh lạnh lùng như cơn gió lạnh quét quya, cũng khiến nhũ mẫu nhanh chóng lui ra ngoài.

“Cha...” Vũ Mặc Nhiên lấy tay lau nước dãi bên mép đứa bé.

“Tâm nhi, lại không ngoan nữa rồi?” Vũ Mặc Nhiên dịu dàng trách móc. Đây là con gái do đại phu nhân sinh ra, ba tuổi, tên là Vũ Tâm Bảo, là tên do Vũ Mặc Nhiên tự mình đặt cho, cũng là đứa con duy nhất trong ba đứa được Vũ Mặc Nhiên đặt tên, Vũ Mặc Nhiên không ngờ lại thương yêu cô bé, không, là cưng chiều mới đúng, còn gọi cô bé là Tâm nhi.

Hai năm nay Vũ Mặc Nhiên có hai con trai và một con gái, trưởng nữ Vũ Tâm Bảo, con của Đại phu nhân, con trai thứ là của tứ phu nhân, con thứ ba mới sinh ra từ tháng trước, là của Tam phu nhân, nhưng hai đứa con trai này Vũ Mặc Nhiên chưa từng để ý tới, chỉ có Tâm Bảo là hẳn mới đối xử dịu dàng mà thôi.

Vũ Mặc Hiên thấy bộ dạng Vũ Mặc Nhiên thì hạ mắt, “Tam hoàng huynh, Hiên đệ xin cáo từ trước,” Tam hoàng huynh coi Tâm Bảo như báu vật để mà cưng chiều, là bởi vì Tâm Bảo may mắn có cùng ngày sinh với nàng. Cho nên Tâm Bảo mới nhận được sự sủng ái của Tam hoàng huynh, bởi huynh ấy luôn coi Tâm Bảo là đầu thai của nàng...Nhưng nàng là nàng, tự nói với bản thân rằng, chỉ có nàng, bất kể là ai cũng không thể thay thế.

Vì vậy hẳn chưa bao giờ coi Tâm Bảo là đầu thai của nàng, hoặc...cho dù là nàng thì cũng đã uống Mạnh bà thang, chỉ là một linh hồn bình thường.

“Ừm” Vũ Mặc Nhiên khẽ hừ một tiếng.

Ra khỏi Lộ vương phủ, Vũ Mặc Hiên cúi mắt nhìn! Gần đây hẳn cũng dần dần không để tâm tới triều chính nữa, hay là đi ra ngoài một thời gian cũng tốt...sau khi trở về...sẽ làm theo nguyện vọng của mẫu hậu! Đối với hẳn mà nói lấy ai cũng không quan trọng. Mẫu hậu đã cầu xin thì hẳn không thể coi thường, nếu không người lại để ở trong lòng.

Trong một thôn nhỏ thuộc huyện Ly Thủy phía Bắc Thiên Vũ.

Rõ ràng khí hậu lạnh giá nhưng trên bầu trời lại xuất hiện vầng thái dương màu đỏ, khiến trong sân phía trước cách đó không xa vang lên một tiếng kêu lạ thường.

“Cha...mẹ...nhanh lên...người không được nuốt lời đấy!” Chỉ thấy một tiểu cô nương năm tuổi đang ở trong sân vừa nhảy vừa hô, rất vui vẻ. Khuôn mặt đỏ bừng khiến người khác hết sức thương yêu. Mi dài tinh tế,

mắt tròn to, môi phớt hồng còn bĩu ra thành hình tròn trên mặt, khiến người ta chỉ muốn tiến lên xoa xoa gương mặt đó.

“Ngưng Nhi, nền đất lạnh lắm, mau đứng lên” Một bé nam đẹp tới kì lạ nhanh chóng nâng tiểu cô nương mệt mỏi ngồi dưới đất dậy, bàn tay trắng nõn véo cái mũi tiểu cô nương, ánh mắt tràn ngập tình cảm “Muội đấy, toàn không nghe lời, thấy mặt đất lạnh chưa hả?”

“Ca ca, sao mẹ vẫn chưa ra?” Môi nhỏ nhắn cong lên tỏ vẻ không vui, mẹ cũng thật là, hôm qua đã nói là hôm nay sẽ đưa cô bé đi chơi ở thị trấn.

Tròng mắt đen lộ ra ý cười, ho nhẹ một tiếng, nha đầu kia vừa nói tới thị trấn thì đã cực kì phấn khích, đúng là cô bé tham ăn.

“Thiếu gia, phu nhân nói ngài đưa tiểu thư vào nhà.” Đi ra từ trong nhà là một vị tiểu cô nương, khoảng chừng mười tuổi, làn da khỏe mạnh trơn bóng như nước, đôi mắt trong suốt mang theo ý cười, tiểu thư chỉ cần nhắc tới việc đi thị trấn là liền vui vẻ.

“Nhược Nhi tỷ tỷ...cho muội ôm cái nào...” Tiểu cô nương nhảy ra khỏi lòng cậu bé khôi ngô, vươn tay với người phía trước.

Nhược Nhi mỉm cười đón lấy tiểu cô nương, nhươn mào với cậu bé khôi ngô: “Thiếu gia, ngài lại lén lút véo tiểu thư hả?”

Cậu bé khôi ngô đang định nói thì bị tiếng của một nam nhân từ trong phòng cắt ngang, “Thông Nhi...”

“Con tới đây cha.” Sau đó thấy tiểu cô nương trong lòng Nhược Nhi trừng mắt lườm, cậu bé rất lo lắng sau này Ngưng Nhi có bị người khác bắt cóc không, có trời mới biết cô bé thích ăn như thế nào? Cô bé thích dính với Nhược Nhi, chẳng phải là Nhược Nhi nấu ăn rất khéo hay sao? Ngày nào cũng quần quýt nói muốn ăn, nhìn xem con bé sắp biến thành tiểu mập mập tới nơi rồi.

Trong đại sảnh, Dương Á Sơ ngồi trên ghế nhàn nhã uống trà trong tay.

“Cha...sao vẫn chưa khởi hành ạ?” Ngưng Nhị thoát ra khỏi lòng Nhược Nhi, chạy tới ôm chân Dương Á Sơ. Khuôn mặt đỏ bừng ngẩng lên, ánh mắt tha thiết mong chờ.

Dương Á Sơ đặt chén trà trong tay xuống, bế Ngưng Nhị lên để cô bé ngồi trên đùi, “Đợi lát nữa sẽ lập tức khởi hành, con cũng phải chờ xe ngựa tới mới đi được chứ? Hay Nhị nhi muốn đi bộ?” Sau đó liếc mắt ra bên ngoài, trên khuôn mặt tuần tú nở nụ cười, “Thông Nhi, con báo cho An thúc là không phải chuẩn bị xe ngựa nữa, bây giờ Nhị nhi muốn lên đường, chúng ta phải đi bộ thôi.”

Thông Nhi lén cười thầm. “Dạ thưa cha, con đi ngay”

“Đừng mà, ca ca, mọi người không vội đâu!” Khuôn mặt nho nhỏ hơi lo lắng, vội vã chạy xuống kéo tay cậu bé lại.

“Ha ha..” Thấy vẻ mặt tưởng thật của Nhị nhi, mọi người đều bật cười.

“Nhị nhi, con không thể chờ được một lát à?” Hồng Tham cười thành tiếng.

“Nhị nhi thích nhất là tới thị trấn.” Tử Vân cũng đi ra, vừa đi vừa buộc túi quần áo lại.

“Mẹ..” Tiểu cô nương giậm chân, vốn khuôn mặt đỏ bừng nay lại càng đỏ hơn, có thể so với mặt trời bên ngoài được rồi. Chạy kéo mẹ từ trong phòng ra. “Mẹ, cha lừa Nhị nhi, còn có cả ca ca, cả dì Tham và dì Vân nữa, đều bắt nạt Nhị nhi...”

“Phu nhân, lão gia, có thể khởi hành được rồi.” Nam nhân thật thà nắm tay một cậu bé thanh tú đứng ngoài cửa cung kính bẩm báo. Đó là con trai của hắn và Tử Vân, nhỏ hơn Nhị nhi một tuổi.

“An thúc...” Khuôn mặt nhỏ nhắn đang uất ức vừa thấy người bên ngoài của thì mắt sáng lên, vội vàng chạy ra “Xe ngựa tới rồi ạ?”

Nhìn mọi người bỏ đồ lên xe, Dương Á Sơ quay lại ôm nhẹ lấy nương tử hần: “Không biết tính tình Nhị nhi giống ai nhỉ? Chỗ nào náo nhiệt thì đều thích chui vào.”

Năm năm trôi qua, trên mặt Lộ Tuy Tâm cũng không còn dấu vết ngày trước, thiếu đi ít lạnh lùng, dịu dàng hơn.

Nhìn Dương Á Sơ, “Ai bảo chàng nuông chiều nên mới thành ra như vậy.” Năm năm, nàng trải qua một cuộc sống gia đình bình thường, nàng rất vừa lòng!

“Bên ngoài trời vẫn lạnh lắm” Quan tâm khoác thêm áo choàng lên người nàng, Dương Á Sơ hôn nhẹ lên trán Lộ Tuy Tâm. “Nương tử, ta rất hạnh phúc.”

Lộ Tuy Tâm ngẩng đầu lên, dịu dàng nhìn hần, khuôn mặt mang theo ý cười “Ta cũng rất hạnh phúc.”

...

“Vương gia, phía trước cách đây không xa là Thủy thành, chúng ta tới đó dùng bữa ạ?” Một cỗ xe ngựa lộng lẫy đi trên đường, đánh xe cung kính hỏi vào bên trong.

“Ừ.” Vũ Mặc Hiên vén tấm màn che lên ngắm nhìn phong cảnh bên ngoài, vẻ mặt bình thản.

Hôm nay tiết trời vô cùng đẹp, hai bên đường náo nhiệt lạ thường.

“Quan khách, mời ngài vào dùng bữa.” Tiểu nhị đứng ngoài cửa thấy người trên xe ngựa đi xuống thì mắt sáng lên, cỗ xe này thật đẹp, người bên

trong không giàu có thì cũng là quyền quý.

Vũ Mặc Hiên xuống xe, nhìn tấm biển hiệu phía trên, Hương mãi lâu? Trong lòng mỉm cười, cái tên rất hay!

“Một gian nhĩ gian.” Lạnh nhạt nói, không ngờ một thị trấn xa xôi lại có một tửu lâu trang nhĩ như vậy.

“Việc này... công tử... thật là ngại quá, nhĩ gian đã hết, ngài ngồi trong đại sảnh có được không?” Tiểu nhị dè dặt hỏi.

Hết? Vũ Mặc Hiên nhìn toàn đại sảnh, đúng là rất nhiều người, gật đầu, dù sao cũng chỉ là lấp cái bụng mà thôi, hưởng hồ tửu lâu lớn như vậy đã ngồi kín người, chứng tỏ thức ăn ở đây rất ngon!

“Dạ, xin mời...” đưa vị khách tới chiếc bàn trống duy nhất trong đại sảnh.

Vũ Mặc Hiên uống một chén rượu, có hơi kinh ngạc, rượu thật ngon! Mới nhìn thức ăn trên bàn, mùi thơm truyền đến khiến hẳn muốn cầm lấy đĩa ngay để thưởng thức.

Gắp một miếng thịt cho vào miệng, hơi mở to mắt, vị rất tuyệt!

Dương Thông Nhi chạy vào trong tửu lâu, tiện tay tóm lấy một người “Nhị nhi tới chưa?”

“Thiếu gia, hôm nay tiểu thư không tới đây.” Tiểu nhị bị tóm âm thầm nhìn về phía phòng bếp thì mới dám nói to, đùa chứ tiểu thư Nhị nhi bảo hẳn không được nói thì hẳn phải nghe theo, nhưng tiểu thiếu gia tự mình tìm thấy thì cũng không thể trách hẳn được.

Thả người trong tay ra, khoe miệng Dương Thông Nhi mỉm cười, đồ mèo nhỏ Nhị nhi tham ăn này. Cậu bé chỉ biết chắc chắn Nhị nhi sẽ chạy tới

đây.

“Thiếu gia..” Chủ quán đặt số sách trong tay xuống rồi chạy ra.

Dương Thông Nhi dùng ánh mắt ra hiệu cho chủ quán không được lên tiếng...

“Thả muội xuống, ca ca, thả muội xuống.” Không tới một phút sau đã thấy Dương Thông Nhi bế một cô bé tròn trịa ra.

“Thả muội xuống ư? Nhị nhi, muội đã quên lần trước muội phá hỏng cả phòng bếp sao, mẹ phạt muội thế nào không nhớ à?” Thông Nhi tận lực nhắc nhở Nhị nhi trong tay đang giãy giụa.

Ngưng Nhị đang giãy giụa đột nhiên nhớ tới gì đó, không giãy nữa. Cô bé không sợ trời cũng chẳng sợ đất, chỉ sợ có mẹ thôi.

Động tác của hai đứa bé khiến Vũ Mặc Hiên hơi nắm chặt tay lại, sau đó liền mở to mắt nhìn, đó là....cậu bé kia rất giống Dương Á Sơ.

Vũ Mặc Hiên nhíu mày, chuyện gì thế này? Thiên hạ lại thật sự có người giống nhau như vậy sao?

Đứng dậy đi về phía hai đứa trẻ, tay đặt lên vai bé nam.

Không ngờ cậu bé kia hơi nghiêng người tránh được tay hấn, sau đó nhìn hấn với vẻ lãnh đạm: “Ngài muốn làm gì?”

Nhìn người trước mắt, Dương Thông Nhi híp mắt lại, ánh mắt người này nhìn cậu bé rất đáng sợ. Cậu bé biết mình có vẻ ngoài rất giống cha, chẳng lẽ người này biết cha?

“Cháu là con của Dương Á Sơ?” Vũ Mặc Hiên cảm thấy đột nhiên mình trở nên luống cuống, không biết tại sao khi nhìn thấy đứa bé này hấn lại hoảng hốt như vậy. Cần thật quan sát bé trai trước mắt, khoảng chừng mười

tuổi, ngoài trừ đầu lông mày có hơi lạnh lùng nhưng rất giống Dương Á Sơ! Nam nhân đã biến mất kia! Nhưng mà...Không đúng, Dương Á Sơ biến mất từ sáu năm trước...Đây?

“Sao ngài biết...Ừm...” Ngưng Nhị còn chưa nói ra thì đã bị Thông Nhi bịt kín mồm lại.

“Xin lỗi, quan khách, chúng cháu không quen người ngài vừa nói, cáo từ.”

Lễ phép cúi đầu với Vũ Mặc Hiên, Dương Thông Nhi nhìn chủ quán một cách kì lạ rồi rời đi.

“Chờ một lát” Vũ Mặc Hiên đi một bước.

“Quan khách còn có chuyện gì sao?” Thông Nhi dừng bước nhưng không xoay người.

“Ta và cha cháu là bạn cũ, có thể đưa ta đi gặp cha cháu được không?” Vũ Mặc Hiên cũng không biết tại sao lại muốn nhìn cha thằng bé này tới vậy. Trong đầu nảy ra một ý nghĩ, nhưng vội vàng lắc đầu từ bỏ.

“Cháu không biết...”

“Thông Nhi, đưa Nhị nhi về trước đi.” Giọng nói của Dương Á Sơ truyền đến từ bên ngoài.

“Vâng thưa cha.”

Vũ Mặc Hiên kinh ngạc nhìn Dương Á Sơ. “Thật sự là huynh?”

“Là ta, đã lâu không gặp, Hiên vương gia.” Dương Á Sơ nhẹ nhàng thở dài một tiếng.

“Huynh.....” Vũ Mặc Hiên nhìn Dương Á Sơ trước mắt, thấy toàn thân hắt toát ra một vẻ tao nhã, hắt ta rất khỏe...Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu hăn.

“Hiên vương gia, mời...” Dương Á Sơ đưa tay về phía Vũ Mặc Hiên, ý bảo hăn lên nhã gian ở tầng hai. Hăn không ngờ lại gặp người quen ở đây.

“Cậu bé vừa rồi là...” Vũ Mặc Hiên nhìn Dương Á Sơ khó nén nổi kinh hãi...

“Là con trai và con gái của ta.” Dương Á Sơ rót một chén rượu cho Vũ Mặc Hiên, thản nhiên nói.

Vũ Mặc Hiên thở hổn hển kinh ngạc, thật sự là con gái của hăn? Đây... Rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra?

Dương Á Sơ nhìn thấy ánh mắt kinh ngạc của Vũ Mặc Hiên thì cúi mắt, “Hiên vương gia vẫn chưa lấy thê tử sao?”

“Nàng không chết?” Thốt lên điều mà ngay cả hăn cũng chấn động.

“Trong đầu Hiên vương gia đang nghĩ tới việc gì?” Dương Á Sơ nhìn chăm chăm vào Vũ Mặc Hiên vẫn đang kinh hãi, nhàn nhạt hỏi.

...

Một lúc lâu sau, Vũ Mặc Hiên mới chậm rãi nói ra: “Thật tốt” Nàng còn sống, thật tốt quá! Ông trời đúng là có mắt, biết nàng còn sống, hăn cảm tạ ông trời đã để nàng được sống.

Căn phòng trở nên yên lặng...

“Có thể cho ta gặp nàng được không?” Nếu có thể nhìn thấy nàng hăn mới cảm thấy thỏa mãn.

Hồi lâu sau Dương Á Sơ vẫn không nói gì...

“Ta tin ngài, mời...” Có thể nương tử sẽ vui khi được gặp bạn cũ.

“Cám ơn...” Vũ Mặc Hiên hồi hộp nói.

“Là ta mới phải cảm ơn tất cả những việc ngài đã làm vì phu thê chúng ta.” Dương Á Sơ cũng cảm kích. Vũ Mặc Hiên đã làm rất nhiều chuyện cho nương tử và hân...

...

Trong một căn nhà mái ngói màu đỏ, sửa sang ngay ngắn lại sân vườn. Hồng Tham loay hoay với dược thảo, Nhược Nhi bên cạnh nàng học tập, còn Tử Vân thì phơi quần áo.

“Mẹ...” Thông Nhi ập úng, định nói rồi lại thôi.

Lộ Tuy Tâm thấy con trai có vẻ khác thường thì hỏi “Có chuyện gì vậy?”

“Không...Cha..” Thông Nhi thấy cha thì mở to hai mắt, người đó là bằng hữu của cha?

Lộ Tuy Tâm nhìn theo ánh mắt của Thông Nhi, thấy người phía sau Dương Á Sơ thì từ từ đứng lên...

Vũ Mặc Hiên dừng bước, nhìn bóng người bên trong nhà...

“Hiên vương gia...” Mắt Lộ Tuy Tâm ươn ướt.

“...”

Vũ Mặc Hiên nghẹn ngào, muốn nói nhưng lại không cách nào nói ra được, trong đầu chỉ có một âm thanh: Nàng còn sống, thật tốt!

Hai người nhìn nhau, nhân sinh giống như lần đầu gặp gỡ...

Lộ Tuy Tâm chậm rãi bước tới, đứng trước mặt Vũ Mặc Hiên, hai mắt đăm lẹ mỉm cười: “Đã lâu không gặp!”

Một lúc lâu sau Vũ Mặc Hiên cũng mỉm cười, “Đã lâu không gặp!” Có thể nhìn thấy nàng còn sống, nàng hạnh phúc, hẳn cũng không cần gì nữa...

Đời người như một giấc mộng, năm tháng vô tình, bỗng quay đầu lại mới phát hiện người sống đều có cùng một tâm trạng: Trải qua đau khổ mới hiểu được thế nào là hạnh phúc, mãn nguyện! Cả đời này hẳn và nàng là bằng hữu, thế là đủ rồi...